

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

600090096U

Room before Tower.

8
K,

PATHOLOGIAE
GRAECI SERMONIS
ELEMENTA

SCRIPTIT

C. AUGUSTUS LOBECK.

PARS PRIOR

QUA CONTINENTUR DISSERTATIONES
DE PROSTHESI, ET APHAERESI, DE SYNCOPE,
DE PARECTASI, DE METATHESI, DE PARATHESI
ET SCRIPTURA HYPHEN.

REGIMONTII BORUSSORUM 1853.

SUMTU FRATRUM BORNTRAEGER.

LONDINI APUD D. NUTT, Strand and WILLIAMS & NORRIS, Henriette
Street. — PARISIIS APUD A. FRANCK, rue Richelieu & FR. KLINCKSIECK,
rue de Lille. — AMSTELODAMI APUD JOH. MUELLER.

304. e. 77.

305. 6. H.

VIRO ILLUSTRISIMO

CAROLO BENEDICTO HASE

INSTITUTI FRANCOGALLIAE SOCIO

MANUSCRIPTORUM BIBLIOTHECAE PARIS. OBSERVATORI etc. etc.

GRATIAE ET REVERENTIAE TESTANDAE CAUSA

D.

C. A. LOBECK.

PRAEFATIO.

Huic libro praestruxi Prolegomena Pathologiae, quae vestibuli instar sunt; nunc lectores ad penetralia artis a Grammaticis opipare instructae deducendi sunt, quo si intraverint non admodum mirabor si spectatores novitii sibi in nosocomium quoddam devenisse videantur circumstantibus undique vocabulis varie distortis similibusque versuum quos metrici acephalos, procephalos, ischiorrhogicos vocant; nam versus quoque quamvis divino ore fusi sua habent *πάθη*. Id caput fuit priscae disciplinae, cujus reliquias per multa volumina sparsas hoc in libro ordinatim componere constitui — *μικρὰς στρογγύας ἀπ' Ὠκεανῶν*. Initium quaerendi attulerunt celebres illae de origine linguae deque analogia et anomalia disputationes per multas aetates acerrimo studio continuatae. Imparilitas autem vel in ordinatione vocabulorum cernitur vel in formatione; illi subjectae sunt figurae eloquutionis, huic passionis; utramque autem sollertissime tractarunt Grammatici analogiae canones generales relinquentes Grammatistis. Illorum in numero primas obtinet Didymi explanator Herodianus, cujus

de dictionibus singularibus libellus multa ex hac doctrina delibata habet. Huic se aggregant scholae oecumenicae ductores partim Alexandrinorum dapes regales depasti partim suis viribus nitentes, omnes autem hoc studio ducti ut vocabula a recta et simplici ratione abalienata affectionis qualiscunque praescriptione excusarent. Prima igitur mihi et antiquissima cura fuit ut omnia, quibus Herodiani et proximorum vestigia impressa essent, studiose conquirerem partim antiquitatis reverentia ductus partim id ad artis literalis archaeologiam pertinere ratus ut non ea demum quae scholae principes protulissent sed etiam successorum et pedisequorum pericula et quasi crepundia artis in conspectu ponerem abjectis tamen quae nimis perverse hallucinati essent; cujusmodi haud pauca non solum novitii Grammatosophistae effuderunt sed etiam antiqui usque ab Heraclito etymologi omnium vocabulorum causas dicere conati; in quos convenit illud quod Hecataeus de universa gente pronunciavit *οἱ Ἑλλήνων λόγοι πολλοί τε καὶ γελοῖοι εἰσιν*. His omnium seculorum ramentis interposui varias de vocabulis controversis conjecturas, de quibus dubium est num uni illarum corruptionum, quas Technici enumerant, subjici debeant an simul pluribus an vero nulli sed potius a communi fonte profluxerint nullo inter se contactu sed libero solutoque in diversas partes flexu, qualia multa finxit Archaeus sive spiritus rector sive quo alio nomine appellandus est arcanus ille onomaturgus, sonorum quibus sensus humani promuntur modulator. Illarum autem vocum pars magna e remotis regionibus repetita ideoque vix summatim cognita est, cognoscendi autem facultas nulla nisi apposis tanquam adminiculis ejusdem coloris exemplis

quorum structura constat. Hac una ratione speciem insolentiae effugiunt inventoque, quo pertinent, ordine et genere certam notam accipiunt atque locum sibi a natura assignatum recuperant alioqui vagae, abruptae et inaestimabiles. Neque jam vereor ne quis hanc operam in literulis apicibusque positam micrologiae cujusdam incuset; nam ut physiologi a rebus manifestis profecti deinceps minutissima quaeque microscopii ope scrupulose perscrutantur, ita graecae analogiae investigatio, unde illa ab antiquis celebrata ἀκριβολογία ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι pendet, quo ulterius progreditur eo altius ad interiores et reconditas partes descendit primorum elementorum speculatrix. — Quin aliquam multa praeterierim ad rem necessaria minime dubito, sed excusabit operis omnes fere graeci sermonis partes complexi varietas inexsuperabilis et quod opinione citius obrepsit τὸ τῆς λήθης γῆρας. Haec et multa illa quae disputavi quidem sed diffidentia consilii injudicata reliqui trado et mando iis qui hoc rude et silvestre solum excolere pergent. Quo facto *sulcos iterata priores orbita delebit*. Linguarum graecae et latinae affinium et ortu, ut ajunt, priorum si vel maxime notitiam habuissem quantam vellem hic tamen rationem duxissem nullam, non quo haec studia contemnam, ut quidam narrat ¹⁾, sed quia non Ogygiam linguam tractare institui sed Graecam, quae per se ipsa satis superque negotii facessit. Jam nihil reperio

1) Sic fecit Rumpelius Casuslehre p. 69. Equidem contraria omnia dixi in Parall. 127. adn. Sed Mezzofantiis istis qui consultis lexicis et compendiis manualibus sibi graece scire videntur et jam missis habenis per centum linguas vagantur, non invideo.

quod hic praemoneam nisi has dissertationes plerasque jam prius singulatim editas conjunctas autem vere hujus a ineunte typothetae traditas esse nondum cognito Herma viri immortalis commentario Aeschyleo aliisque libris quibus in Addendis et Corrigendis ²⁾ tomo alteri reservatus sum. Scrips. Regimontii Borussorum prid. C. Novembr. MDCCLII.

2) In inscriptione dissertationis quintae *de parathesi et scrip hyphen* hoc ultimum nomen paginis singulis addendum erat. Levi sunt p. 72, 8. ὁμείρω pro ὁμείρω, 209, 4. *propositionum* pro *praepositionum* 221, 16. κρήδεμνος pro κρήδεμνον, 224, 3?. Ἀπωλλώνιος pro Ἀπολλών 593, 17. *simplice* pro *simplici*.

PRO ÆMIUM.

§. 1. Interversis quae Grammaticorum coryphaei Didymus, Trypho, Apollonius et Herodianus ¹⁾ *περὶ παθῶν* confecere voluminibus, fortuna studiorum nostrorum cavillatrix supposuit libellos doctorum trivialium Josephi Ithacensis ejusque qui Tryphonem mentitur et his dignitate parium Gregorii, Moschopuli, Draconis, qui hanc amplissimam doctrinam ita attenuarunt ut nuda affectionum nomina reliquerint. Haec illi raptim tanquam monachi litaniam decantantes singulis tria quatuorve exempla supponunt ex Homeri potissimum carminibus excerpta delectu nullo sed ut fors et libido tulit. Neque plus professi sunt artium scriptores latini inde a Cl. Sacerdote usque ad Pompejum et Consentium, nomenclatione graeca usi, teste et auctore romano Virgilio, a quo pedem unum non discedunt. Graeci auctores nomine a medicis sumto *πάθη* appellant, Latini minus apte metaplasmos et nonnunquam barbarismos ut etiam figurae orationis vocantur soloecismi sed cum exceptione *si consilio consulto et cogitate admittantur vel elegantiae causa vel ob metrum* v. Technol. 329. Sic Donatus L. III. p. 25. *barbarismus est una pars orationis vitiosa in communi sermone; in poemate metaplasmus ut reliquiae, olli.* Et Festus p. 170. *metaplasticós dicitur apud poetas usurpari id quod propter necessitatem metri mutare consueverunt, quod idem barbarismus dicitur in soluta oratione.* Ac ne Graecos quidem hoc duriore nomine abstinuisse cognoscimus ex

1) Non ita pridem innotuit Ori liber *περὶ πάθους* v. Ritschel. de Oro p. 37. quem usus numeri singularis non offendit. Et Zonaras quoque s. *Ἐδεύησε* p. 614. nominat Herodiani commentarium *περὶ πάθους*, sed nemo alius. De omnibus illis pathologiae conditoribus in Lerschii libro *die Sprachphilosophie der Alten* litera nulla invenitur.

farragine, quam Valckenarius edidit *περὶ βαρβαρισμοῦ* inscriptam; in hac enim enumerantur aphaeresis, metathesis aliaeque vocum conversiones licitae illicitaeque pag. 194. Eundemque usum loquendi sequutus Theodosius in Gramm. p. 40. non dubitavit pronunciare *εἰρίσκονται βαρβαρισμοὶ ἐν τοῖς ποιηταῖς ἀμέτρητοι οἵτινες γίνονται ἔνεκα μέτρου*²⁾. Aliis placuit schematismos dicere et metaschematismos ut Quintilianus I. 8, 14. *poetis, quia plerumque metro inservire coguntur, adeo ignoscitur ut vitia ipsa aliis in carmine appellationibus nominentur; metaplasmos enim et schematismos et schemata vocamus*; quo loco verba et schematismos delenda censet Spaldingius, quia apud Grammaticos Putschianos hoc nomen non legatur. Veruntamen habemus Polybii libellum *περὶ σχηματισμοῦ*, in quo tractat systolen, metathesin aliasque affectiones³⁾; hoc autem nomen sic describit *μετασχηματισμός ἐστι λέξεως συνήθους κίνησις μέτρου χάριν καὶ κατασκευῆς*, quae est tralaticia affectionis definitio.

Verum non solum de appellatione discrepant hujus *αἰδῆς* et *exsanguis* nomenclaturae compositores sed etiam de numero. Trypho in Mus. Crit. Cantabr. T. I. 33. universam materiam distribuit generatim *κατὰ τὸ ποσόν* et *κατὰ τὸ ποιόν*. Illius generis, quo quantitas mutatur, decem et octo species simplices recensent Draco p. 155. et Grammaticus Gregorio adjunctus p. 675. eaeque species *κατὰ συζυγίαν* componuntur, quia novem adjectione (*πλεονασμῷ ἢ προσθήκῃ*) efficiuntur, totidem aliae defectione (*ἐνδεία*)

2) Quintilianus I. 5, 16 sq. in barbarismis numerat literarum mutationem, divisionem, complexionem et alias affectiones quae etiam in vocibus vulgo approbatis reperiuntur. Nec dubium quin Herodianus ceterique qui *περὶ βαρβαρισμοῦ* scripserunt nonnunquam in hanc regionem deverterint quam nos peragrabimus. Idem argumentum in Didymi aliorumque commentariis *περὶ γθοράς* sive *παρεγθορίας* λέξεως per occasionem tractatum esse colligimus ex eo quod Schol. Dion. p. 943. dicit *τὸ οὕτω παραγθορά ἐστὶ τοῦ οὕτως*. Hujus generis nonnulla inserta sunt libello qui Herodiano inscribitur *περὶ λέξεων ἡμαρτημένων*. Hisque similia *ἡλογημένα* vocantur ut genitivi *δουρός*, *γουνός* Herod. Mon. 34, 30. *εὔαδε* Apoll. Adv. 509. etc.

3) Licentius Schol. Horat. I. Sat. II. 113. syncopen adjectivi *solidus* *solidus* figuram appellat; EM. 508, 38. *καρτομέων σχῆμα παρασύνθετον*.

cui non dissimilis est schematum divisio κατ' ἐπίτασιν et κατ' ἐκλύσιν Herod. de Fig. p. 590. T. VIII. ed. Walz. Adjectione constant prosthesis, anadiplosis, ectasis, epectasis, diaeresis, parenthesis, diplasiasmus, pàremptosis, proschematismus ⁴). Defectione vero aphaeresis, arsis, systole, syncope, synaeresis, ellipsis, paralipsis, ecthlipsis, apocope, quae singulae singulis respondent pleonasticis. Atque harum ellipticarum affectionum Choeroboscus Epim. in Psalm. p. 31. Can. p. 84. et Herodianus de Genit. parag. in Anecd. Cram. T. III. 230. tres tanquam primarias exsignant, aphaeresin, syncopen, apocopen, easdemque consociat Trypho p. 51. ἔλλειψίς ἐστὶ λέξις οὐ κατὰ τὸ πλήρες ἐξενηνεγμένη· γίνεται δὲ κατ' ἀρχήν, κατὰ μέσον, κατὰ τέλος, οἷον ἀφαίρεσις (εἴβειν), συγκοπή (μῶνυχες), ἀποκοπή (δῶ). Cujus comparisonis haec causa videtur quod tribus illis tollitur litera syllabica, ceterae vero mutationis afferunt minus; nam ellipsis quae proprie ita dicitur (ἔταρος) paralipsis (Ἀχιλεὺς) systole (ξερός) ecthlipsis (σκηπτοῦχος) syllabarum numerum non imminuunt; synaeresis (Πηλεῖ) vocales servat integras; crasis (ἐνθους) non opprimit sed miscet et involvit. Ad qualitatem spectant duae inconjugae, ~~metathesis~~ literarum et trope, quam alii metalepsin sive metabolen vocant, alii antithesin, hoc est commutatio elementorum ea, qua momenta temporum sive quantitas non mutatur velut μυελός, μυαλός, νίτρον λίτρον. Verum si longa vocalis pro brevi ponitur aut contra, illa proprio nomine appellanda est ectasis, haec systole. Sed illo numero vicenario non omnia continentur, quae Grammaticorum aliqui passionum nomine comprehendunt. Trypho enim subditivus et Polybius p. 613. T. VIII. addunt τμησιν, qua vocabula vulgo copulari solita divelluntur πόλις ἄκρη pro ἀκρόπολις. Id vero non justius huc adnumeratur quam μητρὸς ἀδελφός pro μητράδελφος et contraria tmesi disjunctorum conglutinatio ἀγριόχοιρος pro ἄγριος χοῖρος. Nec satis cogitate Choeroboscus Can.

4) Hoc per errorem omisso in Epim. Cram. I. 131. numerantur ὁκτὼ εἶδη πλεονασμοῦ. Sententiam Grammaticorum parum accurate reddidit Matthiae Gramm. §. 33.

p. 103 sq. dativos ὑσμῖνι, Δωδῶνι affectis sive πεπονθήσει attribuit, qui potius a nominativis imaginariis ὑσμίν, Δωδών derivati sunt v. Parall. 305. Stultius auctor commentarioli jejuni et incomti, qui πάθη λέξεων inscribitur in Anecd. Boiss. T. III. 320. huc refert μετασχηματισμόν παρθενική ἀντὶ τοῦ παρθένος, μετατύπωσιν Ἰλιόθεν ἀντὶ τοῦ ἐξ Ἰλίου, παραγωγήν Πριάμοιο. Alia sunt quae vocantur πάθη prosodiarum ut Ὑφ' ἐν πάθος προσωδιῶν Hesych. Etenim in App. Etym. Gud. 674, 40. recensentur quatuor barbarismi species, κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων, κατὰ πλεονασμόν, κατ' ἐνδειαν, κατὰ προσωδίαν⁵). Accentuuncularum vero duo sunt genera, unum tripertitum, quod proprie ita dicitur, τόνοι, πνεύματα, χρόνοι, alterum quod abusive ἡ ἀπώστροφος, ἡ ὑφέν, ἡ ὑποδιαστολή Cram. Anecd. IV. 309, 5. De tonorum et spirituum mutationibus praeter Donatum in Art. p. 26. agunt Grammaticus de Barbar. p. 196. Polybius 229. et Choeroboscus Can. 467. EM. 721, 50. his verbis: βαρβαρισμός ἐστι τὸ ἁμαρτάνειν περὶ τὸν τόνον, εἴπερ ἀκράτος· κατὰ δὲ χρόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες πινακίς ἐκτεταμένως, κατὰ δὲ πνεῦμα, εἴπερ ψιλώσῃ τις τὴν ὑπό. Temporum quidem immutatio proprio nomine distinguitur ectasis et systolae. Si vero ὁμίχλη dicitur pro ὁμίχλη vel μῶρος pro μωρός, id sine controversia huic quaestioni implicatum est sed in hoc tamen libro non tractabitur; nam doctrinae de accentibus dicata sunt solida doctorum volumina; pneumatologia ab omnibus ita neglecta jacet ut hac aetate vix ad aliquam maturitatem perventura videatur. Tres impropriae prosodiae a nonnullis πάθη vocantur διὰ τὸ ἐν παθητικαῖς λέξεσι τίθεσθαι Moschopul. Fragm. in Ritschelii Praef. ad Thom. CCXVI. Schol. Dion. 713, 17. ab aliis σημεία φωνῆς πεπονθυίας, easque a signis prosodiacis distinguunt, quia non solum vocalibus appinguntur sed etiam consonis Schol. Dion. 683, 22. Cram. Anecd. T. IV. 309. Horum nihil ad hujus scriptionis institutum pertinet. Ce-

5) Zonaras p. 370. βαρβαρισμός ἐστι παράτονος λέξις ἥτοι παρὰ τὰ στοιχεῖα ἢ περὶ τὰς προσωδίας. EM. 200, 10. τὸ βλέμενος ἀναδρομὴν ἐπαθε τοῦ τόνου.

terum easdem illas formae nativae interpolationes Grammatici non semper iisdem nominibus appellant sed alii aliter et saepius credi licet librarios discrimina antiquitus fixa per ignorantiam confudisse. Sic, ut in passionibus defectivi generis subsistam, Pollux IX. 65. pro aphaeresi apocopen nominat οἱ δύο χαλκοῖ τεταρτημόριον καὶ κατὰ ἀποκοπὴν τεταρτημόριον ὠνομάζετο· alius hoc nomen ad syncopen transfert τὸ σπέεσι ἀπὸ τοῦ σπέεσι γίνεται κατὰ ἀποκοπὴν Etym. Gud. 537, 21. alius literae primae detractationem ad ecthlipsin ut EM. 702, 39. τὸ ῥά ἐκθλιψιν ἔπαθε τοῦ ᾠ. Nec minus fluxum syncopae nomen. Primum enim apocope sic dicitur κάρη ἀντὶ τοῦ κάρηνα v. Techn. p. 5. adn. tum aphaeresis ἔφατο καὶ κατὰ συγκοπὴν φάτο EM. 788, 43. ἐγείνατο καὶ κατὰ συγκοπὴν γείνατο 491, 5. tum crasis ἄεργος καὶ συγκοπῇ ἀργός Epim. Cram. II. 381, 7. πρωίαν καὶ τροπῇ πρωίην καὶ κατὰ συγκοπὴν πρῶην 398, 25. τρέερος κατὰ συγκ. τρῆρος EM. 764, 56. deinde hyphaeresis consonae: τὸ ἔνδοι τινὲς ἐκ συγκοπῆς τοῦ ἐνδόθι Apoll. Adv. 610. γέγονα καὶ κατὰ συγκ. γέγοα Schol. Eur. Hec. v. 3. vel etiam plurium Εὐρύπων Εὐρύποντος Εὐρυποντίδης καὶ κατὰ συγκ. Εὐρυποΐδης καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ ι καὶ ἐκτάσει Εὐρυπώδης EM. 397, 12. παρὰ τὸν Ἀχέροντα ἀχεροντίς καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐκτασιν ἀχερωίς, scilicet quia Hercules hanc arborem ex Orco attulisse ferebatur ⁶⁾).

6) Hoc apparet non prius credi potuisse quam ludorum gymnycorum victores coronis populneis remunerari coepti essent. Homerus autem nullam coronarum mentionem habet neque convivalium neque earum quae victoribus datae sunt, Herculisque ipsius nomen in ludis, quos celebrat, ne semel quidem interponit. Hoc nescio an illi spectaverint qui ἀχελωίς scripserunt vel ut aquaticam arborem significarent (Ἀχελῶον γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγουσι v. Wellauer. ad Aesch. Pers. 850.) vel ut Acheloi accolam. Vulgato simile est ἀχερώ Cereris terraeve nomen Hes. Eaedem illae consonae νι e medio abeunt ubi adjectivorum in εις exeuntium primus quartusque casus pluralis ad similitudinem singularis rediguntur, φαρμακόμεναι πόσιες Nic. Al. 293. pro φαρμακόμεναι et v. 266. ἀμπελόεις ἔλικας. Schol. ὁ τρόπος μετάληψις—ἄλλοι δὲ αἰτιατικὴν φασιν ὁμόφωνον εἶναι τῇ εὐθείᾳ, metalepsin vocans mutationem generis ut ad v. 129. πολόμεντος ἐχίδνης—τὸ σχῆμα μετάληψις, quo schemate idem poeta utitur ap. Athen. XV. 683. D. ἀργήεις κύλικες et Matro Nicandri

Verum haec nominum technicorum confusio quam licenter vagetur, non unus erit dicendi locus. Universum autem numerum ad breviorē summam redigemus arsin aphaeresi subjicientes, anadiplosin prothesi, ellipsin et ecthlipsin exaeresi, diplasiasmum capiti de paremptosi inscripto.

§. 2. Expositis nominibus et generibus affectionum, quae a Grammaticis tradita sunt, sequitur quaestio perdifficilis quid sit πάθος. Id Graeci quidem nullo loco distincte et explanate definiunt sic ut intelligi possit ubi cardo rei vertatur, sed nunc nativo opponunt ut Apollonius de Adv. 592. φυσική ἐστὶν ἐν τῷ αἰ (ἀντὶ τοῦ ταί) ἡ ἀπόστισις τοῦ τ οὐκ ἐν πάθει, nunc rationali ut Choeroboscus Dict. 731. τὸ δέχθαι καὶ τὸ βλῆσθαι πεπονθότα εἰσὶν· τὸ ἀνάλογον αὐτῶν δεδέχθαι καὶ βεβλῆσθαι, et frequentissime τῷ ἐντελεῖ, τῷ ὁλοκλήρῳ Apoll. Adv. 573. Choerob. Can. 155, 2. etc. Illa Cl. Sacerdotis finitio in Art. I. 1. p. 29. *metaplasmus est dictio aliter composita quam debet metri vel decoris causa* et Diomedis II. 22, 435. *metaplasmus est transformatio quaedam recti solitique sermonis in alteram speciem metri vel decoris causa*, dupliciter peccat. Primum enim metri et decoris nulla est ratio in vocabulis quotidianis χρυσοῦς, πατρός, ἔσται et aliis, quae in soluta oratione aliter dici non possunt et tamen in numero affectorum habentur; et longissime abest a vocabulis quae in nullo genere sermonis mutationi obnoxia sunt ut μεσημβρία, οἰκτιρμός. Cujus rei observatione nititur illa distinctio Epim. I. 71. ἀνδρός—τὸ πάθος πλεονασμός· τῶν δὲ παθῶν τὰ μὲν ἀναγκαῖά ἐστι, τὰ δὲ οὐ, οἷον κατ' ἐμοῦ, ὑπείρ, καταί· τὰ δὲ ἀναγκαῖα διὰ τὴν σύνταξιν ὥς ἐνταῦθα, hoc est διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ ν καὶ τοῦ ρ. Hujus autem necessitatis non una nec simplex est ratio. Mutationum, quas concinnitas exigit, aliae cum ipsis vocabulis natae sunt, συμβάλλω, τριχός, δέδεγμαι — quae aliter fingi non potuerunt; aliae vero vocabulis

aetatem non multum antecedens κίχλας ὑψιπετιήεις Ath. IV. 136. C. Meinekio in Exercitt. ad Athen. I. p. 16. haec quasi ad rectos casus in — ὄης, ἡς referenda, mihi usitatis accommodata videntur, de qua diversorum casuum homophonia dicam ubi in ordinem incurret.

mutatis adhibitae, *μεσημβρία*, *ἄνδρός*, quibus supersederi poterat si nativae voces *μέση ἡμέρα* vel *μεσημερία* (ut *θερμήμερία*, *μεσομηνία*) et *ἄνερ* servatae fuissent. Illae igitur continentur rationibus canonicis, quas Artigraphi in elementis docent; hae, quia praeceptis universalibus comprehendi non possunt, separatim tractantur in pathologia. Verum in Diomedis explicatione illud quoque displicet, quod affecta opponit rectis atque solitis, quasi haec duo verba idem sonent. Sed rectum est dicere *πατέρος*, solitum vero *πατρός*, ideoque adnumeratur *τοῖς πεπονθόσι* EM. 741, 48. Moschopul. Gramm. p. 28. *Ἡδυνάμην*, si ex ratione aestimamus, barbarum est, ut a Grammatico de Barbar. vocatur, et *exlex*; sin ex consuetudine, atticum. Sed consuetudo non semper in eodem vestigio stetit. Adjectivi forma antiquior est *ξείνος* sed ab usu repudiata, qui tamen ponti nomen non mutavit. Quo dubium fit utrum *Ἐύξεινος* interpolatum dici oporteat an rectum et legitimum. Eaque perpetua est affectionum contrariarum concertatio. Alii veterum affectum dicere solent quidquid a primitivo parte aliqua deflexit, sive id usitatum est sive ab usu abalienatum sive etiam conjectando effictum; qua in re saepe modum et finem trans-eunt. Herodianus Mon. p. 41. *μόνον τὸ χείρων πρὸ τοῦ ὦ ἔχει τὸ ρ· αἴτιον δὲ τὸ πάθος*, significans vel *χειρίων* prototypon esse cuius nullum vestigium extat, vel *χερείων*, unde *χείρων* ortum esse nullo exemplo demonstrari potest. Sed multo audacius est quod idem fingit p. 22. *μόνον τὸ ὕψος ἀπὸ τοῦ ὕ ἀρχόμενον ἔχει ἐπιφερόμενον διπλοῦν αἴτιον δὲ τὸ πάθος*· scilicet trope aeolica *ὕψος* pro *ὄψος* factum putat, hoc autem ab *ὄπτω* τὸ βλέπω ut Choerob. in Psalms. 99, 22. quod illi nunquam in mentem venisset nisi Grammatici officium esse putasset omnium vocabulorum, quantum fieri posset, analogias et affinitates ostendere. Huic non, multum diversa est Apollonii ratio de Adv. 603. *τὸ κείθεν ὑπὸ πάθος πίπτει καὶ τὸ ὀπισθεν-καὶ τὸ νέρθεν δύο πάθη ἀνεδέξατο*. Nam quia vulgo *ἐτέρωθεν*, *ἀμφοτέρωθεν* et aeolice *κηνόθεν*, dorice *τηνώθεν* dicitur, his consentanea comminiscitur principia *κεινόθεν*, *ὀπίσωθεν* etc. quae neque leguntur usquam neque graeco sermoni affingi opus est

exitus derivatorum libere varianti. Sed nimirum illi superstitiosi analogiae speculatores, quibus persuasum fuit vocabulorum fictores quasi praescripta lineamenta sequutos esse, facere non potuerunt, quin omnia, quae non ad libellam aequa reperissent, vel aucta vel imminuta vel alia quapiam corruptione contacta putarent. Nos vero hanc inaequalitatem a natura profectam et cum vocabulis ipsis natam esse statuimus. Sed maximam affectionum copiam produxit improba etymologorum sedulitas. Nam quum multa reperiantur vocabula, quae derivata esse pateat, principia vero eorum aut nulla inveniri possint aut valde dissimilia, propere recurritur ad syncopas, epentheses, tropas aliasque praestigiosae artis machinas: ἀμικθαλόεις παρὰ τὸ ἄμικτον τροπή, ἐσκηθής παρὰ τὸ σκέθω κατὰ σύνθεσιν καὶ ἔκτασιν καὶ τροπήν, ἐλεφαίρω παρὰ τὸ ἔλπω ἐλπαίρω πλεονασμῷ τοῦ ε καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε καὶ τροπή τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ et sic alia aequae portentosa: ἀσάμινθος παρὰ τὸ τὴν ἄσιν μινύθαι, αἰγανέη ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἔσθαι, καταῖτυξ ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι, καλαῦροψ παρὰ τὸ ῥέπειν τὸ κᾶλον, τιθαιβώσσειν παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βόσιν, ὀρνημαγδός παρὰ τὸ ὄρος καὶ ὄμαδος, omniumque calidissimum φιλήτης ἐκ τοῦ ὑφειλέτης κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ καὶ τοῦ ε καὶ ἔκτάσει τοῦ ε etc. v. Diss. II. P. II. §. 5. quas ad ineptias illi nunquam delapsi essent nisi τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐτυμολογίας in primis Grammatici officiis duxissent. Nobis non eadem est persuasio neque pudet vel quotidianorum vocabulorum causas nescire, cujusmodi sunt ἀνθερεών, ἀνεψιός, ἀσελγής, ἀγέρωχος, ἀνδράποδον, ἀβέλτερος, βαλάντιον, κενέβρειον, κρημνύγετον, κυρήβια, λαυκανία, περιστερά et verba ἀγανακτεῖν, ἀλισγεῖν, ἀρνεῖσθαι, ἀναισιμοῦν et καταισιμοῦν, ὀρῶδεῖν, περιημεκτεῖν, μεταλλᾶν (Prolegg. 94.), σκροδινᾶσθαι, ὠραχιᾶν etc., quorum etyma qui eruerit, nae ille ire per extantum funem mihi posse videtur. Equidem statutum habeo omnes affectiones, quas Grammatici vel de etymis satagentes vel analogiae causa confinxerunt operosius, silentio praetermittere ne haec disputatio, quae jam satis saburrae habebit, oneretur gravius. Neque tamen ignoro quam difficile sit hujus regionis fines ita describere ut neque plus complectatur

quam causa requirat, neque minus quam necesse sit. Dialectorum idiomata ut excludantur auctor mihi est Herodianus de dichron. 288. τὸ Ἀθηναῖ καὶ μηνᾶ⁷⁾ ἐστὶ κατὰ πάθος, τὸ δὲ Ἑλένα κατὰ διάλεκτον et de Parag. genit. 229. ἡ τροπὴ πενταχῶς γίνεται, κατὰ πάθος, ἐλαφρηβόλος, κατὰ διάλεκτον ὄνοιρος etc.⁸⁾, quo nomine significantur dialecti gentiliciae topicaeque, non ἡ κοινὴ, quae ab Homero repetitur, neque hujus moderatrix attica⁹⁾. Sed ex illis tamen non pauca asciverunt scriptores numeris soluti, quos negligere nullo modo possumus, alius archaismi gratiam aucupans, alius assuetudine sermonis popularis, in quem omnium fere dialectorum rivuli confluxerunt, quae Apollonius vocat τὰ παρσιδύοντα τῶν διαλέκτων de Pron. p. 3. velut Εὐξείνος, ἀπηλιώτης, παγδοκεύς, Πειραιεύς (Trajectus), νειός, καμμύειν, Διόσκουροι, κούρειον, alia. Itaque ad haec quoque attendere et oportet et opus est. Hinc succedit

7) Hoc restituendum est Arcadio 96, 24. τὰ εἰς νᾶ βαρύνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος γένοιτο, Ἀθηναῖ, μηνᾶ. Hic canon plenius sed non suo loco repetitur p. 101, 1. ubi quae praecedunt τὰ εἰς ᾱ μακρὸν μὴ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα πλήν τοῦ ρ̄ παροξύνεται, Ἡρα, ὀπώρα, χώρα, nequiter mutilata sunt. Fuerunt enim duo canones, unus τὰ εἰς ρα μακρὸν μακρᾷ παραληγόμενα παροξύνεται ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα, πήρα, χώρα· πλήν τοῦ φ̄ διὰ τὸ Φηρά (urbis nomen). alter τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα παροξύνεται Ἡρα, ὦρα, ὀπώρα, quibuscum continuandae sunt regulae p. 96, 26. et p. 101, 16. scriptae.

8) Tertio loco ponitur κατὰ παραγωγὴν λέγω λόγος, quarto κατὰ πάθος ἐλαιόφυτον ἐλαιόφυτον, quae corrigenda sunt κατὰ σύνθεσιν ἡλίου φυτὸν ἡλιόφυτον. Hoc plantae nomen fuit, cujus facilis corruptio, quia lingua rustica ἐλαία in ἐλία, ἐλαιοτριβεῖον in ἐλιοτριβεῖον pervertit. Nomen πάθος ex superiore versu repetitum est.

9) Schol. Pind. Ol. III. 81. ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνη τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει καὶ δι' αὐτὴν συνεστήθη· πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας, τὴν Δωρίδα καὶ Αἰολίδα καὶ Ἀττικὴν καὶ Ἰάδα, ἔχει ἀσυντελῶς· διὰ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς κοινῆς κανόνας ἀπαιτούμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων μόνα ιδιώματα. Nihilo secius illae a grammatica canonica aberrationes, quas affectiones appellamus, dialectis assignantur aliis aliae: αἱ συγκοπαὶ τῶν Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι, αἱ ἀφαιρέσεις τῶν Ἰώνων, αἱ ἀποκοπαὶ καὶ ἐπεκτάσεις τῶν Ἀττικῶν Excc. Vat. Bast. 690. Schol. Oppian. Hal. I. 186. et 231 etc. Sed saepe etiam vocabulorum formas nativas et proprias in dialectis reperiri docent: τοῦ ἑταῖρος ἀναλογώτερον τὸ ἑτάρος Herod. Mon. 21, 8. ἀνάλογόν ἐστι τὸ κόϊλος τρισυλλαβοῦν 21, 3. etc.

alia deliberatio pari difficultate atque haud scio an etiam maiore impedita de vocabulis quae pro diversa scriptura diversum intellectum praebent. Nam universe quidem valet Grammaticorum praeceptio: τῶν φωνῶν τὰ πάθη ἐστὶν οὐ τῶν σημαινομένων Apollon. de Adv. 568. et iterum p. 623. τὰ πάθη οὐ τῶν δηλουμένων ἐστὶν ἀλλὰ τῶν φωνῶν. Neque aliud suadet Consentius p. 11. *pone metaplastum non est quia mutatio accentus significationem mutat, ut in graecis νόμος, νομός.* Hac igitur ratione removentur omnia, quorum origo quidem eadem sed intellectus pro specie diversus est ut ἔθος ἥθος, ἀσπάραγος ἀσφάραγος, ῥέμβος ῥόμβος, μόρος μοῖρα μόρα, ὀφέλλω ὀφείλω etc. Nonnullorum tamen tam tenue est discrimen et tam crebra confusio ut dubium sit utrum significationis causa mutata sint an κατὰ πάθος ut σκληρός σκληφρός, στριφνός στιφρός, ἐχυρός ὀχυρός, τέγος στῆγος, λάρυγξ φάρυγξ, σκαίρειν σπαίρειν, καχλάζειν παφλάζειν, θάρσος θράσος, *pansus passus, lotus lautus, antiquus anticus, codex caudex, pulsare pul-tare*, quorum natura eadem est sed lenis soni inclinatio commoditatis causa introducta videtur ut res ejusdem generis specie diversae propria quadam nota insigniri possent. Et ex hoc genere persaepe difficilis est quaestio quid aut assumendum aut rejiciendum sit. Sed plurimum haesitationis circa vocabula ejusdem potestatis biformia et triformia, quorum ea conditio est ut et alterum ex altero conversum et singula seorsum nata esse possint ut πλόκαμος πλοχμός. Itaque imitabimur juris consultorum cautionem qui titulum quendam digestorum inscripserunt *de rebus dubiis*; quam dubitandi artem si perdidicissent Grammatici, disciplina nostra invidiae et dividiae haud paullo minus haberet. Verum haec, quae nunc breviter et summatim disputata sunt, si quid adhuc habent obscuritatis, clariora fient ipsa tractatione, quam auspicator a syzygiarum, quas Draco descripsit, symplegmate primo.

DISSERTATIO PRIMA
DE
PROSTHESI ET APHÆRESI.

PROÆMIUM.

Josephus Synops. p. 566. T. III. *πρόςθεσίς ἐστι προσθήκη κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς ἢ στοιχείου, οἷον ἄσταφίς* (hoc accentu), *θαμά*. Hic quod in cod. Ven. scriptum est *πρόθεσις*, idem legitur apud Gramm. Paris. Gregorio adjunctum p. 675. Moschopulum Titzianum p. 27. et 28. aliosque probantibus Endlichero et Lindemanno ad Cl. Sacerd. p. 29. sed Larcherus ad Orion. 116. not. 82. et Bastius ad Greg. l. c. merito praeoptarunt *πρόςθεσις*. quod et ambiguitate caret et infinito frequentius est, pariterque verbum non solum apud Grammaticos sed etiam Strab. XII. 589. *ὁ ποιητὴς εἴρηκεν ἀμφοτέρως καὶ προστιθεὶς τὴν πρῶτην συλλαβὴν δῆμον Ἀπαισοῦ καὶ ἀφελών ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῶ*. Aliter sed minus apte appellat Schol. Apoll. II. 1219. *ἡθεῖος ἀπὸ τοῦ θεῖος κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ἡ γέγονε ὡς βαιός ἡβαιός*. Prothesi contrariam aphaeresin sic definiunt *ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς ἢ στοιχείου οἷον κῆϊνος, εἴβω* Joseph. l. c. Tryph. §. 20. p. 36. Quia vero persaepe dubitatur utrum litera addita an recisa sit, de utraque conjuncte disputabo ita ut primo loco vocales enumerentur simplices, secundo consonae, tertio syllabae ex utrisque compositae.

CAP. I.

De litera alpha.

§. 1. Haec potissimum anteponitur vocabulis quae a sigma consona suffulto incipiunt: *ἄσκαμωνία εἶδος βοτάνης* Suid. quae vulgo *σκαμμωνία* scammonia et scammonium sed rectius *σκαμωνία* vocatur ab inventore Scamone

ut ferunt¹⁾. Hic Portus quidem librariorum articulum doricum cum nomine *σκαμωνία* temere compegisse statuit, quo vitio cumulatus est Hesychius, Suidas non ita saepe²⁾, nec tamen veri simile est eum herbae nomen vulgare e scriptore petivisse dorico, ipsumque *ἀσκαμμωνία* legitur in cod. Etym. Paris. in Anecd. Paris. T. IV. 119. *Ἡσκαίρεν ἐσκίρτα* Hes. Valckenarius ad Herod. VIII. 5. in suspicionem adduxit, sed certa est prosthesis derivati, cuius Phrynichus meminit App. 24. *ἀπὸ τοῦ σκαίρω παράγωγον σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω κατὰ πρόσθεσιν ὡς σκαλίζω ἀσκαλίζω*, quod pro *σκαλεύω* dictum videtur; *ἀσκαρίζει ἀντὶ τοῦ σκαρίζω ὡς ἄσταφισ* (sic) *ἄσταχυς* Erotian. quibus convenit nominis scriptura duplex *σκαρίς* et *ἀσκαρίς*. — *Παρὰ τὸ σκῶλον, ὃ ἐστὶ σκόλοπα, σκωλιάζειν καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀσκωλιάζειν, ὅπερ Ἐπίχαρμος σκωλοβατίζειν φησὶν* EM. 155, 35. sed huius verbi, cui alpha nunquam detrahitur, aliud traditur etymon *κῶλον* v. Prolegg. Path. 134. cui sigma additum volunt ut *ἀσκαλαβώτης* *παρὰ τὸ ἀκαλῶς τὸ ἡσύχως* EM. 154, 16. Proll. 392. Haec perincerta est originationis; sed stellionis nomen interdum *σκαλαβώτης* scribitur v. Jacobs ad Aelian. p. 220. Capsam cacti Theophrastus *σκαλίαν* appellat, Plinius *ascalian*, quod Lexicographi perperam nominativo *ascalìa* subjiciunt; idem vel affine genus *σκόλυμνος* dicitur hodieque *ἀσκόλυμβρος*. De *σκύρον* et *ἄσχυρον* ne hoc quidem constat eandemne plantam significet an diversas. *Ἀσχαλίδωμα* a Suida sine interpretatione traditum fortasse idem valet quod *σχαλίδωμα*

1) *Σκαμμωνεῖα* διὰ τοῦ ω καὶ τῆς $\epsilon\iota$ διφθόγγου κατὰ παράδοσιν Choerob. Orth. 262. Sed plantarum nomina terminantur vocali simplici *ἀρωνία*, *λειμωνία*, *παιωνία*, *ῥοδωνία* et all. v. ad Buttm. 406. et Parall. 317. quorum nonnulla interdum acuuntur more periecticorum v. Wimmer. ad Theophr. I. 9, 4. *Σκαμμωνία* duplici μ scriptum est in Arist. Probl. I. 41. et 43. p. 864. et saepissime apud herbarios et medicos, sed prima corripitur in Eubuli versu Com. Fr. T. III. 214.

2) *Ἀδένη* ἢ *φλύαρος* ἢ *δεῖνα* Bernhardt aeolicam glossam esse suspicatur ex *ἀ δεῖνα* conflata. Eodem vergunt *Αἰθυῖα* ἢ *ἰγδη* καὶ ἡ *ῥογνις*, *Αἰ νῆνται αἰ νῆσαι*, *Αινῖται* δέ. Ceteroqui articulum Suidas addere non solet nisi propriis *ὁ Κίς*, *ὁ Κώχ*.

sive *σχαλίδες* id est furcillae bicornes, quibus piscatores retia siccanda sublevant, similes furcis cancrorum sive *chelis* et hinc fortasse nomen sortitae; vulgo autem *στάλικες* appellantur. — Choeroboscus Can. 305. EM. 160, 7. *παρὰ τὸ σπῶ γίνεται σπάλαξ καὶ πλεονασμῶ ἀσπάλαξ καὶ μεταθέσει ἀσφάλαξ*³⁾, cuius forma attica *σκάλοψ* verbo *σκάλλω* connexa fidem facit bisyllabum ab origine propius abesse. Et ab eodem *σπάω* derivata sunt *Ἀσπαλον σκυῖτος* Hes. quod Vossius apte cum *σπάτον cutis* contendit v. Parall. p. 80. *σπαίρειν* et homericum *ἀσπαίρειν* v. Technol. 134. *ἀσπαλος ἰχθύς* Hes. sive hoc fuit piscium nomen generale, unde *ἀσπαλιεύς* fluxit, sive proprium ejus qui *σπάρος* appellatur; postremo *ἀσπάλαθος ἄκανθα* παρὰ τὸ σπῶν EM. cui appositum est *σφαλάσσειν* pungere v. Techn. 247. Ab eodem *σπῶ* (*σπαράσσω*) originem ducit *ἀσπάραγος* τὸ ἐξ ἄκανθῶν φνόμενον τραχύ Hes. Hinc *σπάραγος cuma* in Gloss. et *ἐλειοσπάραγον, ἀγριοσπάραγον*. De *ἀσπάξεσθαι* dubito, etsi Corais ad Heliod. 175. veterum sententiam sequitur. — *Ἀσπληνιον*, οἱ δὲ *σπλήνιον*, δύναμιν ἔχει *σπλήνα τήκειν* Diosc. Mat. III. c. 151. Cum *φάρυγξ* cognatum est *σφάραγος* sive *ἀσφάραγος*, cui Herodianus ap. Zonar. p. 303. alpha pleonasticum tribuit v. Proll. 303. Praetermitto *σπιδής* et *ἀσπιδής*, quod qui praetulerunt, ab alio principio arcessivisse videntur, et pronomen aeolicum *ασφε*, *ἄσφε*. — Tertio ante *στ*: *ἄσταχυς*, *ἄσταφίς*, *ἀστεροπή*⁴⁾ *ἀστράβηλος*, utrumque a *στρέφω* unde *στρέπτω*, *στραβός transversa tuens*, *ἀστράβη* ephippium transversarium, *ἀστράγαλος* vertebra v. Techn. 41. et alia quae in Proll. 140 sq.

3) Pro *ἀσπαλάκων* Paus. VII. 24, 7. Mosq. et Ald. *σφαλάκων*, quod Schubartus probavit, alii *ἀσφαλάκων*.

4) Plat. Crat. 409. C. *ἀστραπή λέγεται ὅτι τοὺς ὦπας στρέφει*, si sic dixisset *ὅτι στρέφεται καὶ στρεπτή ἐστι*, ridendo verum dixisset v. Techn. 41. Proprie loquutus est Pindarus Nem. IX. 45. *ἀστεροπήν ἐλέλιξε*. Orion. p. 17, 23. *ἀστεροπιή καὶ ἀποβολήν τοῦ τ ἀστεροπή. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν*, quod hoc auctore indignum. Ceterum ex tribus appellativis *κεραυνός*, *στεροπή*, *βροντή*, conficta sunt totidem fabricatorum nomina *Ἀργης*, *Στερόπης*, *Βρόντης* nam fulmen dicitur *ἀργής κεραυνός*, Jupiter fulgurator *ἀργικέρανος*.

attuli. Ἀστρηνές ὁξύ Hes. nihil aliud est quam στρηνές. Ἀστυφελίζειν huic numero subtraxit Spitznerus ad Π. XVI. 7. πολλὰ δὲ χειρμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν, scholion subscriptum Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ᾱ ἀστυφέλιξεν sic corrigens ἐστυφέλιξαν, quod summe probabile est. Si illud aliunde cognitum esset, Aristarchum ἀστυφέλιξαν propter sex, qui praecedunt, eosdem sonos praetulisse dicerem; nam ἔχει τι ὄγκου σεμνοῦ τὸ ᾱ πλεονάσαν Eustathius inquit ad h. l. laudaturque antiquis versus canorus XXIII. 116. πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντα τε — quem hic reprehendit⁵⁾. Sed Aristarchus illo loco verbum plurale propter eandem rationem praeposuisse videtur qua φύγον ἡνία scripsit Π. VIII. 137. et φάσγανα πέσον XV. 714. quo modo Homerus alia nomina hujus generis cum verbo plurali conjungit βέλεα ῥέον XII. 159. ἄγγεα ναῖον Od. IX. 222. πέσον ἄγγεα XV. 13. τρέμον γνῖα XI. 527. πέδιλα τά μιν φέρον V. 75.⁶⁾ Ante mutam cum liquida alpha abundare docet Herodianus ap. Orion. p. 28. ἀπὸ τοῦ κρέμω ῥηματικὸν ὄνομα κρέμων καὶ κρέμονες τὸ πληθυντικὸν καὶ πλεονασμῷ ἀκρεμίων ὡς ἄσταχυς, quod confirmat Theognostus Cram. 35, 14. et 39, 10. κρεμίων ὁξύτονον καὶ διὰ τοῦ ο̄ γράφεται (κλίνεται) καὶ τρισυλλάβως λέγεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας. Bisyllabi auctor extat nullus; nam urbis nomen Κρεμῶν, quae a Romanis Cremona dicitur, per ο̄ mega declinatur neque unquam alpha recipit; sed est appellativum ab EM. 52, 24. disceptatum ἀκρέμων ὁ κλάδος καὶ κρεμίων λέγεται πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν· ἢ γὰρ παρὰ τὸ ἄκρον γίνεται ἀκρέμων⁷⁾ ἢ παρὰ τὸ κρέμω

5) Alia hujus parechesis exempla attuli ad Phr. 691. et Parall. 21. adn. Ab homerico σπλάγχν' ἐπάσαντο descivit Apollonius πάντα φα-άνθη scribens III. 1361. v. Well. ad h. l. Alpha in eodem verbo quater repetitum habent homerica ἀμφαγάπαζον et ἀμφαγάασθαι, quodque nuper Quinto restitutum est ἀμφαγάσαντο VII. 722.

6) In singulari constat verbum κεῖσθαι in exitu senarii εἴματα κεῖται Od. VI. 26. κειμήλια κεῖται XV. 113. ὀνείλαια κεῖται X. 9. et cum aliis nominibus IV. 127. XVI. 284. et in imperfecto modo aucto τεύχε' ἔκειτο Π. III. 327. δέμνι' ἔκειτο Od. VIII. 277. δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο XIV. 291. εἴματ' ἔκειτο, modo non aucto τεύχεα κεῖτο XXII. 109.

7) De accentu dixi ad Aj. p. 171.

κρεμών. Huic potius alpha praecisum videtur, quod idem 534, 54. eidem adjectivo accidisse putat: κράσπεδον παρὰ τὸ ἄκρα καὶ τὸ πέδον κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ $\bar{\alpha}$ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ , idque etiam a Schol. Theocr. II. 53. aliisque comprobatur et a fide non abhorret, etsi ἀκρόπεδον intercidit nec satis stabilitur scriptura cod. ἀκροσπέδοις pro κρασπέδοις in Plut. Quaest. Plat. X. c. III. Θρέω quod Wyttenbachius verbo ἀθρέω substruxit Techn. 153. non minus ignotum est quam σκέω, unde Schneiderus in Lex. ἀσκέω repetit; illud veteres ad δρω τὸ βλέπω referunt Epim. II. 337. EM. 26, 4. hoc, quia aliquoties de politura dicitur, ad ξέω. Ἀβρίξαι τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι Suid. fortasse ἀποβρίξαι scribendum est ut ἀφνυπνοῦν dicitur pro obdormiscere, Ἀφλάσαι ἀπολέσαι Hes. pariter ἀποφλάσαι et pro Ἀχλυδιᾶν θρύπτεσθαι apud eundem χλυδιᾶν omissa vocali, quae a librariis saepius importune addita est. — Eorum, quae unam in exordio habent consonam, ordinem ducit ἄγανρος, si sequimur Schol. Hes. Theog. 832. ἄγανρος βαρύνεται πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\alpha}$ ἐκ δισυλλάβου τοῦ γάνρου γερόμενον. Verum enim vero Orion. p. 14. ἄγανρός παρὰ τὸ γαίω-ἢ παρὰ τὴν ἄγην τὴν ἐκπληξιν ἀγῆρός· οὕτως εὔρον ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανοῦ, qui adjectivum ἀγῆρός de suo fabricatus est, sed verbo ἄγαμαι affine ἀγαίομαι a significatione laetandi non longe discedit ut in Apoll. III. 470. οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ et III. 1262. Αἰσονίδης ἐπαγαίετο χάρτεϊ γυίων a Scholiastis priore loco ἐπιχαίρω, altero ἔχαιρε, ἐγανρία explicatur, huic autem accedit homericum γαίων, cui quum Glossographi idem interpretamentum γανριῶν adhibeant, perdubium fit utrum harum vocum fundamentum fuerit $\gamma\alpha$ an $\alpha\gamma$ ⁸). — Ἀδοροι Antimachus maluit dicere quam ut Homerus δοροί-παρὰ τὸ ἐκδεδάρθαι κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι ἢ ἀντὶ κακὸδοροι ἢ οὐ δεδαρμένοι· Οὕτως Ἡρωδιανὸς (περὶ παθητικῶν cod.) EM. 18, 39. cui de etymo adstipulatur Arcadius p. 68.

8) Eustathius 1161, 33. ἄγανρός ab ἀγανός, hoc autem EM. a γαίω repetit. Idem ille 199, 45. ἀγανός παρὰ τὸ γάννυσθαι, ὅθεν καὶ γάνος ἢ χαρά· id alii αὐγήν interpretantur.

τὰ εἰς ὅς δισύλλαβα βαρύνεται ὁπότε γίνεται ἀπὸ τῶν παραληγομένων τῇ εἰ ῥημάτων-σεσημείωται τὸ δαρὸς (scr. δορὸς) sed utrum Antimachi utres ex corio rudi an sub-
 acto confecti fuerint εἰδείη ἂν ὁ ἰδών. — Ἀκακαλλίς Athe-
 naeus ait esse narcissi nomen, quod apud Hesychium κα-
 καλὶς scribitur. Ἀκιδνός saepius legitur sed κιδνός apud
 hunc solum; nam in Gud. 321', 35. pro Κιδνοί σώφρονες
 scribendum est κεδνοί, neque notum fuit Herodiano in Epi-
 merismis ἄκιδνος a verbo κίειν repetenti ap. Orion. 8, 12.
 cui etiam synonymon ἀκιρός accommodari potest. Ἀλαλή
 παρὰ τὸ λαλῶ Arcad. 108, 23. cui praeiit Herodianus
 Mon. 39, 6. Ἀλαλητός ἀπὸ τοῦ λαλητός προσθέσει τοῦ α
 Arcad. 82, 1. Schol. II. IV. 436. τὸ α πλεονάζει τῷ ἀλα-
 λητός Apoll. Synt. I. 2, 4. quibus non plus concedimus
 quam hoc nomen et ἀλαλά et λαλεῖν vocis humanae sonos
 exprimere. Suidas illi alpha epitaticum tribuit sed sub-
 stantivum λαλητός non magis usitatum est quam φιλητός,
 φωνητός aliave huiusmodi; nam σπορητός, ἀμητός ad di-
 versum genus pertinent, de quo dixi ad Buttm. 402. Ἀλά-
 ζών Valckenarius Opusc. I. 128. ed. Lips. eodem modo
 auctum esse quo ἀσταφίς credidit Hesychii glossae Ἀαζών
 ἀλαζών, cui quodammodo auxiliatur verbum λάζω id est
 ἵβριζω Techn. 76. et 83. sed jure abjicitur. Ἀλαπάζειν
 et λαπάζειν vulgo quidem de rebus longe diversis dicun-
 tur, sed ab antiquis doctis rediguntur ad unum: λαφύττειν
 καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ
 πορθεῖν τὸ ἀλαπάζειν οἱ ποιηταὶ τάττουσιν Athen. VIII.
 362. E. eoque intellectu Aeschylus λαπάζειν usurpavit et
 λαπαδνός, ut Hermannus corrigit pro ἀλαπαδνός, cui EM.
 sic, ut verbo ipsi, alpha pleonasticum assignat; ἀλάπαθα
 οἱ Ἀττικοὶ τὰ κενώματα Schol. Theocr. II. 85. et Sch.
 BL. ad II. V. 166. ubi Bekkerus nescio quam ob rem λά-
 παθα scripsit. — Τὸ μαλόν πλεονασμῷ τοῦ α γίνεται
 ἀμαλόν, ἐξ οὗ τὸ ἀμαλδύνω καὶ ἀμαλάπτω παράγεται Eust.
 690, 48. qui alio loco p. 1270, 58. antiquam scripturam
 ἄρνα μαλήν II. XXII. 310. interpretatur μαλλωτήν, et
 hodie lana vocatur μάλη et μαλίον fortasse ob mollitudi-
 nem ut μῆλον ovis et mollestra pellis ovilla; mollis autem

convenit cum græcis μῶλύς, μολόχη, μαλάχη, malva Proll. 333. Haec velificantur Buttmanni opinioni synonyma esse μαλακός et ἀμαλός, illud primitivo vicinius, hoc vocali amplificatum Lexil. II. 262. Nihilo secius quæ cum ἀμαλός significatione maxime conveniunt ἀπαλός et ἀταλός⁹⁾ alpha proprium et nativum habere videntur. — Μέρδω τὸ μαρμαίρω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀμέρδω Schol. Eur. Hec. 1005. Hoc ἀμέρδω proprie idem significat quod μαίρειν, μαρμαίρειν, hinc autem transfertur ad res quæ objacentia fulgore suo excaecant v. Techn. 74 sq. sive ut Philo dicit de Opif. Mund. p. 2. B. ταῖς μαρμαρυγαῖς καταστιάξουσιν, uno verbo ἀμανροῦσι. Cujus id consequens est ut μέρδω primitivi instar habeatur. Ἀμιχθαλόεις et quod Antimachus praetulit μιχθαλόεις jam diu interpretantium ingenia exercuit; plerique ad μίγνυμι referunt. Ἀμυνα παρὰ τὸ μύνη ἢ πρόφασιν μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ EM. 8, 25. quibus nonnulli latinum *moene* apponunt, unde *praemunire* dicitur pro praetexere, assumtis germanicis *vorschuetzen*, *Vorwand*; sed aliis diversa videntur vocabula. Confuse idem p. 108, 8. ἀνηρίτης ἀπὸ τοῦ Νηρέως οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ παραγωγή. Ἡρωδιανός qui hoc, puto, voluit ἀνηρίτης ἀπὸ τοῦ νηρίτης κατὰ πρόσθεσιν τὸ δὲ νηρίτης παραγωγή ἐστὶν οὐκ ἀπὸ τοῦ Νηρέως ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νηρός sic enim alibi res decernitur Suid. s. Νηρίτης v. ad Phr. 42. Proll. 395 sq. Ἀνηστis παρὰ Κρατίνῳ ὁ νῆστis πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ὡς ἄσταχυς Athen. II. 47. A. v. §. 2. Cum nomine gallico *benna*, quo Festus genus vehiculi significari tradit, comparatur Πήνα ἀπήνη Hes. Ἀφανρός ut huc referamus admonet ejusdem glossa Φαῦρος κοῦφος, nisi pro φλαῦρος scriptum est ut Kuestero visum¹⁰⁾ vel etiam vocalis excidit initialis. — Ultima sunt quorum principia a vocali: primum ἀάζω cujus alpha utrumque ad

9) Τὸ ἀπαλόν δασυνόμενον ἐπιφορᾶς γενομένης τοῦ τ ἐψιλώθη Apollon. de Pron. 74.

10) Sic etiam Γλαυρός σεμνός Hes. pro γαῦρος subrepsisse suspicantur; ἄγλαυρος Schol. Nic. Th. 441. interpretatur ἀγλαός, cui cognatum videtur. Ab ἀφανρός non longe distant φαῦλος, παῦρος, parvus, parum.

proprietalem soni pertinet sicut interjectio ipsa variatur pro affectu loquentis, ᾶ, ᾷ ᾶ et ᾷ. Tum adjectiva quaedam poetica: ᾶσχετον-εἴρηται κατ' ἐπέκτασιν Apollon. Lex. Zonaras pleonasmum vocat, Eustathius vero 618, 38. τὸ μὲν πρῶτον ᾶ ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ, duoque Quinti Smyrnaei propria ᾶάπλετος et ᾶάσπετος v. Spitzner. Obserrv. p. 7. et quartum sine auctore traditum ᾶάθικτος ἀντὶ τοῦ ᾶθικτος πλεονασμῷ τοῦ δευτέρου ᾶ EM. 1, 7. quem locum a Sylburgio asterisco notatum omisit Gaisfordus; de geminatione brevis alpha dicetur alibi. Id num aliis vocalibus antepositum sit, non certum constat; dubium enim est ᾶειλῶ sive ᾶἴλλω, de quo loquutus sum in Techn. 113. et ᾶοζος θεράπων, ᾶοζία θεραπεία Hes. et alii; unde quaestio nascitur utrum ᾶζος ᾶρηος Martis subolem significet sic ut homo amabilis Χαρίτων φυτόν vocatur Theocr. XXVIII. 7. et alibi Κύπριδος ἔρνος vel θάλος, an ministrum, qui etiam ᾶζος dicitur a verbo ᾶζομαι ut Schweighaueserus suspicatur ad Athen. T. III. 570. nec dissimilis est inconstantia nominis eadem fere potestate praediti ᾶοσσητήρ, ἑοσσητήρ, ὀσσητήρ. — ᾶρος ὁ ὕπνος καὶ ᾶωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾶ μηδὲν πλέον σημαίνοντος EM. 1175. quod si ab ᾶω τὸ πνέω propagatum est¹¹), unde verbum ᾶωτειν repetunt, pleonasmī species tollitur.

His enumeratis duo supersunt ad tractandum genera. Unum est eorum quae praeter alpha unam duasve literas dissimiles habent nec tamen diversa videntur: χειρῶν ἡδὲ ποδῶν ἀκινάγματα τὰ τινάγματα ἢ κινήματα πλεονασμῷ τοῦ ᾶ καὶ τοῦ γ καὶ τροπῇ τοῦ ἡ εἰς ᾶ EM. 48, 39. qui nisi gravem citasset testem Herodianum, non difficilis foret correctio κινύγματα vel ἀμαρύγματα ut Homerus dixit ποδῶν ἀμαρυγαί. Sed scripto suppetiatur Hesychius ᾶκίναγμος τιναγμός κίνησις¹²) et correptione eadem affectum

11) Sic a θεωμαι fit θεωρός i. q. θεατής, cui κνέωρον apposui Parall. 81. Pro κνωρία, quod in Thes. e Theognosto affertur, scribendum est θεωρία.

12) Suidas et EM. ἀμαρύγμα multis nominibus exponunt φόρημα εἶδωλον αἰθρυγμα κίνησις et quod Aeschylus dixit αἰθέριον κίνυγμα Eustathius explicat αἰθέριον εἶδωλον. Pro φόρημα illic reponendum

nomen leporis σκίναξ hoc est εὐκίνητος ταχύς Schol. Nic. Th. 577. Verum urgent alia super aliis: στελής ἢ ἰξία et ἀστυλὶς φυτόν δθεν ὁ ἰξός Hes. ψόλος ἢ ἀσβόλη Sch. Od. XXIV. 359. quibus adjunctum videtur σπόδος. Ad hæc μαῖρον ἀμάρακος Proll. 310. μαῖμαξ μαιμάκτης ἀμαιμάκετος cf. Doederlein. Gloss. p. 95. δάκνω ἀδάχω, δηγμός ἀδαγμός, μαρμαίρω ἀμαρύσσω. Huc etiam reponi possunt Ἀφαρεύς regis Messenii nomen a Pharis Messeniae ductum correpta vocali; ἀφάκη vicia cognata τῷ φακῷ et Ἀστέλεφος τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα Hes. a neutro στέρφος, nisi fallor; Μούκηρος ἀμυγδαλῇ Hes. quorum primitivum ostendere videtur latinum *nux* affine graeco νύγαλα sive νωγαλεύματα, quomodo tum alia vocantur edulia in mensis secundis apposita tum praecipue varia nucum et nucleorum genera; amelli nomen, cujus frutices Columella tradit apibus gratissimos esse, fortasse specie modo differt a graeco μελίτεια et μελίταινα. Ad alterum genus pertinent quae cum prothesi merismum mutant ut ἀφλοισμός, si a φλύω derivatum est, de quo paulo post; ἀραιός παρὰ τὸ ραίω¹³⁾ πλεονασμῷ τοῦ α. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου EM. 134, 17. Theogn. II. 52, 19. de quo nihil definiam nisi quod sub oculos venit, adjectivo convenire voces ab Hesychio traditas Ἀρβόν διεστός ἀραιόν, Ἀρβάκις ὀλιγάκις, verbo autem latinum *rarus*. Sed manifesta ratione continentur λίπα, ἄλειφα, Ἀλῖναι ἀλεῖψαι Hes. latinumque *linere*, quibus vicina sunt ἔλαιον oleum ὅλη. Ἄναυρος proprium et commune a νάω arcessivi Proll. 259. Huic persimile Ἄμυρος item fluvii nomen et appellativum ἄμυροι τόποι κάθυγροι καὶ ἄγαν ῥέοντες ἀπὸ τοῦ μύρειν Hes. cui assentior fere sed demto τῷ ἄγαν. Σπέρχω ἀσπερχές et quaedam similia paullo post expendam. Nunc autem explicabo prothesi contrariam aphaeresin.

videtur ὄρημα, quo Suidas αἰθυγμα interpretatur. In Euphorionis Fragm. CLXIII. Meinek. Anall. p. 158. ἀελλόποδος αἰθαρύτας, fortasse reponendum ἀελλόποδας σαθαρύτας ex Hesychio Σαθάρυγαια ταραχήν et Theognost. Cram. II. 11, 14. σαθάρυγξ ἢ ταραχή.

13) Ap. Arcad. 445, 5. vitiose ῥέα scriptum est.

§. 2. Sermo novitius alpha nonnunquam ex super-
vacaneo addit, ut ἀσπίθα scintilla, ἀσκόλυμβρος scolymus,
ἀρατζίνη pro ῥητίνη, et multo saepius omittit σφαλίζω EM.
500, 26. Epim. II. 353, 22. σπάραγγι asparagus, στράγγαλι
talus pedis, quae nemo dubitat incuria plebejæ prolationis
decurtata dicere etsi ad veritatem pressius accedant quam
ἀστράγαλος, ἀσπάραγος vel ut Attici dicunt ἀσφάραγος.
Quae vero Grammatici antiqui allegant aphaeresis exempla,
ea aut ad alpha pleonasticum pertinent aut ob aliam causam
in controversiam vocari possunt. Ad illud genus refero
μαῦρος ἀπὸ τοῦ ἀμαυρός γέγονε Arcad. 69. μαυρουμένη
ἀπέβαλε τὸ ᾱ διὰ τὸ μέτρον Schol. Agam. 303. Adjectivum
quidem bisyllabum, si ex aetate auctorum aestimetur, multo
posterius est trisyllabo sed verbum μαυροῦν hoc est fulgore
excaecare, germanice *blenden* v. Techn. 75. alteri antiquitate
antecedit vel certe par est et convenientius etymo quod
Philoxenus tradidit παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω ὅθεν μαρ-
μαίρω Orion. 10, 13. Schol. Od. IV. 824. Anecd. Paris.
T. IV. 10. quanquam alpha hoc non privativum est, ut ille
dicit, sed pleonasticum, quo vacat μαῦρος. Et hoc primitivi
loco habuit Apollonius in Lex. ἀμαυρόν περισσὸν ἔχει τὸ ᾱ.
Cum ἀμαυρός naturali quodam vinculo cohaeret ἀμυδρός,
cui quae in fronte accrevit litera sedem precariam deseruit
in derivativo μυδρίασις hoc est ἀμαύρωσις τοῦ ὀρατικοῦ
Galen. Definn. T. XIX. 435. Illi Suidas adjungit duo di-
versi generis nomina Μοργούς καλοῦσι τοὺς ἀμοργούς τὸ ᾱ
ἀφαιροῦντες ὥσπερ μαῦρον τὸ ἀμαυρόν καὶ σφρόδελον τὸν
ἀσφρόδελον καλοῦσι¹⁴). Plantae nomen quum nemo sciat
unde natum sit, quis asseveret alteri alpha deesse? Vocem
plebejam μολγός in Arist. Eqq. 972. nonnulli interpretati
sunt τὸν ἑξαμέλγοντα καὶ κλέπτοντα τὰ κοινά Schol. h. l.¹⁵)

14) Epim. I. 264. σφροδελὸν ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ ὡς παρ' Ἀριστοφάνει
(Fragm. T. III. 1198.) τινὲς δὲ καὶ τῆς παφ ἀλλὰ (scr. τὸ τῆς Παφίας
ὄνομα) παρὰ τὸ ἀπαφίσκειν· καὶ παρ' Ἡσιόδῳ μαυροῦσι. De homerico
καὶ ἀσφροδελὸν λειμῶνα dubitatum est siccine scribendum sit an κατὰ
σφ. Τινὲς δὲ γράφουσι σποδελὸν διὰ τὴν σποδόν Sch. Od. XI. 539.

15) Hujusmodi nebulones latine dici possunt *sucones* et *hîrudînes*
aerarîi.

et Pausanias Eust. 838, 54. eundem ἀμοργόν dici refert ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἥγουν καρπολογεῖν· sed alii βραδύν reddunt, alii γλαυκόν, alii τυφλόν, eoque nos ad diffidentiam etymologiae ab aliis traditae adducunt. Pollux Tarentinos utrem μολγόν nominasse testatur ac si Scholiastae verba ad Aristoph. l. c. Ἐρατοσθένης μολγόν καὶ ἀμολγόν ad hanc vocem pertinent, alpha quo latinum *bulga* caret (v. Aglaoph. 966.) credibilius est trisyllabo adjectum esse sicut latinum *mulgeo* si confertur cum germanicis et slaviciis μέλκη v. Needham. ad Geopp. XVIII. 21. *milka*, *mleko*, *milac*, antiquius et integrius videri debet quam graecum ἀμέλγω. — Ἡ τοῦ μακροῦ α̅ ἀφαίρεσις σπάνιος καὶ ἴσως τὸ βάλε ἐκ τοῦ ἀβάλε Epim. I. 264, 31. quod firmius asseverat Apollonius de Conj. 522. τὸ ἄβαλε (sic) ἐντελές ἐστι· καὶ ἀφαιρεθὲν τὸ αὐτὸ δηλοῖ. Sed haec aphaeresis eximitur diastasi: ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι δύο μέρη λόγου εἰσὶ Epim. II. 183, 1. — Κύλλοι (δ') οὐ δίζοντο· ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ κύλον· καὶ ἀττικῶς καὶ τῶν ἀκύλων καὶ τῶν βαλάνων· καὶ ἡ ἐτυμολογία βοηθεῖ· ἀχύλους γὰρ λέγει κατὰ τροπὴν τοῦ χ̅ εἰς κ̅. Πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν ἀφαιρέσει δεδώκαμεν EM. 544, 50. quae ad hunc ferme modum accipienda videntur: κύλλοι παρὰ τὸ κύλον ἥγουν κοῖλον· ὁ δὲ ποιητὴς ἀχύλους λέγει καὶ ἀττικῶς οὕτω λέγονται. — Ἄλλοι δὲ παρὰ τὸν χυλόν κατὰ τροπὴν τοῦ χ̅ εἰς τὸ κ̅ καὶ ἡ συνήθεια βοηθεῖ· ἀχύλους γὰρ λέγει. Ἡμεῖς δὲ πρὸς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀφαιρέσει δεδώκαμεν, hoc est nonnulli fructus ilicis ἀχύλους nominari putant quasi ἀχύλους (correpto ypsilo) — αἱ γὰρ ἄκυλοι σκληραὶ καὶ ξηραὶ εἰσι Sch. Theocr. V. 94. — et eosdem κύλους dictos arbitramur facta aphaeresi. Sed haec quam incerta sit notatio latet neminem. Hemistichium illud κύλλοι δ' οὐ δίζοντο poetae epici esse puto de omissa post fruges re-pertas βαλανηφαγία loquentis ut Lucret. V. 1415. sic odium coepit glandis; pro usu attico quae afferuntur verba fortasse sunt Pherecratis Fragn. XXV. 217. καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀχύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντες. Idem EM. 514, 28. κινάκης ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ι̅ γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ι̅ καὶ κρᾶσις τοῦ ωα ὡς ὦ Ἀπολλων Ὡπολλων. Ἐὰν δὲ ἔχη τὸ η̅ (scr.

τὸ ἰ) δῆλον ὅτι ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ οἶον ἀστεροπή στεροπή στραπή ὥς „σὺν τῇδε τῇ στραπῇ“. Ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ἰ καὶ δῆλον ὅτι στραπῇ. Itaque apud Anacreontem dubium fuit utrum τῶκινάκη scribendum sit ut τῶκινάκει apud Herodotum an τῶ κινάκη, qua forma Sophocles usus est; eaque imminuta videri debet si thema fuit ἀκή, unde ἄκων, ἄκαινα, ἄκανθα, ἄκανος, sed Guietus ad Hes. s. Κάνακας a καίνω repetit, ac fortasse ne ullum pilum graecae vocis habet sed persicum est ut in EM. dicitur. Στραπή non legimus sed modo verbum στράπτω, nec probatur loco Tragici, in quo codd. τῇστραπῇ prae-buerunt ut θῆμέρα, verbum autem si ex usu communi iudicetur, pro affecto habendum est, si vero ex etymo (στρέφω) pro integro. Sequitur commentum calidius. Epim. I. 73. παρὰ τὴν αἴσαν αἴσυλος καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ αἰσύλος καὶ ἀφαιρέσει τῆς στερήσεως ἔμεινε τὸ αὐτὸ σημαίνον. Οὕτω δ' ἔχειν φησὶν Ἡρωδιανὸς καὶ τὸ ἐτώσιον παρὰ τὸ ἐτεόν τὸ ἀληθές αἰτώσιον καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν ἐτώσιον· ἔμεινε δὲ τὸ ἐν συνθέσει σημαίνον· quibus in EM. 39, 47. levioris notae auctor subscribitur Methodius. Αἴσυλος alii paullo probabilius παρὰ τὸ ἄσαι τὸ βλάψαι. De altero eandem sententiam proponit Herodianus in Sch. II. XVIII. 410. τὸ ἄητον σύνθετον παρὰ τὸ ἐτός, ἐξ οὗ καὶ ἐτεός, καὶ τὸ πληθυντικὸν ἐτά ἐν ἐπιρροηματικῇ συντάξει καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὐκ ἐτός ἀντὶ μεσότητος τοῦ ἐτώς. Vult igitur cum adjectivo verbali ἐτός verus composita esse ἄστος et αἰτώσιος vanus, falsus, his autem erepsisse alpha privativum manente tamen intellectu, quare οὐκ ἐτός (i. e. οὐκ ἀετέως sive ἀέτως) significare non sine veritate uno verbo vere¹⁶⁾. Illa vero particulae privativae aphaeresis unde probabitur? num ratio concedit ut pro ἄκακος dicatur κακός? Imo ἔτος illud etymo caret. — Ἐκ τοῦ ἀρά ἢ εὐχή γίνεται ἀρήν τὸ

16) Hesychii verba Οὐκ ἔτος οὐ ματαίως, οὐκ ἀληθῶς vexant interpretes. Ille vero primum formulam atticam interpretatur verbum de verbo reddens, tum vocem simplicem unde adjectivum ἐτεός natum putatur v. Diss. II. C. II. §. 3. Ἐκ ἀέτως illi αὐτως contractum volunt, sed hoc et ἄστος nusquam legitur.

πρόβατον καὶ ἀποβολῇ τοῦ $\bar{\alpha}$ ῥήν EM. 140, 54. sed Gud. 79, 4. ῥήν τοῦ ῥηνός καὶ συστολῇ ῥανός καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἄρνός. Nos omissis nugalibus hoc contendimus thema primigenium fuisse in $\bar{\rho}$ desinens praecedente vocali, unde ἄρνός ἄρνειός aries ἐρῥηνοβοσχος et alia in Parall. 74. adnot. 6. collata; sed id quum nomen articulatum quaereretur, transiisse in ῥήν, quod quia solum in usu est, ab aphaeresi germana sejungi oportet. Ultimum est quod Stephanus affert Ἀμαζόνειον τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ - ἔστι δὲ καὶ ἐν Βιθυνίᾳ Μαζαῖον κατὰ παραφθοράν, quod nomen in Thes. omissum cum Amazonibus non plus commercii habet quam gentilicium Μαζαῖοι et andronymicum Μαζαῖος. De aliis hujus generis nominibus Grammatici concertant: Ἀπαισός διὰ τὸ μέτρον Παισόν εἶπεν ὡς Σπληδόνα Sch. Vict. ad Il. V. 612. quod Trypho p. 34. prosthesis nomine signat, sed aliter EM. 157, 54. Ἀσπληδὼν πλεονασμός ποιητικός ἔστι τοῦ $\bar{\alpha}$ Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, cujus haec fortasse ratio fuit quod alterius nulla similitudo extat, alterum cum σπληδός conferri potest cf. Meinek. ad Steph. p. 135. Ἀρυπες Φερεκύδης ἀντὶ τοῦ ῥύπες κατὰ πλεονασμόν EM. 150, 56. Ἀφθας ὁ Διώνυσος (sic) τὸ $\bar{\alpha}$ ἐπιτατικὸν ὡς ἄσταχυς Suid. οἱ Ἰωνες τὸ Ἀθάμας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ $\bar{\alpha}$ καὶ τροπῇ τοῦ $\bar{\vartheta}$ εἰς τὸ $\bar{\tau}$ Τάμμας λέγουσι Sch. Il. IX. 193. Ἀσσυρίην εἶπε τὴν Συρίαν Sch. Apoll. II. 946. quae nomina Romanis quoque scriptoribus interdum indiscreta sunt. Ἀβρετινὴ χώρα τῆς Μυσίας ἀπὸ Βρετίας νύμφης Steph. Ἀθρυμβρος ποταμός ἢ Θύμβρος EM. 45, 21. De vocabulis rarioribus praesertim barbaris saepe dubitatur utrum idem significant an diversum, velut Stephanus cum Ἀπαισός et Παισός confert Ἀταρνα et Τάρνα, Eustathius vero Atarnam Mysiae assignat, Tarnen Achajae; Ἀκύφας ὄνομα πόλεως, Κύφας χωρίον Λακωνικῆς Choerobosc. Can. 39. Κύφος Perrhaebiae oppidum, quod Hemsterhusius ad Plut. p. 116. ab Acyphante non diversum putat. Montem et castellum Coeles Syriae Tabor Polybius Ἀταβύριον vocavit oberrante montis Rhodii memoria ut Schweighaueserus suspicatur ad L. V. 70. Benselerus vero de Hiat. 235. ut hiatus tollatur, Ταβύριον reponit. Boeotiae fons Ἀκιδάλιη nominatur et Κιδάλια, gens antiqua Phocidis

Ἀκραγαλλίδαι et *Κραυγαλλίδαι*, dux Galatarum alibi *Ἀχιχώριος*, alibi *Κιχώριος* v. Siebelis ad Paus. IX. 19, 4. *Κίρις* Italiae fluvius Lycophr. idem puto, qui a Strabone *Ἀκιρίς* appellatur. Mediae incolae *Ἀμαρδοί* et *Μάρδοι* v. Tzschuck. ad Strab. XI. 451. *Ἀζαριτιά* fons Chalcedoniae Strab. a Stephano *Ζάρητα* nuncupatur, *Βάκαινον* urbs Siciliae eademque *Ἀβάκαινον*, rex Odrysarum nunc *Ἀμάδοκος* nunc *Μήδοκος* v. Vales. ad Harpocr. 216. Libys quidam *Ἀψεφῶς* et *Ψάφων* Reisk. ad Maxim. Tyr. XXXV. 4, 170. Alumeto ut Festus ait pro Laumedo. Hoc in genere certum est librariorum multifariam in utramque partem peccasse alpha nunc omittendo, nunc adjiciendo, praecipue ante lambda cujus forma vocalium primae simillima est: *Ἀλίβυες* Suid. pro *Λίβυες*, *Λύκος* pro *Ἀλυκος* ut Wesselingius censet ad Diod. XV. 17. *Ἀλύκαια* pro *Λύκαια* quod defendit Siebelis Paus. VIII. 27, 3. *Ἀλύβας* et *Λύβας* in codd. VI. 6, 4. Sed saepe etiam ante alias consonas, id quod veteres quoque Critici animadverterunt: *Μύρτις* παρὰ *Δημοσθένει* — *Θεόπομπος* δὲ *Ἀμυρταῖον* ὀνομάζει· ἰδεῖν οὖν (δεῖ) εἰ γραφικά ἐστὶν ἁμαρτήματα Harpocr. Sic *Γελάδας* saepius scriptum est pro *Ἀγελάδας*, *Ἀριανός* pro *Ῥιανός*, *Ἀμελησαγόρας* pro *Μελησαγόρας*, quod jure praefert Keilius Anall. p. 156. namque nominibus sic compositis ut *Τιμησίθεος*, *Κτησίβιος*, *Χαιρησίλεως* etc. alpha non praeponitur, raro non propriis ἁμνησίκακος, ἁδεισιδαίμων, ἁτισανδρεῖν. Sic fluctuant alia multa¹⁷⁾ quae propter obscuritatem etymi aut raritatem exemplorum ad calculos revocari non possunt, nec solum propria sed etiam communium nonnulla. *Ἀγρηνόν* δίκτυον ἢ ἔνδυμα δικτυοειδές, *Ἐρατοσθένης* δὲ γρῆνον λέγει Hes. cf. Proll. 200. idemque diversis locis affert *Ἀκιρίς* λύχνος et *κῆρις*, *Σκάνθας* κράββατος et *ἄσκάντης* scamnum, *Ἀκακαλῖς* sive *Ἀκακαλλῖς* νάρκισσος et *κακαλῖς*, quorum etyma longe retro posita. Sed quae in eodem glossario reperiuntur *Ῥη-*

17) *Βούρδας* et *Ἀβούρδας* fluvii nomen v. Jacobs. ad Aelian. p. 426. *Ἀμαζήνη* Strab. XVI. 767. *Ἀμαρσυνάδης* Plut. V. Thes. XVII. *Stura* pro *Astura* v. Oberlin. ad Vib. Seq. 248. *Graephis* in codd. omnibus Plin. IV. 7, 12. pro *Aeraephia*.

γῶν βοηθῶν, Φυσγετός συρμός, Χερῶϊς εἶδος δρυός¹⁸⁾, *Αυσκάζει φεύγει*, haec igitur et alia talia peperit incuria librariorum literas initiales, quibus rubricam inducere vellent, inter scribendum omittentium ut postea appingerent; cujus officii nonnunquam obliti sunt v. Gregor. Ind. Lat. s. *Rubricatio* et Tittmann. Praef. Zonar. p. XVIII. Aliae glossae e libris vitiosis excerptae sunt ut *Μύγματα καταξέσματα* fortasse ex Eur. Andr. 828. δάϊ' ἀμύγματα, nisi quis ex alio Hesychii loco *Μύσχαι* (sic) ἀμυχαί colligat verbo *νύσσω* simile fuisse aliquando *μύσσω*. Sed *Κόλος ψωμός*, si comparamus nomina vulgatiōra *κόλλιξ* et *κόλλαβος* id est buccae panis vel offa rotundula Proll. 287. non solum incorruptum sed paene magis nativum videtur quam homericum ἄκολος offa, quod ad idem principium *κόλος* et *κολοβός* referri licet. *Κοσταί κριθαί* nihil sane differt ab ἀκοστή, quod si ab ἀκή ut Valckenarius suspicatur Observatt. ad Origg. p. 299. derivatum est, bisyllabum aphaeresi addici oportet; sed idem nomen apud Hesychium γοιταί scribitur et in Theogn. Can. p. 13, 27. γοσταί, quod cum *hordeum* et *Gerste* concinit. Item serpentum nomina ἀκοντίας et κοντίλος a diversis principiis ἄκων (ἀκή) et κοντός (κένσαι) nata videntur, eademque specie sunt duo homerica nomina ἄλως ἄχνη et ἄλως χνόος· nam utroque significatur ἄλμη. Nomen stella Salmasius ad Tertull. Pall. 252. ex accusativo graeco ἀστέρα conversum conjectat; quod contra dici potest latinum atque germanicum *Stern*, *sterro*, *stairno* incorruptam originem prae se ferre, ἀστήρ vero et *astrum* aucta esse vocali ut ἀστεροπή¹⁹⁾ ac proprie significare fulgorem. *Sparagus*, quod Nonius ex Varrone profert, Scaliger in Conject. 395. respuit tanquam barbarum; sed hic tamen barbarismus refert et quasi regenerat ipsum etymon quod in §. 1. indicavi σπῶ σπαράσσω. Ἀνηστis supra in exemplis pleonasmī retuli auctore Athenaeo.

18) Sic etiam in cod. Mosq. Paus. V. 14, 3. scriptum est pro Ἀχερωῖς. Ἀλιντος ἄμιλλα, Ἀλινδεσθαι ἀμιλλᾶσθαι Hes. quod Piersonus ad Moer. 52. ἀλινδεσθαι scribendum censet. Ἀμύζει pro μύζει sive μυζῆ Xenoph. et ἀβάρακες Athen. jam ab aliis notata sunt.

19) Arist. Thesm. 1050. πυρφόρος αἰθέρος ἀστήρ Schol. ὁ κεραυνός.

Sed Doederlinus in Dissert. de Alpha intensivo p. 17. ἄνηστις, inquit, potius forma primitiva est, νῆστις apocopata (aphaeresi truncata). Quam in sententiam eo deductus videtur quod haec vocabula non aliter comparata putaret quam ἀνήκεστος νήκεστος, ἀνηλεγής νηλεγής, νηλεής ἀνηλεής et alia, quorum formam productionem principatum tenere statui ad Phryn. 710. quia longe frequentior est omniaque vocabula, quae vocalem vel diphthongum in exordio habent, hoc modo componi possunt ἀνάριθμος, ἀνέραστος, ἀνίερος, ἀνυδρος, ἀνείμων, ἀνοικτος etc. consona vero ν raro reperitur et ante tres modo vocales α, ε, ο, νήνεμος, νήγρετος, νώνυμος. Num vero eodem loco numeranda sint ἄνηστις et νῆστις, jam antiquitus disceptatum esse apparet ex Epim. I. 289. νῆστις παρὰ τὸ νῆ καὶ τὸ ἔδω ἔστις καὶ κατὰ στέρησιν νῆστις²⁰⁾ ὥς ἐγρετός νήγρετος, ἐλεῶ νηλής· ἐκ τοῦ ε ἢ σύνθεσις· οἱ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α προφέρουσιν ἄνηστις²¹⁾. Καὶ ἦτοι ἡ ἀνά ἐστὶ στέρησις ὥς ἐν τῷ ἀναίσχυντος, ἀναιδής, ἡ πλεονασμῷ τοῦ α. Hoc verius esse sic colligo. Vocabula cum αν negativo composita epsilon ceterasque vocales saepe tum in eta vel omega mutant si sequitur consona simplex ἀνήροτος, ἀνηλεής, ἀνηρεφής, ἀνήκουστος, ἀνώδυνος, nunquam vero mutant sequentibus duabus consonis ἀνέδραστος, ἀνέστιος, ἀνόστιος, et eodem modo quae cum aliis praepositionibus conjuncta sunt δυσήροτος, συνηρεφής, πανήγυρις, sed δυσαγρής, δύσεδρος, σύνεδρος, πανάγρετος, παλινάγρετος, εὔεγρετος, εὔοφρος, σύνοφρος. Itaque cum ἔστις (ἐδεστής) si componeretur negatio, ἄνεστις foret. Sic autem efficitur νῆστις, quo Homerus utitur, integrum

20) In EM. 108, 26. παρὰ τὸ ἔδω ἔστός ἔστις ὥς πιστός πίστις, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἄνεστις καὶ ἄνηστις. Ἡ παρὰ τὸ νῆστις ἄνηστις ὁ ἐστερημένος σιτίων, postrema corrigenda sunt ex EM. 605, 18. Epim. II. 294. νῆστις οἶονεὶ νήστις παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων. Quod in Lex. Orion. 187, 30. Gud. 408, 40. Anecd. Bekk. 1402. et in cod. Havn. Sturzii ad EM. 548, 1. p. 978. ex Herodiani epimerismis affertur παρὰ τὸ ἔδω ἔστις καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ν (νε) νεέστις καὶ (κατὰ συναλρεσιν νήστις) οὗ τὸ παρώνυμον νήστις (scr. νηστεία) ex Pseudoepimerismis sumta puto.

21) Ἀσιαχὺς, ἀσιαφίς καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ α ἐν ἀρχῇ ἀιτικόν ἐστὶ Suid. Ἀσκαρῖζειν Atticis tribuit Moeris, ἀσπαίρειν Thomas.

esse, ἀνησις vero fictum ad speciem abundantium ἄσταχυς etc. Eademque ratione contenderim ex homerico νήγρετος extitisse ἀνήγρετος Nonn. Paraphr. XI. 45. Namque vocibus ἄν et ἐγερτός in unum coeuntibus nascitur ἀνέγρετος, quo vulgo utuntur, ut δυσέγρετος, δυσδιέγρετος, et transpositis literis id quod in Anecd. Bekk. 395. et Zonar. 190. affertur ἀνέγρετος ἀνυπόστροφος²²), ut εὐέγρετος, non ἀνήγρετος. Nec jam vereor ne quis mihi opponat νυκτηγρετεῖν· id enim cum nomine (νύξ) compositum est et pariter ὠμηστής, δερμηστής, θριπήδεστος. Alterum controversorum est conjunctio ratiocinativa, φασὶ γὰρ τὸν μὲν ῥά σύνδεσμον ἀφαιρεθῆναι τοῦ α, τὸν δὲ ἄρ ἀποκοπῆναι Apoll. Conj. 523. eamque quaestionem et proponit et solvit Epim. Cram. I. 383. EM. 134, 5. πότερον ὁ ἄρ ἐκ τοῦ ἄρα γέγονε κατ' ἀποβολὴν τοῦ τέλους ἢ ὁ ῥά ἐκ τοῦ ἄρα κατ' ἀποβολὴν τῆς ἀρχῆς; Ἔστιν εἰπεῖν ὅτι καὶ τοῦτο θέμα καὶ τοῦτο. Si tamen alterutri palmam dare obstineamus, encliticum ῥά postponemus orthotonumeno ἄρα, quod nonnullam habet cum verbo thematico ἄρω similitudinem. Atque hujusmodi particulas volaticas manifestum est ad hoc genus corruptionis multo magis inclinare quam solidiores orationis partes, in quibus dubito num certa aphaeresis exempla reperiri possint. Nam quae antea enumeravimus, aut ad alpha non ingenitum sed ascitum pertinent ut μαῦρος, στεροπή, aut cum metaschematismo conjuncta sunt ut ῥήν, aut propter etymi ignorationem dubium est quomodo affecta sint ut multa; uno verbo nullum ejus auctoritatis, quam prosthesis habent exempla plurima.

§. 3. Sed quoniam, quando redundet alpha et ubi significationem mutet, non usquequaque convenit, a proposito paullulum devertere cogimur. Choeroboscus in Psalm. p. 16. et Theodosius apud Bekkerum ad Apoll. Synt. 352. τὸ ἄλφα ἐπὶ ἀ σημαίνει· στέρησιν ὡς ἄφιλος,

22) Νήγρετον ἀνέγρετον Schol. Od. XIII. 74. Qui a Nonno l. c. dicitur ὕπνος ἀνήγρετος et in Anth. VII. 338. et Tryphiod. 578. νήγρετος ὕπνος hoc est somnus aeternus, idem vocari poterat ἀνυπόστροφος ut *irremeabilis unda Stygis* Virg. Frustra Kuesterus ap. Suid. ἀνάγρετον substituit,

ἐπίτασιν ὡς τὸ ἄξυλος ὕλη, ὁμοῦ ὡς ἄλοχος καὶ ἀδελφός, κακόν ὡς τὸ ἄφωνος ὁ κακόφωνος, ὀλίγον ὡς ἀμαθής ὁ ὀλιγομαθής, ἄθροισιν ὡς τὸ ἅπας, πλεονασμόν ὡς τὸ ἄστειφς (sic), quae eodem fere modo leguntur in EM. 141, 52. cf. Bast. ad Greg. 892 sq. Pleonasmum jure praetermittunt Photius s. Ἀ. Glossae Apionis p. 601. et Schol. Dionys. p. 808. qui rem ad quatuor significationes revocat, στέρησιν, ἐπίτασιν, ὁμοῦ, κακόν· quinque numerat Apollonius in Lex. s. Ἀ. addito τῷ σύν, quod nihil differt ab ὁμοῦ, et huic etiam subjectum est τὸ ἴσον καὶ ὅμοιον, quemadmodum τὸ ὀλίγον et τὸ κακόν a privatione separari non debent²³). Etenim nimis subtiliter Galenus De dogm. Hipp. et Plat. IV. 4. p. 380 sq. T. IV. adversus ea disputans quae Chrysippus in libro περὶ στέρησεων scripserat, στέρησιν esse dicit si pisces ἄφωνοι vocentur, κάκωσιν vero si cantor vel praeco, et hoc modo saepe usurpari ἀχίτων, ἄπους, ἄχειρ, nimirum sic ut non perfecta indicetur detractio sed παρέμφασις τοῦ εἰωθότος Simplic. in Arist. Categ. p. 100. A. (Brandis Schol. p. 85.). Sic etiam Proculus in Cratyl. p. 44. ed. Boiss. hominem indisertum ἄφωνον et socordem ἀκάρδιον vocari ait καθ' ὑπερβολήν, et Teles Stob. Flor. CVIII. 83. 577. τὸν ἄπλευρον ἔχειν μὲν φημὲν πλευράς, μοχθηράς δέ. Sic ἄπρηκτος Schol. Apoll. I. 246. interpretatur δύσπρακτος, ἄλεκτρος Sch. El. 492. δύσλεκτρος, ἄγλωσσος Sch. Trach. 1060. κακόγλωσσος, ἀβάκχευτος Sch. Orest. 309. κακοβάκχευτος. Hyperbolae autem, quam Proculus dicit, contraria est attenuatio δυσόμοιος pro ἀνόμοιος apud Strattin Suid. δυσάλωτος Soph. Oed. T. 1723. pro ἀνάλωτος ut βραχύ, ὀλίγον et μικρόν dicitur pro οὐδέν. Ergo patet τὸ κακόν et ὀλίγον non esse proprias τοῦ α significationes sed pertinere ad detractorem. His autem remissis tres relinquuntur alpha significabilis species, privativum, intentivum et copulativum, quorum multiplex est et inter se et cum prosthetico contagio. Sic Schol. II. XIII. 41. ἄβρομος et

23) Theophr. H. Pl. I. 8. (13.) 1. ἀνοῖα λέγω οὐχ ὥστε μὴ ἔχειν ὅλως ὄζους ἀλλ' ὥστε ὀλίγους ἔχειν. Sic illiteratum dicimus non ex toto rudem sed ad altiores litteras non perductum Seneca Benef. V. 13.

αὐίαχος alpha epitaticum habere affirmat sed Schol. Od. VI. 268. inter ea refert quibus inest significatio τοῦ ὁμοῦ, nec defuerunt qui illa cum particula privativa conjuncta dicerent; δοροὶ καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι ἢ ἀντὶ τοῦ κακόδοροι· οἷον οὐ δεδαρμένοι EM. 18, 28. v. §. 1. τὸ βυσσὸς πλεονασμῷ ἢ ἐπιτάσει γίνεταί ἄβυσσὸς Eustath. 1340, 37. ἄβληχρός δύναται τὸ ἀσθενές δηλοῦν καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρόν²⁴), τοῦ ᾱ ἀναίρεσιν δηλοῦντος καὶ ἐπίτασιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Orion. p. 7, 8. Sed idem particulae epitaticae notam quandam tradit propriam in Schol. A. ad Il. VIII. 178. Nam quum Heraclides ἄβληχρος scripsisset acuta antepenultima quasi syntheton esset ἀπὸ τοῦ βληχρός id est ἰσχυρός, ille contra monet βληχρός plerumque non robustum significare sed contrarium et ἄβληχρός positionem femininam habere instar simplicium ἢ ἄβληχρά-τοῦτο δὴ πλεονάσαν τῷ ᾱ φυλάξει τὸν αὐτὸν τόνον αἰ· οἶδα γὰρ τὸ ἄβρορος, ἄγανρός, ἄσταχυς· quae sic scribenda videntur — φυλ. τὸν αὐτὸν τόνον· πλὴν οὐκ αἰ· τὰ πλεονάσαντα τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει· οἶδα γὰρ τὸ ἄδορος, ἄγανρός, ἄσταχυς²⁵). Idem in Sch. A. ad Il. XV. 607. ἀφλοισμός ἐνιοὶ παρὰ τὸ ἀφρισμός, οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω φλοισμός καὶ ἐν πλεονασμῷ ἀφλοισμός²⁶)· διὸ οὐ δεόντως ὁ Τυραννίων προπαροξύνει· cui duae rationes opponuntur, terminatio σμος et pleonasmus. Hoc tamen exemplum minoris est ponderis quia bisyllabum φλοισμός non reperitur. Sed illud sane rationi consentaneum videtur ut accessio vocalis, quae ad significationem

24) Sic Pindarum aliquo loco νεῖκος βληχρόν dixisse contendit Epim. I. 95. nec diffidit Schneidewin. Exercitt. Crit. p. 23. alibi contrarium significat v. Koechly ad Quint. II. 182.

25) Errorem a Lehrsio notatum ad Herod. 244. jam in proecdosi (Progr. 1844.) cerrexeram. Cum eo quod de alpha pleonastico dicitur congruit regula de pleonasmō praepositionum ἔταν παρέλκη ἢ πρόθεσις οὐ ποιεῖται ἐναλλαγὴν τόνου v. Parall. 196.

26) Huic sententiae favet Apollonius in Lex. utrumque facticiis adnumerans: ἀφλοισμός εἴρηται κατὰ μέμνησιν ψόφου et ἐφλυε τῶν πεποιημένων ἢ λέξεις atque EM. 796, 32. φλοῖσβος ὀνομασιοποιεῖται ἢ λέξις παρὰ τὸ φλέω. Hesychius vero Ἀφλοισμός ἀφρός v. Hermann. ad Orph. Lith. 475.

nihil confert, accentum quoque immutatum relinquat. Et eodem modo fortasse de ἄβυσσός iudicavit, cui nonnullos alpha pleonasticum asserere dixi; mihi tamen privativum potius videtur ut nos quoque, quae profundissima sunt, fundo carere dicimus. Neque aliter, puto, de ἀστεροπή et de ἀσταφίς, quanquam Arcadius p. 36. hoc terminationis causa acui scribit ut χροταφίς et similia; quomodo etiam oxytonesis nominis ἀδρνάς, si cum δρνάς compositum est, duplici ratione excusari potest, pleonasmo et characterē; nam quae in ας exeunt per δος declinata, oxytona sunt; sin a δρνς processit ut δρνάς ipsum et ἁμαδρνάς, alpha copulativum habet ut ἀδελφός. Quae vero canonī illi repugnant, Herodianum arbitror synecdromae imputasse ut ἁμανρός et ἁφανρός, quae ex properispomenis μαῦρος et φαῦρος (si modo hoc cognitum habuit v. §. 1.) facta sunt oxytona; sed ἁγανρός, si Orioni accredimus p. 14, 3. non a γαῦρος arcessivit sed ab ἁγηρός, quod nemo novit v. Proll. 259. Sic certe Epim. I. 85. καθόλου τὰ εἰς υς λήγοντα ἀρσενικὰ²⁷⁾ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται ἁπλᾶ τε καὶ σύνθετα, πέλεκυς, δίπηχυς καὶ τᾶλλα· ταύτη οὖν καὶ τὸ ἁσταχυς ἅμα τῷ πλεονασμῷ προπαροξύνεται, quod praecepit Arcadius p. 91. Itaque ἀβληχρός et characteris causa acuitur, qui apparet ex μελιχρός, πενιχρός, βδελυχρός, ἁμυχρός, et quia alpha abundat. Hoc ipsum tamen addubitat Scholiasta Vict. ad l. c. δύναται καὶ ἐν ἐπιτάσει εἶναι, quae dubitatio mihi necessitatem affert de alpha epitatico separatim dicendi, cui notum est quantum Scholiastae et Glossographi indulserint.

§. 4. Vocabulorum quae huc trahunt pars ex integris constat, pars ex corruptis; integra aut verba sunt αἶδω ἀπὸ τοῦ εἶδω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α Sch. II. I. 1. cui refellendo operam non impendam, ἀλαπάζειν μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α Sch. V. 166. quod alii redundare dicunt, et verbi ἁάω inclinamenta varia: Ἀᾶται ἄγαν βλάπτει, Ἀᾶσαι ἄγαν βλάψαι Hes. et ἁατος (ἁατός) ἢ ἄγαν βλαπτική· τὸ γὰρ α

27) Hoc nomen excidit in EM. 158, 20. Nam femininorum multa oxytona sunt ῥυστακτός, ὀϊζύς etc.

ἐπίτασις ἐστὶν ὡς τὸ ἀχανές καὶ ἀτενές Sch. Apoll. II. 459. hoc autem verbum sine ullo significationis incremento a primitivo ἄω derivatum est ut a ψίω ψιάω v. Technol. 154. ἀλέγω τὸ ἄ κατ' ἐπαύξησιν οὐ κατὰ στέρησιν Epim. I. 85, 32. EM. 58, 44. quod alio loco retractabitur²⁸). Aut adjectiva sunt: ἀάσχετος, ἀδάκρυτος, ἀκρότητος, quibus nihil efficitur. Nam primum plus valere quam ἄσχετος nullo argumento probari potest; secundum jam olim refutavi ad Aj. p. 278. (p. 299. Ed. Pr.) ἀκρότητα κύμβαλα in Comici versu T. IV. 600. certe non sunt πολυκρότητα sed δυσκρότητα ut ἀκοίμητος ὕπνος Nonn. XVII. 119. πόρτις ἄννυμος id est Helena Lyc. 102. quae et κακό-νυμος dici potuit et πολύννυμος ut in Glossa exponitur, eademque ἀκλεής infamis et δυσκλεής atque etiam πολυκλεής famosa, quae diversorum nominum in unam rem convenientia procul dubio scholiastas induxit ut alpha privativo vim tribuerent intentivam. Sed multo major illis copia vocabulorum sic figuratorum ut alpha detracto aut substantivum evadat aut nulla relinquatur dictio effabilis: ἄοκνος πολίοκνος Sch. Trach. 843. ἄβιος, ἄεδνος, ἄξυλος, ἄπυρος, caetera, quibus τὸ ἄγαν et πολὺ significari statuunt, seu quia crediderunt alpha ipsum hanc vim habere seu antiphrasis odorem sequuti²⁹). Horum pleraque jam a Valckenario et Doederlino exagitata sunt, quorum memoriam non renovabo. Sed hi quoque vereor ne Grammaticis plus tribuerint quam res et veritas concedat. Doederlinus quidem p. 24. alpha, inquit, intensivum agnovi in adjectivis ἀγέρωχος, ἀμαιμάκετος, ἄμοτος, ἄπλετος, ἀπέρωπος, ἄσχετος, ἀσύφηλος, ἄσκιος, ἄστονος, ἄτρυτος, ἀχύνετος. Verum horum pars maxima tam impenetrabili quasi

28) Hesychius Ἀλύσεται μάλνεται falsa fortasse scriptura deceptus falsamque verbi ἀλύσσειν interpretationem sequutus de qua dictum est in Techn. 101. et 245.

29) Sic Erotianus Ἀσήμοις τόποις τοῖς πολυσήμοις κατ' ἀντίφρασιν, quod non convenit locis a Foesio citatis; Schol. II. XIV. 465. ἀστράγαλος κατ' ἀντίφρασιν· πολύστρεπτος γάρ. EM. 177, 41. ἄφλασιον κατ' ἀντίφρασιν τὸ εὐθλασιον, pro quo Sch. Lyc. 26. κατ' εὐφημισμὸν substituit.

robigine obducta est ut origo non dicam demonstrari sed vix probabiliter conjectari possit. Quare insistam notioribus, quorum non amplius sunt quinque. Primum ἄσχετος non τὸ ἀκατάσχετον significare sed λίαν σχέτλιον nescio quo argumento affirmatum sit. Nec video cur labor infinitus et inexsuperabilis dici non possit ἄτρυντος, quum idem dicatur πόνος ἀτειρής. Ἄσκιος vir eruditus contendit a Pindaro positum esse pro πολύσκιος. Sed illo loco scholl. et codd. nonnulli δάσκιος praebeant quod Hermannus as-civit in Diss. de Pind. Nem. VI. p. 7. ac si poeta montes Phliasios ἀσκίους nominavit, tamen necesse non est umbrosos vel adeo umbrosissimos intelligi; nam multi sunt montes nullis arboribus vestiti hodieque nonnulli nominantur *Montes calvi Kahlenberge, Chaumont*, et jam olim πάντα τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγετο Φαλάκραι Steph. s. h. v. ἀφύλλωτον πέτραν ἄδενδρον Σοφοκλῆς Hes. Si vero illi silva incaedua obsiti fuere, vel sic ἄσκιος vocari potuerunt, quia sine luce umbra nulla est, τὸ γὰρ σκότος σκίαν οὐκ ἔχει Clem. Strom. V. 568. A. quare sublustria lumina, quae luna nascens spargit, Tryphiodorus ἄσκιον ἀχλύν vocat v. 517. Sic etiam dici potuit Ἄσκιος ἡ δασεῖα ὕλη Hes. nisi consueto errore delta omissum est; nam δάσκιος ὕλη legitur apud Homerum, Quintum I. 536. et alios. Pro ἄστονος in Aeschyli loco nunc e codd. repositum est ναύστολος. Ἀχύνετον ὕδωρ, quod Schol. Nic. Al. 174. πολύχυτον interpretatur et Schol. Apoll. cum νήχυτον confert, non plus dicit quam χυτὴ θάλασσα Anth. VI. 66.³⁰) et ἄλὸς χύσις Oppian. Hal. IV. 338. ut latine quoque *fusus* dicitur pro diffusus et late fusus. Itaque, quoniam χυνετός indictum est, ἀχύνετος alpha formativum habere statuimus, non intentivum ut illis videtur, nec pleonasticum. Nunc illa ad partes vocabo quae Buttmannus Gramm. II. 467. tanquam certissima literae intentivae documenta proponit ἀκηδής, ἀσπερχής, ἀσκελής, ἀτενής, ἀχανής. Horum primum nus-

³⁰) Hic Paullus Silent. celebrat σπόγγον ἄλὸς βλάστημα χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης, sicut poetae latini herbas pratenses *prata* vocant. In Alciphro. I. Ep. II. σπόγγους καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια ἃ φύεται ἐν Εὐρυνόμῃς εἰς λῆμνον scribendum videtur ἐν Εὐρυνόμῃς λειμῶνι.

quam positum est pro πολυκηδής sed huc refertur quia ἀκηδεια hunc intellectum habere videtur in Apoll. III. 298. ubi Medea amore recens concepto aestuans nunc exalbescit nunc erubescit ἀκηδείησι νόοιο ³¹). Verum tamen hoc tempore illa non est anxia sed omnium rerum praeter amorem incuriosa et oblita, sic ut ἀκηδής dici potuerit quemadmodum amor ipse a Theocrito vocatur ἀφρόντιστος id est expers rationis et inconsultus, quod Schol. falso accepit ὁ ἄγαν φροντίζων v. Adn. ad Aj. v. 355. neque ob aliam causam ἀκηδία a Glossographis exponitur λύπη et ἀκηδιᾶν animum despondere ³²). Cetera vero unius sunt generis; nam a χαίνω, τείνω, σκέλλω, σπέρχω adjectiva in ης exeuntia fingi non potuerunt nisi accedente vel praepositione διαχανής, ἐκτενής, περισπερχής, vel alia parte orationis πολυχανής, εὐτενής v. Parall. 158 sq. ³³) quarum ubi nulla conveniebat, decursum est ad praepositionem loquelarem α, quae quia per se nihil significat, ideo ad formandum aptissima est. Ἀσπερχής majorem vim habere quam σπερχνός et ἀτενές fortius esse quam ἐντενές *intente* nemo convincet; ac si ita esset, tamen id non propria quadam literae alpha virtute effectum crederemus sed sola nativae vocis immutatione, qua persaepe significatio alio deflectitur. Eadem ratione explanantur, quae veteres suggerunt: παρὰ τὸ ἔλλω ἐλλής καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀελλής EM. 19, 54. ³⁴) quod Eustathius 641, 63. alpha copulativum dicit sed neuter recte, nam ἀελλής vel ab ἀέλλω derivatum est v. Techn. 113. 117. vel ab ἔλλω (εἰλῶ) alpha concinnitatis causa adjuncto, quia a verbis adjectiva in ης ducere simplicia licentiosum est. Item ἄτλας ὁ πάνυ καρτερικός

31) In eadem verba exit Empedoclis versus 417. ἀλλήλους δάπτοντες ἀκηδείησι νόοιο hoc est per incogitantiam. Huic autem proxima est inopia consilii, quae desperantes eo adducit ut omnium rerum curam et cogitationem abjiciant.

32) Hesychius Ἀλυχή ἀδημονία ἀκηδία ἄση, Ἀσήκορος ἀκηδιασιής.

33) Σπερχής quod p. 163. memoravi, ab Eustathio rejici dixi in Addend. ad h. l.

34) Quod continuo sequitur ἐξ οὗ τὸ ἀολλίζω, pertinet ad partem amissam, quam Zonaras p. 231. servavit, ἀελλής καὶ τροπὴ τοῦ εἰς ο ἀελλής.

EM. 141, 55. cui quae accessit litera deest synonymo *τελομών* signa quae mutulos sustinent, nostri *telamones* vocant, Graeci *ἄτλαντας* Vitruv. VI. 10 (7), 6. ab eodem utrumque verbo quo *ὄτλος* et *ὀτλήμων*³⁵). *Ἀκραγγὲς παιδίον τὸ αἰὲ κλαῖον καὶ ὀξύχολον* EM. aut idem declarat quod *κρανγαστικόν* assumpto alpha ad conformationem vocis necessario, vel *δυσβάϋκτον* improbe *clamosum*; gryphas *κύνες ἀκραγγεῖς* Aeschylus dixisse videtur *mutos* ut distingueret a canibus latrantibus. Sic enim poetae audacius translata explanare solent apposito ejusmodi epitheto, quod rei, unde translata sunt, disconvenit, ut arcus vocatur *φόρμιγξ ἄχορδος*, mulier atrox *δίπους λέαινα*, apes *ὄφεις πτερωτή*, fumus *ἄπτερος ὄρνις* et alia oxymora v. Aglaoph. 839. Wernick. ad Tryph. p. 133. Meinek. Hist. Com. 518.³⁶) His ante oculos positis pro se quisque expendat alpha intentivum quam lubrico in fundamento locatum sit.

§. 5. Ab illo igitur alpha quod pleonasticum dicimus vel euphonicum, quia simplicem vocis naturam pleniore sono circumlinit ceteroqui otiosum ut *ἄσταχυς* etc. distinguimus formativum quod vocabulis concinne formandis necessarium est ut *ἄχανής*, et ab utroque tertium quoddam, quo itidem ut privativo et copulativo vis vocis subjectae commutatur. Huic vero subijcimus duas species, ablativam sive disjunctivam praepositioni *ἀπό* non absimilem, et eam quam paremphaticam dicere cogor quia non unam certam significationem habet unde denominari possit sed multas variasque. Illius vim mihi agnoscere videor in verbis *ἀμβροτεῖν*, *ἀβροτάζειν* et *ἀμαρτεῖν*, quorum principium est *μείρω* ejusque inclinamenta *ἔμμορα* et *εἵμαρται*. Hinc proficiscuntur *μοῖρα*, *μόρος*, *μορτή* ἢ *μερίς*, *ἐπίμορτος* partiaris, *μορτός* sive *βροτός* mortalis, *εἵμαρτός* pro *μαρτός*. Quibus omnibus communis est significatio partis, sortis

35) Indidem fortasse *ἄντλος* labor et *ἀντλία* machina aerumnosa a *τλῆναι* tolerare, tollere, unde tolleno; Vossius ad Fest. tullios quoque hinc nominatos censet quod aquam sursum tollant.

36) Cantus vocatur *νέκταρ ἐναρμόνιον* Anth. VII. n. 29. *πόμα ἀοιδιμον* Pind. Nem. III. 136. *λίθος μουσαῖος* VIII. 80. *οὔρος εὐκλής* VI. 49.

fatigue, et porro duo syntheta, unum ἀμορτεῖν³⁷⁾ pro quo ἀμβροτεῖν et ἀβροιάζειν receptum est, alterum ἀμαρτεῖν. Haec si ex etymo suo judicentur, nihil differunt ab ἀμοιρεῖν, ἀποτυχεῖν, nam τύχη et μοῖρα' synonyma sunt; sed proprie dicuntur de iis qui vel jaculantes non collineant vel iter facientes a proposito aberrant; dehinc transferuntur ad alias a recto debitoque aberrationes; quo in significato fixa sunt ἀμαρτεῖν, ἀμαρτιάς, ἐφ' ἀμαρτίας, νημερτής. Ab eadem viae similitudine ductum est germanicum verbum *sich vergehn* hoc est peccare, graecum ἀλιτεῖν, cujus origo est ab ἄλη, ἀλᾶσθαι, et origini conveniens significatio ἀλιτῆσαι ἀταρποῦ Orph. Arg. 647. Quin etiam ἀμπλαχεῖν nihil aliud est quam ἀποπλάζεσθαι deerrare; et hoc proprio intellectu Sophocles dixisse videtur ἀναμπλάκητος pro ἀπλάνητος ἢ οἶκ' ἀποπλανώμενος tum pro delinquere ponitur id est ἀμαρτάνειν φρενῶν Eurip. His continuo subjungam verbum ἀμείρω, cujus pars primaria est μείρω sive μείρομαι duas complectens significationes: *Μείρεται στέρεται κληροῦται μερίζεται* Hes. "Ὁμηρος τὸ μείρεσθαι οἶκ' ἐπὶ τοῦ στέρεσθαι τίθησιν ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι Schol. II. VII. 127. Sed istius quoque significationis exemplum affert Hesychius *Μερθεῖσα στερηθεῖσα*, nec repugnat alteri; nam partiendo res conjunctae separantur, a separatione autem non longe distat privatio, eandemque vim habent particulae privationis et separationis: ἀκηδής securus, ἀκάρδιος socors. Cum μείρω igitur compositum dico ἀμείρω et ἀμέρδω, cujus alpha non privativum est ut EM. 118, 9. sumit, nam hoc cum verbis barytonis non componitur³⁸⁾, neque

37) Ἐμορτεν ἀπέθανε Hes. mendose pro ἤμορτεν id est τοῦ ζῆν ἤμαρτε. Νηδύος ὄγκον ἄμβροτον Anth. VI. 201. Meinek. Delect. 182. de abortu accipit, nam ἄμβροτος idem esse quod ἀμαρτητός, ἀμαρτωλός *frustratus*, nec differre ab ἀβροτήμων. Huc convenit ἄβροτιον, quod in Anecd. Bekk. 322. exponitur ἄψυχον, ἀσθενές. Talia autem sunt τὰ ἀμβλωθρίδια, quae nostrates vocant *Fehlgeburt*. Heckerus tamen de Anthol. 123. ἄμβροτος sic ut vulgo solet accipiendum putat.

38) Schol. II. XV. 10. ἀπινύσσω βαρύνεται ὡς ἀμείρω. Verum ἀπινύσσω non cum πινύσσω copulatum sed parasyntheton est prisci usus ab adjectivo imaginario ἄπινυς ἀπίνυτος declinatum ut ab ἀήθης ἀηθέσσω,

etiam, ut Eustathio videtur 1766, 53. pleonasticum, sed praepositionis ἀπό vices sustinet; unde sequitur ἀμείρω proprie idem valere quod ἀπομερίζω, ἀποδαίνομαι, divido, sed idem per consequentiam dici potuit pro ἀφαιρῶ viduo sive privo³⁹⁾. Hinc novum accessit incrementum. Epim. Cram. I. 81. παρὰ τὸ μείρω ἀμέρσαι τὸ ἄμοιρον ποιῆσαι· τὸ δὲ ἀπαμέρσαι ἐπιτεταμένην ἔχει τὴν πρόθεσιν ὥς τὸ ἐξαφελέσθαι. Similiora sunt ἀφαρμαρτεῖν, ἀπαμπλακεῖν, ἀπαμελεῖν, ἀπατιμᾶν, cui praepositio non vacanter addita est ut in Schol. Il. XIII. 113. dicitur, sed negationi addit notionem ademptionis. Cum ἀμβροτεῖν, ἀπλακεῖν, ἀμείρειν, componi potest nomen ἀτραπός, siquidem id non viam ἀτρεπτον, ut plerique veterum volunt, significat neque πολύτροπον κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾱ ut EM. sed callem deviam et ἀποτετραμμένην id est diversam a via publica quae facilior et planior sed minus directa esse solet. Vinum quidem non prelo elisum sed sponte profluens dupliciter appellatur ἀτραπὸς οἶνος καὶ ἀπότροπος· τραπεῖν γὰρ τὸ πατῆσαι EM. 162, 25. Hinc in sermonem incurrit adjectivum homericum ἄπτερος quo interpretes certissimi τὸν οὐ πτερωτόν *impennatum* sive involucrem significari censent, argutiores quidam contrarium *volaticum*⁴⁰⁾ alpha intentivum esse rati, vel ἀποπετόμενον vel etiam ἰσόπτερον. Iisdem fluctibus jactantur adverbii explicatores in EM. 133, 34. ἀπτερέως αἰφνιδίως· Ἔστιν ἀπωτέρω ἀπτέρω· οὕτως Ἡρωδιανός· Ἔστι ταχέως, ἐτοίμως, ἀφροντίστως· οἱ δὲ ἀπροθύμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως· ἔνιοι δὲ ἡμελημένως, quo in loco improbe detruncato tres sententiae proponi videntur; prima

39) Prorsus diversum est ἀμέρδειν τὸ ἀμαυροῦν, quod Grammatici temere immiscent Techn. 75. nec simile ἀμέργειν destringere, etsi hoc quoque pro ἀφαιρεῖν dicitur.

40) Hoc jure rejicit Wernickius ad Tryph. v. 85. Ἀπτέρῳ τάχει, quod Pollux IX. 152. cum ὥς τάχιστα, ἐν τάχει conjungit tanquam synonymon, poeta aliquis de homine vel deo dixisse videtur qui celerrime *tanquam* ales incederet sicut Furiae nulla alarum ope adjunctae terras mariaque permeant ἀπτέροις πωτήμασι et columnae quaedam alio translatae in suum locum remigrant ἀπτέρως ἀπέξοις ἰχνεσι Lycophr. 622. ubi alpha privativum perspicue apparet.

ἔστιν ἀπόπτερος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπτερος ὁ ῥαδίως ἀποπετόμενος, altera ἀγάπτερος κατὰ συγκ. ἄπτερος, quicum concinit Hesychius Ἀγαπτερέως ταχέως. Tertia a syncopæ sejuncta ἀπὸ τοῦ πτερόν πτερός (ὡς στερός) καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ ἀπτέρεος ὁ ταχύπτερος, ὅθεν τὸ ἐπίρρημα ἀπτερέως, cui alii epsilon pleonasticum assignant v. Diss. III. c. II. §. 2. Hujus varia illa interpretamenta ad unam celeritatis notionem revocari possunt; nam qui celeriter agit, idem modo alacriter agit et libenter, modo leviter, festinanter incurioseque (ἐλαφρῶς, ἡμελημέως, ἀπροθύμως, quod Karsten. ad Parm. p. 62. in προθύμως mutandum putavit). Horum igitur auctores alpha intentivum tuiti sunt et hoc modo usus est Parmenides v. 15. ὀχῆα ὦσαι ἀπτερέως id est promte, et Eudocia ἔρχομαι ἀπτερέως id est celeriter, cui Jacobsius tamen ad Anth. p. 479. εὐπτερέως substitui vult quamvis ignotum; in Apoll. IV. 1764. ubi de Argonautarum reditu et itineris fine loquitur κεῖθεν δ' ἀπτερέως διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες Αἰγίνης ἀκτῆσιν ἐπέσχεθον, Scholiasta τάχιστα interpretatur, Wernickius ad Tryph. v. 85. convenienter homerico epitheto *tarde*, uterque apte ad sententiam; nam in extrema profectionis parte alacritas eundi modo incenditur, modo defervescit; alius forsitan ἀσπασίως scriptum malit. Ad ablativam significationem propendet verbum Ἀπτερεύσεται πέτεται Hes. et quod in Arat. 1008. vulgatum est καὶ ὑπότροποι ἀπτερεύονται. Vossius hic ex aliquot codd. αὐπτερεύονται recepit, sed πτερεύομαι non solum aequè ignobile est ut ἀπτερεύομαι, tum etiam ab analogia laborat; namque non ab omni genere nominum talia proficisci solent sed ab iis modo quæ in υς et υ exeunt, γηρύω, μεθύω, ἀλύω etc. v. Techn. 206. et receptum tuetur graecus interpres: τὸ ᾱ προσέθηκε διὰ τὸ μέτρον, pro quo sic potius dixerim, quomodo Homerus pro ἐξαφύσσοντες coactus est dicere ἐξαφύοντες, sic Aratum pro ἀπτερεύσονται usurpasse ἀπτερεύονται et hunc esse paraschematismum usitati ἀποπέτεσθαι, nec procul distare ἀναπτερυγίζειν. Illud quidem jam veteres testati sunt magistri, praepositionem plenam saepe succedere loquelari: ἀπότριχες οἱ ἄνηβοι τῆς

ἀπό προθέσεως ἀντὶ τῆς στερήσεως κειμένης ὡς ἐν τῷ ἀποκηδήσαντε ἀντὶ τοῦ ἀκηδήσαντε καὶ ἀπότιμον ἔθεντο ἀντὶ τοῦ ἄτιμον EM. 131, 28. — Ad alteram speciem quae pertinent, vocalem paremphaticam habent. Cujus apud veteres aliquampiam fuisse suspicionem apparet ex eo quod ad Π. XI. 184. ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν adnotatum legimus: Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α ἄστεροπὴν, et denuo ἄστεροπὴν λέγει οὐ τὴν ἀποτελουμένην ἀστραπὴν ἀλλὰ τὸ ὄργανον. Ac verum est Homerum duobus in locis ἄστεροπὴν vocare telum trisulcum Jovis, *den Donnerkeil*, fulgorem vero saepius στεροπὴν, nec unquam contra fieri quin libri dissentiant. Interim Muetzellius de Theog. 223. ampliorem vocem illo loco positam censet non distinctionis causa sed ut majores nervos haberet versus clausula. Α ποίνη processit τὰ ἄποινα, cujus vis circumscriptior est. Α λέγω profectum est ἀλέγω significationis discrimine neque nullo neque tanto ut commutari non possint. In Marcelli Epigr. App. n. 50. v. 6. ἐν ἀθανάτοις ἀλέγονται fuerunt qui ἀθανάτοισι λέγονται corrigerent; sed vulgatum recte defendit Jacobsius Pindari exemplo ἐν τοῖςδε Κάδμος καὶ Πηλεὺς ἀλέγονται hoc est nominantur vel numerantur, quo intellectu Homerus verbo λέγειν utitur, Aeschylus adverbio ἡμερολεγδόν, ἀλέγειν autem et derivata ad eam deflexit significationem quam paronymon λογίζεσθαι habet nec ultra praesens declinavit⁴¹). Veteres tamen de hoc verbo aliter statuunt: ἀλέγω παρὰ τὸ λέγω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α EM. 58, 43. τὸ α νῦν κατ' ἐπαύξησιν ἐστὶν οὐ κατὰ στέρησιν παρὰ τὸ λέγω τὸ φροντίζω Epim. I. 85. ἀλέγουσιν ἀντὶ τοῦ συλλέγουσι· δηλοῖ γὰρ τὸ α τὸ ὁμοῦ Sch. Od. VI. 268. nec confido fore ut de superioribus omnes mecum consentiant. Sed esse tamen nonnullas voces, quarum alpha

41) Contrariam negligendi significationem habet simile verbum in Musaei Fr. XXVIII. 85. αλειτὸς τρία μὲν τίχτει, δύο δ' ἐκλέπει, ἐν δ' ἀλεγίζει et Ἀλγύνει (ἀλεγύνει) ἀφανίζει, sed pro illo in Plut. Mar. c. 36. scriptum est ἀλυβάζει, cui prope accedunt Ἀλιβδύειν ἀφανίζειν EM. et Ἀλεάζειν ἀφανίζειν Hes. atque sic illud quod de aquila dicitur convenit cum Horapoll. II. 99. p. 140. ἱέραξ τίχτων τρία ὡς τὸ ἐν μόνον ἐπιλέγεται, τὰ δ' ἄλλα δύο κλᾶ.

neque nihil significet neque privativum aut copulativum dici possit; vix erit qui addubitet. Ac nescio an huic numero adscribi possint sonorum naturalium imitamenta, quorum genus universum tam flexibile est quam vocis ipsius modulamina. Ita canes hirrientes non solum ῥάζειν et ῥύζειν dicuntur sed etiam ἀράζειν sive ἀρῥάζειν v. Jacobs. ad Aelian. p. 200. et ἀραρίζειν, non vano literarum complemento sed prout soni ipsi exaudiuntur. Fragorem exprimunt ῥήσσειν, ῥάσσειν et ἀράσσειν tam tenui separata intervallo ut glossematum scriptores unum alteri interpretandi causa adhibeant: Προσαρασσόμενον προσῥησσόμενον, Ρακτηρίοις ἀπὸ τοῦ ἀράσσω Hes. τὸ ἐπιῥήσσειν οἱ μεθ' Ὀμηρον καταῤῥήσσειν καὶ καταράσσειν φασίν Eust. 1358, 32. quod Pollux dicit πρὸς τὸ ἔδαφος ῥῆξαι IX. 105. et sic saepe a scriptoribus antiquis, saepissime autem a librariis commutantur ⁴²).

§. 6. Alpha copulativi vim primus notavit Plato nomine tacito Crat. 405. C. τὸ $\bar{\alpha}$ σημαίνει τὸ ὁμοῦ ὥσπερ τὸ ἀκόλουθος καὶ ἄκοιτις. Horum vero exemplorum impugnatur utrumque. Primum in Lex. de Spir. 213. τὸ $\bar{\alpha}$ σημαίνει τὸ ὀπίσω ὥς τὸ ἀκόλουθος ὀπισθοκέλευθος, idque in EM. p. 168, 44. p. 171, 43. Schol. BL. ad II. VII. 413. cum αὐέρυσαν sive αὖ ἔρυσαν confertur quod illi ὀπίσω εἴλκυσαν interpretantur, hoc αὖ autem ex ἄψ factum esse demto psi additoque y psilo. Sed haec est importuna atque audax opinatio nec digna cui postponatur nominis interpretatio platonica; αὐερύειν, ut nunc scribitur, nihil aliud est quam ἀνερύειν sive ἀναῤῥύειν, quod EM. 92, 56. recte interpretatur ἐπὶ τὰ ἄνω τρέπειν sicut Sophocles dixit Aj. 298. ἄνω

42) Ὁ βορέας τὰς ναῦς ταῖς Σηπιάσι προσῥάξας Paus. VIII. 27, 9. Δημοχάρης τὰς ναῦς ἐς πέτρας συνήῤῥαξε Appian. Civ. V. 83. etc. v. ad Aj. p. 191. De multiplici librorum dissensione dixerunt Corais ad Heliod. p. 35. Jacobs. ad Achill. p. 821. ad Philostr. 460. ad Aelian. 418. fin. Popp. ad Thuc. VII. 6. cf. adn. ad Buttm. 286. Cognata sunt Ραβάττειν τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν καὶ ἀράσσειν τοῖς ποσὶ καὶ ῥάσσειν et Ἀῤῥαβάσσειν ὀρχεῖσθαι Hes. Ράττει ἐπιφώνημα χαιρόντων καὶ ὑπορχουμένων Phot. De interjectionibus huc referri possunt παπαῖ et ἀπαπαῖ.

τρέπων ἔσφαξε cf. Lehrs. Quaest. 277. Alterum majore impetu aggreditur Porphyrius Quaest. c. 28. qui alpha copulativum omnino nullum esse in rerum natura pertendit; nam nec ἄξυλος ὕλην dici τὴν ὁμόξυλον, nec ἄλοχος et ἄκοιτις cum eo composita esse sed proprie significare τὰς κουριδίας, παρὰ τὸ ἐτέρου λέχους καὶ κοίτης μὴ μετασχεῖν. Quam levis vero haec sit reclamatio manifestum faciunt adjectiva ὁμολεχής, ὁμόκοιτος, σύγκοιτος, quae ab ἄλοχος et ἄκοιτις nihil admodum differunt. Neque alia in vulgus recepta est sententia: Αἶρω τὸ ὁμοῦ εἶρω Sch. II. V. 486. eademque opinione ductus Spitznerus XV. 680. ἵππους συναίρεται pro συνείρεται dictum censet, Matthiae vero §. 168. a. p. 382. σὺν δ' ἥειρεν ἱμάσι verbi εἶρω imperfectum esse putat extrinsecus auctum. Mihi utroque loco unum αἶρειν inesse videtur, cui connectendi et coaptandi (ut hoc utar) significationem tribui posse ostendit affine ἀραρίσκω. Plura complectitur Schol. Od. III. 268. ἀλέγουσι συλλέγουσι· τὸ γὰρ α δηλοῖ τὸ ὁμοῦ ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκόλουθου ὁ ὁμοκέλευθος καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις et Schol. Thucyd. VII. 78. ἄπεδον ὁμόπεδον ὡς ἄλοχος ἢ ὁμόλεχος. Schol. Od. III. 412. ἀολλής ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ εἰλῶ, sed hoc ipsum verbum aliquando alpha vocali auctum esse supra significatum est. Argutius Apollonius in principio lexici triplicem hujus particulae differentiam constituit: τὸ ὁμοῦ οἶον ἀδελφός, τὸ ἴσον καὶ ὁμοιον ὡς ἄλοχος καὶ ἄκοιτις, τὸ σὺν ἐν τῷ ἀβόλησε ἀντὶ τοῦ συνέτυχε. Haec ad duas species rediguntur in Gloss. Apionis p. 601. qui ἀδελφός, ἀκόλουθος, ἄλοχος primo generi subjicit, quo etiam ἀβολεῖν referendum erat cum derivatis ⁴³), alteri vero ἀτάλαντος. Sed si verum quaerimus, notiones ἐνότητος, μονότητος, ὁμοιότητος, ἰσότητος et inter se et cum adverbio ὁμοῦ ita connexae et continuatae sunt ut commodè unius vocis angustiiis includi potuerint. Primum nominum εἷς et μόνος quanta sit vicinitas monstrat Hesio-

43) Ἀβλητήρ et ἀβολήτωρ ὁ μάρτυς, proprie ὁ συμπαρών v. Diss. II. P. I. c. 4. §. 1. ἡβολον ἡμαρ dies festus quo multi conveniunt, ἡβολεῖν pro ἀργεῖν feriari et praefixa ejusdem potestatis praepositione συνηβολεῖν i. q. συμβολεῖν et συνηβολή.

das Opp. 11. οὐκ ἄρα μούνον ἔην ἐρίδων γένος, quod Moschopulus adnotat poetice dictum esse ἀντὶ τοῦ ἑν, et Pind. P. IX. 145. ἐν μόναις ὠδίσι pro μιᾷ ὠδίσι Schol. nec minus ex aequalitate nominum ἐνάς et μονάς, et e compositis; nam ἐνίγυιος dicitur et μονόγληνος unoculus et monoculus. Cum εἷς, μία convenit ἴος, ἴα quod Hesychius μόνη καὶ αὔτη (αὐτή) interpretatur, sed pro ὁμός dicitur in syntheto ἰογάστριος quod Zenodotus edidit II. XXI. 95. ab ἴος autem Apollonius Pron. 71. A. οἶος ortum dicit κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, unde verbum Οἰώθη ἐμονώθη Schol. II. VI. 1. et syntheta οἰέανος μονοχίτων, οἰόκερως μονόκερως unicornis, assumtaque consona οἶνός καὶ οἶνή παρὰ τοῖς Ἰωσι μονάς Poll. unio, uncia⁴⁴), ex hoc autem verbum Οἰνάζειν μονάζειν. Praeter οἰέτης sive δέτης, quod non anniculum sive ἐνάεον significat sed τὸν ἰσοετῆ sive ὁμοετῆ, invenimus etiam αἰετής et αὐετής v. Diss. II. P. II. c. 1. §. 4. utrumque idem significans quod αὐτοετής et ab eadem stirpe quae obscure apparet in Ἀάθι αὐτόθι Cyrill. Tittm. p. XCVII. et in homerico αὐθι, ipsoque pronomine αὐτός unde αὐτόθι. Hoc autem successit obsoleto ἴ, a quo adjectiva ἴος et οἶος repetuntur Apoll. l. c. Illud ἴ per se constat, alpha vero copulativum tantummodo e derivatis cognoscitur, primum ex adverbis ἅμα simul una, et ἅπαξ semel quod ex ἁμάκις contractum est Parall. 131. tum ex adjectivo ἅπας, quod compositum quidem est nec tamen sic ut in EM. 655, 16. traditur τὸ ἅπας Ἡρωδιανὸς βούλεται ἐκ τοῦ ἅμα πᾶς εἶναι ἐν συκοπῇ. Περὶ παθῶν, sed cum alpha inseparabili, cujus locum obtinet praepositio copulativa in σύμπας sicut ἅκοιτις, ἀλέκτωρ et ἅλοχος synonyma habent σύγκοιτος, ὁμόκοιτος, ὁμόλεκτρος. Idem quod ἅμα valet alpha in ἀθρόος

44) Ἰγγία εἰς Πάρις Hes. Librarii nonnunquam pro numerali posuerunt alpha ut ἀπληῖδα pro μίαν κληῖδα, quod in Hippocratis editione Kuehniana T. I. 299. religiose asservatum est; et saepius pro ordinali huius numeri ἀβεστιάριος pro πρωτοβεστιάριος v. Albert. ad Hesych. α. Ἀσήχορος, et ἀσπαθάριος v. Hase ad Leon. Diac. p. 512. cf. Bast. ad Gregor. 850. similiterque στάγιον pro ἐξάγιον, quia στ est nota numeri senarii. Κόρη πρωτογόνη, cujus aram Pausanias memorat, eadem est quae ab Apollonio μουνογένεια appellatur.

confertus et in compositis Ἀδρυάς Dryas, Ἀδρυα μῆλα, Ἀμάδρυα κοκκύμηλα Hes. sed μονότητα significat in Ἀδρυα τὰ μονόξυλα lintres monoxylae quae eadem dicuntur αὐτόξυλα, ut saepe τὸ αὐτός εἰς τὸ μόνος μεταλαμβάνεται Apoll. l. c. idemque Hesychius et Proculus ad Hes. Opp. 425. αὐτόγυον ἄροτρον interpretantur μονόβολον. Eandem simplicitatis notionem alpha impertit multiplicativorum primo, de quo errat Epim. I. 331. EM. 123, 1. ὥςπερ παρὰ τὸ δύο καὶ πέλω γίνεται διπλοῦς, οὕτω παρὰ τὸ ἄλφα τὸ σημαῖνον τὸ ἓν καὶ τὸ πέλω γίνεται ἀπλοῦν τὸ ἓν πέλον, sed errorem retractat Choeroboscus Can. I. 245. διπλοῦς τριπλοῦς οὐκ εἰσὶ σύνθετα ἀλλ' ἀπλᾶ παράγωγα, idque non solum motione (ἀπλῇ) probatur sed etiam eo quod Attici cardinalia in compositione incorrupta servant πεντέπους, ὀκτώπους, mutant vero in simplicibus πενταπλάσιος, ὀκταπλάσιος. Hinc autem derivata sunt vestium nomina ἀπλοῖς et ἀπληγίς, quibus Salmasius ad Vopisc. Aurel. c. 46. apponit syntheton ἄβολος χλαῖνα Arrian. ⁴⁵⁾ latinumque singilio v. Ducang. praeunte Polluce qui laenarum nomina ἀπλοῖδες, ἀπληγίδες, διπληγίδες et δίβολοι conjuncte affert. Denique, ne quod praetereatur particulae multijugae deverticulum, ab eodem principio profectum videtur pronomen ἄμός sive ἄμός Sch. Od. I. 10. unde composita sunt adverbia ἀμηγέπη καθ' ἓνα τινὰ τρόπον· ἄμός γὰρ τὸ τίς κατὰ γλῶσσαν Thom. M. ἀμωσγέπως κατὰ τινὰ τρόπον Apoll. Adv. 566, 4. etc. Nam ut in nostra lingua aliisque cardinalium primum et pronomen indefinitum eandem gerunt speciem et unus quoque interdum ponitur pro aliquis, εἰς pro τίς v. Heinrich. ad Mus. v. 14. Boisson. ad Eunap. 345. Jacobs. ad Achill. Tat. 398. ita fieri potuit ut ab adverbio unitatis produceretur pronomen infinitum. Hae si recte subductae sunt rationes, nihil opus est duas constituere alpha copulativi species, quas Theodosius imaginatur in

45) *Assus*, quod idem ad Capit. Max. XII. 36. sic ut ξηρός pro solus μόνος dici probat, Menagius Orig. Ling. Gall. p. 53. ad nomen unitatis *as* refert, hoc vero ille ad Vop. Proc. p. 760. b. T. II. ex dorico αἴς sive ἄς ortum statuit. Hujus testis comparet nullus.

Bekkeri adnott. ad Synt. 352. et EM. 141, 53. Is enim septem enumerans τοῦ $\overline{\alpha}$ significationes tertio loco collocat τὸ ὁμοῦ, sexto ἄθροισιν. Et pneumatologus ille l. c. commemoratis ceteris ὁμοῦ, ἴσον etc. addit εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται οἶον ἅπας. Id universe praecipit EM. 25, 54. cum aliis τὸ ἀθροιστικὸν $\overline{\alpha}$ δασύνεται, neque repugnant substantiva a Porsono ad Schol. Od. I. 26. opposita ἄλοχος et ἀδελφός, nam haec et cetera ἄκοιτις, ἀγάστορες, ἀγάλακτις non ἀθροισμὸν significant sed singulas personas⁴⁶). Alpha congregativi exempla duo affert Choeroboscus Can. 266, 10. ἀθρόον ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ et ἅπας, quod solum novit Schol. ad Apoll. Synt. 387. μονῆρες τὸ ἅπας· εἴτε γὰρ τὸ πᾶς φήσομεν ἐντελές, οὐδέποτε πλεονασμὸς δασυντικὸς, εἴτε τὸ ἅπας, οὐδέποτε δασὺ ἀφαιρεῖται· sed geminum addit EM. 655, 20. τὸ $\overline{\alpha}$ δασύνεται ἔνεκεν ἐμφάσεως ἐν τῷ ἄθροιν· οὐκ ἄρα κεκώλυται τὸ ἅπας-περὶ παθῶν. Hic ἅπας sine dubio eadem ratione qua ἅμα aspirari putavit, ἀθρόος autem magis diastolae causa quam significat Choeroboscus l. c. ἀθρόον ἀντὶ τοῦ ἐξαίφνης ψιλοῦται et ab hoc Herodianus Il. XII. 391. distinguere videtur adjectivum aspiratum quum vocales ante $\overline{\theta\rho}$ spiritum lenem habere dicit ὑπεσταλμένον τοῦ ἄθροιν πρὸς διάφορον σημαίνονμενον. Sed sine dubio unum solum extat ἀθρόος quamvis variante accentu et spiritu etiam in derivatis ἀθροίζω, ἐπαθροίζω, quae improbant Critici v. Meinek. Delect. 136. Sic etiam Hamadryadum nomen apud Nonnum ter quaterque scriptum est Ἀδρυάδες v. Unger. Paradox. Theb. 440. qui in Propertii loco pro *Adriacis* sive *Hadriacis* non *Adriasin* sive *Hadriasin*, ut plerique, sed *Hydriasin* scribendum esse docuit in Anall. Prop. p. 27. Aspiratio nominis convenit regulae Schol. Dion. p. 716. τὸ στερητικὸν $\overline{\alpha}$ ψιλοῦται, τὸ δὲ ἀθροιστικὸν δασύνεται, ὅθεν καὶ ἄλυσις. Sed hujus quoque spiritus incertus et origo in occulto est, nec patescit e compositis μονάλυσις⁴⁷) αὐτόλυσις et ἀλυκτοπέδη. Ceterum

46) Homerus etymologiae grammaticae ignarus Medontem Oilei filium e pellice natum Αἴαντος ἀδελφεόν vocat Il. XIII. 695.

47) Idem significare videtur οἰοπέδη, quod Lexicographi cum οἷς compositum putant. Simplici spiritum asperum assignat Schol. Il.

alpha ante delta aspirari dicitur v. Lehrs. ad Herod. 261. Argutiarum captatores Apollinis epitheton ἀφήτωρ hoc est ἀφέντης sive ἰαφέντης interpretati sunt ὑποφήτορα, idque cupidius amplexi scriptores quidam finxerunt nomina ab Hesychio custodita Ἀφητορεία μαντεία, Συμφήτωρ μάντις. Verum jam satis apparet quanta sit rerum, quas in hoc tractavi sermone, implicatio et cohaerentia et quo consilio cum alpha pleonastico, cujus causa haec omnis instituta est disputatio, conjunxerim significabile. Hujus tres numerantur species, una copulativa non ita multis testata exemplis partim compositorum ut ἄκοιτις, ἄπας, partim paragogorum ut ἀθρόος, ἀπλόος, ἄπαξ, altera intentiva, quam in dubitationem vocavi, tertia privativa sive derogativa ⁴⁸⁾ quae per totum Graecorum sermonem diffusa est. Jam his praemissis reliquarum vocalium tractatio brevior erit et faciliior.

CAP. II.

De prothesi et aphaeresi vocalis ε̄.

§. 1. Apollonius de Pron. p. 74. epsilon dicit ante vocales saepe redundare εἶπεν, ἔοργεν, ἔεδνον sed nunquam ante consonas; ἐδείχθη γὰρ ὡς τὸ ἐχθές ἐντελέστερόν ἐστι τοῦ χθές καὶ τὸ ἐθέλω τοῦ θέλω. De ἐχθές loquitur in libro de Adv. 556 sq. ubi Tryphonem ait idem pronunciasse idque confirmat praetextu etymologiae εἶγε παρὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου πεπτωκέναι τὸ κατάστημα ἐσχημάτισται ὡς ἔχθος ¹⁾. Duobus argumentis utitur EM. p. 405, 23. et

XVIII. 487. sed aliam ob causam τὸ ἄλυσις ἐδασύνθη εἰς ἰδιότητα. Scilicet cum alpha privativo conjunctum putavit ut multi. Nomen ἀλύτης latinumque *Hector* Graeci pariter interpretantur ῥαβδοφόρους, lictores autem a ligando dicti putantur.

48) Hoc nomen a Lexicographis nostris neglectum sumsi a Charisio II. 5, 139. (208. Putsch.) eadem praepositio *In derogativa et stericitica improbus, indoctus, nonnunquam etiam adjectiva προσθετική impotens id est valde potens.* Sed haec est ἀξητική ut in Ed. Fabr. legitur.

1) Παρὰ τὸ ἐκτὸς ἐχθομαι καὶ ἐχθος τὸ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸς ἡμῶν EM. Aeque futilis est originitio Sch. Aesch. Prom. 37. παρὰ τὸ ἐχω.

809, 24. Epim. I. 437. ὅτι τὸ ἐχθές ἀναλογώτερον καὶ κυριώτερον τοῦ χθές δῆλόν ἐστι πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἐτυμολογίας ὅτι ἐχθές εἴρηται παρὰ τὸ ἐκτὸς γεγενῆσθαι τῆς σήμερον, δεύτερον δὲ ὅτι πᾶν μονοσύλλαβον ἐπίρρημα ἢ φύσει ἢ θέσει μακρόν ἐστι, ναί, νή, γνύξ, μάψ, χωρίς τοῦ πρίν²), quod ab Herodiano quoque solitariis adnumeratur sed ob aliam rationem ὅτι οὐδὲν εἰς ἰν μονοσύλλαβον ἐπίρρημα, neque nativum habetur sed contractum ex πάριν EM. 688, 19. Sunt vero duo alia adverbia brachycatalecta δῖς et τρίς, quae illi quidem e δνάκῖς, τριάκῖς concisa dicunt sed fidem non inveniunt. Ac si nullum esset brevitatis exemplum, tamen Grammaticorum sententia non vinceret; nam particulae jugum analogiae detrectant. Monosyllabum χθές non solum antiquitate auctorum vincit sed sustentatur etiam similitudine eliacae vocis Σερός χθές Hes.³) et latinae hesi, eorumque quae in germanica lingua et huic affinibus reperiuntur. Verbi ἐθέλω principatum quibus argumentis demonstraverit Apollonius et quo loco nescimus, sed possunt duae rationes proponi, una quod antiquiores scriptores hoc saepius quam bisyllabo usi sunt, duo autem antiquissimi nunquam aliter dixere; altera quod hanc formam sequuntur syntheta et paragoga ἐθελόδουλος, ἐθέλεχθρος ἐθελούσιος etc. discrepantia autem θέλημα, θέλησις ab antiqua consuetudine abhorrent. Si vero proportionem consideramus, in contrarium ducimur, τὸ γὰρ ἐθέλω τῶν παραλόγων κατὰ τόνον ἐστὶ τρισύλλαβον Herodian. ad II. I. 227. et EM. 318, 25. relato Apollonii decreto μη-

Neque credibile quod Apollonius l. c. addit ἐνιοι δὲ καὶ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ ἔχειν φασὶν ἐσχηματίζεσθαι hoc est ab ἔχειρ EM. 605, 49. consentiente Herodiano in Epimerismis Theognost. Can. 133.

2) EM. 405. addit οὐ μᾶχεται τὸ ψό, ἐπίφθεγμα γάρ. Plerique tamen epiphtegmata adverbiiis adnumerant, v. *Addenda*.

3) Ex hoc colligi potest principium vocis fuisse ξρ sive ξς aspiratum et hinc processisse χές, χθές, interjecto theta ut χθαμαλός et χθών v. Meinek. ad Steph. p. 699. postremo ἐχθές. Piersonus etiam pro Σές ἔλαθες scribendum putat ἐχθές. Neque incredibile videtur *serus* et ἔωλος proprie hesternum sive pridianum significare ipsum que *heri* genitivum esse vel ablativum ut *die crastini*, *proximi*.

δεῖς οἰέσθω ὅτι τὸ ἐθέλω ἐκ τοῦ θέλω ἐστὶ· τὸ γὰρ εἰ ἐπὶ φωνήεντι πέφυκε πλεονάζεσθαι, ἐπὶ συμφώνου δὲ οὐ, brevi post adjicit δοκεῖ δὲ τὸ θέλω ἀναλογώτερον εἶναι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ εἰλω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς περισπᾶται ἀμελῶ etc. Haec ratio valet aliquid sed non tantum ut rem conficiat; nam in omni genere vocabulorum multa reperiuntur paralogia et sine exemplo ficta. Tertium est pronomē, cujus causa Apollonius Pron. l. c. hanc quaestionem instituit. Hic enim dicit κεῖνος nonnullis primitivum videri ob eam causam quod Dores τῆνος dicant, Aeoles κῆνος, et quia epsilon nativum extra praeverbium ἐκ ante kappa semper aspiratum inveniatur ἔκηλος, ἑκατόν, ἑκάς, ἑκών⁴). Illud sic refellit ut dialectos certam judicandi normam praeberē neget utpote quae primitivas vocabulorum species saepe immutent. De defectu aspirationis hoc respondet, aspiratis illis non prorsus simile esse ἐκεῖνος, quippe quod demto epsilo relinquat dictionem (λεκτόν) ac fieri posse ut ἐκεῖνος ex aspirato ἐκεῖνος natum sit sicut ἀταλός ex ἀπαλός. Aspirationis quidem in neutram partem magnum pondus est, sed illa pronominis dorici, aeolici et vero etiam germanici consensio opinionem praebet κεῖνος integrum esse, auctum vero ἐκεῖνος, quod in sermone quidem praevalet sed ab Homero (ut nunc quidem est) non ponitur nisi metro necessarium vel ad sonum suavius est, τεύχε' ἐκεῖνοι Il. XVIII. 188. ut τεύχε' ἐσύλα etc. cf. Voss. ad Arat. 75. ἐκεῖ nusquam sed saepissime κεῖθι, κεῖθεν, κεῖσε, quibus contraria κἀκεῖθι, κἀκεῖνος jam Aristarchus sustulit cf. Duentzer de Zenod. p. 59. Et ad hoc exemplum Archilochus κεῖ scripsisse videtur, cujus hic unus testis nominatur Epim. I. 249. κῆ (sic) ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ τροπῇ τῆς εἰ εἰς ἡ αἰολικῶς Theogn. Can. 155. Ceteri Grammatici paria in utroque esse affirmant analogiae momenta; nam quia pro-

4) Sic etiam Schol. A. ad Il. V. 759. Epim. I. 249 sq. τὸ εἰ πρὸ τοῦ κ δασύνεσθαι θέλει ὅποτε μὴ ἐκ κλίσεως τυγχάνοι ῥήματος ἢ ἀπὸ προθέσεως ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖσθαι· τὸ δὲ ἐκεχειρία οὐκ ἔχει γνήσιον τὸ κ ἀλλὰ τὸ χ, ἐχεχειρία. Id cum ἐκάς compositum ideoque spiritu aspero scribendum esse non persuadet Goettlingius ad Theodos. 214.

nomina primitiva nunquam duas excedant syllabas, κεῖνος prototypi similis esse, sed quia eadem, si unius personae sint, primam literam habeant vocalem, ἐκεῖνος praeponi debere EM. 508, 30. Anecd. Ox. T. II. 442. Eust. 966, 84. Quartum affert Epim. I. 290. νέρθε ἀφαίρεσις· τὸ γὰρ ἔνερθε πρῶτόν ἐστιν, acceptum illud ab Apollonio Adv. 603. τὸ ἔνερθε δύο πάθη ἀνεδέξατο, συγκοπὴν καὶ ἀφαίρεσιν· ἦν γὰρ τι ὄνομα τὸ ἔνερον. Hoc cum latino *infer* cohaeret, quod a praepositione *in* repetitur v. Hand. Tursell. III. 374. νέροι ignotum est, Νεῖραι κατώταται et Νειρόν ἔσχατον Hes. ab alio principio deduci possunt, unde νειόθι, νειόθε, νέατος. Quintum hoc proponit Adv. 557. τὸ ἀφαιρούμενον εἰς λείπειν θέλει λέξιν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, βῆ, φῆ, θέλω, ῥυτῆρες, cui subscribit Epim. I. 253, 3. τὸ ῥυτῆρες ἀφαίρεσιν ἔχει· ῥυτῆρες γὰρ τὸ ἐντελές. Sed contra insurgit Schol. II. I. 239. ῥύω τὸ φυλάσσω καὶ ἀπτικῶς ἐπενθέσει τοῦ εἰς ῥύω ὡς τὸ ἐθέλω et Eust. 1009, 39. θέμα ἐστὶ τὸ ῥύω καὶ πλεονασμῷ γίνεται τὸ ῥύω. Nec facilis litigantium conciliatio. Ρύω quidem abjectum est sed locum tenuit syntheton ἀναρῥύω et hanc trahendi potestatem acceperunt etiam paragoga ῥυτός, ῥυμός, ῥυστάζω. Medii forma duplex percrebuit ῥύομαι et ῥεύομαι, illud una significatione servandi (ἐκ θανάτου ἔλκειν Ammon.), hoc duplici trahendi et servandi, parque ambiguitas et formae et intellectus in nonnullis derivatorum; sic vulgo tutamentum ῥυμα dicitur sed Lycophro se non tenuit quin galeam ῥῡμα δορός appellaret. Et in Il. VI. 305. ubi a precantibus invocatur Ἀθηναίη ῥυσίπτολις, nonnulli aut ῥυσίπτολις scribendum aut certe pro hoc positum esse rati sunt πλεονασμῷ τοῦ εἰς, ne intelligatur ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις, nam ῥυσίπτολις etiam vastatricem significare posse, precantes vero voce inauspicata abstinere debuisse⁵⁾. Itaque

5) Verba parum emendate scripta sunt ῥυσίπτολις πλεονασμὸς τοῦ εἰς· οἱ δὲ παρὰ τοῦ Καλλιμάχου (Fr. 462.) τὸν οὐκ ἀγαθὸν (Lips. τῶν οὐκ ἀγαθῶν) ῥυσίπτολιν· ἄλλως ἢ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις· ἄμεινον δὲ ῥυσίπτολις καὶ οἰκεῖον ταῖς περὶ σωτηρίας εὐχομέναις. Callimachus certe Minervam vel aliam deam nominavit ἀνδρῶν vel φωτῶν οὐκ ἀγα-

de quinque vocabulis quae Apollonius pro aphaeresi attulit, primum *νέρθε* sane detruncati speciem habet; *χθές* et *κείνος* non accisa esse propemodum pro certo habeo. De tribus postremis neque ad assentiendum neque ad contra dicendum rationum satis suppetit. Sed jam reliquos testes interrogemus.

§. 2. Eustathius p. 82, 32. τὸν Ἐξάδιον τινὲς Ἐάδιον γράφουσιν· οὕτω καὶ τῆς ἐν προθέσεως ἔστιν οὗ ἀφαιροῦνται τὸ ε̄, νέρθεν, νέρτερος, σκορακίζειν, σκερβόλλειν, σκαρδαμύττειν, προνώπιον. Illud quod de Exádio dicitur Heynius ad Π. I. 264. falso ita accepit, in hoc Homeri versu nonnullos Ἐάδιος scripsisse; nam clare Schol. prior Ἐξάδιος παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ε̄. Id hodie non legitur, Exadius vero saepius, sed hoc e praepositione ἐκ et verbo δίειν, ut in EM. dicitur, compositum esse sic ut significetur ὁ ἐξοχὴν ἔχων ἐν τῷ διώκειν, primo auditu absurdum est. Alii ut ab εἰκάς Εἰκάδιος sic ab ἐξάς Ἐξάδος derivatum esse statuerunt Eust. 101, 20. quod contra monetur epsilon aspiratum nunquam omitti v. Proll. 352. Nos de hoc Lapithae nomine fabuloso non curiosius quaeremus, quam de aliis proprie appellatis ut Βυσός ἔθνος λέγεται καὶ Ἐβυσός Steph. et fluvius Χείδωρος et Ἐχέδωρος, insulaque Βοῦσος et Ἐβουσος quod improbat Bernhardy ad Dion. p. 641. et quomodo illud formatum sit nescire hoc minus pudet quod ne attici quidem demi Ξυπέτη etymon expedire cuiquam contigit. Percelebrata vero est aphaeresis verbi vernilis σκορακίζειν, quod contractum esse constat ἐκ δύο λέξεων διεζευγμένων ἐς κόρακας EM. ut τὸ αὐτὸ ταυτότης et alia quae in suum locum differri debent. Sed σκερβόλλειν et σκαρδαμύσσειν, utcunque et undecunque formata sunt, certe praepositionem ἐς nullo gradu contingunt. Pro προνώπιον Eustathius rectius protulisset id quod huic antecedit προνωπής, quanquam id quoque alio traduci posse dicetur in Syncope. Itaque ex illa Eustathii caterva

θῶν ἐρυσίπολιν id est περσέπολιν ut illa in H. in Lav. 43. vocatur; Neoptoleum vero Heliodorus in cantico III. 2. celebrat περσέπολιν Τρώων, ῥυσίπολιν Λαγκῶν.

unum remanet adverbium νέρθε, quod jam absolvimus. Eandem vocalem praeverbio ἐπί defluxisse probatur exemplo unico φιάλλειν, si hoc cum eodem verbo compositum est ut ἀπιάλλειν et ἐπιάλλειν, de quo propter significationis similitudinem vix dubitari poterit. Idem tamen bis modo, non saepius, legitur et in utroque loco intercedit alia scriptura ἐφιάλλειν metro aequaliter apta⁶). De nomine avis, quam nonnulli ardeam esse volunt, contrariis pugnatur sententiis: οἱ μὲν παρὰ τὸ ἔλος εἶναι ἑλωδιός καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ ἑρωδιός, οἱ δὲ παρὰ τὸν ῥοῖζον ῥοίδιος καὶ ἐκτάσει ῥώδιος καὶ πλεονασμῷ ἑρωδιός. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Orion. 57, 13. et in Excc. Koesii p. 186, 14. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω γίνεται ἀρμόδιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοίζω (ῥοιζῶ) ῥοίδιος καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω (ῥωδιός καὶ πλεονασμῷ) ἑρωδιός⁷), quam sententiam sequens EM. 380, 40. τὸ ῥωδιός, inquit, ὥς μὲν πρὸς τὴν συνήθειάν ἐστιν ἀφαίρεσις, ὥς δὲ πρὸς τὸν σχηματισμὸν, ἐντελής· scilicet ἀπὸ τοῦ ῥοίζου. Lis tota ex consuetudine pendet; nam etymi investigandi via occlusa est. Eadem obscuritate laborat nomen plantae ἐρύσιμον — ἰδίως δὲ νῦν αὐτὸ ῥύσιμον καλεῖ ἄνευ τοῦ ε Schol. Nic. Alex. 620. quorum illud similius est latino *irion*. Homericō adjectivo λάχεια Eustathius p. 1667, 12. epsilon detractum censet, ejusdemque sententiae est Scholiasta Nicandri λαχύφλοιος explicans μικρόφλοιος, alii vero hoc pro δασύφλοιος acceperunt et λαχειδής, quo idem poeta utitur, pro λαχανοειδής, homericumque illud nonnulli εὔσκαφος interpretati sunt, Zenodotus vero ἐλάχεια scribi jussit. Quod in Schol. Pal. ad Od. III. 316. scriptum est: ἐμοὶ οὕτω δοκεῖ σὺ δ' ἐτηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, indicium praebet

6) In altero loco, ubi poeta lusum captat e similitudine nominis φιάλη, paronomasia clarior est si ἔργῳ φιαλοῦμεν scribitur quam si ἔργῳ φιαλοῦμεν.

7) Trisyllabi simulacrum praebent Hesychii glossae Ἀσιδὸν ῥαδιῶνα et Ἀσιον ῥοδιῶνα. In Hipponactis Fragm. LIX. 523. emendationem in proecdosi propositam παρ' Ἀρήτην praeceperat Schneidewinus merito laudatus a Lehrsio, qui de illo avis nomine accuratius egit ad Herodian. p. 55.

nonnullos pro τηῦσιος in duobus Homeri locis substituisse ἐτηῦσιος, quod nusquam legitur sed cum adverbio ἔτος et ἐτώσιος mirifice congruit, et proinde τηῦσιος, quo posteriores utuntur, aphaeresi assignasse. Frustra tricatur Schol. Apoll. I. 1266. ἐλεσπίδας τινὲς τοὺς ἐλώδεις τόπους· ἄμεινον δὲ τοὺς πετρώδεις παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀνέμου καὶ ὑετοῦ· ὅθεν καὶ λέπη τὰ ἀκρωτήρια, quod ineptum est; illam deductionem παρὰ τὸ ἔλος confirmare videtur Hesychius Λέσπιν μεγάλην ὑδρήλην νοτεράν. Ergo ut λίσπος a λεῖος, θέσπις a θεῖος, sic aliquis conjiciat ἐλεσπίς ab ἔλειος deflexum esse spiritu lenito. Plura offert Hesychius Λέβινθοι ἐρέβινθοι v. Proll. 368. quo a legumine fortasse dictus est mensis Creticus Λεβίνθιος sicut alius Πυανεσιών v. Hermann. Griechische Monatskunde pag. 78. Νῆς τὸ ἔνης ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην· Δωριεῖς δὲ νᾶς λέγουσι v. Ahrens. Dial. Dor. 386. Ρέψας στεγάσας a Criticis mendosum habetur sed sustentatur aliis Ρέφεα ἐστεγασμένα, Συρρέφη στεγάση, Συρρεφειῶν συσσεπῶν (sic). Jure vero in suspicionem venerunt Ρίσαντες φιλονεικήσαντες, Τήτυμα ἀληθῆ etc. v. Albert. ad Πιτίμια, Δωτὺς ἡ τροφή Suid. pro ἐδητὺς et Photii glossa quam attigi in Parall. 34. πτύσχλοι καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι, jam vereor ne ex mendoso libro ducta sit ubi quum forte πτύσχλοι scriptum esset pro ἐπτυσχλοι omissa, ut saepe, litera initiali ⁸), ille erroris ignarus aphaeresin commentus est τοῦ ε. Addit Hesychius Ψία παιγνία, Ψιάδδεν παίζειν, de quibus Hemsterhusius in Ruhnken. Epist. II. 214. ita disserit: *sunt haec, inquit, capite truncata ex usu loquendi communi, quibus tum integritas constabit si ε̄ sive ἱlene sive aspiratum (neque enim hoc plane liquet) praefixeris.* Non liquere ait, quia verbum quidem in synthesisi aspiratur, ἀφεψιᾶσθαι, ἐφεψιᾶσθαι, καθεψιᾶσθαι, nomen vero ἐψία Grammatici lenem habere docent seu usum sequentes hodie neglectum seu quia ab ἔπος ductum putarent. Si vero, ut Lexicographi nostri opinantur, ἐψία a ψιά sive στία id est ψῆφος originem

8) Contrario errore Ἑτανηλεγῆς μακροκόμητος Hes. Ἐπηός ὁ συγγενής Suid. etc.

habet proprieque lusum calculorum significat sive puerilem sive aleatorium, pro aphaeresi succedit prosthesis, quae ἐχθές, ἐκεῖνος aucta videntur. Ademtione vero documentum firmissimum praebet γρήγορος et γρηγορεῖν, quae Apollonius non ignoravit, opinor, sed propter novitatem auctorum neglexit, et composita ὀξύρεγμία, προμυνοξύρεγμία, quibus conveniunt latina *ructo* et *rumo*, atque neotericum ῥεύγομαι, quod per se nihil momenti faceret; nam Graeci semibarbari cum alias vocales compendi fecerunt tum etiam epsilon λάμνειν dicentes pro ἐλαύνειν, ῥημάζειν, ῥωτᾶν, ῥίφος pro ἔριφος, σπερνός pro ἐσπερινός, σχαρά pro ἐσχάρα⁹⁾ sed ῥεύγεσθαι et *ructare* si ad naturae veritatem revocamus, germanam vocabuli speciem referre videntur, ἐρεύγεσθαι pleonasticam. Novitium ῥούσιος *russus* indubitate ex ἐρυθρός conversum est demto epsilon; sed si huic latinum *ruber* et substantivum ῥόδον adhibemus, rursus gliscit pleonasmī suspicio. E contrario Salmasius Exercitt. Plin. 201. nomen *lutra* ex graeco ἐνυδρις natum putat; alii ἐλαφρός et *levis*, ἐκατόν et *centum* componunt. Hinc ad illa transeam quae epsilon in declinatu vel assumpsisse vel abjecisse dicuntur. Quod Eustathius narrat 648, 5. φασί τινες τὸ ἐκυρός παρὰ τὸ κῦρος γενέσθαι κατὰ πλεονασμὸν, διὸ καὶ ψιλοῦσθαι¹⁰⁾, merum somnium est. Aliquanto tolerabilius illud ἀπὸ τοῦ ῥώω ῥωή καὶ πλεονασμῷ ἐρωή, ἀφ' οὗ ἐρωέω· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων Orion. 59, 20. et eandem literam adjectam putarunt qui homericum αἶμα ἐρωήσει interpretati sunt ῥυήσεται EM. 381, 1. Hi enim a ῥέω repetunt ut Buttmannus et alii v. Spitzner. ad II. XXIII. 433. unde fluvius denominatus videtur Εὐρώτας id est εὐρεΐτης.

9) Sic etiam medici vocant crustam ulcerum, quam nos dicimus *Schorf*, cui simile fingit Scaliger squara sive scara, idque ipsum graecum esse ἐσχάρα. Hoc sequitur Schneiderus ad Aristot. T. IV. 284. sed nomen inauditum est. *Squarosum* Festus recte a squama denominatum putat unde *squalor*, *squalidus* et piscis *squatus*, *squatina*, quem Graeci ob asperitatem cutis ῥίνην appellant. Eundem a Graecis ἐσχάραν vel ἔσχαρον vocatum esse non constat.

10) Hoc ex canone illo τὸ ε̄ προσερχόμενον καὶ ἀποπῖπτον ψιλοῦται Epim. I. 250, 2.

Ἐρείπω duo verba in confinio habet ῥίπτω et ῥέπω. Et τὸ ῥήσσειν καὶ ἐρείκειν λέγεται, διὸ καὶ τὸν ῥαγέντα χιτῶνα ἐρείκεσθαι λέγει Eust. 941, 31. quo accedit ἐρέχθαι EM. 371, 15. Techn. 97. tertiumque ἐρᾶν (ἐξερᾶν) sunt qui cum ῥεῶ cognatum putent v. ad Aj. p. 96. Ἐθαιρα si proprie τὰς τημελουμένας τρίχας significat, non incommode ad θέρω τὸ θεραπεύω referri potest v. Techn. 138. Κηλεῖν ex ἐκηλος factum esse non eadem qua Buttmannus Lexil. I. 145. asseveratione affirmem, primum quia κηλεῖν non de quolibet tranquillandi modo dicitur ¹¹⁾ sed fere sic ut θέλγειν de vi cantionum et veneficiorum et ἀκήλητος non inquietum significat sed inexorabilem vel insanabilem, δύσκηλος ὁ δυσθεράπευτος Sch. Aesch. Eum. 789. tum etiam propter aspirationem adjectivi; nam vocales aspiratae elisioni resistunt pertinacius; adjectivum ipsum Herodianus ad II. V. 759. ab ἐκῶν repetit, alii cum ἀκαλός, ἥκαλος componunt, quae a significatione verbi κηλεῖν longius discedunt. — Ἐδνον proprie donum δάνος significare, vocalemque extrinsecus ascitam habere Wytttenbachii opinio fuit ad Plut. de Aud. Poet. 228. Epsilon, quo verba praeterita tanquam propria nota distinguuntur, quando omitti possit Grammatici nostri in parte rhematica abunde demonstrant. Hic nihil amplius adjiciam nisi scriptores incultos augmento legitimo saepe superponere supervacaneum ἐπροέταξα Theodos. Gramm. 40, 8. ἐκατέλαβε Schol. in Dion. Gramm. 650. παρυσυνεβλήθη Phot. Cod. CCXXII. 580. et similia e faecibus emarcescentis linguae collecta. Et nonnunquam etiam augmento temporali accumulunt syllabicum, quem pleonasmum Homero ipsi obtrusit Zenodotus pro οὐχὶ μεθίει II. XV. 716. scribens οὐκ ἐμεθίει quod cavillatur scholiastes ὥς εἴ τις λέγοι ἐμετεκάλει. Hoc aptius exemplum erat ἐμεθώδευσσε Diog. La. VIII. 82. Illi convenit quod Photius tradit: μεθῆκεν

11) Hesychius Κηλήτειρα ἡσυχάστρια Hesiodeum εὐκηλήτειρα interpretari videtur quod in EM. eodem modo explicatur, id compositum esse ratus. Verbum εὐκηλεῖν non legitur nisi copulatum κατευκηλεῖν et παρευκηλεῖν tranquillare. Hoc nullo modo de Sirenibus dici potest sed κηλεῖν, unde Κηλέστις ἀπατεῶν Suid. et Κηληδόνες incantatrices Sirenum et Iyngum similes.

καὶ ἐμέθηκεν λέγουσιν ἑκατέρως, μᾶλλον δὲ μεθῆκεν· τὸ γοῦν ἐμέθηκεν ἰακὸν καὶ παλαιόν· cui par et geminum affert EM. ἐσυνῆκε (sic) Ἀλκαῖος καὶ Ἀνακρέων πλεονασμῷ· sed hic continuo calculum reducit: οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλ' ἄττικὴ κλίσις ὥς πεπαρώνηκα, ἡνώχληκα, quod quia duo habet augmenta temporalia minus apte confertur cum ἐσυνῆκα, cujus unum est augmentum temporale, alterum syllabicum ut ἐπαρώνησε Themist. ἐνεπαρώνησε Hesych. etc. A pleonasmo neutrum seijunctum est, neque hoc ille negasset, nisi haec hyperauxesis Atticis tam familiaris esset ut tanquam singulare hujus dialecti idioma ¹²⁾ a pleonasmo vulgari ἐθέλω, ἐκεῖνος etc. separanda videretur. Aut etiam Apollonio assensus est epsilon pleonasticum consonantibus omnino non proponi sed modo vocalibus. De aphaeresi nulla unquam fuit dubitatio: τὸ ἀφαιρούμενον ε̄ καὶ λεκτὸν καταλιμπάνον ψιλοῦται, ἔστησα· ἀφαιρεῖται γὰρ ἐν τῷ στήσα Apoll. Pron. 74. ἔστασαν ὁ παρακείμενος δασὺ ἔχει τὸ ε̄ καὶ ὁ ὑπερσυντελικός· οἱ δὲ ἀόριστοι ψιλὸν ἐπειδὴ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε̄ λέγονται, στήσε καὶ στάν Herod. ad II. II. 777. Communis consuetudo unum verbum hoc modo decurtavit χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε̄ Thom. M. de quo mirum in modum dissentit Heraclides Eust. 1647, 37. χρῆν et ἐχρῆν infinitivos esse verbi χρᾶν, illum simplicem et nativum ut ζῆν, hunc auctum ut ἐχθές, alioquin enim ἐχρη dicendum fuisset ut ἔβη. Ac fuit quaedam huic similis suspicio de infinitivo mediū; λέγουσι καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ Suid. s. χρή, sed hoc ex Comicorum locis, quos profert, nunc remotum est v. Meinek. Vol. II. P. I. 299. et imperfecti ἐχρῆν ipsiusque praesentis χρή conformatio insolens minus admirationis habet quam infinitivi pro imperfecto usurpatio quamvis placita Goettlingio de Acc. 46. et Matthiadae.

§. 3. Apollonius, quo obstinatius vocabulis a consona incipientibus epsilon pleonasticum denegat, hoc promptius concedit alteri generi; τὸ πλεονάζον ε̄ ὠκείωται λέξεσι ταῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομέναις ἔεδνα, ἔειπε, ἔώρων, ἔαδε (εἰ μὴ

12) Schol. II. XVI. 221. ἀνέφερε πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἄττικῶς.

διαίρεσις τοῦ ἤδε, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄδε) ἔηκεν, ἔεις de Adv. 557. et iterum in Pron. 74. τὸ ε̄ πλεονάζον ἐν δισυνλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἔειπε, ἔοργα, ἔαδε (εἰ πλεονασμός). Hic igitur duo complectitur vocabulorum genera, verba et nomina, et duas affectiones, pleonasmum et diaeresin. De ultimo quod addubitat, praecidit Herodianus ad II. XIV. 340. et Od. XVI. 28. τὸ ἔαδε διαίρεσις τοῦ ἤδε, eodemque nomine XIII. 543. explicat aoristos ἐάγη, ἐάλη, ἐάφθῃ, ἐάλων, sed simul monet eta non in quibuslibet verbis dissolvi sed in his modo quae ab alpha incipiant; quare ἐάφθῃ ad ἄπτω referendum esse non, quo Aristarchus voluerat, ad ἔπομαι. Ergo etiam ἐάλη, quod XI. 192. συνεστράφη sive συνειλήθῃ interpretatur, sine dubio non ita ut Buttmannus et Matthiae p. 527. ab ἔλλω derivatum putavit sed a synonymo quodam ἄλλω, cujus inclinamenta ἀλείς et ἄλεται ipse subjicit¹³⁾ cf. Techn. 117. idemque praesens praescripsisse videntur ii qui, si ἐάφθῃ ab ἔπομαι derivatum sumatur, id πάθος μονῆρες esse contendunt Epim. I. 169. Eustathius 945, 32. utrumque ab ἔπω et εἴλω repetit sed de affectione nutat 939, 48. ἀπὸ τοῦ εἴλω γίνεται ἄλην καὶ πλεονασμῷ ἐάλην· ἢ κοινῶς ἤλην καὶ διαλύσει ἐάλην. Hoc nomine EM. 307, 2. explicat perfectum ἔαδα et p. 367, 5. aoristum ἔασα, quem Didymus in II. XXIV. 557. posuerat tanquam dissolutum ex ἤσα, nec aliter Schol. Arist. Plut. 545. ἤγα καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα et Thomas κατῆξα κατὰ ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα, cujus verbi alpha natura longum subsequente consona duplici corripī dixi in Parall. 400. Sed longum manet in ἔαδα et ἐάλων. Quare qui haec quoque dissoluta dicunt, parum proprie loquuntur. Eximie vero convenit hoc nomen diphthongo, de qua Herodianus agit ad II. XIII. 543. ἡ εἰ ἐν τοῖς παρωχημένοις ἄρχουσα, εἰ διαιροῖτο, εἰς δύο εε διαιρεῖται, εἴρτο ἔερτο, εἴργνυ ἐέργνυ et Epim. I. 169. ἡ εἰ εἰς δύο εε δίσταται ἔερτο, ἐέργει, ἢ εἰς ε̄ καὶ ῑ εἴσκω,

13) Quod in fine illius scholii legitur τὸ δὲ ὅλον γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἄλλω τὸ πλανῶ, Herodianus aut non dixit, aut alio loco dixit secum dissentiens.

in quo sequitur Aristarchi scripturam εἶσκω ab Herodiano rejectam II. XI. 799. XVII. 41. τὰ διὰ τοῦ σκ πρὸ τοῦ τέλους οὐ δύναται δίφθογγον ἔχειν ἐκφωνουμένην εἰ μὴ τὴν διὰ τοῦ υ¹⁴) et ideo τὸ εἶσκω, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ εἰ πρὸ τοῦ σκ εὐρίσκεται, διαλύεται. Dialysi diversa affectio est quam illi nomine nimis ambiguo pleonasmum vocant et nonnunquam epectasin, nos autem, ubi ad perspicuitatem pertinet, prothesin appellabimus. Huic igitur Apollonius l. c. de verbis subjicit tria ἔειπε, ἔηκε, ἐώρων, primoque simillimum ἔειξε in Pron. 142. B. illud etiam in EM. 318, 28. huc refertur et a Choerobosco Can. 625, 12. qui ἔειδε adjungit nescio unde sumtum; postremo ἐείλεον et εἰείσατο a Scholiastis homericis. His accedunt Hesychiana Ἐεικται ὠμσίωται et Ἐνέεικαν ἦνεγκαν, quod in media voce auctum est ut Ἐνεείκω ἐνέγκω. De ἔηκε cum Apollonio consentit doctrinae perfectior in EM. 176, 50. ἦκα πλεονασμῷ τοῦ ε ἔηκα καὶ τροπῇ τοῦ ἦ ἀφέωκα, ἀφέωνται. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. qui si probasset Zenodoti scriptionem ἔηξα (Duentz. 61.) eadem, puto, vocali auctum dixisset. Plura complectitur ad II. IV, 3. ἔθος τῷ ποιητῇ ἀποβάλλειν τὸ κατ' ἀρχὴν ε τῶν παρωχημένων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζειν, ἔωσε, ἀνέωγε, ἐωνοχόει, ἐήνδανε, ἐέσσατο. quorum tria priora natura ipsa a diaeresi secludit, quartum aegre huc admittit; de ἐέσσατο autem cur ille aliter existimaverit atque de ἐέργνυ ratio parum aperta est nisi quod εἶσατο non legitur¹⁵) sed εἶστο modo apud Hesychium pro ἔεστο, cui ε pleonasticum tribuitur EM. 317, 32. Semel epsilon ante iota reperitur si εἶσκω ab ἴσκω et ulteriore ἴκω ἴκελος

14) Significat πιφάνσκω v. Techn. 62. ubi ceteri testes citati sunt praeter Choeroboseum Orth. 268. qui eandem ob causam τρισκαιδέκατος dici refert ut nunc apud Homerum scribitur pro τρειςx. In hoc tamen literae εixx multo laxius cohaerent quam in verbo simplici, eademque ratione eximitur εἰσκομίζω et cetera cum hac praepositione composita, cui Homerus tamen sequente consona qualicunque iota eximit excepto uno quod in versu septies repetito οἱ δ' αἶψ' εἰςβαινον legitur variante subinde scriptura ἔσβαινον, ἐμβαινον. Sed Epim. I. 172. vulgatam ex professo tuetur.

15) In II. X. 334. non εἶσατο legitur, quod Epim. I. 162. hinc profert, sed ἔσσατο.

repetimus; semel item ante diphthongum in perfecto *ἔοικα*, quod prisci una cum *ἔολπα*, *ἔοργα*, *ἔώρων* etc. ad pleonasmum referunt¹⁶). Nostri vero docti hisce omnibus digamma aeolicum et antepositum huic augmentum syllabicum assignant v. Hofmann. Quaest. Hom. P. IV. c. III. et IV. a qua cogitatione illi adeo alieni fuere ut ipsum *εὐαδς* vel in duas voces dirimerent vel ypsilon pleonasticum habere statuerunt. Augmentum autem solis relinquunt verbis a consona orientibus *λέγω ἔλεγον* quae aliter se habent, pro natura vocalis epsilon excipientis explicant: *τὸ ἐήνδανε καὶ ἔώρων οὐκ ἐκ κλίσεως ἀλλ' ἐκ πλεονασμοῦ* Arc. 197. et sic cetera. Atque ad hanc opinionem fortasse deducti sunt ea re quod temporibus modisque praepositur iis qui augmentum, quod vulgo ita dicitur, non recipiunt. Praesentis exemplum proponit Grammaticus Bastii ad Greg. 675. ubi tres constituit prosthesis species *ἀττικὴν ἔώρων, ἐώνημαι ἰωνικὴν ὡς ἐν τῷ ἐωθοῦσι παρ' Ἡροδότῳ, ποιητικὴν ὡς ἔεις, ἔηκεν*. Verum hoc *ἐωθοῦσι* e libro mendoso hausit. Pro *κατεάσσω* Artemid. I. 66. Reiffius p. 267. reposuit *κατάσσω* quod apud hunc scriptorem legitur saepius; indubitatum vero est *κατεάξω* in Evang. Matth. unde Apollinaris sumsit Psalm. XLIV. 23. Antiqui hanc prothesin non admittunt nisi ante *ε*, *ει* et *ι*, *ἔέργω*, *ἔέλδομαι*, *ἔέλπομαι*, *ἔείδομαι*, *ἔἴσκω*, quorum primum designat Choeroboscus Orth. 268. Gud. 182, 41. *ἀδύνατον ἔνθα ἀμετάβολον ἀφώνου προηγείται πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου οἷαν δῆποτε δίφθογγον εὔρεσθῆναι*. Σεσημειώται τὸ εἶργω, ὅπερ οἱ παλαιοὶ ἀναλογώτερον κατὰ διάλυσιν εἶπον ἔέργω et ex hoc Zonaras 643. *εἶργω* factum esse affirmat *κατὰ κράσιν*¹⁷). De *ἔἴσκω* jam dictum est. Modorum obliquorum nullus tam frequens est quam participium verborum quae epsilon in principio habent, *ἔέργων*, *ἐργόμενος*, *ἐελ-*

16) Sic EM. 350, 42. et alii; epectasis appellatur in Anecd. Oxon. T. IV. 173. quod nomen reservamus proschematismo.

17) Duo epsila in eta contracta invenit Hesychius *ἡρχατο καθείρχτο* et *ἡλδόμενοι* pro *ἐελδς*. Sed hoc ficticii simile ut *ἡλπω* Choerob. Can. 592, 32. nam eta ante liquidam cum muta in initio vocum extra augmentum non reperitur.

δόμενος, εειρόμενος in Certam. Hom. et Hes. p. 319. ed. Goettl. cui Barnesius ἀνειρόμενος substituit; subiectivum ἐνεσίχω Hesychius praebet, infinitivum ἐέδμεναι Empedocles 377. ἐέλσαι et imperativum ἐελδέσθω Homerus ipse, cui Zenodotus etiam ἔειπε tribuit Eust. 1410, 53. Is hoc loco Dionysii et Heraclidæ sententias exponit sed ita confuse ut nesciamus quis quid dixerit: οὐδεμία εἰς ὧν λήγουσα μετοχή ἐπεκτείνεται διὰ τοῦ ε-ἀγνοεῖ δέ, φησιν, ἐκεῖνος τὸ ἐέργων, ἐέλπων, ἔειπε ἀντὶ τοῦ εἰπέ, quod ab hoc loco alienum est nisi ille, cui obloquitur, hunc quoque modum regula comprehendit; participiorum alterum nemo ignorare potuit, alterum ἐέλπων non invenitur. Nec magis Ἐεχμένη συνεχομένη Hes. quae si accurata est interpretatio, illud non perfecti est participium sed praesentis syncope corrupti ut ἄρχμενος, de quo alibi agimus. Aliis vocalibus epsilon nunquam praeponitur praeter id quod ab aoristis ἔαξα, ἐάγην transfluxit ad modos transversos κατεάξας, ἐξαγεῖσα et ad ipsum praesens κατεάσσεται (omiss. in Thes.) Aristot. Mech. XIV. 852. b. 22. Verum ne multos circa eandem rem ambitus faciam, ad alteram partem transgrediar, qua continentur nomina extrinsecus aucta.

A verbo, in quo desivimus, originem habent nomina obscuris auctoribus vulgata ἔαγμα Suid. κατέαγμα Gloss. Graecol. εὐκατέακτος¹⁸). Ἀπεωστόν ἀπωθητόν Hes. ἐξεώθησις Synes. de Febr. p. 42. Ἐδνον ex ἡδωνον concisum esse tectis verbis significat Apollonius Synt. IV. 12, 334. (342.) clare eloquitur EM. 316, 39. neque incredibile videtur dona nuptialia olim ἡδανα dicta esse quasi ἡδύσματα sive μειλίγματα sicut amantium munuscula a Mimnermo Fr. I. vocantur μείλιχα δῶρα. Ἡδνον, quod ille fingit, dici non potuit quia literae ηδν insociabiles sunt, sed aut ἔδνα dicendum fuit correpta vocali ut Ἐσμιον νόστιμον Hes. idest ἡδύ, aut ἐέδνα dissoluta. Veteres contra communi sententia decernunt hoc adjectionem supervacuum habere ut

18) Ὀσφυῆς ὁ κεκλασμένος τὴν ὀσφύν Lex. de Spir. 234. ὀσφύν κατηγώς in proverbio Eust. 364, 16. unde latinum *catas* videtur. Perfecti ἦγα nullum vestigium superest praeter Ἠγός κατεγός, Hes. ut Albertinus corrigit pro ἦγον.

ἑώρων, ἑφνοχόουν Macrob. de Verb. 710. idque sancitum est edicto catholico Apollonii τὸ ε̄ πλεονάζον ἐν δισυνλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον, sed addidit, puto, cautionem εἰ μὴ ὁ χαρακτήρ κωλύοι, necessariam illam propter vocem homericam a Grammaticis disputatam in Sch. BL. ad II. XIV. 465. EM. 735, 8. παρὰ τὸ ἔχω γίνεται ἔχμός καὶ διπλώσει (adde ἔεχμός) ὥς ἐέλδωρ, εἴτα τροπῇ ἐοχμός καὶ συνεοχμός, quod non alio accentu notari poterat quam πλοχμός, μυχμός etc. v. Parall. 395. De monosyllabis contrarium praecipere videtur in Pron. 107. τὸ ἐέ εἰ κατ' ἀρχὴν ὀξύνοιτο παράλογον ἔξει τὸν τόνον· εἴτε γὰρ τὸ δευτερον ε̄ ἐπλεόνασεν, ἐν αὐτῷ ὁ ὀξύς τόνος γενήσεται ὁμοίως τῷ ἦ καὶ ἡέ· εἴτε τὸ ἄρχον, εἴ γε οἱ πλεονασμοὶ τοὺς τόνους τηροῦσι ἐοῖ ἐοῦ¹⁹). Id fortasse intuens Schol. Hes. Th. 145. numeralium primum a pleonasmo sejungit τὸ ἔεις ἐστὶ διαίρεσις περισπωμένης· sed plerique id rejiciunt; primum Apollonius loco illo unde profectus sum, tum Schol. Od. XII. 417. τὸ θέειον πλεονασμός ἐστιν ὥς εἷς ἔεις et Herodianus ipse in Choerob. Can. 246., 24. EM. 16, 18. τὸ ἀδελφίδεος οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδουῖς, οὐδέποτε γὰρ εὐθεῖα διαλύεται· τὸ γὰρ ἔεις κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ε̄. Quod si generatim atque universe edixit, non solum nominativos πάις et ὄϊς pro nativis habuit, monosyllabos pro contractis, sed idem etiam de ὀϊστός et ὀϊζύς statuuisse existimandus est, etsi haec a primitivis οἶω (unde ἄνοιστος) et οἶ οἶζω longius remota sunt quam bisyllaba quae Attici receperunt; quare vulgo diaeresi subjiciuntur v. Apollon. Adv. 538, 10. EM. 620, 8. Verum aut valde erro aut ille quoque regulam accuratius determinavit exceptione characteris, quem indicat Arcadius p. 92. τὰ εἰς υς θηλυκὰ ἐκτείνοντα τὸ ῡ ὀξύνεται, πληθύς, ἐδητύς, ὀϊζύς etc. et de altero genere p. 83, 20. τὰ εἰς στος προσηγορικὰ ὀξύνεται

19) Sic Mehlhornius Gramm. T. I. 232. scripsit pro εἶοι, εἶου, εἶε cf. Skrzeczka Observatt. in Apoll. p. 19. n. 54. Genitivi ἐοῦ auctores nominat Muetzell. de Theog. 205. Ἐοῖ pleonasmum atticum habere dicit Schol. Od. IV. 38. Ambigue loquitur Apollonius in Lex. p. 62. τὸ ἐέ κατ' ἐπέκτασιν, sed hic quoque epectasin primae syllabae indicare videtur, non eam quae proprie ita dicitur hoc est prosschematismum.

ἀγοστός, δῖστός. Cur autem ἔεις, etsi epsilon pleonasticum habeat, tamen diversum a monosyllabo accentum acceperit, Theognostus Can. 134. hanc causam affert quod nomina in εῖς, quae supra syllabam sint, graventur ἐρόεις τιμήεις, participia acuuntur τιθεῖς-καὶ διὰ τοῦτο τὸ εἷς εἰς δυσυλλαβίαν μετελθὼν βαρύνεται ἵνα τὴν ὀνομαστικὴν σημασίαν ἀποφῆνῃ· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων v. Lehrs. ad Herod. p. 59. Cum ἔεις propter pleonasmī speciem in Epim. 1. 446, 11. confertur genitivus pronominis ἔης: et imperfectum ἔην πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῶς EM. 317, 56. atque adeo subjunctivus ἔῃ 581, 34. utrumque falso, nam epsilon ad substantiam verbi pertinet. Certum vero est incrementum pronominis personalis non solum in quarto casu sed etiam in secundo et tertio, quorum neutri convenit diplosis ab Apollonio explosa l. c. ὑπόψυχρόν ἐστι τὸ λέγειν ὡς ἐδιπλασιάσθη τὸ ἐέ. Pleonasmum ratum facit Herodianus Π. XX. 171. ἡ ἐέ ἀντωνυμία ἐπλεόνασε κατ' ἀρχὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ ἐόν, ἐοῦ, ἐῷ et Sch. Apoll. I. 1032. τὸ ἐεῖο ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐαυτοῦ προσληπτικὸν λεγόμενον τοῖς παλαιοῖς hoc est assumptivum epsili, quod hinc transiit ad pronomen ejusdem personae possessivum ἐός. Diaeresis vero adjudicatur affini generi; τὰ ἄρθρα διαιροῦνται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι πλεονάζουσι Sch. Vict. Π. II. 325. EM. 614, 40. Sicut vero pronominum pleonasmus uno illo continetur genere ἐοῦ, ἐοῖ, ἐέ, sic diaeresis uno articuli postpositivi casu nititur genitivo, et hujus non amplius quam duo exempla habemus, unum masculini generis τὸ ὅου οὐ πλεονασμὸς ἀλλὰ διαίρεσις· εἰ γὰρ κατὰ πλεονασμὸν ἐγένετο, ὥφειλεν εἶναι περισπώμενον ὁοῦ· λέγει γὰρ Ἡρωδιανὸς ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, ὥρακα ἐώρακα, ἦνδανεν ἐήνδανε, εἰέκοσι, ἡ δὲ διαίρεσις ἐναλλάττει EM. l. c. Epim. I. 316, 18. alterum feminini τὸ ἔης διήρηται ὡς τὸ ὅου Sch. Vict. Π. XVI. 208. Una igitur, qua duae affectiones discriminari possint, nota traditur accentus et hunc dubium reddit raritas exemplorum. Hodie tamen fixus ratusque est in utroque genere et credamus licet eum jam multo ante signorum prosodiacorum inventionem in scholis per manus traditum vocesque illas

sic prolatas esse ut postea scriptae sunt. Sed quae in EM. et Epim. l. c. cum monosyllabis istis componuntur polysyllaba *ἐήνδανε* etc. ²⁰⁾ quum nihil ad probationem conferant — quomodo enim accentus proparoxytonorum retrahi potest? — ex alio quodam canone translata videntur, quo non accentus ratio sed spiritus traderetur ut in EM. 317, 48. τὸ $\bar{\epsilon}$ πλεονάζον πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου μὲν συμψιλοῦται, δασυνομένου δὲ συνδασύνεται, οἶκα ἔοικα, ἐώρων, ἐήνδανε, ἐέρσα (hoc accentu), ἐός, ἔεις, ἔε (sic) Schol. Apoll. II. 21. τὸ προστιθέμενον τοῖς δασυνομένοις $\bar{\epsilon}$ καὶ αὐτὸ δασύνεται, ἐέρση, ἔεδνα, ἐῶν, idque ab ipso Herodiano praecipitur ad II. XIII. 453. Epim. I. 132. τὸ προσερχόμενον ταῖς δασυνομέναις λέξεσι μεταληπτικὸν γίνεται τῆς δασύτητος, ἐέρσα, ἔεδνα, ἐώρων ²¹⁾. Trisyllaba autem, ut illuc redeam, et proceriora, quae accentum in ultima vel penultima habent, epsilo amplificari haud cognitum habemus. Ergo quaestio continetur in bisyllabis, quae Apollonius accentum remittere ait, et paucis istis monosyllabis, de quibus modo dictum est. Verum dimissa hac cura devenimus ad adjectivum, quod eandem prosthesin prae se fert: *ἔῖση πλεονασμός ἐστιν, οὐ διαίρεσις* Schol. Od. V. 175. τὴν ἴσην δαῖτα ὁ ποιητῆς ἐπεκτείνας εἴρηκεν *ἔῖσην* Athen. I. 12. D. Praeter hoc unum reperitur appositum sed antiquis incognitum *ἔέσχατος* Suid. et Cyrill. in Tittmanni praef. Zonar. p. CIII. Huic *ἀάσπετος* conferri potest et alia huic similia v. C. I. §. 3. quibus illud *διπλοσι* nomen magis convenit quam pronomini *ἐέ*. — His omnibus

20) Sic etiam Apollonius Pron. 107. ut probet $\bar{\epsilon}$ pleonasticum acui, nomine *ἥλιος* utitur quasi argumento.

21) Herodianus ad VI. 348. quum docuisset vocales ante $\bar{\rho}$ $\bar{\sigma}$ non aspirari, addit *ταύτη ἀναλογώτερον τὸ ἔερσα τρισυλλάβως*. Huic igitur apponenda est nota psilosis; nam si ut *ἄρσας* et *ὄρσεο* sic *ἔρση* sive *ἔρσα* scribi debet sine aspero, trisyllabum quoque *συμψιλοῦσθαι* oportet. Minus restricte Lex. de Spir. 215. τὸ $\bar{\epsilon}$ πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται *ἔεργε* etc. πλὴν τοῦ *ἔερσα*, *ἔέλδωρ*· τοῦτο δὲ καὶ ψιλούμενον *εὔρον*. Sic *ἔέρση* scriptum est in cod. Harl. Od. XIII. 7. *ἔερσῆεις* in Ed. Rom. II. XXIV. 419. *ἔδνον* pro leni nunc asperum accepit, *ἔεδνον* pro aspero lenem; antiquae Edd. variant.

inter se collatis manifestum fit primum hoc, pleonasmum in hoc genere longe latius dominari quam diaeresin, si praesertim hoc nomen continemus finibus a ratione praescriptis, quos longe excedunt Grammatici non solum formas vocabulorum proprias et nativas *Μουσέων, φιλέη, φιλέοι* etc. ad hanc affectionem trahentes quia consuetudo utitur contractis, sed etiam diectasis varias species complexi, *θέειον, πετεηνός, φόως* etc. Deinde epsilon vocalibus praeponi omnibus praeter \bar{v} et omnibus diphthongis qua propriis qua impropriis, praeter $\alpha\iota$, $\alpha\nu$, η , $\eta\nu$, $\epsilon\nu$, nisi accedimus iis, qui ut Eustathius ait 318, 1. genitivum $\epsilon\eta\omicron\varsigma$ ad $\epsilon\acute{\epsilon}\upsilon\varsigma$ referunt, id autem nihil aliud esse volunt quam $\epsilon\ddot{u}\varsigma$, $\epsilon\ddot{u}\varsigma$.

§. 4. Aphaeresis exempla pauca proferuntur et pleraque incerta. Cum $\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega$ et $\kappa\epsilon\iota\nu\omicron\varsigma$ Gregorius p. 474. componit $\delta\omicron\rho\tau\acute{\eta}$ tanquam ionice imminutum, et EM. 634. 12. $\delta\omicron\rho\tau\acute{\eta}$ $\alpha\pi\omicron$ $\tau\omicron\upsilon$ $\epsilon\omicron\rho\tau\acute{\eta}$ $\kappa\alpha\tau'$ $\alpha\phi\alpha\iota\rho\epsilon\sigma\iota\nu$. *Περὶ παθῶν*. Neque aliter dici potest si ad consuetudinem magis quam ad veritatem exigitur. Nam re vera illa germana est progenies verbi $\epsilon\acute{\rho}\delta\omega$, quod catexochen dicitur pro $\iota\epsilon\rho\acute{\alpha}$ $\epsilon\acute{\rho}\delta\epsilon\iota\nu$ ut $\tau\epsilon\lambda\epsilon\tau\acute{\eta}$ et latina *facere* atque *operari* pro rem divinam *facere* v. Technol. 263. Hinc nomen verbale $\delta\omicron\rho\tau\acute{\eta}$ epsilo in \omicron micron verso ut $\acute{\alpha}\epsilon\iota\rho\omega$ $\acute{\alpha}\omicron\rho\tau\acute{\eta}$, additoque quasi augmento $\epsilon\omicron\rho\tau\acute{\eta}$ cum aspiratione verbi $\epsilon\acute{\rho}\delta\omega$ attica. Hoc autem quia in usu praevaluit, pro recto et integro accipitur, $\delta\omicron\rho\tau\acute{\eta}$ pro acciso. Consimile est $\epsilon\acute{\omicron}\rho\gamma\eta$ tudicula vel pistillum quo massa rudis $\delta\omicron\rho\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\tau\alpha\iota$ hoc est $\kappa\alpha\tau\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\tau\alpha\iota$ *conficitur*, unde patet cum perfecto $\epsilon\acute{\omicron}\rho\rho\alpha$ cognatum esse²²⁾ ut $\epsilon\omicron\rho\tau\acute{\eta}$ cum altera verbi forma $\epsilon\acute{\rho}\delta\omega$ sive $\epsilon\acute{\rho}\delta\omega$, homericumque $\sigma\upsilon\nu\epsilon\omicron\chi\mu\acute{\omicron}\varsigma$ cum $\epsilon\acute{\chi}\omega$, cuius perfectum esse potuit $\epsilon\acute{\omicron}\chi\alpha$ ut $\epsilon\acute{\omicron}\lambda\pi\alpha$. Hoc $\sigma\upsilon\nu\epsilon\omicron\chi\mu\acute{\omicron}\varsigma$ et $\epsilon\omicron\rho\tau\acute{\eta}$ ne accentum retraherent ut bisyllaba solent, prohibuit character verbalis; $\delta\omicron\rho\gamma\eta$ si in usu esset, gravaretur, quia non actionem signi-

22) Eustath. 219, 25. η $\epsilon\acute{\omicron}\rho\gamma\eta$ $\acute{\epsilon}\kappa$ $\tau\omicron\upsilon$ $\epsilon\acute{\omicron}\rho\rho\alpha$. Callimachus et Nicander tuam $\epsilon\upsilon\epsilon\rho\gamma\acute{\epsilon}\alpha$ $\lambda\acute{\alpha}\kappa\tau\iota\nu$ vocant sensu activo; panem probe subactum Andromachus $\epsilon\upsilon\epsilon\rho\gamma\acute{\epsilon}\alpha$ $\acute{\alpha}\rho\iota\omicron\nu$, verbaque $\epsilon\rho\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ et $\delta\omicron\rho\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$ ($\acute{\iota}\rho\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$) non longius inter se distant, quam *agere* et *subigere*, id est depdere, quod germanice dicitur *wirken*.

ficat sed substantiam ut κοίτη²³). Delicias facit ille in Etym. Gud. 164, 40. ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ξεις γίνεται εἷς κατὰ στέρησιν τοῦ ε, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ εἰκοσι εἴκοσι. Imperfectum ἶν ex ἔν natum esse plerique consentiunt, sed alii crasin appellant, alii aphaeresin et cum χρῖν componunt, ἐὼν τὸ ἐντελέστερόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ δὲ ὦν κατὰ συναίρεσιν EM. 350, 31. Utrumque vero epsilon et quod vocalibus praemittitur et quod consonantibus, ab alpha pleonastico hoc differt quod significationem vocabulorum nulla parte immutat. Nam quod in Epim. I. 202. dicitur τὸ θέλω ἐστὶ τὸ ἀπλῶς βούλομαι οἷον θέλω περιπατεῖν, τὸ δὲ ἐθέλω τὸ ἐξ ἔθους καὶ κατ' ἀνάγκην, ἐθέλω φαγεῖν, somnium est. Inter ὥς et ἔως aliquid cognationis intercedere, nemo facile negaverit. Sed non ideo assentimur Eustathio 1055, 12. τὸ ἶς ἔς ἐφη ὥς τὸ ὥς ἔως πλεονασμῷ τοῦ ε ἀπτικῶς cf. ad Aj. v. 1117. p. 442.

CAP. III.

De vocali eta.

§. 1. Ut via coepta pergam primum examinabo vocabula in quibus eta aliis vocalibus praemissum putatur. Hujusmodi est quod EM. 420, 6. profert ῥεῖρεν ἔδρσεν ἀπὸ τοῦ ῥεῖρω πλεονασμῷ τοῦ ῥ ὥς ῥμύω. Illud jam removimus; cum μύω ῥμύω Epim. I. 416. componit ῥδεῖν (sic) ῥεῖδειν. Huic diphthongum accrevisse censet EM. 419, 55. ῥεῖδει πλεονασμῶς ἐστὶ τῆς εἰ ἐκ τοῦ ῥδεῖ ὥς ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ἐξείης, quem apparet non ῥδεῖ scripsisse sed ῥδεῖ sicut saepe in Edd. antiquis scriptum invenitur probante ut in EM. dicitur Apollonio. Verum et hoc rejectum est et in adverbio, quod ille apponit, diphthongus insiticia quae dicitur non subsequitur vocalem sed antecedit. Haec igitur rectius verbo vel extrinsecus addita vel ex epsilo nata putatur, ῥεῖδης ἀντὶ τοῦ ῥπίστω μετ' ἐπιτάσεως τοῦ ῥ Schol. II.

23) Choerob. Can. 593. Ἡρωδιανὸς λέγει οὕτω τὸ εὐλα δύναται εἶναι ὥς ἀπὸ ἐέλπω. Sic etiam dicere poterat ἐοχμός ἀπὸ τοῦ ἐεχμαι etc. v. §. 3. Sed αἷς δρυός.

XXII. 280. qui sic scripsisse videtur μετ' ἐκτάσεως τοῦ ε̄ ἀντὶ τοῦ εἶδης plusquamperfecto εἶδεν epsilon pro augmento additum ratus. Nec quenquam moveat quod neque hoc neque εἶδεν reperitur, ac ne perfectum quidem εἶδα praeter modos obliquos sed οἶδα ex εῖοιδα natum. Ectasis certe convenit imperfecto verbi substantivi, quod Eustathius 1865, 32. ad pleonasmum revocat: ἦν ταῦτόν ἐστι τῷ ἦν πλεονασμὸν παθὸν τοῦ ἦ sed veri similis est id ex εἶν procrevisse. Verbi εἶμι imperfectum si sic scriberetur ut Buttmannus voluit Gramm. I. 559. ἦειν, ex primitivo εἶν natum haberemus, sed ubique ἦειν legitur iota subscripto quod poscit praesens εἶημι, sicut altera forma ἦον ἀπὸ τοῦ εἶω τὸ πορεύομαι τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ἦ Choerob. Orth. 217, 24. Ab εἶν repetunt pluralem ἴμεν ἴτε ἴσαν καὶ πλεονασμῷ ἴσαν EM. 423, 43. Ἡῖσκομεν in loco impedito II. XXII. 332. idem 423, 52. dubitat utrum pro ἴσκομεν positum sit πλεονασμῷ τοῦ ἦ (quod excidit in Epim. I. 194, 15.) an pro εἴσκομεν per ectasin. — Hesychii glossas Ἡέλδεται ἰμεῖρεται, Ἡέλμεθα συνήμμεθα, Ἡέρχατο καθειργμένοι ἦσαν suspectas reddunt loci homerici ubi haec tempora aliter scripta leguntur ἐέλδεται, ἐέλμεθα etc. Et quod idem prae-
bet Ἡελεοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἐλεοῦσι e loco mendoso sumtum videtur. Ἡερέθονται ἀντὶ τοῦ ἐρέθονται πλεονασμῷ τοῦ ἦ ὡς ἡμύω Sch. Vict. II. XXI. 12. peritiores cum ἡγερέθονται componunt EM. 421, 5. — De nominibus huc refertur Scamandri epitheton ἡιόεις ἢ ἀντὶ τοῦ ἰόεις πλεονασμῷ ἢ ἀπὸ τῆς ἡιόνος ἡιονήεις καὶ κατὰ συγκοπὴν ἡιόεις ὁ καλὰς ἡιόνας ἔχων EM. 426, 6. quibus tertium addit Hesychius ἢ καλὰς φωνὰς ἔχων scilicet ab ἡίων auditio quod Zenodotus fabricatus est. Scamandri ripas violis abundasse non constat. Itaque tenemus non secundo loco propositum est ἀπὸ τῆς ἡιόνος namque fluviis quoque, non mari solum tribui ἡιόνας Hermannus ostendit Opusc. T. IV. 210. Sed ut syncopae occurratur pro ἡιών substituiimus quasi primitivum ἦιον a verbo ἰέναι unde non solum ἦια τὰ ἐφόδια sed etiam ἡιών ὁ παραθαλάσσιος καὶ ὁδεύσιμος τόπος παρὰ τὸ ἰέναι Didym. ad II. XII. 31. et ἡιόνες τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τὸ τὰ δάκρυα δι' αὐτῶν φέ-

προσθαι EM. 423, 5. parsque facie his subjecta παρήιον, cui praepositionem detraxit Hesychius Ἡιον παρειὰ ἢ γνώθος. Hinc argumentamur ἡιόνες et antiquius ἥια proprie significare ambulationes, meatus, sed praecipue ripas spaciosas et amoenas, quales Cicero *ambulationes ἀλιτενεῖς* vocat, et ab hoc neutro poetas, qui ἡιονόεις versui aptare non possent, derivasse ἡιόεις¹⁾. Alterum est heroinae nomen Ἡερίβοια ἀπὸ τῆς ἡέρι δοτικῆς ἢ ἀέρια καὶ μεγάλη βοῶσα ἢ παρὰ τὸ ἐρί ἐπιτατικόν EM. 421, 30. Hoc Buttmannus amplectitur Lexil. I. 148. Ἡερίβοια ex ἐερίβοια ortum arbitratus. At haec epectasis particulae intentivae ignotissima est, neque quidquam efficitur eo quod Ajacis matrem alii Ἡερίβοιαν vocant, alii Ἐερίβοιαν v. ad Aj. p. 285. namque nomina propria heroica praesertim ad sua quisque libita fingit. De Ἐερίβοια dubium est utrum sic ut masculinam ἐριβόας interpretandum sit an ut mulierum nomina Ἀλφεισίβοια, Εὐβοια, Πολύβοια. Sed Ἡερίβοια sic dici videtur ut praecones homerici ἡερόφωνοι, quod si quis mulierem non admodum clamosam dedecere iudicet, remedium a pleonasmo sumi potest. Quemadmodum enim pro ἥλιος dicitur ἡέλιος, ita fortasse Ἡερίβοια pro ἡριβόῃ id est ὀρθροβόῃ vel ὀρθρογόῃ sive γόοις ὀρθρεύουσα Eur. Suppl. 977. Hesychius adjicit Ἡειδος πνίγος id est εἶδος, quod vulgo ἶδος scribitur, sed corruptum videtur ut paullo ante Ἡβρετας ἀνδρὸς ξόανον.

§. 2. Videamus nunc quo jure eta consonis anteponi contendant; ἡθεῖε ἀπὸ τοῦ θεῖος κατ' ἐπένθεσιν (πρόςθεσιν) τοῦ ἡ ὡς τὸ ἡβαιός, ἡμύω Sch. Apoll. II. 1219. ἡμύω ἐκ τοῦ μύω πλεονασμῷ τοῦ ἡ Ἡσίοδος „πολλὰ δ' ἀπὸ χλωρῶν δενδρέων ἀμύοντα χάμαζε²⁾”. Ὡςπερ τὸ σταφίς γίνεται ὄσταφίς καὶ ἄσταφίς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α

1) Homericum dativum ἡιόεντι Hesychius (post Ἡιχθήτην) interpretatur ἀφρώδει, non ex etymo sed quia multi fluvii *spumei* vocantur, nisi potius ὀφρυώδει scripsit; nam ὀφρύς, ὄχθη, ἡιών, persaepe synonyma sunt.

2) Fragm. Marckscheff. p. 380. Subjectum est ἐρνεα ut in Apoll. III. 1399. ἐρνεα — κατημύουσιν ἐραζε, Theocr. VII. 145. ὕρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἐραζε. *Rami pondere nutant* Ovid. Art. II. 263.

καὶ τοῦ \bar{o} , οὐ κατὰ τροπήν, οὕτως ἐπὶ τοῦ μύω πλεονάζει καὶ τὸ $\bar{\alpha}$ καὶ τὸ $\bar{\eta}$ EM. et Epim. I. 85. Buttmannus Lexil. II, 118. ἀμύω ex ἡμύω natum putat correptione ionica ut πάρη, λάξις, sed potest contrarium sumi ἡμύω ex ἀμύω extitisse ut ἡκῆ pro ἀκῆ (ἀκμή, ἀκωκή), ἡφλυσμός pro ἀφλοισμός Suid. qua ratione non eta prostheticum est sed alpha ut saepe. Quin etiam quaeritur num ἀμύω sive ἡμύω idem verbum sit atque μύω. In illo quidem Hesiodi loco pro ἀμύω nullo modo scribi poterit μύω. Hoc enim de palpebris, labris³⁾, vulneribus coeuntibus dicitur, ἡμύω vero de capitis et corporis inclinatione animive demissione v. Spitzner. Exc. XXXIII. et si nonnunquam alterum pro altero substitui potest ut in Nic. Al. 453. ἡμύοντα χάλινα (si vere ita scriptum est) idem valet quod συμμεμυκόντα χείλη⁴⁾ multo saepius tamen notabiliter differunt. Quare illud ab affectis, quae quidem proprie ita dicuntur, separari debet; τὰ γὰρ πάθη τὸ δηλούμενον οὐκ ἀλλάσσουσι Schol. Dion. Gramm. p. 959. Nomina hujus generis congregat Schol. II. VI. 518. τὸ ἡθεῖος γέγονε παρὰ τὸ θεῖος ὡς μύει ἡμύει, πεδανός ἡπεδανός, εὐγενής εὐηγενής, βαιός ἡβαιός-ἡ παρὰ τὸ ἔθος ἔθειος καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς τὸ η καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου· ἀναλογώτερον δὲ ἐκ τοῦ θεῖος, ὅτι ἡ αὐτὴ τάσις σώζεται καὶ ὀλίγα πάθη δίδονται. Horum primum Eustathius quoque p. 659, 47. pro θεῖος positum dicit κατὰ παράχρησιν, quia hujus longe alia est significatio, Aristophanem vero accepisse pro συνήθης ab ἔθος sive ἡθος. Atque hoc sine dubio vincit; nam quod ἡθεῖος accentum non eum habet quem τέλειος et alia a nominibus in $\bar{o}s$ derivata, id excusatur diversitate significationis cf.

3) Posteriores ad aures transtulerunt; μύε τὰς ἀκοάς Galen. Eup. II. 5. p. 419. T. XIV. Βύει καμμύει φράσσει Hes.

4) In Nic. Ther. 626. κόρκορον ἡμυόεντα (ἡ κονίλην) rei herbariae periti decernant utrum ἡ μύοντα, ut Schneidero placuit, scribendum sit id est μεμυκόντα φύλλα ἔχοντα, an ἡμύοντα id est αἰὲ κατὰκλινόμενον· nam utrumque spectat Scholiastae interpretatio; ἡ μυόεντα et ἡμυόεντα, quod Thesaurus recepit, improbable est quia a verbis adjectiva in $\bar{o}s$ exeuntia non ducuntur. Doederlein in Glossar. Hom. p. 62. μύειν, ἡμύειν et ἀμεύειν sive ἀμείβειν idem esse putat. Homericum ὑπεμνήμυκε veterum nonnulli καταμέμυκε et νένευκε interpretati sunt.

Nauck. Aristoph. 159. De altero huic subjuncto dissentit Hesychius Ἡπεδανός οἶον ἀπέδανος (sic) ἄπους et Schol. II. VIII. 104. qui Vulcanum sic vocari ait ob infirmitatem pedum οἶον ἀπεδανόν. Hic igitur sumit eta non ex abundanti additum sed ex alpha privativo ortum esse quod interdum huc mutatur ἥχεστος, ἥπειρος, ἥμοιρος, πανήπορος, ἥτιζω. Verum tamen ἀπεδανός non legitur, quod si cum πεδανός compositum esset, accentum in antepenultima haberet ut πιθανός ἀπίθανος. Itaque ἥπεδανός nomen simplex esse videtur a voce thematica, quae ex ἥπιος cognoscitur, cum paragoge bisyllaba ut βρυκεδανός, πευκεδανός⁵). Tertium εὐηγερός pertinet ad parectasin ut εὐηπελής, cui alium locum destinavi. De ἥβαιός consentit Trypho ap. Apoll. de Adv. 524. et plerique alii, etsi non ignorant id homericum esse, alterum βαιός τῶν νεωτέρων Schol. Od. III. 14. II. II. 380. sic ut dubitari possit an illud nativum, hoc affectum sit; nam de origine vocabuli prorsus non constat. Cum hoc Eustathius 659, 47. confert aequè obscurum ἡλίγη, de quo Schol. Acharn. 692. (684.) ἡλύγη βαρύνεται, παρὰ τὴν λύγην γάρ· πλεονάζει τὸ η. Hoc λύγη apud unum Appianum legitur diluculum significans v. Proll. 306. sed sustinetur similitudine affinium; nam et λυγαῖος⁶) hinc arcessitur quamvis disparata prosodia, et syntheta quae inter gamma et kappa fluctuant: λύγη ἡ σκοτία, ὅθεν λυγρόφως καὶ λυκόφως καὶ ἀμφιλύκη νύξ Schol. Apoll. II. 671. prisci Graecorum primam lucem, quae praecedat solis exortus, λύκην appellaverunt ἀπὸ τοῦ λευκοῦ Macrobi. lycophos λευκὸν φῶς Fest. idemque σκιοφως

5) V. ad Aj. p. 403. In EM. 434, 20. ἥπιος σημαίνει κυρίως τὸν λογισμόν παρὰ τὸ ἔπος, in quibus laborat Sturzius; verba sunt transponenda ἥπιος παρὰ τὸ ἔπος ὃ σημ. —

6) Hoc ita frequens est ut apud Suidan Ἠλίγη καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἡλυγαία scribendum videatur ἢ λυγαία. In Theogn. Can. 22, 4. λυγαίη σκοτεινή, λυγίσασθαι χρυβῆναι, hoc in ἡλυγίσασθαι mutandum; ἡλυγισμένος κεκρυμμένος Hes. Pro ιανηλεγής Od. XI. 398. veterum Criticorum unus proposuit ιανηλυγής id est ιεταμένην τὴν λήγην ἔχων. Sed hoc λήγη, quod Blomfieldius ad Thucyd. VI. 36. Luciano reddere tentat, antiquis ignotum.

dicatur et *λυκανγές*, laconice *μυργάβωρ*, germanice *Daemmerlicht* conjunctis lucidi et creperi notionibus, quia tempus hoc sublustre caliginis lucisque medium est, quare a Graecis *κνέφας*, a Romanis contrarie diluculum appellatur. Itaque *ἡλύγη* pleonasmī suspicionem vix effugere potest eodemque nos ducit trope adjectivi *ὠλύγιος σκοτεινός* Hes. Minus fidei habet quod in EM. 433, 17. proponitur: *ἡπανία ἀπὸ τοῦ σπάνις σπανία καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ πλεονασμῷ*. Etenim si *σπάνις* cum *πεῖνα* et *πενία* contendimus, sigma insiticiū ideoque abjectioni opportunum esse non diffitebimur; et si Mesapiorum vocem *πανία* ἢ *πλησμονή* huc adhibemus, *ἡπανία* eta non pleonasticum sed ex alpha privativo ortum habere videbitur. *Ἡμισυς* dimidiū Coraes ad Plut. T. V. 334. et Atact. I. 163. idem esse statuit atque *μέσος medius*; nam etiam Graecos hujus memoriae *μέσος* dicere pro *ἡμισυς* et *μεσότομος* nihil differre ab *ἡμίτομος* quibus addi poterat *Μεσόψηρον ἡμίξηρον* Hes. Sed hoc non ad omnia convenit; nam *χιτὼν μεσόλευκος*, qui etiam *διάλευκος* vocatur, differt ab *ἡμίλευκος* et *δόρυ μεσσοπαγές* nullo modo *ἡμιπαγές* dici potest, neque significatio solum mutatur sed etiam exitus. Ex ignotis fontibus hausit Hesychius *Μισνοί οἱ ἔχοντες τὸ ἡμισυ λευκὸν τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἡμισυ μέλαν, οὓς ἔνιοι μισγούς*, quo mysticū significari videntur; *ἡμισος, ἡμισον* legitur in Curtii Anall. Delph. p. 20. et 22. *Ἡμιμαλλόνες αἱ Βάκχαι* Kuesterus vitiose scriptum putat pro *αἱ* — Si pleonasmus est, nomini proprio et peregrino haud aegre indulgetur⁷⁾. Inter partes orationis indeclinabiles duae temporales *ἤδη* et quod Klotzius ad Devar. II. 393. ex illo natum censet *δή* tam similem inter se habent significationem ut alterum ex altero ortum videatur, sed praetermittuntur a Grammaticis quia

7) Suidas *ῥμιλλα ἀπὸ συναιρέσεως ἢ ῥμιλλα ῥμιλλα*, sic statuisse videtur contracto *ῥμιλλα* ionice detractam esse aspirationem articulo debitam ut *ὠντός, ῥριστος* et hanc nominativi formam transiisse ad ceteros casus cf. C. V. §. 1. nam *ῥμιλλαν* ex Eupolide affert. Alii *ῥριστος* simplex esse volunt alpha dorice vel boeotice in *ω* verso, sed hi neque *ῥμιλλα* afferunt, neque aliud hujus tropae exemplum.

Nauck. Aristoph. 15.

Hesychius Ἡπεδ.

II. VIII. 104. ο

pedum οἶον ἄ-

danti additur

interdum hr

ρος, ἡτίζω

cum πεδ-

haberet

simple-

gnosce

τός

πεδ-

T

i

quod particulis exple-
Dionys. Gramm. 643.
et si quilibet intelligit
tamen admone-
Epim. I. 284. Schol. Dion.
causa subdit οὐδέποτε
τῆς δεχομένης τὸν πλεονασμὸν
qui ἡθεῖος, ἡεῖρεν, ἡεῖδη
habere crediderunt — τὸ γὰρ ἡ μετίζον
Herodian. de Genit. parag. Cram.
Aphaeresis exempla nulla proferunt.

CAP. IV.

De prothesi et aphaeresi literae iota.

§ 1. De hac quae strictim adnotavi ad Aj. p. 313.
nono explanatius edisseram initium sumens a nomine divino:
Ἡε καὶ ἀφαίρεσιν. Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τῆς ἑσσεως
οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως Schol. II.
XV. 364. v. Lehrs. Arist. 346. Cratetem non moramur.
Sed de Aristarcho quoque, si illud a verbo aspirato ἦμι
derivatum putavit, valde considerandum est ne erret. Nam
si hinc denominatus esset deus jaculator, sine dubio ἦσιος
diceretur ut Ζεὺς στήσιος et θεοὶ κτήσιαι, vel ἔσιος ut Ju-
piter ἀφείσιος et Apollo ἐκβάσιος. Ἡιος potius sic figura-
tum est ut ἰήσιος et εὐήσιος, hoc est ab interjectione ἦ, quae
non invenitur quidem nisi addito iota, sed etiam breviori
sono exprimi potuit, sicut cetera epiphonemata varie ex-
promuntur pro affectu loquentium ἰαί, ἰώ, ἰή, ἰοό, ἰεῦ, ἰαῖ,
ἰανοῖ et sine iota ἄ, αῖ, ὦ, ἰὺ τὸ θαυμαστικόν, ἢ λέγεται
καὶ ἰηό Epim. II. 1. cf. Lehrs. Arist. 339. eaque omnia
thematica sunt ut ἀτταταί et ἰατταταί, αἰβοῖ et ἰαιβοῖ.
Itaque Tryphonis sententiae ἰώ ex ὦ factum esse jure re-
pugnat Herodianus: σχετλιαστικὸν ὃν οἶχ ὑποτίπτει ἀνα-
λογίᾳ EM. 481, 11. Nec dubium habemus quin ἰαλεμίστρια
et ἡλεμίστρια Proll. 158. ab eadem interjectione ἰή et ἦ

sint¹⁾. Sed ad verbum illud ἴημι Grammatici saepe recurrunt: ἴηλος παρὰ τὸ ἴημι EM. Schol. Dion. Gramm. 716. quod ab approbatione non abhorret sed nollem addidisset ὥφειλε τρισυλλάβως λέγεσθαι ἴηλος, nam paragona a prototypo ἔω sumi solent ἴημα, ἴμων, ἴτις Parall. 441. excepto Ἰήτης τοξότης Hes. cf. Proll. 397. Ac si sincere scriptum est Ἀπάλλεις ἀποπέμπεις Anecd. Bekk. 414. sequitur ἴαλλω quoque, quod ab ἔω τὸ πέμπω repetunt, capite deminutum esse. A verbo ἰέναι Schol. Od. II. 289. nomen ἴια deductum ait τὰ εἰς τὸ ἰέναι ἐπιτήδεια ἦτοι ἐφρόδια, ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ῑ sed ut Homerus ἦϊκτο dixit pro εἶκτο sive ἦκτο, posteriores ἦγμαι (v. ad Buttm. 162.) ita ἦιον ectasi ex ἔιον, hoc autem diaeresi ex εἶον factum videtur quod Arcadius ponit 119. εἶον τὸ εἰς τὸ εἶναι (ἰέναι) ἐπιτήδειον, hujus autem primitivum est εἶω sive ἔω Techn. 191.²⁾ Quod Hesychius refert ἦσαι non solum pro ἠδῶναι dici sed etiam ἐπὶ τοῦ ἰάσασθαι, fortasse poeta aliquis hoc usus est de medico aegroti dolores leniente sicut ἰαίνειν duplicem habet significationem exhilarandi et sanandi v. Techn. 157. Suidae notatio Ὠκὰς τὰς διώξεις, quam codd. omittunt, nisi ex libro mendoso fluxit, manifesto probat alicubi nomen ὠκὴ lectum esse, quod aliquam cum adjectivo ὠκὺς similitudinem habet; sed usitata ἰωκὴ et ἰωχμύς, quae isti eodem modo interpretantur δίωξιν, ab alio principio διώκω repetunt EM. 481, 24. Hesychius, qui homericum ἀσπίς ἐάφθῃ interpretatus est ἐβλάβῃ, verbo ἀπτέσθαι tribuit laedendi significationem, quam ἰάπτειν habet, et huic iota detrahi posse affirmat non debilis auctor; ἀαπτος Ἡρωδιανὸς φησιν ὅτι γίνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάβπτω κατ' ἔλλειψιν τοῦ ῑ Schol. II. I. 567. Suid. cui contrariam sententiam paulo mox propositurus sum. Eandem vocalem ante consonantes exterminari valentissimum documentum hoc est in EM. 582, 50. μείρε-

1) Pro Ἀλεμός κόμπος Hes. fortasse ἄλεμος id est ἰάλεμος κομμός scribendum est.

2) Optativum Homerus dupliciter figurat, ab εἶμι εἶην, ab ἴημι ἰεῖην EM. 467, 44. Hesychius Ἐπήια ἐπίστια vitiose pro ἐπιστία.

ἥδη plus ponderis habet quam δή, quod particulis expletivis adnumeratur Apoll. Conj. 519. Dionys. Gramm. 643. Choerob. Orth. 197. Ἡμὲν et ἡδέ etsi quilibet intelligit οὐκ εἶναι πλεονάζοντα ἀπὸ τοῦ μέν καὶ δέ, tamen admone-mur saepius EM. 465, 5. Epim. I. 284. Schol. Dion. Gramm. 959. qui quod refutationis causa subdit οὐδέποτε γίνεται πλεονασμὸς μείζων τῆς δεχομένης τὸν πλεονασμὸν λέξεως, adversus eos dici potest qui ἡθεῖος, ἡειρεν, ἡεῖδη ~~eta~~ pleonasticum habere crediderunt — τὸ γὰρ ἡ μείζον ~~εστι~~ τῆς ~~ει~~ διφθόγγου Herodian. de Genit. parag. Cram. T. III. 234, 12. Aphaeresis exempla nulla proferunt.

CAP. IV.

De prothesi et aphaeresi literae iota.

§. 1. De hac quae strictim adnotavi ad Aj. p. 313. nunc explanatius edisseram initium sumens a nomine divino: Ἡε κατ' ἀφαίρεσιν· Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τῆς ἔσεως· οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως Schol. II. XV. 364. v. Lehrs. Arist. 346. Cratetem non moramur. Sed de Aristarcho quoque, si illud a verbo aspirato ἱημι derivatum putavit, valde considerandum est ne erret. Nam si hinc denominatus esset deus jaculator, sine dubio ἥσιος diceretur ut Ζεὺς στήσιος et θεοὶ κτήσιοι, vel ἔσιος ut Jupiter ἀφέσιος et Apollo ἐκβάσιος. Ἡιος potius sic figuratum est ut ἰήσιος et εὐήσιος, hoc est ab interjectione ἦ, quae non invenitur quidem nisi addito iota, sed etiam breviori sono exprimi potuit, sicut cetera epiphonemata varie expromuntur pro affectu loquentium ἰαί, ἰώ, ἰή, ἰού, ἰεῦ, ἰαῦ, ἰαυοῖ et sine iota ἄ, αἴ, ᾧ, ἰύ τὸ θαυμαστικὸν, ὃ λέγεται καὶ ἰηύ Epim. II. 1. cf. Lehrs. Arist. 339. eaque omnia thematica sunt ut ἄτταταί et ἰατταταί, αἰβοῖ et ἰαιβοῖ. Itaque Tryphonis sententiae ἰώ ex ᾧ factum esse jure repugnat Herodianus: σχετλιαστικὸν ὃν οὐχ ὑποπίπτει ἀναλογίᾳ EM. 481, 11. Nec dubium habemus quin ἰαλεμίστρια et ἡλεμίστρια Proll. 158. ab eadem interjectione ἰή et ἦ

profecta sint¹). Sed ad verbum illud ἴημι Grammatici saepius recurrunt: ἦλος παρὰ τὸ ἴημι EM. Schol. Dion. Gramm. 716. quod ab approbatione non abhorret sed nollem addidisset ὥφειλε τρισυλλάβως λέγεσθαι ἴηλος, nam paragoga a prototypo ἔω sumi solent ἦμα, ἦμων, ἦτις Parall. 441. excepto Ἰήτης τοξότης Hes. cf. Proll. 397. Ac si sincere scriptum est Ἀπάλλεις ἀποπέμπεις Anecd. Bekk. 414. sequitur ἱάλλω quoque, quod ab ἔω τὸ πέμπω repetunt, capite deminutum esse. A verbo ἰέναι Schol. Od. II. 289. nomen ἦια deductum ait τὰ εἰς τὸ ἰέναι ἐπιτήδεια ἦτοι ἐφρόδια, ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ἱ· sed ut Homerus ἦϊκτο dixit pro εἶκτο sive ἦκτο, posteriores ἦγμαι (v. ad Buttm. 162.) ita ἦιον ectasi ex ἔιον, hoc autem diaeresi ex εἶον factum videtur quod Arcadius ponit 119. εἶον τὸ εἰς τὸ εἶναι (ἰέναι) ἐπιτήδειον, hujus autem primitivum est εἶω sive ἔω Techn. 191.²) Quod Hesychius refert ἦσαι non solum pro ἡδῶναι dici sed etiam ἐπὶ τοῦ ἰάσασθαι, fortasse poeta aliquis hoc usus est de medico aegroti dolores leniente sicut ἰαίνειν duplicem habet significationem exhilarandi et sanandi v. Techn. 157. Suidae notatio Ὠκὰς τὰς διώξεις, quam codd. omittunt, nisi ex libro mendoso fluxit, manifesto probat alicubi nomen ὠκὴ lectum esse, quod aliquam cum adjectivo ὠκίς similitudinem habet; sed usitata ἰωκὴ et ἰωχμύς, quae isti eodem modo interpretantur δίωξιν, ab alio principio διώκω repetunt EM. 481, 24. Hesychius, qui homericum ἀσπίς ἐάφθῃ interpretatus est ἐβλάβῃ, verbo ἀπτεσθαι tribuit laedendi significationem, quam ἰάπτειν habet, et huic iota detrahi posse affirmat non debilis auctor; ἄαπτος Ἡρωδιανὸς φησιν ὅτι γίνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάβπτω καὶ ἔλλειψιν τοῦ ἱ Schol. II. I. 567. Suid. cui contrariam sententiam paulo mox propositurus sum. Eandem vocalem ante consonantes exterminari valentissimum documentum hoc est in EM. 582, 50. μείρε-

1) Pro Ἀλεμός κόμπος Hes. fortasse ἄλεμος id est ἰάλεμος κομμός scribendum est.

2) Optativum Homerus dupliciter figurat, ab εἶμι εἶην, ab ἴημι ἰεῖην EM. 467, 44. Hesychius Ἐπήια ἐπίστια vitiose pro ἐπιστία.

ται εἰ μὲν σημαίνει τὸ μερίζεται, γίνεται ἀπὸ τοῦ μέρος· εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἐπιθυμεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡμερος ἡμείρεται καὶ κατ' ἀφαίρεσιν μείρεται. Hujus auctorem unum novimus Nicandrum Th. 400. βασιλίσκου ἰνγὴν οὐ μίμνουσι κνώδαλα δτ' ἐς νομὸν ἦε καὶ ἀρδηθμοῖο μείρονται, quod non aliter accipi potest quam ut Scholiasta dicit, ἡμείρονται³⁾. Voca-
cales autem longas deteri tam contra naturam est, ut paene credam primitivum fuisse ἀμείρω αμο vel ὁμείρω, quod codd. optimi N. T. praebent. Alterum affert Schol. II. X. 335. κτιδέη κατ' ἀφαίρεσιν· ἰκτίς γάρ ἐστι τὸ πρωτό-
τυπον, quod contra dici potest cogitatione antecessisse κτίς sed, quia monosyllaba hujusmodi repudiantur, continuo auctum esse litera quae longius productis rursus decessit v. Parall. 84. Sic etiam ἰξίς dici pro ξῖς ἐπεὶ ἐστὶν ἀν-
θρώποις ξύσαι αὐτήν Eust. 1531, 4. fortasse Herodianus ipse credidit v. Lehrs. p. 104. cui multo stolidior sententia tribuitur in Gud. 350, 34. παρὰ τὸ ἴκω ἰκτίλος καὶ ἀφαι-
ρέσει κτίλος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Minimum ponderis habet EM. 464, 43. ἴβυξ εἶδος ὀρνέου· κρακτικοῦ, ἐξ οὗ Ἰβυκος κύριον καὶ ἰβυκηνίσαι, ὅπερ κατὰ μεταφορὰν λέγε-
ται βουκηνίσαι, pro quo βυκινίσαι et παραφθορὰν repo-
nendum est ex Eust. 1321, 34. ἐκ τοῦ Ἰβυκος παρεφθάρ-
θαι δοκεῖ τοῖς τεχνικοῖς τὸ βυκινίζειν. Sic enim et βυκα-
νίζειν Graeci posterioris aetatis dicunt latinum *buccinare* reddentes et βυκάνη pro buccina quod a bucca ductum est et utrumque a βύω unde βύκτης ὁ φουσητής Epim. I. 38. et instrumentorum musicorum, quae inflantur nomen com-
mune φουσητήρια et βόμβυκες. Sed Ibyci nomen, si vere graecum est, onomatopoeticum videtur a verbo ἰβύζω, cujus

3) Quod ad Od. XVII. 518. αἰδός-ὅστις θεῶν ἐξ αἰείδη δεδαώς ἔπε' ἡμερόεντα in Harl. adscriptum est γράφ. ἐπιμερόεντα, dupliciter accipi potest vel ἔπεα μερόεντα a recto μερόεις i. q. ἡμερόεις vel ἔπε' ἡμορόεντα sive ἀμορόεντα id est μόρου μὴ μετέχοντα Apollon. Lex. uno verbo ἄμβροτα ut Sophocles Ant. 1121. ἔπη ἄμβροτα. Qui in Il. XIV. 183. pro τριγλήνα μορόεντα scripserunt τριγλήν', ἀμορόεντα, huic eandem significationem incorrupti tribuisse videntur homerīcum εἴματα ἄμ-
βροτα spectantes. Ἀμορόεις illi ab ἄμωρος derivatum esse crediderunt ut ἀχυρόεις ab ἄχυρος etc. v. C. III. §. 3. fin.

iota pariter longum est elisionisque impatiens. Breve iota Graeci istius notae persaepe elidunt, *σχάδιον* dicentes pro *ισχάδιον*, *στορία* etc.

§. 2. De nonnullis controversia est inter doctos quomodo affecta sint, pleonasmo an ellipsi. Schol. Nic. Th. 263. *τὸ αὖει ἐξενήνεκται χωρὶς τοῦ ι· τὸ δὲ πλήρες ἰαύει* ⁴). E contrario *Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἰαύω παρὰ τὸ αὖω* EM. 464, 32. qui addit aoristum *ἄέσαι* ex *αὖσαι* natum esse. *Αὖω* tamen alibi non legitur et in illo ipso Nicandri versu pro *ἐνδυνκὲς αὖει* in codd. nonnullis scriptum est *αἰέν ἰαύει*, quod glossam sapit, in altero 283. Valckenarius *αἰεί* substituit. Qui si jure verbum *αὖω* dormio ex Graecia exterminat, hoc certe relinquitur ut *ἰαύω* ad *ἄω* sive *ἄέω* referamus tanquam ad thema. Pertritum est *αὖω* clamo, sed qui in Odyss. IX. 184. *ἐνθα τε πολλὰ μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἰγες ἰαύεσκον* hoc acceperunt pro *ἐβόων*, protinus explosi sunt. *Ἰωγή* veteres ab *ἄγνυσθαι* derivatum dicunt ad significandum locum *ἐνθα κλῶνται τὰ κύματα ἢ ὁ ἄνεμος* Sch. Od. V. 404. sive, ut Virgilius ait *ubi omnis ab alto frangitur unda* Aen. I. 160. Certe eadem cernitur vocalium *α* et *ω* vicissitudo in compositis *περιαγή* curvatura et *περιώγανον* canthus rotae v. Proll. 183. neque extra fidem est iota extrinsecus adjectum esse, ut aliis quae ad Aj. I. c. contuli *ιαείρω*, *ἰῶλκα* et quod Schol. Apoll. I. 972. tangit *οὐλος καὶ ἴουλος ἢ τῶν δραγμαίων δέσμη καὶ Οὐλώ ἢ Δημήτηρ*, quae apud Athen. XIV. 618. D. *Ἰουλώ* vocatur a verbo *ἴλλω εἴλω* v. Technol. 117. et 261. sed parum cogitate EM. 469, 38. huc admiscet *ἴηλα ἀντὶ τοῦ ἐδέσμευσα ἀπὸ τοῦ εἴλω*, quod Scholion pertinet ad Il. XV. 19. Hic interponam quaestionem de duobus vocalibus, quae antiqui synthetis adnumerant: *γνής γνητός ἦν ὥσπερ Κρής Κρητός, καὶ ἐγένετο ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἰ ἀντωνυμίας Ἰγνης Ἰγνητος καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν*

4) Ahrens. Dial. Aeol. 26. comparat *ἡχή λαχή, ἀρά ἱαρός ἱερός*, his quoque iota detractum putans. Ad verbum *ἄχέω* referendum videtur *Μέγ' ἀχῆσεται μέγα βοήσει* Hes. Activum *ἄχέει* Ilgenius posuit in H. H. in Pan. 18. *θρῆνον ἐπιπροχέουσα χέει μελίγηρυν ἀοιδήν.*

ὥς Κρής Ἐγκρίς Ἐγκριτος (scr. Ἐτεόκρις) Choerobosc. Can. 144, 7. et 175. et accuratius Apollonius de Pron. p. 70. ubi de pronomine illo disserit: τὸ ἰωροὶ παρὰ ἀττικοῖς ὁμολογεῖ τὴν ἀντωνυμίαν-ἰωροὶ οἱ αὐτῆς τῆς πόλεως φύλακες· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αὐθαγενεῖς παρὰ Ροδίοις Ἰγνητες τῆς δασείας ἀττικῶς προσελθούσης. Horum igitur sententia fuit inter Gnetes et Hignetes idem interesse discriminis quod inter Cretes et Eteocretes, Butadas et Eteobutadas. Adjectivum monosyllabum γνής non minus absonum est quam βλής vel θυής Parall. 82. cf. Lehrs. ad Herod. p. 326.⁵⁾ sed ut alienigena dicitur ἑτερόγνης, ita indiges sive verna, quod nomen Festus interpretatur *ibidem natum*, appellari potuit Ἰγνης intellectu duplici, vel pro ἐνδογενής ingenuus, si cum praepositione ἴν compositum est ut Ἰσχερώ ἐξής Hes. i. q. ἐνσχερώ, vel pro αὐθαγενής sive ἰθαγενής si, ut Apollonio placet, cum pronomine coa- luit. Eodem tamen jure affirmari posset iota pleonasticum sive formativum esse, nisi satius videretur nominis peregrini et obsoleti, quod fortasse nullum habet cum verbo γεῖνεσθαι commercium, interpretationem ancipitem defugere. Justiorem vero pleonasmī suspicionem praebet appellativum ἰωρός, quod Apollonius quidem cum eodem pronomine ἴ copulatum dicit sed hoc nullo modo conciliari potest cum legis antiquae verbis, quae Suidas affert Ἰωρός φύλαξ καὶ παροιμία Οὐδ' ἐντὸς ἰωροῦ· Καὶ νόμος ὁ παρ' Ἀθηναίοις ἐκτὸς ἰωροῦ ἐκέλευεν εἶναι τοῖς ἀνδροφύτοις· hic enim prorsus non convenit ἐκτὸς φύλακος. Sed si vel pluralem illic scriptum fuisse ponimus, eumque sic interpretamur ut Paroemiographus ἐκτὸς τῶν φυλακτιρίων, tamen illa pronominis assumptio permolesta est. Quemnam enim intellectum habet ὁ αὐτοφύλαξ vel ὁ γνήσιος φύλαξ? sic enim nomen ἰωρός interpretatur Arcadius v. Proll. 275. not. Itaque retractans quod hic Apollonio assensus sum, nunc ita statuo, si legis auctor ἰωρῶν scripserit, incertum esse utrum

5) Schol. Eur. Or. 18. τὰ εἰς τῆς ἑξήκοντα μονοσύλλαβα περιττοσύν-
της κλινόμενα διὰ τοῦ τος, Κρής, βλής, σής, simplex βλής, quod Gram-
matici rejiciunt, sumsit e compositis ἀβλής, ἐπιβλής etc.

terminos significarit ut Plato dixit in simili causa ἐκὶνὸς τῶν δρων τῆς χώρας Legg. IX. 854. D. an custodes οὐρούς⁶⁾, sic enim plerique vocem homericam interpretantur convenienter compositis κηπουρός sive κηπωρός, θυρωρός etc. si singulari usus fuerit, nihil aliud significari posse quam ὄροι termini, quod nomen Cratylus Platonicus haud inepte cum nominibus temporis determinati ὥρος et ὥρα componere videtur. Equidem prius praefero; sed utrumcunque vicerit, certe iota redundat; quod si cum ὄρος cohaeret, spiritu aspero notandum est ut ἔεδνον, si cum ὥρος οὐρός, leni.

§. 3. Alia quaestio est de iota consonis anteposito. Strabo IX. 437. de Ithome Thessalica loquens τὴν Ἰθώμην, inquit, οὗ φασὶ δεῖν οὕτως ἐκφέρειν ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν· οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον, hoc est vel Θώμην vocatam esse ut EM. 470, 9. Θώμη πόλις καὶ πλεονασμῷ Ἰθώμη, vel Θούμαιον, quomodo Stephanus hanc urbem appellari tradit ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον. Hic igitur trisyllabum antiquius esse statuit; Strabo e contrario bisyllabum anteponit incertum qua ratione; nam graecorum scriptorum antiquissimus Ἰθώμην vocat. Sed fortasse illi innotuerat urbem aliter nuncupari ab indigenis idque ad fidem faciendam putavit plus pollere quam testimonium poetae, idemque analogiae convenientius iudicavit. Nam Ἰθώμη intellectu caret, Θώμη vero concinit vocabulis usitatis θαμός et θημών, quae aggestum et exaggeratum indicant, hoc autem convenit urbis illius epitheto homerico κλωμακώεσσα sive κρωμακώεσσα id est clivosa et confragosa vel, ut Polybii verbis utar, πόλις περικεκλασμένη καὶ βουνώδης IX. 21, 7. id est montium anfractibus incisa. Praetereo alia locorum vocabula, quorum etymon funditus ignoratur, Ἰσινδα urbs ionica et Σινδα, Ἰσπανία et Σπανία v. Bernhard. ad Dion. p. 885. Miller. Praef. ad Marcian. p. VI. eademque Pania a Panibus scilicet Liberi patris commilitonibus in Iberia post

6) Rossius in libro de demis Attic. p. 35. eosdem esse putat ἀκροφύλακας in Inser. X. nominatos h. e. φύλακας τῆς ἀκροπόλεως.

emerita stipendia relictis. Et mons Galilaeae Thabor, qui a Graecis Ἀταβύριον, a Josepho et LXX. Ἰταβύριον nominatur; gens iberica Γλῆτες et Ἰγλῆτες. Sed praestat animum advertere ad notiora: μάστιξ παρὰ τὸ ἰμάσσω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἰμάς ὁ λῶρος, Epim. II. 391. quibus cognata sunt ἰμάσθλη, μάσθλη, μάσσαι id est ἰμάντι δῆσαι Techn. 10. Ἰβάνη ἀνιλητήριον et Ἰβανεῖν ἀντλεῖν i. q. ἀνιμῶν. Hes. Hic certamen oboritur utrum praeferrī oporteat, pleonasmum an ellipsin. Etenim cōgere et vincere sive constringere tam sibi vicina sunt ut non absurdum sit credere vocabula cogendi graeca ἴς, βία, βιῶν, et constringendi latina *viere*, *vimen*, *vinculum* ejusdem esse stirpis et naturae ac proinde ἴνες id est nervi et ἰμάντες proprie vincula et ligamenta significare cf. Parall. 83. et 337. Doederlein. Gloss. Hom. I. 25. Quod si ita est, ἰμάς et ἰμάσθλη iota nativum habent, μάστιξ autem et μάσθλη⁷⁾ aphaeresi affecta sunt. Atque hac ratione fortasse ille dixit μάστιξ παρὰ τὸ ἰμάσσω. Verum enim vero ex verbo, quod Homerus huic nomini adjungere solet, μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους, argumentum duci potest etymon esse μάσασθαι *intendere*, atque hanc significationem *tenti* etiam ad illa vocabula funium restiumque convenire res est in oculis posita. Cum μάσθλη et ἰμάσθλη conveniunt duo vocabula ab Hesychio apposita, primum Ἰσμῆναι θῆκαι⁸⁾ et Σμῆναι τῶν μελισσῶν αἱ θῆκαι, quo significantur alvearia sive σμήνη, ab hoc autem nihil differt ἔσμοί examina, utrumque ab eodem verbo ἰέναι derivatum v. Parall. 548. cujus thema duplex ἴω et ἔω. Alterum est Ἰβηνοὶ σοροί, θῆκαι ὀστράκιναι, κιβωτοί et Βῆνος κιβωτός, quorum illud cum θίβη convenit, alterum adminiculo caret. Suspecta vero est alia ejusdem glossa Ἰκιῶν πορευθείς, pro quo et κιῶν scribi potest et ἰκῶν, nam ἴκον veteres aoristum esse statuunt participio acuto. Cetera cum iota mutant terminationem variante intellectu. Sic corporis partes sibi vicinas et op-

7) Cum δίγονος μάσθλης in Sophoclis Fragm. convenit διπλῇ μάστιξ Aj. 239.

8) Ungerus in Theb. Paradox. 127. corrigit Ἰσμῆναι θῆβαι.

positas, quas Latini diversis significant nominibus *genu* et *poples*, Graeci non iisdem sed similibus appellant γόνυ καὶ τὸ κατόπιν ἰγνύα ἢ ἀγκύλη (ancale) Galen. Isag. X. 708. T. XIV. quorum alteri γνύξ, alteri ἰγνυσθαι apposui ad Buttmann. 68. not. v. Techn. 207. et 209. Et ἱμαλιά sive ἱμαλῖς, quod Lexicographi explicant τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, nescio an ad μάλευρον pertineat. Ἰσχαλεῦσαι θηλάσαι Hesychii interpretes conferunt cum Σχαλίσαι θηλάσαι, ac fortasse utrique commune fundamentum est σχᾶν, σχάζειν, χαλᾶν, namque ubera lacte distenta mulgendo laxantur; sed in EM. p. 739, 42. illud aliter scribitur σχαδίσαι τὸ θηλάσαι et pro lambda, quod in verbo ἰσχαλεῦσαι apparet, delta successit in adjectivo ἀνίσχαδος⁹⁾ hoc est ἀθήλαστος, ἀνήμελκτος, ἄτοκος, idque in EM. ad σχαδῶν refertur propter similitudinem melctus et mellationis, similiterque ἀμέλγεςθαι etiam mel dicitur, non lac solum, et *promi* ubera itidem ut mella sive favi v. Techn. p. 14. Θύω θύνω, ἰθύω ἰθύνω in hunc numerum non admiserim. Etsi enim nonnunquam in eundem locum conveniunt nec raro a librariis confusa sunt v. Jacobs. ad Anth. p. 152. tamen sua cuique propria potestas et origo diversa est; illud enim cum θοός θοάζω cohaeret, cum ἰθύς vero ἰθύειν id est cursum vel cogitationem aliquo dirigere. Jam, ne quid praetermittam, illud iota quod nonnulla verba in μι exeuntia inchoat, prostheticon quidem est sed alio nomine insignitur: ἀναδιπλασιασμός κυρίως ἐστὶν ὅταν τὸ ἐξῆς τῆς λέξεως δις τὸ αὐτὸ σύμφωνον παραλαμβάνη, καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἐξ ἑνὸς φωνήεντος οἶον ὦ ἰῶ, σιῶ ἰσιῶ EM. 477, 39. qui pro ἰῶ afferre poterat accommodatius ἵπταμαι.

CAP. V.

De prothesi et aphaeresi literae ὀ.

§. 1. Vocalium, quas hoc sermone complexus sum, tres novissimae significationem per se non immutant, sed

9) Hesychius Ἀνίψαλον ἀβλαβῇ παρὰ τὸ ἵπτω· οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν id est ἄτοκον, ἀνήμελκτον. Videlicet ancipitem fuisse vocis scripturam.

ejus, quae sequitur, species complures sunt. Omicron significabile habent syntheta ὀγάστωρ etc. v. §. 2. et pronominalia, de quibus Apollonius loquitur de Conjunct. p. 502. τοῖς κατὰ πειρῶσιν προηριστοῖς παράκεινται ἀναφορικὰ κατὰ πρόςθεσιν τοῦ ὀ, ὁποῖος, ὁπόσος. Atque hoc genus a pleonastico disternitur spiritu: πᾶν φωνῇεν ταῖς λέξεσιν ἔξωθεν προστιθέμενον ψιλοῦται, δύνῃ ὁδύνῃ, νόμα ὄνομα, στάχης ἄσταχης. Τὸ ὁπότε καὶ ὁπηνίκα οὐ λυμαίνεται τῷ κανόνι· ἄλλη γὰρ ἡ σημασία Sch. Dion. Gramm. 716.¹). Id parum attendit Schol. Odysse. VIII. 204. ὅτινα γίνεται ἀπὸ τοῦ τινά πλεονασμῷ τοῦ ὀ. Haec relativa pathologiam nulla ex parte attingunt. Nomen δύνῃ, quod quidam cum δύνῃ componunt, teste caret; Gregorius ὁδύνῃ ex aeolico ἔδύνῃ. hoc ex ἔδω ut ἔδοντες pro ὁδόντες natum putat, quod probat Doederlein in Gloss. I. 27. sed exemplum hujus paragogae ἔδω-ἔδύνῃ nullum apponit. Alterius substantivi duas causas afferunt; ἀπὸ τοῦ ρέμω γέγονε νόμα καὶ κατὰ πλεονασμὸν ὄνομα Choerobosc. Can. 368. παρὰ τὸ ρέμω νόμα καὶ προσόδῳ τοῦ ὀ ὄνομα τὸ ἐπιμεριζόμενον ἐκάστῳ καὶ ρέμον τὴν σημασίαν Epim. I. 327. dicitur nomen vel a graeco, quod est νόμα et adjecta ὀ ὄνομα dictum a tribuendo quod ρέμειν dicunt, vel quasi notamen. Priscian. I. 5, 70. Nomen quidem a nosco derivatum est sed hujus verbi principium videtur priscum et insolitum νόω. Huic

1) Ὅπως ap. Demosth. in interrogatione directa positum Schaeferus App. T. V. 285. in πόσων mutat; cetera hujus confusionis exempla quae ad Phr. 57. attuli, Graecitati citeriori assignat forte oblitus Platoniorum locorum, in quibus ὁποῖος pro πόσιος legitur v. Heindorf ad Lysin p. 25. sine ulla codd. dissensione atque eo contextu verborum ut ratio a Fritzsche Quaest. Lucian. p. 140. inita admitti non possit. Euripidis testimonium Rhes. 702. mihi subtraxit editorum novissimorum correctio: pro ὁποῖα Plat. Alc. I. 112. F. quod Buttmanus tuetur, successit ποῖα. Ὅπως ab Homero non directe positum esse Hermannus monuit ad Eur. Bacch. 655. neque ego eo usus sum l. c. sed utitur Bernhardt Synt. 444. sententiam mihi tribuens a me rejectam. Allatis addo ἔπος ἰαῦτα δοξάζεις καὶ ὅτι: Philostr. V. Ap. VI. 3, 231. ἔσχεις δὲ πόθεν ἢ ὅπως; Heliod. IV. 11. 154. ἐρθ' ὅτι τοῖς λαιδοῦ; Julian. Ep. LIX. 119. αἴην, γὰρ, ἐμὴ ἐχενες περὶ αἴην; Anth. VII. 440. pro ἰαῖα. Aristae. II. 23. ὡς εἰπω quomodo dicam?

proximum erat νόμα, sed quia substantiva in μα brachy-
 paralecta, quae quidem antiqui probaverint, perpauca sunt,
 v. Parall. 426. hanc causam fuisse suspicor cur pro νόμα
 succederet ὄνομα id est nota qua res singulae determinan-
 tur. Similiter qui a verbo τλῆναι adjectivum fingere inten-
 derent a participio τλάς soni quodam flexu distinctum, ad-
 ditamento uti coacti sunt aut paragogico τλήμων aut prae-
 positivo ἄτλας vel ὄτλας. Hoc igitur ὀ formativum est ut
 alpha in ἀσπερχής. Sed pro ὀδάξ, quod Schol. Vict. ad
 Π. XIII. 291. cum ὀιλάς (ὄιλας) confert, dicitur etiam
 δάξ, raro quidem sed congruenter primitivo δάκνω, unde
 quae propagantur, inter utramque vocalem fluctuant, ἀδάξω
 et ὀδάξω, sicut ἀσταφίς et ὀσταφίς, quod Athenaeus III.
 105. B. atticum perhibet, τρύγη ὀτρύγη Hes. ὀτρυγίας
 Gud. τρυγηφάγος, ὀτρυγηφάγος ²⁾ et ἀτρυγηφάγος Hes.
 ὀσιλιγγες οἱ βόστρυχοι παρὰ Φιλητῆ διὰ τοῦ α Schol.
 Apoll. I. 1297. a verbo στρέφω mutatis antistoechis ut
 στρεύγω Prolegg. 140. Sed στλίγξ monosyllabum non
 dicitur; neque magis μέργω, quod Eustathius ponit 1608,
 54. sed ἀμέργω et significatione paullum diversa μόργνυμι
 atque ὀμόργνυμι v. Techn. 54. nec diversa videntur Ἀμοργμα
 σύλλεγμα ³⁾ et Μύργμα ψῆγμα Hes. Ac latino verbo *me-
 jere* duo respondent graeca Ἀμίξαι οὐρῆσαι ἢ ὀμίξαι Hes.
 ἀμῖς παρὰ τὸ ὀμιχῶ ὡς ὀκριόεις ἀκριόεις, καὶ ἀμίξαι
 οὐρῆσαι EM. 83, 32. Sed ὀκριόεις et ὀκρις vocalem ὀ
 vel natura insitam vel ex nativo α conversam habent per-

2) Hoc scriptum est in Archilochi versibus Fragm. LXXIX. (XXXI. Bergk.) ὥστ' ὄνου Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου, quibus quae in Anecd. Paris. substituuntur verba corruptissima οἱ δὲ οἷσα θήκην ὃ σημαίνει τόνου κήλωνος (v. Schneidewin. Beitr. zur Krit. der Lyr. 89.) eorum quinque primae syllabae dimidium versus continere videntur sic redintegrandi αἰδοῖα δ' ἦ (id est ὡς) Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου, hoc est *inguina stillabant prurienti velut asino admissario* ut Virgilius dixit de equis *ἵππομανούσαις lentum destillat ab inguine virus* Georg. III. 282. et de muliere libidinosa Juvenalis VI. 64. XI. 166. *Tuccta vesicae non imperat* etc.

3) Σύλλεγμα dicere videtur faecem olei sive τὴν ἀμόργην, quae in fundo colligitur.

inde ut ὄρχαμος, quod Epim. I. 13. minus idonee illi confert. Verum hic agitur de pleonasmo, cujus exempla plurima proferuntur ex omnibus fere partibus orationis: Βριμός ισχυρός Hes. Βριμώ καὶ Ὀβριμώ ἢ Περσεφόνῃ Tzetz. ad Hes. Opp. 144. Βριάρεως καὶ Ὀβριάρεως ὡς Ὀϊλεύς καὶ Ἡρωδιανόν Eust. 650, 46. additque etiam κέλλω ὀκέλλω, κλάζω ὀκλάζω. Horum primum non legitur praeter infinitivum κέλλειν Hes. et tempora ulteriora κέλω et ἔκელσα, sed antiquius tamen esse colligitur ex nominibus κέλης, κέλειθος, δίχειλια, quibus Vossius accommodat latinum *celer*, *cillere* etc. Alterum κλάζω ille finxit propter adverbium ὀκλάξ verbumque ὀκλάζω, quod Hemsterhusius ad Hes. s. Οἰκίδδειν et Ruhnkenius Epist. Cr. 244. a nescio quo ὄκω arcessunt, Orion vero et alii probabilius ἀπὸ τοῦ κλᾶν καὶ κάμπτειν τὰ γήινια ἐν τῇ καθέξεσθαι. Ὀκλάξ autem non futuro, ut ajunt, dorico ὀκλάζω assimilatum est sed adverbis, quae Theodosius Gramm. 18. ὀργανικά vocat γνίξ, πύξ, λάξ, ὀδάξ. — Δίρεσθαι ἀντὶ τοῦ ὀδύρεσθαι· οὕτως Ἡρωδιανός Zonar. 585. aphaeresin τοῦ ὀ significans quam nominatim designat EM. 192, 43. et confirmant ii qui ὀδίρεσθαι et ὀδίρη ad unam stirpem ἔδω referunt. Gravius vero est quod trisyllabo soli utuntur poetae tragici, altero promiscue omnes. Firmiter velut a natura insitum ὀ micron haeret in duobus ejusdem fere potestatis verbis ὀλολίξω et ὀλοσφύρομαι. Sed adjectivi his cognati ὀλοσφύδρος, quod Schol. II. XXIII. 102. inconsulte cum ὀλόπτω confert⁴⁾ alia ab Hesychio offertur scriptura Ἀοσφύδρος ἢ ὀλοσφύδρος, dubia tamen, quia hoc modo ille glossas sibi suspectas introducere solet: Αἰγυπτελής ἢ ὀλιγυπτελής, Αἰζονες ἢ ὀλιζονες, Ἀέχρεια ἢ ὀλέχρεια, quod saepe ὀλέχρεια scribitur. Haec nemo aphaeresis nomine tuebitur. Verum de aliis quaeri potest ad utram partem adscribenda sint ut quod idem praebet Ξιόεσσα εἰ ἔξεσμένη et testatius ὀξυόεις, cujus tria proponuntur etyma in Lex. de Spir. 233. ἀπὸ τοῦ ὀξύς ἢ ἀπὸ τῆς ὀξύτης· τινὲς

4) Quae apponit ὀλοψας δ' αἰγυπτε (αἰγυπτε) verba sunt Callimachi H. Dian. 76.

δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀπὸ τοῦ ξύω ξυόεν καὶ πλεονασμῷ τοῦ \bar{o} ὀξυόεν. Horum secundum probavit Porphyrius et plerique interpretum; primum sequitur Nonnus ὀξυόεντι γενεῖω XIV. 335. ὀξυόεντι ἄορι XXXVI. 281. ὀξυόεντι κέντρῳ. XLII. 177. et exemplo non satis apto confirmat Schol. BLV. ὀξυόεντι ἀπὸ παραγωγῆς τοῦ ὀξύς ὡς φαιδιμος φαιδιμόεις. Tertio fidem affert femininum ξυόεσσα, nisi, qui hoc usus est, ut aliquid novi procuderet, homerico ὀξυόεις detraxit vocalem manente sententia, Hesychius autem similitudine verbi ξύω ad falsam deductus est interpretationem; si poeta ipse a ξύω ξυόεις propagavit, certe descivit a formula consuetudinis similiter illis qui a μύω finxerunt μυόεις. Pro Ὠβρατο εἵμαρτο Hes. scribendum videtur ὠμβρατο· sicut enim a verbo integro μείρομαι formatur εἵμαρμαι, sic ab aucto ὀμείρομαι perfectum ὠμαρμαι et literis transpositis ὠμβραμαι. Cum ὀτρυνγηφάγος EM. 167, 25. confert κρυόεις ὀκρυόεις et Epim. I. 302. ὀκρυόεσσα πλεονασμῷ τοῦ \bar{o} , quod nonnulli ὀκριόεσσα scripserunt hoc est τραχεῖα, sed jure deserti sunt. Τρηρόν ἐλαφρόν δειλόν τραχύ Hes. non diversum videtur ab usitato ὀτρηρός, de quo ambigunt Grammatici: ὀτρηρός παρὰ τὸ ὀτρύνω ἢ ἀπὸ τοῦ τρῶ τὸ δειλιῷ Eust. 110, 1. et planius Schol. II. I. 321. Epim. I. 301. τρῶ τρηρός καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἄτρηρός καὶ τροπῇ ὀτρηρός ὃ μὴ δειλός, quod Orion 121, 9. e Philoxeno affert. Alpha privativo non utimur sed etymon probamus; nam ut trepidare dicitur pro festinare, sic etiam τρέω stirpitus habuisse videtur significationem agilitatis et incitationis, quam concretum τρέχω regenerat; hinc adjectiva τρηρός, ὀτρηρός, ὀτραλέος, quibus simile ἐντρεχής i. q. γοργός, σπουδαῖος v. Techn. 69. et germanicum *ruehrig*; neque ab alia origine verbum Ἀτρύνων ἐγείρων Hes. et nomina propria Ἀτρεύς καὶ μεταθέσει τοῦ α εἰς \bar{o} Ὀτρεύς Epim. I. 332. — Arcadius 118, 26. τὸ ὀστέον ἀπὸ τοῦ ἴσστημι στέον καὶ ὀστέον· quo pleonasmō Herodianus Mon. 37, 30. accentum excusat sed vix convenit latino *ossum*. Pro σκάλεις Theophr. II. Pl. II. 7 (8), 5. in libris plurimis et optimis scriptum nuperque a Wimmero receptum est ὄσκαλεις. Id vero ex ἀνάσκαλεις

contractum esse ut Ὀσκάπτω ἀνασκάπτω, Ὀσταςαν ἀνέστησαν Hes. parum credibile est; nam haec praepositionis ἀνά corruptio aeolica est, ipsumque ἀνάσκαλσις incognitum. Itaque ex eo quod Phrynichus tradit Atticos pro σκαλίζειν dicere ἀσκαλίζειν, conjecturam ducimus etiam verbo primitivo σκάλλω ejusque inclinamentis adhaesisse vocalem mobilem $\bar{\alpha}$ et \bar{o} . Κιμβάζειν et ὀκιμβάζειν Hesychius iisdem explicat verbis διατρίβειν καὶ στραγγεύεσθαι, quorum alteri vocalem extrinsecus additam esse argumentamur ex affini σκιμβάζειν id est σκάζειν claudicare. Vix mentione dignum habeo Theodori grammatici commentum a Choerobosco Orth. 243. memoriae proditum παρὰ τὸ ῥιγῶ γίνεται ῥίγανον καὶ πλεονασμῶ ὀρίγανον. Quippe Theodori aequales, quos Du Cangius nominat, plantam illam ῥίγανον vocarunt ut et hodie appellatur. Novitia autem consuetudo \bar{o} micron principiis vocabulorum modo addere amat ὀσκιά pro σκιά, ὀπτερον filix pro πτερόν, ὀβρυα i. q. βρύον lichen v. Schneider. ad Theophr. T. V. p. LXVII. modo abscindere; ψάρι enim dicitur τὸ ὀψάριον, φίδι τὸ ὀφίδιον, σπήτι hospitium, στρίδι ostreum, ξυνός pro ὄξυνος, ῥέγειν pro ὀρέγειν, hisque simile est ῥίγανον graecumne an barbarum sit, nescimus. Ὀκωχή, quod EM. 596, 50. cum ὀπωπή similibusque contendit auctore omisso, fundamentum est verbi ὀκωχεύειν et nominis ἀνοκωχή. Κωχή nusquam legimus sed syntheta ἀνακωχή, διακωχή κατακωχή (v. Boisson. ad Marin. p. 137.) et verbum hinc derivatum in Sophoclis versu πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας, quod Hesychius interpretatur ὀχοῦσι. His omnibus facile est literam \bar{o} restituere sed non faciendum videtur. Praeter Ὀπίπας ἀπατεών Hes. id est speculator et insidiator, atque syntheta παιδοπίπης, παρθενοπίπης Grammatici afferunt πίπας et verbum πιπᾶν eodem quo illa intellectu v. Parall. 542. Techn. 7 sq. quae nisi ab alio verbo πάω (παπταίνω) profecta sunt addita reduplicatione ut πιφαύσκω, effici non poterit quin vocalem primariam amiserint. Si omnium vocabulorum etyma nosceremus integumentis suis evoluta, fortasse aliquanto plura hujus aphaeresis exempla proferre possemus et certiora. Sed in Olympiodori loco quem

Schneiderus indicat *Πιλλία ἡ Ἀθηνᾶ· πτίλους γὰρ ἐκάλουν τοὺς ὀφθαλμούς*, scribendum est *ὀπτίλους* et *Ὀπτιλία*⁵). Quod superest, Eustathius 1485, 48. exemplum promit articuli cum nomine ita coaliti ut speciem pleonasmī praebeat: *ὁ μῦς παραφθίσσεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὀμύδιον*. Id Du Cangius corrigendum putat *εἰς τὸ μύδιον*, sed haec est legitima deminutivi forma ut *ἰχθύδιον*, non corruptela vulgi, ut ille dicit, et spiritus indicium praebet articuli masculini cum nomine licenter conglutinati ut sermo plebejus ab *ὀδεῖνα* declinavit *τὸν ὀδεῖνα*. Neglecta est aspiratio in Schol. Oppian. Hal. I. 138. *χήμησι-ὀμυδίοις* et v. 316. *μύες-ὀμύδια*.

§. 2. A vocabulis, quae hactenus disserui, differunt ea quae a principio aucta formam aliqua immutant ut *λέπω ὀλόπω*, unde *ὀλόψας ἀντὶ τοῦ λεπίσας* Schol. Nic. Th. 595. Homeri interpretes nonnulli, quia idem poeta nunc *κύματα ῥοχθεῖν*, nunc *κύματ' ὀρεχθεῖν* dicit, utrique significationem mugiendi et alteri *ο* prostheticon tribuunt; alii vero hoc ab *ὀρέγειν* productum censent, de quo ipso disceptari solet utrum latino *regere*, *porrigere*, successerit an antecesserit. Παρὰ τὸ βρι γέγονε ῥῆμα βρίθω καὶ ὄνομα βρίμη EM. 214, 12. unde etiam ὄβριμος repetit 612, 23. vocalis correptae causam praeteriens. Ὀξύς idem 626, 49. παρὰ τὸ ξέω (ξύω) quae vocabula etsi plerumque diversum valent, tamen nonnullis locis ambigitur utrum *ἀποξῖναι* scribendum sit an *ἀποξῦσαι* v. Buttmann. Lex. II. 70. Techn. 131. Ὀτιλος communem cum ἄτλας originem habere παρὰ τὸ πλω Orionī assentimur p. 119, 12. Ὀμβρος, quo poetae utuntur pro ὕδωρ v. Ellendt. Lex. Soph. h. v. ad βρύω retuli in Techn. 69. quod suadent glossae Ἀνομβροῦσαι ἀναβλύζουσαι Suid. Ἀναπηγάζει ἀνομβρεῖ Zonar. v. ad Aj. p. 96. adnot. 13. Absurde Cheroboscus in Psalm.

5) Praetermisi in hoc sermone quaedam nimis dubia ut Hesychii glossam Ὀρήχου τῆς αἱμασιᾶς, quod alii ῥήχου, alii θριγχοῦ scribendum putant. Schol. Nic. Ther. 868. ἄρῥηχος ἀπὸ τοῦ ἐπιτατικοῦ α καὶ τοῦ ῥῆχος ὁ φραγμός e cod. correxit Schneiderus. Ἐραχος τὸ δράγμα Hes. fortasse sic scriptum fuit ῥᾶχος τὸ φράγμα, aeolice Ἐρᾶχος.

66. Gud. 224, 50. παρὰ τὸ ὄφρῖς ὀφρυνάσσω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ὀ φρυνάσσω, nec memorassem nisi intercederet nomen ὄφρῖς, quod Herodianus in EM. 644, 23. Epim. II. 396. parum dextre explicat παρὰ τὸ ὄρῳ ὄρῖς πλεονασμῷ τοῦ φ. Nam vocalem potius adventiciam esse indicat et mutabilitas et defectus; macedonicum enim est ἀβροῦντις, latinum *frons*, germanicum *Braue* (bra, prawe), sanscriticum *bhru*. Consimile affert Orion. 116, 11. ὄνυξ παρὰ τὸ νύσσω· nam et hoc in linguis, quas nominavi, sine vocali promitur. Idem p. 115. et EM. 613, 2. ὀβελός παρὰ τὸ βάλλω ἢ βέλλω πλεονασμῷ τοῦ ὀ· Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν⁶⁾. Eodem vinculo inter se continentur nomina locustarum: τοὺς πάρνοπας οἱ Οἰταῖοι κόρνοπας λέγουσι Strab. XIII. 613. ὀκορνοῦς τοὺς πάρνοπας Phot. ἀκορνοί ἀττέλεβοι Hes. Cum ἰμείρω et ὀμείρω, quae supra attigi, congruit Ἰσχίς (ἰσχίον) ὀσφύς Hes. quod nonnulli ἰξύν vocant ut Galen. Isag. c. X. 707. T. XIV. ἡ ὀσφὺς ἥτις ἰξὺς ὠνόμασται et Choerob. Can. 232, 25. ὀσφῦς καὶ ἰξὺς σημαίνει τὴν ῥάχιν, sed distinguit Schol. Od. V. 231. ἰξὺς τὸ ἄνω, ὀσφύς τὸ κάτω et Galen. ἰξύες τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχυίων καὶ τῆς ὀσφύος et ab hoc vulgo discernuntur ψόαι sive ψυῖαι αἱ κατὰ τὴν ὀσφὺν σάρκες Hes. sed idem confuse Ὀσφύς ψύα⁷⁾ quibuscum propter similem dialysin consonae et accessionem vocalis comparari possunt ψόλος et ἄσβολος, σφίν ψίν et ἄσφι. — Χέα καὶ χεία Φιλόξενος παρὰ τὸ χέω τὸ χωρῶ, οὗ ὁ μέλλων χείσομαι· καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ὀ ὀχεή παρὰ Καλλιμάχῳ (Fr. CCCCXXXVIII.) Orion. 164, 34. Ruhnkenius ad Hes. s. Ὀχῆ hoc et ὀχεή e χεή natum facit; Valckenarius ad Adon. 255. de hoc adstipu-

6) Ὠβάλλετο διωθεῖτο Hes. fortasse aeolicum est pro ἀνεβάλλετο ὠββάλλετο. Choerob. Orth. 232, 28. κατιτήριον ὁ τοῦ νεκροῦ βόλος hoc est numulus qui Charoni pro vectura solvitur.

7) Ὀσφύς κατὰ Πλάτωνα ἢ ψύα παρὰ τὸ φύειν τὰ παιδία Gud. 438, 31. Anecd. 1096. Cyrillus Albertii ad Gloss. N. T. 175. ἐκ τῆς ὀσφύος ἐκ τοῦ σπέρματος, ἐκ τῶν ψυῶν. In nonnullis Germanorum dialectis dicitur *Etsbein*, *Ischbein*, *Isbeen* simillime graeco ἰσχίον. Ἡ ῥάχιν πρεῖς ἐπωνυμίας ἔχει, αὐχὴν, ἰξὺν, ὀσφύς EM. 636, 24. sed confundit Galenus Introd. c. X. 707. T. XIV. ἡ ὀσφύς ἥτις ἰξὺς καλεῖται.

latur Philoxeno, ὀχεή autem similem quidem significationem sed diversam originem habere, quatenus ea sit dicere designatus; sed videtur verbum ἔχειν significare. Inter ὀρύσσω, ὀρυγξ et ὀύγγος numquid commercii intercedat dubitavi in Techn. 303. Ὀρῶδεϊν et ἄρῶδεϊν nonnulli referunt ad stirpem exoticam *rud* timere. Ῥάμνα sive ῥάμνος id est talea, termes, apud scriptores mediae aetatis convenit antiquis ῥάδαμνος, ῥόδαμνος, ὄραμνος et ὀρόδαμνος, quibus cognata sunt *ramus*, ῥάδιξ, ῥάβδος, ῥαπίς, *rudis*, *ridica*, sed stirps quae fuerit haud facile inventu. Ὀλιβρός et ὀλισθός in Proll. 298. adn. retuli ad γλία, γλίσχος *lubricus*. Postrema hujus disputationis pars consumetur in vocabulis quorum principium est vocalis. Cum Ἐξάδιος et Ὀβριάρεως, quorum illud integrum, hoc auctum perhibent auctores supra citati, Schol. Il. I. 264. et EM. 346, 40. conferunt Ὀϊλεύς et Ἰλεύς, quod nomen Hesiodus poetice ludens ab adjectivo aspirato Ἰλεως arcessivit (Marckscheff. Fr. 329. Duentz. de Zenod. 45.) alii fortasse ab ἴλη ut Ἰλας, et hinc primum Ἰλεύς, tum pleonasmō Ὀϊλεύς extitisse putarunt. Sin hoc primitivum fuit, ab οἷς sive ὀῖς derivatum est ut Ὀϊκλῆς sed adhibita productione ut οἶομαι ὀῖομαι. De duabus sententiis EM. 620, 8. ὀϊστός παρὰ τὸ ἴημι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο ἢ παρὰ τὸ οἶσω praestat sine dubio posterior. Ab utroque differt οἶος ὁ μόνος παρὰ τὸ ἰός, οὗ τὸ θηλυκὸν ἴα, κατὰ πλεονασμὸν Apollon. Adv. 70. quod Orion 123, 3. ex Herodiani epimerismis profert; nusquam enim ὀῖος reperitur ut ὀϊστός. Sunt vero aliae vocales quibus ο micron praemitti putatur, velut fluvii cretici urbisque nomen Ὀαξός quem Herodotus Ὀξόν vocat ex etymo ut Stephanus significat: Ὀαξός, τινὲς διὰ τὸ καταγῆναι τὸν τόπον καὶ κατάκρημνον ὑπάρχειν· καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιούτους Ὀξούς καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἄγμούςς, idque convenit naturae loci confragosi, ut ajunt, atque asperi qualis Boeotiae urbs πολύκνημος Ἐτεωνός v. Hoeck. *Creta* I. 397. Sed incertum tamen an haec vera sit nominis illius interpretatio, quod fortasse ne graecum quidem est sed ab exteris illatum. Προμάχων ὀαριστύν Il. XIII. 291. nonnulli pro ὀριστύν positum esse statuerunt non fieri posse rati ut

pugnantium conflictiones eodem appellentur vocabulo quo colloquia amantium. His refellendis vel illud sufficit quod substantiva in $\tau\upsilon\varsigma$ exeuntia, de quibus egi in Parall. 439. ab adjectivis duci insolitum est. Ex EM. 612, 43. ὅαροι αἱ γαμεταὶ οἶονεὶ ὁμόαροι παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶναι, patet hoc σ pro copulativo haberi, quod in nonnullis vocibus fixum et immutabile est, Ὀθροος ὁμόθροος, Ὀξύλος ἰσόξύλος Hes. ὄπατρος, ὄζυξ, ὄθριξ, οἰέτης, alias cum alpha participat ἀγάστωρ ὁγάστωρ, ipsumque nomen perfectum ἄμα ὁμός et quae hinc composita sunt ἁμαρτηῇ ὁμαρτηῇ, ἁμαρτεῖν (ἀκολουθεῖν) ὁμαρτεῖν, ἁμορβεύειν ὁμορβεῖν (ἀκολουθεῖν), ἁμαμηλίδες ὁμομηλίδες Athen. XIV. 650. D. et spiritu leni ἄμηροι οἱ ὄμηροι EM. 83, 19. ἁμοροῖη pro ὁμοροῖη Anth. IX. 786. — Ad accentum mutandum num quid contulerit σ pleonasticum exemplis quidem nullis probatur, nam Οἰλεύς et ὀδάξ non aliter pronunciari poterant quam cetera hujus generis in $\epsilon\upsilon\varsigma$ et $\alpha\varsigma$ exeuntia, sed ex regula illa, qua ὄου ad diaeresin transfertur, consequitur tonum non retrahi.

CAP. VI.

De \bar{v} , $\bar{\omega}$ et de diphthongis.

§. 1. Duae quae restant vocales neque redundant uspiam neque deficiunt nisi in nomine regis barbari Ὑσπασίνης, qui vulgo Σπασίνης nominatur et in sermone barbarie corrupto; βρίζειν pro ὑβρίζειν hodie dicitur v. Corais Atact. I. 364. et jam aliquot abhinc seculis τὴν ὑπερτερίην ἐθνικοὶ ἰταλικοὶ παρακόπτοντες βερτέρην φασὶ κατὰ παραφθοράν Eust. 1550, 25. quibus similia recenset Du Cangius γία pro ὑγεία, στέρα pro ὑστέρα, λάσσειν pro ὑλάσκειν, idque fortuito congruit cum poetico λάσκειν, quod latius quidem patet sed praecipue dicitur de latratu: Λάσκουσι κύνες ὑλακτοῦσι Hesych. σκύλλη λελακυῖα Hom. κύνες λελάκοντο H. H. in Merc. 145. Perinde fortuita videtur similitudo nominum μήνιγξ et ὑμήν. Φηλητής ex ὑφειλέτης natum esse Moschopulus opinatur ad Hes. Opp. 373. et conclamant alii Choerob. Orthogr. 271, 30. v. Vater. ad

Rhes. p. 122. sed nemo audit. Ὑφαρος, unde Doederlein Gloss. 69. φᾶρος arcessit, ficticium est. Nec probabile videtur quod Coraes dicit ad Plutarch. T. III. 398. idem esse κνώσσειν et ὑπνώσσειν. Ρίσκος et ὑρίσκος (v. Proll. 337.) quodque Hesychius offert Ὑλιγγες λόγχοι reconditiora sunt quam ut argumenti vim obtineant. Pari obscuritate premitur ejusdem glossa Ὠκλίνασαι κλίνασαι, neque aliud reperio hujus pleonasmī exemplum nisi quod Passovius suspicatur διωλύγιος cum λιγύς vel λύζω cognationem habere. Sed quomodo à voce traduci potuerit ad significationem spatiosi, intellectu difficile; nam quod διαπρύσιος de utroque dicitur, alia causa est. Veteres qui ὠλίγιον et διωλύγιον interpretantur σκοτεινόν ut Hesychius, Schol. Apoll. IV. 1258. et ad Plat. Theaet. 162. A. hoc fortasse argumenti habuerunt quod nonnunquam σκότος διωλύγιον vocatur ut in Damascii loco, idque repetiverunt a λύγη sive ἡλύγη, quicum convenit Ἠλύγων ὀρέων ἐν σκότῳ κατεχομένων ut ἐπηλύξ πέτρα¹) apud Euripidem id est ἡ ἐπηλυγάζουσα καὶ ἐπιπροσθοῦσα. Vocalium omnium longissimam aliquando detritam esse valde incredibile est; μαφόριον ipsa specie refert aetatem cucullatam. Γύγος pro Ὠγυγος olim scribebatur Polyb. II. 41, 5. errore librarii.

§. 2. Diphthongorum enumeratio consummabitur brevi. Αἰγυπιόν οἱ παλαιοὶ ἀλλ' οὐ γῦπα Suid. Homerus quidem utroque utitur sed num de diversis an de iisdem, interpretes certant: αἰγυπιούς οἱ μὲν εἶδος ἀετοῦ, οἱ δὲ γῦπες ἐδέξαντο Schol. II. VII. 59. nec quidquam pronunciare audet Schneiderus ad Aristot. T. IV. 59. Nicander vero et Aelianus distinguunt. Si verum est quod hic dicit τοὺς αἰγυπιούς ἐν μεθορίῳ γυπῶν εἶναι καὶ αἰετῶν II. 46. haud absurdum videtur credere nomen illud ex αἰετός et γύψ compositum esse terminatione recisa fere ut αἰπόλος et λεόπαρδος. Nam quod Dammius suspicatur significari *magnum vulturem* alpha intentivo per iota producto, id

1) Matthiae ad Cycl. 674. *nominativum* ἐπηλύξ, inquit, *non magis in usu fuisse credo quam καλλιγύναιξ*. Hoc dissimile est. Ἐπηλύξ (sic enim scribendum erat) non aliter sonat quam καταιτυξ.

quidem convenit cum veterum opinione αἰζηούς dici τοὺς ἄγαν ζέοντας Hes. sed haec ipsa nihilo probabilior est ceteris vocabuli prisci explanationibus, quod si proprie juvenem significat, cum αἰζήεις i. q. ἐντραφής *vegetus* conferendum videtur; si universe hominem (ζωόν) cum verbo ζῆν conjunctum est ut Μινύζης ὀλιγόβιος Hes. Itaque vix effugere possumus quin primam syllabam supervacaneam dicamus, neque alia ratione expediri potest Αἰζη-τεκές διηνεκές αἰώνιον Hes. et Αἰολίγγη σκιά, ὀλίγος χρόνος, quorum interpretamentorum alterum cum ἡλύγη convenit, alterum cum Ὠλίγγη ἀναριαῖον ἐλάχιστον EM. sed origo omnium alte abstrusa est. Quae Grammatici proponunt hujus pleonasmī exempla, invalidissima sunt: ψαρός ταχύς ἀπὸ τοῦ ψαίρειν, ὅθεν καὶ αἰψηρός Sch. Arist. Nubb. 1226. αἰκάλλειν ἀπὸ μεταφοῆς τῶν ἀλεκτρονίων· κάλλαια γὰρ τὰ τούτων γένεια Schol. Eqq. 48. Neque aptiora sunt ellipsis documenta: γλήνη ἢ κόρη παρὰ τὸ αἰγλήεσσα εἶναι Schol. II. XIV. 493. γλήνη ἢ παρὰ τὴν αἶγλην ἀποβολῇ τῆς αἰ συλλαβῆς - ἢ ἀπὸ τοῦ γλαύσσειν EM. et Sch. Ap. I. 1280. quibus hoc modo assentior γλήνη a γλάω ductum esse, quod evanuit; αἶγλη vero et αὐγή fortasse aliam stirpem habent cui ἄγλαός et ἄγλαυρος adhaerent. Eadem mihi sententia de θύσσω et αἰθίσσω v. Technol. p. 101. Suidan, qui αἰσνητήρ interpretatur χοιροβοσκής, apertum est animum ad σῆς retulisse; primam syllabam fortasse extrinsecus additam putavit; sed hoc omnium quae de voce ignorabili excogitata sunt, levissimum est. De nomine topico Αἰσίμη ἴσως ἢ Νιρέως Σύμη Sch. II. VIII. 304. nihil decerni potest. — Diphthongum εἰ aut pleonasmo adjectam aut aphaeresi ademtam qui dixerit cognovi neminem; sed a perfecto εἵμαρμαι transmigravit ad adjectivum εἵμαρτός et, si vera est Athenaei sententia VIII. 362. F. nomen εἰλαπίνη proprie λαφυγμὸν significare ἀπὸ τοῦ λάπτειν, id quoque retinuit duplicationem perfecti cogitatione effecti εἴλαπα. Liberum patrem Εἰσαφιώτην dictum esse παρὰ τὸ ἐρῶάφθαι τῷ μηρῷ τοῦ Διός Sch. II. I. 39. EM. nihilo probabilius est quam aliorum conjecturae. De prosthesi diphthongi εῦ nemo sermonem intulit,

nisi forte hujusmodi quid significat Schol. Thuc. V. 16. εὐλάκαν ἔνιοι τὴν δίκηλλαν ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν (hoc est λαχαίνειν) ὃ ἐστὶ σκάπτειν, qui fortasse sic sibi persuasit λάκην, quod Hesychius fissuram (γράφῃ) interpretatur, et λάχην, quod Schol. Sept. 896. διόριξιν exponit, non solum actionem findendi vel fodiendi sed etiam instrumentum declarare, idemque esse εὐλάκη syllaba prosthetica auctum v. Proll. 335.²⁾ In homerico versu Il. II. 585. οἳ τε Λάαν εἶχον ἡδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο Tyrannio scripsit ἡδ' οἳ Τύλον, et hanc appellationem urbis celebrationem fuisse Strabo declarat his verbis ὁ Τύλος καλεῖται ὑπὸ τι-
κων Οἴτυλος, quanquam sic vocatur a scriptoribus, qui nobis cogniti sunt, omnibus et ab incolis ipsis πόλις Βειτυ-
λέων in Inscriptt. De diphthongo ου quae commentum sunt quidam, dicis causa apponam: παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω γίνεται θάρ καὶ πλεονασμῷ τῆς ου συλλαβῆς οὐθαρ EM. 640, 20. τῶς γίνεται ἀφαιρέσει ἐκ τοῦ οὕτως Epim. I. 405.

CAP. VII.

De prothesi et aphaeresi consonantium.

I. *Beta* praepositivum, quo abundant vocabula aeolica et dorica βάναξ, βρίζα etc. a communi dialecto abest. Nam vox canum baubantium duplici sono exprimitur, uno tenuiore αὐ αὐ Arist. Vesp. 938. (898) ubi Schol. μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ κυνὸς διὰ τοῦ αὐ αὐ, altero pleniore, de quo Joannes de Ton. 32, 23. τὸ βαύ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὁξύνεται,¹⁾ ἐξ οὗ καὶ τὸ βαῦζω, sed uterque naturalis

2) Oppianus Hal. V. 264. de balaena undas sulcante βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων id est ἀλοκίζων sive αὐλακίζων, undas sulcans.

1) Accentus in hoc genere nominum parum constat; τὸ φὺ γ.ὺ ἐπὶ τῶν φουσώντων πῦρ, τὸ βῦ βῦ ἐπὶ σιωπῆς, τὸ αὐ αὐ ἐπὶ τῶν ὑλακτούντων κυνῶν, τὸ μὺ μύ ἐπὶ τῶν ἡχούντων διὰ μυκτήρων Anecd. Barocc. in Mus. Cantabr. II. 115. Theodos. Gramm. p. 79. Horum primum in Arist. Lys. 405. φῦ φῦ scribitur; secundum non legimus sed ἦ ἦ σιώπα Nubb. 106. Καύηξ ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ EM. Vocales bitempores monosylla-

est sonus. *Αὐλαξ* et *βῶλαξ* ejusdem stirpis esse ac proinde *ἐριβῶλαξ* idem valere quod *ἐριαῦλαξ* Hermannus suspicatur Opusc. VI. P. I. 237. veteres vero *βῶλος* *βῶλαξ* ὡς *λίθος* *λίθαξ*, *αὐλός* *αὐλαξ* Gud. 94, 18. clareque Apollonius III. 1333. distinguit *βώλακα* et *ῶλκα*. Si *ἰός* et *βιός* pro conjugatis habenda sunt, libentius credam huic beta additum, quam ut Thierschio videri video Gramm. p. 235. n. 12. illi detractum esse, horumque altero, cujus penultima longa est, missile significari, altero missorem hoc est arcum. Bellerophontem a nescio quo *Ἐλληροφόντην* vocatum esse *κατ' ἔλλειψιν* Eustathius tradit 635, 6. Cetera cum praepositione mutant vel terminationem vel merismum vel utrumque: *Βαῦνος* ἢ *κάμινος* παρὰ τὸ αὖω πλεονασμῷ τοῦ β EM. 192, 4. et cumulatius in cod. Paris. Bekkeri p. 785. *βαῦνος* κατὰ *Λάκωνας*· οὗτοι γὰρ τὸ ἰδεῖν βιδεῖν φασίν· οὕτως *Ἡρωδιανός*. Nec dubie batilli nomen *πύραννος* sive *πύραννον* cum αὖω compositum est, sed caminus *βαννός* sive *βαῦνος* ab omnibus dicitur. Minus vero probabile videtur quod ab eodem Herodiano dictum refertur in EM. *βεύδεα* τὰ ποικίλα ἱμάτια παρὰ τὸ εὔδειν πλεονασμῷ τοῦ β²), nam ubicunque legitur vestes pretiosas significat non *ἐνεύναια*. Theognostus Can. 105, 14. ἴς ἴα καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ μία. (τοῦ β βία) οὕτως *Ἡρωδιανός* ἐν τῇ καθόλου et probatur usu utriusque promiscuo praecipue in periphrasi personae ἴς *Ἡρακληεῖη* et βίη *Ἡρακληεῖη*, sed discriminantur quodammodo Od. XVIII. 3. οὐδέ οἱ ἦν ἴς οὐδέ βίη. — *Λεύσσω* παρὰ τὸ βλέπω EM. vel potius utrumque a λάω v. Techn. 109. Alia hujusmodi a doctis nostrae memoriae observata sunt magis minusve certa. *Βαλλίζειν* id est ballare et *βαλλισμός* saltatio Menagius in Origg. p. 73. ab ἄλλεσθαι repetit sed nescio an paragogum sit a verbo *βάλλειν* ac primariam saltatorum artem, chironomiam dico, significet ut in Anth. V. 129. de mima dicitur *βάλλει τὰς ἀπαλὰς ὧδε καὶ ὧδε χέρας* et eodem modo Latini *jactare brachia*

borum, si producantur, circumflecti docent: γρῦ μῦ Anecd. Bekk. 1160. sed Arcadius 181, 21. πᾶν ἐπὶ ῥῆμα μονοσίλλαβον ὑξύνεται, μὴ τὸ θρηνητικόν etc.

2) Vitiose Orion. 38, 11. *βάδεα* et *ἄδεα*.

v. Jacobs. ad Anall. T. IX. 129. et Adn. ad Aj. p. 314. Ab ἄλσος vero, quod alii cum verbo ἄλλομαι cognatum putant, alii cum ἀλδαίνω Technol. p. 300. Coraes in Atact. p. 77. ducit nomen mediae Graecitatis βάλιη id est *palus* collato Pausaniae loco V. 11. καθυγρά τὰ ἄλση. De Pollucis testimonio X. 157. ἀκτηρίδα τὴν βακτηρίαν Ἀχαιοὶ ἐν Ἰριδί ὠνόμασε — ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἀμάξης κνημίαν, non improbabilis est Passovii conjectura Achaeum βακτηρίδα scripsisse sola terminatione mutata ut κνημία dixit pro κνήμη· nam Hesychii glossa, quam interpretes et Urlichsius in Fragm. Ach. p. 65. huc referunt Ἀκτιροὶ αἱ κράνειοι ῥάβδοι, nulli usui est. Ab εἰλω derivatum est βολβός bulbus et volva, a themate verbi ὥρῳ nomen Βῶροι οἱ ὀφθαλμοί Suid. laconicum fortasse, cui simile est οὖρος ὁ ἔφορος. Inter βράγχος, raucus, ῥόγχος, ῥέγγειν, βραχεῖν ea intercedit cognatio, qua soni genere similes, specie disparēs continentur. Ἐβρατάγησεν ἐψόφησεν Hes. pro quo vulgo ῥαθαγῆσαι dicitur, fortasse doricum est vel aeolicum ut Βρατάνα τορύνη Ἡλεῖοι ῥατάνη, nisi haec nomina cum βράττειν cohaerent (nam hoc ἀνακινεῖν exponitur et τορύνη τὸ κινήριον τῆς χύτρας) et cum verbis Βραδανίζει τινάσσει, Ῥαδανίζεται τινάσσεται. Quod idem praebet Ῥυτιά τὰ στέμφυλα, si mendo caret, imminutum est; vulgo enim fraces βρύττα dicuntur. Sed in alia glossa βύσσος χρῶμα ἀντὶ τῆς ὕσγης παραλαμβανόμενον fortuito congruit nomen coloris et materiae. Ἀρδιαῖος ὄνομα ἔθνους Suid. hoc est illyricae gentis cui nomen Βαρδιαῖοι. Sic etiam Aristot. Mirab. Ausc. c. CXXXVIII. ἐν Ἰλλυρίοις τοῖς Ἀρδιαίοις.

II. *Gamma* Graeci in barbariem delapsi modo addunt modo auferunt: ἄλλικα οἱ ἰδιῶται γάλλικα φασί Suid. γλυκῶς οἱ χυδαῖοι τὸ λυκῶς Eust. 689, 23. γιατρός etc. et vicissim ῥάφειν pro γράφειν v. Du Cang. Sed exemplum hujus inconstantiae ab antiquitate proditum est Αἶα καὶ προςθήκη γαῖα Tzetz. ad Hes. Opp. 159. Exeg. II. 107, 7. cui plerique adversantur, non solum Lexicographi αἶα παρὰ τὸ γαῖα ἀποβολῇ τοῦ γ EM. αἶα κατ' ἀφαιρέσιν Hes. et Gregorius p. 466. αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ' ἀρχὴν συμφώνων Ἰώνων εἰσὶν εἶβειν, αἰνός καὶ αἶα, sed etiam Apollonius de Pron. 74. αἱ ἀφαιρέσεις

ψιλὴν καταλιμπάνουσι τὴν ἄρχουσαν, λείβειν εἴβειν, φημί
 ἡμί, γαῖα αἶα, cui consonam detractam esse Epim. I. 173.
 hoc argumento demonstrat quod αἶα neque componatur
 neque in initio versus collocatur v. N. VII. Quin dubitari
 potest an nunquam admissum sit nisi si metrum posceret.
 Id certe accurate observavit Dionysius, qui in Periegesi
 communi forma usus est ubi licuit, poetica ubi debuit, illa
 quidem quadragies octies, hac, si omnia attendi, tricies
 bis, eandemque regulam sequuntur poetae tragici et epici
 quoque exceptis paucis locis, quorum correctio non diffi-
 cilis habetur v. Spitzner Observ. ad Quint. p. 192.³⁾ —
 Alterum exemplum ex Herodiani libro περὶ παθῶν de-
 promptum praebet EM. 621, 31. ὁλῖος κατὰ διάλεκτον Πλά-
 των μέντοι διαπαίζει τὴν λέξιν καὶ τὸ ὄγιννος ἵννις φησί,
 quod emendavit Meinekios ad Com. Fr. II. 669. τὸ γίννος
 ἵννος φησί cf. Lehrs. ad Herod. 63. adn. 25. Illa tamen
 distinguit Photius Ἴννος⁴⁾ ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου·
 ὁ δὲ γῖννος ἐξ ἀμφοτέρων ἵππων ἐν τῇ κνήσει νοσησάσης τῆς
 ἵππου οἶον νάννος⁵⁾, neque non veri simile est nonnullos
 fortuita figurae discrepantia usos esse ad discriminandas
 significationes: νάννοι (νᾶνοι) λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀν-
 θρώπων, οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων ἵννοι (al. ἰνοί), οἱ πλειό-
 νες δὲ τῶν ὑστέρων γίννους τούτους φασί, pro quo apud
 Hesych. ὕννος scriptum est. His G. Vossius in Etym.
 componit veteres glossas Ἴνις υἱὸς νέος, Ἴννη κόρη μικρά,
 Ἴννους παῖδας, latinumque *hinnuleus* et germanicum *Hin-*
dinn, quibus omnibus animantia significantur vel statura
 vel aetate pusilla animantiumque pulli et pumiliones. Ter-

3) Ἐτρεφεν αἶα Oppian. Cyn. II. 176. et Nic. Th. 168. ubi duo
 codd. ἔτρεφε γαῖα praebent ut Quintus scripsit VIII. 466. In Lycophr.
 1404. αἶα nullam rationem habet v. N. VI. adn. 1.

4) Properispomenon edidit Bekkerus in Arist. de Gener. Animm.
 II. 8. p. 748. b. 35. paroxytonon vero in H. Ann. VI. 24. ubi illud le-
 gitur in codd. Oxytonon est ap. Zonar. 1109.

5) Photius Νάννος κονδός, pro quo Nauckius de Aristoph. 169. adn.
 κολοβός scribi jubet; sed κονδός sive κοντός idem significat. His adhae-
 rent νινλίον pupa sive icuncula puellaris et νύννιον ὃ ἐπὶ παιδίῳ κατα-
 βαυκαλουμένοις Hes. id est lallus sive naenia nutriculae, quae hodie
 γαναρίστρια nominatur.

tium est Γλιχώ ἢ φειδωλός EM. Λισχρός φειδωλός Hes. Suid. Phot. pro γλίσχρος, quod adnititur nominibus γλία γλοιός glus glutus, hisque finitima sunt *lubricus* (ὀλιβρός) λείος λισσός λίσπος λίστρον, nam in glutinosis inesse solet tenacitas laeuitasque⁶⁾. Sophoclem pro λαμυρός dixisse γλαμυρός apparet e Schol. Rann. 596. γλάμων ὁ λημῶν. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπὶ τινῶν ὀρνέων τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν. Hic vix intelligi possunt λημῶντες sive τυφλώτοντες πρὸς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς τροφῆς sed potius id quod alibi dixit γλυκὺν θησανρὸν εἰσορῶντες πρὸς χάριν βορᾶς, neque illud voluisse videtur Scholiographus sed cum γλάμων et λημῶν ob similem prosthesin comparavit vocabula diversae potestatis λαμυρός et γλαμυρός. Denique fieri potest ut in vitiosum codicem incidere. His subdam nomina propria: Γάζα — ἐκλήθη καὶ Ἄζα Steph. Ex Eratosthenis, ut videtur, poemate EM. 135, 51. affert versiculum Νιψόμεναι κρήνης ἔδραμον Ἀργαφίης additque τὸ ἐντελές Γαργαφίη ἢ ἔλλειψις ἀπὸ ἱστορίας, quo significat nomen illud antiquitus traditum esse, ne causam mutationis ad metrum transferamus cf. Meinek. Anall. 282. Unger. Anall. Propert. 92. Γραικούς a nonnullis Παικούς dictos esse veteres Lexicographi testantur. Verborum ex numero nullum subvenit praeter suspectam Zonarae glossam p. 442. γλίχων ἀντὶ τοῦ λείχων⁷⁾ et quae Hesychius suppeditat Γλάμπτειν πίνειν hoc est λάπτειν, et Αἰγξάντα ἐπιθυμήσαντα, Αἰχάζω ἐπιθυμῶ, pro quo Ruhnkenius in Ep. II. 137. γλιχάζει scribi voluit, sed eadem litera deest affinibus λάω, λελίημαι, λίπτω. Quod apud eundem legitur Γδούπησεν ἐψόφησε suspicio est per negligentiam transscriptum esse ex Homerī loco ἐπὶ δ' ἐγδούπησε II. XI. 45. de quo recte iudicat Scholiastes: διὰ τὸ μέτρον· τὸν δὲ δοῦπον οὐκ ἂν

6) Λειῶσαι dicitur pro γανῶσαι id est incrustare velut figuli ollas solent, sive stannare v. Schneider. ad Veget. I. 18. Hinc est verbum mediae aetatis *glissire* nostrumque *glasuren* id est vitreare v. Reisk. ad Const. Porph. I. 9, 72. (p. 173.) Ἐκλιπαίνειν τὸ πέλαγος pro λειαίνειν Anth. App. LXVII.

7) Γλίχιον nomen amplificativum videtur vel *leccatorem* sive liguritorem significans vel idem ac *cuppes* ab affini γλίχομαι Techn. 69.

εἴποι γδοῦπον. Id Epirotis tribuit Heraclides sed Graecorum elegantius loquentium consuetudo repudiavit ut inconcinnum dictu: τὸ γ οὐδέποτε προηγείται τοῦ δ ἐν τῇ ἀρχούσῃ Theodos. Bekkeri ad Apoll. Synt. p. 353. Illi similem peregrinitatis colorem habet quod Eustathius suggerit p. 1926, 56. ῥινός λέγεται κατὰ τινα γλῶσσαν περισπωμένως γρίνος, cuius aeolicam originem indicat accentus retractus, sed γρίντης ὁ βυρσαύς Herodian. de Quant. in Cram. II. 290, 16. nihil causae est cur dialectis gentiliciis adscribatur. Haec dicta sunt de ellipsi et pleonasmō litterae gamma in iisdem vocabulis. Ad alterum genus pertinet nomen γλάμων et verbum hinc derivatum γλαμῶν, quod atticum perhibetur. Haec enim a primitivo λήμη differunt non solum adjectu consonae sed etiam correptione vocalis et declinatione ipsa⁸). Illa deest congeneribus vulgo receptis λάπη, λέμφος, lippus, quae a significatione τοῦ λίπους non procul absunt, sed redit devio Γλαμός μύξα Hes. nec denegata est latino *gramiae* hoc est *pituitae oculorum*, quas alii *glamas* (cod. *gramas*) vocant Non. et Fest. Falsa veris temperans Heraclides Eust. 1064, 5. ἐκ τοῦ νοῶ, inquit, γίνεται νοῖσκω καὶ κατὰ συναίρεσιν νόσκω καὶ προςθέσει αἰολικῶς γνώσκω, ἐπεὶ καὶ τὸ νοῶ γνοῶ φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ἐνθεν ἄγνοῶ· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ νέφος γνώφος, καὶ γλάμων πλεονασμὸν ἔχει τοῦ γ. Primitivum fuit νόω v. Techn. p. 21. cui veteres Latini praeposuerunt gamma *gnosco*, a Graecis non admissum nisi accedente syllaba vel in reduplicatione γιγνώσκω vel in synthesis ἀγνῶς, ἄγνοια et aliis; eaque ratione nomina, quibus propria est significatio τοῦ γιγνώσκειν, discernuntur ab iis, quae vim verbi νοεῖν exprimunt, quanquam, quia unā utrisque stirps est, saepe accidit ut hoc discrimen transiliretur: ἄνοια ἢ ἀφροσύνη, ἄγνοια δὲ καὶ μετᾰγνοια ταῦτόν Moschopul. Dict. Att. Hoc quidem semel legitur apud Sophoclem eo loco quo μετᾰνοια metro non convenit, eadem-

8) Schol. II. XXIV. 192. γλήνη παρὰ τὸ γλαμυρόν-καὶ τὸ γλάμων· et Arcadius p. 111. γλήνη ὁ ῥύπος errore viae ad γλίνη delapsi sunt, quo significatur γλοιός ὁ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου ῥύπος id est strigmentum gymnasii.

que necessitate adstrictus pro ἀμφιγνοεῖν substituit ἀμφο-
 νοεῖν. Sed inter ἄνοια et ἄγνοια tantum interest quantum
 inter inscientia et amentia, etsi haec saepe indiscreta et
 creberrime a librariis confusa sunt v. Lennep. ad Phalar.
 Ep. LXIX. 215. Benseler. ad Isocr. Areop. 369. Nec
 minore intervallo disjuncta sunt ἀπόνοια et ἀπόγνοια, quod
 Schol. Thuc. III. 85. inter σημειώδη refert quia vulgo
 ἀπόγνωσις dicitur; item σύννοια et σύγγνοια, quo Sophocles
 pro συγγνώμη usus est. Verbi γνοεῖν nullum vestigium
 extat. Nam quod Musurus edidit Γνοιῆσαι γνῶναι, non
 ita in cod. scriptum est sed Γνοίῃσαι γνοῦναι, quod aliter
 corrigi potest γνοίησι γνοίῃ ut Παραφθαίησι παραδράμοι
 v. Spitzner. ad Il. X. 346. Nec γνώσκω invenitur nisi
 reduplicatione auctum vel ordinaria ut βιβρώσκω, vel ea
 quae ἀναδίπλωσις γράμματος vocatur; de quo in ultima
 hujus dissertationis parte disseretur. Cum ἀγνώς etc. operae
 est conferre ἐγδούπησε, ἀλίγδουπος, μελίγδουπος, quia haec
 quoque ante gamma habent vocalem et quia, quae cum
 gamma cognata est litera kappa, apparet in affinibus κοεῖν,
 κοννεῖν, κτύπος. Nullius vocalis antecessione emollitum γνό-
 φος, quod rhetores posterioris aetatis asciverunt, diversum
 a primitivo νέφος genus habet nec eandem significationem
 sed propius ad κνέφας accedit mutatis antistoechis kappa
 et gamma. Similiter cetera, quae gamma in principio ha-
 bent, ab iis, quae non habent, aut figura differunt aut ali-
 quo significationis flexu: Ἀγλιθες ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ τοῦ σκο-
 ρόδου σύγκειται· τὸ δ' αὐτὸ καὶ γέλγιθες Anecd. Bekk. 327.
 Γρυπός ὁ ἐπικεκαμμένην ἔχων τὴν ῥῖνα· ῥυβόν γὰρ τὸ ἐπι-
 καμπές παρ' Αἰολεῦσι τροπῇ καὶ πλεονασμῷ. Ἡρωδιανὸς
 ἐν Ἑλέγχοις Orion. 41, 8. EM. 242, 2. quibus adjuncta
 sunt ῥαιβός et ῥοικός, tam simili inter se potestate ut ne-
 sciatur utrum Archilochus in Fr. IX. (XXXIII. Liebel.)
 ῥοικός scripserit an ῥαιβός. Ἐξέλεψεν ἐξέγλυψεν Hes.
 utrumque de avibus ova excludentibus sed *glubere* signifi-
 catione magis cum λέπειν quam cum γλύφειν⁹⁾ congruit.

9) *Gluma* est graecum λόπος et indidem *liber* (cortex) consona
 fluctuante ut γάλα lac, γραῖος ravis, ὕβος gibbus.

Λαύκη (hoc accentu) φοβερά Hes. incertum utrum vitiose scriptum an propter proprietatem significationis huc demutatum sit ut λεύσσω γλαύσσω, λευκός γλανκός, λάμπω γλῆνος γλήνη a communi fonte λάω. Hyrtii herois Mysii patrem quum edere vellet Homerus, id consequutus est unius literae impensa; appellavit *Γύρτιον* Il. XIV. 512. Utrum δεῦκος ex γλεῦκος ortum sit aphaeresi primae consonae et antithesi secundae an assumpto gamma delta in lambda abierit, disputare nolo v. Parall. 133. Nec mihi sat explorata est cognatio nominum ὀργή et γοργός EM. Epim. I. 103, 17. γρίφος rete et ῥίψ teges, quibus Schneiderus unam notionem *contexti* tribuit. *Γέντο* pro εἴλετο et γέντα pro ἔντερα quamvis epicis approbata, tamen literae aeolicae vestigia ostendunt.

III. Inter vocabula, quibus Grammatici delta detractum esse volunt, unum eminet et difficultate interpretandi et temeritate interpretantium, homericum illud *ἱερὸς ἰχθύς*, de quo Herodianum in Pathologia disseruisse discimus e Gud. 288, 38. *ἱερὸν ἰχθύν παρὰ τὸ διαίνω διερὸς κατ' ἀποβολήν· οἱ δὲ παρὰ τὸ δῖω· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν·* et hoc nititur Hesychii notatio *Ἱερὸν ἔνυγρον*. Aliud non minus controversum hujus abjectionis exemplum admixtis dissimilibus affert Schol. Lips. ad Il. II. 413. EM. 35, 41. Epim. I, 183. *παρὰ τὸ δῆλος ἥλιος ὥς παρὰ τὸ διωκὴ ἰωκὴ καὶ δαίω τὸ μερίζω δαῖσα καὶ αἶσα καὶ δαίμων αἶμων ὁ ἔμπειρος*. De primo leviter errat; et *διωκὴ* non dicitur sed *διώκω* modo ideoque sic ut *αἶσα* ad alium locum pertinet; *δαίμων* pro *δαήμων* semel invenitur apud Archilochum, nam de Hesiodo minus persuadet Goettlingius ad Opp. 314.¹⁰⁾ Eundem vero intellectum habere *αἶμων* ex uno sumserunt Homeri loco Il. V. 49. ubi aspiratum est *Σκαμάνδριον αἶμονα θήρης*. Id autem praecise negat Hermannus ad Hec. 89. *αἶμων* enim potius cupidum vel avidum significare a nomine *αἶμα* derivatum, id autem ab ea radice ductum videri unde verbum *αἶσσω* proprieque declarare id quod saliat. Hoc quidem in con-

10) *Δαιμονέσταιοι* in Gud. 131, 42. rectius *δαημονέσταιοι* EM. Suid.

jectura positum, sed Grammaticorum interpretatio mihi quoque parum apta videtur; canes venaticos quidem poeta *εἰδότας θήρης* vocare solet, non duces militares ¹¹). Unius Hesychii auctoritate nititur *Ὅρκη ὄψις* id est *ὄρκιή* fortasse per errorem scriptum pro *δορκή*; nam in nomine dorcadum, quod ab eodem verbo *δέρκομαι* propagatum est, *ζόρκες*, *ῥορκοι*, *ῥύρκες*, dentalis vocali iota cognata non prorsus evanescit. *Αἰνός* παρὰ τὸ δεινός τροπῇ τοῦ *ᾱ* εἰς *ε̄* καὶ ἀποβολῇ τοῦ *δ̄* Theognost. Can. 65. EM. 35, 58. quam tropen illustrant exemplis verborum doricorum *κταίρω*, *φθαίρω* Eust. 1648, 8. De hoc alii aliter ariolantur. *Δέψω* ἀπὸ τοῦ *ἐψω* EM. 15, 35. quibus diversas origines assignavi Techn. 284. Iis qui particulam *ῆ* ex *δῆ* ortam conferent ὥς εἰ καὶ τοῦ *μία* ἀφαιρεθέντος τοῦ *μ̄* ἐν τῷ *ῖα* ἢ τοῦ *γαῖα* ἐν τῷ *αῖα*, obloquitur Apollonius: primum non constare utrum delta abjectum an additum sit: *πρῶτον τί (οὐ) μᾶλλον ὃ ἢ πεπλεόνακε τῷ δ̄; ἀλλ' ἴσως τις φήσῃ ταῦτα καὶ πλεονάζειν καὶ λείπειν τὰ σύμφωνα, ὅπου γέ φαμεν τὰς ἰωκάς διωκάς εἶναι καὶ τὴν ἄχερδον ἄχερον, καὶ παρὰ τὸ ὕω ὕδωρ* de Conj. 525. Hic igitur *ἰωκή* (nam cetera nihil ad rem) a *διώκω* derivatum statuit, idque approbatione non indignum videtur; nam si quis contra dicat primitivum esse *ἰά*, *ἰωή*, et hinc ductum *δίομαι* proprie de iis dici qui fugientibus instant et cum clamore persequantur, itidem ut *βοή* (*βοηθός*, *πεζοβόας*) et *ἐνοπή* dici solet de tumultu bellantium Schol. A. ad Il. XVII. 714. id minus convenit ad *προΐωξις* et *παλίωξις*. Itaque sequimur opinionem antiquitus vulgatam: *ἰωχμός* κατ' ἔλλειψιν τοῦ *δ̄* καὶ *ἰωκή* Eust. 701, 16. *διωκή* *ἰωκή*, *Διωξίππη* *Ἰωξίππη* (omiss. in Thes.) EM. 426, 47. Sequitur ut de prosthesi dicamus. Quod apud Hesychium legitur *Δίψαι* *βλάψαι*, interpretes imperitiae Lexicographi imputant duo vocabula δ' *ἱψαι* conjuncte legentis ut antea *Δαμάρη* *ὄχετός*, *Δελεδώνη* *ὁσμύλος*, *Δαιάζω* *ἀναβοῶ*, sed videtur ab ista Grammaticorum haeresi profluxisse, cui se adjungit Schol. Paris.

11) Si illud apud aliquem inferiorum poetarum legeretur, facilis foret correctio *ἰδμονα θήρης*.

ad Apoll. IV. 14. τὸ δοῦσασθαι ἔοικεν ἀπὸ τοῦ δῶσασθαι γίνεσθαι κατὰ πρόςθεσιν τοῦ δ καὶ μεταποίησιν τοῦ ι εἰς α ὡς τὸ δνοσφερός (διόφρος) ἀπὸ τοῦ νέφους καὶ Σοφοκλῆς δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον καὶ "Ὅμηρος πολυδίψιον" Ἀργος τὸ πολυβλαβές, quod commentum placuit EM. sed ignotum fuit Straboni, qui aut πολυπόθητον, ut Aristarchus accepit, hoc nomine significari ait aut scribendum esse Ἄωρις τοῦ δ πολυίψιον ἔγουν πολύφθορον VII. 370. Sophocles fortasse syntheto quo Homerus utitur substituit simplex, id autem scholiasta ille interpretatione infuscavit Aristarchea.¹²⁾ Δείκελα εἰκόνες ἢ κατ' εἶδος ὅμοια et Δείκηλα εἰκασματα, a δείκω potius quam ab εἶκω repetendum videtur; Δεικῆς λαμπρόν ὅμοιον· γράφεται καὶ δεικῆς EM. et Ἐνδευκῆς ἐμφερές Hes. cohaerent cum πολυδευκίς, quod nonnulli Homero obtulerunt ad significandum πολλοῖς ἐοικώς cf. Technol. p. 60. Nominis εἷς fuisse formam reconditiorem δείς Grammatici, quos Mehlhornius in Gramm. §. 110. p. 113. adnot. in testimonium vocat, non testantur sed Gud. 439, 19. ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως καὶ τοῦ εἷς γίνεται οὐδείς πλεονασμῷ τοῦ δ. Ceteri hoc modo dicunt εἷς numerale esse, δείς vero pronomen idem significans quod τίς indefinitum ac proinde οὐ δείς nihil differre ab οὗ τις vel οὐδαμός id est οὐδ' ἀμός, quod si ita se haberet, pleonasmo laboraret οὐδείς τις v. Hermann. ad Alcest. 79. Verum illud δείς, ut Eustathius docet 710, 30. omnino inusitatum fuit; neutro·δέν Democritus usus est ad significandum id quod contrarium esset τῷ οὐδέν hoc est τὸ ὄν oppositum τῷ μὴ ὄντι sive τῷ κενῷ v. Mullach. Democr. 421. ac videtur hoc nomen nunquam aliter usurpatum esse quam in disjunctione ut Alcaeus dixit οὐδέν ἐκ δεινὸς γένοιτο id est οὐδέν ἀπ' ἄλλου ὅτουοῦν cf. Parall. 79. Ahrens. Dial. Aeol. 128. Certissimum vero argumentum praebet femininum οὐδεμία, quo plane probatur οὐδείς ex οὐδὲ εἷς coaluisse accentu propter typum mutato. — Δείλη ex εἶλη ortum esse ut αἶμων e δαίμων Buttmannus contendit in Lexil. II. 191.

12) Multo improbius errasset si ut Doederlein suspicatur in Gloss. 104. scripturam vitiosam δίψιον arripuisset pro vera δ' ἱψιον, cujus adjectivi ne analogia quidem dici potest.

eoque nomine non illud tempus declarari quo calor se frangat (sic enim veteres Homeri interpretes statuunt) sed id quo aestus increseat. De tempore assentior antiquis; de etymo non liquet. Adjectivum εὐδείελος quī compositum putarunt ἀπὸ τοῦ εὐ καὶ τοῦ ἔλη ἢ θερμασία Sch. Od. II. 117. haud dubie sic senserunt delta in commissura interpositum esse quomodo nonnulli ἐνδείεσαν pro ἐνίεσαν acceperunt Sch. II. XVIII. 162. sed est potius cum δῆλος copulatum v. Nitzsch. ad Od. IX. 21. Si Δολβαί θύματα Hes. non post δολοφρονέουσα sed suo loco positum esset, hanc doricam esse dicerem vel aeolicam appellationem nominis sacrificalis οὐλαί, unde ὀλβάχιον τὸ κανοῦν ἐν ᾧ ἀπειίθεντο τὰς οὐλάς EM. 257, 53. quod alibi ὀλβάχιον et ὀλβακήιον scribitur, hoc est οὐλοχοεῖον, nam haec nativa est nominis forma ut χρυσοχοεῖον. Neque diversae dialecti est Ἀδανῶς ἐγρηγόρως Hes. quippe compositum cum aeolico δαύειν, cujus vulgatiores formae est ἰαύειν, thematica, ut Herodianus dicit, αὐεῖν. Forsitan eodem pertineat Δίλαξ ἢ ἀρία Λάκωνες et Ἴλαξ ἢ πρῖνος ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες, quod quia post εἰλεθμός legitur, Musurus in latinum nomen ἱλεξ mutavit, ilex autem et πρῖνος et ἀρία significant species quercus. Adhuc non attigi διαίνειν humefacere et ἰαίνειν tepefacere et liquefacere, de quibus duplex est dubitatio. Nam si ἰαίνειν cum ἰᾶσθαι, quod ad ἰός τὸ φάρμακον refertur, cognationem habet quamvis diversa vocalis mensura, sola terminatione convenit cum διαίνειν, cujus consona prima haeret in synonymis δεύω, δεῖσα, διερός, Ἐνδιές ἔνυδρον Hes. Si vero iisdem stirpibus nituntur, haud facilis est dijudicatio utrum utri praecesserit cf. Technol. 124 sq. Ἐρις si cum ἐρεθίζω et aliis agitandi verbis componimus et synonymon δῆρις cum δαίρις (μάχη καύστειρα) longe dispares ortus habere videntur. Hactenus loquutus sum de delta quod iisdem vocabulis aut deesse aut superesse creditum est; nunc ad illa veniam quae in derivatione consonam aut accipiunt aut amittunt ut διώκω ἰωκή, de quo dictum est, δαίω αἶσα, si quidem stamus veterum iudicio, quod confirmatur quodammodo comparatione synonymi μείρομαι partior, μοῖρα Parca sive Morta; et omnium certissi-

mum Ἀνεδάρδανε ἀνεμόλυνε· δαρδαίνει γὰρ μολύνει et suo loco Δαρδαίνει μολύνει Hes. quod si solum legeretur, fortasse aliquis pro ἀρδαίνει subrepsisse diceret; nunc dubitari non potest quin ab Ἄρδα μολυσμός derivatum sit, cui in latino sermone aliae consonae accessisse videntur *merda*, *sucerda*, *muscerda*. Γνόφος et δνόφος cum νέφος cognata esse Heraclidae assentimur Eust. 1722, 48. huiusque significationem refert ἰοδνεφές, nam flocci lanae quandam habent cum nebulis similitudinem quas Latini *vellera* dicunt; sed si forma spectatur, cum δνόφος congruit et magis etiam Ἀλιδνοφές ἀλουργές Hes. Nec fide alienum Δρόσος (ροε) παρὰ τὸ ῥέω EM. sed Grimmus *Gesch. d. deutsch. Spr.* II. 1026. deflectit ad verbum gothicum *driusan* id est cadere. Δελφύς si cum latino *volva* componitur, protinus in cogitationem venit utrumque ab εἰλεῖν involvere denominatum esse ac proprie significare τὸ ἔλνιτρον τῶν βρεφῶν.

IV. Ζεαί αἱ ὀλύραι — πλεονασμῷ τοῦ ζ· εἰαί γὰρ αἱ τροφαί, οἷον λύκων ἥια πέλονται EM. 410, 12. qui pro hoc Homeri loco II. XIII. 103. aptius attulisset alterum Odysseae ubi ἥα καρφαλέα memorantur, hoc est ἄχυρα, quae etiam εἰαί et εἶοι vocari Hesychius tradit, neque improbabile est non modo paleas sed etiam legumina ipsa, zeas aliaque farra sic vocata esse. Ζάγκλον οἱ Σικελοὶ τὸ δρέπανον καλοῦσι Steph. cuius manifesta est ab ἀγκλός σκολιός Hes. et ἀγκύλος derivatio. De verbo Ζάει πνεῖ, Ζαέντες πνέοντες quaestio est simplexne sit pro Ἄειν πνέειν an compositum ut ζαβάλλειν v. Proll. 141. sed illud praeferendum videtur vel ob hanc causam quod praepositio ζά non reperitur cum vocali verbi confluens nisi forte in sermone plebejo ut palus vocatur ζύγρᾱ κατὰ ἰδιωτικὴν παραφθοράν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλ' ἢ διύγρᾱ τίς ἐστι Eust. 295, 27. sed nominis divini interpretatio Ζαγρεὺς ὁ μεγάλως ἀγρεύων Gud. 227, 20. et quod Cyrillus Tittmanni CV. proponit ζάγκυλον τὸ λίαν ἀγκύλον, ab etymologis manavit omnia experientibus. Neque ferendi sunt qui, ut ζάκοτος dicitur ὁ μεγαλόκοτος, sic ζάω vivo interpretantur πάνυ πνέω Epim. I. 181. Quod Eustathius dicit 936, 3. μέρδειν et ζμέρδειν significare τὸ ἄγαν βλέπειν, harioli nescio cujus

inventiuncula est nomen *σμερδνός* enodare conantis. *Ζαλαίνω* τὸ *μωραίνω* sicut *Δαλὶς μωρός* Hes. congruit cum *ἡλός*, *ἡλεός*, *ἄλεόφρων*, *ἡλίθιος*, *ἡλέματος*, quod simplex est ut *αὐτόματος*. Haec nonnulli ad ἄλη referunt.

V. Θάμα ἐκ τοῦ ἅμα πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\Theta}$ τὸ γὰρ *πυκνῶς* γινόμενον ὑφ' ἑνα καιρὸν γίνεται Epim. I. 451, 1. EM. 442, 17. sed hic diversa signa sequens p. 75, 9. ἅμα παρὰ τὸ *Θαμά*. Illa Tryphonis sententia fuit Apoll. de Adv. 563. haec Characis Epim. I. 199. et Apollonii ipsius, qui frequentia derivatorum nititur theta tuentium *Θαμέες*, *Θαμιαί*, *Θαμινά*, *Θαμίζω*, hisque addendum videtur *Θάμυρις* *πανήγυρις* Hes. et *Θάμνος* (densetum) παρὰ τὸ *Θαμά* ὃ ἐστὶ *πυκνῶς* Eust. 1554, 62. sed si rem a stirpe repetimus, ἅμα *una* (ὁμοῦ) primitivi similis est quam *Θαμά* frequenter. Fuit etiam nomen proprium ancipitis scripturae, de quo Eust. 298, 2. ἐν τῇ παροιμίᾳ *Θάμυρις* *μαίνεται* *τινὲς Ἀμυριν* ἔγραψαν *δίχα* τοῦ $\overline{\Theta}$. De hoc nihil constitui potest. Coniuncte cum ἅμα Trypho de Pass. p. 34. et Josephus in Synops. p. 566. ad prosthesin referunt *οὔρος* *Θοῦρος*, sed haec disparia principia habent *ὀρνύναι* et *Θορεῖν*. — *Θειλόπεδον* κατὰ πλεονασμὸν *πεδίον* τὸ ἔχον *ἔλην* (al. *εἴλην*) Sch. Od. VII. 123. Choerob. Can. II. 219. aptum est Homeri verbis l. c. *Θειλόπεδον* *τέρσεται* *ἡελίῳ*, quibus significatur area aprica et *εἴληθερής*, uno verbo *εἰλόπεδον*, quod ipsum Doederleinius (*Reden und Aufsätze* T. II. 295.) Homero reddendum putat, ceterum non legitur nisi apud scriptores Byzantiae aetatis Scholiastas et Glossographos¹³⁾. Illud indocti quidam pro trisyntheto habuerunt: τὸ *Θειλόπεδον* *σύγκειται* κατὰ *τινας* παρὰ τὸ ἄρθρον *οὐδέτερον* καὶ τὴν *εἴλην* καὶ τὸ *πέδον*, οἷς καὶ ἀρέσκει *Θειλόπεδον* *ἀεὶ* *ἄνευ* *ἄρθρου* *προφέρειν* ὡς *ἐγκειμένου* τοῦ *ἄρθρου*· οὐδὲ ἡ *Θάτερος* εἶποι *τις*· ἵνα μὴ βαρβαρικῶς *ἀδολεσχοίη* Eust. 1573, 32. Articulus cum genitivo et aliis casibus pron-

13) Hesychius *Ἐλάπεδον* *τέμενος* — *Ἐράπεδα* ἃ ἡμεῖς *ἐλάπεδα*, illo nomine fortasse *εἰλόπεδον* significavit ut Homerus *τέμενος* *οἶνοπέδοιο* dixit; *ἐράπεδον* vero si cum *ἔρα* compositum est, quod idem pro *γῆ* dictum invenit, nihil differt a *γῆπεδον* solifundium.

minis *ἑτερος* concretus *θατέρον*, *θατέρω* etc. nonnullos eo abduxit ut in prima positione ὁ *θάτερος* dicerent, quod et Grammatici cum summa hujus barbariae detestatione declarant et crebri librariorum lapsus τῇ *θατέρῃ* Heliod. III. 4, 113. etc. — *Ὀλός ὁ τῆς σηπίας, ὃν καὶ θολόν καλοῦσι, ψιλοῦται καὶ ὀξύνεται· τὸ γὰρ περιεκτικὸν τῶν θρεμμάτων δασύνεται καὶ βαρύνεται* Schol. ad Dosiad. Ar. v. 1. ἀναθολοῦσθαι παρὰ τὸν θόλον (sic) τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὄλον λέγουσι Phryn. App. 12. Ab horum societate non sejuncta videntur ἀλαρῦναι v. Proll. 262. et μολῦναι, unde conjecturam ducimus theta huic familiae non natura ingeneratum esse. Quartum affert Orion. 124, 25. *θαλερόν* (scr. *θαλυκρόν*) ἀλυκρόν ἀποβολῇ τοῦ θ et EM. 71, 29. ἀλυκρόν ἀντὶ τοῦ θαλυκρόν, οἷον ᾧ πάντα *θαλυκρὸς* ἐγώ· εἶτα γέντο δ' ἀλυκρά, utrumque pro metri necessitate ab eodem poeta, Callimacho si forte, posita similiter variantibus cognatis ἀλέα et θάλπω v. Proll. 345. De spiritu non convenit; in Suidae Lex. ἀλυκρός legitur ut ἀλέα, ἀλεαίνω, ἀλεεινός, quae Grammatici quidem ab Atticis aspirari dicunt sed Aristophanis, Platonis et Xenophontis libri aliter scripta praebent. Quod ad II. XIX. 393. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν adnotatum legimus *θέσαν ἀντὶ τοῦ ἔσαν κατὰ παράληψιν τοῦ θ*, si sic ut suspicor scriptum fuit *ἔσαν ἀντὶ τοῦ θέσαν κατὰ παράλειψιν τοῦ θ*, inane est ellipsis commentum. Sed quemadmodum *ῥαίειν* et *θραύειν* actiones consimiles significant, sic etiam verba *εἶναι* et *θειναι* et vocis et significationis affinitate conjuncta esse cognoscitur ex derivatis *συνώμεθα ταῦτόν τῳ συνθώμεθα* Schol. II. XIII. 381. *συνημοσύνη σημαίνει τὰς συνθήκας παρὰ τὸν ἦσω μέλλοντα* Schol. II. XXII. 261. (omissum a Bekkero). Copiam exemplorum auxerunt eruditi recentiores. Velut Pindarica *ἄλπνιστος* et *ἐπαλπνος* Heynius ad *ἔλπω*, Passovius ad *θάλπω* refert; *θάλλω* Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 234. ab *ἄλλομαι* et indidem *ἄλς* et *θάλασσα* repetit; *θεμερός* Karstenus ad Emped. p. 206. idem esse statuit quod *ἡμερος*, sed Hesychius *σεμνόν* interpretatur, quare Wyttenbachius l. c. verbo *σέβω* subjicit; mihi ad *θειναι εὐθετος εὐθήμων* accedere vide-

batur in Proll. 261. Ἰβη et Θίβη prius attuli C. III. §. 3. Ὑή Σεμέλη Hes. incertum habemus graecumne sit nomen significans thyiadem, nam eadem Θυώνη vocata est et Bacchae Θυῖαι ¹⁴), an quia Bacchus a Thracibus Phrygibusque invocatus est Ὑης, hinc matri ejus nomen affinxerint Ὑη sive Ὑή. Sed θυῶν subare et surire ab ὕς sive σῦς derivatum esse pro non dubio habetur. Ἰακχά στεφάνωμα ἐν Σικυῶνι et Θιακχά ἄνθη ἐν Σικυῶνι Hes. patet idem esse vocabulum; nec dissimile videtur βάκχος ὁ κλάδος v. Aglaoph. T. I. 308. Θολκάζει χαλιναγωγεῖ, quod Bentleyus confodit, ab eodem errore profectum est unde δαιάζει.

VI. Καυλός τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος κατὰ πλεονασμόν· αὐλῶ γὰρ ἔοικε EM. 493, 1. Etenim utroque nomine corpora tubulata significantur et hinc αὐλῶν τόπος ἐπιμήκης καὶ στενὸς ἀγκάλαις οἷον περιεχόμενος Anecd. Bekk. 463. ἔναυλος χεῖμαρρος διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων παρὰ τὸν αὐλόν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ αὐλαξ Eust. 1236, 50. ¹⁵) Καυλωνία πρότερον Αὐλωνία λεγομένη διὰ τὸν προκείμενον αὐλῶνα Strab. VI. 261. et Scymnus v. 320. In hoc igitur nulla praeter prothesin facta est mutatio; sed αὐλός et καυλός diversum intellectum habent, idemque discrimen inter ea quae Epim. I. 251. et 254. cum illis confert τύπος καὶ πλεονασμῶ τοῦ κ κύπος, νέφος et κνέφας. Item si κῆλα, ut in EM. traditur, ab ἦμι ἥσω derivatum est proprieque missilia significat, res ab affectione abit ad denominationem; item si κέλευθος παρὰ τὸ ἐλεύθω Sch. A. ad Il. I. 312. Gud. 314, 5. ¹⁶) alii vero ad κέλλειν referunt

14) Thyiades etiam Ὑάδας vocatas esse Hesychius docet Ἐναστῖρος Μαινάς Ἀχαιός ἀντὶ τοῦ Ὑάς· τὰς γὰρ Βάκχας Ὑάδας ἔλεγον. Achaeus igitur audaci metalepsi nomen Maenas, quia idem dicitur Θυιάς et Ὑάς, transtulit ad Hyades caelestes, quae a longe alio verbo denominatae sunt. — Ἐλισμός ἥσυχος fortasse θέλημος fuit, cujus eadem interpretatio.

15) Servius ad Aen. IX. 60. *caulae est graecum nomen c detracto; Graeci enim αὐλός vocant animalium receptacula.* Neque aliter sentit Coraes ad Heliod. 23. αὐλή λατινιστὶ caula ἢ ἔπαυλις. Sed rectius Festus *Caulae a cavo dictae.*

16) Heraclides, si ut Eustathius dicit 734, 36. cum Καυλωνία et κέλευθος comparavit κανθηλία tanquam idem significans atque ἀνθήλια,

v. C. V. §. 2. Sed Hesychii notatio *Τυπεῖ ψοφεῖ κτυπεῖ κροτεῖ* et quod Nonnus dixit XX. 351. *αἰθερίου πατάγοιο τύπος βρονταῖος* ostentui est kappa in iisdem vocabulis sine ullo significationis dissidio adesse et deesse. Nec minus Libyum epitheton apud Aeschylum *ἡλιόκτυπον γένος* hoc est *ἡλιόβλητον*. Alia subjicit Helladius Phot. 866. *καὶ τὸ καίνυτο περισσὸν ἔχει τὸ κ καὶ τὸ καῦρος· ναῦρος γάρ ἐστιν οἷον ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός*. De primo, quod nostri Grammatici alio trahunt, consentit EM. 126, 40. *ἀποκαίνυμαι τὸ νικῶ παρὰ τὸ αἰνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἄθλον τοὺς νικῶντας πλεονάσαντος τοῦ κ*, idque confirmatur consimili usu verbi *αἰρεῖν* (id est *ἄρυνσθαι* sive *αἰνυσθαι*), de quo Scholion Aristid. a Wyttenbachio ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. evulgatum, a Dindorfio p. 472. praetermissum: *Εὐπόλις περὶ τοῦ Περικλέους φησὶν Ἐκ δέκα ποδῶν ἥρει λέγων τοὺς ῥήτορας* (Meinek. II. 458.) *αἰρῶν ἀντὶ τοῦ νικῶν* etc. et comparatione poetae ad Buttm. Gramm. 210. excitati *πάντας κλεπτοσύναις ἐξαίνυτο* id est *ἐνίκα*. In Photii loco Bekkerus *αῦρος* e cod. Par. scripsit pro *ναῦρος*, cui aptior quidem est interpretatio ista *ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός* (quasi *νόανρος*) sed repugnant quae antecedunt, nisi Helladius in opere integro non solum de pleonasmo literae kappa sed etiam de hujus consonae pro aliis suppositione loquutus est; *ναῦρος* praeter ancipitem Hesychii glossam *Ναῦρα ἢ ναυρόν ὄγκος*, non legitur sed a grammatico, qui *νοεῖν* et *κοεῖν* idem esse meminisset, fingi potuit ad explicandum *καῦρος*, quod glossographi consensu interpretantur *κακός*. Neque alterum testatur quisquam praeter Hesychium *Αὔροι λαγοὶ ἴσανροι*, quod vereor ut Coraes ad Heliod. 345. recte in *σαῦροι* mutaverit; nam ille hoc dicere videtur lepores per denominationem *αὔρους* vocari quasi *ἰσαύρους* vel *ἰσανέμους* ut Nicander *ἠνεμόεντα λαγῶν* dixit Ther. 454. Idem *Αὔριβάτας· ὁ Αἰσχύλος τὸ αὔριον* (vel *αὔρι*) *ἐπὶ τοῦ ταχέως* et *Πόδαυρος ἐρῶμενος τοὺς πόδας* fortasse ab eadem stirpe. — Herodianus in

aut indigne alucinatus aut ignotos nobis auctores sequutus est; nam apud eos, qui hodie leguntur, summa est horum vocabulorum differentia.

EM. e Pamphili glossario affert *Κμέλεθρα οἱ δόκοι* hoc est trabes tecti, quae ab aliis *μέλαθρα* vocantur. Quod Diodorus scribit IV. 56. ab Argonautis portum quendam ad Formias Italiae appellatum esse *Αἰήτην τὸν νῦν Καιή-την προσαγορευόμενον*, id ne Straboni quidem persuaderi potuit quamvis ad hujusmodi mangonia geographiae fabulosae sat proclivi. *Παρά τὸ ἀρπάζω ἀρπάλιμος καὶ καρπάλιμος πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ τῆς αλ* EM. 492, 27. Anecd. Par. T. II. 26. quae originitio confirmatur convenientia adverbii latini *raptim* id est ἀρπαλέως verbique *carpo*, sed quia ἀρπάλιμος non reperitur, prosthesis proprie dici nequit. *Καπάνη* Thessalos usurpasse pro ἀπήνη Athenaeus Comici testimonio approbat. Hic autem inseram veterum quorundam de consona syllabae quae dicitur reduplicativae sententiam, etsi non ad kappa solum pertinet: *κέκτημαι λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς*¹⁷⁾ ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ αἰολικῶς· τὸ γὰρ κοινὸν ἔκτῃμαι ἐστὶ, καὶ τὸ πέπταμαι ἀπὸ τοῦ ἔπταμαι· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κτ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, οὐδὲ τὰ ἀπὸ τοῦ πτ EM. 501, 26. ἀπὸ τοῦ πτωῶ ἔπτωκα καὶ πλεονασμῷ πέπτωκα 662, 37. Sed πέπτωκα et πέπταμαι differunt a κέκτημαι eo quod consonam nunquam amittunt, huic autem kappa non per pleonasmum appositum sed ex verbo ipso iteratum esse in scholis Grammaticorum posteriorum pro certo obtinuit: *τὸ ἐκτῆσθαι ἀττικόν ἐστι καὶ ἰωνικὸν ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως ὡς τὸ τυρὸς ἐξεγλυμμένος καὶ ἄλλα* Eust. 759, 42. *ἐβλαστηκότες ἀποβολῇ τοῦ β* EM. 508, 30. quorum utrumque reprehendit Choeroboscus Can. 549, 35. *τὸ ἐγλυμμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά ἐστι* v. Meinek. Com. Fr. P. I. 561 sq. Sed idem aoristo secundo, quia vulgo non duplicatur, kappa praepositivum addi dicunt: *ἐκάδοντο καὶ προσελεύσει τοῦ κ κεκάδοντο* Epim. I. 244. alibi vero rectius *κάμω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κεκάμω ὡς λελάχω* I. 243. de quo posterius dicetur. Hac autem

17) ἐν τῷ περὶ παθῶν addit Gud. 313, 28. Aeolico πεπτερύγωμαι, quod ille cum πέπταμαι confert, simile est Ἀναπεπτοημένοι pro ἀνεπτ. Hesych.

occasione data a pleonasmo transgrediar ad ellipsin. Huic parti primum Eustathius 244, 43. assignat αὐχῆμα tanquam imminutum; quippe idem valet καύχημα Hesych. ut verborum quoque declinatio quidem diversa est τὸ καυχῶ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας, τὸ δὲ αὐχῶ πρώτης EM. 527, 1. sed significatio indiscreta: καυχᾶσθαι ἀντὶ τοῦ αὐχεῖν Πίνδαρος Antiatt. Bekk. 102. quare hoc quoque defectivis adnumeratur: τὸ καυχῶ δευτέρας ὃν συζυγίας ἐν τῇ ἀποβολῇ τοῦ κ ἐγένετο αὐχῶ αὐχεῖς Anecd. Bekk. 1152. quorum alteri αὐχηματίας subnatum est, alteri καυχηματίας, sed adjectiva αὐχῆεις et αὐχαλέος kappa non assumunt. Utrique vero antecedunt nomina αὐχή et καύχη et hoc potius quam illud pro interpolato haberi oportet, si translata sunt ab illo gestu corporis, quem Graeci proprie signarunt verbo ὑψανχενεῖν, id quod Methodius indicat quamvis ratione perversa in EM. 174, 24. αὐχὴν παρὰ τὸ αὐχεῖν καὶ γανριᾶν· γανριῶντες γὰρ καὶ ἐπαιρόμενοι ἀνατρίνομεν αὐτόν· οὕτω δὲ τραχηλιᾶν τινὰς λέγομεν. Dubito vero num εὐχή huc applicari possit, quod intendit Schol. Pind. Ol. VII. 36. τὸ καυχᾶσθαι ἀπὸ τοῦ εὐχεσθαι, etsi hoc apud Homerum, qui verbis perispomenis in totum abstinet, saepius hunc intellectum habet et ab Hesychio quoque sic explicatur Εὐχεσθαι καυχᾶσθαι αὐχεῖν et ab Eustathio 710, 8. εὐχῶλαί αἱ καυχῆσεις. Sed pergam. Ἀπὸ τοῦ κυλίω, ὅπερ Ἀττικοὶ καλίω εἶτα καλινδῶ· ἐκ τούτου κατὰ ἀποβολὴν τοῦ κ ἀλινδῶ Phryn. App. 5. Verum tamen eadem litera deest synonymo εἰλινδῶ, hoc autem ab εἶλω originem habere constat v. Technol. 205. quapropter res ad prosthesin magis inclinat quam ad aphaeresin. Δοάσσατο ἀντὶ τοῦ δοκάσσατο ἀποβολῇ τοῦ κ ὡς ῥαδαλὸν δονακῆα ἀντὶ τοῦ κράδαλος¹⁸⁾ εὐκράδαντος Sch. Il. XIII. 485. Illa Zenodoti scriptura fuit, cui nunc ῥοδανόν substitutum est; alterum κραδανόν, quod Buttmannus Aristophani tribuebat, omnino non legitur. — EM. in Supplem. Koenii ad Greg. 446. ὄτταβος οἱ Ἴωνες λέγουσι καὶ οὐ κότταβος ὡς αἶα καὶ οὐ γαῖα. Verum hujus quoque vocis exemplum non extat sed

18) Eustathius rectius κραδαλός v. Prolegg. 104.

ὄτροβος significatione aliquantum simili v. Proll. 286. Gentilicium *Κοροπῆϊος* a nonnullis *Ὀροπαῖος* dici κατ' ἑλλειψιν τοῦ κ Stephanus testatur. Duplici mutatione affectum dicitur ὕβος ἀπὸ τοῦ κυφός ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β Schol. Theocr. V. 43. EM. 774, 8. quorum illud antiquius est et frequentius, nec tamen primitivum esse contenderim vel hujus adjectivi vel ceterorum quibus corpora incurvata et recurva significantur: ὕβους καὶ κυφούς *Ἰπποκράτης* ὀνομάζει οὓς πάντες οἱ νῦν ἄνθρωποι προσγορεύουσι κυρτούς· τῷ μὲν οὖν κυρτῷ τὸ κοῖλον ἀντικειμένως λέγεται, τῷ ὕβῳ δὲ καὶ κυφῷ τὸ λορδόν Galen. Comm. in Aphor. 46. p. 74. T. XVIII. P. I. Sed λορδός quoque interdum non repandum sed incurvum significat. Alia quaedam Glossographi omissa designatione auctoris retulerunt: *Ἰχλα* ἢ *κίχλα* Suid. nisi illo nomine potius significatur species turdi, quae etiam *ἰλλάς* et *τυλάς* vocatur; *Κόγχναι* αἱ ὄγχναι Hes. idemque *Ἰνύρετο* ἐμύρετο id est μινύρετο vel κινύρετο, quod ipsum Vossius hoc loco restituendum putat, nec suspicionem effugerunt *Ἡληθμός* κηληθμός, *Ἥλον* κατακεκαυμένον λαγνόν, cui Reiskius κῆλον (κηλόν) substituit alterum interpretamentum ad κήλων referens¹⁹⁾. Cum *Κηλός* ξηρός congruunt *Καναλέον* ἢ *καναλές* τὸ κατακεκαυμένον καπυρόν ξηρόν et *καγκαλέον* sive *κάγκανον*, quae eodem modo interpretatur, neque aliud valet *αὐαλέος*, quod ad *ἀλέα* calor inclinat; ipsaque verba his praecurrentia *καίω* sive *δαίω* et *αὖω*, etsi nunquam inter se commutari possunt, tamen hactenus cohaerent quod altero antecedens significatur, altero consequens. Nec refert utrum *ἀλέα* calor a *καίω* derivatum sit an ut EM. 58, 39. ἀπὸ τοῦ δαίω, unde *Δαιινόν* καύσιμον et *Δαηρόν* ξηρόν *καυματηρόν*. Camarinae nomen probabiliter ab ἀμάραις sive canalibus repetitur, quae saepe fornicatae sunt ut *καμάραι* v. Proll. 223. et 255. *Κίλιξ* βοῦς τὸ ἐν κέρασ ἀπεστραμμένον ἔχων Hes. ad *ἑλιξ* referri potest; *Ἰσχός* κλέπτῃς

19) Manifestius peccant *Ἄρνα* τὰ ἡρακλεωτικὰ κάρνα et *Ἐνανδρον* κενὸν ἀνδρῶν.

ad *κιζάλλης* ²⁰⁾. Similitudinem verborum *κλύζω* *λούω* *cluo* *luo* ²¹⁾ animadverti in Techn. p. 87. *Ἰέναι* et *κίειν* ut inter se connexa videntur, ita hoc cum *κιχάνειν* convenit v. ad Buttm. 218. Meinek. Delect. 91. Et huiusmodi exemplis defenditur etiam illa Hesychii glossa *Κάνδαρος ἄνθραξ*, quibus diversa fortasse origo, illi a *καίω*, unde *carbo* ductum putatur, huic ab *αἴθω* ἐξ οὗ ἡ *αἴθρακος* (ἢ *αἴθρανος*) ἡ καὶ ἀνδράχλη λεγομένη Eust. 1571, 25. *Κάρνος* βόσκημα πρόβατον suspicatus sum nihil aliud esse quam ἄρνος, ἄρνα v. Proll. p. 74. neque improbable videtur Apollinem *Καρνεῖον* dici a cura ovium sicut idem *Ἐπιμήλιος* nuncupatur et Mercurius *μηλοσόος*, *Ζεὺς Μηλώσιος* ib. p. 323. et ab hoc dei cognomine ductum esse nomen mensis ut ab aliis deorum epithetis *Ἐλαφηβολιών*, *Ἰππιών*, *Παρθενίος*. *Κίψει* *κακοποιεῖ* (vel potius *κίψη* *κακοποιῇ*) una litera differt ab *ἵψαι* *βλάψαι* *φθεῖραι*. *Ἀχλαξ* ἡ *λιθώδης* καὶ *ψαμμώδης* ἄμμος Suid. et *κάχληξ*, *ἔρεβος* et *Κέρβερος*, *ἔρκος* et *κάρκαρον* carcer, *οἷς* et *κῶς* casune congruant an natura, incertum. *Ὀχεύειν* et *κωχεύειν* supra comparavi.

VII. Lambda nativum deesse verbo poetico εἶβω Grammatici argumentantur ex eo quod similiter ut nomen αἶα neque in principio versus reperiatur neque hinc derivetur quidquam sed a λείβω *λιβάς*, *λοιβή*, *λέβης* Epim. I. 173. ²²⁾ Illud comprobatur Homeri et Hesiodi usu qui εἶβειν et κατεῖβειν non admittunt nisi quando alterum metri ratio respuit ut duorum versuum continuorum Od. VII. 531. 532. unus in δάκρυον εἶβων exit, alter in δάκρυα λεί-

20) Ἰψόν *κισσόν* Albertius natura idem, dialecto diversum esse putat et ad ἵμψαι id est ἄψαι refert. Idem de ἄδδιξ et κάδδιχος suspicatur. *Λῶμα* ῥαφή *κλωσμός* fortasse a *κλώθω*. *Εὐτέ* με *θυμός* *κορθύση* Hymn. in Isin v. 60. idem est quod ὀροθύνη, et *κορθύς* acervus ad ὀρθός convenit.

21) His conferri possunt ἄρνεύω cernuo, ἡλύγη caligo, κόλαφος alapa, ὥρα cura, κάπρος aper.

22) Οὐδέποτε, inquit, εἶβειν τεθεῖται ἐπὶ τοῦ σπένδειν, τὰ δ' ἄλλα ὁμοίως, δάκρυα λείβον, καταλείβεται ὕδωρ, κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ· ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γαῖα μὲν ἐγένετο σύνθειον γαιήοχος καὶ παράγωγον (adde γαιήιος) οὐ δὲ παρὰ τὸ αἶα, οὕτω καὶ οὐδὲν κίνημα παρὰ τὸ εἶβω, παρὰ δὲ τὸ λείβω *λιβάς*, *λοιβή* etc.

βων, quomodo idem variavit II. III. 244. τοὺς κάτεχεν φυ-
σίζοος αἶα — φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. Sed posteriores illud
saepius in primo versus loco collocant Apollon. II. 664.
Anth. VI. 253. Quint. XII. 410. Neque de omnibus valet
quod iste ait οὐδὲν κίνημα εἶναι παρὰ τὸ εἶβω, nam εἵβιμος
ὁ στάζων κατὰ τοὺς παλαιούς Eust. et εἴφθῃ εἵβηται Hes.
His simile affert Eustathius 1471, 28. Ἰώνων καὶ Αἰολέων
ἐστὶ τὸ εἶβειν ἐκ τοῦ λείβειν καθὰ καὶ τὸ αἰψηρός ἐκ τοῦ
λαιψηρός. Neque secus sentit Hesychius Αἰψηρὰ καὶ σὺν
τῷ λάβδα λαιψηρά. Homerus quidem, si scripturam trala-
ticiam sequimur, αἰψηρός dixit pro αἰφνίδιος de rebus
quae cito fiunt ut κόρος αἰψηρός, δαῖς αἰψηρή, alterum
vero epitheton facit citorum hominum, pedum, telorum.
Hoc tamen discrimen jam Hesiodus transiluit si Borean
αἰψηροκέλευθον nominavit, in quo libri variant v. Muetzell.
de Theog. 47. et qui αἰψηρός πούς, αἰψηροὶ ἄνεμοι usur-
parunt ut Philetas et Lycophro, non dubium est quin unam
utrique sententiam subjecerint. Neque tamen ea re unitas
stirpis confirmatur. Αἰψηρός quidem certum est ab αἰψα
propagatum esse sed λαιψηρός fortasse ab alio themate,
cui λαῖλαψ adhaeret. Nec minus haesitationis habent re-
liqua Grammaticorum argumenta: ἀφύσσειν δωρικὴ ἢ λέξις,
ὅπερ ἐν πλεονασμῷ τοῦ λ̄ λαφύσσω γίνεται Epim. I. 39.
et EM. 180, 8. qui quod addit ἀφύω ex ἀρίω factum esse,
eo pertinet ut, utrumque verbum non idem quidem sed
cognatum esse dicamus Techn. 244. λαφύσσω vero a λάπτω
derivatum est onomatopoetico. Λεχεποίην — εἰ μὲν τὸ
ἔχειν ἔγκειται, πλεονασμός ἐστίν, εἰ δὲ τὸ λέχος, ἀντίθεσις·
πρὸς τὴν διάφορον σημασίαν διάφορον ἵπάθος Schol. A.
ad II. IV. 383. et brevius EM. 180, 8. Pleonasmus ille in
verbo tritissimo ἔχειν prorsus inauditus et sua sponte in-
credibilis est. Relinquitur ergo compositum ut sit cum
λέχος vel omisso ο̄ micro genitivi quod integrum servant
ἐλεόθρεπτος et ὀρεοτύπος, vel, quomodo ille dicit, per
antithesin ut θηρεφόνῃ, ὀρεφοίτης et alia quae veterum
sollertia notitiae nostrae tradidit v. ad Phr. 677. et 679.
Nemo autem in hac quaestione attigit τεκεκτόνος, quod quia
apud unum vulgaris notae poetam legitur, suspectum habui.

Verum ne extra ordinem excurrat oratio, disceptatur etiam syntheti illius pars altera, verbumne sit an nomen. Primum Sextus Grammaticorum cavillator c. Gramm. 258. n. 307. poetam censet λέχος hic posuisse pro μίξις et conjunctis duabus vocibus βαθύσχοινον λεχεποίην significasse semen schoeni παραστατικὸν πρὸς συνουσίαν εἶναι. Mirum ni propter hoc inventum hecatomben fecit. Procul ab hac sapientia Suidas λεχεποίην interpretatur λέχη ποιοῦντα, cui opponi potest nomina cum ποιεῖν conjuncta praeter νεωποίης in Inscr. Asianis secundam sequi declinationem et λεχεποιός si ex similibus existimetur potius lecticarium κλινοποιόν significare; nam quod Ceres καρποποιός nominatur quodque Hymettus μέλι ἄριστον ποιεῖν dicitur non omnino simile est. Ergo ad nomen devertimus et quemadmodum ὁ χρυσὴν κόμην ἔχων uno verbo dicitur χρυσόκομης et pratum quod bubus larga pabula praebet λειμὼν βούχιλος, sic λεχεποίην interpretamur τὸν ποίαν λεχαίαν ἔχοντα, quod genus herbas Apollonius I. 1182. φυλλάδα λεχαίην nominat hoc est, ut Scholiastes ait, ἐπιτηδεῖαν πρὸς λέχη. Sequitur aliud non illius tenebricosae aetatis vocabulum sed in luce consuetudinis positum: Ἰκμῶν λικμῶν, Ἰκμῶντο ἐσεῖοντο Hes. ἀνικμώμενα ταῦτ' ὁ λικμώμενα ὥς ἐν τῷ Τιμαίῳ Πλάτωνος Anecd. Bekk. 405. Itaque quod in Plat. Tim. 52. E. vulgatum est τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάμων τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ σίτου κάθαρσιν σειόμενα καὶ ἀναλικμώμενα, id Ruhnkenius librarios ignotiori ἀνικμώμενα praetulisse censet. In Theophr. Caus. IV. 12, 9. Schneiderus pro λικμᾶσθαι ex Urb. ἰκμᾶσθαι dedit et c. 16 (17), 2. pro ἀπολικμῆσαι e duobus Medd. ἀπικμῆσαι, quibus omnibus probatur ἰκμῶν et λικμῶν idem significare negotium frumenta purgandi, sive id fit vanno, quae λίκνον dicitur et λικμός, sive cribro, quod Plato l. c. πλόκانون vocat; eodemque pertinet ἰκλῶν apud Hesychium Ἀφικλῶντο ἀπεσεῖοντο, Ἀνικλώμενον ἀνακαθαίρομενον ²³). Caput hujus discordis familiae Guietus (ad Hes. s. Λικμῶν) cognoscere

23) Quae idem affert Νικῶν λικμῶν, Νίχλον λίκνον trajectione literarum corrupta judicantur.

sibi visus est in thematico ἵκειν *icere*, cujus similitudinem gerunt aoristi δῖκειν et κίξαι, ἀποκίξαι. A cribrando vero non multum distat percolare et similia sunt utriusque actionis verba ῥέθειν et σήθειν v. Techn. 93. quare non miramur Nicandrum ἰκμαίνειν posuisse pro διυλίζειν sive σακκίζειν sive διηθεῖν ut Schol. ait in Alex. 96. τέφραν πλύνειν, τὸ δὲ ῥύμμα ἰκμήνειας, Hesychiumque ἀπικμᾶσθαι reddere verbo ἀποψᾶσθαι id est tergere et siccare detracto liquore. Hac igitur ratione verba ventilandi et eliquandi conciliari possunt, quorum unum de siccis dicitur, alterum de liquidis, sed utrumque unum habet effectum epurgandi; neque multum repugnem Schneidero qui illud λιμῶν sive ἰκμῶν cum ἰκμάς ἰκμάζειν et porro cum ἵχωρ *lix liquor* cognatum putat neglectis veterum auctoritatibus Ἴξαι διηθεῖσαι Hes. ἰκμενος ψιλῶς ὁ δίνυρος ἀπὸ τῆς ἰκμάδος Sch. Od. I. 7. II. 420. II. II. 479. — Mortarium ἵγδην Nicander transnominavit λίγδον fortasse propter formae quandam similitudinem; nam vulgo λίγδοι vocantur infundibula, quibus flaturarii utuntur. Eadem similitudinis ratio intercedit inter ἄχνη et λάχνη· nam quod Virgilius dixit *canum tenera lanugine malum* id est λελαχνωμένον, a Philippo in Anth. appellatur μῆλον πεποκωμένον ἄχνη. Idcirco confunduntur haec nomina a Glossographis Λάχνη θρίξ δασύτης καὶ ὁ ἀφρός τῆς θαλάσσης Hes. et ceteri; οἴνωπον ἄχνην τινὲς τὴν οἰνόχροα τρίχα Schol. Eur. Or. 115. quod hoc loco perineptum est. Attamen diversa utrique progenies; nam ἄχνη, ἄχώρ acus, ἄχυρον cum ἄκρος cognata sunt²⁴), λάχνη vero cum λῆνος lana. Sed scriptura modo differunt λαπήνη εἶδος ἀμάξης· ἔνιοι ἀπήνη Hes. qui quae praeterea affert Λατμενεία δουλεία, Λαύστρανον φρέατος ἄρπαγα, contrariaque labe affectum Ἡραίνει ληρεῖ Critici relegarunt substitutis aptioribus ἀτμενία, αὐστρανον, ληραίνει.

VIII. Ἀκήριος τροπῇ τοῦ ἡ εἰς α καὶ πλεονασμῷ τοῦ α μακάριος· πλεονάζει δὲ τὸ μ ἐν πολλαῖς λέξεσιν,

24) Hesychius Ἀχνη — τὸ ἄκρον· sed paullo post τὸ λεπτόν ξύσμα, quod animum ad synonymon χνοῦς traducit velificante Homero qui spumam maris χνόον et ἄχνην vocat.

μία, μεστός, μάλευρον EM. 573, 38. Choerob. Epim. in Psalm. 4, 34. quorum partem repetit Epim. II. 390. adscripta in margine Herodiani auctoritate: μηνύω παρὰ τὸ ἀνύω τὸ διέρχομαι· ἐν πολλαῖς γὰρ λέξεσι πλεονάζει τὸ μ, ἀκάριος μακάριος, ἐστὼς μεστὼς hoc est παρὰ τὸ ἔω τὸ πληρῶ ἐστὼς μεστός EM. 580, 44. Haec futilia sunt; probabiliora illa quae Schol. Lips. II. II. 201. et Helladius pag. 867. suggerunt μὴν ἀπὸ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ ἰ πλεονασμῷ τοῦ μ ὡς ἴα μία, ἄλευρον μάλευρον. Hoc ex uno innotuit Achaeo, sed molendi vocabula in omnibus fere Europae linguis in principio consonam illam habent quam veteres in stirpe insitam esse negant: μύλη παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω Choerob. in Psalm. 151, 6. μύλλειν τὸ ἐλαύνειν, ὠθεῖν, ἀπὸ τῶν ἀλούντων καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων Sch. Theocr. IV. 58. quod Pollux dicit τὴν μύλην στρέφειν, περιάγειν, περιελαύνειν. — Ὅσχος καὶ μόσχος τὰ κλήματα καὶ αἱ ἔλικες Galen. Gloss. ἀπὸ τοῦ ὄζω, ὅπερ δύο σημαίνει, ὅσχος καὶ μόσχος πλεονασμῷ τοῦ μ EM. 591, 37. ac similiter Latini animantium arborumque germina pullos vocant; ὄζος fortasse sic ut olus, proles et soboles ab adolescendo dicitur. Cetera pleonasmī exempla, quae Grammatici suppeditant, ad derivationem pertinent: Μοχλός παρὰ τὸ ἔχω, ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μοχλόν· ἢ παρὰ τὸ ὀχλεῖν καὶ ὀχλίζειν τὸ μετὰ βίας κινεῖν EM. 592, 3. ἀπὸ τοῦ ἔχω ὀχός (ὀχεύς) ὁ συνέχων τὴν θύραν καὶ ὀχλός καὶ μοχλός Choerob. Dict. 316, 10. quibus auctorem addit Orion. p. 103, 4. ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἔχω, nec indigna auctore sententia. Duas igitur significationes, quas latinum nomen a vehendo ductum complectitur, Graeci distinxerunt adjectu consonae, repagulum ὀχέα dicentes, vectem vero, qui proprie ita vocatur, μοχλόν, quanquam hoc etiam est ubi pro repagulo ponatur et verba ὀχλεῖν, ὀχλίζειν, μοχλεύειν indiscreta sunt. Quod vero Eustathius 1236, 5. huic addit ἐκ τοῦ ὀχλεῖν καὶ τοῦ ὀχλος (hoc accentu) πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται ὁ μοχλός ὡς ἐκ τοῦ ὀχθου ὁ μόχθος, id in EM. ad ἄχθος refertur, cuius longe alia est origo ab ἄγω, et hoc quoque incertum redditur similitudine vocabulorum μόγος, μόγισ, μόλιν, unde non longe

distat μῶλος et μόθος²⁵). Haec cum ἄχθος et ὀχθῖσαι haud facile conciliaveris sed potius ex abscondito quodam themate fluxisse videntur sive id μῶω fuit movendi et molendi significatione praeditum sive aliud simile. Aquilae epitheton μόρφνος ἢ παρὰ τὴν ὀρφνὴν ἐσχημάτισται ἢ παρὰ τὸ μάρπτω Sch. A. ad II. XXIV. 316. v. Parall. 344. Illud jure praefert Eustathius et similiter romanam avem a colore aquilo dictam putant. Μέρις παρὰ τὸ εἶρω EM. 580, 21. et hinc etiam μήρινθος et μηρύω duci possunt v. Proll. 368. Μαλερῶ πυρί παρὰ τὴν ἀλέαν πλεονασμῶ τοῦ μ ἢ παρὰ τὸ μαλεῖν τὸ ἀφανίζειν Schol. BV. ad II. XXI. 375. Hoc μαλεῖν nemini cognitum est sed ἀμαλοῦν et ἀμαλδύνειν vulgo ἀφανίζειν interpretantur et ab ἀμαλός arcessunt, unde fieri potest ut nonnulli ἀμαλεῖν deflexerint. Μαλερός vero Etymologorum conjecturis huc illuc trahitur praeponderante nulla v. Proll. 261. Μυδᾶν ἀπὸ τοῦ ὕδωρ πλεονασμῶ EM. 593, 27. vere fortasse, nisi quod nomen μύθος putorem potius quam humorem significat cf. Techn. 301. adn. — Μακκοᾶν παρὰ τὸ μή καὶ κοῶ ἢ ὅτι Ἀκκώ γυνὴ γέγονεν ἐπὶ μωρία διαβαλλομένη EM. 574, 10. Illud comprobatur Helladius, alteri auxiliatur Hesychius Ἀκκός παράμωρος, de Macco Osco neutrum quidquam inaudivisse apparet, nec juvat verbum plebeji saporis ad calculos etymologiae revocare. Joculare est quod Scholiastae ad II. V. 661. in mentem venit μαιμώωσα τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα τοῦ μ πλεονάζοντος. Hinc ad ellipsin pergo. Ἀχρὶς Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρ' ὃ καὶ ἐγένετο Herodian. in Schol. II. XVI. 324. cui lubrico fundamento superstruitur canon EM. 36, 35. οἱ Ἰωνες ὅταν ὕφεσιν ποιήσωνται συμφώνου, τότε καὶ τὸ παραλήγον φωνῇεν τρέπουσιν εἰς α δεινός αἰνός, μέχρι ἄχρη. Hoc Herodianus praecepisse dicitur in Orthographia Gud. 100, 49. et venit synonymo μέσφα sive μέσφι, quod cum μέσος cognatum videtur. Alii μέχρι a μακρός repetunt, ἄχρη vero,

25) Μόλος πόνος μάχη Hes. et hunc intellectum habet μάχη in composito χερομάχος hoc est agricola ὁ χειρὶ πονῶν, et vicissim πόνος apud Homerum praecipue laborem bellicum significat.

L o b e c k, Pathol.

quod Buttmanno Gramm. §. 18. Adn. 4. ab alpha unitatis significativo productum videtur, ab ἄκρος v. Klotz. ad Devar. II. 225. — Πολλὰὶ λέξεις ἐκπίπτουσιν τοῦ κατ' ἀρχὴν συμφώνου τὸν αὐτὸν νοῦν σώζουσι μῆλα ἦλα Eust. 701, 47. sed sensum eundem non manere Athenaeus docet, a quo ille haec mutuatus est; hic enim dicit II. 50. A. prunorum tria esse nomina βράβυλα, μάδονα et ἦλα et haec ita vocari οἶνον μῆλα. Sine ulla affectionis significatione Pollux VI. 60. αἱ περιτταὶ σκευασίαι ὀνθυλεύσεις ἐκαλοῦντο καὶ μονθυλεύσεις. Verbum μονθυλεύειν Phrynichus Epit. 356. quum ita interpretatur μολίνοντα ταράττειν, non procul aberrat ab Eustathii opinione p. 1329, 14. ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον ἴσως ἀπὸ τοῦ ὄνθος, unde ὠνθυλευμένος ὁ κοπρίας γέμων Suid. quod quomodo contrariam condiendi significationem accipere potuerit, breviter disputavi in Proll. 126. cum ὄνθος autem conjungitur μίνθος in Hesychii glossa ψώιζος ἄφοδος ὑγρά, ἣ ὄνθος καὶ ἦν καλοῦσι μίνθον. His succedunt nutricularum nomina ab EM. et aliis prodita Αἶα ὑπὸ Κυρηναίων τηθίς καὶ μαῖα, Ἀμμά (vel ἀμμάς) ἣ τροφός καὶ ἣ μήτηρ, Μᾶ et μάμμη ἣ μήτηρ, ut πᾶ et πάππα pater. Haec sunt prima vocis humanae rudimenta quibus grammatica serperastra applicari nefas. Verum eadem inconstantia inter se conflictantur duo vocabula aetatis, unum laconicum εἶρην, alterum pervulgatum μεῖραξ v. Parall. 128. ²⁶) nec dici potest utrum ἐτυμώτερον sit variante praesertim significatione. Ὁ χοῖρος ἵς λέγεται καὶ ὕραξ· ἐνταῦθα δὲ τοῖς μύσας ἐκάλεσε, διότι παροίκασι χοίροις τὰ ῥάμνη Sch. Nic. Al. 36. quaeritur vero an ὕραξ h. l. non mus dicatur sed sorex. v. Proll. 447. adn. 20. Plura Hesychius suggerit sed suspecta pleraque: Εἶλιον παράφερνον id est μεῖλιον, Ἐλίνη μελίνη ὑπὸ Λακώνων, Ἰαιφόνος μαιφόνος ²⁷), Μέλδων et Μελδόμενος ἐπιθυμῶν, Μολπίς ἐλπής ²⁸).

²⁶) Μίλαξ Meinek. Com. II. 392. ἦλιξ scribendum putat.

²⁷) Ob hoc nemo crediderit μαιφόνος dici pro Ἰαιφόνος id est Ἰαιφόμενος γόρυ EM. 587, 21. quod Ἰαιφόμενος refellit; sed Ἰαιφόνος, si mendo vacat, cum Ἰαιφόμενος positum est ut βιημάχος.

²⁸) Ὀλύμπιος Ἰαλίας Sch. Nic. non diversa putatur ab

IX. X. Consonae $\bar{\nu}$ pleonasmus comprobatur Oppiani exemplo ὑπὸ νηπεδανοῖς μελέεσσι dicentis pro usitato ἥπι-δανοῖς. Et haec adjectiva non dubito quin ab ἥπιος et νήπιος derivata sint, inter quae differt quidem aliquid sed non plus quam mitia et imbecilla differre solent. Νήπιος alii ny pleonasticum habere, alii ex negativo νή et verbo εἰπεῖν vel ἥπνυειν contextum esse dicunt, qua ratione vulgo *insans* explicatur et ἀβακίς παρὰ τὸ μὴ βάζειν. Simplicior quidem dilucidiorque illa videtur originatione sed exemplis destituta est²⁹). Quod enim veterum aliqui sumunt ab ἡδύς productum esse ἡδυμος, ab hoc νήδυμος, ex utraque parte vacillat. Nam et adjectivorum in $\bar{\nu}\varsigma$ exeuntium nullum huc inflecti animadvertimus et pleonasmus literae $\bar{\nu}$ Graecorum doctissimis adeo insolitus visus est ut Posidonius Hesiodum reprehenderit quod ἡδυμος dixerit τὴν Ὀμήρου λέξιν παραφθείρας, Aristarchus autem, qui Homerum ipsum ubique νήδυμον scripsisse censeret, id longe aliter interpretaretur τὸν ἀνέκδυτον, quod amplectitur nescio qui in EM. 420, 47. ἡδυμος ἀπὸ τοῦ νήδυμος. Id tamen refellitur duplici ratione; nam a verbo δύω et similiter terminatis adjectiva in $\bar{\nu}\mu\omicron\varsigma$ produci insolitum³⁰) et si Homerus hinc duxisset νήδυμος, ambiguum fecisset utrum ἀνέκδυτον hoc est inexcitabilem an ἀνένδυτον intelligi vellet. Cur cum intentivo νή compositum esse non possit dixi in Proll. 165. Itaque ad illam pleonasmī rationem revocamur quamvis inviti et ἡδυμος ab ἡδύς derivatum esse credimus

ea quae Μολύκραι dicitur. Alii comparant ὑδεῖν ὕθλος μῦθος, ξρηης μύρμηξ, οἶος μόνος, ἄρηη μάρπτω, ἀκή mucro, μάλκη algor, αὔξω mactus, μέτος ἰτέα vimen, nam non multum a salice vitillium usu distat vitex Plin.

29) Tertiam proponit Clemens Paedag. I. 5. p. 39. οὐκ ἐπὶ τῶν ἀφρόνων τὸ νήπιος τίττεται (in Paulli epistola) νηπύτιος γὰρ οὗτος, νήπιος δὲ ὁ νεήπιος ἢ νεωσιτὶ ἥπιος ὡς ἥπιος ὁ ἀπαλόφρων. Thierschius Gramm. §. 200. adn. 11. utrumque cum particula νέ conjunctum putat sed νήπιος ab ἔπω arcessit, νηπύτιος ab ἀπύω.

30) Σπόριμος, κύδιμος et alia quae Stollus affert ad Antim. p. 97. aliena sunt. Νήδυμος Goettlingio ad Theog. 171. ex νή et ἀδεῖν conflatum videtur. Pro ἡδέα posuit Paul. Silent. Amb. II. 187. νήδυμα πορφύρουσι et v. 431. νήδυμα κυμαίνει.

vel sine exemplo. Ὀρύη legumen et νορύη planta nunc qua affinitate juncta sint, ignoratur. Ἐνώπηται τεισπείνωται Hes. non certius est quam ἀπεδήμηκα et ἐπατιτάλευμαι, quae Grammatici e Comicorum scriptis proferunt. Ἐνίηλος ἀνόητος si ad νενίηλος et ad Νενός εὐηθής referimus, mendi suspicionem movet, sed ex usitato ἐνεός, quod ἄφρωνος κωφός μῶρος exponitur, colligi potest consonam hujus familiae mobilem fuisse³¹⁾. Quod Bekkerus in Anecd. 1097. inter lexes miscellas edidit Εἰρίνας νεραΐδας, nobis in memoriam redigit Joannis Canabutzae locum a Du Cangio in Append. Gloss. allatum τὰς Νηρηΐδας αἱ γυναῖκες βαρβρίζουσαι Ἐραγίδας καλοῦσι. Nam illo nomine veri simile est Νηρηΐνας significari, quas plebs graecula ναγαρίδας et νερίδας transnominavit. Transeo nomen regis barbari, quem Suidas et alii Νάνακον, Stephanus Ἀννακόν vocat, quod Meinekius rejicit ad Babr. p. 151. — Litera ξ neque summa locum deserit, neque occupat alienum.

XI. XII. Ἀμφῶς ὁ πατήρ εἴρηται ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τοῦ ἅπια ἀφαιρέσει τοῦ κατ' ἀρχὰς π καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου π εἰς φ EM. 133, 53. De hoc idem valet quod paulo prius de ἅμια et μάμμη diximus et de omnibus hujusmodi vocibus ἅττα, τατᾶ, tata dici potest, ἀμφοτέρω φυσικά ἐστί καὶ πρωτόθετα. Utriusque affectionis exempla miscet Schol. Arist. Lys. 987. ὥσπερ τὸ πήγανον ἔναι ἀφαιρέσει τοῦ π ἥγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλειονάζει τὸ π ἡλεός, ἀλεός, παλεός τουτέστι λήρος καὶ μάταιος. Eustathius vero 1443, 64. utrique consonam non detractam sed additam censet ἐν τῷ μεγάλῳ ἐνμολογικῷ³²⁾ εὔρηται κατὰ τινα γλῶσσαν τὸ παλεός ὁ μάταιος πλειονασμῷ τοῦ π ὁμοίως τῷ ἥγανον πήγανον. De hoc longe errat; nam ἥγανον, quantum hodie constat, non pro πήγανον dicitur sed pro τήγανον. Παλεός in Aristophanis loco, ubi Laco loquitur, Hermannus tuetur ad Soph. Oed. T. 1219. sed codd. plerique παλαιός laconicum ex-

31) Pro ὑσιταλωπιῇ νυστάζει Hes. scribendum est νυκταλωπιῇ, quod etiam eodem verbo νυστάζειν interpretatur.

32) Hoc in EM. non legitur.

hibent correpta, ut saepe fit, diphthongo, idque de fatuo dici potuit per translationem ut hodie *παλαβός*³³) non proprie ut *παλεός*, quod ab illo recte distinguitur in Gud. 447, 45. *παλαιός ὁ ἀρχαῖος, παλεός δὲ ὁ ἄφρων*. Hoc igitur Eustathius ex *ἀλεός* factum putat, quod EM. 59, 45. eundem intellectum habere affirmat: *Ἀλεός ὁ ἥρως* (v. Siebel. ad Paus. VIII. 4, 3.) *ὡς Κελεός, σωρεός, ἄλεος* (scr. *ἀλεός*) *δὲ ὁ μάταιος καὶ ἀλεόφρων ἢ ὁ θερμιός καὶ ἐνεός*. Id si cum *ἡλεός, ἡλέματος, ἀλεόφρων* confertur, primitivi similis esse apparet quam *παλεός*³⁴), neutrumque cognatum cum *παλαιός*, quo Hesychius illud interpretatur falsa scriptura deceptus *Ἀλαιός ὁ παλαιός ἄφρων*, pro quo *ἀλεός* scribendum erat; eandemque significationem perverse alteri tribuit ille canonum orthographicorum turbator Theognostus substantivis trisyllabis in *λεός* exeuntibus immiscens adjectivum *παλεός ὁ σκώπτης, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄφρονος* p. 50.³⁵) quod regulae conditor sic, puto, enunciaverat *παλαιός ὁ ἀρχαῖος, σκωπτικῶς δὲ τίθεται ἐπὶ τοῦ ἄφρονος*. Verum hoc missum facio ut ad aliud aequè reconditum deflectam. Hoc est verbum *παπᾶν*, cuius aoristum EM. 651; 1. ex ignoto poeta profert *τὸν ἀπαλῆ χειρὶ παπήσαντα, ἀπὸ τοῦ ἀφῶ τὸ ψηλαφῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν φαφῶ καὶ τροπῇ τῶν δασέων εἰς τὸ ψιλὸν παπῶ*, eodemque utitur Epim. I. 122. *τὸ δαῖδω ὥφειλε περισπᾶσθαι· καθόλου γὰρ τὰ δισύλλαβα ῥήματα ὅποτε ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχει μακροῦ*

33) Sic etiam *πελλός*, quod in glossis graecobarb. Du Cangii exponitur *λωλος, ἀβέλτερος*, non diversum videtur a *πελλᾶς ὁ γέρον ἐπὶ σκώμματος* Arc. 22, 2.

34) *Παλεός* Herodianus Mon. 9, 18. in numero oxytonorum in *αλεός* conjuncte cum *ἀλεός* refert, quod et adjectivum esse potest et herois nomen proprium. Illud librarii pro *παλαιός* saepius supposuerunt ut metro consulerent v. Jacobs. ad Anth. 518. interdum ob similitudinem soni ut in cod. Lucian. Pisc. §. 35.

35) In sequentibus *μαλεός* est viri nomen v. Aglaoph. 586. *πελεός* urbis *Πελεός* sive *Πτελεός* (nisi *σιτελεός* scripsit) *Ἐλεός τὸ κύριον* fluvii (non insulae ut Goettl. de Acc. 168.), cui adjungit adjectivum *ἐλεός τὸ ἐλεινός ἀπὸ τοῦ ἔλους* (scr. *ἐλέους*) quod Schol. Hes. Opp. 202. acui dicit.

τε παραλήγεται, περισπᾶται³⁶⁾ τητῶ, παπῶ, μαιμῶ. Sed παπῶ non anadiplosiasmo, quem ille dicit, auctum videtur sed eo qui vere ita appellatur hoc est reduplicatione thematici πάω unde percutiendi verba παίω et πάλλω latinumque palpo atque etiam novitium πασπατεύω hoc est palpo. — Ἀπὸ τοῦ ὅπτω τὸ βλέπω γίνεται παπταίνω ποιητικῶς Schol. Soph. Aj. 11. quod alii rectius anadiplosi attribuunt v. C. VIII. §. 2. — Ἐκ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ πάλλιξ καὶ ἀποβολῇ τοῦ π καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ἡ ἥλιξ· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τοὺς νεωτέρους πάλλικας λέγουσι Epim. I. 320, 28. et II. 373. Sed hujus quoque nominis, quod in novella Graecia viget, testis nullus praeter Grammaticos, ac si quid cum ἥλιξ commercii habet, certe hoc multo antiquius est. Synonyma fere sunt ἄλειαρ τὸ ἄλευρον³⁷⁾, ἄλημα τὸ λεπτόν ἄλευρον et πάλημα πάλη πασπάλη pollen v. ad Aj. v. 380. sed a diversis fortasse etymis ἀλεῖν molere et πάλλειν quaterere, nam πάλη sive παλή dicitur farina cribro pollinario excussa, τὸ ἀποπαλλόμενον λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου Eust. 786, 20. vel ut Schol. II. X. 7. dicit τὸ ἐκπασσόμενον λεπτομερέστατον. Quemadmodum autem πάσσειν, πάλλειν, παλύνειν, παλάσσειν multis partibus se contingunt, sic etiam ἄλλεσθαι et πάλλεσθαι saepe significationes inter se communicant, unde illa multiplex dubitatio de aoristo ἀνέπαλτο, quam diserte explicat Spitznerus Exc. XVI. Neque tamen ob eam rem amplectimur sententiam ab EM. 648, 14. latam τὸ πάλλω παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ. Πελάτης et ἐλάτης veteres jure summo diversis assignant principiis et ut ab hoc βοηλάτης compositum est, sic ab illo βουπελάτης bubsequa; βουπελάται οἱ βουκόλοι ἦτοι τοῦ π περισσεύοντος, βουελάται γάρ εἰσιν, ἢ παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον Sch. Apoll. IV. 1342. sic enim pleonasmo illo supersedetur. Ἐρί ἐπίρρημα παρὰ τὴν περί EM. 374, 12. sed illud Buttmannus Gramm. II. 468. cum

36) Eandem ob causam Arcadius p. 149. βαβῶ (βαυβῶ) πιπῶ καὶ ὀπιπῶ etc. circumflecti docet sed non excludit brachyparalecta ut βιβῶ.

37) Pro ὑρόβοιο παλήματι Nic. Al. 564. duo codd. praebent παλήατι ut καρήατι, quod forsitan παλείατι scribendum sit.

ἐὐρύ, alii cum ἄρι connexum putant; ἀριστερεῶν herba lustralis eadem περιστερεῶν dicitur. Πτίλα τὰ ἀπαλὰ πτερά παρὰ τὸ τίλλω πλεονασμῷ Orion. 128, 5. quo defendi potest Hesychii scriptura vulgo damnata Τίλλί (sic) πτερά accedente Pollucis testimonio II. 50. pilos, quibus palpebrae munitae sunt, a nonnullis τίλους vocari. Magis tamen huc inclino ut πτίλον paronymon esse putem a πτερόν leniter deflexum ut penna, pinna πίννα³⁸). Non majoris aestimo quod EM. 646, 24. proponit πρᾶϋς ἀπὸ τοῦ ῥάων EM. 686, 24. Παρδακός vero Vossius ad Hes. haud inepte ad ἄρδω comparat. Verba ἔψειν, ὀπτᾶν, πέπτειν eam inter se similitudinem habent ut communi solo niti videantur, eundemque colorem servant derivata ἐφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ πεπτὰ βρώματα Plutarch. de Sanit. T. VII. 382. (126. D.) et *coquere*, quod thematico πέπω proximum est, non solum de carnibus dicitur, quae ἔψονται, sed etiam de operibus pistoriis. Λατύσσομαι et πλατυγίζω, *latus* et πλατύς, lanx et πλάστιγξ composui in Proll. 304. non ut alterum alteri subnatum esse affirmarem sed propter vocis et significationis convenientiam. Cacti caulem Aristoteles et alii πτέρυκα vocant, Hesychius τέρνακα. In ejusdem glossis Εἴθεσθον ἐπείθοντο, Ὠρητύς πήρωσις, consonae primae defectus non injuria librariis imputatur iidemque nonnullis in suspicionem venerunt ne in Lucan. II. 406. pro *junctus Sape Pisaurus* scripserint id quod vulgatum est *Sapis Isauro*³⁹). Itaque conjugatis quidem vocabulis π mobile concedi debet sed ut iisdem aut additum aut detractum sit nullo sat certo et inexpugnabili argumento effici posse videtur. — De litera rho nihil afferri licet praeter quod Arrianus affirmavit ap. Eust. 364, 8. Ὀδίον ducem Halizonum ab Homero celebratum olim vocatum fuisse Ρίδιον.

38) Νήια πτερά ἤγουν αἱ κῶπαι Sch. Nic. Ther. 814. νῆες λευκὰ γαίνουσαι πτίλα Lycophr. 25. gloss. ἰστία ἢ κῶπαι, hoc ex homerico ἔρετμὰ τέτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται Od. XI. 125.

39) Πόλχος in numo Gnosiorum non ὄχλον *populum* significare sed vel hominis cujusdam vel magistratus esse nomen jam diu docuit Eckhelius v. Dietrich. Comment. de Transpos. p. 16. Veterem errorem sequitur Grimmus in Hist. linguae germ. T. I. 380.

Quod mirum est unde resciscere potuerit. Pro *Ῥοῦτο τοῦτο* Hesychium *ῥοῦτος οῦτος* scripsisse Sturzius censet Dial. Al. 45. sed *Ῥεῖρος ταλαίπωρος* Ruhnkenius a librariis pro *Ἰρος* invectum esse criminatur; pro *Ἰσθήρ σφῦρα* scribendum est *ῥαιστήρ*.

XIII. Super ceteras consonas, quae ad hunc locum pertinent, facile excellit sigma exemplorum multitudine et varietate. Quae si pro natura literae subsequentis distinguuntur, duo existunt genera, quorum alteri vocales subjectae sunt, alteri quatuor consonarum species. De utroque autem saepe eadem quae antea subit haesitatio hinc prothesi proposita, hinc aphaeresi. Sed primum de iis loquar, quae demto sigma a vocali ordiuntur. Quin Lycophro *Ἀλπες* vocaverit *Σάλπια* vitandi hiatus causa nemo dubitat; sed de aliis locorum hominumque vocabulis, quorum non eadem celebritas, in neutram partem quidquam statui potest; velut *Ἀγάλασος* et certius *Σαγάλασος* v. Tzschuck. ad Strab. XII. 190. *Ἀλμυδησσός* et *Σάλμυδησσός* idem ad Mel. Vol. III. P. II. 96. *Ἀνδρόκοττος* et *Σανδρόκοττος* Indus Schweighaues. ad Appian. Syr. c. LX. *Ἐρμούλιοι* et *Σερμούλιοι* Ducker ad Thuc. I. 65. *Ἐγεστα* *Σέγεστα* etc. cujus generis nonnulla a veteribus quoque annotata sunt: *πότερον λέγειν χρὴ Ἑλλούς ὡς Πίνδαρος ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὀμήρῳ κεῖσθαι, ἢ γραφὴ ἀμφιβολος οὔσα οὐκ ἐᾷ δισχυρίζεσθαι, οἷονται δὲ ἀπὸ τῶν ἐλῶν οὔτω καλεῖσθαι* Strab. VII. 328. cf. Ellendt. Lex. Soph. II. 704. *Ἴτων πόλις Θεσσαλίας, τινὲς δὲ Σίτωνα αὐτὴν καλοῦσι διὰ τὸ σιτοφόρον* Steph. Appellativorum copiam praebet Hesychius *Ἀγανα* (hoc accentu) *σαγήνην Κύπριοι, Ἀκκὼρ σακκὸς Λάκωνες, Ἴγα σίγα Κύπριοι, Ἰπύα σιπύα*, quorum duo prima Grammatici a *σάσσω* repetunt, cetera thematicorum locum obtinent, sed ex usu communi si iudicantur, sigma proprium et nativum habent⁴⁰). Ad pleonasmum vero vergit *Σαμβή ὄφρως*, cujus synonyma sunt

40) Pro *σημαντήριον* Du Cangius e Glossis affert *ἡμαντήριον*, quod Bernhardt Suidae s. *Ἀργυροκοπεῖον* exemit. *Ἰριγγας τὰς ἀριτηρίας* *Ἱπποκράτης* Zonar. Tittmannus corruptum censet ex *σύριγγας*.

ἄμβη ἢ τῆς ἴντος ὀφρῦς et ἄμβων umbo. Ambiguum est Ἐλμα σανίδωμα utrum idem sit atque σέλμα, quod ex σελίς derivatum dicunt EM. proprieque tabulatum significat, an potius sedile ut Ἑλλά καθέδρα et labiali auctum σφέλας. Quod restat Ὀμβρος χοιρίδιον et Σύμβρος κάπρος (ante Συβώτας) originem habent a vocabulo biformi de quo Schol. Arist. Ach. 749. (741.) ὅν ἐπὶ θηλείας, σὺν δὲ ἐπὶ ἄρρενος· κέχρηται δὲ ἀδιαφόρως, neque ulla est distinctio derivatorum συηνία καὶ ὑηνία EM. ὑώδης συώδης, ὑφορβός συοφορβός etc. Quod vero Athenaeus narrat III. 94. Ε. τὸ σιαγών οἱ διὰ τοῦ ὕ ἐκφέροντες κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ὕος, Eustathius ita accepit, hos ὑαγών dixisse ut σῦς et ὕς, sed iota unde venerit non explicat, neque id reperitur nisi in ignoto Σίκα ὕς Λάκωνες Hes. Siagones vero unde denominatae sint non minus inexplicabile quam Διαγών, quod aliqua ex parte illi cohaeret v. Aglaoph. p. 1071. Pro Aristophaneo ἰλλός γεγένημαι προσδοκῶν Lexiphanes Lucianus §. 3. substituit σίλλος (σιλλός) γεγένημαί σε περιορῶν, quod adjectivum quia alibi non legitur Hemsterhusius in ἰλλός mutavit sed defenditur persona loquentis. Substantivum σίλλος cavillatio quam conjunctum sit adjectivo ἰλλός limus cognoscitur ex verbis utrinque derivatis ἰλλαίνειν, ἐπιλλίζειν, σιλλαίνειν τὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν, σιλλοῦν τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡρέμα περιφέρειν Phot. sigma praeposito, non ut Pollux ariolatur παρὰ τὸ σείειν τοὺς ἰλλοὺς τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς. Postremum hujus generis est Συρίσκον — τινὲς δὲ ὑρίσκον Hes. quibus affinia attuli in Proll. 337.⁴¹) Ab his vero quamvis tenui muro intersepta sunt quae aut terminationem mutant ut σύφαξ ὀπός sucus v. Techn. 341. ἔλη

41) Herodiani verba Schol. IX. 540. τὸ ε̄ πρὸ τοῦ θ̄ οὐ δασύνεται εἰ μὴ εἴη ἀντωνυμικὸν ἐξ ἀποβολῆς τοῦ σ̄ σέθεν ἔθεν, nihil amplius continent nisi pronomen secundae personae sigma habere, tertiae spiritum modo. Sic etiam EM. 616, 10. ἀπὸ τοῦ πόθεν ἀποβολῇ τοῦ π̄ ὀθεν, καὶ δασύνεται, sed nemo alterum ex altero ortum dixerit. Haec sunt brevia scholae compendia ad oculos magis quam ad animum directa ut pleraque anadromae exempla.

σέλας ⁴²⁾ ex Ruhnkenii sententia ad Tim. 96. *σανκός ξηρός* Hes. ab αὔρος, ut opinor; aut merismum ut εἶρω σειρά (seria) ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ Choerob. Orth. 260, 29. εἶλω ἐλίσσω ἔλιнос ⁴³⁾ pampinus, σέλινον, nisi veteres hoc rectius ab ἔλος repetunt v. Proll. 313. — Eadem distinctio est vocabulorum quae consonas in principio habent. Ex labialibus huc pertinent duae nominum familiae, quarum utraque suam et propriam significationem habet sed in summa conveniunt; πέλεθρος ἄττικῶς, σπέλεθρος ἑλληνικῶς Moer. πελλία σπέλεθροι Hes. v. Parall. 364. quibus jam alii eruditorum composuerunt πύραθοι Nic. σπύραθοι et Σφυράδες τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων Hes. a forma globosa, unde baccae vocantur a Palladio, pilulae a Plinio Valeriano, inquit Reinesius Varr. Lett. II. 9, 199. A conglobatis autem non longe distant convoluta, quorum nomina familia altera continentur σπεῖρα et σφαῖρα, cui Lacones sigma detraxerunt φαιρίδδεν dicentes Proll. 362. Cum σπεῖρα autem cognata sunt σπυρίς sporta et πήρα ut ab alio volvendi verbo εἶλω οὐλάς ἢ πήρα Proll. 440. Num vero sigma in ipsa stirpe horum vocabulorum insitum an aspirandae tenui additum sit, propter obliterationem etymi dijudicare arduum est. Eodem loco censemus Πέργυς πρέσβυς Hes. pro σπέργυς sive πρείγυς et aviculae nomen πέργουλος et σπέργουλος, cujus origo maxime disputabilis v. Proll. 132. et Ahrens. Dor. 558. Denique nullum indubitabile et invictum vel aphaeresis vel pleonasmi exemplum in expedito est praeter quod Herodianus offert in EM. 724, 32. Cram. I. 362. τοὺς πυροὺς οἱ Συρακούσιοι σπυροὺς λέγουσι, nam triticum a colore burrho nomen habet non a σπείρω ut Schol. Apoll. III. 413. σπορός πυρός, quod prosodia refellit; πάλαξ pro σπάλαξ codices Aelian. H.

42) Ἐλη, εἶλη fortasse non calorem significat sed clarorem coeli sereni, qui tempore aestivo fervorem affert, hiberno frigus, quod nos dicimus *Frosthelle*, Siculi et Osci γέλαν, *gelu*.

43) Hujus vocalis media brevis est sed necessario producitur in composito Nonn. XVI. 278. ἐλινοφόρῳ δὲ κορύμβῳ et XVII. 333. Βάχχοι μὲν θεράποντες ἐλινοφόρου Διονύσου. Quod Thes. s. h. v. proponitur σελινοφόρου neque versui convenit neque deo.

Ann. XI. 37. praebeant consensu mirabili sed mendosum habetur ut *Πληνώδης ἀσθενής* Hes. *Παστρεύειν* mundare (Techn. 136.) et *πασμάρειν* spasma laborare sermo novitius a recto detorsit. At nonnunquam sigma accedit in derivatione *σπανίζω ἐκ τοῦ σπάνις· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πένω καὶ πένης πλεονασμῷ τοῦ σ* Epim. II. 409. et *σπεκλοῦν τὸ συνουσιάζειν* ⁴⁴⁾ *κατὰ παραγωγὴν παρὰ τὸ πλέκειν* Schol. Arist. Plut. 1083. pro quo nunc *σπλεκοῦν* scriptum est idemque altero loco Lys. 145. pro *πλεκοῦν* restituendum censet Dindorfius. Sigma aspiratae detractum denotavit Schol. Callim. H. in Dian. 125. *φίν χωρὶς τοῦ σ διὰ τὸ μέτρον*, quod laconicum dicitur Homeroque abjudicatur Apollon. Lex. p. 163. ⁴⁵⁾ Verbi prisci *φάω* (*σφάζω*) vestigia manent in aoristo reduplicato *παφών* Techn. 9. et in compositis *Ἀπέφατο ἀπέθανε* Hes. *ἀρηίφατος, ὀδυνήφατος, μυλήφατος ἀκτὴ ἐν τῷ ἀλετῇ πεφρονευμένη*, quod etsi praedurum videtur, tamen nemo repertus est qui melius suaderet. Quod vero Eustathius 1728, 14. adjungit *ἐπίσφατος πλεονασμῷ συνήθει τοῦ σ*, a *φαίνω* descendit proprieque τὸν ἐπιφανῆ significat tanquam vox media *παρὰ τὸ φημί φατός ἐπίφατος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἐπίσφατος ὁ ἐπίσφῃτος* EM. 365, 12. cui similis est interpretatio adverbii *περισφάτως περιβοήτως*. — Sphingis nomen antiquius fuisse *φίξ*, ut Hesiodus appellat, colligitur ex nomine montis ab ea obsessi *Φίκειον* et ex eo quod Plautus gryphos affine sphingibus genus *picos* vocat; quibus accedit Hesychius *Βῖκας σφίγγας* cf. Muetzell. de Hes. Theog. 343. *Σφήν καὶ χωρὶς τοῦ σ φήν* Epim. I. 388, 26. cujus desideramus testem, sed *σφήν* EM. 738, 27. recte cum *σφίγγω* consociat et ab hoc Choeroboscus Orth. 272, 28. et Orion. 160, 4. *φιμός* repetunt ut myrta, quia τὸ στόμα τοῦ φαγόντος *φιμοῖ καὶ σφίγγει*, a Nicandro *φιμώδη* appellantur Sch. Ther. 892. cf. Techn. 54. — *Φῆλος* ⁴⁶⁾ ὁ ἀπατηλός,

44) Hesychius *Γυναῖκες εἰλίποδες διὰ τὴν πλοκὴν τῶν σκελῶν κατὰ τὴν συνουσίαν*. Hoc est quod Plautus dicit *conturbare pedes*.

45) Id undique expellere conatur Blomfieldius ad Callim. l. c. oblitus Empedoclis v. 328.

46) Hoc rectius *φηλός* scribitur in Theogn. Can. 61, 11. Apud Ar-

φηλοῦν, φηλητής cum σφάλλειν cognata esse communis est doctorum sententia v. Hermann. Opusc. I. 1, 160. et Co-raes ad Heliod. 206. qui hinc francogallicum *filou* ortum putat; eodemque modo alpha cum eta commutant composita βροτόφηλος Hes. ἀριφηλεῖς εὐχερῶς ἀπατῶμενοι EM. ἀρισφαλῆς μεγάλως ἀπατῶμενος Hes. ἀποσφήλωσις ἀποτυχία Suid. ut σφαλῶμεν ἀποτύχωμεν Sch. Plut. 350. — Ἀσφάραγος idem significare quod φάρυγξ consentiunt Homeri interpretes et utrumque onomatopoeticum esse statuit Apio EM. 737, 56. σφάραγος ὁ φάρυγξ ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γενομένου ψόφου, quod de illo concedimus, sed φάρυγξ fortasse ab alia stirpe propagatum est qua φάραγξ. Musci arborei genus σφάγνος dicitur et φάσκος v. Schneider. ad Theophr. T. III. 179. Φρυᾶται βριμμενᾶ Hes. quum ante φρίξ positum sit, fortasse sic scribendum est φριᾶται βριμαίνει similiter nomini Σφριαί ἀπειλαί.

De vocabulis, quae gutturalem habent cum sigma conjunctam, veteres literatores haec tradunt: Ἀλέξανδρός φησι τοὺς παρ' Ὀμήρῳ χωρὶς τοῦ σ κῶπας εἶναι — καὶ Σπένσιππος οὕτως αὐτοὺς ὀνομάζει Athen. IX. 391. C. Theogn. Can. 136, 4. Schol. Paris. ad Theocr. I. 134. qui utroque nomine eandem avem notari indicant; sed ex Aeliani verbis XV. 28. τοὺς τιθέντας τὸ σίγμα ἁμαρτάνειν τῆς Ὀμήρου περὶ τὸν ὄρνιν γνώσεως sequi videtur eum scopibus aliam tribuisse naturam atque copibus, quos nemo memorat nisi forte Hesychius Γῶπας κολιούς Μακεδόνες, quod nomen Sturzius γῶπας scribit. Sequuntur alii; Photius σκόνυζα Φερεκράτης· καὶ χωρὶς τοῦ σ κόνυζαν λέγουσι. Erotianus Κορδίνημα γράφεται καὶ σκορδίνημα et Καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύσσειν γράφεται· ἔστι δὲ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν. Ac verbum σκορδινᾶσθαι, cui sigma nunquam decedit, cum σκορδάζειν id est σπᾶσθαι v. Proll. 225. et cum κόρδαξ ⁴⁷⁾ cognatum esse suspicor. Alterum

cadium vero 52, 30. ubi de propriis agitur, pro φῆλος ponendum est Σφῆλος.

47) Κόρδακα ἐλκύσαι Aristoph. σύρειν pro saltare et ἡ τῶν συρτῶν ὄρχησις recentiores v. Keil. Inscript. Boeot. p. 143.

EM. ex *σκαίρειν* et *μύειν* conflatum censet, quae quidem paulo insolentior est compositio nec tamen Graecis inconcessa; nam et *σκαλαθύρειν* concrevit e verbis *σκάλλειν* et *ἀθύρειν*, et quod illi persimile est *κιλλαμαρούζειν* *nictare* ex *ἀμαρούσσειν* et verbo a Graecis derelicto *cillere*, unde *cilium* dicitur et *supercilium*. Verbo *σκαίρειν* sigma non detrahitur sed nomini *Καρθμοί κινήσεις* Hes. *Σκίδνημι καὶ χωρὶς τοῦ σ ὡς σκάπειτος καὶ κάπειτος, καὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν καρὶς* Epim. Cram. I. 388. Hoc ultimum, quod alii ad *κέρας* et *κάρα* referunt, in vicino habet nomina *κάραβος* et *scarabaeus* Proll. 286. Quod antecedit nomen, attestatur Hesychius *Κάπειτος τάφρος, οἱ δὲ σκαπετόν* (sic) cui si componimus laconica *Καφά λουτήρ* Hes. ⁴⁸) latinumque *cavus* et alia rerum cavarum vocabula *κόοι* et *κῶοι τὰ κοιλώματα, κώθων, κώδων, κώδεια*, eo deducimur ut sigma huic familiae a principio defuisse putemus, quod usitatis *σκάπτω, σκαπάνη, scapha* etc. penitus increvit. *Κίδνασθαι* et *κεδάννυσθαι* Homerus Hesiodusque non ponunt praeter si aliter versum concinnare nequeant; quare in H. H. in Merc. 232. pro *κίδνατο* in principio versus scribendum videtur *σκίδνατο* ut in H. in Cer. 277. et Paull. Silent. Amb. 124. idemque codd. plerique praebent in cantico Eur. Hec. 916. ⁴⁹) Nec *κεδάζω* et *κεδαίω* inveniuntur iis locis ubi metrum *σκεδάζω* admittit. Ab his modico spatio distat *κεάζω*, quod proprie dicitur de fissione lignorum, *ξύλα κεάσαι*. Quod vero hinc derivatum est *σκέπαρνον* nemini dubium videbitur quin idem sit *Κέαρνον ἀξίνη* Hes. et quod eodem nomine explicatur *κέρνα* v. Proll. 280. Neque tamen cuiquam in mentem venit in duobus Homeri locis, ubi syllaba brevis ante *σκέπαρνον* non producitur, *κέπαρνον* reponere etsi non defuerunt qui ob hanc causam *Κάμανδρος* et *Καμάνδριος* scriberent, quod probavit Nonnus III. 39. sed Priscianus de Metr. III. 404. neutrum ad-

48) Idem *Πύελος σκάφη, ἐμβατή*. Schol. Arist. Eqq. 1060. *πύελος ὄρυγμα, ἐμβατή, ἐνθα ἀπολούνται* id est solium.

49) Non aliter dicitur in oratione numeris soluta Aristot. Probl. XXIII. 16. p. 933. a. 30. Lucian. Dial. Deor. XX. 5. et alii posteriorum; Plato vero et Xenophon *σκεδαννύναι* praeferunt.

mittit; Timo autem in exitu hexametri fortasse non ἐλάσσονα σκινδαψοῖο scripsit sed quod aeque usitatum est κινδάψοιο. Ante σκιά vero et derivata σκίαйна, σκίουρος, constat vocalem brevem saepe non produci et huic quoque principium assignatur tenuius: σκιά παρὰ τὸ κίω τὸ ἀκολουθοῦ πλεονασμῷ τοῦ σ ἢ συνακολουθοῦσα EM. 717, 33. Choerob. in Psalm. 135, 8. quomodo latine assidui comites *umbræ* vocantur; vel potius a mobilitate, nam κίνυγμα Glossographi interpretantur σκιάν Parall. 72. κινεῖν autem et κίειν congenerata sunt; Schneidero, qui illud cum σκέπω componit v. Techn. 37. subvenit Platonis locutio σκιάν καὶ σκέπην παρέχειν Tim. 76. D. et verborum ἐπισκιάζειν et ἐπισκιάζειν apud interpretes S. S. synonymia. Sed reddam cetera Grammaticorum testimonia: σκάριφος καὶ κάρφος Sch. Arist. Rann. 1534. de quo dixi in Parall. 294. Σκνίψ καὶ κνίψ οὐδὲν διαφέρει ἢ μόνον κατὰ κλίσιν Epim. I. 391. quod confirmat Theognostus Can. 135, 31. σκνίψ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης μετὰ τοῦ σ λέγει, οἱ δὲ λοιποὶ χωρὶς, idque convenientius primitivo κνίζω Parall. 114. σκόρδυλα — ἔνιοι κορδύλη Hes. cui nomini quum subjectum sit πᾶν τὸ συνεστραμμένον Suid. traducimur ad ὄρδημα *glomus* sive *τολύπη* v. Proll. 124. et 127. Κάμωνα λέγει τὴν σκαμωνίαν κατ' ἔνδειαν τοῦ σ Sch. Nic. Al. 484. et non diversa videntur andronymica Κάμων et Σκάμων pater Sapphus, quem Herodotus Σκαμανδρώνυμον vocat. Alia apud Glossographos leguntur locis diversis sed potestate eadem: Λάκτις ἢ σκυτάλη ἢ παρὰ Δωριεῦσι λέγεται κουτάλη Etym. Ms. Bastii ad Greg. 388. λάκτις ἢ κώταλις Suid. nisi hoc ab alio principio κόπτω natum est v. Proll. 97. Ejusdem notae sunt duo vulpis nomina καφώρη et σκαφώρη, κιδάφη et σκιδάφη Proll. 292. et quae idem praebet Hesychius κελλόν στρεβλόν, σκελλόν διεστραμμένον, κόρνος et σκόρνος ἢ κεντρομυρσίνη sive ὀξυμυρσίνη ruscum sive ut nunc vocant ruscus *aculeatus*, qui quum etiam μυρτάκανθα appelletur, in memoriam venit cardui genus cui nomen ἄκορνα, postremo verbum Κίμψαι ἐρεῖσαι pro σκίμψαι, cui quae conjuncta sunt vocabula omnia sigma fixum et ut sic dicam indelebile habent σκάπτος scapus, σκῆπτρον, σκίπων, σκίμπους παρὰ τὸ σκίμπτω

Eust. 1077, 64. ⁵⁰) In Aristot. Probl. XVI. 4. τοῖς ξυρρο-
 μένοις (id est ὑποσυρρομένοις) τὰ σκέλη καὶ ὧν τοῖς κολί-
 θρους ὑφαρπάζουσι Hemsterhusius ad Poll. X. 48. σκολί-
 θρους corrigit ex Platonis loco οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελ-
 λόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες, sigma antecedentis vo-
 cabuli iterandum ratus. Eandem literam Meinek. Com.
 Fragm. T. IV. 124. temere repetitam suspicatur in versu
 incerti poetæ κατοικιδίοις σκαλαβώταις. Vulgo enim stellio
 καλαβώτης vocatur v. Jacobs. ad Ael. 220. et Graeci novitii
 non raro consonae kappa praefigunt sigma σκύπτω dicentes
 pro κύπτω, σκόνῃ pulvis, σκεβρός pro curvus. Sed σκαλα-
 βώταις legitur etiam in Nicephori scholiis ad Synes. p. 363.
 A. ubi versus ille ex oraculis Chaldaeis profertur, eaque
 scriptura convenientior est veriloquio; nam hoc animalculum
 muros subrepat ideoque a Simeone M. τοιχοβάτης nomina-
 tur, σκαλοβασιά autem dicitur ἡ ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναρρί-
 χησις Psell. in Vers. Polit. v. 279. p. 214. T. III. Anecd.
 Boiss. ubi meliores codd. καλοβασία praebent; σκαλοβατεῖν
 κλίμακι ἀναβαίνειν Hes. v. Techn. 392. Hinc venio ad
 vocabula quae pluribus modis inter se differunt nec tamen
 affinitatis speciem exuunt ut κνέφας et σκνῖφος τὸ σκότος,
 σκνιπαῖος, ἐπισκνιφοῦν et alia ejusdem stirpis Techn. 315.
 a κνίζω κνιπός sive σκνιφός et κίμβιξ, κιμβεία, et ab eodem
 verbo Κνῖδαι σκνῆφαι Hes. Σκίναξ leporis epitheton supra
 allatum C. I. §. 1., quod Schol. Nic. Th. 575. εὐκίνητος
 interpretatur, non diversum est a κίνδαξ εὐκίνητος Hes.
 Idem Κύλλας σκύλαξ Ἡλεῖοι, Σκύλλον τὸν κῆνα, quam

50) Hic sellam plicatilem denotare videtur, quae proprie ὀκλαδίας
 vocatur id est δίφρος συγκεκλασμένος Sch. Eqq. 1381. sive πιυκτιός ἀπὸ
 τοῦ ὀκλαῖσθαι (κλαῖσθαι) Hes. idemque σκίμπους dici potuit, nam σκίψαι
 et ὀκλάσαι synonyma sunt Hes. Vulgo autem hoc nomine non sella
 plicatilis declaratur sed grabatus sive lectus pedibus humilibus varis-
 que; σκίμπους τὸ χωλὸν κραββάτιον παρὰ τὸ σκαμβοῦς ἔχειν τοὺς πόδας·
 σκιμβάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν Sch. Ar. Nubb. 252. Synesius tamen de
 Regn. p. 23. D. utrumque nomen conjunxit τῶν ἀκολούθων οἱ τοὺς
 χθαμαλοὺς σκιμποδίσκους ὀκλαδίας φέροντες. Haec autem conveniunt
 eo quod claudicantes ὀκλαζόντων speciem praebent. Scimpodii syno-
 nymon est ἀσκάντης sive σκάνθης fortasse cum eodem adjectivo σκαμ-
 βός connexum.

scripturam confirmat Herodianus Epim. 73. fortasse a σκύλλω, σκῦλον, unde Eustathius verbum σκολύπτειν derivatum putat⁵¹), Hesychius vero quum id verbo κολούειν explicat, conjecturam praebet utrumque a κόλος κολοβός derivatum esse; Σκυρίττω κερατίζω Suidas solus novit. Κύλλαρος et Σκύλλαρος attigi in Proll. 255. Σκύφος incertum utrum cum κύμβη, κύπελλον similibusque vasorum vocabulis cohaereat an idem sit quod σκάφος. Sed communem a κόρος originem habere videntur κυρσάνιος ὁ νεανίσκος et quae idem significant σκύθραξ sive σκίρθαξ atque σκυρθάλιος. Verbum κανάζειν Hesychius ἀποσκάζειν interpretatur, σκάζειν autem cum σκαίος ut in EM. traditur, cumque σκαμβός et σκιμβός cohaeret v. Diss. III. §. 2. Haec exempli causa sufficient. Jam de duabus gutturalibus, quae sigma sequi possunt, restat altera chi. Pro Χαστηρία ἡ ἀνείργουσα Hes. Salmasius dubitat ne σχαστηρία scribendum sit et similiter Hippocrati pro χασμός Coraes restituit σχασμός, quorum ut neutrum improbo, ita de affinitate verborum cedendi et laxandi χάζειν, σχάζειν et χαλᾶν, quae dixi in Techn. 84.⁵²) non muto. Χελυνάζειν et σχελυνάζειν Theognostus 12, 7. et Hesychius eodem modo interpretantur φλυαρεῖν, eaque Schneiderus ad χλενὴ refert, hoc autem EM. a χειλος repetit, cuius paraschematismus est χελύνη, et simili metaphora μυλλαίνειν, hoc est subsannare, a labiis sive μύλλοις translatum esse constat. Σχέραφος, σκέραφος et κέραφος grammatici pariter exponunt χλευασμός λοιδορία cf. Proll. 292. unde non longe absunt σκερβόλλειν et κερτομεῖν. Σχῦρος ἐχῖνος Hes. a χήρ derivatum videtur nec dissimile est χοῖρος, unde compositum χοιρόγρυλλος modo hystricem modo erinaceum significat⁵³). Nomen χίδρα ad σχίζειν

51) Hesychius Ἀπescόλυπτε ἀπέσκεπε τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ σκολοδέψης, quod vulgo dicitur σκυλοδέψης.

52) Arist. Nubb. 740. σχάσας τὴν φροντίδα et paullo post 761. ἀποχαλᾶν τὴν φροντίδα id est laxare.

53) Ὑστρίξ ὁ ἀκανθόχοιρος, ὁ χειρσαῖος ἐχῖνος Suid. Χοιρόγρυλλος ἐχῖνος Cyrill. Huc etiam verba conveniunt Ἀποχοιριάσαι ἀποσκιρτῆσαι ἀποσοβεῖν — ἔνιοι δὲ καὶ διὰ τοῦ π ἀποσχυρδιάζειν Anecd. Bekk. 439. cf. Techn. 134.

retuli in Proll. 291. a quo non multum abest *χιτών*, si id proprie pannum significat ut *ράκος*, quod ab alio scindendi verbo derivatum est.

Liquidarum uni *μῦ* sigma in eadem syllaba praecedere potest et hinc saepe soni aspirandi causa adjicitur neque non raro detrahitur. *Μάραγδον ἄνευ τοῦ σ λεκτέον*· παρὰ γὰρ τὸ μαρμαίρειν ὠνόμασται Athen. III. 94. B. sed alii pleonasmum haud inique ferunt v. Proll. 303. *Σμαράγνα μάστιγξ καὶ χωρὶς τοῦ σ* Hes. utrumque conveniens verbis quae l. c. attuli. Pro *μαρίλη*, quod ibidem p. 117. ad *μαραίνω* retuli, in Aristot. Mirab. c. 41. p. 835. a. 25. *σμαρίλη* scribitur codicum consensu summo. *Μωλυθεισα πνρὶ σμαλερῶ* Poet. de Herb. 101. Hermannus olim corrigendum censuit ad Orph. p. 718. postea revocavit. *Μέρδης* Persa Aesch. Pers. 774. alibi *Σμέρδης* vocatur, quod Blomfieldius substituit. Horum etyma sepulta sunt. Sed cum verbo *μηρύεται ὑπόθι* *κισσός* Theocr. I. 29. cognationem habent *Σμηρία* *κισσός*, *Σμήριγγες* *πλεκταὶ* *σειραί*, *βόστρυχοι*, *Μήριγξ ἄκανθα ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων γενομένη* Hes. et quod Eustathius duplici modo scribi testatur p. 1333, 32. *Ὅμηρος μὲν μήρινθον οἶδε, Πανσανίας δὲ ἐν τῷ λεξικῷ καὶ μετὰ τοῦ σ ὡς Πλάτων ἐν Νόμοις* v. Parall. 167. *Μίγω δ καὶ σμίγω λέγεται* Moschopolus Sched. 116. e sentina hausit. *Σμικρός* Atthis antiqua recepit v. Bredow Dial. Herod. 121. Eustathius 857, 27. *τὸ σμίλαξ καὶ δίχα τοῦ σ μίλαξ*. *Milax* Romani ignorant sed *smilacis* nomine diversas significant stirpes et Graeci quoque, si Eustathio credimus 1822, 21. *cardui* genus *σμίλακα* appellarunt, plantam *μίλακα*, sed hoc discrimen ob perpetuas librorum dissensiones approbari non potest v. Jacobs. ab Ael. p. 230. Elmsl. ad Bach. 108. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 163. *Σμοιός* et *μοιός* ὁ *σκυθρωπός* ad *μύω* retuli Techn. 274. *Σμογερός* *μοχθηρός* Hes. nihil differt a. *σμυγερός*, cujus origo ambigitur *ἐπισμυγερός* ἀπὸ τῶν *ἐπισμυχομένων*—ἢ *ἐπιπόνως* (id est *μογερός*) *αἰολικῶς* Sch. Od. III. 195. IV. 672. Idem *Σμυδρός* *διάπυρος* *σίδηρος*, *Σμῦς* ὁ *μῦς*, cujus synonymon est *σμίνθος*, *Σμυκτῆρ*

usis pellis et corticis notionibus ut in sermone latino ex nucleorum malorumque appellatur *cutis*, *corium*, *μάστιγ*, σκύλος καρύοιο Nic. Al. 270. idemque ordinem in ἡνσ φλόον appellat cutem humanam. Suidas Τλεγγίς ἡ ἰδος ἢ καὶ στλεγγίς, cui sigma debetur ex etymo v. m. 55. sed glossa insiticia est. — Ἐπιτέλλειν τὸ προσ- εἶν καὶ ἐντέλλεσθαι· ἐξ αὐτοῦ δὲ προσθέσει τοῦ σ τολή ἢ ἐντολή Schol. Prom. 3. quem pleonasmum Thol- quoque ex hoc loco enotavit metroque attribuit. Nec a unquam ἐπιτολή ponitur pro ἐπιστολή ipsaque verba ἔλλειν et ἐπιστέλλειν etsi saepe permutari possunt, > secius diversa habent principia τέλλειν tollere et λειν sistere, quorum illud ad ταλάσαι inclinatur, alterum εἶναι v. Techn. 115. — Homericum περιστένεται γαστήρ λ. interpretatur στενοχωρεῖται· βέλτιον δὲ παρεμπε- εἶναι τὸ σ ὥστε εἶναι ἀντὶ τοῦ τείνεται. Id potest qui- accipi pro distenditur sed proprie tamen significat αἰται. — Τρύχνον τὴν πόαν· σὺν δὲ τῷ σ στρίχνον οὐ- εἶναι εἶρον Phot. cui fidem affert Theophrasti cod. Urb. non exhibens et Schol. Theocr. X. 37. τρύχνος καὶ ἡ εἶδος λαχάνου· ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε αὐτὸ σ διὰ τὸ σ, nisi φωνὴν τρύχνος sive τρίχνη h. l. potius signifi- τρύζουσαν stridulam. Eadem est inconstantia verbi εἶν. οἱ δὲ στρύζειν Erotian v. Techn. 80. adn. Huic e, τρίζειν sigmatismum effugit, sed nomen hinc ortum εἶν sive τριγμός in codd. Aristot. H. An. IV. 9. p. 19. στριγμός scribitur ut στρίβος ἢ λεπτή καὶ ὀξεῖα Schol. Ar. Ach. 1048. strix a stridore ut Ovidius 71. Praeter usitatum τριγμός quondam receptum fuit εἶν περιφραγμα τειχίον et Στριγμός τειχίον Hes. quo εἶν utitur Σηκός ἔπανλις στριγῶ περιεχομένη. Pro εἶναι θάψαι Hes. non ταρχῦσαι, ut Hemsterhusius εἶν scribendum est sed τριγῶσαι hoc est sepire et per mymiam sepelire; nam sepulcra septo circumdabantur, εἶν σηκός, quod Timaeus περιφραγμα interpretatur, prae- εἶν sepulcrum significat ⁵⁶). Συμφαία urbs eadem

⁵⁶) Κατεχοιμήθημεν ὕσον στίλην Aristoph. fortasse non stillam

Τυμφαία sive *Τύμψη* vocatur v. Ellendt. ad Arrian. I. 7, 6. *Στυφεδανός* Suidas temere arripuit ex Aristophanis loco, ubi ante *τυφεδανός* posita est vox in sigma exiens. Sed *Στραχύ τραχύ* Hes. minus suspicionis habet. Idem *τυπάζειν κόπτειν* et planius EM. 120, 3. *ἀπαστύπαζον ἀπεδίωκον* παρὰ τὸ τύπτω *ἀπετύπαζον* πλεονασμῷ τοῦ σ, sed 731, 38. probabilius a nomine repetit: *στύπος πρέμνον*, ἀφ' οὗ *Ἀρχίλοχος* ἀπὸ θυρέων *ἀπαστύπαζον* et p. 633, 27. *ὅροι τύπος ὁ ἐν τῷ ὅρει τὰ στύπη κόπτων*. *Ἀρχίλοχος* *ἀπαστύπαζον*. — Anecd. Bekk. 303, 10. *στυρβάσαι ταραΐσαι*, ἀφ' οὗ καὶ *τύρβη*, unde *τυρβάζειν* productum est, quod solum novimus. De affinitate verborum *τρέπω* et *στρέφω* disserui in Techn. 55. Nec dubitem adjectivum *στρογνές*, quod Schol. Apoll. II. 318. tribus verbis explicat *σκληρόν ὀξύ καὶ τορόν*, et cum hoc cognationem habere et cum *τρανός* ἵπερ παραγωγήν ἐκ τοῦ τορῶ *τετραίνω* Eust. 1532, 4. proprieque dici *στρογνές βοῶν* et *στρογνοφωνεῖν* de voce acri quae aures quasi perforat. Hesychius addit *Τέρεμνος ἰσχυρός ἢ στέρεμνος*, nisi pro hoc, quod non legitur, *στερέμνος* scripsit idque non interpretandi causa sed corrigendi; nam *τέρεμνος* non *ἰσχυρόν*, *στερεόν* significat sed tenerum a *τέρην* derivatum (ut *βέλεμνον*) cuius contrarium est *ἀτέραμνος*.

XIV. Articulum ὁ e τός extitisse abjecta prima et postrema consona Apollonius docet Synt. I. 20. et amplius de Adv. 592. *ἡ οὗτος ἀντωνυμία παραχθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὅς λείπει τῷ τ* — ὅπερ δέκνυνται καὶ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ καὶ τοῦ ἀντωνυμικοῦ· τὸ γὰρ οἱ τοί φασι *Δωριεῖς καὶ τὸ αἰ ταί* cf. Ahrens. Dor. 265 sq. idemque etiam pro relativo αἶ ponunt non Diores solum sed poetae etiam epicī praesertim posteriores improbante Scholiasta Nic. Al. 2. *τὸ τέων οὐκ ὁρθῶς κεῖται*· σημαίνει γὰρ τὸ τίνων. βούλεται δὲ λέγειν ὦν, nisi forte ob solam ambiguitatem reprehendit, qua caret *τέης* v. 539. *ἀσπίδας* — — *τέων αἱ μὲν* — Call.

significat sed *τλήν* titivillitium a *τλλω* vello unde *τλαι* flocci τὰ καλούμενα ξύσματα v. Techn. 255. Similiter translatus est *καταμῦσαι κῆν ἄχνην* Vesp. 92.

Del. 185. Schol. ὄντινων, alii pro τάων positum putant. Similiter particulae: τὸ τόφρα ἀντὶ τοῦ ὄφρα κεῖται Schol. Apoll. III. 807. τὼς ἀντὶ τοῦ ὡς Sch. Nic. Th. 240. τότε ἀντὶ τοῦ ὅτε glossa interlinearis ad v. 595. aliaeque a Stollio coacervatae ad Antim. p. 34. cf. Hartung. *Ueber die Kasus.* 270. quae enallage plerumque pertinet ad hiatum evitandum vel ad productionem syllabae brevis sed reperitur etiam in principiis versuum v. Naek. Hecal. p. 84. ut τῆμος ὅτε Nic. Th. 31. et ἥμος ὅταν 75.⁵⁷⁾ quodque in EM. 756. affertur τῷ τέως τινὲς ἀντὶ τοῦ ἕως ἐχρήσαντο, id non solum in carminibus deprehendimus sed etiam in sermone numeris soluto et apud Atticos ipsos v. Schol. ad Plat. Hipparch. p. 334 Bekk. licet negent Schaeferus ad Dem. 566, 16. et Rueckert. ad Pl. Symp. p. 108. — Τὸ τήγανον Ἴωνες χωρὶς τοῦ τ ἥγανον λέγουσι Athen. VI. 229. B. per aphaeresin si verum dicit Eustathius 1862, 8. ἀπὸ τοῦ τήγανον τήγανον. Quod vero in EM. 428, 27. huic praemittitur ἡλυγέτη· τοῦτο ποιητικὸν ὡς τὸ ἥγανον τήγανον, adhuc non inventum neque inveniendi spes est. — Τηῦσίη γίνεται ἀπὸ τοῦ αὖτως (hoc spiritu) μάτην Sch. Od. XV. 13. πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ αὖσιον, δεύτερον τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ταύσιον, τρίτον τὸ παρ' Ὀμήρῳ κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τηῦσιον· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 171, 7. Schneidewinus ad Ibyc. 155. omnibus anteponit ultimum et ob aetatem auctoris et quia vocabula seculorum decursu facilius atterantur quam increscant. Cautius iudicat Hermannus ad Eur. Bacch. 110. formas quae plenius sonent *ut plurimum* antiquiores esse solere, satisque certum est adolescente sermone literas non solum defluere sed etiam affluere, et apud Homerum ipsum non pauca

57) Bernhardt ad Dion. 1158. ubi ἥμος ὅτε pro τῆμος ὅτε receptum est, haec duo synonyma esse statuit pleonasmō juncta ut ὡς ὅτε in Call. Dian. 4. Ἀρτεμιν ὑμνέομεν ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεξομένη γονάτεσσι — — τάδε προσέειπε γονῆα. Hic tamen ὡς deesse non potest, redundat vero ἥμος, nisi pro τῆμος accipitur. Callimachus per inconsequens participio usus videtur pro indicativo. Longe alio fert Buttmanni opinio Lex. II. 228. ἥμος nihil aliud esse nisi nomen ἥμαρ proprieque significare ἡματι τῷ ὅτε.

leguntur vocabula composita, derivata, interpolata, quibus quae natura antecedit uno aut altero seculo post eum quasi e tenebris emergunt⁵⁸). — *Τάρπη κόφινος μέγας παρὰ τὸ αἶρειν τι ἄρη καὶ πλεονασμῷ τοῦ π ἄρη καὶ τάρπη* EM. 746, 55. idque confirmatur quodammodo latino nomine *aerones*; sic enim fisci spartei vocantur ἀπὸ τοῦ αἶρειν ut *aerumculae* v. Proll. 242. Multo tamen probabilius est *τάρπη* sive *ταρπός* non aliam originem habere quam synonyma *ταρσός* et *τρασιά* hoc est verbum *τέρσαι*. Eustathii notationem 773, 40. *τένδειν ἀπὸ τοῦ ἔδειν πλεονασμῷ τοῦ τ καὶ τοῦ ν* in medio relinquam et ex iis quae in Epim. II. 414. et EM. proponuntur p. 764, 37. *τραχύς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ῥάχεως* — ἢ *παρὰ τὸ τάραχος* et p. 702, 43. *ῥάχης Ἀπολλόδωρος μὲν ἀπὸ τοῦ ῥῆξις εἶναι, ὡς δέ τινες διὰ τὴν τραχύτητα καὶ ῥαχία παρὰ τὸ ῥάχει εἶναι ἢ παρὰ τὸ ῥάσω*, hoc modo assumo his vocibus significari res tactu audituve asperas, unde *βρακίαι αἱ τραχεῖς τόποι* Hes. et *ῥάχης* quoque, quae eadem ἄκανθα et *spina* nominatur, ab asperitate dicta videtur licet prosodia discrepet cf. Bredow. Dial. Her. 126. Cum ἄρροθος et *τάρροθος* in Proll. 143. conjunxi nomen urbis Boeotiae Ἄρνη — *καλεῖται καὶ Τάρνη ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν*, quem suspicor illam appellationem antiquiorem iudicasse; quippe urbs sic dicta videtur quia εὐάρνης erat ut *Ῥήνη* et *Ἀρήνη* v. Parall. 302. Hic locus me admonet andronymici, de quo Sch. Apoll. I. 105. *Ἀισχύλος τὸν Τίφιν Ἴφιν καλεῖ* consona praeoisa, siquidem ille gubernator Argus navis denominatus est ab urbe patria Siphis, *Σίφαι*.

58) *Τύχης ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ῥήματα* Sch. II. XI. 684. *βαρβαροφώνους εἴρηκε τοὺς Κᾶρας, βαρβάρους δ' οὐκέτι* Strab. XIV. 661. Sic idem composito *εὐνομίη* utitur, simplici *νόμος* abstinens Plut. Vit. Hom. c. CLXXV. 564. eaque ratione Herodíannus defendit adverbium *κρήθεν* a primitivo *κάρη* derivatum, quod Homerus ignorat: *καὶ γὰρ ἄλλας παραγωγούς λέξεις ἐπίσταιται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις* (sic emendavi in Techn. 354.). Rosarum idem nullam mentionem habet sed deam *ῥοδόδάκτυλον* appellat; *Πρύτανις*, *Ἀλέκτωρ* et *Ἀλεκτιρύων* apud eum nomina propria sunt ab ignotis appellativis.

autem sive *Τῖφαι* dictae sunt a situ palustri (*παρὰ τὸ τῖφος*) v. Proll. 59. (ubi male paroxytonon est). His subjungerem *ἴφυνον* et *τίφυνον*, si satis constaret utroque nomine eandem declarari plantam. Nicander metro coactus est ut tribus locis *ἔρφος* usurparet pro *τέρφος* vel *στέρφος*, de quibus suo loco dixi. Quaedam ignotiora praebet Hesychius: *Ταυληρόντα* (sic) *ἱμάντα*, quod Albertius *ταυληρόν τὸν* — scribendum esse monet et ad *Ἀὐληρόν χαλινόν* revocat; *Τέλα σπεῦδε*, *Τεπτά ἐπτά*, *Τρηγαλέον διεθρύωγόντα*, *Τάρ δέ ἄρα*, cujus particulae (encliticam dico) crebra est apud Grammaticos mentio v. Lehrs. Quaest. 131. sed non memini fuisse qui eam ex *ἄρ* natam dicerent. Mirabilis est verborum *εἰλίσσειν* et *τυλίσσειν* convenientia: *Ἐλίξ τύλιγμα*, *Ἐνετύλιξεν ἐνείλησε* Hes. *ἐνετύλισσε τὸ σῶμα σενδόνι καθαρά* Matth. XXVII. 59. unus cod. *ἐνείλησε*, quo ipso utitur Marcus in eadem re XV. 46. De fasciis, quibus infantes involvuntur, Soranus Mul. c. LXX. 166. modo *περιειλεῖν*, modo *περιτυλίττειν* et Sch. Od. VII. 53. *ἡλακάτη τὸ ξύλον ἐν ᾧ τυλίσσονται τὰ ἔρια* sed v. 105. *ἔρια περιειλούμενα τῇ ἡλακάτῃ*, quod illo tritius est et ad vulgi usum appositius; quare adnotatur a Schol. Lucian. Nigr. §. 7. *σημειοῦ τὸ ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον*. Et res similes similiter appellatas esse documento sunt nomina *ἰλλάς* et *τυλάς*, quibus turdorum differentiae notantur Athen. II. 65. A. et alloquia familiaria *τὸ μὲν τέττα προσφώνημά ἐστι φίλου*, *τὸ δὲ ἄττα τροφέως*, *τὸ δὲ πάππα πατρός* Eust. 659, 52. quorum primum EM. 755, 1. ab *ἄττα*, Eustathius 167, 3. ab *ἄππα* ortum dicit, sed quod idem de uno horum pronunciat p. 1793. 11. *τὸ ἄττα λέξις ἐστὶν ἀπαράγωγος, ἀκίνητος, πρωτόθετος, διὸ καὶ ἀμετάληπτος ὑπὸ τῶν παλαιῶν λέγεται*, valet de universis.

XV. *Φαρῶ* ἀπὸ τοῦ *ἄρῶ* πλεονασμῷ τοῦ *φ*, παρ' ὃ καὶ *ἄφαρον* τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ὀροτριωθείσαν EM. 788, 25. *Βούφαρος ἢ εὐάροτος γῆ· φάρος γὰρ ἢ ἄροσις* Hes. v. Techn. 304. — *Ἐνω* et *φένω* Etymologorum commenta sunt, minimeque convenit quod Schol. Oppian. Hal. I. 154. et Tzetz. ad Lyc. 396. affirmant *φαύω* τὸ λάμπω ex *αὖω* sicco factum esse. — *Φλυσῶσα μαινομένη*

Hes. certum est pro *φλυσσῶσα* scriptum esse sed utrum aliqui *φλυσσῶν* dixerint pro *λυσσῶν* an pro *φλύειν* et *φλυναρεῖν*, in incerto relinquitur; insanus *μανίης ὑπο μυρία φλύζει* Nic. Al. 214. Pro *Λυττεῖ πολλὰ λαλεῖ* Ruhnkenius *φλυάττει* restituit, pro *Λυάζει φλυναρεῖ* Kuesterus *φλυάζει*, sed immutatum repetit Theognostus Can. 22, 3. Ad alterum genus referuntur haec: *τὸ ἥ ἀπὸ τοῦ φῆ δοκεῖ γεγενῆσθαι κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ* Schol. Od. VIII. 186. *φημί καὶ ἀττικῇ ἀποβολῇ ἡμί* EM. 416, 26. atticam vocans hanc abjectionem non quo Attici solitum habeant aspiratam omittere sed quia *ἡμί* et *ἦν δ' ἐγώ* illis ita peculiararia sunt ut etiam ab imitatoribus Atticismi per omnem occasionem ingerantur cf. Fritzs. ad Arist. Rann. v. 37. *Ὅμηρος οὐκ οἶδε τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς* (id est *ἦ*) *ὁ δὲ Ἀντίμαχος καὶ Καλλίμαχος* Schol. A. ad Il. XIV. 499. cf. Stoll. ad Antim. 99. — *Φορμίαι λακωνικὸν κτίσμα ἐστὶν Ὀρμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὐορμον* Strab. V. 233. Appellativum *φορμός*, quia non solum aeronem significat sed ut Schol. Plut. 542. dicit, *πᾶν πλεκτόν*, nostrorum doctorum aliqui ab *ὄρμος*, *εἰρμός*, *εἶρω* ductum putant, veteres a *φέρω* EM. 798, 55. quod nescio an praeferendum sit. *Αἰσύλη* Hyadis nomen est Sch. Il. XVIII. 486. quae in Hesiodi versibus saepius repetitis (Marckscheff. p. 353.) *Φαισύλη* vocatur ut soror ejus *Φαιώ* fortasse a *φάω*. *Ἀπὸ τοῦ φρίσσω φρίγος καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ ρίγος* οὕτως *Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν* Theogn. II. 89, 32. Hinc derivata *ρίγῃσαι* et *ρίγῶσαι* significatione differunt fere ut latina rigere et frigere, rigor et frigus, quibus accessit diversitas quantitatis. *Υἱός* εἴτε ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω κατὰ τοὺς παλαιούς εἴτε ἀπὸ τοῦ φύω, διὰ μόνου τοῦ υ ὥφειλε γράφεσθαι Eust. 1459, 49. et sic attice scribi affirmat p. 22, 43. idemque Photius tradit de feminino *μῦα καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς*. Id quidem in codd. Aristot. H. Ann. V. 1. p. 539, 11. et saepius ita scriptum reperitur ut tabani nomen *μύωψ*, quod hinc derivatum putant v. Parall. 291. ⁵⁹⁾ et in lapi-

59) Sic in derivatione iota diphthongis saepe subtrahitur *Ἀλαί* *Ἀλαιεύς* καὶ *Ἀλαεύς* ἐνδεία τοῦ ι κατ' ἔθος ἀττικόν — *Ἀλπεια* *Ἀλπεάτης* Steph. *σιτυπείον* *σιτυπέινος*, *Εὐβοια* *Εὐβοεύς*, *υἱός* *υἰδίον* etc.

dibus etiam ἐστηκῶα et similia v. Franck. ad Inscr. Richteri. p. 397. ipsumque ὕός in epigraphis sat antiquis v. Keil. *Zwei griech. Inscr.* p. 18. sed ut haec scriptura in Atticorum libros recipiatur necquidquam contendit Giesius de Dial. Aeol. pag. 27 sq. nedum ut Nauckio nostro accedamus in Aristoph. p. 53. ad n. 2. homericum υἱός in ὕός vertenti. De etymo non repugno et ab eodem φύω nomen ὕλη propagatum esse dudum consensi Techn. 275. Ex Photii verbis ῥάχους τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους colligat aliquis eum huc inclinasse ut literam τ excidisse putaret, sed quod addit Sophoclem ita dixisse τοὺς φραγμούς ad aliud tendit etymon a Schol. Nic. 868. indicatum ῥῆχος ὁ φραγμός, unde consequitur ῥᾶχοι proprie significare sentes vepresque quibus sepes contexuntur et φράσσειν locum vepribus vel pariete craticio sepire, utrumque autem ap. Herodotum tropo etymologico junctum esse ῥηχῶ πεφραχθαι, et ex synonymis compositum Κλαδάραχοι sive κλαδόραχοι φραγμοί Hes. — Adverbium Ὑράξ μίγδην Hes. certe a φύρω v. Parall. 77. — Φάσκολον Grammatici ab ἀσκός derivatum putant Proll. 134. — Quod Josephus in Synops. 566. pro exemplo aphaeresis proponit φθισάνη θισάνη, ea mera est barbaries; tisanam scriptores infimae aetatis τὴν πτισάνην vocant ut tisin τὴν φθείσιν. De adjectivis φοξός et φολκός si quid dicendum est, nihil veri similis reperio quam alterum cum ὀξύς ut in Gud. 556, 42. dicitur cognatum esse, alterum cum ὀλκός ac proprie significare eum qui *pedes trahit* quod de choliambo dicit Ovidius Rem. Am. 379. ut Philoctetes δύστηνον ἐξέλκων πόδα Soph. Ph. 291. id est claudicans, alius quis dicitur ἐπισύρειν τὸ πόδε Diog. I. 81. utrumque autem hoc modo differre quod ὀλκός indefinitam habet trahendi significationem, φολκός autem, quantum ex unico illo Homeri loco colligi potest, de pedibus modo dicitur ⁶⁰). Idem ab ὀξύς, quod multis rebus commune est, differt φοξός, hoc est ὀξυκάρηνος et sic saepius vocabulorum primitivorum potestates non compositione solum et

⁶⁰) Doederlein. Synon. T. VI. 140. confert latinum *falco*; sic autem dicebatur qui pedem introrsus curvatum habet.

Hes. cer

aliqui q

in inc

Nic. A

restit

mut

ref

ἀ

ὁ

quibusdam mutationibus
 in EM. 792, 43. ad ex-
 ὅρος affertur οἱ θῆρες λέ-
 traditum sit nescimus. — Φάλος
 ἡλός quod Hesychius μαινό-
 ἡλεματος fatuus eadem ratione inter
 qua φρέαρ cum ῥέω, unde traductum
 apte exprimitur latino *insatuare*. — Φειδώ-
 Hes. nihil aliud est quam ἐδιώλιον sedile.
 proprie *itum* significat a verbo εἶω, εἶμι
 Parall. 349.

XVII. De litera chi fabulatur EM. 75, 14. ἀπὸ

ἵνεται ἄζω· ἔμεινε δὲ ἡ ἀναλογοῦσα τῷ χι δα-
 τοῦ θάμα ἅμα. Verba illa permutari quidem
 inter se possunt ut in duobus Euripidis locis
 χαζομαι et οὐχ ἄζομαι praebent certantibus Criticis,
 utrumque convenit v. Matth. ad Orest. 1109. sed origo
 dubie utrique diversa est. Post homericum λιαρός
 increbruit χλιαρός, quare Grammatici hoc illi interpretamenti
 subijciunt cf. Athen. II. 41. B. D. Bredow Dial. Her.
 122. et pariter verbo, quod extra illos nemo novit, Λιαί-
 ρουσα πραῦνουσα Phot. Ἐλίανθῃ ἐχλιάνθῃ Hes. Si primi-
 tivum est χλίω, quod in Techn. ostendi, sequitur homericam
 vocem non nativam sed aphaeresi affectam esse, quod et
 Eustathius significat 857, 27. nulloque jure impugnat Epim.
 Cram. I. 401. themate commenticio usus ἀπὸ τοῦ λιῶ λια-
 ρόν οὐχ ὥς τινες ἀπὸ τοῦ χλιαρόν κατὰ ἀσφαίρεσιν. Αἰαῖνα
 vero, quod in EM. ad idem χλιαίνω refertur, Schneiderus
 rectius a λῆνος λάχνη lana arcessit, et hinc etiam nomen
 laena, quod Strabo pro exotico habere videtur IV. 196.
 τοὺς δασεῖς σάγους λαίνας καλοῦσι (Belgae). Idem XII. 549.
 dubitat utrum nomen urbis regionisve, quae in Catalogo
 navium Ἀλόβη dicitur, scribendum sit Χαλόβη an qui vulgo
 Chalybes, homericis temporibus appellati sint Alybes. Ἰτώνη
 καὶ Ἰτωνία Ἀρτεμις Suid. aut in nomine errat aut in co-
 gnomine; nam Minerva Ἰτωνία dicitur, Diana Χιτωνία et
 Χιτώνη. — Consonarum mobilium ultima est psi exemplo
 unico: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄμμος λέγει ψάμμος EM.

817, 39. quod Josephus Synops. p. 566. ad prosthesin refert; ἄμαθος λέγεται καὶ πλεονασμῷ ψάμαθος Epim. I. 444. Utroque continenter utitur Nicander de serpentibus quibusdam loquens Ther. 155. discrimine ad intellectum nullo sed permagno ad metri tenorem πολέες δ' ἁμάθοισι μιγέσθαι σπείρη λεπρύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, quae Schol. ita explicat διατρίβοντες ἐν τῇ ἁμμῷ λευκαίνονται τὴν σπείραν κυλιόμενοι ταῖς ἁμμοῖς, additque ἄμαθος ἡ χερσαία κόνις. Ὅμηρος δὲ διαστέλλει, quae sic transponenda et explenda sunt: ὁ Νίκανδρος ἀδιαφόρως κέχρηται. Ὅμηρος δὲ διαστέλλει ἄμαθον λέγων τὴν χερσαίαν κόνιν ut Schol. Od. II. 326. ἄμαθος ἡ ἐν τῷ πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἡ περὶ θάλασσαν. Haec Aristarchi dicitur fuisse distinctio v. Lehrs. Arist. 128. Hoffmann. Quaest. II. 31. Etymon conjectanti a ψάω ψάμμος, hinc ἁμμος ductum videtur intercedente fortasse voce tenuiore σάμμος, quod confirmari posset comparatione latinorum *sabulum saburra*, nisi Romani consonas duplices ab initiis vocabulorum remotas haberent exceptis iis, quas sine ulla mutatione a Graecis mutuati sunt ut *psallo, psora, xystus*; sed aliquantum mutatis substituunt sigma *ψιθυρός* susurrus, *ξηρός* serenus i. q. *sudus*, *ξηραίνω* seresco. Graecos vero non incredibile est *ψαμμός* et *σάμμος* dixisse ut *ψάχω σάχω, ψίττα σίττα, ψάγδας σάγδας* etc. ⁶¹⁾ — A duplicibus transeo ad conjunctas. Herachides ap. Eustathium p. 756, 25. p. 842, 46. τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν εἰώθασιν Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς ἂν τε ἐν ἧ οἶον λαιψηρός αἰψηρός, ἂν τε δύο οἶον πλευρά εὐράξ, πλάνη ἄλη ἀντιθέσει εἰς λ. οὕτως ἐκ τοῦ φθείρω αἰολικῶς γίνεται φθέρρω καὶ ἄρσει τῶν συμφώνων ἔρρω. Hoc jure optimo reprobatur Herodianus Mon. p. 43. τὸ ἔρρω εἰ αἰολικόν ἐστὶ, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν. τὸ κοινόν. οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω ὥς οἴονται τινες. hujus enim thema est φθέω φθείρω. Πλάνη cum ἄλη perparvam similitudi-

61) Voces ignotas *σανκρός* et *ψανκρός* Hesychius explicat eodem modo *ἐλαφρός*. Glossae ejusdem post αὐραι positae *Ἀϋη πνοή ἢ αἰψηται* partem alteram Kuesterus recte ad subjunctivum verbi αὔειν refert, quod Grammatici ἀπτεσθαι interpretantur Techn. 12. hujus autem synonymon est ψαύειν.

nem habet. Facilior est de adverbio assensus. Nam εὖρος et πλευρόν eadem ratione conjuncta sunt qua latitudo et latus brachyparalecton, ac nomen graecum vel ex πολύερον contractum dicunt vel παρὰ τὸ πέλειν εὖρόν Epim. II. 399. sed acquiescimus in prothesi; nam sic potius dixerim quam aphaeresin. Eademque convenit ad στόνυξ, quando id nihil ad derivationem aptius habet quam ὄνυξ, cuius usus antiquior, species simplicior tamque similis significatio est ut saepe nulla re nisi metro internosci possint. Sic pro ὀξύς γ' ὄνυξ πετραίου λίθου Eur. Cycl. 400. Hermannus edidit secundum Scaligerum ὀξύς στόνυξ ut Apoll. IV. 1679. πετραίῳ στόνυχι. Sed eodem intellectu ὀξυπαγῆς ὄνυξ κολώνης Nonn. XIV. 385. de unguibus vero Orpian. Cyn. III. 232. τμηθεῖς οὐχὶ στονύχεσσι λέοντιών, idemque Hermannus restituit in P. Silent. Amb. 85. ubi onyx vocatur βροτέοισι σέλας στονύχεσιν ὅμοιον pro τ' ὀνύχεσσι. Quemadmodum autem Schol. Apoll. l. c. στόνυξ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὄξυ λήγον, sic etiam explicatur στόρθη et στόρθυγξ τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος Hes. Phot. sed Lycophro promontorium modo στόνυχα appellat 1180. modo στόρθυγγα 1406. nec tamen hoc ab illo natum sed alio etymo ortum videtur sive id στύραξ fuit ἐφ' ἧ στηρίζεται τὸ δόρυ, sive ὀρθός cum prothesi consonantium, quas Latini primae semivocalium praemittunt, stlis, stlocus etc. Veteres magistros suspicor στόρθη pro syntheto habuisse παρὰ τὸ στηῆναι ὀρθήν, sicuti Eustathius 1555, 1. πτόρθος cum πτω (πετάννυμι) conjunctum statuit ὁ διαπεπετασμένος εἰς ὀρθόν. Sed πτόρθος quoque simplex est non a πέτομαι ut Hemsterhusio visum sed ab ὄρω orior, unde ὄρσος (pullus, surculus) et ὄρπηξ v. Techn. 283. — Σποργαὶ ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν Hes. et σπαργᾶν cum ὀργᾶν, quod Galenus illi interpretationis loco interponit, quin idem significant minime dubium est; ut vero ejusdem stirpis sint non puto effici posse v. Techn. 52. — Στρόμβος et ῥόμβος constat a verbis στρέφω et ῥέμβω ducta esse, quorum tam tenue est discrimen ut in cognatis numerentur Techn. 35. Στορχάζειν id est τὰ πρόβατα εἰς σηκοὺς κατακλείειν perspicue et re et voce conspirat cum ἔργω, ἔρκος, ὀρχάς

i. e. φραγμός sive περίβολος, ac, si sermo graecus ad nos pervenisset totus et integer, fortasse etiam ὀρχάζειν alicubi legeremus; sed opus non est, nam saepe literae in tractu et declinatu verborum alias accedunt alias excidunt. Ἰσμα τὸ κτίσμα Lex. de Spir. 230. verbaque ipsa ἵζειν et κτίζειν, etsi conveniunt in significatione verbi ἰδρύειν, tamen diversa habere videntur primordia ξω et κτάω. Ὑπομνήμυκε quod in Π. XXII. 491. codd. haud pauci praebent, ipsumque praesens Μνημύει σκυθρωπάζει Hes. ostendit nonnullos verbo ἡμύω duas praetexuisse literas $\overline{\mu\nu}^{62}$).

XVIII. Ultima quaestio est de syllabis prothesi vel aphaeresi obnoxiiis. Sed in hoc quoque sermonis curriculo saepius haesitabitur multaue ob hoc solum afferentur ut species affectionis, quam objiciunt, excussa evanescat. Βίκον φιάλην, οἱ δὲ ἄμβικον Bekk. An. 226. quorum illud multo frequentius sed anetymon, ἄμβικος et ἄμβιξ obba Gloss. arabico Alembic fortasse propria sunt quam graecis ἄμβη et ἄμβων umbo, quod Schol. Π. IX. 441. ἀναβαθμόν interpretatur. Ἀμβριττοι εἶδος ἐχίνων Ἀριστοτέλης δὲ αὐτοὺς βρύττους λέγει Hes. quorum origo latet. Ἀγκινάρι hodie dicitur ἡ κινάρα⁶³). Cum κονεῖν et ἀγκονιᾶν, quae enotavi in Techn. 153. cohaerent Ἀγκονίς ὑπηρέτις, Κονηταί θεράποντες Hes. EM. et fortasse διάκονος sive διήκονος alpha producto ut κατηβολή et διαβολιά, quod nonnulli διαιβολία scribunt. Θρύσκον ἄγριον λάχανον Albertius idem esse putat quod vulgo ἄνθρουσκον nominatur, sed Τίθεον ἰσόθεον Salmasius recte judicat pro ἀντίθεον scriptum esse. Πᾶς pater, πάπας et ἄππα matrisque hypocorisma μᾶ et ἄμμάς sive ἄμμα ad alium locum pertinent. Παβάσσειν ποδοκτυπεῖν et Ἀρῥαβάσσειν ὀρχεῖσθαι a proprietate soni facta sunt per imitationem. Ἀρῥηνοβοσκός sive ἐρῥηνοβοσκός et ῥηνοφορέύς sequuntur duplicem formam primitivi

62) Qui illud interpretati sunt εἰς ἀνάμνησιν ἄγει, legisse videntur πάντα δ' ὑπο — vel ὑπαιμέμνηκε. Cum ὑπημνήμυκε, si sic scriberetur, conferri posset ἡρήρεται Orph. Arg. 1135.

63) Παυλόν ἄγραυλον ἄγροικον Hes. Albertius a librario corruptum putat. Romani quum ἀλμὴν muriam vocant, graecum ἀλμυρίδα more Praenestino mutilasse videntur.

ἄσπερες et ῥῆρες. Inter χαλαρώτης et ἀκαλαβώτης medium interjacet σκαλαβώτης, quare nomini vulgatori, quo solo utuntur Latini *ascalabotes* dicentes, non duae simul literae sed una post alteram accrevisse videtur, sicuti verbo βασκαρίζειν, de quo posterius dicetur. Et fieri potest ut inter κάλαφος et ἀσκάλαφος ejusmodi quid interjectum sit, quo sumto prosthesis biliterae species evanescit. Similiter ἀσκολιάζειν a nonnullis ad κῶλον referri supra ostendi. Ἀτάλλματα ἄλματα παίγνια Hesychius praebet et Ἀτάλλαι σκιρτᾷ, cujus synonymon est ἄλλεσθαι saltare. Hoc autem si componimus cum verbis movendi σάλλειν, σαλεύειν, σάλλασσειν, a σείειν repetere compellimur. Nec difficile intellectu quomodo ἀτάλλειν a neutrali exsultandi significatione traductum sit ad transitivam nutricandi; nam infantis gaudet et alitur motu ut Plato ait: τῶν παιδίων αἱ μητέρες οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς παρέχουσιν ἀλλὰ κίνησιν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αἰεὶ σείουσιν Legg. VII. 790. D. — Ἀτταγήν εἶδος ὄρνιθος τὸ λεγόμενον ταγηνάριον Lex. de Spir. 213. quod nomen etiam nunc durat v. Menag. ad Diog. IX. 114. aphaeresi manifesta affectum sed antiquis ignotum ⁶⁴). Hactenus de vocabulis quae ab alpha ordiuntur. — Ἐνέπω unum est verborum, quibus Apollonius praepositiones subesse statuit vi sua destitutas: ἴζω καθ'ἴζω, εἶδω καθ'εἶδω, ἔπω καὶ ἐνέπω οὐ διάφορα, ἐπεὶ γε καὶ εἰς ἐν ἀπλοῦν μεταλαμβάνεται Synt. IV. 7, 327. πᾶσα πρόθεσις ἢ χρόνον σημαίνει ἢ ἔμφασιν ἢ πλεονασμὸν οἷον ἱποδμῶς, ἐναλίγκιος, ἐννέπω Schol. Dion. p. 927. Sed probabilior est Buttmanni opinio ἔπω primum in ἔμπω abiisse, dehinc in ἐνέπω, quibus respondent latina *inseco*, *inquam* v. Techn. 137. Germanam vero praepositionem habere videtur adverbium, de quo idem de Adv. 596. παρὰ τὸ ἀγχοῦ δύναται γεγενῆσθαι τὸ ἀγχός προσλαβὸν τὴν ἐν πρόθεσιν κατὰ

64) Indefinitum pronomen ἄττα ex τὰ id est τινά ortum esse addito alpha geminataque dentali affirmat EM. 167, 35. quam in opinionem sponte sua incidit Buttmannus Gramm. §. 77. adn. Verius Hermannus ad Vig. 713. aspiratum ἄττα, si vim propriam amitteret, simul spiritum amisisse censet. Ac ne hunc quidem mutandum esse putaverunt Grammatici a Gaisfordo appellati.

παρολκὴν ὡς τὸ ἐναλίγκιος, ἐναντίος, ἐνέπειν. Αἱ δὲ τοιαῦται τῶν προθέσεων παρελκόμεναι καθάπερ πλεονάσματα οὔσαι οὔτε τάσιν οὔτε ἄλλο τι τῶν παρεπινομένων ἐναλλάττουσι. De hoc pleonasmō praepositionum loquitur Choeroboscus Can. p. 524 sq. Anecd. Cram. IV. 180. συλλαβῆς προσερχομένης καὶ οὐ λέξεως ἐξαμαυροῦται τὸ ἰδίωμα τῆς προθέσεως — καὶ διὰ τοῦτο ἔξωθεν ἐποιήσατο τὴν κλίσιν, ἱκαθεζόμεν, ἐκάθευδον, ἐκάμμυον, ἤνεπον, ὡς σχεδὸν ἀπλῶν οὐσῶν τῶν λέξεων, hisque subjungit adjectiva ἐναντίος, ἐναντίβιος, ἐναλίγκιος⁶⁵) quibus simile est ἔμπλην si pro πλησίον dicitur et ἔμπελάδην sive ἔμπελαδόν. Sed est aliud ἔμπλην, quod idem atque χωρίς extra significat, et simplex πλήν id est πλεῖν sive πλεόν plus; nam quod extra numerum est, plus est. In hoc praepositio syllabae locum obtinet non dictionis, neque facile explicari potest nisi, ut ἔμπλεος dicitur pro πλέος et ἔμμεστος pro μεστός, eodem pacto ἔμπλην pro πλήν. haec enim omnia cum πολὺς πλέων πλεῖν connexa videntur ut germanica voll et viel. Singulare est ἔμπη in Phalaeci epigr. aeolico ἔμπη νίκης i. e. πῶς ἐνίκας, cujus syllaba prima aut prorsus pleonastica aut praepositio est rectione sua destituta ἐν πῇ in ubi? et hyphen ἐμπῇ, nam sic potius scribendum fuerit accentu non remoto. Naturae quidem haec consociatio praeverbii cum adverbio interrogativo, quod dativi figuram habet sicut redditivum τῇ hic, haud dissentanea videtur sed testimonio comprobari non potest. Praepositionis quiescentis exemplum affert Schol. Arist. Vesp. 1115. ἔμβραχυν τὸ καθάπαξ ἢ παντάπασιν· ἀττικὴ συνήθεια οὐδὲν πλεόν δηλοῦσα ἢ τὸ βραχὺ ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν. Hoc minime quadrat. Adverbium illud interdum ἐν βραχεῖ scribitur et hinc illud contractum esse significat Timaeus Ἐμβραχυν συντόμως καὶ οἷον ἐν βραχεῖ. Consimili syllabae finalis corruptione Coraes ad Isocr. p. 226. ἔμπας et ἐγγύς ex ἐν πᾶσι, ἐν γυίοις orta putat et, quantum ad illud attinet, non dissentire videtur Hesychius Ἐμπαν πάντως. Verum

65) Ἀλίγκιος καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐναλίγκιος Tzetz. ad Hes. Opp. 128. prothesin significans.

Hes. certum est pro *φλυσσῶσα* scriptum esse sed utrum aliqui *φλυσσᾶν* dixerint pro *λυσσᾶν* an pro *φλύειν* et *φλυναρεῖν*, in incerto relinquitur; insanus *μιανίης ὑπο μυρία φλύζει* Nic. Al. 214. Pro *Λυττεῖ* πολλὰ λαλεῖ Ruhnkenius *φλυάττει* restituit; pro *Λυάζει* *φλυναρεῖ* Kuesterus *φλυάζει*, sed immutatum repetit Theognostus Can. 22, 3. Ad alterum genus referuntur haec: τὸ ἧ ἀπὸ τοῦ φῆ δοκεῖ γεγενῆσθαι κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ Schol. Od. VIII. 186. φημί καὶ ἀττικῇ ἀποβολῇ ἡμί EM. 416, 26. atticam vocans hanc abjectionem non quo Attici solitum habeant aspiratam omittere sed quia ἡμί et ἦν δ' ἐγὼ illis ita peculiararia sunt ut etiam ab imitatoribus Atticismi per omnem occasionem ingerantur cf. Fritzs. ad Arist. Rann. v. 37. Ὅμηρος οὐκ οἶδε τὸ φῆ ἀντὶ τοῦ ὡς (id est ἦ) ὁ δὲ Ἀντίμαχος καὶ Καλλίμαχος Schol. A. ad Il. XIV. 499. cf. Stoll. ad Antim. 99. — Φορμίαι λακωνικὸν κτίσμα ἐστὶν Ὀρμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὐορμον Strab. V. 233. Appellativum φορμός, quia non solum aeronem significat sed ut Schol. Plut. 542. dicit, πᾶν πλεκτόν, nostrorum doctorum aliqui ab ὄρμος, εἶρμός, εἶρω ductum putant, veteres a φέρω EM. 798, 55. quod nescio an praeferendum sit. Αἰσύλη Hyadis nomen est Sch. Il. XVIII. 486. quae in Hesiodi versibus saepius repetitis (Marckscheff. p. 353.) Φαισύλη vocatur ut soror ejus Φαιώ fortasse a φάω. Ἀπὸ τοῦ φρίσσω φρίγος καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ ρίγος οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Theogn. II. 89, 32. Hinc derivata ριγῆσαι et ριγῶσαι significatione differunt fere ut latina rigere et frigere, rigor et frigus, quibus accessit diversitas quantitatis. Υἱός εἴτε ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω κατὰ τοὺς παλαιούς εἴτε ἀπὸ τοῦ φύω, διὰ μόνου τοῦ υ ὥφειλε γράφεσθαι Eust. 1459, 49. et sic attice scribi affirmat p. 22, 43. idemque Photius tradit de feminino μῦα καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Id quidem in codd. Aristot. H. Ann. V. 1. p. 539, 11. et saepius ita scriptum reperitur ut tabani nomen μύωψ, quod hinc derivatum putant v. Parall. 291. ⁵⁹⁾ et in lapi-

59) Sic in derivatione iota diphthongis saepe subtrahitur Ἀλαί Ἀλαιεύς καὶ Ἀλαεύς ἐνδεία τοῦ ι κατ' ἔθος ἀττικόν — Αἵπεια Αἵπεάτης Steph. στυππεῖον στυππέινος, Εὐβοια Εὐβοεύς, υἱός υἷδιον etc.

dibus etiam ἔστηκῶα et similia v. Franck. ad Inscr. Richter. p. 397. ipsumque ὄος in epigraphis sat antiquis v. Keil. *Zwei griech. Inscr.* p. 18. sed ut haec scriptura in Atticorum libros recipiatur necquidquam contendit Giesius de Dial. Aeol. pag. 27 sq. nedum ut Nauckio nostro accedamus in Aristoph. p. 53. ad n. 2. homericum νίος in ὄος vertenti. De etymo non repugno et ab eodem φύω nomen ὕλη propagatum esse dudum consensi Techn. 275. Ex Photii verbis ῥάχους τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους colligat aliquis eum huc inclinasse ut literam τ excidisse putaret, sed quod addit Sophoclem ita dixisse τοὺς φραγμούς ad aliud tendit etymon a Schol. Nic. 868. indicatum ῥήχος ὁ φραγμός, unde consequitur ῥᾶχοι proprie significare sentes vepresque quibus sepes contexuntur et φράσσειν locum vepribus vel pariete craticio sepire, utrumque autem ap. Herodotum tropo etymologico junctum esse ῥήχῳ πεφραχθαι, et ex synonymis compositum Κλαδάραχοι sive κλαδόραχοι φραγμοί Hes. — Adverbium Ὑράξ μίγδην Hes. certe a φύρω v. Parall. 77. — Φάσκολον Grammatici ab ἄσκος derivatum putant Proll. 134. — Quod Josephus in Synops. 566. pro exemplo aphaeresis proponit φθισάνη θισάνη, ea mera est barbaries; *tisanam* scriptores infimae aetatis τὴν πτισάνην vocant ut *tisin* τὴν φθίσιν. De adjectivis φοξός et φολκός si quid dicendum est, nihil veri similis reperio quam alterum cum ὄξύς ut in Gud. 556, 42. dicitur cognatum esse, alterum cum ὀλκός ac proprie significare eum qui *pedes trahit* quod de choliambo dicit Ovidius Rem. Am. 379. ut Philoctetes δύστηνον ἐξέλκων πόδα Soph. Ph. 291. id est claudicans, alius quis dicitur ἐπισύρειν τὸ πόδε Diog. I. 81. utrumque autem hoc modo differre quod ὀλκός indefinitam habet trahendi significationem, φολκός autem, quantum ex unico illo Homeri loco colligi potest, de pedibus modo dicitur ⁶⁰). Idem ab ὄξύς, quod multis rebus commune est, differt φοξός, hoc est ὀξυκάρηνος: et sic saepius vocabulorum primitivorum potestates non compositione solum et

⁶⁰) Doederlein. Synon. T. VI. 140. confert latinum *falco*; sic autem dicebatur qui pedem introrsus curvatum habet.

derivatione sed etiam intestinis quibusdam mutationibus pressius definiri solent. — Quod in EM. 792, 43. ad explicandum loci nomen *Φθειρῶν ὄρος* affertur οἱ θῆρες λέγονται καὶ φθειρες, qua fide traditum sit nescimus. — *Φάλος* id est *μῶρος* (Techn. 250.) ἡλός quod Hesychius *μαινόμενον* interpretatur, et ἡλέματος fatuus eadem ratione inter se colligata videntur qua *φρέαρ* cum *ῥέω*, unde traductum verbum ἡλιθιῶσαι apte exprimitur latino *infatuare*. — *Φειδῶλιον δίφρος σφέλας* Hes. nihil aliud est quam *ἐδῶλιον* sedile. — *Φοῖτος* fortasse proprie *itum* significat a verbo εἶω, εἶμι ut a *κεῖμαι κοῖτος* Parall. 349.

XVI. XVII. De litera chi fabulatur EM. 75, 14. ἀπὸ τοῦ χάζω γίνεται ἄζω· ἔμεινε δὲ ἡ ἀναλογουσα τῷ χι δασεῖα, ὡς ἐκ τοῦ θάμα ἄμα. Verba illa permutari quidem nonnunquam inter se possunt ut in duobus Euripidis locis libri οὐ χάζομαι et οὐχ ἄζομαι praebent certantibus Criticis, quia utrumque convenit v. Matth. ad Orest. 1109. sed origo haud dubie utrique diversa est. Post homericum *λιαρός* increbruit *χλιαρός*, quare Grammatici hoc illi interpretamenti loco subjiunt cf. Athen. II. 41. B. D. Bredow Dial. Her. 122. et pariter verbo, quod extra illos nemo novit, *Λιαίνουσα* *πραῦνουσα* Phot. *Ἐλιάνθη* *ἐχλιάνθη* Hes. Si primitivum est *χλίω*, quod in Techn. ostendi, sequitur homericam vocem non nativam sed aphaeresi affectam esse, quod et Eustathius significat 857, 27. nulloque jure impugnat Epim. Cram. I. 401. themate commenticio usus ἀπὸ τοῦ λιῶ λιαρόν οὐχ ὥς τινες ἀπὸ τοῦ χλιαρόν κατὰ ἀφαιρέσιν. *Χλαινα* vero, quod in EM. ad idem *χλαινώ* refertur, Schneiderus rectius a *λῆνος λάχνη* lana arcessit, et hinc etiam nomen *laena*, quod Strabo pro exotico habere videtur IV. 196. τοῖς δασεῖς σάγους λαινας καλοῦσι (Belgae). Idem XII. 549. dubitat utrum nomen urbis regionisve, quae in Catalogo navium *Ἀλῶβη* dicitur, scribendum sit *Χαλῶβη* an qui vulgo *Chalybes*, homericis temporibus appellati sint *Alybes*. *Ἰτώνη* καὶ *Ἰτωρία Ἀρτεμις* Suid. aut in nomine errat aut in cognomine; nam Minerva *Ἰτωρία* dicitur, Diana *Χιτωρία* et *Χιτώνη*. — Consonarum mobilium ultima est psi exemplo unico: ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄμμος λέγει ψάμμος EM.

817, 39. quod Josephus Synops. p. 566. ad prothesin refert; ἄμαθος λέγεται καὶ πλεονασμῷ ψάμαθος Epim. I. 444. Utroque continenter utitur Nicander de serpentibus quibusdam loquens Ther. 155. discrimine ad intellectum nullo sed permagno ad metri tenorem πολέες δ' ἁμάθοισι μιγέντες σπείρη λεπρύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, quae Schol. ita explicat διατρίβοντες ἐν τῇ ἁμμῷ λευκαίνονται τὴν σπείραν κυλιόμενοι ταῖς ἁμμοῖς, additque ἄμαθος ἡ χερσαία κόνις. Ὅμηρος δὲ διαστέλλει, quae sic transponenda et explenda sunt: ὁ Νίκανδρος ἀδιαφόρως κέχρηται. Ὅμηρος δὲ διαστέλλει ἄμαθον λέγων τὴν χερσαίαν κόνιν ut Schol. Od. II. 326. ἄμαθος ἡ ἐν τῷ πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἡ περὶ θάλασσαν. Haec Aristarchi dicitur fuisse distinctio v. Lehrs. Arist. 128. Hoffmann. Quaest. II. 31. Etymon conjectanti a ψάω ψάμμος, hinc ἁμμος ductum videtur intercedente fortasse voce tenuiore σάμμος, quod confirmari posset comparatione latinorum *sabulum saburra*, nisi Romani consonas duplices ab initiis vocabulorum remotas haberent exceptis iis, quas sine ulla mutatione a Graecis mutuati sunt ut *psallo, psora, xystus*; sed aliquantum mutatis substituunt sigma ψιθυρός susurrus, ξηρός serenus i. q. sudus, ξηραίνω seresco. Graecos vero non incredibile est ψαμμός et σάμμος dixisse ut ψώχω σώχω, ψίττα σίττα, ψάγδας σάγδας etc. ⁶¹⁾ — A duplicibus transeo ad conjunctas. Heraclides ap. Eustathium p. 756, 25. p. 842, 46. τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν εἰώθασιν Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς ἂν τε ἐν ἧ οἶον λαιψηρός αἰψηρός, ἂν τε δύο οἶον πλευρά εὐράξ, πλάνη ἄλη ἀντιθέσει εἰς λ· οὕτως ἐκ τοῦ φθείρω αἰολικῶς γίνεται φθέρῳ καὶ ἄρσει τῶν συμφώνων ἔρῳ. Hoc jure optimo reprobatur Herodianus Mon. p. 43. τὸ ἔρῳ εἰ αἰολικόν ἐστὶ, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν· τὸ κοινόν· οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω ὥς οἴονται τινες· hujus enim thema est φθέω φθείρω. Πλάνη cum ἄλη perparvam similitudi-

61) Voces ignotas σαυκρός et ψαυκρός Hesychius explicat eodem modo ἐλαφρός. Glossae ejusdem post αὔραι positae Αὔη πνοή ἢ αὔηται partem alteram Kuesterus recte ad subjunctivum verbi αὔειν refert, quod Grammatici ἀπιεσθαι interpretantur Techn. 12. hujus autem synonymon est ψαύειν.

nem habet. Facilior est de adverbio assensus. Nam εὖρος et πλευρόν eadem ratione conjuncta sunt qua latitudo et latus brachyparalecton, ac nomen graecum vel ex πολύερον contractum dicunt vel παρὰ τὸ πέλειν εὖρύ Epim. II. 399. sed acquiescimus in prothesi; nam sic potius dixerim quam aphaeresin. Eademque convenit ad στόνυξ, quando id nihil ad derivationem aptius habet quam ὄνυξ, cuius usus antiquior, species simplicior tamque similis significatio est ut saepe nulla re nisi metro internosci possint. Sic pro ὀξύς γ' ὄνυξ πετραίου λίθου Eur. Cycl. 400. Hermannus edidit secundum Scaligerum ὀξὺς στόνυξ ut Apoll. IV. 1679. πετραίῳ στόνυχι. Sed eodem intellectu ὀξυπαγῆς ὄνυξ κολώνης Nonn. XIV. 385. de unguibus vero Oppian. Cyn. III. 232. τμηθεὶς οὐχὶ στονύχεσσι λεόντιω, idemque Hermannus restituit in P. Silent. Amb. 85. ubi onyx vocatur βροτέοισι σέλας στονύχεσιν ὅμοιον pro τ' ὀνύχεσσι. Quemadmodum autem Schol. Apoll. l. c. στόνυξ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, sic etiam explicatur στόρθη et στόρθυγξ τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος Hes. Phot. sed Lycophro promontorium modo στόνυχα appellat 1180. modo στόρθυγγα 1406. nec tamen hoc ab illo natum sed alio etymo ortum videtur sive id στύραξ fuit ἐφ' ἧ στηρίζεται τὸ δόρυ, sive ὀρθός cum prothesi consonantium, quas Latini primae semivocalium praemittunt, stlis, stlocus etc. Veteres magistros suspicor στόρθη pro syntheto habuisse παρὰ τὸ στηῆναι ὀρθήν, sicuti Eustathius 1555, 1. πτόρθος cum πτώ (πειάννυμι) conjunctum statuit ὁ διαπεπετασμένος εἰς ὀρθόν. Sed πτόρθος quoque simplex est non a πέτομαι ut Hemsterhusio visum sed ab ὄρω orior, unde ὄρσος (pullus, surculus) et ὄρπηξ v. Techn. 283. — Σποργαί ἐρεθισμοί εἰς τὸ τεκεῖν Hes. et σπαργᾶν cum ὀργᾶν, quod Galenus illi interpretationis loco interponit, quin idem significant minime dubium est; ut vero ejusdem stirpis sint non puto effici posse v. Techn. 52. — Στρόμβος et ῥόμβος constat a verbis στρέφω et ῥέμβω ducta esse, quorum tam tenue est discrimen ut in cognatis numerentur Techn. 35. Στορχάζειν id est τὰ πρόβατα εἰς σηκοὺς κατακλείειν perspicue et re et voce conspirat cum ἔργω, ἔρκος, ὀρχάς

i. e. φραγμός sive περίβολος, ac, si sermo graecus ad nos pervenisset totus et integer, fortasse etiam ὀρχάζειν alibi legeremus; sed opus non est, nam saepe literae in tractu et declinatu verborum alias accedunt alias excidunt. Ἰσμα τὸ κτίσμα Lex. de Spir. 230. verbaque ipsa ἴζειν et κτίζειν, etsi conveniunt in significatione verbi ἰδρύειν, tamen diversa habere videntur primordia ἴω et κτάω. Ὑπομνήμυκε quod in Π. XXII. 491. codd. haud pauci praebent, ipsumque praesens Μνημύει σκυθρωπάζει Hes. ostendit nonnullos verbo ἡμύω duas praetexuisse literas $\overline{\mu\nu}$ ⁶²).

XVIII. Ultima quaestio est de syllabis prosthesi vel aphaeresi obnoxiiis. Sed in hoc quoque sermonis curriculo saepius haesitabitur multaque ob hoc solum afferentur ut species affectionis, quam objiciunt, excussa evanescoat. Βῖκον φιάλην, οἱ δὲ ἄμβικον Bekk. An. 226. quorum illud multo frequentius sed anetymon, ἄμβικος et ἄμβιξ obba Gloss. arabico Alembic fortasse propria sunt quam graecis ἄμβη et ἄμβων umbo, quod Schol. Π. IX. 441. ἀναβαθμόν interpretatur. Ἀμβρυττοι εἶδος ἐχίνων. Ἀριστοτέλης δὲ αὐτοὺς βρύττους λέγει Hes. quorum origo latet. Ἀγκινάρι hodie dicitur ἡ κινάρα⁶³). Cum κονεῖν et ἀγκονιᾶν, quae enotavi in Techn. 153. cohaerent Ἀγκονίς ὑπηρέτης, Κονηταὶ θεράποντες Hes. EM. et fortasse διάκονος sive διήκονος alpha producto ut κατηβολή et διαβολιά, quod nonnulli διαιβολία scribebant. Θρύσκον ἄγριον λάχανον Albertius idem esse putat quod vulgo ἄνθρυσκον nominatur, sed Τίθεον ἰσόθεον Salmasius recte judicat pro ἀντίθεον scriptum esse. Πᾶς pater, πάπας et ἄππα matrisque hypocorisma μᾶ et ἄμμάς sive ἄμμα ad alium locum pertinent. Παβάσσειν ποδοκτυπεῖν et Ἀρδαβάσσειν ὀρχεῖσθαι a proprietate soni facta sunt per imitationem. Ἀρρήνοβοσκός sive ἐρρήνοβοσκός et ῥηνοφορέυς sequuntur duplicem formam primitivi

62) Qui illud interpretati sunt εἰς ἀνάμνησιν ἄγει, legisse videntur πάντα δ' ὑπο — vel ὑπαιμέμνηκε. Cum ὑπημήμυκε, si sic scriberetur, conferri posset ἡρήρεται Orph. Arg. 1135.

63) Πυλόν ἄγρυνλον ἄγροικον Hes. Albertius a librario corruptum putat. Romani quum ἀλμὴν muriam vocant, graecum ἀλμυρίδα more Praenestino mutilasse videntur.

ἄρνες et ῥῆνες. Inter καλαβώτης et ἀσκαλαβώτης medium interjacet σκαλαβώτης, quare nomini vulgatiore, quo solo utuntur Latini *ascalabotes* dicentes, non duae simul literae sed una post alteram accrevisse videtur, sicuti verbo βασκαρίζειν, de quo posterius dicetur. Et fieri potest ut inter κάλαφος et ἀσκάλαφος ejusmodi quid interjectum sit, quo sumto prosthesis biliterae species evanescit. Similiter ἀσκληιάζειν a nonnullis ad κῶλον referri supra ostendi. Ἀτάλλματα ἄλματα παίγνια Hesychius praebet et Ἀτάλλαι σκιρτᾷ, cujus synonymon est ἄλλασθαι saltare. Hoc autem si componimus cum verbis movendi σάλλειν, σαλεύειν, σάλλασσεν, a σείειν repetere compellimur. Nec difficile intellectu quomodo ἀτάλλειν a neutrali exsultandi significatione traductum sit ad transitivam nutricandi; nam infantis gaudet et alitur motu ut Plato ait: τῶν παιδίων αἱ μητέρες οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς παρέχουσιν ἀλλὰ κίνησιν ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι Legg. VII. 790. D. — Ἀτταγήν εἶδος ἥρμιδος τὸ λεγόμενον ταγηνάριον Lex. de Spir. 213. quod nomen etiam nunc durat v. Menag. ad Diog. IX. 114. aphaeresi manifesta affectum sed antiquis ignotum ⁶⁴). Hactenus de vocabulis quae ab alpha ordiuntur. — Ἐνέπω unum est verborum, quibus Apollonius praepositiones subesse statuit vi sua destitutas: ἴζω καθίζω, εὔδω καθεύδω, ἔπω καὶ ἐνέπω οὐ διάφορα, ἐπεὶ γε καὶ εἰς ἐν ἀπλοῦν μεταλαμβάνεται Synt. IV. 7, 327. πᾶσα πρόθεσις ἢ χρόνον σημαίνει ἢ ἔμφασιν ἢ πλεονασμὸν οἷον ὑποδμῶς, ἐναλίγκιος, ἐννέπω Schol. Dion. p. 927. Sed probabilior est Buttmanni opinio ἔπω primum in ἔμπω abiisse, dehinc in ἐνέπω, quibus respondent latina *inseco*, *inquam* v. Techn. 137. Germanam vero praepositionem habere videtur adverbium, de quo idem de Adv. 596. παρὰ τὸ ἀγχοῦ δύναται γεγενῆσθαι τὸ ἀγχός προσλαβὸν τὴν ἐν πρόθεσιν κατὰ

64) Indefinitum pronomen ἄττα ex τὰ id est τινά ortum esse addito alpha geminataque dentali affirmat EM. 167, 35. quam in opinionem sponte sua incidit Buttmannus Gramm. §. 77. adn. Verius Hermannus ad Vig. 713. aspiratum ἄτινα, si vim propriam amitteret, simul spiritum amisisse censet. Ac ne hunc quidem mutandum esse putaverunt Grammatici a Gaisfordo appellati.

παρολκῆν ὡς τὸ ἐναλίγκιος, ἐναντίος, ἐνέπειν. Αἱ δὲ τοιαῦται τῶν προθέσεων παρελκόμεναι καθάπερ πλεονάσματα οὔσαι οὔτε τάσιν οὔτε ἄλλο τι τῶν παρεπομένων ἐναλλάττουσι. De hoc pleonasmō praepositionum loquitur Choeroboscus Can. p. 524 sq. Anecd. Cram. IV. 180. συλλαβῆς προσερχομένης καὶ οὐ λέξεως ἐξαμαυροῦται τὸ ἰδίωμα τῆς προθέσεως — καὶ διὰ τοῦτο ἔξωθεν ἐποιήσατο τὴν κλίσιν, ἐκαθεξόμην, ἐκάθευδον, ἐκάμμυον, ἤνεπον, ὡς σχεδὸν ἀπλῶν οὐσῶν τῶν λέξεων, hisque subjungit adjectiva ἐναντίος, ἐναντίβιος, ἐναλίγκιος.⁶⁵⁾ quibus simile est ἔμπλην si pro πλησίον dicitur et ἔμπελάδην sive ἔμπελαδόν. Sed est aliud ἔμπλην, quod idem atque χωρίς extra significat, et simplex πλήν id est πλεῖν sive πλεόν plus; nam quod extra numerum est, plus est. In hoc praepositio syllabae locum obtinet non dictionis, neque facile explicari potest nisi, ut ἔμπλεος dicitur pro πλέος et ἔμμεστος pro μεστός, eodem pacto ἔμπλην pro πλήν. haec enim omnia cum πολὺς πλέων πλεῖν connexa videntur ut germanica voll et viel. Singulare est ἔμπη in Phalaeci epigr. aeolico ἔμπη νίκης i. e. πῶς ἐνίκας, cujus syllaba prima aut prorsus pleonastica aut praepositio est rectione sua destituta ἐν πῇ in ubi? et hyphen ἔμπῃ, nam sic potius scribendum fuerit accentu non remoto. Naturae quidem haec consociatio praeverbii cum adverbio interrogativo, quod dativi figuram habet sicut redditivum τῇ hic, haud dissentanea videtur sed testimonio comprobari non potest. Praepositionis quiescentis exemplum affert Schol. Arist. Vesp. 1115. ἔμβραχυν τὸ καθάπαξ ἢ παντάπασιν· ἀττικὴ συνήθεια οὐδὲν πλεόν δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν. Hoc minime quadrat. Adverbium illud interdum ἐν βραχεῖ scribitur et hinc illud contractum esse significat Timaeus Ἐμβραχυν συντόμως καὶ οἷον ἐν βραχεῖ. Consimili syllabae finalis corruptione Coraes ad Isocr. p. 226. ἔμπας et ἐγγύς ex ἐν πᾶσι, ἐν γυίοις orta putat et, quantum ad illud attinet, non dissentire videtur Hesychius Ἐμπαν πάντως. Verum

65) Ἀλίγκιος καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐναλίγκιος Tzetz. ad Hes. Opp. 128. prothesin significans.

de hac attenuatione syllabarum finalium alias. Pro inusitato ἐννός nurus Poll. III. 32. Bekkerus scripsit ννός, quod ab illo praeteritum esse minime credibile est. Ἐξατραπῆς et ἐκσατραπεύειν, quae in Inscr. et libris leguntur, excusationem peregrinitatis habent. Adjectivum ἐξέτερος etsi in duobus illis Nicandri locis nihil aliud sonat quam ἕτερος, tamen intelligi potest nomini disjunctivo ἕτερος per quandam sympathiam additam esse praepositionem qua separatio significatur ⁶⁶). Adjectivorum ἀρπεδόεσσα et ἐρπεδόεσσα, quae Hesychius eodem modo explicat ἰσόπεδος ἐπίπεδος ὁμαλή, partem alteram esse πεδόεις ferme omnes consentiunt sed disceptatur de altera: ἀρπεδόεσσα ἢ ἄγαν πεδιή κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἀρί — πέπονθε δὲ ὁμοίως τὸ ἔρ-θυρις αἰολικῶς ἢ μεγάλη θυρίς ⁶⁷). Οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος. Τὸ δὲ ἀρπεδές — ὁ Νίκανδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν (τὸ ἀρί) παραλαμβάνειν EM. 148, 8. Deterius suadet Schol. Nic. Ther. 420. κάρη ἀρπεδές τὸ ἐπίπλατυ καὶ ὁμαλόν, παρὰ τὴν ἔραν οἶονεὶ ἐροπεδές, quo altera scriptura ἐρπεδές ⁶⁸) explanatur. Sed expeditius est ἀρπεδές, sive syllaba redundat ut myrice hodie dicitur ἀρμυρίκη v. Sibthorp. Prodrom. Flor. Gr. T. I. 208. sive consona rho, quo tendunt Hesychii glossae Ἀπεδίξιν ὁμαλίζειν, Ἀρπεδίσαι ὁμαλίσαι, et adjectivum ἄπεδον i. q. ἰσόπεδον vel πεδανόν planum. Ὀλοσχος Schneiderus a Nicandro pro ὄσχος positum putat addita syllaba ut ὄνθος, ὄλονθος ὄλυνθος. Cum ὄσχη procul dubio cohaerent αὐροσχάς, ὄρεσχάς, ἀρέσχη. Ὑσπληγῆ καὶ ὕστριχίς κυρίως μάστιγῃ ἢ ἐκ χοιρείων τριχῶν πεπλεγμένη, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ βούκεντρον Schol. Lyc. 21. Eust. ad Dion. 1190. Scuticas ὕστριχίδας vocatas esse quia e setis necterentur, concedi potestulantibus; sed haec notatio minime convenit ad

66) Μετεξέτεροι, quod veterum Hippocratis enarratorum alii ἕτεροι interpretantur, alii ἐνιοι. sive τινές, interdum neutrum significat sed *diversi*.

67) Quae his interjecta sunt verba πέπονθε δὲ ἵνα μὴ σημαίνηται ἢ ἄγαν ὁμαλή, eorum duo prima ejicienda, pro ἵνα μὴ scribendum est ἵνα δὴ vel ἵνα solum.

68) Ἐρθυρίς, quod huic apponitur, differo ad Dissert. de Sync.

nomen ὑσπληγξ si praesertim vectem remissarium sive repagula declarat, quae est usitatissima significatio; quin etiam ubi pro βούκεντρον dicitur, manifesto a πλήσσω derivatum est; nam idem instrumentum nominatur βούπληξ et βούπληκτρος ἄκαινα. Neque tamen placet quod in Epim. I. 340, 24. dicitur, ex ὑπόπληξ contractum esse. Itaque nomini ὑσπληγξ prothesin biliteram quamvis repugnanter concedimus.

De syllabae primae abjectione nihil antiquitus traditum invenio nisi illud pervulgatum quod ad defectum praepositionum attinet: ἦρα τὸ ἐντελὲς ἐπίηρα Sch. Od. XVIII. 56. de quo controversia est inter doctorum sententias, et ὄχα κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐξ προθέσεως· ἔστι δὲ ἐπιρῶημα ὀνοματικόν EM. 644, 47. Epim. I. 319. Id totum rejicit Buttmannus veri se ignarum professus. Sed opportuna videtur Eustathii comparatio p. 54, 42. ἐν τῷ ὄχα λείπει ἡ πρόθεσις ἐξ καθὰ καὶ ἐν τῷ Ὀχη, ὅρος δὲ τοῦτο ἐξέχον⁶⁹⁾ eademque significatio eminentiae reddita est conjugatis ὄχθος et ὄχθη, quibus ob similem epenthesis literae theta conferenda sunt ὀχή ἢ τροφή id est *sustentaculum corporis*, ut ab Augustino appellatur, et εὐόχθος cum verbo εὐόχθηϊν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ Schol. Hes. Opp. 475. quo loco non εὐωχεῖσθαι significatur sed εὖ ἔχειν sive εὐθηνεῖν. Sic igitur sententia est, verba ἔχειν et ὀχεῖν respondere germanicis, quae Graffius in Lexico Ling. Germ. ad unam stirpem refert *haben* et *heben*, et hinc non solum elevandi et sustinendi instrumenta nominari ὄχος *vehes*, ὀχεύς *vectis* sed etiam ὀχή proprie significare *die Hebung*, et ὄχ' ἄριστος *eminenter optimus*, neque alium intellectum habere ἔξοχα⁷⁰⁾ quod quia expressius est idemque usitatus, idcirco ὄχα ellipsi apponitur, quam veteres minus apposite aphaeresin vocant. Praepositiones saepe poetae subtrahunt tum in nominibus χείριος dicentes pro ὑποχείριος ut Tragici, τάρβος

69) Ὀχη τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν Strab. X. 445.

70) Si ὄχα proprie ὀχυρῶς *firmē, valde* significat ut Doederleinio videtur Syn. II. 94. ὄχ' ἄριστος multo alium intellectum habet atque ἔξοχ' ἄριστος.

Lycophr. pro ἐπιτάρροθος, πάτος et σκύνιον Nic. pro ἀπόπατος sive ἀφόδευμα et ἐπισκύνιον, πληγάδες Apollon. ἀσσύτιερος Oppian. et quae Hesychius servavit Ἀλξέων τειχέων et Κάρσιος πλάγιος, tum in verbis πλόμενος et τελλόμενος v. Meinek. Anall. 97. ἀρριχᾶσθαι sive ἀριχᾶσθαι pro ἀναρριχᾶσθαι, quod Herodianus περὶ παθῶν ex Hipponacte protulit EM. 99, 20. parique libertate scriptores atticae dictionis desertores compositis praetulerunt simplicia ἀντᾶν, ἐρᾶν (fundere), δειλιᾶν, διδράσκειν ⁷¹⁾, ἐννύναι sive ἐννύνειν, οἰγνύναι, ὀλλύναι, quibus adjungi possunt quae Grammatici soli memorant δεία pro ἐνδεία et πηλακισμός pro προπηλακισμός. De indeclinabilibus huc refertur ὠμαδῖς, quod Theognostus Can. 163, 23. ⁷²⁾ diversum a ceteris in αδῖς exeuntibus accentum habere docet, rationemque qualemcunque reddit Joannes 38, 27. ἴσως ἐκ τοῦ κατωμαδῖς ἀφηρέθη, quod alibi non legitur sed modo ὠμαδόν et κατωμαδόν. Eadem figura est si ἔρχεσθαι dicitur pro ἀπέρχεσθαι, et similiter alia quibus Apollonius Adv. 613. probare studet ὅτι οἱ ποιηταὶ προθέσεσιν ἐλλείπουσι. Verae ellipsis, quam nos quaerimus, in his omnibus nullum exemplum est. Ejusdem Apollonii sententia fuit longe disseminata vocabulis cum adverbio εὖ conjunctis hoc nonnunquam detrahi ἀπὸ τοῦ εὐήνωρ ἢ εὐηνορία καὶ εὐηνορέα καὶ ἐλλείψει τῆς εὐ διφθόγγου ἥνορέα καὶ δόμοις ἐνι ποιητοῖσι ἐν ἐλλείψει ἐστὶ τοῦ εὖ de Adv. 546. cujus rationes reprobavi in Parall. p. 156—166. nec certum vel aphaeresis vel prosthesis argumentum praebet urbis Libycae nomen Εὐεσπερίς — λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ εὐ μορίου Ἐσπερίς Steph. qui μορίου nomine non particulam sed syllabam significat. Illam Choeroboscus Can. 185, 25. deesse putat adjectivo τρόφι — ἀπὸ τοῦ εὐτροφί κατ' ἀφαίρεσιν, nec tamen repugnat Herodiano apocopen inferenti, de quo alibi dicitur; εὐτροφίς nusquam legitur; semel δυνατεῖ in Epist.

71) Διδρακότες Eunap. Fragm. Boiss. XVIII. p. 112. ed. Nieb. διδρῆσκουσι Aret. Acut. II. c. 3. 257. sed cod. διαδιδρῆσκουσι. Prorsus derelicta sunt αἰσιμοῦν, γρεῖν, ἐχθάνεσθαι ut latina cutere, cellere, fendere, cendere, clinare, stigare, ritare, gregare.

72) Hoc in EM. 806, 8. restituendum est pro ὠμαδῖς.

Pauli apostoli, quod εὐδυνατεῖ dici oportuit. Ea demum aphaeresis dici poterit; sed codd. variant δυνατοῖ, δυνατεῖ, δύναται. Idem vero adverbium versificatores praeponunt non tam ad iuvandum intellectum quam explendis numeris ut εὐγναμπος μάκελλα pro simplici γναμπτή v. Wernik. ad Tryph. v. 205. vel etiam quia ad formationem necessarium est ut εὐρηνος κόρη Anth. XIV. 149. id est κεφαλὴ ἀρνεῖα, εὐιππος ὄνυξ pro ἵππειος Nonn. XXVII. 188. εὐθηρος ἀοιδὴ Oppian. Cyn. I. 46. quae paullo post vocatur θήρειος ἀοιδὴ II. 58. εὐκαμπὲς δρέπανον Hom. etc.⁷³⁾ quod apparet etiam in disjunctis φέρει τὸν εὐπτερον ἅ πτερόεσσα Anth. IX. 122. Nominum propriorum, praesertim peregrinorum, regula deest: Ἀσσύριος et Σύριος, quod illi postponit Schol. ad Hor. Od. II. 11, 1. quae nunc Syria dicitur olim addita syllaba Assyria nominabatur. Ἀντίσαρα ἐπίνειον Λατηνῶν. Ἡρωδιανὸς Ἀντισάρη· τινὲς δὲ Τισάρη γράφουσι Steph. Laconis nomen Χίωνις in Paus. III. 14, 3. Ἀγχίωνις scribitur, quod plerique corrigendum putant, Siebelisius defendit propter licentiam huic generi concessam. Ἰσμαρος πόλις Θράκης, ἣ νῦν Μαρώνεια καλεῖται Hes. cui appellationi quasi praeludit nomen regis Maronis ὃς Ἰσμαρον ἀμφιβεβήκει Od. IX. 198. Aesculapium Lycophro 1054. Ἥπιον nominavit etymologiam a Grammaticis decantatam sequens. Ignotum est Ὑάλιος πολεμικός καὶ Ἐννάλιος Suid. Dicam nunc de syllabis mobilibus, quarum prima litera est consona, proxima vocalis.

XIX. Ad illud genus, in quo substiti, pertinent haec: Γραῖα πόλις Ἐρετρίας ἀφαιρέσει γέγονε τῆς ἀρχῆς Steph. de quo nonnihil dissensionis fuisse ostendit Strabo IX. 404. Γραῖα τόπος Ὠρωποῦ πλησίον — τινὲς δὲ τῇ Τανάγρα τὴν αὐτὴν φασιν v. Interpp. ad Thuc. II. 23, 3. Μεμβλίαρος νῆσος καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν Βλίαρος Steph. quorum illud

73) Eodem de genere est κίρκος φιλοκαμπῆς et φιλόδουπος ἄμνηραstrum crepitans Anth. φιλοικτιον (ὀμμάτων) βέλος pro οἰκτρόν et φιλόσπονδον λίθος pro σπονδεῖον apud Aeschylum cf. Meinek. Del. 184. Ἀφιλοσιάχυνος πεντή Anth. abundat ea parte sine qua ἀφιλόδοξος, ἀφιλόμαχος etc. constare non possunt; quippe satis erat ἄσταχυς spicis destituta, sed non dicitur ita quia idem sonat substantivum.

saepius legitur, hoc ne semel quidem. *Ταξίμυρα* urbis Syriae nomen Strab. XVI. 753. quae ab aliis *Σίμυρος* dicitur, Tzschuckius removit *Ξίμυρα* corrigens vel *τὰ Σίμυρα*, et eidem Straboni pro *Ὀκη* XV. 728. Critici restituunt *Ταόκη*. Mons Creticus *Τίτυρος* in libris nonnullis *Τύρος* vocatur v. Hoffmann. *Griechenland* p. 1325. Praetermitto alia hujus notae, quorum ne scriptura quidem liquet, nedum ut dici possit utrum syllaba careant an abundant. Vocabula communia, quae ab Hesychio et EM. proferuntur, *Βάστραχας τοὺς τραχήλους Βοιωτοί, βαστραχηλίζει τραχηλίζει*, nisi sigma insititium haberent, concedendum esset prosthesi syllabica aucta esse. Sed epenthesis illa locum aperit suspicioni cervicem a principio dictum esse *στράχηλον ἀπὸ τοῦ στρέφειν*, quia *cervix multis vertebratisque ossibus flexilis ad circumspectum* Plin. XI. 37. sect. 67. et ut ab eodem vertendi verbo nomen *ἀστράγαλος verticillus* ductum est, ita illi nonnullos apposuisse alpha⁷⁴⁾ et postremo beta sive digamma. Et pari progressionem a *σκαρίζειν* perventum est ad *ἀσκαρίζειν*, hinc ad *Βασκαρίζειν σκαρίζειν Κρητες*. Quis vero non miretur Apollonii effatum toties repositum *τὸ λῶ ἀφηρημένον ἐστὶν ἐκ τοῦ θέλω* de Conj. 522, 12. de Adv. 568. de Pron. 74, 1. Synt. I. 2, 10. Nec fide dignius quod ad Pron. l. c. in cod. adscriptum est *τελέως λέως*, a Photio quoque allatum s. *Λεωκόρητος* et aliis. Etenim adverbium ab Archilocho usurpatum *λείως οὐδὲν ἐφρόνεον* prorsus nihil sapiebant, et quae Glossographi cum hoc composita ferunt *λεώλεθρος, λεωκόρητος*, propinqua sunt substantivo *λαός, λεώς*, quod multitudinem sive universitatem significasse videtur, unde *Λεωργός παροῦργος κακοῦργος, -λαοργός ἀνόσιος* ut *παντοποιός* et *παντοδέκτις (παντοῦδέκτις)* v. ad Aj. v. 445. et indidem adverbium *λέως* id est *πάντως*, quod Hermannus ad Soph. Ant. v. 1261. paulo argutius a *λεῖος laevis* planus reperit. Eodem quo ille errore ducitur Aristoteles Nicom. VII. 12. *τὴν εἰδαιμονίαν οἱ πλείστοι μεθ' ἡδονῆς*

74) Veteres etymologi, qui *τραχήλας, τραχὺς* et *ἐπίχτις* ab una stirpe repetunt, alpha superesse sumunt.

εἶναι φασί· διὸ καὶ τὸ μακάριον ὠνομάκασιν ἀπὸ τοῦ χαί-
 ρειν. Hic tamen meminerimus oportet philosophos veteres
 et philosophorum similes juris consultos hujusmodi etymo-
 logiis non tam originem vocabulorum grammaticè explicare
 quam notionem cum voce congruentem lectoribus ante ocu-
 los ponere voluisse; quam in rem multa collegi in Aglaoph.
 867 sq. de Aristotele ipso dixit Zellius ad Nicom. II. p. 60.
 Hoc fortasse signum sequutus Philoxenus in libro de ana-
 diplasiasmo illa effutivit quae Orion refert 104, 18. μα-
 σῶμαι παρὰ τὸ σῶ τὸ σείω καὶ προσλαβὸν τὴν μα συλ-
 λαβὴν μασῶμαι τὸ εἰς λεπτὰ τὴν τροφὴν κερματίζω, cui
 alia adduntur vel ejusdem auctoris vel ejusdem temeritatis
 commenta: μασχάλη ἀπὸ τοῦ σχήσω σχάλη κατ' ἀναδιπλα-
 σιασμόν, μάχλος ἀπὸ τοῦ χαλῶ, μᾶστιξ ἐκ τοῦ στίζειν etc.
 Plus ponderis habent quae Hesychius largitur. Primum
 Σάβυττος τὸ γυναικεῖον, quod alibi βύττον vocari scribit;
 Itali *polta* vocant estque hoc nomen per complures dia-
 lectos vulgatum v. Menag. Origg. Ital. s. h. v. Alterum
 Σίραμφος ῥύγχος, quod nihil differt a ῥάμφος v. Techn.
 303.⁷⁵) Nec piget apponere novitia σίχλιος et χλιός id
 est χλιαρός Du Cang. τζικνίδα pro κνίσσα, τζικρίκιον pro
 κρίκος, quae Coraes ad Isocr. p. 65. ad reduplicationem
 refert. Σίναπι, quod attice νᾶπυ dicitur, Grammatici ex-
 oticis adscribunt v. Parall. 200. nec sciri potest utrum syl-
 laba illi addita an huic adempta sit. Πάζιον et τοπάζιον
 Hesychius et Eust. ad Dion. 1121. ejusdem gemmae nomen
 esse tradunt cf. Kiessling in Ind. ad Tzetz. Chil. p. 564.
 quod si ex hebraico sermone fluxit, voci peregrinae πάζιον
 accessit syllaba. Fruticem eundem Graeci μυρίκην, Romani
 tamaricen appellarunt; utri verius, non constat, nisi qua
 illi cum myrto fuit similitudo, quod credidisse videtur Theo-
 criti interpres μυρίκας bis vertens μυρσίνας. Hesychii
 glossa Τετρυφάλεια περικεφαλαία fluxit ex Π. X. 76. φα-
 εινή τε τρυφάλεια. — Ab ἐπιμελής et hinc derivatis nihil

75) Eodem modo crevisse videtur Σαθάρυγα ταραχήν. Nomen
sapīnus, quod in Glossariis πεύκη et πένυς redditur, Salmasius suspi-
 catur ex sapopinus contractum esse.

differunt *τημελής, τημελεῖν, τημέλεια* praeter id quod haec potissimum de curatione corporis dicuntur v. Coraes ad Isocr. p. 190. Origo eorum explicatur in cod. Voss. ad EM. 163, 50. μέλω μελής καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτακτικοῦ τη μελής καὶ ἀτημελής. Nostrum sensum si consulimus, pleonasticum est potius. — Vocabulorum principia in usu quotidiano raptim pronunciando deteri naturae adeo consentaneum est ut miremur non plura hujus corruptionis exempla reperiri quam quae in Parall. 43. attuli, *ταρτημόριον, τράπεζα*⁷⁶⁾ et apud scriptores mediae aetatis *σαράκοντα, σαρακοστή, μοῦλλον tumultus. Κλησίασον σύναξον* Hes. pro vitiato habetur ut *Ἡρης ἄφρων* pro *φρενέρης* et *Θαζόμενος σκώπτων*. Illi tamen convenit augmentum compositi *ἐξεκλησίαζον*, quod Kruegerus tuetur ad Thuc. VIII. 93.⁷⁷⁾ Neque negari potest a themate, unde *θής, θώψ, θωπεύω* pendent v. Procl. 47. promptius proficisci *θάζεσθαι* quam *τωθάζειν*. *Ψάλυξ* (*τινὲς τὰς τρίχας ἐδέξαντο, Αἰδύμος δὲ τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας*) ἀπὸ τοῦ φειψάλυξ κατὰ ἀφαίρεσιν Choerobosc. Can. 81. ubi pro *τρίχας* scribendum est *ψυχάς* ex Hesychio *ψάλυγας ἔνιοι τὰς λεγομένας ψυχάς ἄμεινον δὲ τοὺς σπινθῆρας*⁷⁸⁾. Defectu duarum syllabarum notabile est quod idem et alii exhibent *Αυγμός ὀλολυγμός* *θρήνος ἀνανυγμός*, pro quo Wieselerus ad Eumen. p. 47. *ἀνανυγμός* scribendum censet, Bernhardy autem ad Suid. h. v. ceteris servatis *ὀλολυγμός* excludit, neque Scholiastae Aristophanis credit *λίζειν* pro *ὀλολύζειν* dici. Ac si vetustissimorum scriptorum usum respicimus, *ὀλολύζειν* longe distat a *λύζειν*, quod de affectione ventriculi dicitur; cete-

76) *Τετράπεζα κατ' ἔλλειψιν τράπεζα* Procl. in Cratyl. c. 83. p. 45. Boiss. κατ' ἀποβολήν Orion. 149, 30. et EM.

77) Imperfectum *ἐκκλησιάζον*, si recte ita scribitur, indicium praebet praesens *ἐκκλησιάζω* non compositum esse cum *κλησιάζω* sed a substantivo, quod simplicis locum obtinet, derivatum ut *ἐνέχυρον — ἡγεύραϊον*.

78) Papiliones a volatu celeri et micante dici potuerunt *ψάλυγες* id est scintillae ut *ψαλὶς ἢ ταχὺία κίνησις*. Alii *φειψάλυγες* scribendum putant et pro *Ψελός αἰθαλός* pariter *φειψελός*. Cujus syllaba prima si cum *φαιών* confertur, unde *φαιύσιγγες* id est *αἰγαί* sive *ἀπτίνες*, primi videtur; sin cum *ψάλος*, adoptiva.

rum utrumque naturale est et integrum. Ὀλοφυγδών et ὀλοφυκτίς sive ὀλοφυκτίς a φυκτίς et φύκταινα solo syllabarum numero differunt, sed augmenti causa non reperitur. Haec simplicia sunt; quod vero Schol. Aesch. Fals. leg. §. 21. p. 28. ed. Bait. affert σχοῖνος οἱ μὲν ἀπλῶς λέγουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὀλόσχοινον, id et spiritus syntheton esse indicat et significatio; sic enim vocatur junci species major ut ὀλοέχινος ὁ μεγέθει διαφέρων Mosch. Sched. 208. eademque ἐχνομήτρα sicut ὀρυγομήτρα ὄρυξ ὑπερμεγέθης Hes. quo Salmasius plantae nomen *lotometra* illustrat. Ad explicandam Suidae glossam Πρόπιον μάντευμα καὶ θεοπρόπιον θεῶν μάντευμα duplex iniri potest ratio, aut eam e loco vitiatō depromptam esse aut poetarum aliquem, qui huic nomini verbum προέπειν id est προειπεῖν subesse crederet, omīssa parte non necessaria, ut aliquid novi proferret, finxisse πρόπιον cf. Buttmann. Lexil. I. 20.

CAP. VIII.

*De syllabis duplicatis*¹⁾.

§. 1. Prothesin, in qua hactenus morati sumus, technici nonnunquam anadiplasmum vocant ut EM. 755, 2. ἅττα κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τέττα sed proprie sic dicitur ἡ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοιχῶν ἐπάλληλος ἐκφορὰ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν καὶ ὀνομάτων, κεκάμω, ἀτάρτηρος Tryph. de Pass. §. 12. p. 34. Hujusmodi duplicationis²⁾ de qua ad Aj. p. 242 sq. breviter et summatim disserui, Grammaticus Parisinus Gregorio subjunctus p. 686. tres numerat spe-

1) Haec dissertatio primum edita est solemnibus Jan. MDCCCXLVII. Eodem fere tempore scripsit Heinebachius *de graecae linguae reduplicatione* MDCCCXLVII. et Doederlein. *Ueber die Reduplication in der griech. und lat. Wortbildung* in libro *Reden und Aufsätze* T. II. p. 111. Quid mihi cum utroque conveniat, quantum discrepet, patebit conferentibus.

2) Nomen *reduplicatio* apud Latinos non legitur; pro verbo *reduplicare* Priscianus in nono libro et decimo, ubi de formatione perfecti agit, utitur simplici.

cies, communem, poeticam, ionicam; καὶ ἰωνικὴ μὲν ὡς τὸ κεκάμω, κοινὴ δὲ ἐν τῷ τέθνηκα, ποιητικὴ δὲ ἐν τῷ ἐλέλιξε καὶ προπροκυλινδόμενος. Nos totidem ponimus genera sed nominibus diversis; unum temporale, quo tempora verbi distinguuntur, alterum ad formationem pertinens nominum verborumque, tertium imitativum. Primo ex genere tres suspensae sunt species, una necessaria omnibusque graece loquentibus communis τέτυφα, τετύψομαι, altera poetarum epicorum usibus accommodata, cui domicilium proprium in aoristo secundo et futuro hinc propagato πέπι-θῆσω, tertia verbis priscis et poeticis adstricta, quae quibus semel adhaesit nunquam detrahitur ἥπαφον, ἥραρον, et saepe etiam ad derivata transluit ἀκαχῆσω, ἀκαχῆσαι, ἀκαχύνω Antimach. Fr. CVIII. v. Technol. 239. ἀραρίσκω, ἀπαφίσκω, cetera. Haec nihil negotii facessunt, sed plurimum illa quae a consona oriuntur. Horum pars maxima ab anadiplosi abhorret; nunquam enim legitur λέλιπον, λέλαβον, βέβαλον, τέτεκον, πέπαθον, τέθανον, πέφυγον, ἐκτέταμον, ἐκτέθορον, etsi haec omnia nonnullis locis poni poterant, velut ἄλοχον τε φίλην ἔλιπον Π. V. 480. ὑποκισσαμένη ἔτεκον XX. 225. νῦν ἐφυγες XI. 362. ἐτραφέτην in principio versus V. 555. ἐπεὶ οὖν ἔκαμον IV. 244. etc. De duobus postremis nonnihil dubitationis fuit; πότερον κεκάμω ἢ ὁ ᾗ σύνδεσμός ἐστι Anecd. Bekk. 1158. sed Aristarchus in Π. I. 168. scripsit ἐπεὶ γε κάμω, ἵνα μὴ ἢ διπλασιασμός ἐν τῷ ῥήματι et pariter altero loco VII. 5. In Π. XXI. 279. Herodianus unice probavit ἔτραφ' ἄριστος οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ τέτραφ' et in L. VII. 199. γενέσθαι τε τραφόμεν τε prius verbum dupliciter acui iussit quamvis spondiacum (paroxytonon) γενέσθαι τε — ἵνα ἐκφύγωμεν τὸν διπλασιασμόν τοῦ ῥήματος, λέγω δὲ τοῦ τετραφόμεν, quod in nonnullis libris invenitur sed contra morem verborum, quae duas in exordio consonas habent ἔδραθεν, ἔδραμεν, ἔκτανε, ἐτράπετο, nam haec anadiplosin, quam versus saepe admittit, non recipiunt.³⁾ Sunt vero

3) Schol. A. ad Π. XI. 116. ἡ διπλὴ ὅτι δύναται κατὰ διαστολὴν ἐκγνωσκέσθαι εἶπερ τε τύχησι καὶ τετύχησι ὡς λελάχωσι. Sch. Viot. VII. 6. ἐν τοῖς τοιούτοις μᾶλλον οἱ σύνδεσμοι ἐπικρατοῦσιν ἢ περ

alia verba, quae nusquam reperiuntur nisi duplicata πέφνε, κεκαδών, ἄμπεπαλών, τεταγών, λελάκοντο, κεχάροντο, πεφιδέσθαι, et non pauciora utrique formae opportuna. Causam hujus schematismi EM. 322, 56. reddit sed falsam, homericum ἐκλέλαθον repetens a praesenti syracusano λελάθω, quod quum alpha longum habeat sicut perfectum ipsum, systole quoque affingenda erat, qua Schol. Od. VI. 303. subjunctivum κεκύνθωσι explicare conatur: τὸ ὑγιές ἐστι (κεκεύνθωσι ἀπὸ τοῦ μέσου παρακειμένου κέκευνθα) εἴτα συστολὴ παρηκολούθησεν ὥς ἐν τῷ φύξις. Sed Georgius Curtius in libro scite et eleganter scripto *Die Bildung der Tempora und Modi im Griech. u. Lat.* p. 150 seq. multa in hanc sententiam disputat anadiplosin si minus omnibus at certe plerisque aut significationem factitivam aut quandam emphasin afferre. Illud convenit duobus Homeri verbis λελαχεῖν et λελαθεῖν, sed apud posteriores haec idem sonant quod non aucta v. ad Buttm. 232. fin. ⁴⁾ et ad Aj. p. 91. sicut ἔφραδε (ad Buttm. 318.) et πέφραδε, πορεῖν et πεπορεῖν, et apud Homerum ipsum λαθέσθαι et λελαθέσθαι. Quumque multa sint verba duplicem potestatem sortita, de quibus l. c. dictum est, illis quoque duplicationis vis factitiva parum comprobatur. Hac accessione vocabula aliquando significantiora fieri mea quoque sententia fuit; sed ad eam confirmandam non utar homericis exemplis quae aut semel inveniuntur ut ἄμπεπαλών et hesiodium μέμαρπε, cujus ne certa quidem scriptura est, aut alioqui a nativa specie discrepant ut τετυκέσθαι, κεκάδοντο. Sed potius ita existimo hoc non nativum esse aoristi incrementum sed a poetis arcessitum vel hiatus effugiendi causa vel ad producendam quae antecedit syllabam brevem ut δέδασ in quatuor Odysseae locis μὴν δέδασ, Ἀθηναίῃ δέδασ eodem intellectu quo Theocritus dixit Ἰππαλίδας ἔδασεν, et potissimum ad explendos numeros, quare alio loco le-

οὶ διπλασιασμοί· φιλεῖ γὰρ μετὰ τὸν ἐπεὶ καὶ τὸν εἴ ὃ κέ σύνδεσμος ἐπιφέρεισθαι. Sed alterum invenit Hesychius Τετύχησι τύχη, eodemque utitur Maximus v. 577. τετύχοιεν Maneth. III. 299.

4) Ἐκλέλαθον pro ἐξελάθοντο invenit Hesychius et imperfectum ἐπελάνθανε pro εἰς λήθην ἤγεν positum.

gimus *ταρπώμεθα* alio *τεταρπώμεσθα*, *λάθέςθαι* et *λελαθέςθαι*, *πύθοιτο* et *πεπύθοιτο*, *κύθε* et *κεκύθωσι*, quae Curtio p. 162. corrigenda videntur⁵⁾. Nunc de ceteris temporibus quaeramus. Imperfecta duplicari posse olim creditum est exemplis homericis *ἐνέριπτον*, *τετειύχετον*⁶⁾ et *πεπείθετο*, quae nunc emendata sunt; *δεδέρκετο*, quo Josephus in Synopsi p. 366. T. III. utitur ad probandum diplasiasmum, vitiose scriptum est pro *δερχέσκετο*. Sed proprietate significationis iterativae sustentantur *ἐπέπληγον* et *ἐμέμηκον*, quorum alterum plerique omnes a praesenti syracusano *πεπλήγω* repetunt, quod genus verborum illustravi ad Buttm. p. 37. Aoristus prior ab Epicis non augetur; nam *ἀκάχησε* Hom. et *ἀπάφησε* Quint. XIII. 280. prosthesin quidem habent sed stabilem; *Ἀράραι* (sic) *ἀρμόσαι* Hes. fortasse pro *ἀραρέν* dorico scriptum est; *ἀρηράμενος* apud Quintum et aequales (v. ad Buttm. 56.) non aoristus est sed praesens perfecti simile pro *ἀραρήμενος*. *Κεκορευσάμενος* invexit Tzetzes ad Hes. Opp. 33. *Δεδείσαι* *φοβῆσαι* Hes. fortasse librarii error pro *δειδίσαι* vel *δειδίξαι*⁷⁾ a verbo *δειδίσσω* *ἐκφοβῶ* Suid. *δεῖδω* *τὸ φοβοῦμαι*, *δεδίττω* *τὸ φοβῶ ἔτερον* Schol. Eur. Hec. 775. pro quo *δεδίττομαι* dici solet; ejusdemque glossam *Τεθήσαιο* *ἐθελάσαιο* jam Sylburgius animadvertit ex homerico loco

5) *Πεπιθέσθαι* pro *πεισθῆναι* positum ostendi ad Buttm. 265. l. 17. ubi post *πεισθῆναι* inferenda sunt verba quae in superiorem versum irrepserunt *gegen den homer. Sprachgebrauch*. *Πεπύθοιο* Nic. Al. 336. *Τεταρπειο* et *τεταρπέσθαι* Hesych.

6) Epim. I. 397. *τὸ τετειχέον παραιοιχοῦ ὅν ἔδει εἶναι ἐτευχέτην· τὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιγοιφῶν ἔχει τετειχάτορ.*

7) *Δείδισ φοβοῦ* Hes. Albertius *δείδισ* corrigit tanquam imperativum perfecti, cui Herodianus in Choerob. Can. 746. 20. hunc modum abjudicavit similem εἴργε ad praesens εἴργω referens: neque Homerus eo utitur (nam *δείδισ* indicativus est) sed Quintus VII. 293. Mihi in mentem venit Hesychium *δείδισ* scripsisse imperativum verbi *δειδίσω*, quod fortasse delitescit in proxima glossa *Δείδισ* (sic cod.) *δειδίσαι* id est *δείδω* sive *δειδίσω* *δειδίσω* cf. Techn. 234. adn. 4. Quae sequitur *Δεδείκεις* *δεικίς* corrupta videtur pro *δειδίσκεις*, quod series poscit, a verbo *δειδίσκω* ut *δειδίσκω* *δειδίσκεις*.

γυναικά τε θήσατο ductam esse. ⁸⁾ Quae apud alios scriptores leguntur, onomatopoeica sunt, futurum τετορήσω, quod Schol. Arist. Pac. 381. inter lexes tragicas refert, cetera conveniens aoristo duplicato τέτορε ⁹⁾; alterum Κεκραγήσει κραυγάσει Hes. et aoristus a LXX. usurpatus ἐκέκραξα v. Fisch. ad Vell. II. 248. Ab horum societate sejunctum ideoque suspectum est πεπαγοίην, quod Schol. Il. XIV. 241. ex Eupolide (Fragm. P. II. 569.) sine ulla loci designatione affert tanquam simile homerico ἐπισχοίης. Illud Ahrensius Dial. dor. 330. perfecti optativum esse statuit dorice appellatum. Sed hoc prorsus non convenit ad sententiam Scholiastae, qui quum aoristum σχοίης defendere vellet, non perfecti exempla afferre poterat, quae sunt frequentissima, sed aoristi; atque hujus temporis sunt etiam duo altera quibus in hac causa utitur, ἀγαγοίην et ἰοίην· nam hoc quoque veterum nonnulli propter oxytone-sin participii ἰών aoristo adscribebant EM. 301, 26. tertiumque πεπαθοίης, quod Schol. Ambr. in Od. XVII. 555. pro πέπονθας scriptum invenit. Horum vero nullo defenditur πεπαγοίην· quare id ad Buttm. 273. vitiose scriptum esse suspicatus sum pro περιτραγοίην vel πεπαλοίην (ἀμπεπαλών) vel πεπαροίην a verbo duplicato πεπαρεῖν. Verborum, quae a vocali oriuntur, unum in commune receptum est ἥγαγον, quod quia prosthesin fixam et immutabilem habet eaque sola ab imperfecto ἥγον distinguere potest, a mutabilibus, quae consonam in principio habent, separari oportet et multo magis ἥνεγκον, cujus etymon bisyllabum conjectura modo attingitur.

8) Idem Τέθιγεν ἦψαιτο (post τεθάρδηκα) et Τεθορεῖν διαπηδῆσαι (post τέθραπται) nescio unde sumpta; Homerus infinitivo θορεῖν non utitur, verbum θιγγάνειν omnino ignorat; nec tamen contenderim illa eodem quo τεθήσατο vitio corrupta esse. Praeter Τεθάξαι μεθύσαι, quod Albertius τέθαξαι μεμέθυσαι scribendum putat, nullum novi aoristi verbi a theta incipientis duplicationi opportunum.

9) Hesychius Τέτορεν ἔτρωσεν et Ἐτέρορεν (sic) ἐνέγλυψεν, ἔφρασεν, quarum interpretationum illa ad ἐντέτορεν vel ἐν τ' ἔτορεν spectare videtur, haec convenit cum tragico illo εἰς οὗς τετορήσω id est τορῶς φράσω. Ἐτέτορεν patet ab epico poeta dici non potuisse.

§. 2. Ab hac temporum obliquorum anadiplosi communi et ionica differt ea qua verborum positiones primae augentur. Illi enim una vocalium attributa est epsilon, huic plures, nec vocales modo sed etiam diphthongi, et quibus semel accessit nunquam detrahitur; non enim *τρεμαίνω* dicitur pro *τετρεμαίνω*, non *δίσκομαι* nec simile quidquam. Itaque eo quod *βεβρώθω* in usu est excluditur non reduplicatum *βρώθω*, quod Grammatici fingunt Epim. I. 282. *πεποίηκα πεποιήκω καὶ βρώθω βέβρωθα βεβρώθω* et plenius EM. 194, 10. *ἐκ τοῦ βρωῶ βρώσω βέβρωκα καὶ τροπῇ τοῦ κ̄ εἰς θ̄ βεβρώθω*. Nos hac ambage non utimur sed ab eodem themate *βόρω βρόω* una opera et *βεβρώθω* et *βιβρώσκω* propagatum esse et utroque continuatum morsum indicari contendimus, qualem *δαρδάπτω*, *γάγγραινα* et *ἐδηδών* id est *φαγέδαινα* significant v. §. 8. Vitiosa est codicum nonnullorum scriptura *κεκεύθουσι* Eur. Hec. 865. et vitii consors Scholiastes *τὸ κε ἀναδίπλωσις ποιητικὴ ὡς κεκάδονται* (*κεκάδοντο*) eodemque errore ducitur Schol. Od. VI. 303. si *κεκύθωσι* subjunctivum praesentis esse putavit *Κεκέλομαι* unquam dictum esse ne ii quidem credidisse videntur qui hoc primitivi instar habent: *κέλω καὶ ἐν διπλασιασμῷ κεκέλω καὶ ἐν συγκοπῇ κέκλω* Eust. 1306, 12. cf. Techn. 111. Rectius *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἥνίκα μὲν συλλαβῆς ἀναδίπλωσις ἦ, τὸ τέλειον καὶ κοινὸν λείπεται μιᾶς συλλαβῆς πρὸς τὸ διπλασιαζόμενον, λάβω λελάβω, ὅτε δὲ γράμματι ἐνθεωρεῖται ἐνὶ ἡ ἀναδίπλωσις, τότε ἰσοσυλλαβεῖ, μένω μίμνω, γένω γίγνω, μέλω μέμβλω* Eust. 1722, 61. Techn. 127. adn. quo etiam *πέπταμαι* referendum videtur Quinto frequentatum pro *πέταμαι* III. 650. et alibi v. ad Buttm. 272. Et hanc unius consonae principalis iterationem, cujus vestigia quaqua versa indagavi in Parall. p. 95. et Add. 541. a consueto anadiplasio syllabae proprio pleonasmī nomine distinguit Grammaticus in EM. 500, 31. Gud. 313, 3. *εἰ παρὰ τὸ κέλω ἐκέλετο ἐκέκλετο, πλεονασμός ἐστι τοῦ κ̄· εἰ δὲ παρὰ τὸ καλῶ κλῶ (κέκλω) οὐκ ἔστι πλεονασμός ἀλλὰ ἀναδίπλωσις. Ἔστι γὰρ κλῶ καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν κέκλω· οὐ γὰρ μόνον διὰ τοῦ ῑ γίνονται οἱ ἀναδιπλασιασμοὶ ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε̄, μένω μέμνω, φένω*

πέφνω· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν, quod clarius dicitur ab Eustathio 1275, 54. ἐκ τοῦ γένω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πεφένω καὶ κατὰ συγκοπὴν πέφνω. Sed hujus praesentis nullus est idoneus auctor v. ad Buttm. 273. Μέμνω si propter imperativum μέμνεο et nomina μέμνων, θρασυμέμνων, Ἀγαμέμνων in numerum recipere fas ducimus (v. ad Buttm. s. Μιμνήσκω et Techn. 127.) certe nulla causa est cur syllabam potius praefixam quam consonam verbi primariam sic ut in κέλω κέλω repetitam esse statuamus. Ceterum in hoc genere verborum, quae epsilon in reduplicatione habent, unum δεδίσκομαι interdum metri causa iota augetur δειδίσκομαι, cujus principium est δέλω duobus verbis δείκνυμι et δέκομαι subjectum, quorum consortium declaravi Techn. 64. — Major est copia praesentium quae pro epsilo iota substituunt. Horum pleraque proficiscuntur a primitivis pure terminatis, quae aut funditus intercederunt δράω ἀποδιδράσκω, δάω διδάσκω, πῖω πιπίσκω, γνῶω γιγνώσκω, τρώω τιτρώσκω, et a similibus πιμπλέω πίμπλημι πιμπλάνω, πιμπράω πίμπρημι, τίτραω τίτρημι v. ad Buttm. p. 12. et 304. aut certe a communi usu remota ut βίβημι βιβάζω¹⁰⁾ βιβάσθω βιβάσκω, κικλήσκω, μιμνήσκω, λιλαίομαι. Sed pars etiam ab usitatis χράω κικράω, δέω διδέω δίδημι¹¹⁾, δύω διδύσκω, κλάω κικλάσκω, quibus accedunt duo a paragogis ducta πιπράσκω et κικράω¹²⁾; nam πέρω non dicitur sed πείρω idque diverso intellectu, nec vero κέρω, quod etymi loco subjicitur in Epim. I. 167. κέρω συγκοπῇ κρῶ διπλασιασμῷ κικρῶ

10) Hoc verbum restituebam Anth. VII. 636. ποιμήν — κριοῖς ἀγνητῆρσι ποιε βληχητὰ βιβάζων id est τὰς οἷς τοῖς κριοῖς προσβιβάζων, pro vulgato βληχήμενα βάζων. Βληχητὰ substantive dicitur ut ποιητὰ, νηκτὰ etc.

11) Διδεῖναι δῆσαι Hes. infinitivus praesentis videtur vocali auctus ut homericus διδοῦναι, quod nonnulli διδῶναι scripserunt vocali producta ut τιθήμεναι Hom. et δεδαήμεναι Anth. App. 134. Maxim. v. 452. infinitivus reduplicatus verbi δάημι, cujus est participium non duplicatum Δαήμεναι ἔμπειροι γυναῖκες Hes.

12) Suspectum habeo Poll. VI. 175. τὸ χλιδᾶν οἱ κωμικοὶ φασὶ καὶ κικλιδιᾶν, quippe dissimile ceteris; ille fortasse χλιδιᾶν scripsit. Κικχάειν duplicatum esse Buttmannus Gramm. II. 218. minime persuadet.

πλεονασμῷ τοῦ γ̄ κιγκρῶ, ut πιπλῶ πιμπλῶ. Praesentium
 vero usitatorum nullum geminatur quin mutetur terminatio:
 τείνω (τέτακα, τέταγος) τιταίνω, δέκω (δέχομαι δείκνυμι) δε-
 δίσκομαι, τεύχω τιτύσκω. Suspicionem afferunt non mu-
 tata Τιτίει τιμᾶ et Πεπάλων (sic) κραδαίνων Hes. quorum
 alteri syllaba affluxit, alteri defluxit; scribendum enim
 ἐπιπάλλων ex Aesch. Choeph. 159. βέλη 'πιπάλλων Ἄρης.
 Μιμνήσκω non ab obsoleto μνήσκω sed unde dixi deriva-
 tum est et πιφαύσκω non a φαύσκω sed a prisco φάω ut
 βρόω βιβρώσκω, νόω γνόω γιγνώσκω. Migrat autem hoc
 πιφαύσκω duos canones, primum ὅτι οὐδέποτε ἐν τοῖς τοιοῦ-
 τοις δίφθογγος εὐρίσκεται Choerob. Orth. 187. tum quod
 iota haud raro producit in arsi thesique v. Techn. 83. con-
 tra regulam πᾶς ἀναδιπλασιασμός διὰ βραχέος ἐκφέρεται
 Choerob. in Psalm. p. 23, 33. EM. 477, 38. cui nihil de-
 rogat Hesiodus τιταίνοντες dicens producta prima Theog.
 209. id enim sibi permisit ut hinc Titanum nomen extri-
 caret. Jam alio loco rejeci quod Gregorius edicit p. 276.
 et iisdem verbis Schol. Theocr. V. 117. παρὰ τὸ γνῶ γίγνω καὶ
 κλῶ κίγκλω, nam et hoc ementitum est nec minus γιγένω et
 huic similia μιμένω, πιπέτω, quae Matthiae ponit §. 197.
 n. 7. Illius forma primitiva est γένω, quae remansit in latino
 sermone; hinc γίγνομαι factum iteratione consonae initialis
 quam consequitur trope epsili in iota ut πέτω πίπτω, τὸ
 γὰρ ε̄ ἐν πλεονασμῷ συμφώνου γινόμενον τρέπεται εἰς ῑ
 EM. 673, 9. non semper quidem sed saepius v. Techn.
 127. Quid vero causae sit cur Graeci βεβρώθω, τετραίνω
 dixerint sed βιβρώσκω, τιτράω, τιταίνω, demonstrare nesci-
 mus; sed hoc modo apparet eos ante alpha, iota et ypsilon
 solitos esse iota ponere eandemque vocalem praemitti ver-
 bis in μι et σκω exeuntibus. Nec minus obscurum quare
 βιβάζω, διδάσκω, τιταίνω, τετραίνω, δεδίσσομαι syllabam
 praepositivam in declinatu retineant, alia vero amittant,
 praecipue verba in μι exeuntia exceptis duobus, quorum
 unum Hesychius suppeditat Κιχρήσει δανείσει, alterum
 Homerus διδώσω bis in Odyssea scriptum sed improbante
 Aristophane qui παρέξω substituit v. Buttm. Gr. I. 432.
 Nauck. Arist. 58. Scholiastes vero ad Od. XIII. 358. a

verbo circumflexo *διδῶ* declinatum dicit, quae ratio etiam ad *κίχρησω* transferri potest, sed infirmatur eo quòd alia circumflexae conjugationis verba *ἴστω*, *τιθῶ*, *πιμπλῶ*, *πιμπρῶ*, *τιτρῶ* diplasiasmum cum futuro non communicant. Praesentia syracusana ultra imperfectum non declinantur; nam quae Etymologi futuris *ἔσθήξω*, *τεθνήξω* praestruunt, ficta esse constat.

§. 3. Tertium diplasiasmi genus illud est in quo non epsilon vel iota breve inseritur extrinsecus ascitum sed vocalis ex stirpe verbi sumta accedente consona liquida vel pro ea iota. Hujusmodi tria enumerat Epim. I. 117. *δάπτω* *δαρδάπτω*, *βαίνω* *βαβαίνω* (*βαμβαίνω*), *καίνω* *κακαίνω*, pro quo vel *φαίνω* *παμφαίνω* vel *καίρω* *καρχαίρω* scribendum est; ἡ πέμπτη συζυγία τῶν βαρυτόνων τὴν πρώτην συλλαβὴν διπλασιάζει καὶ λήγει εἰς ἀμετάβολον, *καρχαίρω*, *μαρμαίρω*, *παμφαίνω* EM. 232, 4. Horum primum literam ρ foris acceptam habet, quod nulli alteri accidit; sed causa patet; nam *δαπδάπτω* dici non poterat quia literae *πδ* insociabiles sunt. Verbi *φαίνω* consonam leviter mutatam retinet *παμφαίνω*, nisi hoc derivatum est a *φάω*, ut *παπταίνω*, cui Schol. II. IV. 200. Epim. 337, 21. inauditum *πταίνω* praetexit, a thematico *πτάω* sive *πτέω*, cujus vis apparet in derivatis *πτήσσω* et *πτοία*. Hisque concinunt verba: *παπταίνων μεθ' ὁμήλικας* Hes. Opp. 443. *μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηνται* 447. et glossa *Ἀποπαπτανέουσι περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται* Schol. II. XIV. 101. A *πτάω* porro propagatum est *παπταλᾶν* Techn. p. 8. a *φάω* *παμφαλᾶν* intellectu paulum diverso ¹³⁾ v. Proll. 87. *Μαίρω*, quod Grammatici ponunt Epim. I. 386. adjunctum sibi habet nomen *μαῖρα* Techn. 205. sed ipsum non legitur et fortasse in primo ortu significantiae ergo formam ampliorem induit quae adhaeret derivatis *μάρμαρος*, *μαρμαρύσσω*. Idem existimandum est de *βαμβαίνω*, quod illi subabsurde cum *βαίνω* consociant v. §. 7. et *καρχαίρω*. Sed certum utrius-

13) Hoc est pro oculos circumferre; oculi enim a Graecis quoque appellantur *γάη lumina* et *αὐγαί*, *γλῆναι*, nec dubie conveniunt verba lucendi et videndi *γλαύσσειν* et *λεύσσειν*.

que fictionis exemplum praebent *μύρω* et *μορμύρω*. Cum hoc componitur verbum coloris: *Πορφύρεη πορφυρίζη τὰράσσεται* — ἔστιν οὖν πεποιημένη λέξις ὡς τὸ *μορμύρω* Apollon. Lex. quem patet verbum illud pro reduplicato *φύρω* habuisse. Hinc plerique doctorum ad animi perturbationem traductum putant, Nitzschius ad Od. X. 309. Doederlinus Syn. T. VI. 293. alii; Goettlingius vero in Dissert. de lingua Botocudorum ¹⁴⁾ verbo illi geminatum *πῦρ* subesse statuit. Equidem illud nativum esse censeo proprieque colorem significare ut synonymum *καλχαίνειν*, quod Hesychius eodem modo interpretatur *πορφύρειν τὰράσσειν κυκλῶν φροντίζειν*. Proprie igitur mare profundum, quum intumescit, *πορφύρειν* dicitur id est *μελαίνεσθαι* v. Wernsdorf. ad Himer. 192. Hinc illud transfertur ad reconditos animi motus et consilia abstrusa, quae qui volunt *καλχαίνειν*, *πορφύρειν* et *βυσσοδομεύειν* dicuntur ¹⁵⁾. Huic igitur utrum prima syllaba a natura ingenita an posterius addita sit decernant qui graviores ad iudicandum rationes invenerint. Equidem me convertito ad illa verba quae pro liquida vocalem iota receperunt: *Παιπάλλω τὸ σείω* Hes. pro *παλπάλλω*, quod deformiter sonat duabus continuis syllabis eodem lambda finitis; hinc *παιπάλλη* sive *πασπάλλη*. *Μοιμύλλειν καὶ μοιμυῶν τὸ συνάγειν τὰ χεῖλη· τὰ γὰρ χεῖλη μύλλα προσαγορεύουσι* Poll. II. 90. quibus vicina sunt *μύλλειν* et *μύειν* cf. Techn. 114. *Κοικύλλειν τὸ περιβλέπειν· κῦλα γὰρ τὰ ἐπάνω (sic) τῶν ὀφθαλμῶν* Hes. qui sine dubio in animo habuit quod alibi scripsit *Κῦλα τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα*. Haec vulgo *κοῖλα* vocantur, sed quomodo verbum videndi ab hac parte facie traduci potuerit, haud facile perspectu, neque sic statuit Schol. Thesm. 852. *κοικύλλειν βέλτιον ἐπὶ τοῦ κακοτεχνεῖν*, fortasse

14) *Des Prinzen von Neuwied Reise nach Brasilien*. T. II. 315.

15) Cum κατὰ βυσσοδομεύων planissime convenit *πορφύρων Τρώεσσι φόνον* Quint. IV. 77. Postquam autem hoc verbum ad occultas animi cogitationes translatum est, eodem deflexit *καλχαίνειν*, quod Eustathius 51, 11. recte ad metalepsin refert. Lycophro 864. conjunxit *πέπλοι κάλχη φορυκτοί*, verbum *φορύσσω* autem a *φύρω* declinatum putatur v. Techn. 245.

a *κνκᾶν* ductum putans terminatione paragogica ut *μνᾶν μοιμύλλειν*. Mehlhornius vero in Gramm. p. 76. a *κνλίειν*. Quae restant tria verba stirpem puram habent; unum ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ φαίνω ἀναδιπλασιασμῷ παφάσσω καὶ πλεονασμῷ παιφάσσω ὡς πτάω πταίνω παπταίνω, πάσσω πάλῃ πασπάλη Schol. BL. ad II. II. 450. et V. 803. EM. 658, 16. Alterum est τὸ μῶ πρωτότυπον τοῦ μαιμῶ Eust. 661, 25. et τοῦ μαιμάσσω ὡς γάω παιφάσσω Epim. I. 80. tertium ποιπνύω παρὰ τὸ πονῶ πονίω πνύω Schol. A. ad II. XIV. 155. Sch. Lips. I. 600. et breviori ambitu παρὰ τὸ πνέειν καὶ πνύειν EM. 679, 15. quod jure probat Buttmannus Lexil. I. 177. auctoris immemor, eodemque loco ποιφύσσω a φυσάω arcessit praeunte Eustathio p. 160, 30. a quo sine causa dissentit Blomfieldius ad Sept. 280. sed thematis loco supponendum est verbum oblivium unde φῦσα et βύκτης ¹⁶⁾ nata sunt et interjectio φῦ φῦ, qua οἱ φυσῶντες utuntur Sch. Arist. Lys. 304. Philem. Gramm. I. 171. p. 191. *Δαδαίνειν* vel potius *δανδαίνειν*, quod Hesychius exponit ἀτενίζειν φροντίζειν μεριμνᾶν, si qua cum *δαῖναι* cohaeret proprieque *noscitare* significat, eidem generi duplicatorum adnumerandum erit. — Haec autem et superiora exempla perlustrantes quatuor tantum in syllaba prosthetica vocales deprehendimus: *παμφαίνω*, *βεβρώθω*, *βιβρώσκω*, *μορμύρω*. Eta addit Eustathius 641, 54. *νηνέω* προσθέσει συλλαβῆς ἐν καταρχῇ et 680, 25. *κηκίω* ἀπὸ τοῦ κίω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ *κακίω* καὶ τροπῇ· ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστιν εὐρεθῆναι ἀναδιπλασιασμόν ἐκτεταμένον· τοιοῦτον δέ τι γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ τητῶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπενήνεον καὶ τοῦ κηκάζω. Horum unum *τητάω* a *τήτη* sive *τῆτος* ἢ *στέρησις* derivatum est, alterum *νηνέω*, cujus unum modo tempus invenitur (*ἐπενήνεον*, *παρενήνεον*) a *νηέω* interposito νῦ Techn. 149. duorum reliquorum origo inexplicabilis, diplasiasmi probatio in summa nulla. Neo invenitur ypsilon; nam quod Hesychius profert *Μυρμύρων* ἢ *μορμύρων* *ταράσσω*, id e corrupto exemplari fluxisse glossographus ipse consueto

16) Hoc est germanicum *Puester* id est *φυσήτης* et *φυσητήριον* cf. Techn. 100. et 101.

more significat subiectione verae scripturae. Cetera verba, quae hanc vocalem in paralexi habent, aut \bar{o} simplex accipiunt aut $\bar{o}i$ vitandae epalleliae gratia. Eandem ob causam ἐρύκακε dicitur pro ἐρύκυκε et ἡνίπαπε pro ἡνίπιπε, quem διπλασιασμόν κατὰ μέσον appellat EM. 431, 54. nos inversum dicimus quia non prima vocalis geminata est sed sequens cf. Proll. 146. — Extremum sit illud genus, cuius mentionem facit EM. 56, 15. cum Ἀλαλκομενηῖς contendens ἀτάρτηρος, ἐτήτυμος et ἀτιτάλλω. Urbium diversarum nomina Ἀλκομεναί et Ἀλαλκομεναί Stephanus suo utrumque loco memorat; alii eodem modo scribunt v. Interpp. ad Strab. X. 457. duplicati origo a verbo ἀλαλκεῖν repetitur. Aliter vero se habet ἀταρτηρός ab ἀτηρός natum interposita qua δαρδάπτω crevit consona ¹⁷⁾ correpta simul propter incrementum vocis vocali initiali; ἐτήτυμος et quod ille omittit ἰτητέον pro brevibus vocalibus accēperunt eta, ἀτιτάλλω autem, pro quo ἀταιτάλλω dici poterat ut ἀτασθάλλω, pro alpha iota sed breve; eadem litera pro \bar{o} micro substituta est verbo ὀπιπτεύω, quod Schol. Lyc. 45. ex ὀπτεύω factum dicit αὐξήσει ἀτικῇ et amplius Choeroboscus Orth. 244, 5. παρὰ τὸ ὅπτω γίνεται ὀπτεύω καὶ κατὰ διπλασιασμόν ὀπιπτεύω καὶ ὀπιπεύω ¹⁸⁾ cui iota longum inest ut nomini παρθενοπίπης, pro quo παρθερόπτης dici poterat ut οἰνόπτης, sed illud et metro heroico adversatur et spectatorem potius significat quam speculatorem; quare amplificatum est ut alia speculandi vocabula παπταίνειν, παμφαλᾶν. Sed pars Grammaticorum syllabas istas non ex ipso quasi corpore et substantia vocabulorum confictas sed extrinsecus inculcatas esse constituunt; ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν οὐ διαφέρει κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένον

17) Hesychius Ἀταρτᾶται βλάπτει et Ἀγάτῃμαι βέβλαμμαι· hoc fortasse ex antiquo scripturae vitio pro ἀτάτῃμαι ut ἀκάχημαι. Diverse consulit Ahrens. Dial. Dor. 55.

18) Hoc ὀπιπεύω, quod Goettlingius in Hesiodi Opp. 29. praefererat, posterioribus relinquendum videtur, Manethoni, qui illud prae ceteris frequentat, et aequalibus v. Graef. ad Nonn. I. 85. Bekker. ad Coluth. 254. Cum ὀπιπτεύω Moschopulus ad Hes. Opp. 29. minus commode ἐτήτυμος confert.

Apollon. Lex. 47. cf. Proll. 146. ἀλκέμεν καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ̄ ἀλαλκέμεν Schol. Od. III. 237. ἀτηροῖς καὶ πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς ἀταρτηροῖς Sch. II. I. 223.

§. 4. Jam vero exordiendus est sermo longior et in plures partes divisus de nominibus. Horum duo sunt genera; unum a verbis certo tramite deductum, alterum ab aliis orationis partibus. Verbalium duplex derivatio aut a perfecto, de quo mox, aut ab aliis verbi inclinamentis, διδάσκω διδάξω δεδίδαχα διδαχὴ διδάσκαλος, βιβάζω βεβάσω βίβασις, πιπράσκω περάσω¹⁹⁾ πρᾶσις, διδράσκω δράσομαι ἀπόδρασις δρασμός, πιπίσκω πίσω πισμός vel etiam a stirpe ipsa θέσις, δόσις. Ex his autem perspicitur, a verbis, quae syllabam praesenti praefixam in futuro exuunt, nomina formari eadem figura, ab alio genere alia. Terminos magis descriptos habent illa quae perfecti imaginem referunt πεπδίδησις, πεπόνθησις, γεγήθησις, ἐγρήγορσις ab ἐγρήγορα ἐγρήγορμαι derivatum unde adverbium home-ricum ἐγρηγορτί. Quibus subjungenda sunt adjectiva ἐγρήγορος, εἰμαρτός et singulare κεχηνώδης hiulcus²⁰⁾. Haec elegantior consuetudo respuit. Plus vero auctoritatis adepta sunt substantiva, quorum principium a vocali: ἀκή ἀκωκή κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ἔδω ἐδή ἐδωδή, ἄγω ἀγή ἀγωγή EM. 55, 30. et rursus p. 596, 50. ὄπτω (ὀπή) ὀπωπή, ἔχω ὀχή ὀκωχή, ἦκω ἀκή ἀκωκή²¹⁾. Sed haec paronyma esse non persuadet. Ὀπή, quod consequentiae causa inserui, legitur quidem sed alio intellectu atque ὦπή et hoc apud Homerum et Homero proximos non reperitur nisi compositum περιωπή, ἐνωπή ac, si metaplasum admit- timus, κατ' ἐνωπα v: Parall. 169. Id igitur ab ὀπωπα

19) Futurum πράσω colligi potest ex aoristo ἔπρασε, quem e Photio attuli ad Buttm. 152. Cum glossa Schol. Philoct. 978. πέπραμαι πεπραγμάτευμαι convenit Hesychius Ἐπρασεν ἐπραγμάτευσεν, quare non ausus sum ἔπρασσε corrigere.

20) Vinum catacecaumenites Plin. et Vitruv. more gentiliciorum denominatum est a Phrygia Κατακεκαυμένη.

21) Inepta est haec originitio ἀπὸ τοῦ ἦκω τὸ πορεύομαι ἦκή παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ κατὰ συστολήν ἀκή p. 47, 23. Buttmannus recte thematis loco ponit ἄκω (ἀκάκω) ἀκαχμένος.

derivatum esse statui ad Phryn. 294. et assensus est Buttmannus. Ac similiter ὀδωδή ab ὀδωδα, ὀκωχή ab ὀκωχα, quod omnes in homerico ὀκωκώς agnoscunt. Hinc autem argumentamur de reliquis, ἐδωδή, quod ab altera verbi ἔδω propagine ἐδηδών differt trope vocalis ut ἀρωγή ab ἀρήγω, deque ἀγωγή, cui nihil vicinius est quam doricum ἄγηχα, et ἀκωκή, cui nullum quidem antecedit perfectum ἄκηχα sed aequae insolita sunt quae ille proponit substantiva ἀκή, ἀγή, ἐδή et quod oblitus est ὀδή. Itaque manet sententia haec omnia a perfectis ortum habere vel usitatis vel usitatorum formae assimilatis. Quod autem Goettlingius ad Theodos. p. 215. contendit ἐδωδή, ὀπωπή non duplicata esse sed paragoga ut εὐχολή, θαλπωρή, id eo refellitur, quod paragogae in ὠδη, ὠγη etc. nulla inveniuntur exempla et quod in geminatis, quae dixi, duae extremae syllabae eandem habent consonam, in paragogis vero haec epallelia cavetur sedulo θάλλω θαλπωρή, ἔλλω ἐλπωρή, sed τέρπω τερπωλή. His se admiscent nomina, quae cohaerent quidem cum verbis sed levius: παρὰ τὸ γράω γραῖνα καὶ ἐν διπλασιασμῷ γάγγραινα EM. 219, 28. quod alii forsitan ad γράινω referre malint ut παμφαίνω Proll. 35. not. 35.²²) sed illa potior ratio. Neutiquam vero assentior quod idem dicit p. 482, 37. κάγκανον παρὰ τὸ καίω κατ' ἀναδιπλασιασμόν καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, nam hoc paragogon videtur a κάγκω καγκαίνω Proll. 184. Vocalium prostheticarum altera est epsilon; βέβαιος παρὰ τὸ βῶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν EM. 193, 10. quod antepono Herodiani sententiae ad II. V. 64. βέβαιος παρὰ τὸ βέβηκα, etsi stabilitatis notio non praesenti subjecta est sed perfecto βέβηκα pro εὖ βέβηκα v. Jacobs. ad Philostr. 307. Idem p. 194, 1. ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω βηλός καὶ διπλασιασμῷ βέβηλος ὁ βάσιμος παντί, πρὸς ἀντιδιαστολήν τοῦ ἀδύτου, quod vulgo ἄβατον vocatur. Κεκρύφαλος Schol. Nic. Ther. 579. EM. 501, 10. ἀπὸ τοῦ κρύπτειν, unde κρύφα et κρίφος. Quae si vera est explicatio, syllaba secunda rectius ab Homero corripitur quam a Comicis producitur, neque opus

22) Hoc γράινω nescio quomodo excidit in Techn. 124.

est verbo *κεκρυφόω*, quod Wyttenbachius finxit contra analogiam ad Eunap. 242. Sed fieri potest ut *κεκρύφαλος*, quod interdum *κορυφαίαν* sive *κορυφιστῆρα* significat, a *κορυφή* derivatum sit cum syncope productionis effectrice v. Proll. 90.²³) Lelegum nomen a verbo *λέγειν* derivatum esse licuit Hesiodo credere v. Parall. 101. Piscis nomen *πραδίλη* et *πεπραδίλη* a *πραδεῖν* productum adnotavi in Proll. 108. Iota syllabae affixae insertum ostendit *τιθήνη* *παρὰ τὸ θῶ θήαω τὸ τρέφω* *ῥηματικὸν ὄνομα θήνη καὶ ἀναδιπλασιασμῶ θιθήνη καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν διὰ καλλίονα φωνήν* Eust. 650, 17. et EM. 758, 23. qui idem aliam viam tentat sed minus commendabilem *τιθήνη* *παρὰ τὸν τιτθόν ἀποβολῇ τοῦ τ*. *Κόσκυλμα* decermen idem videtur atque *σκύλμα* a *σκύλλω*. *Κόσκινον* fortasse ἀπὸ τοῦ *κινεῖν* correpto iota ut *σκίναξ* et *ἀκίναγμα*. *Κοχυδεῖν* ὑπερχέειν Hes. Guietus a *χύω* *χυδεῖν* ductum putat addita reduplicatione; ea certe non sejuncta est ab adverbio *κοχύ*, quod Hesychius *πολύ* interpretatur ut *Χύμα* (sic) *πληθός*²⁴).

§. 5. Quod restat sermonis consumendum erit in nominibus, quae non a verbis sed ab aliis potius orationis partibus profecta videntur. Sed hic plura etiam quam in priorē parte intercursant ambigua et opinabilia. *Ἀγαγύρης ἀγύρης* Hes. quod a perfecto *ἀγήγερμαι* flexu vocalis distinctum est. Pro *Ἀπόλλωνος ἀγανυγή*, quod EM. ex ignoto poeta affert, Heckerus in Callim. p. 118. probabiliter corrigit *ἀπαυγή*. *Ἀκάκητα* Mercurii cognomen qui interpretati sunt *θεραπευτικόν* sive *ἀκεστήν* Schol. II. XVI. 785. deum medicum intelligi voluerunt, qualis Apollo est *Ἀκέσιος* et *Ἀκέστιωρ*, sed parum probantur. *Ἀκακιά* eadem *ἄκανθα* dicitur et *ἄκανθος* ut a nostratibus *Stachelbaum*,

23) *Κρύφαλος* aliquoties scribitur ut *Κρυφάλεια* in cod. Thucyd. I. 105. per vitium. Quod Doederlinus de Redupl. 129. dicit *κεκρύφαλος* a me barbarum vocari, equidem non de hoc loquutus sum sed de *Κέκροψ*.

24) Idem *Κοχὺ δ' ἔρξει μετὰ ψόφου καὶ λάβρως*. Hinc *κοχύζω* natum est, quod Meinekius Strattidi restituit Vol. II. 788. et ab hoc amplius *κοχυδεῖν* ut *ἐρίζειν ἐριδδήσασθαι*.

unde perspicuum fit nomen cum ἀκίς acus ἀκωκή cognatum esse ²⁵). Adverbium ἄκασκα a Cratino pro ἡσύχως vel ἀκῆν positum et adjectivum ἀκασκαῖος insuper consonam accepit ut ἀταρτηρός. Sed erit fortasse qui literas σκ ad terminationem pertinere dicat, ut θύσκη ἀπὸ τοῦ θύω EM. 458, 33. θρησκος a θρέω v. Techn. 65 sq. Ἀλάλυγξ πνιγμός ἀπορία Anecd. Bekk. 374. cum ἄλυσ sive ἄλυσμός convenit ut Ἀλάλαγξ πλάνη Hes. cum ἄλη, quorum significatio non multum diversa, origo communis est ²⁶). Ἀνάγκη ab ἄγχω factum esse Buttmanno certissimum videtur Gramm. II. 314. Adn. idque quodammodo confirmat vox novitia a synonymo verbo σφίγγω translata σφίγκτρα idem significans quod ἀνάγκη v. Du Cang. Sed Doederlinus pari asseveratione ad ἀγκάς refert. Jam ab attica reduplicatione transeo ad eam, quae vocabulis a consona incipientibus propria est. Βάκινος ἢ βαβάκινος εἶδος χύτρας Zonar. ignotum utrumque nisi forte cum βίκος cohaeret, quod in Anecd. Bekk. 226. exponitur ἄμβικος. Βαβύρδας ὁ παράμωρος Hes. et baburrus stultus convenit ad burrae id est nugae, baburra stultitia Gloss. Placidi in Maji Auct. Class. T. III. 435. Κάγχαλος κρίκος ἐπὶ ταῖς θύραις Σικελοί Hes. nescio an a χηλή chele id est manucula Vitruv. ductum sit proprieque capulum sive manubrium significet sed praecipue annulum illum, quo fores ab introituris pultantur, ab exeuntibus attrahuntur, nominibus pro forma et usu variis, κρίκος, κόραξ, κορώνη, ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον ²⁷). Κάκαρον οἱ μὴ κατὰ γλῶσσαν λογάδα ὁμιλοῦντες τὸ κράνιον λέγουσιν Eust. 1796, 58. a κάρα fortasse ²⁸). Κακκάβη παρὰ τὸ κάπτω κάβη καὶ πλεονασμῷ

25) Pro ἀκαλλίς in Pauli Aegin. loco reponitur usitatius ἀκακαλλίς. Minois filiam Apollodorus III. 1, 2. non Ἀκάλλην vocasse videtur sed Ἀκαλλίδα vel ut ceteri Ἀκακαλλίδα.

26) Sunt qui ἀλάλυγξ idem esse putent ac λύγξ sive λυγμός et ὀλολύζειν a λύζειν.

27) Hodie quoque januarum pulsabula modo annuli figuram habent, modo unci.

28) Nihil auxilii praebet EM. 45, 12. ἀκαρός (sic) σημαίνει τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὴν κεφαλὴν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ κάρη καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα

τοῦ $\bar{\kappa}$ καὶ διπλασιασμῷ EM. 485, 1. sed nomen *κάβη* ἡ τροφή Suid. multo posterius est. Adjectivi *κάρχαρος* syllaba prima utrum ex anadiplosi nata sit an verbi stirpem contineat terminatione paragogica auctam in dubio posui Proll. 255. *Κάχληξ* et *χάλιξ* latinumque *calx*, *calculus*, communia habent elementa $\bar{\chi}$ et $\bar{\lambda}$, quae eadem prima sunt nominis *χλαρόν* id est *κόχλαξ* Hes. idque Vossius latino *glarea* aequiparat; cochlaeae dicuntur lapides ex flumine rotundi ad cochlearum similitudinem Fest. *τροχαλοί οἱ θαλάσσιοι καὶ ποτάμιοι λίθοι, οὓς ἔνιοι κόχλακας καλοῦσιν ἥγουν κάχληκας, οἱ δὲ χερμάδια* Moschop. Sched. 177. Ex illis consonis Graeci finxerunt voces varias modo terminationem adstruendo *χλαρόν*, *χλῆδος*²⁹⁾, *χάλιξ*, modo syllabam praeponendo *κάχληξ*, *κόχλος*, quae quia gutturalem originis iterant, ad reduplicata accedunt, sed non ea ratione quam EM. 534, 27. iniit: *παρὰ τὸ χαλῶ συγκοπῇ χλῶ γίνεται χλός καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν κόχλος*, nam hoc *χλός* non minus portentosum est quam *κλός* et *θός*, quae idem effingit 544, 15. et Epim. I. 250. Schol. Dion. p. 886, 3. *παρὰ τὸ κλῶ κλός καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς σ λήγει μονοσύλλαβον, ἀναδιπλασιασμόν δεξάμενον γίνεται κύκλος ὡς παρὰ τὸ θῶ θός, καὶ τηθός καὶ τηθή*, sed melius suadet in exitu ἢ *κύκλος* (παρὰ τὸ κυλίω) ὁ εὐκύλιστος. Pro *τηθός* autem scribendum est *τιθός* et *τιθή* sive ut vulgo scribitur *τιτθός* *τιτθή* cuius syllaba prior, quantum ex germanico *tutta* et aliarum linguarum comparatione cognoscitur, non pleonastica sed quam maxime nativa est. *Αίλαψ* Eustathius a *λάψ* natum putat, quod vereor ne ipse finxerit; illi propius est *λάβρος* v. Parall. 113. Numerum explet epitheton dei *Πασπάριος Ἀπόλλων* παρὰ *Παρίοις* Steph. Jam ad epsilon pervenimus Stephanus *Γῇ ἀπὸ τοῦ γέα ἀφ' οὗ τὸ γέγειος, κτητικὸν πλεονασμῷ τοῦ γ ἢ παρὰ τὸ γῆ γέγειος*, quo

ὀξύνεται ὡς *μαδαρός*, ubi exciderunt quae de oxytonesi adjectivorum et de diverso substantivorum accentu dicta essent.

29) *Χλαρόν* *δυπαρόν* Hes. *χλῆδος* *σωρός* ἀπὸ καθαρχμάτων καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόχωσις, ὃ καὶ *χέραδος* καλεῖται Harp. *Χέραδος* *πληθος* *ἰλύος* καὶ *ὑστράκων* καὶ *λίθων* Sch. II. XXI. 319. *Χεράς* ὁ μετὰ *ἰλύος* καὶ *λίθων* συρφετός Sch. Pind. P. VI. 13. Latine *rudus* appellari potest.

additamento hoc significari puto ἢ παρὰ τὸ γέα γέειος καὶ συναιρέσει γεῖος καὶ ἀναδιπλασιασμῷ γέγειος. Choeroboscus Orth. 189, 31. synaeresin tuetur; anadiplasiasmus addit EM. 223, 33. idemque nomen illud ἀρχαῖος interpretatur appositis Callimachi verbis λόγος γέγειος et ἄνθεα γέγεια, quibus interpretatio confirmatur sed etymologia intercedit; quis enim hic γήινος vel χθόνιος ferat? Πέμπελοι et τριπέμπελοι senes capulares vocantur fortasse a facie lurida; nam hic color πελλός sive πέλιός dicitur cf. Techn. 311. Inde Πελείους — τοὺς γέροντας καὶ πρεσβύτιδας Hes. πελλᾶς ὁ γέρων ἐπὶ σκώματος Arcad.³⁰⁾ et compositum ἑκατόμπελος sive ἑκατοντάπελος Eumath. Ismen. p. 146. ed. Teuch. quibus Jacobsius in Add. ad Anthol. p. XL. praefert codd. scripturam ἑκατονταπέμπελος. Consonae in reduplicatione insinuatae exemplum nobis ob oculos ponit Schol. Π. I. 189. μείρω μερίζω μερμερίζω καὶ ἐκτάσει μερμηρίζω ὡς δάπτω δαρδάπτω, ὅθεν καὶ μερμήρας τὰς φροντίδας καὶ μερίμνας ἔνιοι λέγουσι, quibus convenit quod Nonnus XI. 97. de sollicito quodam dicit κραδίη μερίζετο³¹⁾. Adjectivo Πεπαρεύσιμος εὐφραστος σαφής Hes. fidem facit verbum πεπαρεῖν ab ignota stirpe ductum et non plus quam semel inventum scriptura variante. Σέσελις sive σέσελι nomen plantae est quae eadem sil, sili et συλλικύπριον vocatur. Τέτανος, τετανόθριξ, τανύθριξ, ταναός junctis inter se finibus haerent. Vocalium tertiam in hac parte vocabulorum non deprehendimus; nam τήθη sive τηθή vox naturalis videtur similiter ut μάμμη, τάτα, ἄττα, τέττα, ἄππα, πάππα. De quarta haec dicenda sunt: γίγας παρὰ τὸ γῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν EM. alii compositum putant παρὰ τὸ γίνεσθαι καὶ γῆ Eust. 1490, 20. Si quod Hesychius tradit Γίς γῆ ἰσχύς, fidem faceret aliquando γίς

30) Ibidem p. 22, 20. pro φιλοπελᾶς et φικιβορῶς scribendum est φιλαπελλᾶς i. q. φιλαπελλῆς p. 28, 4. et φοινικοβορῶς. A cute rugosa senex vocatur σῦφαρ, quod Gloss. ad Lyc. 793. πέμπελος γέρων interpretatur.

31) Hoc non multum differt a μερμηρίζω, nec *dividia* a cura et aegritudine v. Prolegg. 169. Cum his conferendum videtur μέρμερος aerumnosus.

vel pro γῆ vel pro ἴς dictum esse, Gigantum nomine vel terrigenas vel ἰφίγενήτους significari crederem correpta quae in simplici longa est, syllaba. Δίδυμος παρὰ τὸ δύο ἐν διπλασιασμῷ EM. 272, 34. sed addit ἢ παρὰ τὸ δῖς hoc est ut τρίδυμος, τετράδυμος, quorum terminatio nescio utrum paragogica sit an significabilis ut in latino *tergeminus*, *quatergeminus*, hoc est conjunctionem et συνδυασμόν indicans. Proxima sunt Hesychii Κνωπες κνώδαλα et Κῆνωψ θηρίον, quod Guietus duplicatum putat, Μίμαλις ἢ ὦν Μῆλος v. Parall. 95. Μιμορτοβία ναῦς ἐν ᾗ ἄνθρωποι λαβήκασιν et Μορτοβάτη ἢ ἀνθρωποβάτη ναῦς cf. Parall. 10. Σίνδις γέρων et Σισίνδιος γέρων. Notius est σισύρα, quod si cum σίους comparamus, paragogae speciem praebet, si cum σύρα, anadiplosis. Σίσυμβρον sive σισύμβριον ³²⁾ cunilae species fortasse a similitudine satùrejæ sive cunilae lenominata, quae θύμβρα dicitur; nam Plinius XX. 94. *sisymbrium* silvestre a quibusdam *thymbraeum* appellari scribit, cunila autem in Gloss. Graecol. θύμβρα redditur. Si τιθή, ut Grammaticis placet, a θάω derivatum est, quod propter syllabae prioris mensuram addubitavimus, id multo magis suspicari licet de adjectivo τιθός, quod eam corripit et compar habet αἴγιθος, si hoc idem valet atque αἰγιθήλας et ab eodem verbo θάω compositum est suppressa vocali nativa; unde sequetur hocce verbum non propriam sugendi et succum lactis praebendi sed generalem nutricandi significationem habuisse et hinc fluxisse notionem cicuris et mansueti; ἡμεροῦνται γὰρ τῇ τῆς τροφῆς παδόσει καὶ τὰ σκυθρωπότατα τῶν θηρίων Plut. Symp. 4, 6. Si haec non ita sunt, τιθός a societate duplicatorum removeri oportet. Τιθύμαλος suspicor propter quandam cum thymo convenientiam hoc nomen accepisse. Iulidae glossam Ἐκ τιτυνῶν, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας Ruhnkenius corrigendam censuit ἐκ τυννῶν, sed intercedit Zonaras Τιτυμνοῦ μικρᾶς ἡλικίας. Nunc unum restat ὀ micron. Γόγ-

32) Σίσυμβρον in Meleagri carmine primam brevem habet ut duplicatio poscit; longam ap. Nicandrum legis oblitum, nisi σίσσυμβρονripsit.

γρος παρὰ τὸ γράω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα γρός, ὃ καὶ ἑαυτὸ οὐ ῥητόν· ἐν διπλασιασμῷ γόγγρος EM. 237, 44. cui similes sunt fabulae de κλός, χλός etc. Schneiderus vero ad Aristol. T. III. 18. *conger*, inquit, *nomen a γόγγροις vel στρογγύλαις ἐξοχαῖς δένδρων ut Galenus monet in Gloss.*³³⁾ Hic vero de pisce nullum verbum, sed tumores gulae sic appellari dicit a similitudine tuberum, quae in arborum truncis existunt; ad haec autem etymon ab EM. propositum non quadrat et suppressio vocalis principalis neque illis exemplis, quae Grammatici allegant, abunde confirmata est, neque scio an quae ego indagavi, morosioribus satis factura sint. Sunt vero haec: Ζίω τὸ ζητῶ ἐξ οὗ καὶ ζίσται ζητεῖται EM. 411, 41. ex quo aliquis suspicetur δίζω natum esse zeta in delta mutato ut in affini verbo δητεῖν id est ζητεῖν Techn. 28. Imperfectum ἐδίδον id est ἐδίδοσαν in H. H. in Cer. Buttmannus recte confert cum Pindarico ἐτίθεν i. q. ἐτίθεσαν, neque opus est in subsidium vocare praesens δίδω, quo scriptores inficetissimi utuntur pro δίδωμι (δόω) v. Techn. 72. Κόγχος vero sive κόγχη ab eadem radice natum videtur ut synonymon χήμη quod Athenaeus III. 93. A. a κέχηνα repetit. Et huic aequiparari potest ὄτλος παρὰ τὸ τλῶ EM. nam anadiplasiasmo vicina est prosthesis. Verum redeo in viam. Κοχώνη Doederlinus Synon. VI. 84. a χνόη sive χολνῆ factum esse affirmat per duplicationem, nec tamen declarat quamnam coxa cum modiollo rotae similitudinem habeat, nisi forte sic censuit nomine illo caveam ossis femoralis denotari, quam Graeci κοτύλην appellant, Latini acetabulum hoc est τὸ κοῖλον τοῦ ὀστέου, ἐνθα ἡ κεφαλὴ τοῦ μηρὸς ἐνστρέφεται Schol. II. V. 306.³⁴⁾ Si vero nihil aliud quam

33) Si quod Hesychius tradit γογγρῦσαι (γογγρῦσαι) ὡς χοῖρος φωνῆσαι· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γρυλλῆζειν λέγεται, satis indicii praeberet porcos, qui vulgo γρῦλοι vocantur, a nonnullis γόγγρους appellatos esse, dubitari posset an utrumque nomen a quadrupede ad congrum, qui idem γρύλλος dicitur, translatum sit vel ob vocem (ut ὁ ποτάμιος χοῖρος Athen. VIII. 331. D.) vel ob aliam qualemcunque similitudinem.

34) Κοτύλη ὁ γλουτός ἀπὸ τῆς κοιλότητος Epim. II. 453, 16. κοχώνη ἢ ὑπογλουτῆς Moschop. Sched. 62, 8.

cavi cujuscumque notio requiritur, propius est *χώνη*, quod Orion suadet p. 80, 21. *προχῶναι οἶον χῶναι*, et quodammodo confirmat Pollux II. 188. *οἱ γλουτοὶ κοχῶναι καὶ πύγαια προσαγορεύονται καὶ προχῶναι*. Sed id quoque parum convenit Grammaticorum notationibus: *Κόκκυξ τοῦ ἕρπου (ἱεροῦ) ὁστέου τὸ πρὸς τοῖς ἰσχύοις — κοχῶναι τὸ ἱερὸν ὁστοῦν· οἱ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν μέρη· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἰσχύων* Hes. *κοχῶναι τὸ ὑπὸ τὸ αἰδοῖον μέρος* Ich. Arist. Eqq. 722. Quamobrem in hanc incidimus conjecturam stirpem vocabuli sitam esse in tribus literis quae atinae vocis *coc-sa* sunt primae et hinc derivatum *κοχ-ώνη* proprie significare eas partes quae ad coxam pertinent, hanc autem nomen accepisse ab eo, quod superiorem corporis partem *κωχεύει* ut Hippocrates dicit de Articc. 215. Γ. II. *τὸ ἄχθος τοῦ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τῷ μηρῷ*

§. 6. His iterationis exemplis alius alia addet de netve³⁵⁾; nam de non paucis vocabulis disceptari potest utrum casu duas ejusdem soni syllabas in principio habeant an de industria altera alteri addita sit. Quod dico, exemplis faciam clarius. *Κασκάνδιξ ἡ γηθυλλίς* si ab aliqua scandicis similitudine appellata est, sine dubio ad hunc locum referri oportet. Sed quis nos certiores reddit secundam hujus nominis syllabam magis nativam et, ut sic dicam, capitaliorem esse prima? Arcadius p. 70. *βάρβαρος, τάρταρος, μάρμαρος, κέρβερος, πέρπερος, βόρβορος*, uno nomine appellat *δεδιπλασιασμένα κατ' ἀρχήν*. Ex hoc vero non sequitur eum vocabula illa eodem loco habuisse quo *καμήρα, δαρδάπτω* et similia. Nam si *βαρβαρίζειν*, ut trabo ait, idem est quod *καρίζειν* et *καρβάζειν*, substantia vocis est syllaba *βαρ*³⁶⁾ quam quae subsequuntur ad terminationem pertinent ut *κίκινος* et *calcar* duas easdem syllabas habent nec tamen duplicata sunt sed paragoga a *κίκι*

35) Plurima addidit vir doctissimus in dissertatione, quam in prima ednot. indicavi, diversam a nobis viam ingressus.

36) Epim. 353, 27. *βόρβορος παρὰ τὸ βάρος κατ' ἀναδιπλασιασμόν* r. *βάρβαρος* ex Gud. 104, 17. *βάρβαρος εἴρηται ἀπὸ τοῦ περὶ φωνήν* *ῥους*, quod nomen si subesset, potius baronem significaret. *Βαρ-ίζειν τὸ βαρβαρίζειν* EM.

et calx; eodemque modo se habet *δοίδυξ* si, ut in EM. traditur, a *δαιδύσσω* sive *δαδύσσω* id est *δαίω* divido, diffindo, contero, derivatum est; de quo ut dubitari possit, tamen probabilius videtur quam quod Buttmanno placuit Lexil. I. 177. *δοίδυξ* a verbo *δύω* factum esse per anadiplosin. Cerberi nomen suspicor a Cimmeriis tractum esse Orci accolis, quos Scymnus v. 129. et alii *Κερβερίους* vocarunt. *Βόρβορος* et *μάρμαρος* in praesens differo. *Τάρταρος* Lennepius ad Theog. 119. a commenticio quodam verbo *τάρω* (*τάρβος*, *ταράσσω*) repetit, quod jam in EM. propositum est; Doederlinus vero a *τείρω*, idemque adjectivum *πέρπερος* a latina praepositione *per* natum putat. Mihi haec omnia incertissima videntur, neque in quaestionem vocabo *βεμβράς* sive *βαμβραδών*, *γεργέριμον*, *γίγγλυμος*, *γίγγιδιον*, *κάκαβος* sive *κακάβη* et eodem fere intellectu *βαβάκινος* *εἶδος χύτρας* Suid., *κάρκαρον*, *κόρκορος*, *κάκαλα*, *μιμαίκυλον* sive *μεμαίκυλον*, *σίσαρον*, *σισάριον*, *σισυρύγχιον*, *τίτανος*, *Τιτάνη*, *Παρπάρων* sive *Περπερήνη*, *Γάργαρον*, *Σαισάρα*, *Σισύρβη*, *Κικύνηθος*, *Πεπάρηθος*³⁷⁾, hisque paria latina *farfarus*, *furfures*, *papaver*, *cucullus*, *tutulus*, *titulus* etc. quorum nullum unquam cernitur capite amputatum. Alia autem ratio cur prima cujusque syllaba adventicia habeatur, inveniri non potest, nisi quis demonstraverit omnino omnes voces, quarum tertia litera eadem est prima, diplasiasmo subjecta esse.

§. 7. Ab anadiplosi artificiali, qua sonus vocabulorum amplificatur, differt naturalis sive onomatopoetica. Hujus generis pars magna ab interjectionibus et vocibus animantium profecta est quae natura ipsa geminat: *τὰ σχετλιαστικὰ διπλασιάζονται οἷ μοι μοι, εὐοιοί, ἀταταί, ὀτοτοί* Apollon. Conj. 537. quibus aequiparanda sunt *ἀλαλά, ἀλαλαλαί, ἀλαλάζειν, ἐλελεῦ, ἐλελίζειν, ὀτοτύζειν, οὐοὐο* etc. Ex eodem genere sunt voces infantium: *πᾶς πατήρ κατ' ἀναδιπλασιασμόν παπᾶς· τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι βαρύνουσιν*,

37) *Μῆμος* et *Μίμας* quae Grimmus in Hist. ling. germ. p. 865. cum aliis aequè dubiis huc refert, ne mensuram quidem eandem habent; nam iota nominis proprii breve est.

ἡμεῖς δὲ περισπιῶμεν EM. πᾶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν πάπας καὶ παπίας ὡς μᾶ μᾶμμη μαμμία Eust. 562, 2—30. Alia vero sumta sunt a sonis naturalibus, qui audiuntur quidem sed literis non exprimuntur nisi forte ludicri causa ut *coax*, *σα*, *coco coco* aliaeque voces illiteratae, quas Grammatici nominibus verbisque imitativis subjiciunt: μύζειν ἐστὶ τὸ τὴν φωνὴν τοῦ μ ἐκφωνεῖν ὡς ἐκ τοῦ σ ὁ σιγμός καὶ ἀπὸ τοῦ ρ ὁ ῥοῖζος Schol. II. IV. 20. τὸ σίζειν ὀνοματοποιεῖται πρὸς ἤχον τοῦ στοιχείου τοῦ σίγμα ὥσπερ τὸ ξέειν κατὰ τὸ ξῖ καὶ ὁ ῥοῖζος παρὰ τὸ ῥῶ Eust. 1636, 17. καύηξ ἀπὸ τοῦ καῦ καῦ λέγειν Zonar. 1149. κερκολύρα ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα· τὸ γὰρ κρέκε κρέκε ἤχος ἐστὶ τῆς κιθάρας p. 1190. Idem valet de verbis quae eundem sonum iterant ἀραρίζειν, γαργαρίζειν, ὀλολύζειν, τιτυβίζειν etc. quorum nonnullis Grammatici prototypa de suo affingunt: πεποιημένον ἐστὶ τὸ καχλάζω· ὁ γὰρ ἤχος δοκεῖ μιμεῖσθαι τὸ κάχλα κάχλα EM. 494, 15. παφλάζει βράσσει· πεποιήται παρὰ τὸ πάφλα Schol. Eqq. 929. sed re vera thema nullum est praeter literas χλ et φλ, atque hinc etiam enata videntur verba quae proprie sonitum aquae bullientis exprimunt φλέω et φλύα, unde nonnulli παφλάζειν repetunt EM. 656, 50. Huic autem Galenus in Gloss. adjungit verbum brevius φλάζουσιν ἀσαφῶς διαλέγονται· πεποιήται τὸ ὄνομα, non diversum illud a reduplicato, quod idem affert: παφλάζειν ὀνοματοποιήκε δηλῶσαι βουλόμενος τοὺς πταίοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι· sed vulgo dicitur de strepitu aquae bullientis ut καχλάζειν v. Techn. p. 9. et 24. Et pariter vagantur alia; βάζειν enim et βαβάζειν de hominibus dicitur et βάβαξ ὁ λάλος καὶ φλυαρός EM. sed βάβακοι cicadarum ranarumque nomen est; βαβράζειν τὸ συντόνως κεκραγέαι Hes.³⁸) sed idem stridorem cicadarum significat, βράζειν ursarum vocem et vero etiam hominum vagitum exprimit. Ἀπὸ τοῦ γρύζω γογγρύζω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ γογγύζω ἢ τὸ γογγρύζω ἀπὸ τοῦ γογγύζω πλεονασμῷ τοῦ ρ EM. 237, 40. Epim. II. 354. Si participium λάων apud Homerum recte accipitur φθεγ-

38) Βεβράζειν, quod Dindorfius in Thes. βαβράζειν scribendum esse censet, Schneiderus confirmat apposito nomine cicadae μέμβραξ.

γόμενος, praesto est thema, unde non solum λάσκω sed etiam λάλος evolvi possit, et a λάλος vicissim λαλῶ, λαλάζω, λαλαγή, non ut Orion dicit p. 187. et Choerob. in Psalm. 80, 35. λῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν λαλῶ. Illis verborum biformium exemplis addi potest latinum tinnire et tintinnire sive tintinnare. Quod vero Schneiderus scribit ad Aristot. T. III. 382. *simplex fuit τίζω, duplicatum τετίζω et τιτίζω, unde τέττιγι nomen fuit*, idonea ratione caret. Nam ut a πιπῶ derivatum est πιπίζειν, quod aliter σπίζειν dicitur, sic a τιτίς τιτίζειν³⁹); nomina vero ipsa avicularum primitiva sunt ut κόκκυξ, κικκός sive κίκιρρος, qui et κοκκοβόας dicitur, ulula vero κικκάβη v. Coraes ad Xenocr. p. 79. turtur etc. unumque quadrupedum Βηβήν τὸ πρόβατον. Sed saepe haec anadiplosis cum derivatione nascitur: κράζω κεκράκτης κεκραγμός, σίζω σισμός et σισιλισμός sive σισιλιγμός Schol. Od. IX. 394. Eust. 1636, 17. quod simul extrinsecus crevit et intrinsecus. Ita a θρέω sive θρύω surro profectum est τενθρηδών (pro quo θρηδών dici poterat ut προηδών) mutatisque antistoechis πεμφρηδών Sch. Nic. Al. 182. et ex eadem stirpe θροῦς, τονθρύς, τονθρύζω et quod aliis literis idem significat βομβρύζω. Item a φλέω φλύω bullio bilbio nomen πομφόλυξ bulla, quod etiam βομβυλῖς et βομβόλυξ scribitur. Homeri verbum κάρκαιρε γαῖα πόδεσσι ὀρνυμένων Π. XX. 157. Scholiastae aut motum terrae significare putant aut sonum ἐκραδαίνετο ἐσειέτο ἐψόφει. Illud praefert EM. 716, 1. σκαίρω καὶ ἀποβολῇ καίρω καὶ διπλασιασμῷ καρκαίρω. Sed haec originitio subasburda, καρκαίρω verbum solidum est et individuum ut γαργαίρω et fortasse ejusdem significationis, quam exprimit germanicum *wimmeln*. Nam si agmen militum per campum ordinatim incedit, oculos spectantium nihil magis ferit quam crebri et micantes pedum motus sic ut dici possit *die Erde wimmelt von Fuessen*. Hoc si ratum habemus, utrumque verbum non ad auditum pertinet sed ad

39) Incertior est scriptura τιγόνιον pro τειτιγόνιον, unde Meinek. meretriculae nomen ductum suspicatur Ἀλέξανδρος ἐν Τιγονίῳ scribens Vol. IV. 554. pro ἐν Τίγονι. Tutius forsitan fuerit ἐν Τρυγόνι.

visum sicut alia proxime dicenda. Aeque improbabile est quod Philoxenus scripsit in libro de anadiplosiasmo: βαίνω κατ' ἀναδιπλασιασμόν βαβαίνω καὶ πλεονασμῷ βαμβαίνω τὸ τρέμω τοῖς ποσὶ καὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποδῶν εἴρηται ἐπὶ τῶν ἐδραΐαν τὴν φωνὴν μὴ ἐχόντων Orion. 18. ⁴⁰) Quod si ita esset, βαμβαίνειν ad verba vibrandi transscribendum esset. Sed consideratius judicat Schol. II. X. 376. οὐκ ἔγκειται τὸ βαίνειν, apteque comparat βαμβαλίζειν. hoc enim et βαμβακίζειν de iis dicitur, qui verba concise et singultim edunt balbutientium ritu, sive id metu fit sive frigore sive quodam naturae vitio.

§. 8. Haec nominum fictio non solum imitandis sonis introducta est, quae Graeci ἰδιώματα ἤχου vocant, sed etiam motibus rerum, quae uno tenore oculos crebrius feriunt; quod genus anadiplosis continuativum vel frequentativum et intentivum appellare possumus. In hoc primum inveniuntur vocabula lucis et fulgoris, quae jam prius delibavi, μαρμαίρω μαρμαρύσσω καὶ ἀμαρύσσω κατ' ἀναδιπλασιασμόν Epim. I. 385. παμφαίνω etc. Deinde vocabula actionum, quae non uno quasi ictu perficiuntur sed quodam tractu continuo decurrunt: Εἰλῶ ἐλίσσω κατὰ ἀναδιπλασιασμόν ἐλελίσσω EM. 330, 25. ⁴¹) pro quo ἐλελίζω afferendum erat. Huic non dissimilem volvendi notionem habet κίκιννοι cincinnati id est cirri crispī, undulati, quos Graeci πλοκάμων ἑλικας vocant. A τίλλω titillo et a similibus alia carpendi vellendique verba σκάλλω κασκαλίζω, ἴλλω γελλίζω γαγγαλίζω γαργαλίζω Techn. 225. et quod jam supra attuli σκύλλω κόσκυλμα ⁴²). His vicina sunt verba terebrandi et perforandi τετραίνω seu τιτραίνω, τιτράω τίτρημι, quibus etiam τιτρώσκω adnumerandum videtur; tum deinde tremendi verbum τετρέμαινω et nomen, quod Apol-

40) Philoxenum Homeri locus ἔστι βαμβαίνων, ἄραβος δὲ γίγνεται ἰδόντων permovisse videtur ut βαμβαίνειν proprie de pedum tremore dici statueret, quia cum verbo standi conjunctum est.

41) Eadem Epim. I. 138, 7. ubi rectius ἐλίσσω scribitur, a quo reduplicatum non solum spiritu differt sed saepe etiam significatione.

42) Hinc fortasse nomen latinum *quitsquilliae quitsquillum*, quod Diomedes Gramm. p. 7. a. ad σκύβαλον refert.

lonius Pron. p. 73 sq. auctis adnumerat: αἱ διάλεκτοι καὶ ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν, ἐορτή ὁρτή, λῶ·θέλω, τρόμος τέτρομος, de quo EM. 560, 32. προσέρχεται ἡ τε συλλαβὴ ἐν τῷ τέτρομος⁴³). Tremantibus similes sunt res pendulae et nutantes ut lances librae sive τάλαντα, unde ταλαντεύω, cujus syllaba prima secundum locum obtinuit in Ἐταντάλιζεν ἔτρεμεν, Ἐτανταλίσθη ἐσείσθη Hes. et quod magis mirum, consona quoque commutatur in τανθαλύζει et τανθαρύζει Techn. 232. Quod vero Homerus dixit Ζεὺς ἐτίταινε τάλαντα non satis est ad probandam veterum opinionem EM. 744, 4. τάλαντον per metathesin ex τάνταλον extitisse, hoc autem a ταίνω derivatum esse, pro quo τιταίνω dici. Namque nomen illud affine est verbis τλῆναι, ταλάσαι, tollere, suspendere, aliam vero stirpem habent τείνω, τανύω, τιταίνω et quae hinc pendent τέτανος et τετανός. A librando haud longe abest vibrare πάλλειν et παιπάλλειν, quibus in EM. 650, 3. adjungitur nomen πάλη, ἣν οἱ ἄττικοὶ πασπάλην καλοῦσιν· ἔστι δὲ τὸ λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου ἀπὸ τοῦ ἀποπάλλεσθαι ἐκ τοῦ ἀλεύρου· sed p. 661, 16. ad πάσσω refertur. Cum τετρεμαίνω Buttmannus comparat βεβρώθω, quo lentos morsus manducantis indicari putat conjecturam sequutus sat probabilem; nam a synonymo γραίνω i. q. ἐσθίω ductum est nomen γάγγραινα i. q. φάγαινα sive φαγέδαινα carcinoma serpens, et a δάπτω δαρδάπτω.

§. 9. Haec autem vis repetitionis frequentativa vel quocunque nomine appellanda veteres artis auctores non praeteriit. Sic enim ille, quem in ipso hujus tractatus vestibulo nominavi, allatis anadiplosis poeticae, ut vocat, exemplis continuo subdit; μιμητικοὶ γὰρ ὄντες οἱ ποιηταὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσιν ἵνα τὰ πράγματα εἰκονίσωσιν· οὐ γὰρ ἀπλῶς λέγουσι τὸ ἐλέλιζεν ἀλλ' ὅταν ταχυτάτην θέλωσι δηλοῦν τὴν κίνησιν, καὶ τὸ προπροκυλινδόμενος κατεσπουδασμένην δέησιν καὶ πολλήν, quod et Dionysius affirmat de Comp. XV. 110. (91.) nec discrepat interpres

43) Cum hoc Gud. 170, 10. confert homericum εἰρερος παρὰ τὸ εἶρω τὸ λέγω κατ' ἀναδιπλασιασμόν καὶ ἀντίφρασιν. Paulo probabilius J. Scaliger hoc et latinum *eritudo* nexum interpretatur παρὰ τὸ εἶρειν τὸ δεσμεῖν.

Apollonii III. 453. et 1013. προπρὸ δ' ἀφειδήσασα — ἐμ-
φαντικὴ ἢ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως προπρὸ — ἐμφαί-
νει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι
τὴν δόσιν etc. EM. 349, 5. αἱ ἐπισυντιθέμεναι προθέσεις
διεγείρουσι τὴν ἔμφασιν⁴⁴) et Trypho περὶ παθ. p. 227.
Boisson. pleonasmus aut metri causa admitti dicit aut
ἐμφάσεως ὡς δαρδάπτω. Hoc quidem et quae praecedunt,
poetici sermonis illustramenta sunt, sed ἐλελίσφακος voca-
bulum quotidianum et triviale est ut γάγγραινα, πασπάλη
et alia prius dictorum. Cum ἐλελίζω particula προπρὸ,
quam Grammaticus Paris. l. c. apponit, ex parte aliqua
convenit, non in totum. Nam in utroque facta est quidem
anadiplosis, sed in hoc dictionis, in illo syllabae ut in
μορμύρω, γάγγραινα et in proprio Λέλεξ, si huic antecessit
Λέξ ut Apollonius significare videtur in principio Syntaxis
c. II. 4. ubi quatuor genera geminationis enumerat: ἔστιν
ὅτε δὲ τὸ αὐτὸ στοιχεῖον παραλαμβάνεται, ἔλλαβεν ἔννε-
πεν· ἀλλὰ καὶ συλλαβή, Λέλεγες, πάμπαν· ἀλλὰ καὶ λέξεις,
Μῶς' ἄγε, Μῶσα λίγεια, Βαρὺς βαρὺς σίνοικος· ἀλλὰ καὶ
μέχρι λόγου τὸ τοιοῦτο διήκει ἥνίκα τὰ εἰρημένα αὐθις
ἐπαναλαμβάνεται, ὅτε μὲν ἀναγκαίως, ὅτε δὲ ἐν παρολκῇ⁴⁵).
Attamen differt aliquid; primum quod γραῖνα non dicitur,
non magis quam φαῖνα, χαῖνα, sed Λέξ dici potuit ut κρέξ
v. Parall. 100. deinde quod quae usitato γάγγραινα et si-

44) Apollon. de Adv. 550 sq. πλεῖστά ἐστιν ἐν παραλληλότητι κεί-
μενα — καὶ ἐν προθέσει ἀμφὶ περὶ κρήνην, προπροκυλινδόμενοι.
Illud legitur II. II. 305. simile quid περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον XVII. 760.
H. in Cer. 276. Apollon. III. 634. Conjuncte sub uno accentu περι-
αμφὶ Phot. Suid. ut latinum *circumcirca*, quod Priscianus XIV. 3, 598.
cum ἀμφὶ περὶ confert; substantivum περιαμφίς *circumactio* finxit
Eupolis exemplo nullo. Crebra vero est compositio ἀμφιπερικτίονες,
περιαμπέχω etc. Προπροκυλινδόμενος κατὰ τὸ μικρὸν μικρὸν κυλιό-
μενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ ἐπαγωγή τῆς πρό Schol. Opp. Hal. I. 167.
Ἐκ τοῦ πάρος πάροιθεν καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν προπάροιθεν Gud.
481, 47. qui anadiplasmus magis ad notionem pertinet quam ad vo-
cem. Sic etiam προπρεών et προπρηνής constant ex synonymis ejusdem
stirpis; πρόπαρ et πρόπροθι ex effabili et ineffabili.

45) Rutilius I. 11, 39. *anadiplosis interdum fit uno verbo, inter-
dum plurium verborum conjunctione.*

milibus addita est syllaba, ad emphasin pertinet, in nomine vero gentilicio nulla intelligi potest significationis intentio. Utrunque autem distat *πάμπαν*, de quo errat Herodianus Gud. 450, 20. *πᾶν κατὰ ἀναδιπλασιασμόν πάμπαν*. Id enim compositum esse ut *πρόπαν*, *ἐπίπαν*, *σύμπαν* et accentus indicat et brevitās ultimae, neque tamen sic ut haec ex duobus diversis compositum est sed ex iisdem *πᾶν πᾶν*, totumque hoc adverbium sive potius nomen adverbiale ⁴⁶⁾ non ad pathologiam pertinet sed ad schematologiam et quidem ad illud genus multiforme, quod Rhetorici modo *anadiplosin* vocant modo *epanalepsin*, *quum id quod semel dictum est, quo gravius sit, iteratur* Rutil. I. 11, 39. Eustathius autem p. 437, 24. ad *σχηματισμόν ἐκ παραλλήλου* refert; hujus enim species si subtilius quaerantur esse quatuor: αἱ *παραλλήλοι λέξεις ἢ σύγκεινται ἢ παραάκεινται*, ὅμως δὲ ταῦτα ἢ ἐκ ταυτότητος γίνεται ἢ ἐξ ὁμοιότητος. Ἐκ ταυτότητος μὲν παραλληλισμὸς ἐν συνθέσει μὲν τὸ φανερίφανλος καὶ τὸ πάμπαν, ἐν παραθέσει δὲ τὸ πᾶν πᾶν ⁴⁷⁾ καὶ πάλαι πάλαι ⁴⁸⁾ παρὰ τῷ κωμικῷ καὶ ἔλακεν ἔλακε παρ' Εὐριπίδῃ. Ἐκ δὲ ὁμοιότητος ἐν συνθέσει μὲν τὸ γήπεδον, ἐν παραθέσει δὲ τὸ λίαν πᾶν. Haec quatuor

46) Hoc est quod veteres vocant ὄνομα εἰς ἐπιρῥηματικὴν σύνταξιν μεταλαμβανόμενον. [Adde nunc Lehrsii adnotationem ad Herod. de Dichron. p. 356 sq.]

47) Πολὺ πολὺ Arist. Ach. 425. Ad haec accedit πᾶν πάμπαν Aristoph. Pac. 121. et quae novitia consuetudo suscepit ὅλον ὅλον, ὀλότελα, ὀλόπασι pro παντιάπασι. Homerus πάγχυ μάλα et μάλα πάγχυ, Plato et alii πᾶν σφόδρα — εἰ συνηθὲς Ἀιτικοῖς παραλλήλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα Schol. Plut. 25. Poetae grandiloqui ornatus causa adjectiva et adverbia ejusdem stirpis componunt τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον Aesch. Prom. 946. et saepius addito verbo: κεῖτο μέγας μεγαλωστί, αἰνόμεν αἰνῶς, δεινὰ δεινῶς Soph. El. 191. κακὰ νέα νεόμεν Oed. C. 1449. μεσσοῖ μεσσος Arat. 527. quibus similia nonnulla sermo recepit v. Parall. 58.

48) Hoc legitur Eur. Rhes. 312. (383.) νῦν νῦν Cycl. 337. πότε πότε Hec. 383. πάλιν πάλιν Electr. 1129. et addita copula πάλιν καὶ πάλιν Strab. XVI. 787. Anth. V. 308. v. Perizon. ad Ael. V. H. I. 4. ἅπαξ καὶ ἅπαξ Phot. CCLXXIV. 831. Simili quodam modo Latini *idemtidem*, *atque atque*, *etiam atque etiam*, *iterum iterumque*, *verum enim vero*, Germani *fort und fort*, *nach und nach*, *durch und durch*.

ejusdem schematis species multipliciter inter se perplexae sunt et nonnullae similium dissimilem significationem habent, aliae dissimiles similem. Primae, quae vocatur παράθεσις τῶν αὐτῶν, exemplum est illud quod Apollonius affert, βαρὺς βαρὺς a Tragicorum aliquo sumtum, qui prae ceteris huc inclinant νέαι νέαι δύαι δύαι Pers. 1002. ἐκὼν ἐκὼν ἡμαρτον Prom. 266. ἴτω ἴτω 1329. ἐλχ' ἐλχε Ion. 670. σίγα σίγα Hec. 1069.⁴⁹⁾ ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο Trach. 655. δειμαίνω δειμαίνω Hes. 176. ὄλωλ' ὄλωλα Trach. 1144. ἀπολεῖς ἀπολεῖς 1007. ὀλόμεσθ' ὀλόμεσθα Or. 200. ἔλακεν ἔλακεν 163. εἶδομεν εἶδομεν Hipp. 1137. Altera est appositio synonymorum velut μόλετον ἔλθετον Ar. Thesm. 1156. σίγα σιώπα Eccl. 382. et homericum βάσκ' ἴθι, de quo Schol. II. II. 8. ταῦτολογία ἐστὶν ἐμφαίνουσα τὴν ἔπειξιν, καὶ ἀλλαχοῦ φησιν „ἐλθοι καὶ ἴκοιτο“ fere ut Aeschylus ἦκω καὶ κατέρχομαι⁵⁰⁾. Ejusdem generis est γινώσκω φρονέω Od. XVI. 197. ἔμαθον ἐδάην Hec. 74. quod Scholiastes ἐκ παραλλήλου dictum ait, οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἦκουσα Phoen. 947. (920.) κλύειν ἀκοῦσαι Aesch. Choeph. 5. quod Aristophanes cavillatur Rann. 1174. οἴκωκ' ὄλωλα διαπεπόρθημαι Soph. Aj. 896. τί φατε, τί λέγετε Cycl. 210. (sed λέγε λέγ' ὦγαθέ Arist. Eccl. 213.) ἔνεπε μοι φράσον Bacch. 98. quid loquar, quid fabulabor? Plaut. Capt. III. 4, 3. δέρχθητ' ἐσίδεσθε Prom. 210. et multa similiter dicta quae Wellauerus ad Choeph. l. c. contulit. His omnibus communis est significatio animi commoti et incitati, qualis esse solet indignantium, obte-

49) Imperativo aequatur vocativus ὦ χέρες χέρες Trach. 1079. ὦ μῶρε μῶρε Arist. Avv. 1238 etc. quem casum ab Homero semel geminatum esse observarunt Sch. II. V. 31. Ἄρες Ἄρες· ἐπανάληψις ἢ παλιλλογία ὁ τρόπος· Ἰλιων δὲ τὸ δεύτερον ὑξύνει ἵν' ἢ ἀντὶ τοῦ βλαπτικέ· οὐδέποτε γὰρ κλητικὴ ἀναδιπλασιάζεται παρὰ τῷ ποιητῇ. Θεὸς θεός fuit solemnis sacrorum praefatio ut Hesychius ait; cantilena christiana ἅγιος ἅγιος ἅγιος Zonar. p. 16. unde nomen hymni *Trisagion* v. Du Cang. His accedit jurandi formula modestior, quam Christus praescripsit, ναὶ ναί, οὐ οὐ Matth. Ev. V. 37.

50) Quis non intelligat verba duo idem significantia βάσκ' ἴθι non frustra posita esse neque ἐκ παραλλήλου sed hortamentum esse acre jussae imperataeque celeritatis Gell. XIII. 24, 21.

stantium, adhortantium, et item unum nomen, ut dixi, anadiplosis vel epanalepsis. Hinc vero differt appositio comparativorum, quibus aliquid minutatim et gradatim additur demiturve. Haec in latino sermone copula connectuntur *minus minusque, carior cariorque* v. Bentr. ad Hor. Sat. I. 6, 17. Graeci autem plerumque dissolute dicunt; *μᾶλλον μᾶλλον ἀντὶ τοῦ αἰὲ καὶ μᾶλλον λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ* Phot. *πλέον πλέον* aliaque quae in Anecd. Bekk. 108. conjuncte explicantur, *μεῖζον μεῖζον, μικρόν μικρόν, μίαν μίαν ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν* v. Bernhardt ad Suid. s. *Μᾶλλον*. Nonnunquam vero haec nominum eorundem conjunctio superlationis vim obtinet: *nimum nimumque, multo multoque, longe longeque* id est longissime, et pariter Graeci vulgariter docti sed sine copula *σφόδρα σφόδρα* pro *πάν σφόδρα* Exod. I. 12. Judith. IV. 2. *λεπτὰ λεπτὰ κατατέμνειν* Tzetz. Chil. XIII. 379.

§. 10. Synthesis duplex est, una synonymorum, altera τῶν αὐτῶν. De illa fuse arguteque disputant Grammatici, quos ad Aj. v. 254. citavi, et Schol. Oppian. I. 54. *πολλὰὶ λέξεις εἰσὶ συγκείμεναι ἐκ ταῦτοσημάντων λέξεων, γήπεδον, πρευμαμένης*⁵¹) etc. EM. 281, 26. *δνοπαλίζω ἀπὸ δύο ὁμοιοσῆμων ὡς Ἐριχθόνιος* (v. c. X. §. 1.) et alia ex diversis locis generibusque comportata. Nam *γήπεδον, ὀρρόπύγιον, θηροθήρας, ποδοπέδη*, et hybrida *χειρομανικόν* (v. Gaisford. ad EM. 209, 40.) conserta sunt ex casibus diversis nominum res similes et propinquas indicantium; *λογολέσχης* vero, quod Eustathius promit, constat e vocabulis ejusdem quidem stirpis sed diversae tamen potestatis ut *φορτοφόρος, ἔργοπόνος, δωροδότης, ἀντιλιαντλήτης*, quorum altera pars nomen est, altera verbum. Fit etiam ut synonyma diversarum stirpium copulentur partim ex casibus rectis *ξιφομάχαιρα, ἀρμάμαξα, δεσμόβροχος, λιχνόβορος, μωρονήπιος, πλησιογείτων, χαννόσομφος* Erotian. s. *Σκηρόν*, quibus addi poterit verbum *ὀραυγεῖσθαι* *clare videre*; partim ex obliquo et recto ut *φωταυγής, λιθόλευστος*. Haec et

⁵¹) Scilicet ἀπὸ δύο λέξεων ταυτοσημαντικῶν (sic) τοῦ πρώτος καὶ τοῦ εἰμενής Schol. Eur. Hec. 535.

his similia germanica *Erdboden*, *Wasserfluth*, *Feuersbrunst* (πυρκαϊά) observatione vix digna ducimus. Sed ad illa magis attendi oportet, quae ex vocabulis prorsus indiscretis constant; cuius generis isti unum afferunt ἐναροκτιάντης ab Aeschylo fictum, duo alia praebet dialectus vulgaris φοροκτιόνος⁵²⁾ et μορμόφοβος, quod Photius aequales suos pro μορμολύκειον usurpare dicit. Haec autem ejusdem notionis iteratio emphasin affert atrocitati rei significatae accommodatam. Eaque gravitatis ratio mihi non abesse videtur a nomine λυσσομανία et οἰστρομανία, quibus respondet domesticum *Tollwuth*. Illa quidem novitiae sunt consuetudinis, veteres autem disjunctis utuntur λυσσὰ μανίας v. ad Aj. p. 194. et οἰστρεῖν μανίας Eur. Bacch. 32. Addo etiam ἀσήκορος id est taedio fessus, ἀσηκορία nausea et comice fictum ψαμμακοσιογάργα. Non alia est causa conjunctionis verborum vertendi, volvendi torquendique, quorum tanta est copia ut saepe gregatim se offerant loquentibus: στρέφειν, δινεῖν, εἰλεῖν, κυκλεῖν. Hinc est quod Aeschylus de avibus nidum assidue circumvolitantibus dixit στροφοδινεῖσθαι hoc est in orbem circumagi, Homerus vero de vertigine oculorum στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὅσσε, hoc est, ut Apollonius in Lex. interpretatur, δινηθέντα ἐστράφη, idque Scholiastes Il. XVI. 792. ad eandem rationem significantiae revocat: ἐκ δύο ὀνομάτων τὸ αὐτὸ δηλούντων τραχεῖαν συνθεῖς τὴν προσηγορίαν, τὴν βίαν τῆς πληγῆς παρίστησι. Similiter Ius furore correptae τροχοδινεῖται ὄμματ' ἐλίγδην Prom. 907. neque aliter comparata sunt adjectiva ἐλελίστροφος, κυκλοέλικτος et στρογγυλοδίνητος verbumque στρουφογυρίζειν, cuius auctores producit Du Cangius. Cum στρεφεδινεῖν Eustathius 436, 45. componit ὀροθύνειν, quod Orion. 117, 28. duplici ratione enodat παρὰ τὸ ῥοθῶ ῥοθύνω καὶ πλεονασμῶ τοῦ ὀ ὀροθύνω· ἢ παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω· ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανός, hic autem fortasse neutram proposuit sed potius illam, in quam Schol. Il.

52) Sic etiam Eustathius Proserpinae nomen e verbis φθέρσαι et φονεῦσαι compositum putat 763, 60. Apud Hesychium Ἐναροκτιάντας φθογγόσκοτος scribendum est φοροκτιόνος.

stantium, adhortantium, et item unum nomen, ut dixi, anadiplosis vel epanalepsis. Hinc vero differt appositio comparativorum, quibus aliquid minutatim et gradatim additur demiturve. Haec in latino sermone copula connectuntur *minus minusque, carior cariorque* v. Bentl. ad Hor. Sat. I. 6, 17. Graeci autem plerumque dissolute dicunt; *μᾶλλον μᾶλλον ἀντὶ τοῦ αἰὲ καὶ μᾶλλον* λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ Phot. *πλέον πλέον* aliaque quae in Anecd. Bekk. 108. conjuncte explicantur, *μεῖζον μεῖζον, μικρόν μικρόν, μίαν μίαν ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν* v. Bernhardy ad Suid. s. *Μᾶλλον*. Nonnunquam vero haec nominum eorundem conjunctio superlationis vim obtinet: *nimum nimumque, multo multoque, longe longeque* id est longissime, et pariter Graeci vulgariter docti sed sine copula *σφόδρα σφόδρα* pro πάνσφόδρα Exod. I. 12. Judith. IV. 2. *λεπτὰ λεπτὰ κατετέμνειν* Tzetz. Chil. XIII. 379.

§. 10. Synthesis duplex est, una synonymorum, altera τῶν αὐτῶν. De illa fuse arguteque disputant Grammatici, quos ad Aj. v. 254. citavi, et Schol. Oppian. I. 54. *πολλαὶ λέξεις εἰσὶ συγκείμεναι ἐκ ταῦτοσημάντων λέξεων, γήπεδον, πρευμαμένης* ⁵¹) etc. EM. 281, 26. *δνοπαλίζω ἀπὸ δύο ὁμοιοσήμων ὡς Ἐριχθόνιος* (v. c. X. §. 1.) et alia ex diversis locis generibusque comportata. Nam *γήπεδον, ὀρρόπύγιον, θηροθήρας, ποδοπέδη*, et hybrida *χειρομανικόν* (v. Gaisford. ad EM. 209, 40.) conserta sunt ex casibus diversis nominum res similes et propinquas indicantium; *λογολέσχης* vero, quod Eustathius promit, constat e vocabulis ejusdem quidem stirpis sed diversae tamen potestatis ut *φορτοφόρος, ἐργοπόνος, δωροδότης, ἀντιλιαντλήτης*, quorum altera pars nomen est, altera verbum. Fit etiam ut synonyma diversarum stirpium copulentur partim ex casibus rectis *ξιφομάχαιρα, ἀρμάμαξα, δεσμόβροχος, λιχνόβορος, μωρονήπιος, πλησιογείτων, χαυνόσομφος* Erotian. s. *Σκηρόν*, quibus addi poterit verbum *ὄραυγεῖσθαι* *clare videre*; partim ex obliquo et recto ut *φωταυγής, λιθόλευστος*. Haec et

⁵¹) Scilicet ἀπὸ δύο λέξεων ταυτοσημαντικῶν (sic) τοῦ πρώτος καὶ τοῦ εὐμενής Schol. Eur. Hec. 535.

est; nec repudiarem ἰσώματος, nisi ἰσώματος in Xenoph. Ages. in suspicionem venisset. Ὠκύθοος in verbum desinit quo Homerus utitur ὦκα θέων v. Parall. 462. His tribus omissis causae periclitantis patroni accumulans θόρυβος ἐκ τοῦ θροῦς καὶ βοή, πτισσάνη ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ ἄνειν, χρόνος ἐκ τοῦ χέειν καὶ ῥέειν, Νηρεὺς ἐκ τοῦ νάειν καὶ ῥέειν, quae omnino non digna essent memoratu nisi hinc pateret haec de conjunctione synonymorum opinio quam late olim dominata sit nec solum Byzantios tenuerit etymologos sed etiam majoris auctoritatis Grammaticos; nam illud de πτισάνη inventum Pausaniae fuit Atticistae v. Casaub. ad Athen. X. 455. E. et huic simile Apollonii in Lex. Hom. μόρφον μορόφονον τὸν διὰ φόνου τὸν μόρον ἐπιφέροντα⁵⁵). Nec suspicio abest hujus quoque sapientiae satores fuisse Stoicos omnium vocabulorum elementa prima eruere conatos.

§. 11. Altera est quae dicitur σύνθεσις τῶν αὐτῶν, cujus significationes pleraeque eadem sunt quae parathesis; nam cum λεπτὰ λεπτά convenit λεπτεπίλεπτος et φανλεπίφανλος, utrumque in Anthol. plebejumque κακιγκακῶς Constant. Manass. v. 2260. et 3000. cui viam fecit dictio attica τὰ κακὰ τῶν κακῶν et contrarium τὰ καλὰ τῶν καλῶν hoc est τὰ κάλλιστα v. Meinek. Hist. Com. I. 69. Ab illo μικρὸν μικρόν non multum discrepat Ὅσον ὅσον, ὀλίγον ὀλίγον Hes. et hinc compositum λιγόλιγον *sensim*, quod Du-Cangius affert, et adverbia superius dicta πάνπαν et παντάπασι. Verum προπρό sive simplex sive verbo sociatum proprie significat actionem procedentis repetitam, nec raro disjuncte scribitur. Eademque scripturae inconstantia cernitur in relativis latini sermonis *quantiquanti*, *utut*, *ubiubi*, *undeunde* etc. sed ratio longe diversa est; his namque reiteratio conciliat notionem universitatis, quae saepius exprimitur particulis *ubicunque*, *quicunque*, *ὅπως* *δήποτε*, *ὅσος* *δήποτε*, sed ὅσος ὅσος Graeci non dicunt nisi

55) In Philem. Lex. I. 152. p. 100. male scriptum est ἐκ τοῦ μόρος καὶ φόρος ὁ μόρφνος ἀετός pro μόρος καὶ φόνος. Quod idem et alii dicunt ἐκ τοῦ ἐκέσθαι καὶ θύειν ὁ ἰχθύς, pertinere videtur ad atticam, ut dicitur, hujus nominis aspirationem ἰχθύς v. ad Aj. 1297.

in neutro idque alio intellectu, vel proprio, hoc est *quantumcunque*, vel de re exigua; nam qui sic loquuntur exiguitatis suspicionem relinquunt⁵⁶). Itaque plerumque indicat *quantulumquantulum* sive *aliquantulum* ut in Anth. V. 255. ἀμφασίης ὅσον ὅσον ὑπεπρήϊυνεν ἀνάγκην. Verum tamen ut hoc clarius appareat, saepe additur vel adjectivum proprium hujus rei ut in N. T. loco μικρὸν ὅσον ὅσον⁵⁷), vel nomen rei exiguae ὅσον ὅσον στίλη Aristoph. ὅσον ὅσον στιγμή Anth. VII. 472. quod Naekius de Hecal. p. 84. pro τόσον ὅσον positum putat ut ἤμος ὅτε pro τῆμος ὅτε, sed relativum ὅσον non sic ut ὅς pro οὗτος demonstrativi loco ponitur. Ab his omnibus differt iteratio numeralium, qua scriptores indiserti inopiae distributivorum medentur δύο δύο bini in libris V. et N. T.⁵⁸) Et sic hodie loquuntur in Graecia ἔρχονται ἕνας ἕνας singuli, μιὰ μιὰ singulae, sed veteres καθ' ἕνα, ἀνὰ δύο etc. Sophocles vero μίαν μίαν non hoc intellectu posuisse videtur sed pro sensim ut quidam recentiorum v. Du Cang. Sic enim convenit cum exemplo a Grammaticis appposito μᾶλλον μᾶλλον, cujus vis successiva est ab Euripide translata ad verbum: λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον κλάδον κατῆγεν ἤγεν ἤγεν Bacch. 1062. a Nonno autem, quum hunc ipsum locum imitando exprimeret, ad nomen hoc modo: κόρυμβον χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἴλκε.

Jam mihi omnia anadiplasiismi genera enumerasse videor, primum clitici, qui in temporibus obliquis existit, tum ejus quo casus recti nominum verborumque afficiuntur.

56) Ποσόν Galenus in Gloss. interpretatur ὀλίγον.

57) Synonymum substituit Joannes Ecphr. Tab. Mund. 197. (535.) τυτθὸν ὅσον κατὰ βαιὸν ἀέζεται. Pro relativo graeco οὐδ' ὅσον i. q. οὐδ' ὀλίγον Latini assumerunt demonstrativum *ne tantulum quidem*.

58) v. Winer. in Gramm. N. T. §. 38, 3. et 58, 1. qui his confert Exod. VIII. 14. συνήγαγον αὐτοὺς θημωνίας θημωνίας id est acervatim cf. Bochart. Hieroz. T. III. 582. ed. Rosenm. Ζυγὴ ζυγὴ Epiphan. Mens. c. III. 161. A. et proxime post δύο δύο eodemque intellectu κατὰ ζυγὴν. Ζυγὰς ἀντὶ τοῦ δυάς οἱ νεώτεροι Anon. in Walz. Rhetorr. T. III. 579. Μυρία μυρία pro μυριάκις μυρία Aeschylus posuit non pro κατὰ μυρία ut Pinzgerus putat ad Pers. 915.

Hunc autem partim ab arbitrio loquentium proficisci dixi nullamque vim habere nisi soni amplificandi, partim ab imitatione naturae hoc est onomatopoeticum, qui vel ad auditum pertinet vel ad visum. Cujus fictionis similitudinem quandam praebet sermo germanicus; nam sonum continuatum imitamur iterandis literis *Klingklang* et similiter Angli *ding-dong*. Sed eodem modo etiam res, quae oculis ceruntur, repraesentamus *Zikzak*, *Wirrwoarr*, *Mischmasch*, quod illi *mingle-mangle* vocant, Francogalli *pêle-mêle* v. Proll. 285. et ulterius progressus sermo vulgi res vanas futesque nominibus effuticiis depingit ut *Firlefanz*, quod latine dici potest *titivillitium*, *Schnickschnack*, cui par et geminum est anglicanum *chitchat* et assimile *whimwham* idem fere significans quod a nostratibus dicitur *Schrolle*. Hujus parechesis vel, ut hodie dicimus, assonantiae ludicrae exemplum latinum est *butubatta*, quod Naevius et Plautus pro nugis posuerunt, et graecum *συρβάβυττα τάραχος καὶ τύρβη* EM. Phot. cui conferri potest germanicum illud *Wirrwoarr*; nec piget componere nostrum *Grisgram* et quo Graeci hujus aetatis vultum trucem et morosum designant *τζίγκριμίγκρι*, cujus una pars est *τζίγκρι* frons contracta vel *τζίγκρός* i. q. *στυγρός* ⁵⁹⁾ sive *σκυθρωπός*, altera intellectu caret.

CAP. IX.

De sublatione reduplicationis.

Peculiare quoddam genus aphaeresis Grammatici arsin vocant, ut Josephus in Synops. 566. ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς οἷον βλήσθαι, βλήμενος, δέγμενος, quod genus Trypho propter anabibasmum accentus Aeolibus tribuit, Gregorius modo doricae dialecto, modo ionicae. Et de re ipsa controversia est.

59) Hinc affine videtur *Ζιγνώ καὶ ζιγνώσαι τὸ σκυθρωπάσαι* Zonar. 960. In Theognost. Can. 20, 3. πᾶσα λέξις ἐκ τοῦ ζυ ἀρχομένη ζύμη, ὥθος, ζύγλορον κιβωτός, ζυχεινεῖ τὸ μύει, pro ζύγλορον scribendum est ζύγαστρον, pro ultimo ζυγνεῖ, quod et Hesychio restituendum videtur pro *Ζυγκλεῖ σκυθρωπάζει, μύει*.

Nam pro arsi propugnat EM. 663, 42. *πέρθαι ἀποβολῇ τοῦ διπλασιασμοῦ ἀπὸ τοῦ πεπέρθαι*, sed ambigue p. 200, 4—12. *ἐβέβλητο κατὰ συγκοπὴν ἔβλητο· βλήμενος ἐκ τοῦ βεβλημένος κατὰ συγκοπήν*.¹⁾ nam hic saepius syncopae nomine significat aphaeresin: *ἐγείνατο καὶ κατὰ συγκοπήν γείνατο* 229, 15. *ἔφατο συγκοπῇ φάτο* 788, 43. et in hac ipsa causa *δέγμενος ἀπὸ τοῦ δεδεγμένος κατὰ συγκοπήν ὡς εἶναι παρακείμενος* 252, 42. nisi hic syncopae nomine proprie usus est hoc intellectu, participio *δεδεγμένος* non duas primas detractas esse literas sed duas medias sicut illi quos Eustathius sequitur 73, 11. *ἐν τῷ δέχθαι οὐκ ἀφαίρεσις γέγονεν ἀλλὰ συγκοπή αἰολική* et clarius Epim. 111, 14. *δέδεγμαι δέδεκτο καὶ ἐν συγκοπῇ δέκτο — καὶ δέχθαι*.²⁾ quorum uterque hos modos perfecto assignat sed falso. Nam *δέκτο* non est plusquamperfectum sed aoristus, ut Buttmannus dicere instituit, syncopatus vel, ut veteres, prisca imperfecti forma praesenti sine vocali ficto assimilata. Sic ille in EM. 252, 42. *δέγμενος ἀπὸ τοῦ δεχόμενος· τὸ δὲ χ εἰς γ μεταβλήθη τῆς συντάξεως οὕτως ἀπαιτούσης*. Huic consentanea est de imperativo sententia Schol. A. ad II. V. 228. *δέδεξο· ἡ διπλῇ ὅτι εἴωθε περιτεύειν τῇ συλλαβῇ ὡς πεπίθωνται* (sic) *λελάχωσι*, qui si pluralem hujusmodi *δέδεχθε* legisset in H. H. in Apoll. 538. eodem modo auctum dixisset. Et quod idem adnotat ad II. VIII. 296. *δεδεγμένος αἱ Ἀριστάρχου*.³⁾ *Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ χ δεδεγμένος*, indicio esse videtur hunc *δεδέχμενος* sine metabole gutturalis scribi voluisse ut

1) Sic etiam Zonaras 394. *βλήμενος ὥσπερ τὸ οὐτάμενος ἀναδρομὴν ἔπαθε τοῦ τόνου ἐκ τοῦ βεβλημένος κατὰ συγκοπήν*· sed paullo post *βλήσθαι βεβλήσθαι ἀφαιρέσει τῆς βε*.

2) Pari ambiguitate se involvit EM. 252, 34. *δέαται ἀπὸ τοῦ δέω δεδέαται καὶ κατὰ συγκοπήν δέαται*. Sed arsin haud perplexe indicat Zonaras 491. *δέαται ἀντὶ τοῦ δεδέαται κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ*. Idem quadrat ad *ἀνέδεντο*, quod in syncopis refertur v. Diss. II. c. I. ult.

3) Schol. II. XXIII. 273. *διχῶς Ἀριστάρχος δεδεγμένα καὶ δεδεχμένα*, quod fortasse proparoxytonon esse voluit. Nunc tamen ubique scribitur *δέγμενος* et *ποτιδέγμενος*.

Sch. II. IX. 191. δέγμενος γράφεται καὶ δέχμενος, idque pro δεχόμενος accepisse adhibita reduplicatione. Nam in nominibus quidem verbalibus literae χμ non raro conveniunt ψυχμός, ἀμυχμός, μιμιχμός aliisque haud paucis v. Parall. 395. sed in perfectis passivis, quibus Homerus utitur, τετυγμένα, μεμιγμένα, προλελεγμένα, πεφυγμένος fixum est gamma praeter defectivum ἀκαχμένος⁴⁾ et quaedam controversa: διχῶς φέρεται μεμορυγμένα ἢ μεμορυχμένα Eust. ad Od. XIII. 435. ubi Bekkerus μεμορυχμένα scripsit, idemque cod. Med. in Nic. Al. 318. praebet; nec dissimilis fuit in participio διαπεπλιγμένα discrepantia in quodam Hippocratis loco, γράφεται γὰρ ἑκατέρως διὰ τοῦ γ καὶ τοῦ χ Galen. in Progn. I. 18. p. 63. T. XVIII. P. 1. Atque haec dubitatio attingit etiam praesens: ἀρχόμενος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄρχμενος, ὥφειλε δὲ ἄργμενος· φυλάξαν δὲ τὸ χ δοκεῖ ἰωνικὸν εἶναι καθὰ καὶ τὸ ἔργμα ἔρχμα φασίν. Ἐνεσιῶτος οὖν εἰσιν αἱ τοιαῦται μετοχαὶ ὡς τὸ λέγμενος, ὄρμενος, δέγμενος EM. 151, 39.⁵⁾ quibus accedit μίγμενος Nic. Al. 587. Atque huic generi nescio an illa quoque adscribenda sint quae Hesychius affert Ἐεχμένη συνεχομένη, Ἐχμενος ὑποτεταγμένος, Ὑποεχμένη ὑπείκουσα θεραπεύουσα, quo loco ὑποεχμένη scriptum est praeter ordinem. Sed de scriptura horum participiorum utcunque statuatur, a perfecto certe abjudicanda sunt; et pariter ceteris modis illa arsis species nunc detracta est praeter indicativum II. XII, 147. σύεσιν εἰκότε τῷ τ' ἀνδρῶν δέχεται κολοσυρτόν, quanquam id quoque in certamen vocatum esse ostendit subscriptio οὕτως ἐν ἀπάσαις, unde suspicor fuisse aliquem tralaticiae scripturae desertorem, qui dualem praesentis δέχθον id est δέχεσθον substitueret syncopen prae-

4) Ἀκαχμένος ἀπὸ τοῦ ἀκάζω τροπῇ τοῦ σ εἰς χ Schol. B. ad Il. X. 135. EM. 45, 48. Rectius nostri docti ad thema ἄκω referunt.

5) Joannes p. 22, 20. allatis participiis, uti vocat, perfecti βλήμενος, ἐληλάμενος addit καὶ τὸ ἄσμενος, ὄρμενος, ἀρχόμενος, δέγμενος, ἄλμενος, εἴτε παρακειμένου εἴεν εἴτε ἄλλου χρόνου, προπαροξύνονται. Hic Blochius pro ἀρχόμενος corrigit ἀκάχμενος. Sed hoc paroxytonon est uniusque temporis perfecti. Dubitari vero poterat utrum ἄρχμενος praesens sit pro ἀρχόμενος an pro ἡργμένος.

texens, qua nonnulli δέχθαι ex δέχεσθαι contractum dicunt. Haec pluribus edisserui ad Buttm. p. 17. et 21. Μνήμενος in versu ignoti poetae Aristot. Rhet. I. 11. p. 1370. b. 5. μετὰ γάρ τε καὶ ἄλλεσι τέρπεται ἀνὴρ μνήμενος ὅστις πολλὰ πάθῃ καὶ πολλὰ ἐόργῃ significationem perfecti μεμνημένος ut praesens μνώομαι habet sed accentu congruit cum aoristo βλήμενος. Germana vero perfecta reduplicatione destituta exhibet Hesychius Θνάσαι ἀποθανεῖν mendose scriptum pro τεθνάσαι, Ἐκταρβημένος ἐπτορημένος, Ἐμπλησμένος πεπλησμένος, cujus facilis est correctio ἐμπλήμενος, Λησμένη (cod. λῆσμα) διαλελησμένη, Στηριγμένος ἰστάμενος, Φλασμένος τετυφωμένος, et futurum tertium Μάρσεται κτήσεται, cui Jensius μάρψεται substituit contra ordinem; adde Ἐμφαλκωμένος περιπεπλεγμένος Suid. Θυμμένον τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον⁶⁾ EM. 458, 40. Δμηκότες δαμάσαντες Zonar. 557. et Cyrill. ex ordine. Horum pleraque fortasse a librariis mutilata sunt ad hoc vitium proclivibus ut κατέτηκτο Paus. IV. 3, 3. quod nunc correctum est, συνέχυτο Dio Cass. XXXIX. 54. quibus aliquanto tolerabilius est κατέκλειστο Xenoph. Eph. II. 9, 1. Graecisque novitiis condonantur βαπτισμένος, κατακαυμένη v. Reisk. ad Constant. Porph. p. 104. (332. ed. Lips.) προτινάχθω Med. Mosq. p. 151. nec offensionem est λεπτοκοπημένον Dioscor. Mat. I. 11, 22. (sed λελεπτοκοπ. V. 85, 74.) δενδροκοπημένη Diod. XII. 45. et similiter composita. Sed plurimum admirationis habet γέγωνα, quod non solum apud Homerum sed etiam in tragicorum fabulis et in soluta adeo oratione hoc uno modo scriptum invenitur, praesens autem huic conveniens γώνω ignotum est. Χύτο in Nonn. XXXII. 30. aoristi figuram sed plusquamperfecti significationem habet, ut ἔκχυτο Hom. συνέραπτο Quintus usurpavit IX. 359. altero rho praetermisso. Pro κατέναςθε, quod Matthiae Gramm. I. 619. ex Aristophane affert, nunc κατέναςθεν scribitur; pro Περιεχώκνυτο περιηχεῖτο Hes.

6) Sylburgius θύμμενον (sic enim vulgatum est) cum βλήμενος confert, sed hoc dissimile est; paroxytonon praebet Zonaras p. 1064. Pro βεβλημένον utrique βεβλαμμένον restituendum videtur, nam πυρέβλητος poeticum est.

ponendum est *περικωκύετο*, et quod idem affert *Λῆτο ἐλέ-
ληστο* a *λάω* ductum (Techn. 94.) ejusdemque temporis
videtur ut *Πλῆτο ἐπλήσθη ἥγγισεν*, sed *Μῆστο ἐβουλεύσατο*
syncopæ speciem præbet; nam eodem modo explicatur
Ἐμήσατο. Consonam syllabæ repetitæ nonnunquam præ-
termitti manente vocali Grammaticis persuasum fuit; sed
exempla, quibus id comprobare conantur, aut non repe-
riuntur apud scriptores ut *ἐχάλκευται* Eust. 759, 47. *ἀπε-
δήμηκα* v. Meinek. Com. Fr. P. I. 413. aut e vitiosis libris
ducta sunt ut *ἐπαττάλευμαι* Mein. l. c. 107. et *ἐνωγάλισταί*,
quod idem juste rejicit Vol. III. 212. Grammatici, qui de
πεφύκω ac similibus disputant, prætermittunt præsens
στήκω, quo non solum scriptores sacri sed Posidippus
quoque usus est in Anth. App. n. 65. idemque Choero-
boscus adhibet futuro *ἐστήξω* neglecto gemino *τεθνήξω*.
Quo jure Scheidius Animm. ad Anal. 454. et Buttmannus
affirmant *κεῖμαι* perfectum esse syllaba characteristica de-
stitutum, dubitavi in Techn. 191. Atticam reduplicationem
scriptores inelegantiores sæpe negligunt: *ἐπηγερμένος* So-
crat. Epist. XXVIII. 33. ¹⁾ *ἀπηλεῖφθαι* Philo de Abrah.
352. B. *συνήλιπται* Schol. II. II. 150. X. 273. *ἔλεσμένον*
Galen. de Antid. II. 17. p. 201. T. XIV. Diosc. Mat. I. 38.
pag. 49. (Ald. *ἀληλεσμένον* ut in L. II. c. 104. legitur)
ἐξηλεγμένος Liban. T. II. 335. *ἠλέγχθαι* Charit. V. 6, 118.
ἐξήλεγκτο Dionys. de Lys. XXIII. 23. e Lysiae loco sum-
tum, in quo Bekkerus ex uno cod. *ἐξηλέγγετο* restituit,
προσήνεγκται Strab. X. 484. (cod. *προσενήνεγκται*) *Ἡρισμέ-
νος ἐστηριγμένος* Hes. *ἀπήρειστο* Polyb. III. 109, 11. *ἐν-
ηρικότα* Diosc. III. 23. (24.) *συνήρεικε* Soran. de Sign.
Tact. I. 47. *προσηρικώς* Suid. s. *Βάθρα*. *προσηρισμένον*
Galen. in L. II. de Fract. 64. T. XVIII. P. II. 564. ⁸⁾
κατηριγμένον Phot. s. *Προκώνια*. *διώρυκται* Lucian. Timon.

7) Syllabam caducam Aristaeneto Ep. XXIII. 109. restituit Abre-
schius *ἐγηγερμένος* scribens.

8) *Ἐνήρεινται* Apollon. II. 320. rejecit Wellauerus. Verbi *ἐρίζω*
perfectum est *συνεπήρεικε* Anth. IX. 709. Hesychius *Ἰτιήθη ἐκνίσθη*
fortasse pro *ἐιήθη*, quod convenit perfecto *τετιημένος λυπούμενος*.

§. 53. (in codd. omnibus) *διωρυγμένον* Phot. Bibl. CCLVI. 767. *ἐνωρυγμένος* Schol. Od. IX. 185. aliisque in verbis quae indicavi ad Phryn. p. 31. *Κατήνοκα* (sic) *κατενήνοχα* Hes. ex ordine scriptum sed auctor celatur; pro *ἡλύθαμεν* Hes. Theog. 660. revocata est antiqua scriptura *ἡλύθομεν*, manet vero manebitque *ἦλυθα* in Anth. App. CCVII. neque causa esse videtur cur hoc aoristis alexandrinis adnumeremus. Praepositam verbo praesenti syllabam arsi sublatam esse nullum idoneum auctorem reperio; *ἀποδράσκω ἀντὶ τοῦ ἀποδιδράσκω*, quod Anonymus de Quat. Part. in Rhett. Gr. T. III. 579. a scriptoribus quibusdam suae aetatis nescio qua affectatione elegantiae usurpari narrat, potius inscitiae tribuendum est ut *διέδρασκε* in Sopatri Diaer. p. 253. T. VIII. et *ἀποδράῃν* EM. 126, 46. v. ad Buttm. 152. In glossa Gud. 327, 51. *κλήσκω τὸ καλῶ* excidit principium *Κικλήσκω κατ' ἀναδιπλασιασμόν ἀπὸ τοῦ—*. *Μνήσκομαι* ex Anacr. Fr. jam sublatum esse dixi Techn. 62. in Adn. idem rejectum est in Babr. Fab. 50, 17. ⁹⁾ *γνώσκω* Heraclidis inventiuncula est Eust. 1722, 40. *τρώσκεσθαι ἐκτιτρώσκειν* Galenus unde sumserit mihi non constat; apud Hippocratem solum *ἐκτιτρώσκειν* reperi T. I. 323. et 326. T. II. 850. T. III. 743. et 745. ac saepius *φθείρειν τὸ ἔμβρυον*, *διαφθείρειν*, *ἀποφθείρειν*. In contrariam partem aberrarunt librarii *τιτρωσμός* scribes in Hipp. Muliebr. I. 469. T. II. pro *τρωσμός*, quod in eodem libro idemtidem legitur 687. 690. 693. et de Septim. 447. T. I. *ἐκτρωσμός* Muliebr. I. 729. Nam a verbis, quae reduplicationem recipiunt, nomina propagantur non duplicata; *κίχρησις* ignobilissimum auctorem habet Tzetzam, pro *Μίμνησιν ἀνάμνησιν ποιῆσαι* Hes. non interrupto literarum ordine scribi convenit *Μίμνησκε—ποιῆσαι* ex Od. XIV. 169. *μηδέ με τούτων μίμνησκ'*. Quae vero acceperunt anadiplasiasmum, eo rursus privari non constat; nam *κρύφαλος*, quod aliquoties legitur pro *κεκρύφαλος*, aut plebeja est corruptela ut conia pro ciconia, aut ab alia stirpe ductum.

9) Latini verbi *miniscor* consonae extremae non ex graeco derivatae sed domesticae sunt ut *gnascor*, *nosco*.

Hoc excursu spatio poteram ad oppositas prothesi et aphaeresi affectiones prosschematismum et apocopen transire, sed quia in prima disputatione alpha quod dicitur inseparabile crebro in quaestionem venit, hic pro epilogo brevem de hoc genere particularum sermonem subjiciam.

CAP. X.

De particulis inseparabilibus.

Auctis doctrinae grammaticae instrumentis tempus videtur hunc locum, quem Fischerus ad Vell. III. 237. et Buttmannus Gramm. §. 120. n. 9. strictim attigerunt, retractare ex integro omissis, quantum series rerum patitur, quae ab illis abunde demonstrata sunt. Particularum igitur, de quibus scripturus sum, in latino sermone duo sunt genera; unum e praepositionibus constat *an, re, se, dis*¹⁾, alterum ex adverbiiis *in, ne, ve*. Quae vero Graeci receperunt, in uno continentur genere adverbiali sed vincunt numero et varietate; aliae intentioni inservientes, aliae privationi. Ab his incipiam.

§. 1. Particulae negativae Buttmannus duas sumit fuisse species principales, unam tripliciter pronunciatam *α, αν, ανα*²⁾, alteram uniusmodi *νη*. Illa Grimmus in Gramm. T. III. 747. confert Germanico *un, ohne* et latino *in, νη* autem latinis *ne* et *non*, quibus adjungit nostra vernacula *na, no, nicht*, literam *n* omnibus stirpitibus insitam putans. Alii acciunt his similes Hebraeorum et Indorum voces. Handio in Tursell. IV. 28. hoc unum certissimum videtur universae generis humani linguae hoc innatum esse ut negatio per vocem *n* exprimeretur atque vocalis vel prae-

1) *Ἠμὶ τὸ ἥμισυ* EM. 430, 49. quod Buttmannus in hoc tractatu memorat, nos alio loco referemus.

2) Sic vulgo haec scribimus omisso accentu et spiritu; sed aliter Arcadius p. 181, 24. *ὀξύνεται τὰ ἐπιπαικὰ καὶ στειρητικὰ μόρια, ζά, δά, δύς, νό, νέ, νή, ἐρί, ἀρί, ᾧ οὐδέποτε καθ' αὐτὰ λέγονται*. In libris Grammaticorum saepe superponitur lineola, qua nos quoque utimur ne particula jurativa *νή* sumatur pro inseparabili.

poneretur vel adderetur, unde *an* et *in* et *un* et *na* *n* orta esse et mutata consona *μή*. Goettlingius vero ad E Theog. 171. Graecis duas impertit negandi particulas et huic cognatum quidem sed tamen paullo diversum *ἄν* hoc autem decurtari aut in *αν* *ἀννέφελος* aut in *νε* *νέπovvυμος νημερτής* et ex *νε* productione factum esse *νη κερδής*. Hujus conjecturae periculum in me non recipi. Et pro *ανε* ne ipsum quidem hujus inventi auctorem *να* pugnaturum arbitror. Sed *αν* quoque magnopere dubi- an a graeco sermone non minus alienum sit quam *an* i horret a latino. Nam *ἀννέφελος* qui scripserunt in An XIV. 136. productionem vocalis notabiliorem facere vol- runt geminatione liquidae, quomodo *ἀγάννιφος* scribitur *ἐννεσίη*, sed apud Homerum ipsum *ἀνέφελος*, quod Eus- thius cum *ἀκάματος*, *ἀδάματος* comparat p. 1551, 6. In his dicetur in Dissert. de diplasiasmo. De *ἀμφασίη*, Buttmannus pariter *ν* radicale tribuit, rectius idem judi- consonam illam *στομφασμοῦ χάριν* interpositam esse ut *κόμπος*, *στρομβος*, *ρίμφα* p. 40, 5. ceterum id quoque *ἀφασίη* scribitur in cod. Townl. II. XVII. 695. et in *Ἀpollon*. II. 409.³⁾ Idemque *ν* post alpha inseri consti- fuit antiquitatis opinio: *εἰκαστός* καὶ μετὰ τοῦ στερητι- *α* *ἀείκαστος* καὶ πλεονασμῶ τοῦ *ν* *ἀνείκαστος* EM. 297, *ἀκεστός* καὶ τροπῇ *ἡκεστός* καὶ μετὰ τοῦ *α* *ἀήκεστος* *πλεονασμῶ ἀνήκεστος*. πολλάκις γὰρ πλεονάζει τὸ *ν* 107, 4. qui quod de trope dicit, pertinet potissimum syntheta quatuor syllabarum, quarum secunda et tertia lon- est ut *ἀνήμελκτος*, *ἀνήλειπτος* v. ad Phryn. 702. Et Epi I. 60. *ἡ στέρησις προῖουσα πῇ μὲν τὸ ν ἀναλαμβάνει ἀναιδής, ἀναίσχυντος, πῇ δὲ μόνως διὰ τοῦ α, ἄοντος, ἀνούτητος, ἄεργος, ἄοκνος*. His igitur persuasum fuit co- sonam, quae non modo in diversis vocabulis ut *ἄεργος*, *ἄνορμος*, sed etiam in iisdem ut *ἄελπτος*, *ἄνελπις*, *ἄοσμι*

3) In EM. 88, 39. *ἀμφασίαν τὴν ἀφωνίαν καὶ ἐκπληξιν· οὐκ ἀφ- σίαν οἶον προφασίαν, ἀπορίαν* post *ἐκπληξιν* interponendum est *ἀφ- νίαν* (δεῖ λέγειν) ex Atticistarum decreto *Ἀφωνία οὐκ ἀφασία* Tho- quod non refellitur Tragicorum exemplis a Fritzschio citatis Thesmoph. 904. Deinde scribendum *ἀπροφασίαν* ab *ἀπρόφαστος*.

ἄνοσμος, ἀήσσητος ἀνήσσητος modo admittitur modo prae-
teritur, non ingeneratam sed distrahendis vocalibus inter-
jectam esse. Haec autem interpositio adeo se in consue-
tudinem insinuavit ut nominum, quae a vocali ordiuntur,
pars maxima hiatum effugerit et prae ceteris ea quae cum
praepositionibus juncta sunt ἀναπόδεικτος, ἀνεπίληπτος,
ἀνεξέταστος, ἀνυπέρβλητος et alia innumerabilia, quibus ad-
miniculum hoc nunquam subtrahitur. Denique ut ab alpha
privativo propagata est praepositio ἄνεν sive ἄνις et a
Latinorum praeverbio separativo et privativo se synonymon
sine, ita non prorsus incredibile videtur ab eodem α pri-
mum αν tum ανα provenisse iterato sono primitivo et hanc
originem esse homerici ἀνάεδνος et similium. Attamen ve-
teres Grammatici huc nunquam cogitationes suas direxerunt
sed illud ἀνά, ut isti scribunt, duplici via explanant, una
breviore quam Herodianus institit, altera magis flexuosa.
Schol. Od. XI. 274. ἀνάπυστα· προπαροξυτόνως φησὶν ἐν
τῇ καθόλου περιττῆς οὔσης τῆς ἀνά ἀντὶ τοῦ πυστά, ἐξά-
κουστα. Δύναται δὲ καὶ τοῦ ἄπυστα ἐγκειμένου ἄλλη στέ-
ρησις ἐντεθῆναι μετὰ προσθέσεως τοῦ ν ὡς ἐν τῷ ἀνή-
κουστος· αἱ δύο οὖν στερήσεις μίαν συγκατάθεσιν ἐδήλω-
σαν⁴⁾ καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀκουστά, quae ad hunc ferme
modum reformanda sunt: δύναται καὶ τῷ ἄπυστα ἐγκειμέ-
νου α στερητικοῦ ἄλλη στέρησις etc. hoc est composito
ἄπυστος inauditus praepositum esse alpha privativum ἀά-
πυστος non inauditus, quod quia fortius est quam auditus
(v. Dissert. de Antiphr. p. 306.) ὑπερεπιτατικόν vocat
Schol. Vict. XIV. 270. ἀάατον ὑπερεπιτατικὸν εἶναι φρα-
σιν⁵⁾ ὃ ταῦτόν ἐστιν ἐνὶ ἀπλῷ ὡς τὸ ἀνάπυστα, ἀνάπηρον.
Idem vero propter duas negationes contrario nomine ap-
pellatur: ἀάατον ὑπερστερητικόν φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς δι-
πλάζον τὴν στέρησιν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἀνάπηρον καὶ ἀνά-
πυστον Eust. 985, 22.⁶⁾ ἀέδρον καὶ ἐν ἐπιτάσει ἀάεδρον

4) Schol. Oed. T. 1051. οὐχ ἥκισια ἀντὶ τοῦ πάνυ· αἱ γὰρ δύο
ἐρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι.

5) Hodie omnes consentiunt hoc nomine inviolabilem significari
et per transsumtionem irrevocabilem vel insuperabilem.

6) Imprudenter addit ἀνάγνωστον τὸ γνωστόν, quod alibi recte
Lobeck, Pathol.

ἤγουν λίαν ἄπρσιον p. 937, 57. Quod Herodianus edixit, ἀνάπυστον nihil amplius valere quam simplex πυστόν praepositione redundante, consentaneum est veterum grammaticorum placitis de pleonasmo praepositionum, ut Probus vocat, casualium, ἐπίμηνης, ἐπιποιμήν, καταθνητός etc. de quo dixi in Parall. 496. nec dubitari potest quin illud compositum sit ut ἔκπυστος, διάπυστος, sed pleonastica praepositio non est. Alteram sententiam sequitur Orus EM. 97, 38. Orion. 31, 2. δύο στερήσεις κατάθесιν¹⁾ ποιοῦσιν, ἀνάπυστα τὰ περιβόητα, ἀνάπηρος. Sed haec quoque certo firmamento caret. Nam persaepe quidem copulantur particulae consimilis potestatis, modo integra cum corrupta: προσήμορος, συνομοδίτης Anacr. LXIII. 96. ed. Bergk. modo duae loquelaes: Δυσάμμορος διδιπλασίακε πρὸς τὴν ἐπίτασιν· τὸ γὰρ δυσ καὶ τὸ α ταῦτὸν σημαίνει Sch. II. XXII. 428. δυσάμμορος κατὰ ἐπάλληλον σύνθесιν ὡς συνομήλικες EM. 291, 35.⁸⁾ δυσάπιστος⁹⁾ δύο συνθέσεις ὡς φθινομειόπωρον Cram. I. 107. Sed duorum alpha privativorum copulatio mihi non minoris insolentiae videtur quam si quis *ininvictus* dicere audeat, neque exempla reperio nisi quae aut aliter scribi aut aliter explicari possint. Unum est Ἀάστονος ἀνείφραντος Hesych. quod in libro incorrecto pro ἀγάστονος scriptum fuisse arbitror. Cetera elevat Hermannus Opusc. T. VI. 164. ἀνέεδνος

ignotum interpretatur vel *admodum ignotum*, quod probat Coraes Atact. I. 42.

7) Κατάθесιν scripsit vel συγκατάθесιν.

8) Aenigmata loquitur p. 371, 49. Ἐριχθόνιος ὁ Ἑρμῆς μετασυντέθεται ἢ λέξεις· ὥςπερ λέγεται φθινόπωρον καὶ μετόπωρον καὶ πάλιν φθινομετόπωρον, καὶ συνομήλικες, οὕτως ἐριούνιος Ἑρμῆς καὶ χθόνιος καὶ Ἐριχθόνιος. Etenim φθινομετόπωρον et συνομήλικες (et συνομήλυμος) ex tribus constant vocibus, quarum duae priores homoeosemae sunt, Ἐριχθόνιος vero ex duabus (si credere fas est) ἔρη et χθών, sed deum ita vocatum esse nemo novit; χθόνιος dicitur et ἐριούνιος, quod multo aliter explicatur.

9) Hoc Meinekios in Del. 227. ubique in δυσάπειστος mutandum censet. In illo tamen Stratonis Epigrammate homo qui, quod iuraverat facturum esse, non fecit, δύνπιστος rectius vel δυσάπιστος quam δυσάπειστος nominari videtur.

scribens et ἀνέελπτος tertiumque ἄμ' ἄπνευστος, prae quo Goettlingio ad Hes. Th. 797. ἀνάμπνευστος placuit; Callimachum, si ita scripserit μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοιμι φίλῳ, sequutum esse scripturam inveteratam ἀνάεδνος ἀνέελπτος, et ad hoc exemplum dixisse ἀνάγνωστον pro ἄγνωστον. Id si minus probemus, facilis est correctio μηδὲν ἄρ' ἄγνωστον¹⁰⁾, nulloque modo ἀνάγνωστον ferri potest in Dion. Cass. L. XL. 9. quod rejeci ad Phryn. 728. et exterminavit Sturzius; ἀνάφυκτον ab Harduino illatum Themist. Or. XXI. 261. B. sustulit Dindorfius; in Manethonis loco, quem notavi ad Phr. pro ἀνάθεσμος substitutum est ἄθεσμος. In Democriti Fragm. CXVIII. Heerenius πανακηδής scribit pro ἀνακηδής securus, quod Mullachius p. 289. defendit illis Homeri Hesiodique exemplis ab Hermanno rejectis. Ἀνάπηρος καθ' ὑπερβολὴν πηρός Anecd. 183. Pollux II. 6I. commodius interpretatur πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος hoc est ἀνὰ πᾶν τ. σ. simillime ut ἀνάμεστος et ἀνάπλεως, quod Zonaras p. 168. de vulgari opinione cum ἀνάπυστος contendit, sed utrique praepositio subest ut synonymis ἔκπλεως, ἔκπυστος¹¹⁾. Ἀνάποινος non cum ποίνη compositum est ut νήποινος et πολύποινος sed cum plurali τὰ ἄποινα. Jam duo restant causae ancipitis firmamenta: Ἀνάπταιστον τὸ μὴ πταῖον Hesych. quod ἀδιάπταιστον dici solet et Ἀνάπυστα ἔκπυστα, ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον Suid. quod Bernhardt sic scribendum censet οἱ δὲ ἀνάπυστον τὸ ἀνήκοον. Sic enim veterum aliqui illud interpretati sunt sed falso v. Wernick. ad Tryph. v. 107. Nec in Hesychio multum fiducia. Si tamen ἀνάπταιστος, ἀνάεδνος et similia rejicere vereamur, hoc ἀνα non particulae negativae formam integram et nativam esse dixerim ut Buttmannus Lexil. I. 274. sed a simplici alpha productam ea via quam supra indicavi. Aliam monstrat Eustathius 743, 7. ἐν τῷ ἀνάεδνος δύο κεῖνται στερήσεις ἀντὶ μιᾶς — εἰ δὲ κατὰ τινος ἢ ἀνά πρόθεσις δύναται καὶ στέ-

10) Verba poetae transponit Heckerus Comment. Callim. p. 7.

11) In Anth. VII. 343. σοφίης τ' ἀναπάσης scribi posset ἅμα πάσης, nisi obstaret spiritus.

ρησιν δηλοῦν, εἴη· ἂν καὶ οὕτως ἀνάεδνον τὸ ἄπροικον. Sed hanc praepositionis ἀνά vim negativam nescio unde cognoverint nisi forte verbum ἀναίνεσθαι sic compositum putarunt v. Techn. 123.

§. 2. Illud perrarum et suspiciosum genus vocabulorum mirum quantum auxit Blomfieldius ad Prom. v. 248. haec scribens: *meminerint tirones νηλέως per aphaeresin formari, non autem ex particula νη quae a Graecia abjudicanda est; νηλεγής pro ἀναλεγής, νηπενθής pro ἀναπενθής, νημερτής pro ἀναμαρτής dempto α et α in η ionice mutato. Ἀναμαρτής si legeretur, id non aliter conformatum dicere-mus quam ἀναλθής et similia. Ἀναπενθής perinde inau-ditum est atque ἀναπενθής, ἀνακερδής, ἀνάπεκτος, ἀνά-λευστος, quod genus si Graecorum consuetudo tulisset, haud dubie a poetis epicis ad quadrandos numeros idem-tidem ascitum esset. Sed hoc omisso, quod jam satis dis-putatum est, pergam ad alteram privationis particulam νή. De hac contrariam Blomfieldio sententiam profitetur Epim. I. 289. νῆσις παρὰ τὸ νη καὶ τὸ ἔστις· ἐκ τοῦ ε ἡ σύν-θεσις· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ α (scr. σὺν τῷ α) προφέρουσιν ἄνησις. Καὶ ἦτοι ἡ ἀνά ἐστὶ στέρησις ὥς ἐν τῷ ἀναιδής ἢ πλεονασμῷ τοῦ α. Non privationem esse sed pleona-smum concludimus ex eo quod non ἄνεσις dicitur sed ἄνησις, quae trope syllabam αν non sequitur nisi primam nominis vocalem excipit consona simplex ἀνήνεμος, ἀνήν-τος, ἀνώδυνος, sed nunquam ἀνήσιος pro ἀνέσιος, nec ἀνώ-στεος etc. qua de re jam in Diss. I. disputatum est. Ἀνί-νεμος vero utrum ex νήνεμος ortum sit et eodem modo cetera, an contra breviora e longioribus, nullam habemus ad judicandum rationem nisi quod αν omnibus vocalibus diphthongisque praemittitur ἀνερίναστος, ἀνήδονος, ἀνίερος, ἄνοργος, ἄνυδρος, ἄναιμος, ἄνοικτος etc. νη autem integrum et incolu-me solis consonis et vocali iota sed huic in uno duntaxat nomine νῆις. Sequentē vero vocabulo, cujus prima litera est alpha breve vel epsilon ut νηλεγής, νηλεής, de-cerni non potest utrum νη cum his vocalibus contractum an residuum sit integrae vocis ἀνηλεής. Sed si computa-mus omnia utriusque generis exempla, clare patescit ad-*

jectiva cum $\overline{\nu\eta}$ conjuncta regionibus contineri iis, quas poetæ possident, alpha vero simplicis et cum $\overline{\nu}$ paragogico connexi usum in omni genere et ratione dicendi multo crebriorem esse et liberiores. His duabus particulis Choe-roscus in Psalm. 17, 14. Theognostus Can. II. 94. EM. 142, 44. tres adjiciunt incertiores, ne dicam commenticias, $\overline{\nu\alpha}$, $\overline{\nu\omicron}$ et $\overline{\nu\omega}$ ¹²). Pro illo afferuntur $\nu\epsilon\beta\rho\acute{o}\varsigma$, $\nu\acute{\epsilon}\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$, $\nu\acute{\epsilon}\tau\epsilon\acute{o}\varsigma$, $\nu\acute{\epsilon}\kappa\tau\alpha\rho$, quorum primum fortasse a $\nu\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ derivatum est, $\nu\acute{\epsilon}\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$ vel ut Hesychius scribit $\nu\acute{\eta}\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$ rectius pro $\nu\eta\acute{\xi}\iota\pi\omicron\delta\epsilon\varsigma$ vel $\nu\eta\kappa\tau\alpha\iota$ accipitur, reliqua simplicia sunt. Denique Philoxenus utriusque sermonis indagator latinam particulam *ne* non cum graeca $\nu\epsilon$ confert sed cum usitata $\nu\eta$, quamvis prosodia differat. Sic enim tradit J. Laurentius Lydus de Magistr. I. c. 42. p. 72. $\nu\acute{\epsilon}\pi\omega\varsigma$ ὁ $\nu\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ παῖς — ὡς Φιλόξενος· καὶ τὸν σκορπίον οἱ Ῥωμαῖοι $\nu\acute{\epsilon}\pi\alpha\nu$ καλοῦσιν οἰονεὶ ἄποδα· τὴν γὰρ $\nu\epsilon$ συλλαβὴν στερητικῷ τρόπῳ λαμβάνουσι Ῥωμαῖοι ὥςπερ Ἕλληνες $\nu\acute{\eta}\lambda\upsilon\pi\omicron\varsigma$ (fort. $\nu\acute{\eta}\lambda\iota\pi\omicron\varsigma$ Parall. 250.), $\nu\acute{\eta}\chi\upsilon\tau\omicron\varsigma$, $\nu\acute{\eta}\gamma\rho\epsilon\tau\omicron\varsigma$, $\nu\acute{\eta}\delta\upsilon\mu\omicron\varsigma$. Amandemus igitur illud $\nu\epsilon$, quod isti fortasse ex $\nu\eta$ correptum putarunt sicut EM. 607, 33. $\overline{\nu\omicron}$ ex $\overline{\nu\omega}$ natum dicit. Horum alterius duo exempla proponuntur $\nu\acute{o}\sigma\omicron\varsigma$ et $\nu\acute{o}\sigma\phi\iota$, alterius plurima $\nu\omega\delta\acute{o}\varsigma$, $\nu\omega\rho\omicron\psi$, $\nu\omega\lambda\epsilon\mu\acute{\epsilon}\varsigma$, $\nu\omega\theta\rho\acute{o}\varsigma$, $\nu\omega\theta\acute{\eta}\varsigma$, $\nu\omega\kappa\alpha\rho$, $\nu\omega\chi\epsilon\lambda\acute{\eta}\varsigma$. Atque haec non pedaneorum esse magistrorum proloquia sed a primoribus scholae tradita cognoscitur ex Apollon. Adv. 608. τὸ $\nu\acute{o}\sigma\phi\iota$ πρὸς ἐνίων οὕτως ἀπεδίδοτο ὡς παρὰ τὸ ἔπεσθαι κατὰ συναίρεσιν τοῦ $\overline{\nu\omicron}$ καθὰ καὶ τὸ $\nu\acute{o}\sigma\omicron\varsigma$ ἐν στατήρει τοῦ σοεῖν. Hoc stultius est quam ut credi possit Apollonio placitum esse; quod antecedit dupliciter explicatur in Schol. Lips. II. 233. $\nu\acute{o}\sigma\phi\iota$ ἐκ τοῦ $\nu\acute{o}\epsilon\pi\iota$ ὡς $\theta\acute{\epsilon}\omicron\pi\iota\varsigma$ $\theta\acute{\epsilon}\omicron\pi\iota\varsigma$ · ἢ ἐκ τοῦ $\nu\acute{o}\sigma\tau\omicron\varsigma$ $\nu\omicron\sigma\tau\acute{o}\phi\iota$ συγκοπή. Sed praestat incognitis adjicere una cum $\nu\omega\lambda\epsilon\mu\acute{\epsilon}\varsigma$ et $\nu\omega\rho\omicron\psi$. Quatuor ultima, quibus communis est notio pigroris et torporis, cum vocabulis ejusdem potestatis $\nu\upsilon\theta\acute{o}\varsigma$, $\nu\acute{o}\theta\omicron\varsigma$, $\nu\omicron\upsilon\theta\acute{o}\varsigma$ id est *hebes*, *debilis* contuli in Proll. 107. tanquam simplicia, et $\nu\omega\delta\acute{o}\varsigma$ quoque, si universe hebetem stupidumque significat, simplex est; sin vero proprie de edentulo dicitur,

12) Hoc excidit in Arcad. 182.

ex ἀνόδους conversum videtur sicut νώδυνος, νώνυμος. Nam alpha quidem ipsum, in quo tota vis privationis residet, vix licuit radicitus tolli¹³⁾; sed posteaquam in societatem ascivit consonam ν̄, huic quasi vicario partes suas tradidit ipsumque e medio recessit indulgentia quadam sermonis poetici; nam a vocabulis civilibus ἀνώματος, ἀνώλεθρος, ἀνώμοτος, ἀνωφελής haec corruptela abest. Verbum νωπεῖσθαι idem fere significans quod δυσωπεῖσθαι repetendum est a simili quodam adjectivo νωπός vel νωπής, cujus vestigia omnia abolita sunt, sed Hesychius servavit Νώψ ἀσθενής τῇ ὥψει, quod cum ἄνοπτος et ἄνψ conferri potest. Νώρυμνος οὐκ ἔρυμνος Zonaras sumsisse videtur ex Hesychii loco Νώρεμνος (post νῶροψ) μέγας πολὺς κατώτατος ἔσχατος πλατὺς ἀσθενής quod unum ad μὴ ἔρυμνός convenit, cetera quo tendant nemo sciverit. Sed maxime suspiciosum est illud quod Theognostus Can. 141. nescio quo e gurgustio repetiit: τὰ εἰς δὴ περισπώμενα πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ ο̄ σπάνια, σποδῶ, μοδῶ¹⁴⁾. Τὸ νωδῶ διὰ τοῦ ω̄· ἔστι δὲ σύνθετον παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν ἐπίρρημα καὶ τὸ δέον, ὃ δηλοῖ τὸ πρέπον· quod quoquo veritas, impenetrabile est¹⁵⁾. Ergo disjecto hoc exemplorum globo nullum relinquitur nomen quod plane liqueat cum syllaba νω compositum esse. Nec magis stabilita particula μα, quam Arcadius adjicit p. 46. τὸ μάργος σύνθετον ἀπὸ τοῦ μα στερητικοῦ καὶ τὸ ἔργον· ὃ γὰρ μάργος οὐδὲν ἀγαθὸν ἐργάζεται, quod vel accentus refellit brevitatis index. Hujusmodi fundamento innititur illa ariolatio EM. 574, 9. μάκελλα ἢ μὴ κέλλουσα τοῖς ὁδοῦσι, nisi ille particulam dehortativam μὴ, cum qua nonnulli μακκοῶν compositum voluerunt, pro eta alpha breve accepisse putavit. Alii numerale subesse statuerunt μάκελλα ἢ μονόθεν κέλλουσα,

13) EM. 448, 2. θέσφατον ἀθέσφατον ἀποβολῇ τοῦ ᾱ, quod plerique epitaticum putant vel privativum. Non minus commenticia est contractio: Ἀνδανία διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν Steph.

14) Pro hoc aut ὁδῶ scribendum aut ποδῶ, unde ποδωτά vocantur.

15) Ex postremis verbis apparet illum non indicativum νωδέω sed participium νώδεον alicubi legisse, quod Euripideo exemplo δυσθήσκων parum excusatur.

δίκελλα ἢ διχόθεν Sch. Arat. v. 8. v. Techn. 116. quae nomina si sibi opposita sunt, illi ἄμα (ἄπαξ) potius quam μία insitum videtur alpha priore forte abolito, quod vocabulo rusticano facile conceditur. Itaque si certa particularum privativarum documenta requirimus, duae modo sunt, quarum altera in ἀπαθήs cernitur, altera in νηπαθήs. Cum his saepe convenit adverbium δύς, Ἀγεννήτων δυσγενῶν Schol. Rom. Soph. Trach. 61. Δυσόμοιος ἀνόμοιος Hes. δυσήλιον κνέφας Aesch. etc. sed proprie significat contrarium τῷ 'εὔ eoque accedit ad similitudinem nominis δύη, quanquam patet latius; nam ὁ δύςθυμος saepe etiam ὀλιγόθυμος et μικρόθυμος dicitur et δύςφρων pro ἄφρων et κακόφρων¹⁶). Proprium vero nomen huic particulae redditum non est sed adnumeratur derogativis, ut a Diomede appellantur.

§. 3. Sequitur pars altera de particulis intentivis, cuius generis septem numerantur ab auctoribus supra nominatis: ἄπειρος ὁ πολύς¹⁷), λάβρος ὁ πάνυ βορός, νήδυμος, ζάπλουτος, δάφεινος, ἐριαύχην, ἀρίζηλος. Τινὲς δὲ καὶ τὸ βου ὡς βουγάϊος καὶ βούπεινα. Alpha intentivi exempla quam incerta sint exposui alio loco. Hesychius duas proferit diversae potestatis particulas Λά ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ λίαν et Λαί ἐπὶ τῆς αἰσχρονοργίας. Illius exemplum unicum habemus et id glossematicum Λαπτύηρ (λαπτύηρ) σφοδρῶς πτύων. Ceterorum quae in hac causa proferuntur duo cum λαός connexa sunt, unum andronymicum Λάμαχος, quod dorice figuratum est ut Λακύνδης, Λασθένης sed tribuitur etiam hominibus atticis sicut alius Atheniensium Ἰππύδαμος vocatus est, alius boeotice Διώνδας. alius ionice Πουλυτίων cf. Keil. Anall. 201. alterum adjectivum λακατάρατος, quo non significatur ὁ ἄγαν κατάρατος sed contrarium τοῦ δημάρατος. Tertio Λακαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων inest particula obscoena λᾶ sive λαί, quae non ex

16) Pro Δύστακτον κακοδάκρυτον Hes. scribendum videtur δυσ-αίλακτον.

17) Sic in Choerob. l. c. scriptum est; in FM. ubi plura turbata sunt, ἄσπειρος, utrumque ad alterum canonem pertinens, qui est de alpha privativo.

se cognoscitur sed e paragogis λάστρις sive λάστανρος, λαικαστής (leccator), Λάσται πόρνοι, Λαίσθη ἀκολασία, Λασθαίνειν ἀκολασταίνειν, et Λαίσπαις βούπαις fortasse non proprie μέγαν παῖδα significat sed exoletum. Horum igitur omnium stamen esse videtur syllaba λᾱ sive λαί, quam separate dictam esse non sequitur ex illa Hesychii glossa; nam idem affert Ἄρι (hoc accentu) μεγάλως, Ἐπὶ μέγα ἰσχυρόν, Δίς κακῶς ἐπὶ ῥῆμα, Ζά μέγα. Nam alpha longum habere cognoscitur ex Aristophaneo λακαταπύγων, eaque re differt a λά epitatico, quod in scholis breviter appellatum esse non solum illa declarant nominiū λᾶγνος, λᾶβρος, λᾶσιος veriloquia importunissima sed etiam EM. 809, 26. Epim. I. 437. πᾶν ἐπὶ ῥῆμα μονοσύλλαβον κατ' ἰδίαν ῥητὸν μακροκαταληκτεῖ· κατ' ἰδίαν ῥητὸν εἶπε διὰ τὸ λᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ᾱ scil. στερητικόν, nam longum est ᾧ τὸ σχετλιαστικόν sicut alia epiphonemata βᾶ τὸ ἔκπληξιν δηλοῦν Joann. de Ton. p. 31. unde βαβαί ἐπὶ ῥῆμα θαυμαστικόν, quale esse videtur μᾶ Theocr. XV. 89. Sed ζᾶ quoque breve est quod miror utroque loco praetermitti nec tamen vulgato λά supponere audeo. Proxime in quaestione venit illud quod Albertius ad Hes. 836, 16. e Lex. Ms. apposuit Γλί τὸ ἰσχυρόν, mutarine debeat in γλίον ut in EM. et Hes. legitur an sola prosthesi differat ab illo λί, quo Epicharmus pro λίαν usus esse dicitur serio incertum an per jocum. Id fortasse neutrum est adjectivi obsoleti λῖς validus, unde λῖς appellari potuit animantium validissimus. Id si accipimus, protinus sequitur Λιπόνηρος λίαν πονηρός non ex syllaba et dictione compositum esse ut ἀπόνηρος sed ex duabus dictionibus ut παμπόνηρος. Cum hoc Reinesius Epist. 50. p. 454. confert nomen febris quod apud Hippocratem duplici modo scribitur πυρετός. λειπυρίας et λιπυρίας sive λιπυρίη. Id enim non cum λείπω junctum esse, ut Actuario visum est, sed cum illa particula λί, eodemque refert λιώλεθρος et λιωργός. Sic enim apud Hesychium scribitur Λιωργός κακοῦργος et proxime ante Λιώδης λιθόλευστος. Sed illud nihil aliud sonat quam λεωργός sive λειωργός id est πανοῦργος, quod supra ad adverbium λέως retuli; pro altero substituendum est λειώ-

λης, quod equidem non aliter dictum esse censeo quam πανώλης¹⁸), sed ille qui λιθόλευστος interpretatur, in parte priore inesse credidit nominis λᾶος lapidis formam atticam λέως cuius vestigium superest in adjectivo κραταίλεως et fortasse in λεωπέτρα, quod vulgo cum λειός compositum putant. Ab illo λί proxime distat quod Phrynichus App. p. 30. commemorat βριμοῦσθαι τὸ ὑπ' ὀργῆς σφόδρα βαρύνεσθαι· τὸ γὰρ βρί ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τίθεται, et hinc conflata tradunt βρίακχος ἢ βριαρῶς ἱακχάζουσα et βρίπνος ὁ μέγα καὶ βαρὺ βοῶν EM. 313, 26. βριηρόν τὸ μεγάλως κεχαρισμένον Hes. quod Kuesterus cum ἐρίηρος confert. Apollonius vero Adv. 567. id residuum adverbii βριθύως (βριθέως) esse decernit, eademque apocope ῥά pro ῥάδιον sive ῥαδίως dici, nec dissentit Strabo v. Parall. 119. De adverbii νῆ vi intentiva non indocte commentatur Schol. Apoll. III. 530. τὸ νῆ καὶ στέρησιν δηλοῖ καὶ ἐπίτασιν· νήχυντον ὕδωρ Ἀπολλωνίος φησι τὸ πολύχυντον· καὶ ἀχύνετον τὸ πολὺ κατὰ Ἰωνας καὶ Σικελιώτας· Διονύσιος Πλάζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνετον ἦ κα βαλοῦσα, quae Bassaricorum scriptor dixisse videtur de Junone Furias in Lami filias incitante ἵνα λύσσαν ἐμβάλωσι ut Nonnus IX. 38. θυγατέρες δὲ Λάμοιο χόλῳ βαρυμήνιος Ἥρης δαιμονίης κακότητος ἐβακχεύθησαν ἱμάσθλη, vel de Furia ipsa ἐν λύσσαν — βαλοῦσα, sed λύσσα ἀχύνετος utrum significet ἀδιάχυντον id est indissolubilem sive insanabilem an πολύχυντον sive ἀμφίχυντον dijudicare haud adeo in proclivi. Quod Nicander scripsit μαράθοιο νήχυντος ὄρπηξ et pro νεόχυντος sive νεήχυντος accipi potest ut ὀρμίνοιο νεὴ χύσις Alex. 615. et pro πολύχυντον, quomodo πολυχεύμονα φύλλα dicuntur a Psello Opusc. p. 30. ed. Boisson. et pro simplici χυντός, quo Andromachus utitur Nicandrum imitans in

18) Ex Hesychio Λεωκόνιος λεώλεθρος ἢ λεωκόρητος παντελῶς ἐξολοθρευόμενος apparet loco quodam disceptatum esse utrum λεωκόνιος scribendum sit an λεωκόρητος, illud a κέκονα ut Τρικόνητος ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος et νεοκόνητος ἰ. q. νεόφονος, alterum a κορεῖν ut Anacreo dixit τρεῖς κεκορημένον τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον Eust. 725, 36. non proprie, puto, sed sic ut Ἐκκορεσθείης ἀπολεσθείης Suid. s. Κόρημα.

Ther. v. 28. χυτὸν βόσκονται ἀν' ἄλλος διζόμενοι χλωρὸν σπέρμα λαβεῖν μαράθου, similiterque Lucretius II. 596. *fluidae frondes*. Sic etiam νήχυτος ἀήρ Quint. I. 417. *levis et diffusilis aether* Lucr. V. 468. νήχυτος ὄρφνη Apollinar. Psalm. L. IV. 10. φθιμένων ἐπινήχυντα δῶρα Orph. Arg. id est χοαί, aliaque praepositione auctum ζάχυτος Nonn. XIX. 345. (omiss. Thes.) Sed ante Alexandrinos tamen poetas neque νήχυτος reperitur, neque aliud nomen cum hac particula connexum. Nam νηλιτής, quod Schol. Od. XIX. 494. cum νήχυτος contendit, non πολυαμάρτητος valet sed ἀναμάρτητος v. Proll. 377. et νήποινος non πολύποινος, ut Schol. Od. I. 380. tradit, sed ἀνεκδίκητος. Duo alia addit Gloss. ad Lycophr. v. 1. νητρεκῶς ἐπιτατικῶς ὡς τὸ νήχυτος καὶ νήδυμος. Verum νητρεκής non ex νηατρεκής compositum est sed ex duabus constat partibus ut synonymon ἀτρεκής. Νήδυμος, quod ille pro praedulcis accepit, quam incertae sit interpretationis, explicui alio loco de Prosth. Conson. c. VII. n. IX. Jam unum restat Νηλεγής φροντιστής Hes. cui H. Stephanus non injuria substituit ἀφρόντιστος.

Tertia praepositionum epitaticarum sedem inexpugnabilem habet in adjectivo δαφουινός. Nam de δάσκιος jam veterum nonnulli in diversas abiire partes: Δάσκιος ὕλη ἢ λίαν σκιώδης ἢ δασύσκιος Schol. AB. ad II. XV. 273. Priori adstipulatur EM. 248, 50. Tryph. de Pass. §. 23. nec insolitum est ypsilon adjectivorum in *us* exeuntium omiti v. Phryn. 677. Vocem consona adauctam promit Hesychius Δάς ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου, quam particulam syntheto δασπληγίς subesse putant sed intellectu alio; id enim vel ἄπληστος vel δυσπρόσιτος interpretantur (v. Bachmann. ad Lyc. 1452.) ratione caeca, nam origo latet. Δασπέταλον πολυφυλλον fortasse syncope affectum est ut δάσκιον· alibi δασύφυλλον invenitur. De δαρδάπτω quid Etymologi commenti sint supra dictum est. Voculam ζά, quae cum viginti nominibus coaluit, illi non diversam putant a praepositione; ἡ διὰ ἐστὶν ὅτι ἐπιτάσιν σημαίνει ¹⁹⁾ καὶ

19) Διόλευκοι οἱ τηλαυγέστατοι, τοῦ διὰ πολλάκις ἐπὶ τοῦ μεγάλου

τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων γίνεται ζά ὡς τὸ διαφλεγής ζαφλεγής²⁰⁾· καὶ ἀπλῶς τὸ διά, εἴτε πρόθεσιν σημαίνει εἴτε μόνας συλλαβάς, τρέπεται εἰς ζά, καρδία κάρζα, διαμενής ζαμενής EM. 407, 18. Sed interest primum quod ζά intentivum sic ut omnes particulae inseparabiles respuit societatem verborum²¹⁾, deinde quod solis praeponitur consonis; nam ζαφελής in ἀφελής vel in ὀφέλλω excurrere nequaquam credibile, et controversum illud ζαής v. Parall. 158. num syntheton sit quale ἀκραής, valde dubitamus.

De syllaba βου Choeroboscus cautius loquitur quam Hesychius Βοῦ τὸ μέγα καὶ πολὺ δηλοῖ· Λάκωνες²²⁾ quod exemplis illustrat Schol. Plut. 874. βούλιμος ἀπὸ τοῦ βου ἐπιβόηματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικόν, ὡς βούπεινα, βουγάϊος, βούγλωστος. Doederlinus, qui hunc locum singillatim sed diversa a nobis ratione tractavit²³⁾, βουγάϊος sic intelligit ut Eustathius ὁ ἐπὶ ἀσπίδι γαίων. Equidem jam dudum quaerere destiti successum desperans. Cetera non cum particula βου, quae nulla fuit, sed cum nomine animantis composita sunt, quod Varro indicat sed parum diserte: *novi, inquit, majestatem boum et ab his dici pleraque magna ut βούσυκον, βούπαιδα, βούλιμον, βοῶπιν, uvam quoque bumammam* de R. R. II. 5, 4. Etenim βούλιμος, βούπεινα, βούβρωστις et Βούβοσις ἢ πολυφαγία Hes. non a magnitudine sive, ut ille dicit, majestate boum appellata sunt sed edacitatem significant hujus generis propriam²⁴⁾

πυρμένον, ἀφ' οὗ διάδηλον καὶ διάσημον τὸ μέγας δῆλον καὶ μέγας ἐπίσημον Philo *Quod a deo somn.* 595. E.

20) Pro ficticio διαφλεγής afferri poterat διάπυρος — ζάπυρος.

21) Λαδρέοντι τοὶ μυκητῆρες poetam Syracusanum dixisse pro μέγας ῥέουσι concedam si quis εὐρέω, δυσπνέω aut aliquid hujusmodi protulerit. Auctores glossae fortasse decepit falsa scriptura pro λαδρέοντι id est διαῤῥέουσι antiquitus illata.

22) Fortasse addendum est βῶ. Laconice certe dicitur Βωμύκας ὁ Εὐρώτας παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν ἔχειν, quod idem ἐριμύκης dici poterat. Vel nomen gentis supponi debet sequenti glossae Βούα.

23) In Museo Rhenano ann. II. p. 253. *de vocabulis* βουγάϊος, βούβρωστις, βούπαις.

24) Boves *multi tibi edaces* Columell. VI. 2, 14. *παμφαγώτατον πάντων* ὁ βοὺς Theophr. II. Pl. IX. 15, 4.

sicut nos dicimus *Wolfshunger*, quo in nomine et forma genitivi et significatio clare apparet, et in contrariam partem *Zeisigfutter*. Similiter a mucro boum (Veget. III. 27.) homines denominantur *βουκόρυζοι*, a salacitate equorum *ἱππόπορνοι*, quibus admodum propinqua sunt quaedam Germanorum epitheta vernacula *hundesauer*, *rattenkahl*, *mausetodt*, *fuchswild*. In aliis vero corporis magnitudo declaratur. Nam ut Aristophanes Aeschyli verba sesquipedalia *ῥήματα βόεια* vocat, sic fraxinus excelsior vocata est *βουμελία* et ficuum species *βούσυκον* ut in EM. 209, 45. traditur: *εἴωθε (εἰώθασι) τῇ προςθήκῃ τοῦ ἵππου ἢ τοῦ βοῦς τὸ μέγεθος δηλοῦν, ἀπὸ τοῦ βοῦς τὸ βούσυκον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἵππου ἱπποσέλινον*, quod confirmat Galeni testimonium in Proll. p. 50. allegatum *τὸ ἄγριον μάραθρον ἱππομάραθρον καλεῖται διὰ τὸ μέγεθος* similiterque alia planta a Graecis *ἱπποσέλινον* nominatur, alia *ἱππολάπαθρον* id est *λάπαθρον μέγα* Diosc. Mat. II. c. 141. a Plinio vero *busebinum*, *bulapathon*, et quae Aristophanes poetae grandiloquo exprobrat *ῥήματα βόεια*, eadem appellat *ἱππόκρημνα*²⁵⁾. Falsum vero duco quod Schol. Arist. Nubb. 1066. scribit *Κρόνιππος ὁ μέγας λῆρος κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου*, quod nomen ad terminationem modo pertinet significationis expers ut in aliis priorum *Φίλιππος* etc. Ab his differt *βούπαις* hoc est *παῖς ὁ κατ' ἡλικίαν βοῦς* sive puer ejus aetatis quam adeptae bubulae pecudes non amplius *δαμάλαι* et *μόσχοι* sed *βόες* vocantur v. Proll. 54.²⁶⁾ Postremo Varro perperam componit *βοῶπις* id est *βοῦς ὥπας ἔχουσα* et *bumamma* (non *bumammus* ut Lexicographi

25) *Βουπρηόνες κρημνοὶ μεγάλοι* Hes. potius sunt *βούβοι* sive *βουθερεῖς*. Corbita multarum amphorum *βούφορτος* dicitur et *βούβαρις*, navis magister *βουβάρας ὁ μεγαλοναύτης*.

26) Pindarus mulierem puerperam vocavit *βοῦν*, Agathias puellam *δάμαλιν*. Ephesi οἱ οἶνοχοοῦντες ἦθροι dicti sunt *ταῦροι* Athen. X. 423. E. vulgo pueri puellaeque *σκύμνοι*, *πῶλοι*. Gloss. Graecol. *catulaster* *βούπαις*, *πάλληξ*, cui proximus est *ἀνδρόπαις* i. q. parectatus. Cum *βούπαις* congruit vox plebeja *βουγέρων*, quomodo senex decrepitus vocatur per contemptum quasi bos vetulus, et *Καρόπαις* *ἐπαχμος* *παῖς* Hes. nam *κάρ* sive *κάρα* a Cretensibus vocatur ἡ *βοῦς* v. Parall. 74.

nostri scribunt) quae graece βοῦμασθος nuncupatur²⁷⁾ non adjective ὡς βοὸς μασθὸν ἔχουσα sed quasi βοὸς μασθὸς ὄνσα, sicut herba βούγλωττα, quam Cato linguam bubulam vocat, eademque etiam adjective dicitur βούγλωστος sive βούγλωσσον et ad hoc exemplum alia vocabula plantarum, κυνόγλωστος sive κυνόγλωσσον, ἀρνόγλωσσον, σκορπίουρος, ἀλωπέκουρος, et piscium βούρυγχος, βούφθαλμος, λυκόστομος, gemmaeque λυκόφθαλμος, quae omnia natura adjectiva sunt sed pro substantivis cedunt ut ὀξύρυγχος, τριόφθαλμος etc. Ut paucis dicam, nullum est nomen a syllaba βου incipiens quo non aliqua cum bubus similitudo declaratur. Pro βουπότηρὰ πορεία in Authent. I. c. VII. Novell. VI. p. 42. Hombergkius e codd. recte edidit βίου ποτήρὰ π. nec aliter novissimus editor Osenbrueggen Nov. VI. c. 6. In Anth. Plan. LXVII. ἡμερτὴ Φιδάλεια δάμαρ Βύζαντος ἐτύχθην· εἰμὶ δὲ βουπαλέος δῶρον ἀεθλοσύνης non certamen magnam luctam habens hoc est strategema Phidaliae urbem ab obsidione Scytharum liberantis significari videtur sed vel Phidaliae quaedam cum tauro silvestri colluctatio vel Byzantis ipsius, quem Hesychius Milesius in Origg. Const. §. 11. p. 62. ed. Orell. narrat tum alias feras tum etiam taurum perdomuisse. Jam superest unum proclinatae sententiae adminiculum in Lycophr. v. 434. τοῦ μούνας Ἐκτῆνων — στερόῃ δικέλλῃ βουσκαφήσαντος, quod in Glossa exponitur μεγάλως κατασιρέψαντος. Sed βουσκαφεῖν proprie significat διὰ βοῶν σκάπτειν (Geopp. II. 24.) quod fiebat quum urbs a fundamentis prorueretur *impri- meretque muris hostile aratrum exercitus insolens* v. Interpr. ad Hor. I. Od. 16, 20. sed hoc loco, ubi instrumentum destructionis additur, verbi κατασκάπτειν vim obtinet. Ceterum βουσκαφεῖν δικέλλῃ non audacius dictum est quam χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι, βουθυτεῖν ὕν, βουκολεῖν αἶγας.

De particulae νω significatione intentiva nulla fuit apud veteres Grammaticos suspicio. Sed Doederlinus in Gloss. Hom. 218. νῶροψ pro ἀνώροφος id est εὐόροφος dici et

27) In EM. 77, δ. ἀμαμαξὺς εἶδος ἀμπέλου — Ἀλέξανδρος ἐβούβαστον λέγει fortasse βούμαστον scribendum.

νωλεμές, quod illi ἀναλλιπές vel ἀμελῶς interpretantur, idem fere quod ἄλις significare putat quippe ex illo νῶ et εἴλω contextum. De verbo assentitur Nitzschius ad Odyss. IX. 435. p. 67. sed νῶ negativum esse statuit et νωλεμές indicare τὸ οὐκ εἰλούμενον immobile. Hoc aliquanto ceteris probabilius sed neutiquam certum videtur. Bisyllabae particulae sunt ἀρί et ἐρί, quae nonnulli nostrorum cum ἄριστος et φέριστος contendunt, prisci cum περί et περισσός EM. 142, 12.²⁸) Tertium addit Hesychius Μάσι μεγάλως, Μασιγδουπος μεγαλόηχος, quibus interpretes apponunt Μάις μέγας et Μαί μέγα Ἰνδοί, cui similia maga, maha mahje in Indorum dialectis magnum significare dicuntur. Nunc veniam ad partem hujus disputationis ultimam, quae est de succedaneis.

§. 4. Alpha privativi locum interdum obtinent prae-positiones casuales: ἡ ἀπό πρόθεσις ἀντὶ τῆς ᾱ στερήσεως, ἀπότριχες οἱ ἄνηβοι, ἀπότιμος ἀντὶ τοῦ ἄτιμος, ἀποκηδήσας ἀντὶ τοῦ ἀκηδήσας EM. 131, 29. Sic homericum ἀποκηδήσαντες Scholiastae et Glossographi certatim explicant; pro quo si ἀκηδήσαντες scriptum esset, nemo mutatum vellet. Item alia: Ἀπόξενος ἀντὶ τοῦ ἄξενος Anecd. Bekk. 432. ἀπόστοργον τὸ ἄστοργον p. 439. ἀπόδειπνος ἄδειπνος Hes. etc. Sed haec subtilius distinxit Hermannus ad Iph. T. 925. quae nomina ἀπό habent, ita notant detractionem ut id quod detractum significatur ante adfuisse indicetur; sic ἀπότιμος apud Soph. est qui remotus ab honore; ἀπόσιτος is cui detractus est cibus. Idque non inobservatum fuit antiquis; ἀπόμισθος ὁ μισθοῦ πράξας ἔργον τι εἶτ' ἀφειμένος Anecd. Bekk. 431. ἡ ἀπό χωρισμὸν δηλοῖ καὶ ἀπόστασιν, ἀπόνοια, ἀποδόκιμος ὁ κεχωρισμένος τῆς δεούσης δόξης EM. 131, 5. et qui a sepulcris gentilicis excluduntur, non sunt ἄταφοι sed ἀπόταφοι, qui a

28) Scita est admonitio EM. 375, 3. τῷ ἐρι καὶ ἀρι ἡ μακροσύλλαβον ἐπιφέρεται οἷον ἐρίτιμος, ἡ διπλοῦν οἷον ἐρίζηλος (ἀριφραδής, ἐρίβρομος). Ἐριώδων ap. Hesych. contra seriem scriptum est, ἀριγανής a Brunckio inductum Anall. II. 472. n. 2. Regulae convenit Ἀριηρέστερον χαλεπώτερον Hes. ut ἐρίηρες, sed interpretatio poscit ἀνιηρέστερον.

pugna destiterunt non ἄμαχοι sed ἀπόμαχοι. Attamen non solum detractio ejus rei, quae affuit, hac praepositione declaratur sed etiam si quis id quo aspirat nondum consequutus est. Ita impuberes nominati sunt ἀπόδρομοι διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν Ammon. ἀπάγελοι οἱ μηδέπω συναγελαζόμενοι Hes. ἀπόθριξ ὁ ἄνηθος παρὰ Καλλιμάχῳ Eust. ἀφῆλιξ ὁ νεώτερος Hes. quod ab Atticistis improbatur cf. Nauck. Aristoph. 95. Sed poetae interdum pro alpha privativo praepositionem usurpant vel numerorum explendorum causa vel quia significantior, ut Sophocles alibi ἄξενον ὄρμον dixit Phil. 217. alibi ἀπόξενον Oed. T. 196. Pindarus ἀπόκληρος πόνων pro ἄμοιρος P. V. 71. et posteriores ἀποπιος non solum pro ἄπωθεν ὀρώμενος²⁹⁾ sed etiam pro ἀόρατος v. ad Aj. v. 14. De ἀπόσιτος, quod Hermannus affert, extat Galeni testimonium ambiguum: τοῖς ἀνορέκτους ἀσίτους ὀνομάζουσι, τοὺς μὴ προσενηγεμένους σιτία, τοὺς δ' ἀπεστραμμένους προσίσθαι καλοῦσιν ἀποσίτους Comm. I. in Epid. I. 20. p. 74. T. XVII. P. I. sed in Comm. I. in III. 72. p. 743. ἀποσίτους κατὰ παλαιὸν ἔθος τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἀνορέκτους καλοῦσιν, et in Comm. in Prorrh. 71, 654. T. XVI. ἀπόσιτοι οἱ ἀνόρεκτοι, sive scriptura vacillavit sive discrimen parum fixum fuit; Oppianus certe Hal. I. 299. de diaeta aegroti loquens, quem medicus βορῆς ἀπόπαστον ἐρύκει, hoc pro ἄπαστος sive ἄγευστος scripsit. Sed exemplorum pars maxima nulli est usui quia non constat quam vim praepositio quoque in loco obtineat; idque non solum de ἀπό valet sed etiam de ἐξ, quae saepe illi similem habet significationem privandi ἔκτους, ἔκφρων i. q. ἄφρων, ἔκνομος, ἔκδικος, cui Grammatici perperam tribuunt contrariam potestatem τοῦ ἄγαν δικαίου. Ἐκπικρος H. Stephanus vehementer amarus reddit, Dindorfius vero sub-amarus; nam praepositionis in hujusmodi compositis minuens potius quam augens vis est. Imo est potius multiplex et

29) In hoc ἀποπιος praepositio significationem vere localem habet ut in verbis ἀφορᾶν, ἀποσκοπεῖν (Ἀπόσκοπος ἄπωθεν σκοπῶν Hes.) *despectare* et in nomine ἀποψις *prospectus*.

saepe incerta. In Aristotelis loco, quem ille affert Probl. IV. 29. (non 30.) ubi primum dicit τοῖς μὴ ἀφροδισιάζουσι τὸ περίττωμα ἔκπικρον ὑποχωρεῖν, tum vero ἐκπικροῦσθαι, apparet praepositionem neque minuendi vim habere neque augendi sed ἔκπικρον vocari id quod amarum factum sit ex non amaro. Neque quidquam promovet Schneideri argumentatio ad Theophr. T. III. 319. si ἐξέρυθρον est valde rubrum, ἐκλευκον candidum, valde albidum, etiam hoc nostrum ἐξωχρον praepallidum debet esse. Nam illorum quoque significatio plerumque inexperta. Erotianus dubitari ait τὸ ἐξέρυθρον utrum τὸ λίαν ἐρυθρόν significet an τὸ ἐξω γερόμενον ἐρύθημα, eademque voce etiam rerum ab alio in alium colorem transitum declarari posse intelligitur ex Aristot. Probl. XI. 33. p. 903. a. 3. ἐξέρυθροι γίνονται οἱ αἰσχυνόμενοι hoc est rubri fiunt de non rubris uno verbo erubescunt. Sic idem quum dicit gallis gallinaceis, si castrentur, paleam, quae natura rubra est, decolorari τὰ κάλλαια ἐξωχρα γίνεται, nihil aliud velle videtur quam ἐξ ἐρυθρῶν ὥχρὰ γίνεται. Et, ut plura complectar, eum qui latine ex servo libertus vocatur, Graeci non ἐκδουλον dixerunt (nam hoc significat τὸν ἐκ δούλων γεγονότα ut ἐξάδελφος τὸν ἐξ ἀδελφῶν) sed ἐξελεύθερον sive ἀπελεύθερον, pro conditione, in qua quis constitutus fuit, nominantes eam, in quam transgressus est. At e diverso ἀποστράτηγον nuncupant τὸν πεπαυμένον τοῦ στρατηγεῖν et ad hanc similitudinem a scriptoribus semibarbaris ficta sunt ἀποβασιλεῖς (omiss. in Thes.) Anecd. Bekk. 1089.³⁰) exconsul, exadvocatus, excubicularius Du Cang. quibus parem desinendi significationem habent verba ἐκδειπνεῖν et ἀποδειπνεῖν,

30) Eustath. 149, 30. οἱ ὕστερον ἐξ ὀμμάτων φασὶ τὸν πηρωθέντα οἶον Δίδυμος ὁ ἐξ ὀμμάτων, καὶ τινες ἀπὸ ἐπάρχων καὶ ἐτέρους ἀπὸ βασιλέων καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Sic Ἰουλιανὸς ἀπὸ ὑπάρχων expraefectus in Anthol. v. Jacobs. in Catal. Poett. Epigramm. p. 906. Wernsdorf. ad Himer. 474. Caecus Byzantiis ἀπόμματος vocatur et latine *abocellus* Du Cang. Verbum ἐξομματοῦσθαι notum est duplicem habere potestatem visum acuendi et adimendi. Hesychium Ἀπεπορίαν ἀπεχλωρίασε scripsisse puto ἀπεπυρρόλια ruborem exuit id est expalluit.

ἀποβιοῦν³¹), ἀποδαρθάνειν, ἀφυπνοῦν, sed hoc etiam contrarium valet ἀποβρίζειν obdormire sicut efferverescere modo ingressum fervoris indicat modo finem. Verum haec de propositionum compositarum significatione quaestio impedior est quam ut opera subseciva tractari possit. Aliud alpha privativi supplementum praebet particula abnegativa: οὐ διαφέρουσιν ἀλλήλων ἢ τε ἀπόφασις (id est οὐ) καὶ στέρησις α, ὅσον κατὰ τὸ εἶναι ἀμφοτέρω ἀναιρετικά, εἴτε (εἰ καὶ) κατ' ἄλλον τρόπον διαφέρουσιν, καθ' ὃ ἡ μὲν στέρησις ἐπιβάλλοντός ἐστιν ἀτευξία ὡς ἄτεχνος ῥήτωρ, ἡ δὲ ἀπόφασις ὡς ἔτιχεν λαμβάνεται. Ἀμέλει ἥνικα ἡ α στέρησις μὴ σημαίνει ἐπιβάλλοντος ἀποτυχίαν, τότε ἀντὶ ἀποφάσεως αὐτὴν λέγουσιν ὡς ἀθάνατος, ἄλογος Choerob. Can. 361. et in EM. 639, 50.³²) A privatione dicit differre negationem eo quod illa defectum significet, haec autem promiscue ponatur: ὁ ῥήτωρ ἄτεχνος καλεῖται, ὁ δὲ ὄνος οὐχ οὕτως, ἀλλ' οὐ τεχνικός. Sed discrimen potius in eo cernitur quod negatio nihil aliud est quam sublatio propositi, privatio autem per se constat et saepe simplicis et positivae vocis locum explet, velut si quid οὐ κακόν vocatur sive animans sive inanimatum, nihil amplius quam vitio carere dicitur sed ἄκακος est attributio hominis natura sua a malitia alieni: ἄκακος ὁ χρηστὰ ἤθη ἔχων ἀλλ' ἐπ' ἔλαττον Anecd. Bekk. 370. Ἐπ' ἔλαττον dicit quia ἄκακος minus est quam χρηστός sive ἀγαθός. Verum haec multipliciter confunduntur, primum quia oratoria elevatione vel optimus aliquis vocatur οὐ κακός et non stulte dicitur pro perscipienter, tum quia multa sunt vocabula, quibus alpha privativum non possit praeponi aut praepositum mutet

31) Idem significatur verbis contrarietatis ἀπογενέσθαι, *denasci*, ἀβερτρί et decessionis ἀποθνήσκειν, *demori*, ἐκνήψαι, quibus quae adjuncta est praepositio ad statum refertur, unde quis egreditur.

32) Apollon. Adv. 544. ἐν τοῖς ἐπιρρήμασιν ἐστὶν ἐπινοῆσαι καὶ παράθεσιν τῆς οὐ ἀποφάσεως καὶ σύνθεσιν τῆς α στέρησεως, οὐ φίλως ὀφίλως, οὐ σεμνῶς ἀσεμνῶς. Hinc suspicari possumus Ciceronem de Invent. I. 28. *dispuratum est quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur hoc modo, sapere non sapere, pro oppositionem scripsisse appositionem.* Alibi neutro utitur nomine.

significationem. Itaque Thucydides quum vellet τὸ οὐκ ἐπιτειχίσαι substantive enuntiare, coactus est dicere ἢ οὐκ ἐπιτείχισις, et Euripides Hipp. 196. δι' ἀπειροσύνην κοῦκ ἀπόδειξιν, quia neque ἀναποδείξια in usu est nec ἀτειχιστία, ac si ita diceretur, non τὸ οὐκ ἐπιτειχίσαι significaret sed τὸ ἀτείχισιον εἶναι. Poetas credibile est tum gravitatis tum numerorum rationem duxisse ut Apollon. I. 246. ἀλλ' οὐ πρηκτὰ κέλευθα πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσι et Aesch. Sept. 694. αἵματος οὐ θεμιστοῦ. Eum. 53. ῥέγκουσι δ' οὐ πλάστοισι φνισιάμασι etc. sed ubi codd. variant, plerumque difficilis est electio v. Elmsl. ad Med. 348. Ellendt. ad Arrian. IV. 13, 6. nisi nomen ipsum a synthesis abhorreat. Verum non solum alpha privativum et particula negativa ἀναιρετικά sunt ut ille vocat, sed etiam vocabula contrarietatum, quae nostri dialectici contradictoria vocant. Suidas s. Ἀρετή p. 317. (p. 706 Bernh.) ἀντικείμενά εἰσιν ὅσα τῇ ἀναιρέσει τῶν ἐναντίων συνίσταται, τυφλότης ὄψις, κατάρφαις ἀπόφαις, quod genus contrariorum Cicero Top. XI. diversa appellat; stultitia — sapientia, bonitas — malitia; *sunt enim alia contraria, quae privantia licet appellemus latine στερητικά.* Praepositio enim in privat verbum ea vi, quam haberet si praepositum non fuisset: dignitas indignitas, humanitas inhumanitas. Hoc in Graeci plerumque alpha privativo, rarius praepositione ἀπό exprimunt, Nonnus vero etiam verbo deficiendi pisces λιπογλώσσους vocans XXVI. 281. πλαταμῶν λιπόσκιος pro ἄσκιος X. 328. ἔλαφοι λιποσθενέες XXXII. 252. non ut Philomela λιπόγλωσσος vocatur IV. 325. et Marsyas λιπόρδινος I. 44. sed pro ἄγλωσσος, ἀσθενής. — Praepositioni loquelari δίς consimilem potestatem habet πάλιν in adjectivis παλίγγλωσσος et παλίμφημος, quod Glossographi δύσφημος et κακόφημος interpretantur, et non abhorret a propria hujus adverbii significatione ἐναντίως ut apparet e vicino παλιστομῶ *reclamo*, quod Valckenarius ad Phoenn. 1348. cum παλίγγλωσσος confert. Sed idem etiam contrariam augendi vim habere contendit Hesychius Παλίσκιος — τὸ πάλιν ἐπίτασιν σημαίνει, quod iterat Schol. ad Medd. Mosq. 362. simulque addit Θεόφραστος παλίσκια λέγει ὅσα ἀπεστραμ-

μένην ἔχει ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὴν θέσιν. Hoc convenit ad Caus. Pl. VI. 8, 9. ubi loca πρόσειλα id est aprica et solis luminibus obversa contra ponuntur τοῖς παλισκίοις. Ac si hoc fere omnibus locis, qui a Wernickio ad Tryph. v. 209. et in Thesauro indicantur, cum πολύσκιος commutari potest, tamen adverbium vim suam non amittit; nam ut *obnubilum* dicitur quod objectu nubis opacatur verbumque *obumbrare* oppositu umbrae obscurare, ita etiam παλίσκιος et quod cum hoc confertur *ob-scurus* haud secus quam ἀπισκοτάζειν ex notionibus oppositi et umbrae conflatum credimus. — Χρόνον παλιμμήκη τιθέναι Aeschylus dixisse videtur pro tempus duplicare, extendere neque opus est recipere πολυμμήκη quod in Flor. legitur. Plus vero suspicionis habet παλιννημεμία Anth. X. n. 102. pro quo Plan. πολυννημεμία praebebat improbante Jacobsio; πάλιν, inquit, in compositis nonnullis vim ἐπιτατικὴν habet ut in παλίσκιος, παλίγκραιπνος. Sed illud dissimile est, hoc quod Brunkius posuit in Simmiae Ovo v. 9. (XV. n. 27.) pro παλαγκραίπνοις ποσί, fortasse non πολύγκραιπνος significat sed παλίσκοντος, ὀπισθόρμητος. Hac autem particula a numero epitaticarum remota multa succurrunt alia, quae eundem usum praebeant; primum adjectiva magnitudinis et multitudinis μεγαθαρσής, πολύμοχθος, παμπόνηρος, et nonnunquam ἄκρος, ἀκρομανής, ἀκρόθερμος summe fervidus, a quo differt ἀκροχλίας superne tepidus, tum ex magna multitudine adverbiorum, quae Grammatici epitatica vocant, duo illa quibuscum ἀγάκλυτος et ἀδηγάγος conjuncta sunt, eundemque ad numerum adscribi possunt εὐδάκρυτος, εὐψάμαθος, bene magnus, bene longe. Tum numeralia, τρίλιστος et cetera ab hoc nomine composita³³), quibus Hipponax assimilavit ἐπτάδουλος τὸν τρία ὑπεραναβὰς ἀριθμόν Eust. 725, 30. sed et Boreae specum Callimachus Del. 65. ἐπτάμυχον vocavit hoc est πολύμυχον ut Scholiastae

33) Hoc acutuli quidam transtulerunt ad simplex adverbium τρίς ἑρῶσας περὶ ἅσιν ἀντὶ τοῦ πολλάκις Schol. Il. XXIV. 16. v. Adn. ad Hes. s. Τρία et Τρίς.

videtur³⁴). Ἑπταπλασίονα πολυπλασίονα· ὁ γὰρ ἐπτά ἐπὶ πλήθους τάσσεται Suid. quo sensu est in Plat. Epist. et saepius in LXX. Ἐννεάχροσσον πολλοὺς χροσσούς ἔχον Hes. incertum qua fide; in Nic. Th. 781. dubitatur utrum σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι significentur ἐννέα δεσμοῖς συνεχόμενοι an πολύδεσμοι ἵνα μὴ ἦ (scr. ἵνα ἦ) ἐπιρρήματικόν· τὸ γὰρ ἐννέα ἐπὶ πλήθους τέτακται. Πεντηκοντομέσοδοι πολύστεγοι et Ἐκατόνσεμνον πολὺ μέγα Hes. sed pro hoc puto scribendum esse ἑκατὸν (σημαίνει τὸ) σεμνόν πολὺ etc. Schol. II. XX. 247. νηῦς ἑκατόζυγος — ἥδη οὖν καὶ ἐπὶ Τρωικῶν τηλικαῦται ἦσαν, ἢ τὴν πολύκωπον φησί et ad Od. XIX. 174. Κρήνη ἑκατόμπολις ἢ πολλὰς ἔχουσα πόλεις ut Diod. I. 45. Θήβας ἑκατομπύλους ὠνομάσθαι καθ'απερεὶ πολυπύλους³⁵). Sic *centies* dicitur *vermisque* *multipes* nunc *centipes* nunc *millepes*, Graeci vero *centenarium* numerum non egrediuntur, nam *tercentum* et *sexcenties* propria sunt Latinorum ac si *χιλιόμβη* sicut *ἑκατόμβη* de quovis ampliore sacrificio dictum est, ad archaismum pertinet ut *tetrarcha*, *centumvir* etc. item si Cerberus *μυριόκρανος* vocatur, non a *μύριοι* compositum est sed a *μυρίοι* ut *μυριόδοξος* etc. Praepositionum si quae adjectivorum vim augent et intendunt ut *ἀνάπηρος*, *διάπικρος*, *ἐκλαμπρος*, *κατάψυχρος*, *περίκομψος*, non alienam sibi potestatem induunt sed suam retinent; neque minus *ἀπό* et *ἐξ*, si cum alpha privativo commutari possunt ut *ἀπότιμος*, *ἐξαίσιος*, quod *ἀναίσιος* dici poterat sed non libitum est.

34) Alii fortasse ad numeri septenarii sanctitatem traxerunt. Pherecydis (subditivi) liber, in quo crebra fuit mentio *μύχων καὶ ἄντρων*, inscriptus est Ἐπιάμυχος ἢ θεοκρατία ob nescio quas rationes mysticas. Pro Ἐνμαχατεύειν ἐγκεκλειῖσθαι παρὰ γείτονι Hes. scribendum fuerit *ἐνμυχατεύειν*.

35) Euripides Bacch. 403. Πάφος ἦν ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι fortasse fabulam de Inopo rivo Nili effluvio v. Potter. ad Lyc. 575. Siebelis ad Paus. II. 5, 2. ab insula Delo Paphum traduxit atque unum e Cypri fontibus originem e Nilo habere credidit, quem quia multas propagines habere creditum est licuit centifluum appellare. cf. Engel. Kypros p. 126. Centum *πίδακας* de colle Aegaeonis profluentes memorat Arrian. ap. Eust. 123, 40. ἑκατὸν κρήνας Εὐρώπη μισγομένης Callimachus Sch. II. XVI. 234.

Quae res mihi injicit quaestionem, jam saepius oblatam sed ad hunc ultimum locum reservatam, quibusnam vocabulis hoc alpha anteponi non possit. Ea de re nullus veterum nos certiores facere voluit sed non omnino liberum atque interminatum fuisse particulae usum ostendit Pollucis reprehensio III. 58. *παμπόνηροι οἱ Θεοπόμπου τοῦ συγγραφέως ἀπολῖται*, cujus simile nomen dubito num reperiri possit praeter Hesiodeum *ἀδώτης*, quod disjunctionis causa fictum est ut *τίω ἀτίω*, *ἀσύμβαμα*, *injussu*, *inconsultu* v. ad Phr. 563. Parall. 157. In Hippocr. Epidem. II. 463. T. III. *οἱ τραυλοὶ ταχύγλωσσοι μελαγχολικοὶ κατακορέες ἀσκαρδαμύκται ὀξύθυμοι*, utrum *σκαρδαμύκται* scribendum sit an *ἀσκαρδάμυκτοι* physiognomones decernant. *Ἀβούτης* non syntheton est sed ut *πολυβούτης* et *χιλιοναύτης* a syntheto *ἄβους*, cujus proportionem praestat *ἄπους*. Adjectiva secundae declinationis perlustranti nullum occurrit quod colorem saporemve significet, non *ἄγλαυκος*, *ἄλευκος*, *ἀνέρυθρος*, *ἄπικρος*, *ἄστρυφνος*. *Ἀθερμος* apud unum legitur Platonem, cui Wytttenbachius etiam *ἄψυχρος* tribuit caetera ignotum. Nec usitata sunt *ἄνυγρος*, *ἄξηρος*. De derivativorum quodam genere suspicionem injicit Coraes ad Xenocr. p. 103. *ἀτρεύφερος*, quod hic legitur, addubitans; *τὸ γὰρ τρυφερός καὶ τὰ ὅμοια ἀποστρέφονται τὴν μετὰ τοῦ στερητικῶν αὐτῶν σύνθεσιν*. Sed illud satis tutantur Grammatici Eupolidis testimonio, unde hoc solum effici potest hanc vocem minus usitatam fuisse; idque forsan unicum fuerit adjectivi in *eros* derivati exemplum praeter *ἀχείμερος* ab Arato usurpatum; nam *ἀνίερος*, *ἀνελεύθερος* huc non pertinent³⁶). In *aros* exiens unum memoriae occurrit *ἀρρύπαρος* Gregor. Naz. nam *ἀβάρβαρος* Sophocl. dissimile est; in *uros* pauca *ἀγλάφυρος*, *ἀνώχυρος* et *ἀνίσχυρος*. Recte vero idem Coraes ad Isocr. p. 260. Diogenem Laert. adjectivum *ἀφύσικος* pro *ἀφυής* contra veterum consuetudinem usurpasse judicat; neque probatiora sunt *ἀνάπτικος* scholae concessum, *ἀπολίτικος*, *ἀγραμμάτικος*, pro quo Arriano e

36) *Ἐντρεύφερος*, quod Jacobsius ad Philostr. p. 230. Eupolideae voci apponit, jam sublatum est.

codd. restitutum est ἀγράματος, latinumque *imma*
 Eorum quae in *ιμος* terminantur unum communis usi
 cepit ἀδόκιμος; pro ἀχρήσιμος in Theophrasti loco
 nas praebet οὐ χρήσιμος quo Plato et optimi quique
 tur ut οὐ μόνιμος, οὐ βιώσιμος. Poetica sunt ἀκαί
 et ἀνόστιμος et fortasse ne syntheta quidem sed ab
 ρος, ἄνοστος propagata; vulgare νόστιμος *alibilis* et
 στιμος etymo carent; ἀφύξιμος simplex videtur, non
 positum. Adjectiva in *ινος* desunt; singulare est ἀσι
 νος, quo Hesychius ἀνέσπερον interpretatur.

DISSERTATIO SECUNDA

DE

SYNCOPE.

PROŒMIUM.

Quid sit syncope Herodianus de Genit. Parag. p. 230. necd. Oxon. T. III. nimis breviter definit: *συγκοπή ἐστὶ ἀφαιρέσις τοῦ μέσου γινόμενον, ἔξαιτος, ἄρσαντες*. Sic nim excluditur quidem aphaeresis et apocope, quarum illa principia vocabulorum decerpit, haec exitus, sed non excluditur synaeresis, quae syllabarum numerum imminuit vocalibus integris, neque crasis, quae sonum quoque mutat, nec vero demptio literarum, qua syllabae non minuuntur ἀφαιρέσις, κρέσσειν. Accuratus Draco p. 156. *συγκοπή ἐστὶν ἀφαιρέσις μιᾶς συλλαβῆς κατὰ μέσην λέξιν ὡς τὸ ἐρατεινόν φανόν, κατέπεσε κάππεσε*, et Josephus in Synopsi p. 567. *syncopeν* dicens ἀποβολὴν συλλαβῆς ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ ἐλευταίας ἢ φωνήεντος ποιούντος συλλαβὴν· συλλαβῆς μὲν πατρὸς, ὄτρυχες· φωνήεντος δὲ φέρτε, πατρός, quorum nominum duo priora syllabam quae proprie ita dicitur miserunt, duo altera impropriam. Hac autem descriptione occurritur errori eorum, qui, ut in prooemio hujus libri dictum est, syncopae nomine aphaeresin, apocopen atque adeo elisionem consonarum mediarum comprehendunt. Illud itaque opus erat addi ἐν μιᾷ λέξει, quia hoc loco agitur de affectionibus simplicibus, a quibus illi distinguunt copulatas γῆμαι, ἐν ταῖθοπία Tryph. §. 24. Sed medium inter utraque locum obtinet apocope praepositionum ut ἂν δόνακας, ἐπὶ πατέρων, de qua disputat Choeroboscus in EM. 93, 25. τὸ ἀμφόρον οὐ κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο, ἐπειδὴ αἱ συγκοπαὶ ἐν μιᾷ λέξει γίνονται οἷον πατέρος πατρός, ἀναμεῖναι ἀμεῖναι· ἀλλ' οὐδὲ κατ' ἐκθλίψιν, ἐπειδὴ αἱ ἐκθλίψεις οὐδέποτε συμφώνου γίνονται ἀλλὰ φωνήεντος ἐπιφερομένου οἷον αἰ' ἐμέ. Κρεῖττον δὲ ἐστὶν εἰπεῖν ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμά

ἐστὶν εἶδος συγκοπῆς ¹⁾ Χοιροβοσκός. Huic simile καὶ πάλαι Trypho §. 23. nomine expresso syncopen appellat, sed est potius apocope cum assimilatione consonae conjuncta ut καὶ δύναμιν, καὶ ῥόον etc. quae olim hyphen scribebantur et sub uno accentu. Ecthlipsis illa, cujus signum est apostrophus, prorsus nihil attinet ad syncopen, cujus multiplices flexus et Maeandros nunc explicare conabor. Id autem fiet bipartito. Primum enim de ellipsi unius literae dicam, tum de connexis, et quidem sic ut distinguam vocabulorum partes primarias atque secundarias itēque positiones rectas et obliquas.

Pars prima.

De syncope unius vocalis.

CAP. I.

De litera alpha.

§. 1. Syncopae species multae variaeque, genera, si summam quaerimus, duo sunt, naturale et voluntarium. Illud cernitur in formatione temporum verbalium σκλήσομαι, τλήσομαι, κέκμηκα, τέθνηκα, μέμβλωκα, unde transit ad derivata cujusvis merismi δμῆσις, τμῆμα, τμήδην, neque non apparet in praesentibus paragogis τμήγω, θνήσκω, βλώσκω. Antiqui vero Grammatici syncopen non in his natam esse volunt sed in praesentibus ipsis: ἀπὸ τοῦ βάλλω κατὰ συγκοπὴν γίνεται βλῶ βλήσω ὑποβλήδην, ἀμφίβληστρον Gud. 48, 18. quod Philoxeno adscribit Orion 156: ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ γέγονε κλήσω κλη-

1) Dicere voluit ἀποκοπῆς. Hinc corrigi debebat perversa scriptura Zonarae 146. τὸ τοιοῦτο σχῆμα εἶδους ἐστὶ συγκοπή.

δών. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν Gud. 294, 48. Hoc κλήσω dubitari potest utrum a κλέω declinatum an ex καλέσω coartatum sit ut ταλάσω, τλήσομαι. Pro βλῶ autem et ceteris monosyllabis, quae illi proponunt, κμῶ, θνῶ, βλῶ (βλώσκω), substituimus thematica κάμω, θάνω, μόλω etc. Haec vero omnia in stirpe habent vocalem brevem $\bar{\alpha}$ vel $\bar{\epsilon}$ vel \bar{o} et circumjectas vocali consonas syllepsi aptas $\bar{\beta\lambda}$, $\bar{\delta\mu}$, $\bar{\pi\tau}$ similesve. Jam si accedunt syllabae derivativae $\sigma\omega$, $\kappa\alpha$, $\kappa\omega$, $\gamma\omega$, protinus existit pugna elementorum discordium et resultantium $\bar{\mu\gamma}$, $\bar{\mu\kappa}$, $\bar{\tau\sigma}$ etc. Quare fit ut vocalis verbi consonae, cui natura antecedit, postponatur addito tempore hoc est alpha et epsilo in eta mutato, \bar{o} in $\bar{\omega}$. Hanc mutationem Buttmannus Gramm. §. 110. Adn. 15. dubitat utrum metathesin appellari oporteat an syncopen. Sed metathesis ordinem modo literarum immutat sono non mutato ἄταρπος, φράγνυμι, ἔδραθον. Itaque syncopen potius dicemus sed naturalem et ordinariam quia tempora verbi et vocabula hinc declinata sine ea fingi omnino non possunt. Quare ne numerantur quidem in affectis. Voluntariae autem duae sunt species, una cum metathesi conjuncta, qua syllabae primae vocalis brevis transfertur in proximam addito pondere: θράττειν οἶον τaráττειν κατὰ συγκοπήν Phryn. App. 43. cui adstipulantur Epim. I. 203. Schol. Aesch. Prom. 628. et alii quos Ruhnkenius nominat ad Tim. 93. Hoc τaráσσω terminationem bisyllabam habet ut σπαράσσω, ψαλάσσω, stirpem monosyllabam τάρ, eamque gutturali fultam quae comparet in τάρχη ἢ τάραξις Hes. τάργανον τὸ ταρακτόν EM. ταραγίνειν turbare v. Parall. 403. nec procul distant ταραβάλυξ ὁ ταρακτικός Choerob. Can. I. 82. τύρβη τάραξις Suid. Τάρχω non reperitur sed τρήχω, quo Nicander usus est pro τραχύνομαι ¹⁾, et usitatus θράσσω alpha, ut videtur, producto. Alterum hujus transpositivae, ut sic appellem, syncopae exemplum sed

1) Terracina ab Ovidio vocatur *Trachas* consentiente Strabone V. 233. Ταρδακίνα (scr. Ταρδακίνα v. Proll. 222.) ἢ πρότερον Τραχινή (scr. Τραχίνη) καλουμένη ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος hoc est ab asperitate soli, unde etiam *lapidosa Trachin* nominata est Senec. Trach. 819. et appellativum τραχῶν *aspretum*.

id in una forma defixum est βλάξ ἀπὸ τοῦ μάλαξ συγκοπῇ καὶ μεταθέσει τοῦ $\bar{\mu}$ εἰς $\bar{\beta}$ Orion 33, 19. quod non repudiaverim; Schneiderus tamen ad aliud principium transfert cui nomina βλαδαρός, βληχρός, βλέννα adscribit haud inepte quidem, nam idem piscis βλάξ et βλέννα vocatur v. Parall. 145. Temere vero Epim. I. 221. κρατός ἀπὸ τοῦ κράτος συγκοπῇ· hic enim genitivus est obsoleti τὸ κράς, cui praevaluerunt ὁ κράς et ἡ κράς· nec melius EM. 514, 52. κιοκράνον ἐκ τοῦ κιοκάρανον κατὰ συγκοπὴν ὡς ἐπὶ τοῦ κάρανος κράνος, qui κάρανον pro tribrevi habuisse videtur ut Eustathius p. 700, 63. τὸ κάρηνον κάρανον ἐν συστολῇ, εἴτα συγκοπὴν τὸ κρανίον παράγει, sed systole haec res commenticia est. Primitivum sine dubio fuit κάρ, quod cognoscitur ex adverbialibus ἀνάκαρ, ἐπίκαρ. Hujus emissarii sunt κάρα, κάρηνον, ἀμφικαρής, ἔγκαρος²⁾ quae omnia alpha breve habent. Id autem producit compactis per syllepsin consonis κράς (λευκόκρας) κρανίον, ἀμφίκερνος, ὑπόκερνον, δίκρανον, δορίκρανος, ὀρθόκρανος, unde colligimus non solum κιοκράνον, ὀλέκρανον et δίκρανον, quibus in Thes. nota brevitatis imponitur, alpha longum habere sed etiam alia poetis indicta ὀχετόκρανον, Δικραῆς δικέφαλος et Κράνη ἢ κεφαλή Hes. verbaque hinc derivata Κρανίξαι ἐπὶ κεφαλὴν ἀπορρίψαι, Ἀποκρανίξαι τῆς κεφαλῆς ἀποχωρίσαι et quod in EM. 273, 38. perperam ad syncopen transfertur παρὰ τὸ κάρα καρανῶ διακαρανῶ ἀφ' οὗ τὸ κρανώσατε παρὰ Θεοκρίτῳ. Nam quod hic dicit οἶον πῶμα διεκρανώσατε Νύμφαι, minime idem significat quod καρανοῦν nec quod Hermannus putat Opusc. T. V. 82. perficere, sed potius effundere διακρουνίζειν et ἐκκρουνίζειν a κρήνη derivatum, cujus propinqua est cum κρουνός cognatio. Si demonstrari posset Graecos, quum τρίκρανος fingerent, prolixius τρικάρανος sive τρικάρηνος in animi conspectu positum habuisse, hoc ad aliam syncopae speciem revocari deberet, quae nullam affert sequentis syllabae productionem quia ea per se longa est. De hac paulo post

2) Ejusdem familiae esse videntur κάρος, cerebrum, κραυπάλη, Βώκαρος fluvii nomen βούκρανον significans Parall. 208.

dicetur omissis quae ab eodem quidem fonte sed diverso inter se flexu derivata sunt, a καλέω κάλεσις, a κλέω κλήσις³⁾ et sic alia δάμασις δμῆσις, δαμάτειρα δμήτειρα, ταλασίφρων τλησίφρων⁴⁾, ταλαπενθής τληπαθής, quorum nullum ad id quod propositum est pertinet nedum ea quae diverse declinantur, ἡμιθανής ἡμιθνής, ἀκαμής⁵⁾ ἀκμής etc. Glossematica βαλήν et βλήνος verbo tenus tetigisse satis erit.

§. 2. Hactenus disputata sunt vocabula quorum vocalis non evanescit quin protendatur proxima. Venio nunc ad alteram syncopae speciem quae eam funditus tollit neque detrimentum productione sequentis compensat sive ea per se longa est sive productionis capax. Illius generis unum producit Herodianus ad II. XVI. 548. κρήθεν ἀπὸ τοῦ κάρηθεν συγκοπῇ. Sed hoc trisyllabum adverbium haud novimus; bisyllabum a neutro κράς ductum est cum trope vocalis ut κρήδεμνος, quod EM. 537, 28. praepostere ex inaudito καρήδεμνον concisum dicit, et ab eodem κάρα Epim. I. 242. et 318. repetunt verbum aeque commenticium καραίνω unde κραίνω ortum esse⁶⁾, parique acumine Eustathius 976, 41. solvit γλήνη συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ γαλήνη· sed illud diversam habere videtur originem a λάω γλαύσσω. Credibilius affert Gud. 307. ἀπὸ τοῦ φάος καταφαής καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ἦ καὶ συγκοπῇ κατηφής ὁ κάτω ἔχων τὰ

3) A perfecto κεκάλεσμαι (v. ad Buttm. 212.) descendunt καλεσιός Schol. Oppian. Hal. III. 360. ἀκάλεστος et καλεσιτής, quae apud Glossographos leguntur, προκάλεσμα Eust. 387, 4. συγκαλεσιτέον quo Prodromus utitur et adverbium καλεστικῶς Zonar. s. κλήδην p. 1222. quod Tittmannus aversatur tanquam monstrum.

4) Hoc cognoscitur ex dorico τλασίφρων, quod Hesychius interpretatur ὑπομονητικόν. Pro Ἐγλάσας ὑπέμεινας, non ἔτλασας, ut Kuesterus putat, sed ἐτάλασας scribendum est ex II. XVII. 166. unde glossa fluxit; nam aoristum τλήσαι removimus Parall. 172. Adn. 20.

5) Haec vox nuper reposita est in Lucian. Prom. §. 14. γῆν αὐχμηράν καὶ ἀκαμῆν pro ἀκαλλῇ· certiore huius aetatis auctorem desidero. Quod in Anecd. Bekk. 1245. dicitur ἀκάμων καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄκμων, fictum est ex confesso ut κεκάμηκα — κέκμηκα EM. 521, 30.

6) v. Technol. 128. Hesychius ἐπικρανής et ἐπίκρανος interpretatur ἐπιμελητής, quorum illud ἐπικράντης scribendum videtur, huius terminatio cum αὐτόκρανος i. q. αὐτοκράτωρ convenit.

φάη· cui subveniunt *κατωπός* et *κατωπιᾶν*, cum synonymo οἱ ὤπες composita, sed viam interrumpit homericum *κατηφών*, de quo discrepant interpretantium judicia v. ad Aj. p. 173. Quemadmodum cruor ab Euripide Hec. 152. vocatur *νασμός μελαναυγής*, sic αἷμα *κελαινεφές* nonnulli cum φάος vel φάω compositum putarunt: ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω γίνεται *κελαινεφής* ὡς ἐπὶ τοῦ *θηροφόνα θηρεφόνα* καὶ δῆλον ὅτι οὐ συγκοπή· οὕτως Ἡρωδιανός. EM. 502, 2. Hic quod de syncope dicitur, contra eos valet qui *κελαινεφής* ex *κελαινονεφής* contractum putarunt, ad quos infra redibitur; ille autem integri *κελαινοφαής* alpha excisum, o micron quod huic proxime antecedit in epsilon mutatum esse censuit, cujus affectionis nomen hic excidit sed additur p. 60, 1. *ἀλοτρίβανον καὶ ἀλετρίβανον κατὰ τροπὴν* ὡς τὸ *κελαινοφής* καὶ *κελαινεφής* ἀπὸ τοῦ *κελαινόν* καὶ φῶς, qui nisi φάος dicere voluit, *κελαινεφής* ex *κελαινόφως* (ut ἄφως, λειψίφως, πλησίφως) conversum esse statuit vocali ω in η abeunte quomodo *μελαγχρής* pro *μελάχρως* dici sumunt. Sic etiam nonnulli verbi cognati φαίνω alpha emigrasse suspicati sunt in adjectivo ἀκραιφνής quasi integrum sit ἀκεραιοφανής v. P. II. c. II. §. 1. ipseque Apollonius de Adv. 580. τὸ ἄφνω συγκοπή ἐκ τοῦ ἀφανῶς εὐλόγως ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου· τὰ γὰρ εἰς ω λίγοντα ἐπιρρήματα βαρύνεται. Et majore etiam conatu Synt. IV. 12. 355. ἐξαίφνης ab ἐξ ἀφανείας sive ἀφανίης repetit alpha altero excluso simulque iota ex penultima in antecedentem syllabam translato. Verum αἴφνης, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης cum ἀφανής multo minus similitudinis habent quam cum ἄφαρ et αἶψα, quae proprie idem quod συναπτῶς junctae, continuo significant ab ἄπτω derivata unde ἀψίκορος ὁ ταχέως κορεσθεῖς. Εὐώδης, δυσώδης etc. a perfecto ὀδῶδα composita sunt quomodo παρώλης, ἐξώλης, non ut in EM. 401, 28. dicitur ἐκ τοῦ εὐαώδης, δυσαώδης κατὰ συγκοπήν, pro quo saltem κατὰ κράσιν dici oportebat ut in Gud. 223, 10. Adhuc nihil allatum est quo ellipsis literae alpha ante syllabam natura longam liquido confirmetur. Sequenti brevi id factum esse compluria sunt quae nobis persuadeant. Primum κράνος quod equidem non

dubito quin a *κάρα* derivatum sit, et herbae nomen *γλάξ* παρὰ τὸ γάλα κατὰ συγκοπήν Zonar. p. 439. nec solum in denominatione sed etiam in paragoge; nam ab eodem γάλα productum est *γλάγος* et gentis nomen hinc compositum *Γλακτοφάγοι*⁷⁾ cuius syllaba prima non aliter promenda videtur quam in *κάκτος*. *Ἰγκρος* ὁ ἐγκέφαλος nihil differt ab *ἔγκαρος* v. Parall. 308. Nomen priscum *ἐπιβδαι* nonnulli interpretantur *ἐπιβάδες* παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν Schol. Pind. P. IV. 249. Parall. 221. sed nemo certum scit. In verborum declinatu nullum deprehendimus huius defectus vestigium. Nam pro *Ἀγγλάσας ἀναχαλάσας ἀνακουφίσας* EM. 13, 19. Schleusnerus commode reponit *ἀγχαλάσας*. *Ἔστος* autem participium, quod quidam praepropere abiecerunt v. Kayser. ad Philostr. Vitt. Soph. p. 327. non ex *ἔσταός* concisum, quod a consuetudine abhorret, sed masculino *ἔστώς* affictum est ex similitudine verborum barytonorum *γίγνομαι*, *γεγονώς* *γεγονός*, cuius bisyllabam formam *γεγός* Hermannus Euripidi tribuit Ion. 1492. τὸ *ἔστώς* Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. p. 88. non solum Atticis sed Graecis universe abjudicat. De Callim. Del. 40. ubi *ἔκλεο* prorsus idem est atque *ἐκαλοῦ* Buttmannus Gramm. II. 221. ambigit utrum poeta verbo *κλέω* tribuerit confinem vocandi notionem an *ἐκαλέεο* duplici syncope mutaverit in *ἔκλεο*. Illa mihi potior videtur ratio⁸⁾. Tropen adjungit EM. 676, 20. Epim. II. 401. παρὰ τὸ πάλιν καὶ τὸ μέλω παλιμμελῶ καὶ συγκοπῇ πλημμελῶ τὸ ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζω. Speciosius dixisset *πλημμελής* proprie idem significare quod *κακομελής* ut *παλίμφημος* ab Hesychio exponitur *κακόφημος*, sed verius illud in Fragm. Lex. Hermann. n. 116. p. 336. τὸ *πλημμελής* παράγεται ἀπὸ τοῦ πλήν ἀντὶ τοῦ χωρίς, cui

7) Communia *γαλακτιότης*, *γαλακτοπαγής*, non contrahuntur; *γαλακτοφόρος* Schneiderus in Lex. tacite supposuit in Marcell. Sid. v. 100. pro *γαλαγοφόρος* syllabam brevem aliter produci posse desperans; retinuit vero gravius vitium *γαλακτόχροες* Oppian. Cyn. III. 478. quod correxerunt alii *γαλακτόχροες* vel *γαλατόχροες* scribentes.

8) Apollonius *ἐπικλελεῖν* posuit pro simplici *καλεῖν* et *μετακλελεῖν* pro transnominare.

convenit Hesychii interpretatio Πλημμελής ἐκμελής· adverbium autem cum adjectivo πλέον consociat Jamblichus in Nicom. p. 43, 26. ὁ ὑπερτελής ἀριθμὸς ὠνόμασται ὡς πλημμελής τις ὢν καὶ πλεονέκτης· nam quod numerum excedit, idem plus justo est. Hinc pergo ad syllabas primae proximas.

§. 3. Apollonius in Synt. I. c. 335. cum ἄφνω componit vocabula diversi generis; οὕτως ἔχει τὸ σπάργανον, τὸ ἔδνον, τὸ τέκνον, τὸ δάκνον, τὸ Ἐριχθονίδαί, ἄλλα μυρία. Ex tanta autem, quantam hic praedicat, exemplorum copia mirum est afferri incertissima. De primo nugetur licet Orion 146, 4. σπαράσσω σπαράγανον καὶ συγκοπῇ σπάργανον, Apollonium vero dedecet. Quemadmodum a φρύγω derivatum est φρύγανον, sic a σπάργῳ σπάργανον v. Techn. 52. pro quo ille σπάργνον alicubi invenisse videtur. Ἐδνον ex ἡδανον contractum esse multis persuasum est v. Dia. I. c. II. §. 3. nec valde adversatus sum, sed τέκνον sine ratione fingitur. Pro δάκνον in Proll. 240. correxi δαγκῶν, ex quo δάκνω concisum esse falso creditum est v. Techn. 126. 9) Ultimo Ἐριχθονίδαί aptius afferri poterat Ἀσκληπίδαι, quod unus Sophocles usurpavit obsequio metri, et nomen solemniū Ἀσκληπιδεία in Corp. Inscr. n. 1068. et 1429. illud enim non ab Ἐριχθόνιος derivatum est ut Epim. I. 422, 22. ait, sed ab Ἐρίχθων, quod ut indictum sit, tamen fingi licuit more communium παλαίχθων, βαθύχθων, μεσόχθων. Sic etiam Clytīi filius ab Homero Κλυτίδης vocatur, non per syncopen, ut Eustathio visum, sed quasi a recto Κλύτος. Illi simile ejusdem Grammatici decretum affertur in Anecd. Cram. T. IV. 326, 35. ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος ἐστὶ τὸ Εὐξαντιάς· τὸ δὲ Εὐξαντίδης παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεσιν ἔχει τοῦ α· τὸ δὲ Ἐλικωνιάς πλεονάζει· οὔτως μὲν Ἀπωλλώνιος¹⁰⁾. Cum patronymicis hujusmodi com-

9) Tzet. Exeg. p. 98. δακνῶ τὸ λυπῶ, δάκνουον καὶ δάκρουον, quod ipsum Sylburgius ab Apollonio scriptum putat; sed hic agit de litera alpha. Δάκρουον a δάκνειν ductum esse Grimmīus quoque credidit *Gesch. der deutschen Sprache*. T. I. 300.

10) In EM. loco, quem proposui in Proll. 464. omisso Apollonio subscribitur alius auctor: Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Euxantius filius

oni oportet adjectivorum flexus duplices, στεγανός στεγνός, στιβαρός στιφρός Proll. 278. quae res nonnullis syncope suspicionem injecit: σιφλός ἀπὸ τοῦ σιπαλός Proll. 140. στυγανός καὶ συγκοπῇ στυγνός Orion 145, 33. παρὰ τὸ ἀγάζω ἀγανός ἀγνός EM. 12, 4. κεδνός ἀντὶ τοῦ κηδανός p. 498, 54. τὸ λαγαρόν ἢ χυδαία γλῶσσα λαγρόν καλεῖ Eust. 1464, 64. Hoc forsitan verum fuerit syncope exemplum; στυγανός et κηδανός temere finguntur; ἀγανός et ἀγνός intellectu differunt. Neque omnino causa est cur breviora omnia ex prolixioribus contracta esse putemus. Nam quum alia alpha semper habeant ut πιθανός, λιπαρός, alia nunquam στρεβλός, κυδνός, non mirandum est quaedam dupliciter terminari vel cum aliqua significationis differentia ut λιχανός, λίχνος¹¹⁾ partim nulla ut στεγανός στεγνός. Inconsultius vero EM. 685. Epim. I. 369. ὥς μυχός μύχματος, τρίτος τρίταιος, ἑβδομος ἑβδομάματος, οὔτω πόσος πόσατος καὶ πόστις· περὶ παθῶν· quod etsi ab Herodiano manasse colligitur ex consensu Arcadii p. 80, 4. nihilo secius explodendum est donec quis demonstraverit πόσατος, ὀπόσατος, ὀποσαταῖος unquam in usu fuisse; ordinalium istorum, quae poetae modo numerorum gratia produxerunt longius, alia est ratio. Majore praetextu huc afferuntur Δαρεῖος δαρειακός καὶ κατὰ συγκοπὴν δαρεικός Choerob. Orth. 193, 13. βοειακός καὶ κατὰ συγκοπὴν βοεικός 186, 4. quod genus explicui in Proll. 320.¹²⁾ Quomodo

Minois fuit Schol. Apoll. I. 186. Cum patronymico Εὐξαντίδης mire congruit Ζευξαντίδαι γένος Ἰθαγενῶν Hes.

11) Αἰανός Glossographi interpretantur αἰνός sed diversa videntur. In Schol. Od. X. 491. ἐπαινή ἢ αἰνή τουτέστιν ἐν σκότει διαγούσα ἢ δεινή pro αἰνή scribendum αἰανή id est σκοτεινή.

12) Quomodo a βοῦς duplex proficiscitur adjectivum, sic etiam ab ὀρεύς mulus ὀρικός et ὀρεικός, quod Buttmannus addubitat Gramm. II. 447. sed uno modo βασιλικός, βαφικός, κεραμικός in Dion. Chr. Or. LXXVII. 418. τὸ φθονεῖν βαφικόν ἐστι καὶ μαγειρικόν καὶ κεραμικόν, et generatim τὰ εἰς κοσ κτητικὰ τῷ ἰ παραλήγεται πλὴν τοῦ Κεραμικός, Εὐβοεικός, Δαρεικός, Δεκελεικός EM. 30, 1. Secundum horum in libris plerumque iota simplex habet v. Bredov. Dial. Herod. 162. Μαντινειακός et Χαιρωνειακός Meinekios a Stephano reprehendi putat. 678, 19.

a *θηρίον* proficiscitur *θηριακός*, a *προσόδιον* *προσοδιακός*, a *κουρεῖον* *κουρεακός*, sic a *μυστήριον* derivatum est *μυστηριακός*, quod Aristophanes truncavit *μυστηρικός* dicens vel metri causa vel ut Megarensē imitaretur. Ignotos auctores habet *Μαλκός* *μαλακός* Hes. sed comprobatur substantivo *μάλκη* ἢ *μαλακία* Schol. Nic. Th. 382. — Quae adjectivorum terminationibus concessa est libertas, eadem tribuitur substantivis *σχινδάλαμος* *σχινδαλμός*, *ὄρχαμη* *ὄρχμη* Proll. 167. sed horum nonnullis Grammatici syncopae nomen indulgent: *πλοχμός* ἐκ τοῦ *πλόκαμος* *συγκοπέντις* Eust. 975, 62. de quo dubitat Herodianus ad II. XII. 148. τὸ *πλοχμός* εἴτε *συγκέκοπται* εἴτε *ἐντελής*, ὁξυτονηθήσεται· sed hoc a *πέπλεγμαι* profectum est ut *φλέγω* *φλογμός*, *ἔχω* *ὄχμός*, *ἔρρηγμαι* *ῥωχμός*, illud a *πλόκος*. Separatim ab his enumerabo quae generatim comprehendī non possunt: *Κέβλη* (hoc accentu) ἢ *κεφαλή* ἐν *συγκοπῇ* τοῦ *α* καὶ *τροπῇ* τοῦ *φ* εἰς *β* Schol. Nic. 424. cui contexta sunt *Κέβλος* ὁ *κυνοκέφαλος* Hes. et *κεβλήγονος*¹³⁾. Παρὰ τὸ *τέρας* *τερατεία* καὶ ἐν *συγκοπῇ* *τερτρεία* καὶ (*τροπῇ* τοῦ *ψιλοῦ*) *τερθρεία* ὡς *ταράττω* *τράττω* *θράττω* EM. 752, 48. Epim. I. 203. qui omittunt tertium discrimen in accessione literae *ρ* positum. Nomina ipsa non solum librarii saepe confuderunt sed Atticistae quoque pro synonymis habent et scriptores ipsi nonnunquam permutant ut Dionys. Antt. II. 19. sacrivolarum portenta primum *τεραπεύματα* mox *τερθρείαν μυθικήν* vocat, et Aelian. H. Ann. X. 24. Aegyptiarum fabularum compositores *τερθρεύειν* dicit hoc est *τεραπεύεσθαι*. Plerisque tamen locis *τερατεία* quidem significat *παραδοξολογίαν*, mendacia portentosa, magniloquentiam et jactantiam v. Jacobs. ad Ael. p. 534.¹⁴⁾ *τερθρεία* vero *λεπτολογίαν*, argutias et subtiles disputationes, quas alii *σκαριφισμούς*, *σχινδαλμούς* et *σκαλαθύρματα*

13) Macedonicum *κεβαλῆνος* Gud. 97, 40. fortasse est proprium *Κεβαλῆνος*.

14) In Schol. Nubb. 317. *τερατείαν παραδοξολογίαν* Piersonus *τερθρείαν* corrigit; Coraes ad Isocr. p. 160. discrimen subtile interesse sed a solis Atticis observatum censet.

vocant ¹⁵⁾ eaeque saepe quidem cum ostentatione conjunctae sunt sed non semper. Itaque non a τέρας derivatum videtur, quod Wyttenbachius ratum habuit ad Plut. de Aud. 564. sed a τέρθρον, quo si universe τὸ ἄκρον significatum est, haud dissentaneum fuit τερθρεία dici pro ἀκριβολογία. Sed invenimus aliud primae declinationis nomen in compositione concisum ῥαπάτη ῥαπταύλης. Adjectivum hujusmodi indicat EM. 87, 26. παρὰ τὸ μύσος μυσχρός μυσχρός καὶ ἀμυσχρός ὁ καθαρός v. Meinek. Anall. 261. sed originationem dubiam reddit accentus, qui in compositis ἄγλισχρος, πάναισχρος retrahitur. Ex tertio ordine huc revocatur οὔας καὶ κατὰ συγκοπὴν οὔς Choerob. Can. 385. Eust. 1213, 48. Alii vero οὔς ex ὄος contractum dicunt, hoc autem vel ex ἄος conversum esse alpha, quod in verbo αἶτω apparet, in ὀ micron mutato, vel ex ὄας mutata vocali ultima ut δέρῶς δέρος, quod EM. 638, 54. refert ex libro περὶ παθῶν hoc est Herodiani, qui in hac causa plus semel excitatur v. Techn. 313. Quemadmodum vero οὔς refertur inter nomina μονήρη, ita verbis singulis adnumerandum est δανείζω Techn. 223. et hujus quoque causa ponitur in ellipsi vocalis: παρὰ τὸ δάνειον δανειάζω καὶ ἐν συγκοπῇ δανείζω Choerob. in Psalm. 142, 10. Id si cum γένειον γενειάζω, κώνειον κωνειάζω contendimus, vocali destitutum dicemus; sed quia nunquam regeneratur, in primo satu abolita videtur. Plurimum hinc differt ἡγιζε ἀπὸ τοῦ ἡγίαζε κατὰ συγκοπὴν Sch. Arist. Plut. 681. aliaque verba dupliciter terminata, quae copiose tractavi in Proll. 479—483. et his similia nomina ἁγιαστία καὶ κατὰ συγκοπὴν ἁγιστία EM. 10, 27. Φύγδα ab Aeschylo pro φύγαδε positum simile est glossae Paphiae Θύρδα ἔξω Hes. hoc est θύραδε sive θύρανδε, sed ut μίγδην dicitur et μίγδα, κρύβδην et κρύβδα, sic illi licuit mutare terminationem φύγδην φύγδα. Alpha longi abscessio non satis probatur exemplis gentiliciorum quibus Stephanus

15) Sic Aristoteles Top. VIII. 1, 152. b. ἐπὶ τέλους τερθρεύονται *trlicantur*; οἱ διαλεκτικοὶ περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβονται Diog. Prooem. §. 17.

affluit: Ἀγνώνεια Ἀγνωνεΐτης ὡς Μαρωνεΐτης, Κανκωνεΐτης κατ' ἔλλειψιν τοῦ $\bar{\alpha}$ — Ἰάμνια Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ $\bar{\alpha}$ ὡς Δαυνίτης — Κριῶθεν ἀπὸ τοῦ Κριῶα κατὰ συγκοπήν. De hoc alibi rectius judicat Πυθῶθεν ὡς Κριῶθεν hoc est a nominativo Κριῶ sicut alius Atticae pagus Θριῶ vel Θριῶς vocatur, adverbium Θριῶθεν v. Meinek. p. 318. Ἰαμνίτης vero ab Ἰάμνη etc. Nec quidquam momenti afferunt quae inter primam et tertiam declinationem divisa sunt στομίας στόμις, τροφίας τρόφις, διφρίας, ἐδρίας et quae Hesychius exhibet mendoso accentu scripta διφρίς, ἐδρίς. Jam si omnia quae in medium allata sunt, denuo respectamus praetermissis dicatalectis ut σιγνός, πλοχμός, quae pari inter se jure sunt, remotisque omnibus quibus analogia quidem alpha vindicat sed usus constanter denegavit ut βοειακός, δανειάζω, perpauca remanent syncopae verae et directae exempla Ἀσκληπίδα, Γλακτοφάγοι. Tantum de simplicibus.

§. 4. Compositorum genus unum concisioni opportunum habetur, hoc est cardinalia quae in alpha exeunt. Primum τρίμηνος ἀπὸ τοῦ τριάμηνος EM. 767, 35. sed de hoc litigant, quos hic introducit, auctores: ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει ἀπὸ τοῦ δῖς καὶ τρίς γίνεται δίμηνος καὶ τρίμηνος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ δύο καὶ τρία κατὰ συγκοπήν· καὶ τοῦτο ἀναλογώτερον εἶναι δεικνύουσι τὰ ἀττικὰ ἐξ ὀνομάτων συγκείμενα πεντέμηνος, ὀκτώμηνος. Id autem debile est argumentum; nam adverbia πεντάκις, ὀκτάκις etc. ad componendum multo minus habilia sunt quam primitiva illa monosyllaba, totumque hoc genus πολλάκις, ὀλιγάκις, ἐνιάκις, σπανιάκις, πλειστάκις etc. v. Proll. 319. synthesisi pertinaciter renititur. Quae ultra ternarium sunt, alpha promptissime exuunt τετρήρης, πεντέτης, δεκέτης cf. Maetzner. ad Lycurg. 255. Extra hunc cardinem unum deprehenditur τανηλεγής et quod Schneiderus Hesychio restituit τανήλοφος, nisi fuit prius et antiquius τανός sive τάνος· nam a ταναός ducendum erat ταναολεγής ut ταναόδειρος et solita ectasi ταναηλεγής. Seorsum ab his tractanda sunt praeverbia. Ἄμ γόνον jure ad apocopen refertur v. Prooem. 218. sed composita ἀμφαίνω, ἄμμιγα, κάββαλε

ad syncopen Drac. 175. Hujus autem generis non-
 illa in sermonem insinuarunt; καμύνω ἀπὸ τοῦ καταμύνω
 τὰ συγχοπὴν Choerob. Dict. 524. Moschop. Sched. 140.
 ἀκάμμυστος Hes. ἄμβων ἐκ τοῦ ἀνάβων ¹⁶⁾ κατὰ συγ-
 κοπὴν ὡς ἄμπωτις Phryn. App. 12. quorum illud nusquam
 igitur nisi contractum ut femininum ἄμβη et Ἀμβαινα
 καθενδράς Hes. sed integre Ἀναβῶδες βαθμοῦ εἶδος Hes.
 το ἄμπωτις vero saepius ἀνάπωτις ut καταμύνω, quorum
 exempla collegi ad Phr. 340. ἀμβολάς Xenoph. ἄγκλιμα
 αλεῖται ἵνα κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης Poll. I. 90. Eadem
 libertate usi sunt Comici: ἀγχάσκω Pherecr. Fr. p. 347.
 αββαλῶν Amips. 706. quibus accedit vulgare παράπαγος
 πάπαγος id est pessulus a verbo πήγνυμι, et quae voca-
 tum nunquam recuperant ἄμπυξ et διαμπερές ¹⁷⁾. Sic etiam
 opica quaedam formam, qua semel signata sunt, in per-
 petuum retinuerunt: *Parstrymonia* regio Thraciae Liv. Ἀμ-
 ρυσος et Ἀγχόη Proll. 416. atque andronymica Παρμενί-
 ης, Παρμένων. Quod vero Stephanus narrat Siciliae quan-
 dam urbem Ἐξγυιον vocatam esse διὰ τὸ ἐξ ἀγνιάς ἔχειν
 leridet Meinek. 271. In exitu subjungam nomina pere-
 grina, quorum origo procul a cognitione: Ἀλμανικός Anth.
 XIV. 148. ubi tamen Ἀλαμανικός praefertur a Schaefero;
 Γιβραρηνοί οὗς ἡμεῖς Τιβρανοὺς φαμέν Eust. ad Dion. 767.
 Σαλαπία Etruriae urbs ab Appiano Civ. I. 52. Σαλπία vo-
 catur, incolae in nummis Σαλπινοί v. Mannert. Geogr.
 T. IX. 2. Salapina palus Lycophr. 129. quibus addi potest
 antiquum Ephesi nomen, quod Stephanus Σάμορνα, Strabo
 Σμύρνα appellat v. Alexand. ad Sibyll. V. 305. ut prae-
 terea Apollinis Lycii cognomen vulgatissimum in codd.
 Lycophr. 920. Πατρεύς scribi. Παιάν Eustathius 1275, 40.
 x Παιάων concisum statuit quo nemo usus est, et om-

16) Rectius oxytonon in EM. 81, 8. ἀναβῶν καὶ ἀναβάσει τοῦ τόνου
 μβων.

17) Ἀμπηρος πεπρωμένος Hes. fortasse a poeta dictum est; Ἀμ-
 αιδες οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι laconicum. Pro διαμφάδην Poll.
 I. 120. Bekkerus διαφάδην. Διαμπάξ fortasse a διαναπηγνύναι id est
 αναπείρειν transfigere ut in Aeschyli loco σφῆνα διαμπάξ σιέρονων
 κσσαλεύειν et aliis.

nino vocalem longam obteri non concedimus licet contendat Herodianus alter κλῆρος παρὰ τὸ κᾶλον Epim. I. 239. Ἴων ex Ἰάων repetere non audent sed contra Ἰάονες ἐκ τοῦ Ἴωνες διαλύσει βοιωτικῇ Sch. II. XIII. 658. cui etiam Ποσειδάων et Τυφάων assignantur in EM. 774, 34. Τυφών autem vulgo acuitur Apollod. I. 6, 3. Strab. XVI. 730. Plutarch. de Is. c. II. XXIX. XII. Lucian. V. H. I. 9. eundemque accentum Dindorfius restituit Athen. XV. 680. A. sed Arcadius eodem accentu scribi jubet quo Ποσειδῶν tanquam contractum. Πύρκων sacerdotis cujusdam Delphici nomen in oraculo proditum si idem significat quod πυρκαεύς idemque cum verbo attico κάω compositum est ut Πολυκάων, alpha longum amisit; sin cum altera verbi forma unde πυρκόος fluxit, ὀ breve excidit; Siebelius vero ad Paus. X. 5, 3. ex πυρκῶν factum putat idque cum ἄμνοκῶν confert quomodo θυοσκόος accipitur ὁ διὰ τῶν θυμάτων τὰ μέλλοντα κοῶν. Pro Πρωτεσίλειον nunc emendate scribitur Πρωτεσιλάειον sicut urbs Phrygiae Δορυλάειον. Quod Euphorio usurpavit Ἀμφιάρειος pro Ἀμφιαράειος, Meinek. in Anall. 109. a nominativo Ἀμφιάρης declinatum censet¹⁸⁾.

§. 5. Brevior sermo erit de nominibus et verbis quae alpha in transitione amittere putantur. Κάρηαρ καρήατος καὶ κατὰ συγκοπὴν κάρητος καὶ ἡ δοτικὴ κάρητι EM. 491. Choer. Can. 380, 2.¹⁹⁾ His Eustathius nominativum masculini generis ὁ κάρης superponit, Buttmannus vero eadem a κάρη declinata et alteri voci alpha additum esse iudicat, uterque exemplis destitutus; nam praeter κάρη nomen generis neutrius in η nullum exit, κάρηαρ autem certe Antimachi auctoritate communitum est; quare illi casibus tri-

18) Ἀμφάρης ὄνομα κύριον Suid. fortasse non herois nomen est sed homuncionis cujusdam ut Ἀμφάριχος et Ἀμφήρης, doricumque Πανιάρης.

19) In Epim. I. 251, 26. pro τὸ καρήατος οὐκ ἀπὸ τοῦ κάρηαρ scribendum est κάρηας, quod non ad proxima pertinet sed ad superiorem canonem τὰ εἰς ας οὐδέτερα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ γενικῇ καθαριεύει δέπας, κρέας etc. Κάρηας rejicitur ὅτι οὐδὲν εἰς ας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔστιν οὐδέτερον EM. l. c.

syllabis ellipsis potius quam productionibus pleonasmī nomen indiderunt. — Ignotum vocabulum nobis objicit EM. 62, 18. ἀλείατα συγκοπῇ ἄλητα· λέγεται καὶ ἄλητον, quod nisi adjectum esset, relatorem vitiosa scriptura deceptum dicerem. — Nominum ejusdem generis in $\bar{\alpha}\varsigma$ exeuntium tres casus similiter cadentes notum est triplici modo efferri $\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\tau\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\rho\alpha$. Hujus alpha si longum est, patet contractum esse; sin breve, quaeritur duorum alpha utrum excisum sit. Veteres finale praeferunt: $\tau\grave{\alpha}$ δίχρονα ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεται κρέαα κρέα, κέραα κέρα· εἰ μέντοι ἀποκοπὴν δέξεται τῆς $\bar{\alpha}$ συλλαβῆς, συνεσταλμένον ἐστὶ τὸ δίχρονον Herodian. de Dichr. 341. ed. Lehrs. τῶν εἰς $\bar{\alpha}\varsigma$ ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ εἰς $\alpha\tau\alpha$ καὶ $\alpha\alpha$ συνεσταλμένως καὶ εἰς $\bar{\alpha}$ ἐκτεταμένως ἀττικῶς· τὸ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε παρὰ Καλλιμάχῳ (Dian. 88.) κατὰ συγκοπὴν ἐστίν, ὅθεν τὸ $\bar{\alpha}$ συστέλλεται Choerob. Can. 389, 14. apocopen significans ut a Dracone 116. dicitur. Prolationis atticae (ut de hac primum dicam) exemplum unicum est in Antiphanis versu Vol. III. 9. κρέα δὲ τίνος ἤδιστ' ἂν ἐσθίοις; τίνος; atque hoc removet Meinek. in Ed. minore T. I. 494. κρέας scribens, nam κρέα non dici ultima producta. Idem de communi consuetudine et de Homero ipso contendit Schol. II. XXII. 347. κατὰ συστολὴν τὸ κρέα ἀνεγνώσθῃ ὥςπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὁ δὲ Τυραννίων ἐκτείνει· ἀλλ' οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν hoc est ita ut iambum efficiat. In illo loco, cui hoc adnotatum est et duobus aliis κρέα in tertio et quinto pede ante consonam legitur; quare Eustathius 1777, 21. dubitat utrum bibreve sit ὥς ἀποκοπὴν παθὼν ἐκ τοῦ κρέατα an monosyllabum ut est in exitu versus ἀνδρόμεα κρέα, cujus vocalis ultima et longa videri potest ut $\acute{\rho}\acute{\epsilon}\alpha$ in eodem versus loco collocatum οἷς τέκετο $\acute{\rho}\acute{\epsilon}\alpha$, et brevis ut accusativus nominis ναῦς in initio νέα μὲν μοι κατέαξε. Sed longitudinis tamen nullum affertur exemplum expressum et indubitabile; brevitatis vero certissimum κρέ' ὑπέρετρα· haec autem excludit synaloephen. Nec probatur ea nominibus, quae in $\bar{\alpha}\varsigma$ non purum exeunt. His enim Draco 55, 14. alpha breve tribuit excepto uno $\tau\grave{\alpha}$ εἰς $\bar{\alpha}$ (scr. $\bar{\rho}\alpha$) λήγοντα οὐδέτερα συστέλλει τὸ α πλὴν

τοῦ κέρα, quod Herodianus quoque producte dici credidit in Schol. II. IV. 109. τὸ κέρα ἀποκοπή ἐστὶ τοῦ κέρατα· Ἡρωδιανὸς δὲ συναλοιγὴν τοῦ κέραα· sed id neque ex hoc loco cognoscitur ubi vocalis sequitur, neque ex altero Quinti quem Spitznerus addit de Prosod. p. 25. ἀμφὶ κέρα λεληημένοι· id enim eadem ratione excusari potest qua homericum οὔτα κατὰ λαπάρην, sed sua vi produci videtur in Mosch. II. 87. κέρα ἀνέτελλε σελήνης. Perinde incerta sunt δέπα, cui Schol. Od. XV. 466. alpha longum imperit, et σφέλα, cui Thierschius Gramm. §. 189. nam utrumque excipit vocalis; tertiumque ἦψε σέλα τυφλὴ δὲ — Anth. IX. 289. et quartum Apollon. IV. 1410. θεῖα τέρα τὰς δὲ σφι — et Orac. Sibyll. ap. Phleg. Mirab. c. X. ὅσα τέρα καὶ ὅσα παθήματα — nam alpha arsi produci potuit. Ita unum relinquitur atticae ut a Dracone vocatur prolationis documentum γέρα macrocatalectum sed hoc apud Tragicos modo; Homerus vero γέρα πεσσέμεν dixit sic ut κρέα correpta ultima et Nicander τέρα κεῖνα Th. 186. quibus nostrorum aliqui addunt Hesiodeum σκέπα μαιόμενοι· sed id suspicatus sum accusativum esse numeri singularis ut λίπα et alia sigma finali destituta, quae fictoribus suis exciderunt imperfecta v. Parall. 132. Techn. 316. De uno illorum loquitur EM. 227, 17. Epim. I. 99, 8. γέρας τὰ γέρα ἰωνικῶς καὶ κατὰ συγκοπήν γέρα πεσσέμεν παρ' Ὀμήρω. Draco autem et Herodianus II. cc. apocopen appellant, quod praeferimus; nam facilius deteritur alpha extremum, quod tribus tantum casibus appenditur, quam medium quod a prima positione per omnes flexus propagatur. Atque hac re nomina in εὐς exeuntia, de quibus in proximo capite dicetur, differunt ab hoc genere, quod nunc absolvimus. — Annominationis causa alpha manifesto detractum est in epigrammate ludico Anth. IX. 113. τοὺς κόρις ἐκκορίσας, quod aliter effici non potuit. Nulla vero ejusmodi excusatione defenditur accusativus ille in Maneth. IV. 112. ὕδρομάντις ἔρεξε, pro quo nunc recepta est Dorvillii scriptura ὕδρομάντιας ἔρξε. Τὰς πόλεις iota brevi finitum ex Sibyll. affert Jacobsius ad Anth. 476. et sic fortasse in alio loco I. 187. scribendum est pro καὶ πόλεις ἀντάν-

δρους. Παλιμπετές et ἐπιτηδές in duobus Homeri locis nonnullos pro accusativis habuisse Eustathius memoriae prodidit ἀποβολῇ τοῦ ἰ ἢ καὶ συγκοπῇ 1520, 52. sed accentus indicat illos abjectionem praetulisse. Duos accusativos βασιλῆς et νομῆς Herodianus e Sophocle et Xenophonte protulit Choerob. Can. 271. quomodo natos crediderit, non addocemur sed veri simillima est crasis, qua τείχεα in τείχη mutatur; Choeroboscus fortasse longius repetiit ab homophonia primi et quarti casus, ad quam descendit saepius²⁰). Consimile τοὺς Εὐβοῆς ex Apollodoro apponit Meinek. in Hist. Com. 469. Cum contractis πόλις, φύσις Apollonius Pron. 120. confert τὸ ἰχθῦς ἢ νέκυσ καὶ τὰ τούτοις ὁμοίως συναιρούμενα, nec minus dilucide Herodianus in Schol. II. XXIV. 665. δαινῦτο ἐκ τοῦ δαινύατο συναλοιφῇ ὥς τοὺς νέκυσ νέκυσ ἔφη. Sed quod idem aliquando τὰς κλιτύς scripsit et τὰς γραπτύς κατ' ὀξεῖαν τάσιν Sch. II. XVI. 390. nescio quid rationis habuerit nisi forte nominum in υς exeuntium casus bisyllabos ad unum omnes eodem accentu notandos putavit. ἡ γένυς τὰς γένυς, ὁ ἰχθῦς τοὺς ἐχθῦς, ὁ βότρυς οἱ βότρυς, nam syncopae repugnat et longitudo vocalis υ et accentus in eadem syllaba permansio. Syncopen cum quarto casu natam ostendit ὦλα id est αὐλακα Schol. II. XIII. 707. Sch. Apoll. II. 396. cui Grammatici affingunt nominativum absonum ὦλξ v. Parall. 111. Pro hoc Graecos ὦλαξ dixisse puto, unde compositum ὁμώλακες.

§. 6. De verborum inclinamentis quae promuntur, potissimum ad perfectum spectant: τὰ εἰς μὲν λήγοντα πληθυντικὰ αἰεὶ ἔχει καθαρὸν τὸ μ̄ δίδομεν κ. τ. λ. εἰ μέντοι σύμφωνον εὐρεθείη, συγκοπὴ ἐγένετο ἴσαμεν ἴσμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἔοιγμεν, δέδοιγμεν, ἐπέπιθμεν Herod. Mon. 23, 33. quae a multis iterata sunt, sed quis δέδοιγμεν usurpaverit, nemo nos certos reddit. Verbi ἴδμεν triplex origo

20) Πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς ες λήγουσα καὶ συνηρημένη ἔχει τὴν αἰτιατικὴν ὁμόφωνον ἑαυτῇ οἱ ἰχθῦς τοὺς ἰχθῦς, οἱ βοῦς τοὺς βοῦς etc. Can. 243, 27. τὰ ἰωνικὰ τοὺς μάντις καὶ τοὺς ὄφεις οὐ γεγόνασιν καὶ ἀλλ' ὁμοφωνία ἐστὶ τῆς αἰτιατικῆς πρὸς τὴν εὐθεῖαν οἱ μάντις 861, 11.

traditur in EM. 466, 13. ἴσαμεν ἴσμεν καὶ τροπῇ ἴδμεν· ἢ ἐκ τοῦ εἶδω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἴδον ἴδομεν ἴδμεν, ἢ ἐκ τοῦ οἶδα, quae potior habetur sententia. Apollonius ἴδμεν aoristi loco posuisse videtur IV. 1075. Αἰήτης οὗτ' ἄρ' ναίει σχεδὸν οὔτε τι ἴδμεν Αἰήτην ἀλλ' οἶον ἀκούομεν, sed vulgo idem est atque οἶδαμεν. His additur ἐληλούθαμεν καὶ συγκοπῇ εἰλήλουθαμεν EM. 298, 43.²¹⁾ Ἄνωγμεν, quod nostri Grammatici ex H. Hom. afferunt, illi ignorant nec certum est utrum perfectum sit an praesens ut φέρμεν. Omnia autem poetarum sunt propria praeter ἴσμεν, ἴστε, ἴσθι, quibus Choeroboscus Can. II. 894. Cram. IV. 395, 5. praestruit dorica ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσαθι. Dialecti vulgari contagione corrupti nonnulli quod de εἰοίγμεν valet, transtulerunt ad verbum purum: τὸ πληθυντικὸν τοῦ δέδια Ὅμηρος κατὰ συγκοπὴν εἶπε δείδιμεν καὶ ὑποδείδισαν Epim. I. 120, 5. Eadem via aberrat EM. 121, 32. ἀπῆμμεν ἀπὸ τοῦ ἦα ἦαμεν συγκοπῇ ἦμεν. Ceterorum temporum unius verbi ἐλαύνω aoristus huc convenit ἔλσαι τὸ συνελάσαι κατὰ συγκοπὴν EM. 333, 13. ἦλσατο βοῦς Ἴβυκος παρὰ τὸ ἠλάσαιτο 428, 27. Illud alios ad εἶλω sive ἔλλω retulisse cognoscitur ex Sch. A. II. XI. 413. ψιλωτέον τὸ ἔλσαν, quod qui ἔλσαν scribebant, aspiratum εἰλέω amplexi sunt. Sed verbum Ibyceum syncopae manifestum est et, quod Simonides scripsisse videtur, διήλσατο. Nescio quo vertam illud in Gud. 546, 32. ὑφεῖσαν ἐκ τοῦ ἐῶ τὸ συγχωρῶ ὁ μέλλων ἐάσω, τοῦ ἀορίστου τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἶασαν καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ συνθέσει ὑφεῖσαν· nam ἐᾶν neque aspiratur neque cum ὑπό conjungitur. Quare illum aut aoristum secundum esse suspicor verbi ὑφίημι id est ὑπενδίδωμι concedo, ut ἀνεῖσαν, ἀφεῖσαν, vel primum verbi affinis unde ἔζομαι repetitur; utrique enim interdum substitui potest ἐᾶν ut etiam Hesychius ἦσεν (ἦσεν) interpretatur εἶασαν, ἐκάθισεν, et quod cum sino compositum est desino, non raro asciscit significationem desistendi et destituendi sive

21) Κέκραγμεν Buttmannus Gramm. II. 24. interponit sine ulla justificatione, novimus vero κέκραχθε ex κεκράγετε contractum; ἐγρήγορθε non indicativus est sed imperativus.

τοῦ ἀφεῖναι. Centies proponitur ἤλατο καὶ ἐν συγκοπῇ ἄλτο, sed pertinet alio. Quae Schol. Theocr. I. 30. con- sociat κεκονιμένος ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος diversis principiis innituntur.

CAP. II.

De epsilo.

§. 1. Ordinem institutum sequenti prima sunt vocabula quae epsilon stirpi insitum in derivatione exuunt sequente in altera syllaba eta vel alpha longo. Hujusmodi multa afferunt Etymologi sed nimio parilitatis amore quidquid concisi speciem habet ab aliquo non conciso ortum esse fingunt. Primum praesentia: ἀπὸ τοῦ τομή τομῶ τμῶ τμήγω Zonar. 267. περῶ περάσω πρήσω Epim. I. 355. quod anodromae commentum respuunt alia verborum themati- corum complementa πτήσω, θνήσκω, πιπράσκω v. Tech- nol. 107 sq. Tum tempora obliqua a verbis circumflexis repetere moliantur πετῶ πετήσω πεπέτηκα καὶ κατὰ συγ- κοπὴν πέπτηκα καὶ τροπῇ πέπτωκα Choerob. Can. 554. περῶ πεπέρακα καὶ συγκοπῇ πέπρακα Gud. 479, 4. πρᾶσις αἰονεὶ πέρασις κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε EM. 686, 45. v. Pa- rall. 401. Tum etiam adjectiva πετῶ πετήν ἀπετήν καὶ συγκοπῇ ἀπτήν Orion. 22, 26. σκληρός παρὰ τὸ σκλῶ μονοσύλλαβον, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ σκέλλω EM. 718, 14. ἐκ τοῦ γενήσω γενήσιος καὶ κατὰ συγκοπὴν γνήσιος 236, 22. παρὰ τὸ πλῶ τὸ πελάζω πλητός καὶ ἄπλητος ὁ ἀπρόσιτος 123, 11. neque intentata relinquunt adverbia παρὰ τὸ πέλας πελάσιον πλησίον Choerob. in Psalm. 121, 16. παρὰ τὸ πέλω (πελῶ) τὸ πλησιάζω συγκοπῇ πλῶ καὶ ἔμπλην EM. 336, 17. Sed potius sententia sic est a πέτομαι mutata propter caracte- rem futuri conjugationis forma declinatum esse πετήσομαι ut a κήδω κηδήσω, γίγνομαι γενήσομαι et porro nomina πετηνός, ἐκπετήσιμος, πέτευρον, sed terminationis vocalem longam saepe eo valuisse ut syllabae principalis vocalis brevis oblitteraretur pondere sequentis obruta. Itaque ab eodem πέτομαι processit πτήσομαι, πτηνός, πτήσις, ἐπα-

ναπτήσιμος, ut a θέρω θέρσομαι et Θρήσομαι θερμανθήσομαι Hes. a βάλλω (βέλλω) σύμβαλμα, Βελτός δ βλητός Hes. et βέβληκα, a σκέλλω vero, quia σκέλλω durius sonat v. ad Phryn. 115. unum ἔσκληκα, σκλήσομαι et eodem tractu σκληρός, σκλήμα, quibus similis verborum latinorum declinatio *cerno creni, sperno spreui, tero trivi*. Hinc efficitur ἔκρησα, κέκρημαι et his consentanea κρᾶμα, κρᾶσις, εὐκρας, εὐκραής, αὐτοκρηής Parall. 221. fingi potuisse etiam ἑκέρασα, κεκέρασμαι, κέρασμα, κέρασις (κατάκρησις) nunquam recepta fuissent, et ἔπρασα, πέπραμάι, πρᾶσις non ex ἐπέρασα, πεπέρασμαι, πέρασις coartata sed haec a perfecto περῶ derivata esse, illa a semiperfecto πέρω. Neque erit qui ἑτερογενής ex ἑτερογνής sive ἑτερόγνης (Parall. 237.) ortum dicat, quod et diversa declinatio prohibet et comparatio similium γνήσιος, διόγνητος, κασίγνητος. Haec raptim pervagati consistamus in uno verbo πέλω, non illo quo poetae uti non destiterunt sed thematico multas dissimilesque significationes complexo. Primum ἀπὸ τοῦ πέλω γίνεται κατὰ συγκοπὴν πλῶ τὸ πληρῶ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ πιμπλῶ EM. 672, 14. At πλῶ illud vox ficticia est; syncope accessit cum accretione syllabarum derivatarum πλήθω, πλήθος, πλήμα, πέπλημαι, unde Epim. I. 149, 3. et 25. repetit adjectiva πλητός, ἄπλητος καὶ ἄπλετος διὰ τοῦ ε̄ κατὰ συστολήν¹). Simplex πλητός ignotum est, ἰσχὺς ἄπλητος Hes. Th. 153. incertum utrum δυσπέλαστον significet an ἄπλετον hoc est, si Hesychium audimus, ἀμέτρητον οἶον ἄπλεθρον, quo intellectu Homerus ἴς ἀπέλεθρος dixit pro ἄμετρος, πολλή ut Schol. ait Π. V. 245. Pro ἄπλετος Moeris testatur attice dici ἄπλατος, quod manifesto praegrandem significat in Comici Fragm. T. IV. 609. ἔχεις ἄπλατον ἐν τοῖς ὡσὶ κυψέλην et, nisi me fallo, in Rhés. 300. στρατοῦ μῆκος ἄπλατον· nam quod Vaterus statuit sic dici id cuius numerum assequi nequeas quasi menti inaccessum et impervium, equidem valde dubito num

1) Πλάτις et πλάτυς, quae Hesychius interpretatur ἄθροισμα, fortasse dorica sunt pro πλῆτις id est πλήθος ut ἦτις βολή Hes. quod confirmant exempla in Parall. 441. allata.

Graeci unquam *πελάζειν* ad cogitationes traduxerint; neque hoc sensu *ἀπρόσιτον* vel latine *inaccessum* dicitur sed *ἀνέφικτον*. Item in Opp. Hal. V. 98. *κῆτος ἄαπτον ἀπλάτων μαλέων ὀλίγον ποτιβάλλεται ἰχθύν*, ratio oppositi poscit ut immensum intelligamus²⁾ quod vulgo *ἄπλετον* dicitur. Quomodo autem illi, qui haec adjectiva verbo *πλήθω* subtexuerunt, significationes inexpleti et immensi conciliaverint, brevi post videbimus. Alterum est *πέλω*, quod in EM. 659, 29. ad explicandum *πελεμίζω* assumitur v. Techn. 88. Hinc repetunt *πλήσσω*, quod Herodianus tradit aeolice *πλάζω* dici alpha producto; et hoc Aristarchus etiam Homerum usum esse statuit quum aliis locis tum II. XX. 268. *κῆμά μιν πλᾶζ' ὤμους*, ubi nunc *πλάζε* scribitur tanquam imperfectum verbi usitati *πλάζω τὸ πλανῶ*. Nam in hoc *πλάζω τὸ πλανῶ ἢ κοινὴ ἀνάγνωσις συστέλλει τὸ ᾠ* Epim. l. c. fortasse distinctionis causa sicuti *ἀγοράζω τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβω* τινὲς ἐκτείνουσι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου Herodian. de Dichron. 292. Si enim ut Nitzschio ad Od. V. 389. et mihi visum est, *πλάζω* proprie idem significat ac *πλήσσω* atque communem cum hoc a *πέλω* originem habet, alpha longum esse oportet. Tertio loco ponendum est *πέλω* triplici paragoga amplificatum *πελάω*, *πελάζω*, *πλάθω*, quibus respondent tres verborum diversorum terminationes *περάω*, *σεβάζω*, *εἰκάθω*. A *πελῶ* porro propagata sunt *πελάτης ἐμπελάτειρα* (ut *ἐλάτης ἐλάτειρα*) *ἐμπελάδην*, quibus omnibus alpha breve. Id vero illico producit vel in eta mutatur si vocalis stirpi innata aboleat. Quod fit primum in conformatione praesentis *Πλήθω* *πελάζω* Hes. quod attice dicitur *πλάθω*, tum in derivatione temporum *πέπλημαι*, *ἐπλάθην* et in verbalibus *πλήτης ὁ πλησιαστής* Hes. *πλατὺρ δοῦλος* (*πελάτης* cliens), *πλᾶτις* conjux (*ἐμπελάτειρα*) et adjectivis *πλατός*, *ἄπλατος*

2) Sic etiam V. 317. *κῆτος ἄπλατον* et III. 546. *ξίφει ἄπλατοι* dicuntur et *χορὸς ἀπλήτοιο* Quint. IV, 462. *corporis vasti*. Haec forma illi quoque reddenda est. Cur Tragicī *ἐπλάθην*, *πλατός* et *ἄπλατος* in divēbiis aliter dixerint atque *ἐτιμήθην*, *ἄτλητος* et *ἄκμητος*, parum in promptu positum.

sive ionice ἄπλητος³), πλησίος, παρὰ τὸ πέλω τὸ πλησιάζω Proll. 422. πληγενής hoc est, ut Albertius interpretatur, πέλας γεγώς. Aliam praesentis formam profert Hesychius Προσπλάζει προσπελάζει, eandemque Homero attribuit Schol. Π. XII. 285. κῦμά μιν προσπλάζον κατερύκεται interpretans προσπελάζον, idemque syncopae adscribit Eustathius 1701, 25. et ad Od. XI. 583. λίμνη προσέπλαζε γενεΐω ille pariter προσήγγιζε. Nec discrepat Schol. Nic. Al. 79. qui quum pro ἐμπλάσσεται scriptum invenisset ἐμπλάζεται, hoc per ἐμπελάζει explicat. De Hesychio dubitari potest an spectaverit locum quendam in quo προσπλάζειν dictum esset de aliquo qui μετὰ σφοδρότητος πλάζει id est ἐμπλήσσει, quod verbum saepe intransitive ponitur pro impingere, ingruere; quare idem Hesychius ἐνιπλήξαντες reddit ἐμπελάσαντες et Ἐμπλήξαι ἐμπεσαι ἐγγίσαι. Atque huc etiam homericum verbum ab Aristarcho relatum esse modo dictum est. Illa tamen appropinquandi significatio sola convenit Xenophanis Fr. XII. 49 Κατὰ γαίης τόδε πείρας ὁρᾶται αἰθέρι προσπλάζον (προσπλάζον) quod congruit cum homerico αἰθέρι κῦρον, nec diversum videtur πλάζειν quod Herodianus Atticis tribuit Mon. 23. ubi verba in ἄζω alpha breve habere dicit, σφάζω, ἀγοράζω· τοῦτο ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου θέλουσιν ἐκτείνειν ὥς καὶ τὸ πλάζω· ταῦτά γε ἄττικά εἰσι, quod addit propter aelicum πλάζω τὸ πλήσσω. Tollit hoc Lehrsius pro τὸ πλάζω corrigens τοπάζω sed fieri potest ut ille apud atticos poetas legerit ἐπλάσθην, πλαστός, ἄπλαστος⁴), πρόσπλαστος, quibus omnibus nunc praeunte Brunckio ad Hec. 880. sigma detractum est.

3) Hoc Hermannus reponit in Hes. Th. 151. ubi Centimanis tribuntur χεῖρες ἄπλαστοι. Muetzellius p. 54. hic οὐ πεπλασμένως significari putat hoc est κακοπλάστους. Sed Centimanorum manus procul dubio non ineffigatae nec male formatae erant sed mensurae corporis aptae.

4) In Excc. Gregorio subjunctis 654. et 699. αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ ἡ εἰς α βραχὺ τῶν Ἰώνων εἰσὶ, μεμακρυῖα, λελασμένα καὶ ἄπλαστος scribendum est ut in Gud. 678, 28. ἄλαστος, quod fefellit Muetzellium. Sigma remanet in duabus Hesychii glossis Ἀπρόσπληστος et Ἀποτίπλαστον ἀπρόσπλαστον.

§. 2. A verborum et verbalium syncope, quam tractavimus, distat correptio vocabulorum quorum duae consonae exempta vocali syllepsi conjunguntur sequente syllaba longa quidem nec tamen ita nata ut vi syncopae producta dici possit. Horum sat multa corrogarunt affectionum venatores sed pleraque aut aperte falsa aut suspicionibus implicita. In II. XXIII. 244. εἰς ὃ κεν αἰδοι κεύθωμαι nonnulli scripserunt κλεύθωμαι κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι cf. Hofmann. Quaest. Hom. I. 162. Absurdus etiam Epim. II. 407. ἀπὸ τοῦ πεταίω πταίω, quod ad παίω retuli Techn. 10. Nec digna auctore sententia ἐκ τοῦ πέλας πελάσιος καὶ πλαίσιος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου Theognost. Can. 123. ⁵⁾ de quo mihi non constat utrum commenticium πελάσιος sic pronunciaverit ut Τιθράσιος an ut διπλάσιος v. Proll. 432. Fidem excedit nominis προμηστίνος originationis ἀπὸ τοῦ προμένω EM. 689, 39. Χλούνης Goettlingius ad Scut. 168. ex χελούνης factum putat ac proprie χειλῶνα labeonem significare, quod opinaturis relinquit. Sed ex eo quod Hesychius verbum χελυνάζειν interpretatur χλευάζειν, conjecturam duxi χλεύη cum χελύνη id est χεῖλος cognationem habere, sicut a synonymo μύλλα τὰ χεῖλη derivatum est verbum μυλλαίνειν et διαμυλλαίνειν τὸ χλευάζειν. Γλοιάζειν, quod Glossographi exponunt τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι et Pollux cum γελοιάζειν componit tanquam aeque ignobile, fortasse cum hoc nihil commercii habet sed a γλοιός ὁ κακοήθης derivatum est. Παρὰ τὸ γεραιός γραῖα ἐν συγκοπῇ EM. 239, 20. nihil admonens de correptione ultimae quam Ellendtius in Lex. Soph. comparat cum adjectivis proparoxytonis Ἐκτόρεια, Διομήδεια. Nostra opinio fuit γραῖα ex γραία factum esse accentu eodem quo cetera substantiva bisyllaba γαῖα et μαῖα, hoc γραία autem pendere ex adjectivo γραῖος, pro quo γεραιός et γηραιός receptum est ⁶⁾).

5) EM. 674, 45. πλαίσια οἶον πλάσια παρὰ τὸ πλάττεσθαι· δηλοῖ δὲ καὶ σύνταξιν στρατιωτῶν ὡς λέγει Ἡρωδιανός· καὶ γίνεται παρὰ τὸ πέλας πελάσιος συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ πλαίσιος. Haec omnia Herodiani esse nemo sponderit.

6) Masculinum γραῖος non reperitur, neque hinc factum est γρήιος

Cum *γραῦς*, *γραῖα* congruunt germanica *Greis* et *graw*, cum *γεραιός* vero *γέρων* et *γέρυς*, unde *γρυνός* dictum volunt: *γρουννοί* ἢ *γρυννοί* τὰ τῶν *γερανδρύων* ξύλα ὡς τὸ *γέροντα* *γέρυνα*· κλίνεται *γέρυνος γρυνός*⁷⁾ EM. 241, 57. quae suspicor ita supplenda esse: τὸν *γέροντα γέρυνα* φασὶν ἀπὸ τοῦ *γέρυν*· τοῦτο κλίνεται *γέρυν γέρυνος* καὶ μετὰγεται ἢ γενικῇ εἰς εὐθεϊαν ὁ *γέρυνος* καὶ συγκοπῇ *γρυνός*, quod nomen Schol. Lycophr. 86. per *δαλός* explicat, titiōibus autem comparantur vetuli⁸⁾. Sed pergam. *Αἱ Πλειάδες λέγονται Πέλειαι καὶ Πελειάδες* Athen. XI. 490. E. idque confirmat poetarum testimoniis, qui fabulam illam de columbis Jovis nutricibus postmodum in coelum sublatis ex similitudine appellativi finxisse videntur; sed haec similitudo fortuita est. Nam columbae non *πλειάδες* vocantur sed *πελειάδες* vel *πέλειαι* παρὰ τὸ *πελλόν* Gud. 458, 25. Parall. 347. *vergiliae* autem ἀπὸ τοῦ *πλεῖν*, ὅτι *χρήσιμοί* εἰσι τοῖς *πλέουσι*. Jam ut ad *syntheta* veniam, primum Eustathius 710, 50. dubitat utrum *ὀρθόκρατος* idem sit quod *ὀρθοκέφαλος* an *ὀρθοκέρατον* significet, ac si rem a fonte repetimus, utique non multum interest; nam *κάρα*, *κραῖρα* et *κέρας* ejusdem familiae sunt; sed si cornuti *ὀρθόκρατοι*, *τανύκρατοι*, *εὐκράτοι* vocantur, propius est *κέρας* et significanter Agathias in Epigr. *δικραίρω* opponit *δικέρωτα*, quumque *κέρας* de omni acumine dicatur, etiam naves *εὐκραίρους* et *ὀρθοκραίρους* vocatas esse non miramur. *Κεράσβολα* et *κράσβολα* Hesychius uno modo explicat οἱ περὶ τὰ κέρατα κόλλαβοι δερμάτινοι. Zenodoteae scripturae *μελίην ἰθυγκτίωνα* Aristarchus praetulit *ἰθυπτίωνα* hoc est *ἰθὺ πετομένην* vel, ut uno verbo reddam, *ἰθυπτιῆνα*. Rejicit

sed a *γρηῦς* derivatum ut *νήιος*. Ille qui *γραῖα* paronymon esse negavit v. Lehrs. ad Herod. 352. aut pro primitivo habuit aut, ut multi, ad verbum *ράω* retulit et compar *γαῖα* ad *γαίω*.

7) Tria ultima verba negligenter omisit Gaisfordus. *Γέρυν* pro *γέρων* fortasse aeolicum est ut *τέκτυν* Parall. 200.

8) *Δαλώ* ἢ *ὑπερήλιξ* Hes. v. Jacobs. Animm. ad Anall. T. I. p. 66. et II. 281. ubi Artemidori verba *δρυς* δηλοῖ τὸν *πρεσβύτεν* et similiter translata confert; vicissim nomen *γραῖα* traducitur ad frutices aridas et retorridas, *γραῖα* *ξηρίκη* etc. *γέρων* *ξηρινός* Proverb. App. I. 73.

hoc Duentzerus de Zenod. stud. 118. propterea quod verbi *πτίω* nullum appareat vestigium. Verum enim non cum *πτίω* compositum est sed cum *πέτω*, cujus vocalem totam absorbit syncope succedente in vicem iota fere ut *κριός* a *κέρας* derivatum putatur, *πρίασθαι* a *περάσαι*, sed hoc brevi vocali quae in illis producitur. Quod vero quidam e Grammaticis defendunt *ἀπλοῖς* et cetera multiplicativa cum verbo *πέλω* composita esse supra rejeci Diss. I. c. 2. §. 6.

Deinceps agendum est de epsilo ante alias vocales posito, num aliquando omissum sit. Prima consultatio est de pronomine tertiae personae: *τὸ καὶ σφεας* (scr. *σφας*) *οὐκ ἀπὸ τοῦ σφέας βαρυτόνου ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφᾶς καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν ἐπηκολούθησε τὸ πάθος καὶ γίνεται καὶ σφεας* (*σφας*) EM. 498, 15. et iisdem fere verbis Arcadius 143, 15. et Joannes Charax Anecd. Bekk. 1153. Quodnam *πάθος* intelligi velint, non indicant; systolen appellat Apollonius Pron. 127. *ἡ σφᾶς ἔσθ' ὅτε σισιέλλει τὸ ᾠ καὶ ἔγκλισιν σιζύγως τῇ ἡμας*, eosque qui *σφέας* et *ἡμέας* pro primitivis haberent, perispomena pro contractis, refellit hoc argumento quod *ε* et *α* nunquam in *α* contrahantur nisi antecedente vocali ut *Εὐβοέας* *Εὐβοᾶς*. Verum hoc de nominibus valet, non item de pronomibus personalibus, quorum prorsus singularis est conformatio; *σφᾶς* ipsum, quo Theocritus utitur XVI. 57. pro absoluto *αὐτοίς*, apud antiquiores non reperitur v. Muetzell. de Theog. p. 37. Hoc igitur potius synaeresi affectum, *σφέας* sicut *ἡμέας*, *ὑμέας* prototypon et ex hoc brachycatalectum *σφάς*⁹⁾ natum videtur exemta vocali thematica. — Proxima sunt substantiva et adjectiva, quae curtata quidem dicunt sed alii aliter: *παρὰ τὸ θεός θέειον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε̄ θεῖον* Eudaemon in EM. 449, 23. *ἀπὸ τοῦ δέος παρωνίμως γέγονε*

9) Hoc Apollonius in duobus Homeri locis reperit pro *αὐτούς* positum in enclisi; in uno II. V. 56. ante Barnesium *σφεας* scribebatur, quod Vaterus ad Rhes. p. 116. synizesis nomine defendit ut *τεόν* in Praxillae versu, idemque Bekkerus reposuit in altero Od. VIII. 318. ubi *σφας* pro syllaba longa est, quod arsi tribuitur. Brachycatalectum Lehrsius Quaest. Epp. 124. et 306. ex duobus Oppiani locis protulit, quorum in altero reflexivum est, in altero absolute positum.

δεινός (δεεινός) ὡς κλέος κλεινός, καὶ κατὰ συγκοπὴν δεινός καὶ κλεινός Theogn. Can. 65, 18. Verum θεέιον diectasi adulteratum est v. Techn. 188. Adn. 11. κλεινός nusquam legitur, δεεινός affert Suidas ex epimerismis fortasse; nam testem nullum apponit. Alii haec a verbis repetunt: παρὰ τὸν δείσω μέλλοντα γίνεται δεινός, κλείσω κλεινός EM. 219, 57. alii contractis adnumerant ἀπὸ τοῦ δέος δεεινός καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε̄ καὶ τῆς εἰ δεινός Choerob. Orth. 208, 28. Adjectiva cum eadem stirpe composita sunt ἀδεής, καταδεής, ὑποδεής, ψοφοδεής, quorum nullum epsilon amittit praeter θεουδής, si quidem hoc ut Schol. Od. VI. 121. censet et plerique nostrum consentiunt, idem est ac δεισιδαίμων sive θεοσεβής. Alii θεοειδής interpretantur, quod in θεουδής contrahi potuit omisso iota diphthongi subunctivo ut Σιμόεις in Σιμοῦς, χρυσόειν in χρυσοῦν, sed ad sententiam minus aptum est. Huic convenit θεοδεής, sed insolita est suppressio vocalis ε̄ et multo magis trope ejus, quae antecedit, in ου, quae quam facile evitari potuerit ostendunt affinia ἀδδεές, ἔδδεισε cf. Hoffmann. Quaest. II. p. 10. Illi probandae minime sufficit Hesychii glossa Εὐκλής αἰδής καὶ ὀνομαστός καὶ εὐειδής, quibus Musurus substituit Εὐκλειής αἰδήμων, neque contrarium δυσκλής quod Salmasius in Simmiae versu, quia metrum bisyllabum poscit, reponi vult pro δυσκλεής. Dindorfius vero in Thes. s. h. v. δυσκλῆς scribi jubet, quod prohibet Choerobosci regula Can. 173, 13. οὐδέποτε τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἐπίθετα συναιροῦνται κατὰ τὴν εἰθεϊαν οἶον ἀκλεής, δυσκλεής, ac si contraherentur, ultimam acutam haberent. Pari constantia quae cum δεῖσθαι composita sunt, vocalem retinent incolumem ἐνδεής, ἐπιδεής, καταδεής, πολυδεής, ἀπροςδεής etc. Sed substantiva ab adjectivis in ης exeuntibus derivata non raro amittunt vel elisione vel contractione. Illam praefert Choeroboscus Orth. 179, 6. ἐκ τοῦ ἀδεής ἀδέεια καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄδεια et alio nomine significat in Psalm. 92, 1. EM. 714, 53. σιτοδεής σιτοδέεια καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε̄ σιτοδεΐα, cujus accentus repugnat regulae quae est de tonosi syncopes v. P. III. §. 4. Crasin amplectitur Technicorum doctissimus: ὡς εὐγενής εὐγένεια,

οὕτως εὐκλεῆς εὐκλέεια καὶ ἐνδεῆς ἐνδέεια καὶ κράσει εὐκλεια, ἐνδεια· ὅπου γὰρ φωνῆεν (ἐπιφέρεται) ἔστι κρᾱσις, ὅπου δὲ σύμφωνον, συγκοπή· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 392, 44. Litis conditio neutro praeponderat. Nam ut ab εὐτυχῆς non solum εὐτυχία derivatur verum etiam εὐτυχία, sic ab adjectivis puris εὐάεια, εὐφίεια, sed exciso epsilo δύσκληια, εὐκλεια, ἐκδεια, ἐνδεια, quae si contracta essent, circumflecteretur penultima. Quod quum nunquam fieri videamus propior est syncopae suspicio. Si vero sequimur prosodiam, quam Grammatici Atticis tribuunt antiquis, hoc est εὐκλεία, vocali stirpis κλε pro εια attexta est terminatio bisyllaba ια vel ιη, quae non solum in ἀμαθία, προμηθία etc. apparet sed etiam in hoc genere quod ab adjectivis puris producitur ἀκλεία, εὐπλοῖα, εὐφυνία. Hinc facilis contractio εὐκλεία, ἐνδεία, quibus praevaluere proparoxytona. Sed scriptura saepe titubat; pro περιδέεια apud Phavorinum scriptum est περιδεεία ὁ περισσὸς φόβος. Pro ὀλιγοδέεια Euseb. Praep. VIII. 12, 381. Deinde Philonem de Opif. Mund. 37. E. unde hoc excipit est, in Ed. Francof. ὀλιγοδεῖα legitur, Mangejus ὀλιγοδεία edidit, vanumque videtur discrimen a Zonara constitutum p. 1443. ὀλιγοδεῖα ἀπὸ τῆς ἐνδείας, ὀλιγοδέεια δὲ ἀπὸ τοῦ φόβου δίφθογγον· neque agnoscit Suidas ὀλιγοδεῖα τὸ ὀλίγων δεῖσθαι καὶ ὀλιγοδεία ὁμοίως· idemque alio hoc Ὀψοδεῖα ἢ ἐνδεια τῶν ὀψων, ὀψοδεία δέ, quo modo saepissime σιτοδεία scribitur ex Choerobosci praecepto Anecd. Bekk. 1418. a. τὸ σιτοδεία πρὸ μιᾶς τὸν ἴονον ἔχει, sed dupliciter ψοφοδέεια et ψοφοδεῖα. Cum hisce nominibus, quae jam absolvo, maximam necessitudinem habet verbum ab Homero mutilatum ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρεῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι — de quo recte iudicat EM. 138, 8. ἀπὸ τοῦ ἐδέησε κατὰ συγκοπήν. Herodianus crasin diceret, qua Sophro usus est Fragm. XXII. ὄκκα τινὸς δῆσθε, neque abstinuerunt poetae scenici si pro ἐὰν δέη, quoties monosyllabum est, recte nunc scribitur ἐὰν δῆ, quod Dindorfius ad Arist. Rann. 264. suasit indicio codicis Rav. ductus et nuper etiam Meinekius ascivit Com. Fr. T. IV. 242. qui prius synizesin defenderat ad Menandr. p. 207.

similiterque ἐγγῆς receptum est, κῆται autem jam antiquitus in tribus Homeri locis. Epsilon sequente vocali elidi ostendit Eustathius 228, 46. τὸ νοσσός συγκόπτει τὸ οἰκεῖον ε̄ κατὰ τὸ γεήγατον νηγάτεον. Hoc parum ad rem; perapposita vero νοσσός et νοσσίον, quo Aeschylus usus dicitur Anecd. Bekk. 119. idemque Dindorfius Aristophani Avv. 550. reddere tentavit sed quod olim suspicatus erat Tragicos Νοπτόλεμος et νολαία scripsisse, postea repudiavit Vater. ad Rhes. p. 76. Κτάτεσι κτήμασι Hes. aut doricē contractum ut θᾶσαι pro θέασαι, θατύς ἢ θεωρία, aut negligentius scriptum est pro κτεάτεσσι.

§. 3. Venio nunc ad tertiam syncopae speciem quae syllabam imminutae proximam brevem esse non prohibet: Πρασιαί οἶονεῖ περασίαι παρὰ τὸ πεπερατωσθαι κατὰ συγκοπήν EM. 680, 47. et Hesych. ubi περασιαί scriptum est, sed dissentit Eustathius 1574, 27. areas sic a prasis nominatas esse quasi totum a parte, idque non minus credibile est. Sed nomen loci Βουπράσιον nemo negavit cum verbo περᾶν compositum esse proprieque significare *Trajectum bovis*, quod graece vertere possumus Βόσπρος, germanice *Ochsenfurt* v. Rutgers. Varr. Lectt. 237. Eiusdem verbi affinitate implicata sunt ἄμπρον σχοινίον ὅπερ διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσιν ἄμπερόν τι ὄν, τὸ διαπερᾶν τὸν ζυγόν Suid. Anecd. Paris. IV. 10. adjectiva διαμπερὲς et διαπρύσιον τὸ διαπεπερασμένον Schol. II. XII. 227. πρέμνον pars arboris ultima et παρὰ τὸ πέρας πέρυμιον καὶ συγκοπῇ πρυμνόν EM. 693, 36. Anecd. Par. IV. 127. cujus vocalem brevem esse apparet ex accentu substantivi πρύμνα. Α κέρας dicta est arbor κράνεια cornus Parall. 339. a πετάννυμι fortasse πετελία ib. 339. De πετερόν Eustathius 855, 42. ambigit: ἢ συστολήν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πτώ πτήσω κατὰ τὸ ἰδιωτικὸν πτερόν ἢ ἀπὸ τοῦ πέτω πέτερον (hoc accentu) καὶ ἐν συγκοπῇ πτέρον, quorum alterum excidit in Epim. I. 365, 19. EM. 694, 12. παρὰ τὸ πέτω πετερόν (sic) καὶ πετερόν ἢ παρὰ τὸ πτώ adde πτήσω, πτηρόν καὶ συστολῇ πτερόν¹⁰). Hoc ad fidem propius. Eo-

10) Paria Theognost. Can. 89, 19. et Orion. 138, 9. ἡέτερον sive, ut plerique scribunt, πετερόν analogiam excedit; volandi instrumentum

dem in discrimine versatur ἄπλετος, quod Doederlinus Synon. VI. 172. cum verbo poetico πέλω compositum putat ut *ingens* cum *gignor*. Sumit igitur utroque proprie id significari, quod neque sit neque esse possit, per hyperbolen autem sic dici immensa et innumerabilia. Sed haec est epitheti hujus significatio unica; tragelaphi et alia quae natura non fert, ἀγένητα vocantur et ἀνύπαρκτα, non ἄπλετα. Probabilius Graecus ille, quem testatus sum, ex ἄπλητος factum putat, hoc autem a πλέω impleo derivatum. Quemadmodum vero a νέω νῆτρον, a πλέω navigo πλῆτρον et πληθρίον τὸ πηδάλιον Epim. I. 343. sic ab illo thematico πλέω duci potuit πλῆθρον εἶδος μέτρον Hes. et per systolen πλέθρον, quo proprie spatium expletum dimensum atque descriptum significari videtur; hinc compositum ἀπέλεθρον ὃ οὐκ ἔστι μετρῆσαι Sch. II. XI. 354. itemque ἄπλετον id quod mensuram numerumque excedit, τὸ ὑπερπολύ sive ὑπερπληθές, nam *inexpletum* et *vastum* saepe synonyma sunt. Systolae nomen non convenit ad verba θρίξω, βλίζω etc. παρὰ τὸ θερίζω κατὰ συγκοπὴν θρίζω EM 319, 16. cujus praesentis exemplum non reperitur sed multa aoristi, de quo loquuntur Grammatici ἔθρισαν ἀντὶ τοῦ ἐθέρισαν συγκοπῇ Schol. Apoll. II. 601. ἔθρισεν ἐθέρισεν, κοινῶς δὲ ἔθριξεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θρίξ Sch. Aesch. Agam. 544. quod nomen Choeroboscus in Psalm. 39. a futuro dorico θρίξω repetit. Ac desecandi et demetendi significationem habet utrumque verbum; τῶν πτερῶν θρίξον τὰ ἄκρα Geopon. XV. 4. τὴν γλῶσσαν ἀπεθέρισεν Apollod. II. 9, 22. τὴν ὀρμὴν ἀπεθέρισαν Aelian. H. Ann. I. 5. at illam propriam metendi significationem, quae a primitivo θέρως *messis* proficiscitur, verbo θρίσαι tributam esse non reperio. Nec tamen id satis causae cur subtrahatur syncopae. Alterum hoc est: ἀπὸ τοῦ μέλι μελίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν βλίζω EM. 200, 34. sed hoc incertissimum; nam praeter illud μελίζειν, quod a μέλος profectum est, nullum noscimus; βλίζειν autem et βλίττειν

πέτειρον dici poterat ut φέρειτρον, τέρειτρον, φρύγειτρον, δέλειτρον, sed assumptum est πέτειρον v. Proll. 264.

longe diversam habere videtur originem comprimendi : primitivo βλεῖν id est θλίβειν, βλιμάζειν acceptam v. Techn. 13. et 85. De quibusdam aliis quaestio est cujusnam temporis sint. Φένω συγκοπῇ φνῶ, διπλασιασμῷ πέφνω ὁμοίως τῷ κέκλω Epim. I. 165, 27. Hoc κέκλω cur non putem e κεκέλω coactum esse alio loco explicui Techn. 111.¹¹⁾ Praesentis exemplum unum est πέφνονσι Oppian. v. ad Buttm. 237. sed sponsorem introducit EM. 501, 31. οἱ μόνον διὰ τοῦ ἰ γίνονται οἱ διπλασιασμοὶ ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε μένω μνῶ μέμνω, φένω φνῶ πέφνω¹²⁾. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν¹³⁾. Sic etiam Choeroboscus Caa. 624, 26. Ἀπὸ τοῦ πέτω ὁ μέσος ἀόριστος ἐπειτόμην, πετέσθαι καὶ συγκοπῇ πτέσθαι EM. 363, 29. idemque definite praecipit Herodianus ad II. IV. 126. et sequuntur plerique nostrorum doctorum v. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 133.¹⁴⁾ His nonnulli apponunt defectivum ἔτεμον ἀναδιπλασιασμῷ ἐτέτεμον, συγκοπῇ ἔτετμον Sch. II. IV. 293. sed hoc fortasse principium sui juris habet τέτρω a τέμνω longe diversum v. Techn. 119. Ἐπλεν Ἀρίσταρχος ἐκ τοῦ ἔπελεν συγκοπὴν δεχόμενος Schol. II. Vict. II. XII. 11. περιπλόμενος κατὰ συγκοπὴν EM. 664, 36. In Sch. Vict. II. XXI. 343. μέμβλεται συγκοπὴ καὶ πλεονασμός deest tertium συστολή, quod apparet e cod. Voss. EM. 578, 39. μεμέληκα καὶ συγκοπῇ μέμληκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, καὶ μέμβλεσθαι· sed est praesens pro μέλεται v. ad Buttm. 241. Techn. 127.¹⁵⁾ et ad idem tempus pertinet

11) Verborum κέλομαι et κλέομαι cum nomine κέλαδος cognatio qualiscunque non eo valet ut Hesychii glossa Κλαδεῖ φθέγγεται suspicioni eximatur.

12) Hinc Schol. Aristot. p. 287. ducit adjectivum duplicatum ὁ Ἀνκόφρων λέξεσι χρῆται σκληραῖς καὶ τροπικαῖς πεφναίαν λέγων τὴν φωνκὴν. Probabilius vero vetus Lycophronis interpres a loco quodam Laconicae.

13) Nomen libri additum est in cod. Paris.

14) Photius Πιῆται πέτεται (πέτῃται) aoristum praesenti interpretatus est sicut Glossographi solent. Κάπη καιαπέση Hes. pertinet ad doricum ἔπειον.

15) Hesychius Μεταμέμβλεται μειαμελήσεται, quod tempus saepe

ἴπταμαι, quo elegantiores scriptores abstinere; ad perfectum vero πέπταμαι, quod ordinario πεπέτασμαι praeferunt.

§. 4. De syncope syllabae secundae et sequentium antiquitus tradita haec sunt: παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπήν, οὗ ἡ δοτικὴ τῷ ἄφνει παρὰ Πινδάρῳ EM. 178, 10. eademque vocalis, quae servatur in compositis εὐηφενής, ῥυηφενής, deest derivatis ἄφνειός, ἄφνήμιον. Miro modo Buttmannus in Lex. I. 47. arbitratur ex ἄφθονος factum esse ἄφνός et hinc cetera vocali modo assumpta modo repudiata; Apollonius in Lex. cum ἔνος vel cum πενία compositum censet, sed vereor ne etymi inveniendi spes in perpetuum abjicienda sit. Vitiosis libris usus videtur Eustathius 481, 37. τάχα καὶ ὁμοιότητα τοῦ ὀπτητὸν ὀπτὸν εἴρηται παρ' Ἀριστοτέλει καὶ ἔρπτὸν τὸ ἔρπετὸν, nam hoc pervulgatissimum nomen ab Aristotele immutatum esse admodum incredibile est et praeterea consonae ρπτ conveniunt in uno eoque desueto vocabulo μάρπτω. Suppari scripturae mendo deceptus Reisigius Conject. in Arist. p. 29. Graecos πάρθνος pro παρθένος dixisse affirmat. Ἄεπτος si id quod vulgo sumitur significat, non ex ἀέπετος ut Schol. Agam. 139. contractum sed via proxima ab ἔπομαι declinatum est ut ἄελπτος. — Ποιμήν ποιμένιος καὶ τὸ οὐδέτερον ποιμένιον καὶ ποίμνιον κατὰ συγκοπήν Epim. I. 101. ἐκ τοῦ ποιμένος γίνεται ποιμένη καὶ ποιμένιον καὶ συγκοπῇ ποίμνη ποίμνιον EM. 678, 53. Ποιμένη nusquam legitur, neutrum ποιμένιον ex uno cognovimus Oppiano eo versus loco collocatum quo ποίμνιον non convenit, et adverbium a Theodoto usurpatum ποιμενόθι¹⁶⁾. Quare epenthesis suspicio propior quam syncopae; et ut a κρύος derivatum est κρυμνός (nisi scriptura fallit) a κρῖ κρίμνον ἢ κριθή Suid. ab ἐρύω (ἔρυμα) ἐρυμνός, ita ab etymo quod in πῶν apparet proxime abest ποίμνη, cui similia affert

praesenti applicatur e. c. Ἀποίσω ἀποφέρω, Ἐξανύω ἐκτελέσω, nunquam perfecto.

16) Ἐμποίμενον pro ἔμποιμνον praebent Suidae Editt. vett. utrumque pariter ignotum. Ποιμενάρχης apud scriptores christianos non ducem gregis significare videtur sed τὸν ἀρχιποιμένα.

Apollon. Pron. 126. Communis vero consuetudo substantivis induit diphthongum primae positionis *χοισί, βοισί, ναυσί,δρομεῦσι*.

Cum substantivis bisyllabis in $\bar{\alpha}\varsigma$ neutralibus, de quibus in priore capite disputatum est, permagnam similitudinem habent nomina ejusdem generis et mensurae in $\bar{\alpha}\varsigma$ exeuntia tantumque hoc differt quod illa tribus subjiciuntur affectionibus, haec duabus tantum: τὸ κέρα ἀποκοπή ἐστὶ τοῦ κέρατα, Ἡρωδιανὸς συναλοιφήν τοῦ κέρα· τὸ δὲ χρέα χρέα συγκοπή Schol. A. ad II. IV. 109. τὰ χρέα καὶ τὰ κλέα ἀπὸ τοῦ χρέα καὶ κλέα κατὰ συγκοπήν οὐ κατὰ κρᾶσιν, ἐπειδὴ τὸ $\bar{\alpha}$ συνεσταλμένον ἔχουσιν οἷον παλαιγενέων κλέα φώτων Choerob. Can. 372. exemplum ex Apollonii prooemio sumens, ubi in uno cod. κλέα ἀνδρῶν scriptum est fortasse ex proecdosi; sed vulgatum sequuntur Christodorus Ecphr. 378. κλέα φωτῶν et P. Silent. Soph. II. 598. κλέα μόχθων. In EM. 517, 21. affertur homericum κλέα ἀνδρῶν, quod ter in clausula versus legitur sed ambiguum est ut χρέα et κέρα sequente vocali. Atticos alpha producere affirmat Thomas: τὸ ἰγῖᾱ κατὰ συναίρεσιν λέγομεν — ὥσαύτως δὲ καὶ τὸ χρέα καὶ κλέα, quorum illud confirmatur Aristophanis exemplo, hoc dubito an ab Homero mutuatus sit ut Himerius Ecl. XXII. 278. τὰ κλέα τῶν ἀνδρῶν· nam communis consuetudo de hoc genere unum recepit χρέα, quare δέα, quod Aelianus bis usurpavit pro δείματα, quaesitae cujusdam elegantiae esse videtur. Δρία huic numero eximit EM. 287, 44. δρία οὐκ ἀπὸ τοῦ δρία κατὰ συγκοπήν ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ θίος γίνεται θίον, μέγας μέγρον, οὔτω δρίας δρίον. Id tamen non magis testatum est quam μέγας, neque scimus quis θίον dixerit pro θίος, nam θία in Pind. Fr. 95. a conjectura profectum est. Σιέα, quod codex Voss. in EM. 517, 21. prius allatis addit, non legi sed modo dativum homericum σπέσσι, quem Herodianus ap. Choerob. Can. 462, 20.^{3s}) et 510, 14. gravari dicit ὅτι ἐκ τοῦ

38) Hic pro πᾶσα δουρὴ ἀνεπέχιστος — ἐξέρχεται πλὴν τοῦ πᾶσι καὶ σπέσσι aut omittendum est ἀνεπέχιστος aut addendum εἴτε ἐπεχτετα-

σπέεσσι γέγονε κατὰ συγχοπήν. Huic Oppianus Cyn. IV. 246. adaequavit singularem ἐν σπέϊ καὶ — nisi homerico σπῆι usus est pro pyrrhichio ut Antipater ὀλίγη νηὶ λεπτὰ ματεύων Anth. VII. 637. sed hoc elevatur Scaligeri correctione νεῖ, cui qui a Jacobsio opponuntur anapaestica ἥϊων et δηίοις (adde λήϊον Oppian. Cyn. I. 526.) nunquam epsilon accipiunt; ille autem dativus sequitur nominativum quem Technici ponunt verbo νέω congruentem νεῦς, unde pendent obliqui νεός, νέα, νέες v. Meinek. Dialect. 137. et 214. Bredov. Dial. Herod. 260.³⁹⁾ Ἐν γὰρ κείνῳ bis legitur in Oracc. Sibyll. idemque tertio quodam loco nuper restitutum est pro ἐν γάει v. Alexander ad Prooem. v. 18. — Ὅσσε si est numeri dualis ex metaplasmo pro ὅσσῳ positum ut μῆρε, quod Aristarchus scripsit Il. I. 464. pro μῆρῳ, nostra quaestione nihil attingitur. Sed plerique a neutro τὸ ὅσσος factum volunt τὸ ὅσσεε, hinc ὅσσε — θέλεις κατὰ συγχοπήν, θέλεις κατ' ἀποκοπήν Epim. II. 397. Certamen detrectat Herodianus, ἀδελον γὰρ φησι τὸ πάθος Eust. 1746, 24. Sed Schol. Od. IV. 662. Il. I. 104. XI. 356. EM. 635, 54. id factum esse consentiunt κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ τελικοῦ ε, quo nomine apocopen significat. Ubi vero cum epitheto numeri pluralis vel cum

μένη εἴτε ἀνεπέκτατος. Σπέεσσι in EM. 721, 43. pro σπέσι et Arc. 138, 1. pro Πηλεῦσι scribendum.

39) Pro κληίζω, ubi brevi syllaba opus est, scribitur κλειίζω, εὐκλειίζω, ἐπνευκλειίζω, congruenter nominibus κλέος, Κλειῖς, semel λειίζομαι in Epigr. adesp. VI. 169. sed adjectivi forma duplex intra paucos versus Il. IX. 406 et 409. ληιστοὶ μὲν γὰρ in principio versus, οὔτε λειίστη in exitu ut nunc quidem editum est pro ληιστή, idemque turpiter corruptit Hesychius Ἐλειίστη λεπτή (ληπιτή). Sic etiam Θεείσσα Theocr. Epigr. XVII. Leonid. Anth. VII. 663. Νηρεῖς VII. 550. Nonn. III. 103. VI. 259. X. 125. XLVIII. 192. v. Koechly ad Quint. II. 421. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v. et interdum in sermone v. Dorvill. ad Charit. II. 4, 40. sed Luciano Pro Imagg. §. 7. e codd. redditum est Νηρηῖς. Φινεῖς Eur. Iph. T. 424. et alia v. Proll. 477. (ubi Κριθεῖς prave impressum pro Κρηθεῖς) quorum immemor Elmslejus ad Heracl. 84. feminina in ις desinentia brevem vocalem ante terminationem habere negat. Ἠχέεις et βρωμέεις Herodianus testificatur in Mon. 14. quod ad exemplum Critici nostri pro ἠχέεις, χαιτήεις, ubi amphimacro opus est, scribunt εῖς.

verbo singulari conjungitur ut ὅσσε αίματόεντα v. Spitzner. ad XIII. 435. ὅσσε δέρεται⁴⁰⁾ pluralis ὅσσα alpha finale recisum esse oportet; hujus autem numeri cum duali conjunctionem ὅσσε φαεινὸ δινείσθην etc. explicemus eo, quod natura animantibus omnibus oculos binos tribuit. — Epsilon casuale in substantivo masculini generis omisit poeta novitius et id ludendi causa in Anth. IX. 113. οἱ κόρις ἔχρη κόρου κορέσαντό μου. Sed in Theoc. VIII. 45. pro ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες jam Jacobsius ad Anth. 476. admonuit οἷς pro singulari haberi posse et Meinekias, qui hoc loco οἷς praetulit, eundem numerum singularem cum nomine plurali junctum videri dicit in Callim. Cal. 28. ἐν πίτυς, ἐν πτελέαι atque etiam in Nic. Fr. XX. οὐκ ἔχισ οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθέες⁴¹⁾. Oppianus Cyn. II. 377. εἰσὶ δ' οἷς ξανθαί hand dubie communem rationem sequutus est quam indicat Choeroboscus Orth. 257, 31. EM. 708, 25. ὡς παρὰ τὸ πόλις καὶ ὄφις γίνεται πόλις καὶ ὄφισ κατὰ κράσιν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Σάρδις Σάρδις et adhuc alibi 432, 5. ἦνις καὶ ἐν συναλοιφῇ ἦνις.

§. 8. De adjectivorum imminutione quae dicenda sunt, continentur fere in uno genere illo quod in ῆς purum et non purum terminatur. Ex his enim constat poetas epsilon, quod in declinatu accedit, ubicunque numerum egreditur, exterminare et maxime iis quae cum κλέος composita sunt Ἡρακλέος, Ἡρακλέϊ, Ἡρακλέα alpha brevi finitum, quod si producitur, ex Ἡρακλέεα contractum est, et adjectiva εὐκλεῖ Δίρκη ἀντὶ τοῦ εὐκλεεῖ κατὰ συγκοπήν Schol.

40) In II. XIII. 617. ὅσσε πέσον Aristarchus scripsit pro πέσεν et XIX. 17. ὅσσε ἐξεφάνθεν pro ἐξεφάνθη. Sic ὅσσε φάανθεν I. 200. στρεφεδίνην Xen. XVI. 792. πλησθεν Od. IV. 705. πληντο Apoll. IV. 17. ubi Wellauerus πληντο recepit quia alibi ὅσσε δέρεται, λάμπεται, ὑπλάμπει legatur. Verum his in locis singularis a metro postulatur; ubi nihil refert, epici verbum plurale praeferunt excepto Nic. Th. 758. ὅσσε παρέστραπται, quod cum παρεστράφεται commutari poterat, ὅσσε ἐδίνην (pro ἐδινήθησαν) Alex. 188. ὅσσε μάρμαιρεν Quint. VII. 464. quorum correctio perfacilis.

41) In proxime sequentibus οὐδὲ βαθυπλήξ ἄλσεσιν ἐν ζώοις σκορπίος ἐν Κλαρίοις Bernardus εὐζώοις corrigit; elegantius videtur ἐνδύει.

Pind. Ol. X. (XI.) 94. εὐκλέα κοῦρην, ἀκλέα πότιμον etc. v. Jacobs. ad Anth. p. 905. et Spitzner. Excurs. XXII. 98. tum in numero plurali νῆσοι ἀγακλέες Dionys. 554. δυσκλέες Maneth. III. 148. εὐκλέας Anth. VII. 301. δυσκλέα λέκτρα Man. II. 186. μεγακλέα δῆνεα Oppian. Cyn. II. 4. quo de genere unum in quotidianum usque sermonem penetravit: Ἡράκλεις κλητικὴ συναλοιφῇ ἀπὸ τοῦ Ἡράκλεος ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται Ἡρακλες EM. 436, 18. Hujus vocativi exempla allata sunt ad Phryn. 640. Sed utrum vocalis formae nativae excisa an diphthongo contractae simplex epsilon substitutum sit decernere cunctamur. Adjectivorum duo leguntur apud Homerum in accusativo singulari ἀκλέα et δυσκλέα, utrumque sequente vocabulo cujus prima litera est vocalis, quare metrum non prohibet quo minus ἀκλεᾶ et δυσκλεᾶ scribatur. Hoc autem ne fiat studiose cavetur in Schol. II. II. 115. sententiis variis sed ad unum finem tendentibus: τὸ δυσκλέα ἐκ τοῦ δυσκλεύς· ἔστι δὲ ἔλλειψις τοῦ ε, οὐ συναλοιφή· οἱ δὲ νεώτεροι ἐκτείνουσι καὶ προπερισπῶσιν ὥς ἀπὸ τοῦ δυσκλεῆς· quibus succinit alter κατὰ συστολὴν ὁμηρικὴν (Ὅμηρος) τὰ τοιαῦτα ἀφέρει δυσκλέα καὶ ἀγακλέα ἰωνικῶς· οἱ δὲ ἀττικοὶ ἐκτείνουσι, et tertius συσταλτέον τὴν τελευταίαν τοῦ δυσκλέα ὥς ἀμφοηρεφέα ὁμοίως τῷ ἀκλέα ἀνδρῶν (scr. Ἄργος), ἀκλέα ἐκ μεγάρων. Harum enuntiationum duae primores inter se pugnant; nam si δυσκλέα a δυσκλεύς declinatum est ut Ἀτρέα ab Ἀτρεύς nulla esse potest ellipsis τοῦ ε. Quare haec aut diversis assignanda sunt auctoribus aut potius δυσκλεῆς scribendum; nam neque δυσκλεύς cognitum habemus neque aliud hoc modo conformatum praeter proprium Πατροκλεύς, quod Bekkerus in Phot. Cod. CLVII. 115. a. 4. e codd. quibusdam ascivit. In sequentibus pro ἀγακλέα, quo Homerus nunquam utitur, ἀκλέα reponi oportet. Quod ultimo loco apponitur exemplum ἀμφοηρεφέα ex uberiore disputatione excerptum videtur, cujus hoc esset argumentum accusativos adjectivorum in ης exeuntium, quorum magna apud Homerum copia, alpha natura breve habere ἀπηνέα, ἰοειδέα, νηκερδέα, πολυηχέα, πολυπενθέα, ἀριπρεπέ, νεοαρδέ, ac si producat in ἀμφοηρεφέα, ἀρ-

verbo sing
ad XIII.

recisum

unctio

natur

casu

vit

κα

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

τι

ἀκλῆς, id arsi effectum esse; idque
ad Π. XV. 463. εὐτρεφέα: οὐκ ἀναγ-
μοιον γὰρ τῷ ἀμνηρεφέα τε φαρ-
ἐακὸν τὸ συστέλλειν εὐκλειᾶς καὶ
ἀκλῆς ad XVII. 281. ἰακὸν τὸ
more attico. Novam viam ingressus
Cer. 495. hiatum elisione levat ἀκλῆς
et δυσκλῆς, sed hiatus non offendit, Homerus
quidem dicit et εὐφρέα sed nusquam ἀκλῆς
quod admisit Manetho duo ες vocali tertiae
ἐνδεῆς IV. 32. et 340. Accusativis illis non-
nominativum pluralitatis Π. VI. 101. ἡμεῖς
ἀκλῆς αὐτως. Nam hoc ἀκλῆς, quod nostrorum
pro adverbio habent, Apollonius Pron. 118. no-
minativum esse statuit ex ἀκλεῖς conversum ut ἐπιτηδῆς
et παλιμπετές ⁴²), haec autem omnia a nonnullis gravi-
ἀκλῆς etc. ob eam causam quia terminatio casualis ες
acutum respuat. Quod quum Joannes quoque p. 15. prae-
cipiat sed cum circumscriptione χωρὶς εἰ μὴ ἐκ πάθους
εἴη διὰ τὸ βιοπλανές καὶ ἐπιτηδῆς, Herodianum quoque
colligimus ἀκλῆς pro primo casu habuisse sed accentum
neque in antepenultimam transtulisse neque etiam ἀκλῆς
scripsisse, quod faciendum erat si admisisset syncopen.
Eustathius ⁴³) vero diversos auctores sequens et hanc pro-
bat et non rejicit exaeresin literae iota. Nos qui ἐπιτη-
δῆς et παλιμπετές adverbia esse consentimus, neutra in-
digemus. Duobus illis accusativis ἀκλέα et δυσκλέα acce-
dunt duo aliter compositi: ὑπερδέα δῆμον ὑπερβαλλόντως
ἐνδεᾶ ἀντὶ τοῦ ὑπερδεῆς συγκοπῇ EM. 778, 3. et quod Ar-
cadius 196. huic adjungit τὸ ὑπερδέα δῆμον καὶ δυσκλέα
Ἄργος καὶ νηλέα θυμόν οὐκ ἔστι κατὰ κρᾶσιν ἀλλὰ κατὰ
ἐνδειαν τοῦ ἐνὸς ε. Adjectivum νηλής, quia syncopen per
omnes casus propagat, alio loco tractavi; praeter ὑπερδέα
vero, quod alii cum δέομαι conjunctum putant, alii cum

42) Ἐρίηρες ad hunc numerum non adscribunt sed metaplasmo excusant v. Parall. 180.

43) Hujus et Apollonii locos, quos omisi, indicat Lehrsius (Quaest. Hom. 139 sq.

omine δέος, nullus casus reperitur epsilo destitutus neque hujus adjectivi neque aliorum quae cum iisdem vocibus composita sunt ἐνδεής, ὀλιγοδεής — ἀδεής, περιδεής, ψοφοδεής excepto uno eoque controverso θεουδής, de quo prius loquutus sum. Aristarchi nomen semel tantum in hac causa interponitur et verbis perobscuris; nam ad Π. XII. 318. οὐ μὲν ἀκλῆεις Ανκίην κατὰ κοιρανέουσι Schol. A. hoc adnotat: ἀκλειεῖς οὕτως· ἀκλεες (sic sine accentu Bekkerus) δὲ Ἀρίσταρχος κατὰ συγκοπὴν ὡς τὸ δυσκλέα. Pro illo Villoisonus edidit ἀκλῆεις, in quo syncopae vestigium nullum cernitur. Aristarchus fortasse ἀκλῆες scribi voluit tanquam ex ἀκλῆές concisum, hoc autem pro ἀκλεές, quod consuetudo homerica respuit, substitutum esse putavit epsilo primo in eta mutato, ut σπῆεσσι dicitur pro σπέεσι et ζαχρηής nonnulli pro ζαχρεής acceperunt. Nec tamen apparet cur hoc fingere quam ἀκλῆεις scribere maluerit, quod ex ἀκλεές contractum est epsilo primo in eta transeunte, duobus alteris in εῖ. Et si ἀκλῆες in libris antiquis scriptum invenit, cur id syncopae potius adscripserit quem synaeresi, unde natus est accusativus εὐκλεῖας, nam εε et in εῖ contrahitur et in ῆ. Denique ex ἀκλειές existere potuit ἀκλῆες diphthongo propria in impropriam transfigurata⁴⁴). Verum de accusativo εὐκλεῖας non omit- tenda est sententia EM. 392, 22. τοῦ εὐκλεῖς ἡ αἰτιατικὴ τοὺς εὐκλεῖας καὶ κατὰ συναίρεσιν εὐκλεῖας ἢ ἀπὸ τοῦ εὐκλέας ἐπενθέσει τοῦ ι. Etenim hoc εὐκλέας manifestam praefert syncopen. Sed probabilior est synaeresis.

Poetas Homeri vestigiis insistentes adjectivis cum κλέος compositis ε cliticum detraxisse jam diximus; aliorum exempla perrara sunt. Unum hujuscemodi est illud quod in Parall. 235. ex Euphorione protuli, ἀτρέα δῆμον pro ἀτρεῇ sive ἄτρεστον tanquam a recto ἀτρεής, unde alius poetarum nominativum pluralem duxit sed contractum

44) Hujus scripturae exemplum a Grammaticis neglectum praebet Eustathius 579, 11. τοῦ ζαχρήεις ἡ παραλήγουσα γράφεται διὰ διφθόγγου ἔχουσα ἢ τὸ ε καὶ ι (ζαχρειεῖς) ἢ τὸ ῆ μετὰ τοῦ ι (ζαχρήεις). Ζαχρειεῖς et εὐκλειεῖς Apollon. I. 869. non deterius sonant quam σελεῖν et κλελεῖν sed quum facile mutari possent, sine dubio rejecta sunt.

τεμέα, εὐστρεφέα, δυσηλεγέα, id arsi effectum esse; idque confirmat etiam Sch. ad II. XV. 463. εὐστρεφέα: οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν τὸ $\bar{\alpha}$. ὅμοιον γὰρ τῷ ἀμνηρεφέα τε φαρέπρην et ad XII. 281. ἰακὸν τὸ συστέλλειν εὐκλειῖας καὶ δυσκλέα, quae adnotatiuncula eo spectat ne quis εὐκλειῖας et δυσκλεῖα scribat more attico. Novam viam ingressus Vossius ad H. in Cer. 495. hiatum elisione levat ἀκλεῖ' scribens et δυσκλεῖ', sed hiatus non offendit, Homerus autem εὐφυνέες quidem dicit et εὐφυνέα sed nusquam ἀκλεῖες ἀκλεῖας etc. quod admisit Manetho duo $\epsilon\epsilon$ vocali tertiae praeponens ἐνδεῖας IV. 32. et 340. Accusativis illis nonnulli addunt nominativum pluralitatis II. VI. 101. ἤμενοι ἀκήριοι ἀκλεῖς αὐτως. Nam hoc ἀκλεῖς, quod nostrorum plerique pro adverbio habent, Apollonius Pron. 118. nominativum esse statuit ex ἀκλεῖς conversum ut ἐπιτηδές et παλιμπετές ⁴²⁾, haec autem omnia a nonnullis gravari ἀκλεες etc. ob eam causam quia terminatio casualis $\epsilon\epsilon$ acutum respuat. Quod quum Joannes quoque p. 15. praecipiat sed cum circumscriptione χωρὶς εἰ μὴ ἐκ πάθους εἶη διὰ τὸ βιοπλανές καὶ ἐπιτηδές, Herodianum quoque colligimus ἀκλεῖς pro primo casu habuisse sed accentum neque in antepenultimam transtulisse neque etiam ἀκλεῖς scripsisse, quod faciendum erat si admisisset syncopen. Eustathius ⁴³⁾ vero diversos auctores sequens et hanc probat et non rejicit exaeresin literae iota. Nos qui ἐπιτηδές et παλιμπετές adverbia esse consentimus, neutra indigemus. Duobus illis accusativis ἀκλέα et δυσκλέα accedunt duo aliter compositi: ὑπερδέα δῆμον ὑπερβαλλόντως ἐνδεῖα ἀντὶ τοῦ ὑπερδεῖα συγκοπῇ EM. 778, 3. et quod Arcadius 196. huic adjungit τὸ ὑπερδέα δῆμον καὶ δυσκλέα Ἄργος καὶ νηλέα θυμόν οὐκ ἔστι κατὰ κράσιν ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἐνὸς ϵ . Adjectivum νηλής, quia syncopen per omnes casus propagat, alio loco tractavi; praeter ὑπερδέα vero, quod alii cum δέομαι 'conjunctum putant, alii cum

42) Ἐρίηρος ad hunc numerum non adscribunt sed metaplasmo excusant v. Parall. 180.

43) Hujus et Apollonii locos, quos omisi, indicat Lehrsius Quaest. Hom. 139 sq.

nomine δέος, nullus casus reperitur epsilo destitutus neque huius adjectivi neque aliorum quae cum iisdem vocibus composita sunt ἐνδεής, ὀλιγοδεής — ἀδεής, περιδεής, ψοφοδεής excepto uno eoque controverso Θεουδής, de quo prius loquutus sum. Aristarchi nomen semel tantum in hac causa interponitur et verbis perobscuris; nam ad Π. XII. 318. οὐ μὴν ἀκληεῖς Ανκίην κατὰ κοιρανέουσι Schol. A. hoc adnotat: ἀκλειεῖς οὕτως· ἀκλεες (sic sine accentu Bekkerus) δὲ Ἀρίσταρχος κατὰ συγκοπὴν ὡς τὸ δυσκλέα. Pro illo Villoisonus edidit ἀκληεις, in quo syncopae vestigium nullum cernitur. Aristarchus fortasse ἀκλῆες scribi voluit tanquam ex ἀκληέες concisum, hoc autem pro ἀκλεέες, quod consuetudo homerica respuit, substitutum esse putavit epsilo primo in eta mutato, ut σπῆεσσι dicitur pro σπέεσι et ζαχρηής nonnulli pro ζαχρεής acceperunt. Nec tamen apparet cur hoc fingere quam ἀκληεῖς scribere maluerit, quod ex ἀκλεέες contractum est epsilo primo in eta transeunte, duobus alteris in εῖ. Et si ἀκλῆες in libris antiquis scriptum invenit, cur id syncopae potius adscripserit quem synaeresi, unde natus est accusativus εὐκλειῖας, nam εε et in εῖ contrahitur et in ῆ. Denique ex ἀκλειεῖς existere potuit ἀκλῆες diphthongo propria in impropriam transfigurata⁴⁴). Verum de accusativo εὐκλειῖας non omitenda est sententia EM. 392, 22. τοῦ εὐκλειῖς ἡ αἰτιατικὴ τοὺς εὐκλεῖας καὶ κατὰ συναίρεσιν εὐκλειῖας ἢ ἀπὸ τοῦ εὐκλέας ἐπενθέσει τοῦ ι. Etenim hoc εὐκλέας manifestam praefert syncopen. Sed probabilior est synaeresis.

Poetas Homeri vestigiis insistentes adjectivis cum κλέος compositis ε cliticum detraxisse jam diximus; aliorum exempla perrara sunt. Unum hujuscemodi est illud quod in Parall. 235. ex Euphorione protuli, ἀτρέα δῆμον pro ἀτρεῇ sive ἄτρεστον tanquam a recto ἀτρεής, unde alius poetarum nominativum pluralem duxit sed contractum

44) Huius scripturae exemplum a Grammaticis neglectum praebet Eustathius 579, 11. τοῦ ζαχρήεις ἡ παραλήγουσα γράφεται διὰ διφθόγγου ἔχουσα ἢ τὸ ε καὶ ι (ζαχρειεῖς) ἢ τὸ η μετὰ τοῦ ι (ζαχρήεις). Ζαχρειεῖς et εὐκλειεῖς Apollon. I. 869. non deterius sonant quam σείειν et κλείειν· sed quum facile mutari possent, sine dubio rejecta sunt.

ἀτρεῖες sive ἀτρεῖες. Quod de ζαχρεής dixi, idem valet de ἀχρεής, nec satis confirmatum est ἄχρης in Schol. Il. II. 269. ἀπὸ τοῦ χρῶ· ἐστὶ τὸ ἔχραε τὸ βαρύνειν (καὶ τὸ ἐπιθετικὸν χρής) καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ στερητικοῦ ἄχρης, ἀφ' οὗ τὸ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενές καὶ βάρους μὴ μετέχον· οὕτως Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων v. Parall. 82. De Hesychio, qui ἀχρεά sive ut in cod. legitur ἄχρεα interpretatur βλάσφημον ἄμορφον ἀχρεῖον λυπηρόν, dubium est an adjectivum pluralis numeri alicubi dictum invenerit intellectu adverbiali ut Tryph. 125. μοχθίζειν ἀτέλιστα καὶ ἀχρεά (cod. recte ἄχρεα) pro ἀχρεῖον sive ἀχρεΐως. Sed Callimachum pro βιοπλανέες usurpasse βιοπλανές Joanni Alex. credimus; nam adverbium minus appositum videtur. Quod Nicander Al. 164. in exitu versus posuit ἔμπλεα κύμβην, si accentum attendimus, metaplasmus est pro ἔμπλεον ut ἔγχλοα φλοιόν apud eundem et alia v. Parall. 180. et 245. non syncope; Hesychii glossa Ἐμπλεω ἐμπλεῖς πλήρεις dittographiae suspecta est; alibi certe neque ἐμπλής legitur neque integra ἐμπλεής, ἐκπλεής, συμπλεής Aratus 1031. γεράνων στίχες παλιμπετὲς ἀπονέονται haud dubie adverbium esse voluit, quem intellectum habet apud Homerum, Callimachum et Nonnum Par. XXI. 17. ut παλιντυπὲς ἄλτο ῥαιστήρ ἄκμονος Apoll. III. 1254. adjectivo solus utitur Nonnus et pluraliter quidem παλιμπετέες. Pro syncope, cui Goettlingius ad Theod. 243. et de Ace. 327. perispasin genitivorum αὐταρχῶν, δυζωδῶν etc. attribuit, synaeresin substitui ad Buttm. 339. Ex numero adjectivorum simplicium duo huc trahuntur; αἰπὰ ῥέεθρα παρὰ τὸ αἰπέα ἐν συγκοπῇ EM. 37, 42. sed hoc refellitur feminino αἰπή· alterum est ab eodem traditum p. 59, 47. ἄλες ἄλεες ἀπὸ τοῦ ἀολλέες κράσει τοῦ αο καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἐνὸς λ ἄλέες καὶ ἄλες, quod tribus aliis locis profert diverso accentu et spiritu clareque pronunciat id genus neutrum esse adjectivi ἀλής id est ἀθρόος, ἀολλής⁴⁵). Ita

45) In Sophoclis Fragm. Inc. XXXV. (693 Dind.) βομβεῖ δὲ κρῶν σμῆνος ἔρχεται δ' ἄλλη, quod novissime attentavit Naukins de Aristoph. p. 140. adn. promptissimum est corrigere ἔρχεται δ' ἄλες.

syncope avolat. Nec concedenda est adverbiiis quae illi ex adjectivis generis neutrius nata ferunt: ὠκέα ὠκα, σαφεία ιάφα ἀνεβιβάσθη ὁ τόπος μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τοῦ ε· τὸ δὲ θαμά ὀξύτονον ἀπὸ τοῦ θαμός (θαμύς) ὀξύτόνου Herodianus Joann. p. 29. et Apollonius Adv. 563. παρὰ τὸ ιαχέα τάχα, κρατέα κάρτα, λίγα, ὦκα· διὸ σημειώσαν τὸ θαμά ὀξυνόμενον παρὰ τὸ θαμύς. De nonnullis, quae adjectivorum adminiculo carent, disceptatur utrum hinc repetenda sint an a verbis: ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὠκα — οὕτως ἀντέα ἄντια ⁴⁶⁾ ἢ παρὰ τὸ ἀντιῶ ὥς σιγιῶ ἦγα, ἡρεμῶ ἡρέμα· Ἡρωδιανός EM. 111, 50. nec discepat Apollonius l. c. 562. sed cautius loquitur p. 549. τὸ ἄντια παράκειται τῷ ἀντιῶ et fortasse omnia haec adverbia non a verbis et adjectivis derivata sed cum iis affinitate stirpis conjuncta esse credidit. Etenim natura ita est ut adverbia, quae distinctione generum, casuum, personarum carent, minus articulatum promantur quam adjectiva et verba v. Parall. 163. Sed jam tempus est de verbis aliquid dicere.

§. 9. Praesentis activae formae duo modi in sermonem incurrunt; unus est imperativus homericus φέρετε ἀντὶ τοῦ φέρετε Eust. 145, 24. quae syncope latius dominatur in verbo latino. Cum hoc Buttmannus Gramm. II. 320. conlert προφύλαχθε in H. H. quod ex προφυλάχετε contractum putat. Sed et φυλάκω analogia caret v. Techn. 57. et quod ille hinc declinatum censet φύλαχθε· id enim φύλακτε dicendum erat ⁴⁷⁾, nec apte confertur cum imperativo perfecti ἄνωχθε ἄνωχθε. Probabilius Schneidewinus in libello Die hom. Hymn. auf Apoll. p. 47. substituit perfectum usitatum νηὸν δ' εἰς πεφυλάχθε, nec tamen demonstrat φυ-

46) Sic correxi vulgata οὕτως ἀντία ἀντὶ Ἀλεξάνδροιο, quae Homeri verba ad aliud caput spectant. Omissum hic ἀτρεμῶ ἀτρέμα additur p. 165, 12. Alteram rationem sequitur Eustathius 1291, 37. τὸ ἄναντια ἐκ τοῦ ἀναντιέα ὥς καὶ τὸ κάταντια καὶ πάραντια.

47) Συναῖκτην, quod Matthiae p. 426. aoristis, qui vocantur, synopatis adnumerat, multo ante correctum erat sed decepit etiam Buttmanum Lex. I. 16. adverbiorum ἐπαῖγδην, προπροκαταῖγδην forte oblitum.

λάσσεσθαι hoc intellectu custodiendi cum quarto casu conjungi. Si certa esset Buttmanni conjectura Gramm. II. 21. adn. Aristarchum in loco homerico πεπάλαχθαι edidisse, cum hoc conferri posset προφύλαχθε tanquam imperativus ejusdem temporis cui μὴ ὑπόδεχθε Anth. XII. 73. subjectum est. — Alter modus est infinitivus Ἔδειν ἐδέμεν καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ ἔδμεναι EM. 316, 37. Huic similia sunt Ἔγμεν ἔχειν Hes. et ἴδμεν sive ἰδμεναι, quod modo pro ἰδεῖν accipitur modo pro εἰδέναι v. Nitzsch. ad Odysa. VIII. 213. Cum ἔδμεναι Eustathius 1224, 15. contendit verbum purum ἀέμεναι καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμεναι, sed alpha longum indicium praebet contractionis, cui ζευγνῶμεν quoque subjectum esse oportet II. XVI. 145. quod Wolfius et Bekkerus asciverunt, quippe a ζευγνύω declinatum v. ad Buttm. p. 7. adn. alii ζευγνύμεν scripserunt vel ζευγνύμεν ypsilo metri causa producto. Infinitivo ἀρόμεναι non γ psilon verbi ἀροῦν detractum est ut Moschopulus dicit ad Hes. Opp. 22. sed ε psilon vocis thematicae ἀρόειν, unde ἀροέμεναι produci oportebat et contractis vocalibus ἀρούμεναι. Detrimentum temporis syllabici bibliographi vel geminatione consonae reconcinnarunt vel ectasi vocalis, pars ἀρόμεναι scribentes, alii ἀρώμεναι. Idem ε psilon deest verbis primae declinationis ἀγινέμεναι et quod Zenodotus Homero tribuit ὀχέμεν v. ad Buttm. p. 154. s. Δινέω, remansit vero in φιλήμεναι, γοήμεναι etc. quae cum ὀμαρτήτην, συλήτην comparantur. Εἰρούμεναι ad εἶρουμι referri solet. Poeticum ἴμεν rationi multo magis congruit quam ἰέναι sed rationem vicit usus isque ita corroboratus est ut jam damnentur ἀπίναι et ἐξίναι v. ad Phr. 16. 48) ad quae scriptores vulgaris notae non conscientia veri sed respectu aliorum casuum ἴμεν, ἴτε, ἴτω deducti videntur. — Quemadmodum Technici δύνασαι a δύναται, ἔζην ab ἔζη derivatum statuunt πρὸς ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προσώπου Choe-rob. Can. 864, 27. sic etiam temporibus syllaba σκον, σκες

48) Allatis adde ἵναι, quod Herodianus de Dichr. 298, 8. cum ἐξίναι copulat et ἀπίναι Anth. XI. 404. Ἑσιέμεναι Odysa. XXII. 470. non infinitivus est ut Kruegerus putat in Gramm. Gr. T. II. 99. sed participium verbi ἵεμαι.

auctis personam singularis numeri tertiam fundamenti loco substernunt: οἱ Ἴωνες ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου προστιθέασιν τὸ σκ ἄγεσκε κτλ. οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ποιοῦσι διὰ τοῦ σκ χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε καὶ χαίρεσκες Choerob. Can. 633, 23. ⁴⁹⁾ Epim. I. 376. EM. 624, 54. eosdemque pro epsilo nonnunquam alpha substituere τὸ ῥίπτασκε καὶ ἔχεσκες οὐκ ἰωνικά ἐστίν ἀλλὰ ποιητικά Epim. I. 385. Id alii a praesenti ῥιπτιάσκω declinatum, alii syncope affectum dicunt v. P. II. §. 7. in primo autem aoristo hanc literam a prima et secunda persona transferri ad ultimam — προσῆλθε τὸ κεχρεωστημένον ᾧ τύψασκε Choer. l. c. Sic etiam Schol. Vict. II. III. 103. εἶπεσκε (εἶπασκε) ἀπὸ τοῦ εἶπα ὡς στρέψασκε, sed Aristarchum εἶπας scribentem I. 106. reprehendit Schol. B. εἰπών γὰρ αἰεὶ καὶ εἵπομι λέγομεν, quo decreto imperativum εἶπατε ab Homero non abjudicat. De aoristo, cujus propria est et peculiaris terminatio alpha, excusatio illa anticipationis satis facit, sed ῥίπτασκε et κρύπτασκε certe irrationalia sunt. In verbis barytonis, quae pure terminantur, epsilon constanter servatur, κλαίεσκε et δαύεσκε Hom. ψαύεσκε Nonn. praeter σείασκε in loco lacunoso H. H. in Ap. 403. quod e cod. pro σείσασκε repositum est. Buttmanno autem Gramm. §. 94. adn. 4. aoristus esse videtur exaeresi unius trium sigmatum mitigatus; tum quod Schol. II. XIV. 77. memoriae prodidit pro τόνδε δ' ἔασκεν nescio quem suasisse τὸν δὲ δέασκεν ἡγουν ἐδέσμευεν· sed ligandi verbum ab h. l. adeo alienum est ut suspicer correctorem illum τόνδε δ' εἶασκεν scripsisse retenta diphthongo quae in duobus aliis poetae versibus metro defenditur iota pleonastico ut Epim. I. 377, 8. ait aucta; sed hic qui sic scripsit brevem esse voluit. A verbo δέω derivatum si esset imperfectum, in paralexī haberet epsilon ut cetera hujus ordinis προθέεσκε Hom. ἀμφιθέεσκε Quint. V. 371. προῤέεσκε Apollon. III. 225. χέεσκον Sibyll. I. 111. δακρυχέεσκε Nonn. Par. XX. 57. et vocali auctum ἀμ-

49) Pro λέλασκε v. 1. γέλασκε, pro βρήσασκε, πτήσασκε v. 12. χρήσασκε, πλήσασκε supponi possunt.

πνείεσκε Apoll. I. 231. nemo vero χέεσκε dixit vel ῥέεσκε. Et similiter quae aliam in syllaba prima vocalem habent τίεσκε et ἀλλύεσκε Hom. χρίεσκε H. H. in Cer. 228. λύεσκε Quint. III. 822. βλύεσκε Apoll. III. 223. θύεσκε Hippon. Fr. XXI. πλώεσκε Oppian. Hal. V. 475. Tryph. 216. exceptis duobus homericis, ἐκέσκετο pro ἐκέετο, quod verborum in μι exeuntium flexus sequitur hisque vulgo adnumerari solet, et μνάσκετο, cui poeta epsilon subtrahere coactus est; nam μναέσκετο, quia alpha breve habet v. Techn. 11. metro repugnat. Ῥύσκετο ne quis pro ῥυέσκετο accipiat cautum est in Techn. p. 61. adn. 20. Sed huiusmodi exaeresi nonnulli etiam ἔσκε decurtatum dicunt: ὡς ἔφερον φέρεσκον, οὕτω ἀπὸ τοῦ ἔον ὥφειλεν εἶναι τὸ ἰωνικὸν ἔεσκον· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τὸ ἐν ε̄ ἐξεβλήθη EM. 381, 32. qui quum ἔεσκεν integrum esse putaret, aptius conferre poterat χέεσκε. Sed de ejectione errat. Nam ἔσκε ab ἦ (erat) traductum est correpta vocali quod fit omnibus in longam exeuntibus τίθεσκε, ἴστασκε, στάσκε, τλάσκε quod in EM. 624, 4. affertur nescio unde sumtum, δόσκε, δύσκε⁵⁰). Ab hac analogia deficit verbi substantivi forma macroparalecta ob hoc ipsum enotata in Epim. I. 159. ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν συστέλλει ἐν τῷ ἔσκεν· ὁ δὲ Ἀλκμὰν (Fr. LIX. 552 Bergk.) φυλάττει „ἦσκέ τις σκάφρευς ἀνάσσων“. Τινὲς δὲ δύο μὲν (scr. μέρη) φασὶν ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν καὶ κέ σύνδεσμος. Hoc effugio servatur tenor regulae τὸ εἶασκε κατὰ συστολήν τοῦ ᾱ· οὕτω καὶ πάντες (scr. πάντα). Τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκ παρηγμένα ἰακῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν εἶπεσκε, φορέεσκε Schol. A. ad II. II. 832. quod verum esse probatur ipso accentu στάσκε, δύσκε etc. Verba ejus ordinis, ad quem φορέεσκε pertinet, hanc propriam formam habere personae tertiae in εε exeunti accommodatam intelligitur ex Herodoti usu qui ejusmodi imperfecta frequentat ποιέεσκε, πωλέεσκε, paucis contra venientibus quae dialecti Herodoteae investigatores ad unam normam corrigunt v. Dindorf. §. XXIV.

50) Παρέβασκε quod Matthiae affert Gramm. 449. et ἐγάσκετε, quod Thierschius p. 449. non huc pertinent sed ad βάσκω, γάσκω.

Bredov. p. 285. et 374. Brevioribus autem *κάλεσκε*, *κρά-
τεσκε* epsilon imperfecti finale subtractum esse declarant
Grammatici ἔσκεν ab ἔεσκεν repetentes; quos temere de-
servit Philoxenus si ut Eustathius refert 1642, 8. *νόεσκε*,
φίλεσκε ex contractis ἐνόει, ἐφίλει nata censuit omisso iota.
Difficilior est quaestio verborum secundae declinationis,
quae si cum illis conferuntur, recte se habent quae olim
permultis locis legebantur *ναιετάεσκε*, *ἀμφάεσκε* et quod
L. Dindorfius in Thes. T. VII. 140. A. in Hymn. in Is. I. 9.
pro *σελάγεσκε* scribi vult *σελάεσκεν*. Sed illa nunc undique
extirpata sunt v. ad Phr. 583. consentientibus Grammaticis:
τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας μόνον τὸ ᾠ ἔχουσι πρὸ τοῦ σκ
βοάεσκε, *γέλεσκε* Epim. I. 309, 25. Quod si ratum ha-
bemus, sumendum erit primos hujus paragogae fictores
γελάεσκε dixisse ut *φιλέεσκε*, aut certe hanc formam animo
infixam habuisse, hinc autem epsilo reciso factum esse
γέλασκε ut *φίλεσκε* et postremo ascitu alpha pleonastici
γελάεσκε. Hac via consulitur veterum auctoritati, qui vo-
calem syllabae *σκε* praemissam brevem esse concordī suffra-
gio decernunt, obrogatur vero Schaeferi sententiae ad Schol.
Apoll. p. 176. terminationem *ασκε* ex trisyllaba *αασκε* con-
tractam esse, quae ipsa unde nata sit tacitum reliquit. Ne-
que rursus dici poterit *αασκε* ex *ασκε* dilatatum esse eadem
diectasi qua praesens ἐλάα ex ἐλᾱ, nam haec diectasis non
admittitur nisi monophthongus vel diphthongus, cui vocalis
brevis ejusdem soni praepositur, ex brevi et longa con-
tracta est ut ἐλάω ἐλῶ ἐλόω, ἐλάει ἐλᾱ ἐλάα, non vero
ἐλόων pro ἔλαον nec ἐλάα pro ἔλαε v. Techn. 184. Itaque
ex ἔλαε (ἦλα) secundum artem ἐλάεσκε formandum erat
sed statim incessit syncope ἔλασκε et syncopae supervenit
epenthesis ἐλάεσκε. Cum verbis primae et secundae de-
clinationis brevitate penultima convenit tritocliton *χρύσο-
σκον* ap. Choerob. l. c. sed vereor ne fictum sit ἀναλογικῶς.

Haec paullo latius disserui quia artium scriptores varia
verborum genera inter se miscent. Quae restant de tem-
poribus paragogae expertibus, paucis absolventur; unum
levissimum: ἴσαν (sic) τὸ ἐπορεύοντο ἀπὸ τοῦ ἴημι τὸ
πέμπω ἴεσαν, ποτὲ μὲν κατὰ συγκοπὴν ἴσαν, ποτὲ δὲ κατὰ

κρᾶσιν ἴσαν Epim. I. 217, 28. quem scriptura mendosa ἴσα pro ἦσαν⁵¹⁾ in errorem duxisse videtur; alterum aequifestinatum 374, 21. παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω ὁ παρατατικὸς ἦον, τὸ δυϊκὸν ἦέτην καὶ ἐν συγκοπῇ ἦτην· tertium ejusdem auctoris 123, 10. et Eust. 672, 37. ἐδειδίειν ἐδειδίεσαι καὶ συγκοπῇ ἐδείδισαν. Verum ἐδέδισαν non ex ἐδεδίεσαι concisum est quod jure a Phrynico exploditur mirorq; Thucydidi relictum esse, sed accommodatum perfecti δέδι- inclinamentis δέδιμεν, δέδιτε, quae ut nunquam alpha recipiunt, ita a plusquamperfecto abest epsilon. Aliquam magis ad syncopen accedit infinitivus δειδίμεν, ad quod δεδιέναι eandem proportionem habet quam ἰέναι ad ἴμ- sive ἴμεναι et τεθνάναι ad τεθνᾶναι.

§. 10. Ad formam passivam transeuntibus primum oculos incurrit secunda indicativi verborum circumflexorum persona quae in Herodoti libris duplici modo scribitur plerumque integre ἐπαινέσαι, διαιρέσαι et similiter in futuro ἀποθανέσαι, λαμπρυνέσαι, sed etiam, quod minus probatur, διαιρέαι et προθυμέαι v. Bredov. 375. et futuro ἀμύνεαι Euseb. Stob. XLVI. 32. p. 309. (264.) Illis consentaneum est πωλέσαι quatuor syllabas efficiens in oraculo apud Porphyry. V. Plot. v. 48. sed fortasse πωλεῖται scribendum epicorum more ut μυθεῖται. Apud Homerum ipsum πωλέ' cum apostropho ante vocalem legitur pro ἐπαιλον incertum an pro πωλῇ, sed plerique praesens esse putant, quod Harlej. πώλεαι scribit bisyllabum pronuntiati; quod si praeferimus, integri πωλέσαι epsilon prius excisum est sequente anabibasmō, alterum cum diphthongā colliquescit. Ejusdem temporis est μυθεῖται ἀκράαντος O. II. 202. utriusque autem accentus disputabilis: τὸ πωλέειν ἐκ τοῦ πωλεῖται γίνεται κατ' ἔνδειαν τοῦ τ̄ καὶ τοῦ ῑ· διὰ καὶ παροξύνεται καθὰ καὶ τὸ μυθεῖται· εἰ μὴ τις αὐτὰ προπαροξύνειν ἐθέλει ὥς ἀναδραμόντα εἰς ὁμοιότητα τοῦ τιπτεται Eust. 1518, 60. quae anadromae suspicio profect-

51) Hanc ad II. XXIII. 816. affert Eustathius ἦσαν διὰ τοῦ ἦ ἢ ἴσα ὅ ἐστιν ἐπορεύθησαν. Verborum ἰέναι et ἰέναι crebra est confusio maxime mediae formae v. Techn. 191. Jacobs. ad Philostr. 373.

est ab antiquioribus, qui *δύνασαι, τίθεσαι* ex persona tertia rursus retro flexa esse fingunt Choerob. Can. 878. EM. 209, 34. cf. Koen. ad Greg. 411. et quae paulo ante de *ἔχεσκες* et similibus dicta sunt. Pro illo scribi poterat *μυθέσαι* epsilo muto ut est in bisyllabo *πέλει*, sed melius visum vocalem quae non auditur ne oculis quidem sub-
 jicere. Itaque aut *μυθέσαι* numero dactylico scriptum est epsilo eliso aut *μυθέαι* eadem vocali vel radicitus extracta vel cum diphthongo finali contracta quod, qui accentum non retraxerunt, praetulisse videntur. Manifesta autem syn-
 cope est secundae imperfecti personae et imperativi, cujus plurima sunt exempla; primum in verbis barytonis, quorum unum legitur apud Homerum *ἐκλέ' ἐτ' ἀνθρώποις* Π. XXIV. 202. non sine dissensione Ptolemaei et Herodiani: *τὴν κλε συλλαβὴν ὀξύτονει ὁ Ἀσκαλωνίτης ἡγούμενος τὸ πλήρες εἶναι ἐκλέου· οὐκ ἔστι δὲ ἀλλὰ ἐκλέεο τετρασυλλάβως, καὶ εἴτε ἡ ὀξεῖα συγκέκοπται εἴτε ἡ βαρεῖα ἡ μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀφείλει τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα φυλάττεσθαι· οὐδὲ γὰρ ὁ χαρακτὴρ κωλύει.* Ptolemaeus igitur credidit ex *ἐκλέου* per hypthesin ypsili factum esse *ἐκλέο* manente accentu ut *ἀρτίπος, ὠκίπος* Parall. 249. et *τῆς Κλεός* pro *Κλεοῦς* v. C. IV. §. 2. Herodianus vero paradigmatico *ἐκλέεο* epsilon vel primae syllabae vel secundae detractum putavit et ideo antepenultimam acuit quia in temporibus verbi extrinsecus auctis accentus recedit quantum potest longissime, *ἐγένετο ἔγεντο*, ex regula universali *αἱ συγκοπαὶ τὸν τόνον ἀναβιβάζουσι*. Atque huic tonosi negat repugnare characterem quia vox in *εο* exit non in *εω* ut *βορέω*, cui eadem vocalis elapsa est. Itaque verba illa *οὐκ ἔστι δὲ — φυλάττεσθαι* non ut Goettlingius suspicatur de Acc. 105. ab alio quo attexta sed cum re causaque conjuncta sunt. Certissimum vero syncopae documentum est imperativus *χρέο*, quo scriptores ionici utuntur saepius. Nec aliter conformati sunt imperativi verborum circumflexorum *φοβέο, ἀκέο, ἐξηγέο*, quorum in accentu Herodoti libri plerumque concordant v. Bredov. p. 375. His simile est *αἰδέο* Theogn. 1334. dissimile vero *ἦγεο* in Choerili versu apud Aristot. Rhet. III. 14. p. 1414, 16. codicum

consensione summa munitum, idemque in duobus Anthologiae locis IX. 403. et XII. 119. ubi Jacobsius ex Schaeferi decreto ἡγέο edidit; ὑφάγεο Theocr. II. 101. Ahrensius in ἀφραγέο mutavit sed intactum mansit μίμεο in versibus Simonidi adscriptis p. 57. ed. Schneidew. His non cliticam vocalem subductam esse sed eam quae in substantia verbi continetur, cognoscitur ex imperativo tertiae conjugationis ἀναχοίνεο, quem Buttmannus Gramm. §. 105, 8 tacite paroxytonon fecit. Huic numero Herodianum etiam homericum αἶδεο adjecisse non sat clare ostendunt postrema illius scholii verba allatis proxima: τὸ μέντοι αἶδεο καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς πρώτης ὄντα συζυγίας τῶν περισπωμένων ἄλλης ἀναλογίας ἔχεται. Hic si negationem inserimus οὐ τῆς πρώτης, ille de verbo barytono αἶδομαι loquutus est. Sin de αἰδέομαι, id negat cum κλέομαι omnibus rebus convenire; hoc nimirum est sextae barytonorum classis, illud primae perispomenôn. Ad barytonon pertinet αἶδεο ter repetitum sine ulla librorum discrepantia, ad alterum αἰδέο Od. IX. 269. ex αἰδέεο contractum ut μυθεῖται et nomina κλεῖτα, εὐρῳδεῖος, quanquam Eustathius 1361, 34. id quoque ex αἶδεο factum censet ἐπενθέσει τοῦ ι καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου, qui catabibasmus non apparet in imperativo ἔρειο II. XI. 611. nisi in aliquot Edd. antiquis. In accentu imperativi ἀποαίρεο II. I. 275. non omnes conspiceret apparet ex EM. 126, 18. ἀπὸ τοῦ αἰροῦμαι κατὰ διάλυσιν αἰρέο et Epim. I. 24. ἀπὸ τοῦ αἶρεο (scr. αἶρῶ) τὸ προστακτικὸν αἶρου (αἰροῦ) καὶ κατὰ διάλυσιν αἶρεο καὶ ἀποαίρεο. Hi quia λίσσεο, si cum usitato λίσσου conferatur, dissoluti speciem offert, hanc dialysin improvide ad perispomenon αἰροῦ transtulerunt. Nam quod Thierschius suspicatur in Gramm. §. 221. n. 78. hujus quoque verbi duplicem fuisse terminationem αἰρέω et αἶρω, etsi quodammodo confirmatur contagiis verborum αἶρω et αἶρῶ v. Techn. 135. tamen dubito an id ab illis significatum non sit. In accentu imperfecti ἀναίρεο Herod. VII. 16, 3. quem Bredovius tacite in penultimam transtulit, codices mire concinunt. Duos verborum barytonorum imperativos homericos Grammatici duplici modo expediunt: λέλεξο καὶ κατ'

ἰποβολὴν τοῦ διπλασιασμοῦ λέξο — ἢ ὁ μέλλων λέξω με-
 ἄγεται εἰς ἐνεστώτα· τούτου οὖν τὸ προστακτικόν ἐστι
 λέξο, καὶ ὄρω ὄρσο καὶ καθ' ὑφαίρεσιν λέξο, ὄρσο
 Epim. I. 265. idemque, reor, de tertio δέξο statuerunt.
 Hoc anadromae auxilium non usquequaque repudio v. Pa-
 rerg. sed illos imperativos aoristis λέκτο, δέκτο etc. appli-
 catos esse hodie convenit. De tertiis numeri singularis
 personis haec legimus: τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν Ἀτι-
 κῶν ἐστι λούεται λοῦται Plut. de Poes. Hom. c. XII.
 παρὰ τὸ στέω στεύω στεύεται κατὰ συγκοπὴν στεῦται
 Epim. I. 387. EM. 726, 34. cui quod Buttmannus T. II.
 p. 6. apponit σεῦται, differt eo quod σεύω verbi forma le-
 gitima est, στεύω incognita. Πόρενται rejeci in Techn.
 201. Unum hujusmodi sermonem quotidianum intravit:
 ἔσεται καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔσται Epim. I. 136. de quo Eu-
 stathius 718, 3. ταύτην τὴν συγκοπὴν καινὴν κρίνουσιν οἱ
 παλαιοὶ καὶ μονήρη et p. 655, 10. rationem addit ab an-
 tiquo technico traditam: οὐδέποτε γὰρ τὸ τρίτον τοῦ μέλ-
 λους χρεωκοπεῖται παραλήγεσθαι· φωνήεντι ὥστε εἰπεῖν
 καλέσται, τελέσται. Hic igitur futuri χρῆσται, quo Her-
 mannus Sophoclem usum putat Oed. C. 504. nullam no-
 ticiam habuit. Quod in exitu primi capitis de ἄλτιο dixi,
 idem valet de aliis: γέντο κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ εἴλετο καὶ
 ἀντὶ τοῦ ἐγένετο Apollon. Lex. ὄρετο καὶ συγκοπῇ ὤρτο
 EM. 826, 14. etc. Cum participio κερθεῖς Pind. convenit
 infinitivus στερθεῖμεν, quem Nansius Hesychio reddidit
 pro στερθέμεν.

CAP. III.

D e i o t a.

§. 1. Iota in prima vocabuli parte omittere proprium
 est plebeji sermonis vitium: ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες πεῖν
 ἀντὶ τοῦ πιεῖν Herodian. Cram. T. III. 261. unde non
 longe abest Buttmanni conjectura in Ind. Anom. perfectum
 πέπωκα ex πεπίωκα factum esse; sed ut hoc a themate
 πόω repetatur cogunt nomina πόμα, πόσις, πότος et im-

perativus πῶ πῶθι. Σίαλος τὸ σάλος id est saliva Hero-
dian. Epim. 123. et alii apud Du Cang. unde σαλός senex
salivosus, sputator, de quo secus statui ad Aj. p. 237. v.
Proll. 106. adn. 4. Ψαθοπλόκος pro ψιαθοπλόκος Sturzius
Dial. Alex. p. 125. affert ex charta Borgiana. Eodem
modo Stephanus nomen insulae corruptum esse censet:
Δονουσία νῆσος εἰς ἣν Διόνυσος τὴν Ἀριάδνην διεκόμεναι.
Ἔοικεν οὖν Διονυσία εἶναι κατὰ παραφθοράν Δονουσία.
Sed graviores auctores Donusam vocant, cui simile nomen
urbis Sicyoniae Δονοῦσσα a nonnullis Γονοῦσσα sive Γο-
νόεσσα scribebatur cf. Lehrs. Arist. 244. Id igitur vel a
fertilitate soli ductum est commutatis literis γ et δ ut γῆ
δῆ etc. vel a motibus terrae, unde locus quidam Deli no-
men Τρέμων accepisse fertur v. Bachmann. ad Lyc. 102.
Haud dignum auctore refert Schol. II. I. 567. ἄαπτος Ἡρω-
διανὸς παρὰ τὸ ἰάπτω κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι. Ineptissime
vero Schol. Apoll. I. 938. ἰσθμός ex εἰσισμός conflatum
dicit v. Proll. 14. Certiora iota praeteriti exempla sunt
βώσεςθε ἀντὶ τοῦ βιώσεςθε Schol. Apoll. I. 685. et σωπαῖν,
σωπαίνειν, Εὐσωπία ἡσυχία Hes. quorum primum ut apud
Pindarum scriptum est¹⁾ ita perduravit in media aetate,
ut Du Cangius docet, hodieque sic dicitur σωπαίνειν, σω-
παρός, omissa vocali quae et hujus vocabuli et synonymi
σιγή maxime propria et nativa videtur. Ἀήν λίαν Hes. H.
Stephanus syncopae attribuit, Guietus vero cum epitatico
λά confert, cujus alia fuit forma λί. Ex inclinamentis ver-
balibus huc referendum est participium feminini generis,
de quo Sch. Apoll. III. 753. τοῦ δαίδω παρακείμενος δαί-
δια, ἀφ' οὗ μετοχὴ κατὰ συγκοπὴν δαιδώς, δαιδυῖα²⁾.
Quemadmodum igitur ἐστός dicitur oppressa stirpis vocali
principali, ita pro δεδιός dici potuit δεδός. Quod ut nun-
quam admissum fuerit, nec magis πεφός, tamen haud illi-

1) Hermannus in Dissert. *Emendatt. quinque carm. Pind.*
MDCCCXLVII. et hoc a librariis profectum censet et σωπαίνειν,
quod Hesychius e Xenophonte affert. Σωπαῖν a Du Cangio affertur,
Σωπαῖος Atheniensis ab Isocrate memoratur.

2) Σμικρὰ καὶ δεδυῖα γωνῇ Dio Cass. Excc. Vat. X. 142. ed. Lips.
cf. ad Buttm. 146.

cita videtur vocalis ante diphthongum jactura, neque adeo mirum foret si qua *πεφύια* occurreret. Sed multo incredibilius est eam etiam tum elidi potuisse quum sequeretur consona. Cujus syncopae quae afferuntur exempla, omnia aut manifesto ementita sunt aut e conjectura pendent: ἀπὸ τοῦ κινῶ κινήμη καὶ κατὰ συγκοπήν κνήμη· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Φιλόξενος Theogn. Can. 88, 16. cui de Herodiano aegre credo. Παρὰ τὸ ἰδίῳ ἐστὶ τὸ ἐνίδιος καὶ ἐν συγκοπῇ ἐνίδιος Sch. Od. XX. 204. Τὸ ἔσπετε γράφεται καὶ ἔνσπετε ἀπὸ τοῦ ἐνίσπετε κατὰ συγκοπήν Schol. II. II. 484. παρὰ τὸ εἶδω ἴδμων ἰδμονία καὶ αἰδμονία καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδμολίη ἢ ἄγνοια EM. 17, 49. quod alii Glossographorum aliter scribunt et ad δμῶς referunt, sed optimum factum erit ad numerum rejicere ignorabilium. Postremo quod Goettlingius de Acc. 139. proposuit nomen creticum *μνοία* sive *μνώα* a proprio *Μίνως* derivatum esse, hoc minus probabitur quod hujus iota longum est. *Μναρός* *μαλκός* Hes. idem esse videri ac *μνιαρός* dixi in Techn. 29. Sed pro *πέσμα πίεσμα* ἢ *μίσχος* Hes. Schneiderus ad Theophr. T. III. p. 144. emendat *πεῖσμα*. Compositorum partem alterutram iota principali destitui nonnulli sibi persuaserunt exemplo commenticio: *Πόλυβος συγκοπή καὶ οὐχ ὑφαίρεσις*· εἰ γὰρ κατ' ἑλλειψιν ἐγένετο τοῦ *υ*, ὥφειλεν εἶναι *Πολύβος* ὡς ὠκύπος. Προπαροξύνεται τοίνυν· ἢ ἀπὸ τοῦ *Πολύβους* συγκοπῇ ἢ ἀπὸ τοῦ *Πολύβιος*· περὶ παθῶν EM. 680, 58. Nomina cum *πούς* composita plerumque servant accentum ab Herodiano praescriptum ad II. IX. 505. *ἀρτίπος* ὡς *ἀελλόπος*, neque adjectiva solum sed etiam *Οἰδίπτος* Anth. VII. 429. aliquando tamen vacillari ostendunt loci in Parall. 249. allati, quos si ad regulam corrigimus, tamen his exemplis, quae omnia sunt poeticae consuetudinis, non prohibemur credere nomini vulgatissimo *Πόλυβος*, quamvis pariter decurtato, accentum diversum redditum esse; quare ut *χείμαρρος* pro *χειμάρροος*, sic *Πόλυβος* ex *Πολύβοος* potius quam ex *Πολύβιος* ortum esse statuam. Hinc aucta sunt *Εὐβοῖος* et *Πολύβοια*.

§. 2. Syllabas principali subjacentes si scrutamur, ante omnia in quaestionem venit iota quod ante et post se con-

sonam habet, quale est in nominibus propriis typo patronymico percussis, Ἀρχωνίδης, Καλλωνίδης etc. His enim saepe detrahitur nec solum in boeoticis sed etiam vulgo Λεώνδης v. Keil. Anall. 147. Ἀρχώνδας, Φρυνώνδας, Διώνδας, quorum nonnulla ad Athenienses transierunt. Cetera hujus syncopae exempla non ejusdem sunt auctoritatis. Nam quod in EM. 696, 4. affertur πυκνός ἐκ τοῦ πυκινός, adeo incertum est ut contrarium dici possit, trisyllabum successisse bisyllabo. Παιδνός veteres non ex παιδινός ortum dicunt, cujus simulacrum est nomen laconicum Παιδίνος παιδίσκη Hes. sed a verbo παίζω ut ἀλαπάζω ἀλαπαδνός, ὀλοφύζω ὀλοφυδνός Sch. II. V. 683. Nec tamen dubium habent amissione vocalis adjectiva nonnunquam substantiva fieri: πύρνος ἐστὶ πύρινος ψωμός ἀπὸ τοῦ πυρός ὁ σῖτος Schol. Od. XV. 432. θάμνος γίνεται ἐκ τοῦ θαμινοῦ τὸ συχνόν V. 471. cui convenit latinum *densetum*; θαμά tamen et θαμινός de rebus densis spissisque non dicitur. Andronymicum Ἀλκμάν ab ἄλκιμος repetit Eustathius in Prooem. Pind. p. 13. atque haec est una ex tribus sentiis, quas Herodianus proponit apud Theogn. Can. p. 26. Choerob. Can. p. 271. ubi in hunc modum disputat, nomina in αν exeuntia aut pura esse ut Παιάν, aut ante terminationem consonam simplicem habere ut Λυκάν, aut etiam duas easque vel in syllepsi ὡς τὸ ἰδμάν (σημαίνει δὲ τὸν ἔμπειρον) vel in diastasi ὡς ἐν τῷ Πόρθαν, "Ελλαν") sed nunquam tres praeter Ἀλκμάν ὅπερ σεσημείωται ἔχον τρία σύμφωνα. Καὶ δηλονότι πλεονασμὸς ἐγένετο συμφώνων· εἰ γὰρ παρὰ τὴν ἀκμήν, πεπλεόνακε τὸ λ, εἰ δὲ παρὰ τὴν ἀλκήν, τὸ μ. Εἰ δὲ παρὰ τὸ ἄλκιμος, ἐν συγκοπῇ γέγονε·

3) Theognosti verba haec sunt: ἥ καθαρεύει ὡς Ἰάν, ἥ ἐν ἔχει σύμφωνον ὡς Λυκάν, Ἀκάν, ἥ δύο κατὰ σύλληψιν ἰδμάν, ἥ κατὰ διάστασιν πορμάν, Πελλάν. Sicut ἰδμάν pro ἰδμων, ita Λυκάν pro Λύκων vel Λυκάων accipi potest. Pro Ἀκάν fortasse Ἀζάν scripsit vel Ἀλγάν· pro πορμάν nihil succurrit praeter Ἑρμάν, quod affertur in Gud. 530. et latet in vitiosa scriptura Παράν Choerob. Orth. 263, 27. et Πορθάν Can. 271, 3. hoc est Πορθάων, nisi fallor. Remotius est ἀρμάν ὃ σημαίνει τὸν πόλεμον ἐν τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ EM. Κάρβαν ex Καρίβαν contractum esse minime persuadet.

τὸ (τῷ) γὰρ κύριον εἶναι τὸ ὄνομα οὐκ εὐθύνεται ὑπὸ τοῦ τημαίνοντος. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου· qui cum pari cautione iudicat de feminino: Ἀλκμήνη παρὰ τὴν ἀλκήν ὡς Ἀλκμων Ἀλκμάων, ἢ παρὰ τὴν ἀκμήν· οὐδὲν γὰρ ἔχομεν εἰπεῖν ἐπὶ τούτου πλέον· κύριον γάρ ἐστι τὸ ὑποκείμενον· οὐ δεῖ γὰρ ἐπὶ τῶν κυρίων ἐτυμολογίας λαμβάνειν· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 66, 20. Ut a νέος νεάν, Δαρρεῖος Δαρειάν, sic ab ἄλκιμος duci potuit Ἀλκιμάν et Ἀλκμάν. Ab eodem nomine ἀλκή profectum est Ἀλκμαῖος ἱεανίσκος Hes. cf. Proll. 167. et 269. adn.

Venio nunc ad iota quod vocalibus appositum est. Hoc si diphthongo excipitur, veteres ipsi contractionem admittunt τὸ ὑγίεια κατὰ κράσιν τοῦ ι καὶ τῆς ει γίνεται ὑγεία ὡς τὰ Ἀπολλωνίεια Ἀπολλωνεῖα Choerob. Orth. 270, 8. EM. 774, 32. ubi Ἀπολλώνεια scriptum est retento accentu adjectivi Ἀπολλώνειος Apollineus. Καπετώλιον Εἰρηναῖος προπαροξύνει διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ Καπετωλίον καὶ ἐν συναιρέσει Καπετωλεῖον Steph. quod in cod. Rhed. Καπετώλειον scribitur sed parum accurate; nam synaeresis sive proprio nomine crasis properispomenon efficit; sed eadem scripturae inconstantia in plerisque templorum solemniumque vocabulis v. Phryn. 370. Ἀπολλωνεῖον a primitivo Ἀπόλλων inclinatum est ut Ἀμμωνεῖον⁴), ὑγεία vero contractum ex attico ὑγίεια. Proparoxytona Ἀσκληπεία, Διπόλεια et Ἰλεια Diog. L. V. 67. quod in Ἰλίεια mutatum est, si recte scripta sunt, anabibasmus voculationis syncopae asserit, ad quam nihil refert quam diphthongo iota excipiat ει an αι an οι an alia; contrahitur vero cum una ει, quicum similitudinem habet maximam, ut in ταμεῖον, νεανεία, κυρεῖα, ἀλεία v. Parall. 28. Horum ultimo convenit masculinum ἀλεῖς ἀντὶ τοῦ ἀλιεῖς Zonar. 133. nisi iota a librariis neglectum est, quibus imputantur Λάειος φόνος Suid. Γόργεια ῥήματα etc. Α σκορπίος unum proficiscitur adjectivum σκόρπειος latinumque scorpaena. A

4) Cod. Vatic. EM. 75, 9. F. Ἀμμωνιεῖον, Δημητρίεῖον, Ἀπολλωνιεῖον, quae ap. Stephanum aliter scripta sunt, Ἀμμώνειον, Δημήτρειον, Ἀπολλώνειον, sed libri variant. Nomina urbium mantissae illius auctor omnia a Stephano sumsit.

ceteris nominibus in ιος desinentibus κρίος, κωβιός, Κίος etc. adjectiva in ειος nulla originem habent. — A propriis in ις exeuntibus quae declinantur substantiva in ειον Theognostus Can. 129, 15. docet partim e genitivo puro fingi ut Σεραπειον, partim e spissiore Θειίδειον, quod unum genus probat Herodianus qui dicitur in Anecd. Oxon. 252, 5. ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπειον καὶ Ἰσεϊον etc. sed convenit hoc cum adjectivis Σεμιράμειος et aliis, quorum terminatio ειος consonae substantivi indeclinati Σεραπ —, Ισ — sine interventu vocalis catalecticae attexta videtur v. P. II. c. 1. §. 2. — Στερεμνώδης aut consueto more corruptum aut a στέρεμνος derivatum est, quo Hesychius ad explicandum τέρεμνος utitur. — Patronymicorum in ιδης exeuntium et priorum, quae typo patronymico percussa sunt, scripturam duplicem indicat Choeroboscus Can. 136. EM. 437, 56. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ὡς γινόμενα πατρωνυμικά διὰ τοῦ ι γράφονται Μινωίδης Ἡρωίδης καὶ ἐν συναιρέσει Μινώδης Ἡρώδης ⁵⁾ hoc est Ἡρώδης, ut passim legitur in codd. et Edd. antiquis, et Ἡρωδιανός v. Meinek. ad Choliamb. p. 152. sed non raro iota, quia ineffabile est, praetermisso Ἡρώδης in Inscr. Herodis Triopica, τὰ Ἡρωδιᾶ in Tab. Heracl. v. Keil. Syll. Inscr. Boeot. 58. Eodem scripturae divortio separantur nativa Πολυπαΐδης, Σθραλαΐδας et contracta, quibus eadem vocalis saepe eximitur Γράδης, Ἀγελάδας, Ἀκουσιλάδας (omiss. in Thes. Iambl. V. P. XXXV. 216. (526.) Νικολάδης v. Meinek. Delect. 114. Sic etiam terminationis hypocoristicae ιδιον vocalis prima, quae clare apparet in ναΐδιον, γραΐδιον, saepe obscuratur synaeresi γράδιον. hujus autem obliti plerique scripserunt γράδιον, ἐλάδιον, σπηλάδιον ratione falsa quod diphthongum primitivorum γραῖα, ἐλαιον in alpha mutatam putarent, huic autem catalexin bisyllabam διον attextam

5) Quod Conr. Schneiderus in Gramm. Lat. I. 1. p. 37. contendit Ἡρώδης e composito ἡρωειδής contractum esse ut πυρώδης ex πυροειδής, utrinque falsum est. Nam contractioni, quam Matthiae quoque Gramm. I. 284. defendit, quum accentus repugnat tum species ipsa; οει enim vel in οι contrahitur omissio epsilo vel in ου neglecto iota v. Diss. III. C. III. §. 7.

esse, quae omnino nulla est. Hoc qui refert in EM. 39, 41. idem refellit his verbis γράδιον σὺν τῷ $\bar{\iota}$ ἐπειδὴ καὶ τὸ γραῖδιον ἔχει τὸ $\bar{\iota}$, hoc autem vel a genitivo γραός derivatum est vel a recto γραῖα omissa diphthongi vocali conjunctiva ut ab urbis nomine Γραῖα γῆ Γραϊκή, ab ἀρχαῖος ἀρχαϊκός etc. v. ad Phr. 39. Cum γράδιον, cui iota rectius subscribitur, Buttmannus Gramm. II. 442. componit κρεάδιον tanquam id quoque κρεάδιον scribendum sit, sed valde errat; nam hoc longum quidem alpha sicut ἐλάδιον sed aliam paragogen habet αδιον, quam sermo in senium vergens nominibus diverse terminatis affinxit κεφαλάδιον, πηγάδιον, ὀσφράδιον, σκηνάδιον, σημάδιον, ὑφάδιον et alia v. Proll. 353. Hujus generis unum κρεάδιον auctorem antiquum habet Aristophanem in Pluto sed reprehenditur ab Atticista Anecd. Bekk. 103, 13. βαδράδιον vero, quod ex alia ejusdem poetae fabula affertur Fragm. Vol. II. 1156. codices Pollucis omittunt, Bekkerus in βαθρίδιον mutavit; pro ψητάδιον in Anaxandr. Fr. Vol. III. 172. metri causa ψητάριον substitui. Γήδιον illis temporibus, quibus vetus orthographia adhuc viguit, sic enuntiatum esse ut iota quamvis obscure audiretur, declarat Didymus in EM. 230, 4. quum id ex γεῖδιον ortum dicit synaeresi et ectasi σὺν τῷ $\bar{\iota}$, et Apollonius Adv. 586. his verbis usus τὸ γήδιον ὑποκορίζομενον ἐφύλαξε τὸ $\bar{\eta}$ τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ἰδιον μεταλαμβανομένου ⁶⁾. — Iota hujus terminationis cum eo quod antecedit, in unum sonum confluit longum κηρίδιον, βιβλίδιον, δικαστηρίδιον, δεσμίδιον Damocr. ap. Galen. Antid. I. 94. ⁷⁾ quod si $\bar{\iota}$ breve haberet, a δεσμός

6) Πηγήδιον ἢ μικρὰ πηγὴ Suid. pro πηγίδιον scriptum est errore manifesto. Sed a μνα Graeci fortasse duxerunt μναῖδιον sive μνάδιον, et γήδιον, hinc μναδάριον, ut λήδιον ληδάριον, quod aliter solvi nequit.

7) Ex his cognoscitur mensura similium, quibus poetica auctoritas leest κορασίδιον, γυμνασίδιον, ὀψαρίδιον, βιβλιαρίδιον sive βιβλαρίδιον, σιαρίδιον (omiss. in Thes.) Pallad. in Hippocr. de Fract. p. 279. Sed ambigua sunt quae ad duplex principium referri possunt θηρίδιον, λαλίδιον, ποιηρίδιον, quod si iota breve habet, a ποιήρ derivatum est; ρυσίδιον vero, quod Photius s. Οἰκίδιον attice produci refert, a puro ρυσίον. Disparia componit Dobraeus ad Rann. 1336. ed. Lips.

repeti deberet ut *γλανκίδιον*, *χοιρίδιον*. Longum *δέσμιον* processit ut a *κωβιός κωβίδιον* in Sotadio ejus secundam syllabam ab Anaxandride correpta dubitat Meinekius Vol. III. 172. Si quis tamen eo syncopae crimine liberari non potest; nam primitivi *βος* sive *κωβός* haud novimus, neque alia defensionem relinquitur nisi sic statuimus ex duobus *iota* non illud *κωβιός* ultimum. Id certe fit ubi nomina in *ιον* e in *αριον* transeunt *ζώδιον ζωδάριον*, *κώδιον κωδάριον* jus catalexis alpha breve esse constat Proll. 258. V quae in *συνιδιον*, *πυνιδιον* inter se contingunt, ple in unam compinguntur syllabam longam ita ut *iota* modo percipiatur specie omissa *βοτρυνιδιον*, *ιχθιδιον* *μινιδιον* καὶ ἐν συγκοπῇ τοῦ *ι* *μυνιδιον* διὰ τὸ μηδέποτε μετὰ συμφώνου ἐρίσκεισθαι Theogn. 121, 27. Sa caeca, ut ita dicam, synaeresis saepe fefellit Gramm *ἔτε ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενιζῆς τοῦ πρωτοτύπου φωνήεντος ἤρξατο, τότε διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παμνός μυνιδιον* EM. 241, 48. Verum paragoge ista co ticia est, *μυνιδιον* haud dubie *ypsilon* longum habet que similia *δικυνιδιον*, *ὀφυνιδιον*, *σμινυνιδιον* etc. qui poetis intacta, ex sola analogia judicari possunt. *Ἔ* in Archestrati versibus Athen. VII. 311. C. secunda ripit sed emendatur a Porsono. *Βοιδιον* et similia veterum consuetudinem ficta esse ostendi ad Phr. Meinek. Com. Fr. Vol. II. 393. Altera deminut species, cujus exempla sunt *ναῖσχος*, *μνίσχη*, nulla tione tangitur nisi antecedit *iota* ut a *παιδάριον* *ρίσχος*, nam quod pro *θυῶκη* *thuribulum* nonnu scribitur *θίσχη*, hoc nomen a *θίος* derivatum, non nutivum est; *μίσχος* et *γίσχος*, quae Arcadius affert, propria esse videntur, quibus Herodianus Mon. 41. prius diverse scribens *Ζίσχος*. Incorrupta manet eti minatio *ινος*, *γῆινος*, *δρύνος* etc. nisi qua cavetur e ut a *λείριον* nascitur *λείρινος* sive *λίρινος*, ab *εῖριον* e Proll. 246. *παρὰ τὸ μελία γίνεται μελίνος καὶ σι μέλινος καὶ πλεονασμῷ μελίνος* EM. 582, 23. se

tamen syncope dici nequit, quia *μελίινος*, quod Schneiderus ad Theophr. T. V. 41. analogiae causa praetulit, nusquam invenitur; nam in Schol. Did. ad Il. V. 655. unde in Thes. affertur, *μελέϊινος* legitur idemque reponendum in Schol. Did. ad Od. XIV. 381. quod Buttmannus omisit; de trope dictum est C. III. §. 3. A nominibus ejusdem generis *ἀρία*, *φυλία* etc. metusiastica non finguntur nec a neutro *ἴον* simplex *ἴινος* sed tamen a composito *λευκόιον*⁸⁾ descendit *λευκόινος*, quod *λευκοίινος* dicendum erat iterato iota sicut Dioscorides Mat. V. 119. p. 785. a masculino *ἰός* duxit *ἰάζειν*, quae est propria verborum imitativorum terminatio, Heliodorus vero consultis auribus ab *ἴον* finxit *ἰάζειν* ut *ἐπιπιάζειν*, *χιάζειν* et *διαστί*⁹⁾. Nominis solitarii *γῆ* Stephanus triplicem flexum indicat *γῆιος* ἀφ' οὗ καὶ *γῆιτης* καὶ *γῆινος*. Hoc frequenter legitur, substantivum semel in cod. Laur. Soph. Trach. 32. ubi bisyllabum est ac vulgo quidem sine *ι* scriptum; Hermannus vero edidit *γῆιτης* iota longo cum vocali protactica contracto, quod quum rarissime fiat, tum hoc loco evitari potest retenta quae diu valuit scriptione *γῆιτης*. Quae supra syllabam sunt nomina in *ῆ* exeuntia terminationem bisyllabam accipiunt omisso eta finali *ἀστεροπητής* etc. v. ad Buttm. 430. sed *γῆ*, quia eta thematicum abjici non potuit, monosyllabam ut *βούτης* et *ναύτης*, cui affine *νηίτης* *navita* convenit trisyllabo *γῆιτης*¹⁰⁾.

Proxima quaestio est de iota quod antecedit vocalibus. De hoc saepius agit Herodianus; primum ad Il. I. 464. τὸ μηρίον ἐντελέστερον τοῦ μήρου· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ γέγονε. Tum ad XV. 320. Aristarchum refert κατ' ἐνώπα

8) Puncta diacritica, quae in dies magis obsolescunt, his quoque nihil opus esse ostendit accentus. Nam si *ο* et *ι* in unum confluerent, aut *λεύκοιον* scriberetur aut *λευκοῖον*. *Λευκόιος* si in usu esset significaret τὸν λευκὰ ἰα ἔχοντα sicut *πολύμνιος* ὁ πολλὰ μνία ἔχων, sed auctor in dubio.

9) *Λίος* nonnulli dixerunt distinctionis causa v. Parall. 23. *Χίος* Brunckius posuit in exitu pentametri Anth. XI. 235.

10) Sic a *βοῦς* ducendum erat *βοῖτης* sed vicit diphthongus primitivi ut in *βούδιον* (pro *βοῖδιον*) *μνούδιον* et in alio monosyllabo *γῆ* *γῆ* — *της*, *γῆ* — *θεν*, quod Apollonius 601, 3. parum apte cum *ἀρχῆθεν* comparat.

scripsisse ἀπ' εὐθείας τῆς ὥψ, sed magis sibi placere pro-
 paroxytonon κατένωπα ὡς κατέναντα ἵνα ἢ ἀπὸ τοῦ κα-
 τενώπια κατὰ συγκοπὴν ὡς μηρία μῆρα, σιτία σῖτα, Ari-
 starchi autem scripturam defendi posse si ἐνώπα ex ἐνω-
 πὴν transfiguratum dicatur ὡς τὴν ἰώκην ἰῶκα εἶπε μετα-
 πλάσας¹¹). Tertio in EM. 714, 50. σῖτα ἢ ἐκ τοῦ σῖτος
 μεταπεποιήται ἢ ἀπὸ τοῦ σιτία· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.
 His supervenit interpretatio ignoti auctoris ὥσπερ μῆρα,
 οὔτω καὶ σπαρτία σπάρτα κατὰ συγκοπὴν, (ἢ) ὡς ὑποκο-
 ριστικῶν EM. 722, 46. Hoc σπαρτία sine dubio deminu-
 tivum est; et σιτία quoque, quod Homero pariter ignotum,
 huic generi, quo particulae rerum significantur ut χρυσίον,
 χαλκίον, σιδήριον, non alienum habemus; a μηρία autem
 utrumque hoc differt quod supra quotidianum sermonem
 non ascendit. Illud vel a masculino μῆροί denominatum
 est intellectu mutato vel a neutro μῆρα ut ἔπαυλα ἐπαύλια,
 ἔλωρα ἔλώρια aliaque paraschematista. Κατενώπιος non
 legitur ac ne ἐνώπιος quidem atque Herodianus ipse syn-
 copen non pugnacissime defendit. Κατέναντα dubium est
 num modo accentus signandi causa apposuerit, an quod
 huic quoque iota surreptum putaret ut EM. 111, 54. ὥσπερ
 ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὠκα οὔτω καὶ ἀντία κατὰ συγκοπὴν
 ἄντα. Verum hoc genus adverbiorum unde et quomodo
 natum sit supra ita explicatum est ut syncopae nullus re-
 linquatur locus. Tribus illis substantivis pluralibus acce-
 dit στόμα pro στόμια usurpatum a Nicandro Al. 120. κα-
 θαρίδες δηγμὸν τείχοισι περὶ στόμα νεύατα γαστρούς, si id
 recte interpretatur Scholiasta ἐκ τοῦ στόμια κατὰ συγκοπὴν
 γίνεται στόμα ὡς μηρία μῆρά¹²). Etenim os ventriculi

11) Pro ficticio metaplasmo finxi nominativum ἐνώψ i. q. ἐνοψ
 Parall. 169. cf. Lehrs. Arist. 310. Pro δολέεσσα ἐσωπὴ et ἐπωπὴ quod
 codd. et edd. veteres exhibent Oppian. Hal. IV. 358. Schneiderus po-
 suit ὀπωπὴ sed idem in Nic. Th. 274. ἀμυδρέεσσαι ἐσωπὴν e Goettl. edi-
 dit pro ἐς ὤπην. Cum verbis ejusdem petae Fr. II. 3. χρυσῶ εἰς ὦπα
 προσειδής convenit homericum θεῆς εἰς ὦπα ἔοικε.

12) Hoc accentu; apud Homerum semel μῆρα integrum legitur Od.
 XIII. 26. ubi in Schol. μῆρά scriptum est: saepius accisum μῆρ', quod
 et pro μῆρα accipi potest et pro μῆρ' ex eorum opinione qui ἀβλήρε'

Nicander saepius nominat *στόμιον* et non adeo difficilis persuasio poetam doctrinae ostentatorem ea quae Grammatici de *μῆρα* et *μηρία* constituissent et cognita habuisse et sibi ad imitandum proposuisse. Nisi potius probata eorum opinione, qui *κρέα* et *κέρα* ad apocopen revocarent, *πόμα* pro *στόματα* posuit. Sed fortasse haec scholae artificia aspernatus nomini illi per epexegesin adjunxit *νείατα* *ραστρός*, quumque duo sint ventris orificia, unum superius cui nomen est *στόμαχος*, alterum inferius quod *πυλωρός* vocatur, hoc, quod praecipuo cantharidum potu affici constat, declaravit appositione vocis *νείατα* *ιμα*. — *Φρατρία συγκοπὴ καὶ ἐκτάσει γρηῃτερη* EM. 799, 50. quod refellitur similibus metaschematismorum exemplis plurimis. A *βακτηρία* sive *βακτήριον* ducendum erat *βακτηριεύειν*, sed pro hoc scriptores christiani asciverunt *βακτηρεύειν*, iidemque sacramenta, quae ab antiquis *σιδήρια* vocantur, *σίδηρα* dicunt seu per syncopen seu genere masculino in neutrum mutato Proll. 21. quo dativus *σιδήροις* ap. Theophr. Hist. IX. 4, 4. Theocr. XXI. 49. referendus videtur. — Duplici syncope corrupta sunt adjectiva *ἐννεάχιλοι* et *δεκάχιλοι*; ratio enim poscit *ἐννεακισχίλιοι* etc. eaque a recto aberratio Aristarchum permovit ut *ἐννεάχειλοι* — scriberet, quod si cum *χεῖλος* compositum putavit, sui oblitus est, sed fortasse pro *χίλιοι* credidit *χεῖλοι* dictum esse ut *μείζων* pro *μεγίων*, *γουνός* pro *γόννος* aliaque in Diss. de metathesi dicenda. Tertium est *πότνα ἀπὸ τοῦ πότνια κατὰ συγκοπήν* Schol. Od. V. 215. cui contra dicit Buttmannus Gramm. I. 256. *πότνια* derivatum esse a bisyllabo ¹³). Eadem ratione explicatur *πολιπόρθιος* quaeque alia in Diss. III. c. III. §. 1. promentur. *Νήφαλα* pro *νηφάλια* positum est in versu Sibyllae Phleg. Mirab. c. X. v. 60. quo exemplo etiam *ἀπόφωλα γένεθλα* Maneth. IV. 316. et dativus *Ἀστέρῳ* pro *Ἀστερίῳ* Lycophr. 1301. in quibus codd. consentiunt,

scripserunt VIII. 178. et *χιῖρ* Theocr. II. 101. quod omnes codd. praesent, et similiter alia v. Parall. 198. adn. 13.

13) Probat hoc Hermannus ad Eur. Bacch. 367. additque *πότνα* tantummodo vocative dici; sed nominativus legitur in H. H. in Cer. 118. Agath. Anth. X, 68.

adversus criticorum cavillationes defenduntur. Pro ἀπή-
δαλον πλοῖον Aristot. de Incess. Anim. X. 710. a. 8. codd.
aliquot ἀπηδάλιον praebent servato iota quod in hujusmodi
synthetis retinetur πλησίστιος, εὐήτριος, εὐίσχιος, φιλόργιος.
Quod vulgatum est, cum oblitterato nomine πήδαλον com-
positum videtur. — Aethiopes Oppianus saepius sic, semel
Αἴθοπες vocat Cyn. IV. 199. fortasse ad repraesentandum
etymon graecae inventionis αἴθοψ. Dionysius Per. 38.
Αἰθόπιον πέλαγος quod in codd. nonnullis plene scribitur
Αἰθιοόπιον iota obscurius prompto ut in bisyllabo Πηλιάς
et similibus. Eadem synizesi nomen ὀργιαστήριον versum
heroico aptari poterat sed Nicander maluit scribere ὀργα-
στήριον. Gentilicii Ἐλευσίνιος casus ii qui in ὦν et οῖς
terminantur, nonnunquam eo versus loco positi sunt ut aut
prius iota corripendum sit v. Proll. 242. aut alterum syneo-
phonesi levandum, quod praefert Ahrens Dial. Dor. 442.
adn. 3. Dindorfius vero ad Iph. A. 194. ne scribendum
quidem censet. Apud Grammaticos Byzantios non raro
παιγνήμων scribitur iota ante longam vocalem omisso.
Cum θηριώδης, λειριώδης, παιγνιώδης etc. discordat θα-
ρωδης (omiss. in Thes.) Aristot. de Plant. VII. 826, 2. cum-
que ὀφριώδης pugnant μαντώδης, παρδαλώδης et nonnulla alia
quae hic repono infra resumturus. — De verbis huc refertur
εὖιος εὐιάζω βάκχιος βακχιάζω καὶ εὐάζω συγκοπή EM.
388, 35. et quod aequae alienum est ἔσθω κατὰ συγκοπήν
ἀπὸ τοῦ ἐσθίω Sch. Od. VI. 249. Ἠπήσασθαι et ἡπιᾶν
si ejusdem stirpis sunt, tamen non idem indicant et
φρυσιᾶν quoque significantius est quam φρυσᾶν simileque
desiderativis v. ad Buttm. 390.

§. 3. Iota quod in synthetorum parte priore nonnun-
quam deficit, aut litera connexiva est ex ο micro conversa
aut ad terminationem primitivi pertinet. Illud nobis in
cogitationem venit propter Κάλλαισχος, καλλωπίζειν et
καλλιερεῖν¹⁴⁾ quae quum ab aliis sic compositis κυδιάνειρα,
ὀρίπλαγκτος etc. discrepant, tum etiam a congermanis
Καλλιόπη, καλλιουργεῖν, καλλιώνυμος. His accedit Κάρμο-

14) Iota breve esse non constat sed veri simile est.

ρος ὁ κηρὶ μεμορημένος Hes. quod alibi κηριτρεφής dicitur nisi hic falsam scripturam pro vera κάμμορος sequutus et quomodo potuit interpretatus est. Ad alterum genus nos devocat EM. 303, 46. παρὰ τὸ ἔριον καὶ τὸ πέκω γίνεται ἐριοπόκος καὶ συγκοπῇ εἰροπόκος¹⁵). Hoc quidem diversam originem habet ut εἰροκόμος ἀπὸ τοῦ εἶρος Epim. I. 153. cum ἔριον vero compositum est ἐριοπώλης. Eodem modo differunt ζωνιοπλόκος, σχοινιοστροφος, ὄριοθέτης, θηριοτροφος, βιβλιογράφος et ὄροθέτης, θηροτροφος, βιβλιογράφος, quod Atticistae una cum ζωνοπλόκος rejiciunt¹⁶). Quae vero unam habent terminationem *ιον*, vocalem propriam, quoad sermo graecus integritatem suam retinuit, in compositione servarunt constantissime ὀργιοφάντης, πηδαλιούχος, θεμελιοῦχος, μυστηρίαρχος, δακτυλιοθήκη etc. Sed plebejæ dictionis negligentia iota nonnunquam elapsum esse non dubium relinquunt Atticistarum interdicta: βαλαντιοκλέπτης οὐ βαλαντοκλέπτης καὶ βαλαντιοτόμος οὐ βαλαντοτόμος Thom. et exempla novitiorum auctorum ποτηροθήκη, ποτηροπλύτης¹⁷), ἐρειποτόπιον, εὐτυχοφόρος, κρανοκολάπτης ὁ καὶ κεφαλοκρούστης καλούμενος Schol. Nic. Th. 764. et seplasiae nomen μελανθέλαιον id est oleum ex melanthio confectum; sed pro ἱματουργική, quod Pollux VII. 208. e Platone affert, nunc utrique substitutum est ἱματιουργική, huic e codd. alteri tacite, eodemque modo sanatur ἱματοφύλαξ in Gloss. Graecol. ναῦς ἱματηγός Theophr. de Lap. Fr. II. §. 68. cum glossematico ἱμα compositum videtur. Pro δακτυλογλύφος Diosc. Mat. V. 165. p. 820. Albertius correxit δακτυλιογλύφος. A diversis prin-

15) Proparoxytonon est in Gud. 170, 40. et sic correxit Goettlingius in Hes. Opp. 234. ubi est ovis epitheton; paroxytonon potius τὸν εἰροπόνον sive lanarium significaret.

16) Pro χρυσιοπλύσιον Strab. V. 328. Coraes reposuit χρυσοπλύσιον ex alio loco III. 146. nullo ad lectores indicio; id sane aptius videtur sed a Kramero tamen receptum non est. Ἀργυροθήκη et ἀργυριοθήκη perinde probari possunt. Μήνιγξ χοροειδής Galen. Isag. p. 710. T. XIV. corruptum videtur e χοριοειδής, quod alibi legitur.

17) Ποτήρ poetice dicitur pro ποτήριον ut λουτήρ pro λουτήριον, sed hinc illa non repetam.

cipiis orta sunt κωμωδιοποιός et quod Atticistae praeferunt κωμωδοποιός cf. Schneider. ad Plat. Civ. X. 235 sq. Ἐνωμοτάρχης, ἐκχειροφόρος, μηροκατεῖν ad significationem quidem proxima sunt substantivis ἐνωμοτία, ἐκχειρία, μηρία, nec tamen hinc ducta sed ab ἐνώμοτος, ἐκέχειρον, μηρός. Mel e malis Cydoniis confectum qui appellarunt κυδωνόμελι ad primitivum Κύδων regressi sunt; γωνοειδής, in quo libri Theophrastei consentiunt (v. Wimmer. ad H. Pl. I. 10, 1.) haud incommode ad laconicum γῶνορ id est γῶνος referri potest, unde ἐξάγωνος, πολύγωνος, χιλιόγωνος. Unum Apollinis epitheton *Αυκηγενής*, si ut saniores interpretem docent τὸν ἐν *Αυκία* γεγεννημένον significat, difficile est ab ellipsi vindicare; sed excusatur quodammodo proprietate¹⁸⁾. — Nomina in *ις* exeuntia ita componi solent ut genitivi ionici speciem referant ἐχιόδηκτος, αἵρεσιμάχος, φυσιολόγος, στασιοποιεῖν, ὑβριοπαθεῖν, πολιοφυλακεῖν, quod nescio cur G. Dindorfius in Thes. T. VI. 1357. in πολιτοφυλακεῖν mutatum velit. His interdum ὀ micron detrahitur ἐχίδηκτος, ὀρχιπεδίξειν aliisque infra proponendis c. IV. §. 4. et sermone jam vergente etiam iota subduci coeptum est λεξογράφος, ὀρχοτομία, quibus antecesserunt duo propria Ὑβραγόρας et Ἀσωπος παρὰ τὴν ἄσιν EM. cum gentilicio Σιροπαῖονες, quod corruptum habetur. Non procul hinc distat Χαρμενίδης si id a Χαριμένης derivatum est. Nunc ad ea progrediar quae Grammatici cum dativis numeri pluralis conjuncta putant: ἐπεσβόλος τοῖς ἔπεσι βάλλων Apollon. Lex. ὀρεσκῶος ἀπὸ τοῦ κείω γέγονεν ὀρεσίκοιος καὶ συγκοπῇ ὀρέσκοιος καὶ ἐκτάσει ὀρέσκωος καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου ὀρεσκῶος Schol. II. I. 268. Epim. I. 304. EM. 630, 11. Hoc relinquamus divinantibus. Alterum illi finxerunt ad exemplum vocabulorum poeticorum, quae in Diss. III. c. VI. §. 4. producemus τειχεσιπλήτης, ἐντεσιεργός etc. quorum nonnullis iota

18) Pro λυκοεργής apud Herodotum scribendum esse λυκιοεργής jam Athenaeus suspicatus est. Αἰγυπτιογενής, quod in codd. nonnullis Aeschyli legitur synizesi breviatum, cum Ἀσιατογενής conferre libet.

leest ἐγχεσίπαλλοι Hes. et ἐγχέςπαλοι, ὀρεσιβάτης et ῥέσβιος, τελεσιδώπειρα et τελεσφόρος, ἀνθεσίχρως et ἀνθεσφόρος. His igitur exemplis inducti sunt ad ellipsin. Sed contraria ratione succurritur epitheto, cujus pars prior verbalis; hoc enim eadem qua θέσφατος consona auctum esse dictitant: ὡς φερέπονος οὕτω καὶ φερέβιος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ φερέσβιος· περὶ παθῶν EM. 789, 39. τὸ σ πολλὰκις πλεονάζει ὥσπερ ἐν τῷ φερέσβιος Epim. I. 146. ¹⁹⁾ cui quod de frequentia hujus pleonasmī dicit, ad alterum genus pertinet quod cum nomine compositum est τειχεσφόρος, σακεσφόρος etc. nunquam vero reperitur ἀγέσχορος, ἀρχέσκακος, μενέσμαχος, φερέσπονος, ἐλέσπολις· sed unum est φερέσβιος. Ad hoc autem explanandum duplex iniri potest ratio; una pleonastica, quam veteres ingressi sunt, altera ad syncopen vergens. Ea nos ducit ad φερεσίβιος inusitatum quidem illud nullique usitatorum simile praeter φερεσίπονος, et hoc quoque semel legitur in Epigrammate poetae novitii et ignoti. Nam quod Matthiae in Il. Hom. XXX. pro χοροῖς περισανθέσι posuit φερεσανθέσι idque in Animm. p. 454. similiter formatum esse dicit ut φερέσβιος, φερεσσακῆς, ea correctio est minime probabilis ²⁰⁾ φερεσσακῆς autem diplasiasmo auctum ut φερεμμελῆς. Si tamen concedimus Graecos φερεσίβιος cogitatione informatum habuisse, hinc potuit φερέσβιος coartari ut φοβεσιστράτη Minervae cognomen in φοβεστράτη abiit quod est ejusdem deae epitheton EM. 797, 54. cf. Goettling. ad Hes. Theog. v. 127. Etenim pro φοβησιστράτη successit φοβεσιστράτη correpta futuri vocali ut Πενθεσίλεια, εὐρεσίλογος, ἀγασίλαος· hinc autem detracto iota φοβεστράτη nasci potuit.

19) Hic proficiscitur a nomine ἔσιωρ, quod Nonno reddendum videtur XXI. 254. φυτοσπύρον ἔσιωρ' ἀρότρων pro ἔσμον. Proprie sic vocatur paxillus temonis sed similiter πάσσαλος transfertur ad corporis partem obscoenam, quam Nonnus XVIII. 228. στάχυν ἄρσενα ἀρότρων appellat.

20) Hermannus recepit quod in codd. scriptum est παρ' εὐανθέσι omīssa praepositione. Poetae promptum erat φερεανθέσι fingere ut φερεαγῆς, vel τερεανθέσι ut saepe legimus τέρεν' ἄνθεα.

ad ultimum demto sigma altero φοβεστράτη ut δυστομείν et similia ²¹).

§. 4. Numeralium unum, quod in iota exit, duplici modo componitur εἰκοσίεδρος, εἰκοσιέτης et εἰκοσόργυιος, εἰκοσέτης. Eadem in diversitate sunt praepositiones: ἐπιετής ἐπέτειος, ἀμφιελίσσω ἀμφελίσσω etc. sed una tantum syncopae vel, ut alii vocant, apocopae affinis: πάθος ἀποκοπῆς ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος γὰρ πέροδον ἔφη ἀντὶ τοῦ περιόδου καὶ περιέναι τετρασυλλάβως, Anecd. Oxon. T. IV. 309. Dorica πέροδος, πέραπτον etc. praetermittimus, item quae Hesychius affert tacito auctore Περώσιον μέγα. Περόσχεα τὰ ῥάκη etc. ²²) et aequè ignotum Ἀπέρωπος τραχύς οἷον ἀπερίοπτος Phryn. App. p. 8. Ita unum relinquitur verbi περιεῖναι participium in Comicorum versibus et in Babr. Fab. CXXVI. 6. Thucydidis vero et Demosthenis locos, quos Meinekius apponit ad Pherecr. Fr. XXV. 348. incertos reddit ambiguitas scripturae. Proprium Ἀμφίων credibilis est simplex esse a praepositione derivatum cum paragoge bisyllaba ut Ὑπερίων quam quomodo Choeroboscus statuit Orth. 168. κατὰ κράσιν τῶν δύο ὡ εἰς ἓν μακρόν, qua ratione idem in EM. 92, 10. verbum περιίαχε a syncope avertit distinctione subtili αἱ προθέσεις αἱ δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς κράσεως οἷον ἀναέρχομαι ἀνέρχομαι αἱ δὲ δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς κράσεως οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως οἷον προέστη πρόστη (προὔστη) περιίαχε περιίαχε, quod Buttmannus quoque Gramm. §. 120. Adn. 15. crasi tribuit, Hermannus vero et alii, quia apud Hesiodum legitur, aeolice concisum putant cf. Muetzell. de Theog. 170. Eadem

21) Αυσθείδης pro Αυσιθείδης scriptum librariis tribui in Parall. p. 5. cf. Keil. Syll. Inscr. Boeot. p. 47.

22) Aptius puto περιόχεια id est περιμήρια feminalia quae proprie ῥάκη bracciae nominantur. Consimile nomen Hesychius afferre videtur in loco quem Meinekius tractat Com. Fr. T. IV. 702. Περισχαδόν — — ἡλίσσον ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας. Pro παρεσχήνωσε Aesch. Eum. 624. scholiasta περεσχήνησε legit ideoque diplen adnotavit πρὸς τὴν συναλοιφήν τῆς περὶ καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος. Patientius ferremus si augmentum verbi omissum dixisset.

litera excidisse videtur in nomine hostiarum circumforaneorum *περίστια*. Ante consonam iota omitti in EM. 665, 32. affirmatur exemplo perinepto ἀπὸ τοῦ περιφέρω περίφερος καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ πέρπερος, quod fortasse ne graecum quidem est. Pro *περβοή* ὁ πόλεμος, quod Schneiderus ad Demetr. p. 157. et Boeckhius ad Pind. Fr. p. 631. ex eodem afferunt, res ipsa loquitur βοή scribendum esse; quis enim credat Grammaticum hoc loco, ubi de etymo verbi βοηθῶ agitur, voce prorsus insueta usum esse? Majore successu huc retulissent *Περφερέες* nomen juvenum Hyperboreorum, qui virgines spiciferas in Graeciam comitati sunt. Hujusmodi corruptelis scatet Graecia christiana: *περβόλιν* pro *περιβόλιον*, *περδεύειν*, *περπατεῖν* v. Du Cang. Adverbiorum in *ι* exeuntium unum νόσφι compositionem detrectat, tria componuntur quidem sed cum verbis solum a consona orientibus, αὐθιγενής, ἡριγενής, ἰφιγέννητος, duo etiam sequente vocali ἀρτιάλωτος, πρωιανθής quorum neutri demitur, tria vero variant, ἄγχουρος et ἄγχιαλος, ὑπερεφής et (nisi scriptura fallit) ὑψιαίετος, ὀψαρότης et ὀψιανθής. Inseparabilium unum iota amittit sequente altero ἡμίαμβος, duo alia etiam ante consonam, si vera nunciant Grammatici: ἀρπεδόεσσα ἢ ἄγαν πεδινή κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἀρί ὁμοίως τῷ ἐρθύρις αἰολικῶς· ἐρίθυρις γὰρ ἢ μεγάλη θυρίς· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος EM. 148, 8. De illo dictum est in Diss. l. c. VII. n. 18. Alteri fidem derogant synonyma Ὀρσοθύρη ἢ μεγάλη θύρα et Εἰρεθύρη ὀρσοθύρη στροφεύς, quo res in diversum trahitur, ἐρθύρις cum verbo ciendi ἔρω conjunctum esse, cui ὄρω (ὄρνυμι, ὀρούω) successit v. Parall. 548. Iota longum aboleri quum per se parum credibile sit, tum etiam nullo elegantioris aetatis testimonio confirmatum est; nam quae alibi attuli ἀνάρτας pro ἀναρίτης, Συβάρτας pro Συβαρίτης Proll. 397. Μυρίνη et Σμύρνα ib. 242. partim incerta, partim vulgaris dialecti propria sunt. Οἶνος Φάλερνος Dionys. Antt. I. 66. Diosc. Mat. V. 11, 698. ad latinum morem factum est; Athenaeus, Galenus alique Φαλερίνον dicunt quod Aldus edidit in Diosc. l. c. ut tribus ipsa a Romanis vocatur Falerina v. Wanowski Antiqq. Graecc. Rom. p. 47.

§. 5. Vocabulis in declinatu mutatis adnumerari possunt *μῆρα* et *σῖτα* ea ratione quod pluralia tantum sunt. Sed his profligatis nihil restat praeter nomina quaedam quorum casus obliqui seu jure sive injuria ad nominativum in *ις* referuntur. Primus est nominis proprii genitivus barytonus *Θῶνος* v. Parall. 73. quem Theodosius Gramm. 1013, 14. dupliciter explicat ἐκ τῆς Θώνιδος (*Θώνιος*) ἢ *Θόωνος*, nec dissentit Arcadius 128, 20. cujus verba a librariis mutilata τὸ *Θῶνος* ἀπὸ τοῦ *Θώνιδος* καὶ *Θώνιος* ἰωνικῶς καὶ κράσει *Θῶνος*, ἢ ἀπὸ τοῦ *Θώνιος* εὐθείας κατὰ συγκοπήν ita resarcienda sunt ἀπὸ τοῦ *Θόωνος* καὶ κράσει *Θῶνος* ἢ ἀπὸ τῆς *Θῶνις* εὐθείας ἢ γενικῇ *Θώνιδος* καὶ *Θώνιος* καὶ συγκοπῇ *Θῶνος*²³). Sed moras nectit Joannes p. 10. σεσημείωται τὸ *Θῶνος*· εἰ γὰρ συνεκόπη, ὠξύνετο ἂν ὡς ἡ πατρός, μηρός· ἀλλ' οὐδὲ συνήρηται ἐκ τῆς *Θέωνος* (sic), ἀμάρτυρον γάρ. Sed regula ista de oxytonesi genitivorum syncope affectorum nititur genere nominum longe diverso, unde catholicum, quod dicitur, praeceptum ducere religiosum est. Nec validius impugnatur synaeresis. Quid enim causae dici potest cur nomen *Θόων* homini Aegypto minus conveniat quam Trojano et Phaeaci aliisve? Difficultas in hoc uno consistit quod nusquam *Θῶν* aliumve casum contractum reperimus sic ut *Ἰπποθῶν* pro *Ἰπποθόων*, *πρωῶσαι* pro *προῶσαι*, et omnino nomina in *ων* praeter quae *τ* in genitivo accipiunt, non extant. Sed non magis demonstrari potest iota ante terminationes *ος* et *ι* elisum esse. De dativo quidem ἐν κόνι ἄγχι πυρός Od. XI. 191. deliberat Scholiastes utrum sit κατὰ συγκοπήν ἢ κατὰ συναίρεσιν et ad Il. V. 299. ἀλκί — ὦφειλε ἐκτείνειν τὸ *ι*. Sed syncopen vel apocopen relinquimus versificatoribus Christianis, qui dativorum κόνι, πόσι, λάτρει syllabam ultimam sequente consona corripunt v. Jacobs. ad Anth. p. 417. De antiquis aliud valet: ὡς ἀπὸ τοῦ *μητις* *μήτι* καὶ κράσει *μήτι*, οὕτω *Θέτις* *Θέτι*, *νήνις* *νήνι* EM. 448, 25. κόνι ὡς *Θέτι* Sch. Il. XXIV. 18. cui Stephanus

23) Insulse Choeroboscus Can. 410. *Θῶνος* gravari dicit exemplo nominativorum *ῶνος*, *κῶνος*.

s. *Χίος* apponit *μάστι*. Inter syncopen et crasin incertus haeret Eustathius 348, 34. τὸ *νῖι* προπερισπώμενον μὲν συγκέκοπται ἀπὸ τῆς *νῖς* *νῖος* (scr. *νῖιος*) *νῖι* (scr. *νῖιι*). εἰ δ' ἴσως παροξύνεται, κρᾶσιν ἔπαθε τῶν δύο *ι* εἰς *ι* μακρὸν κατὰ τὸ *Θέτι* καὶ *μήτι*. Inter antiquiores de crasi convenit sed dubitatur utrum in dativo nata an a genitivo translata sit: ὁ *Ἡρωδιανὸς* ἐν τῇ περὶ παθῶν φησιν ὅτι ἐστὶν *νῖς* διὰ τῆς *νι* κατὰ τὴν παραλήγουσαν· τοῦτου ἡ γενικὴ *νῖος* καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο *ι* *ι* εἰς ἓν μακρὸν *νῖος* ὥσπερ *Θέτι* *Θέτι* Choerob. 408. quorum pars extrema sic redintegrandam est: — ἡ γενικὴ *νῖος* καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ *ι* καὶ τῆς *νι* διφθόγγου *νῖος* καὶ ἡ δοτικὴ *νῖι* καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο *ι* *ι* εἰς ἓν μακρὸν *νῖι* ὥς *Θέτι*. Sed hoc de dativo effatum subvereor ne Choerobosci potius sit quam Herodiani; is certe in prosodia homerica aliam professus est sententiam: τὸ *νῖος* προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς *νῖς*, ἧς ἡ γενικὴ ὥφειλεν εἶναι τρισύλλαβος ὥς *μάντιος*· αὕτη τοίνυν συναλοιφὴν παθοῦσα βαρύνεται, ἧς ἀκόλουθος δοτικὴ *νῖι* καὶ *νῖα* καὶ *νῖες* καὶ *νῖας* Schol. II. V. 266. Hi tres casus, quorum exitus brevis crasin excludit, documento sunt Herodianum etiam dativum singularis numeri properispomenon fecisse sicut hodie scribitur, nullusque locus est qui hoc non ferat, complures qui poscant. Is igitur, si vulgatam scripturam sequimur, statuit synaloephen vocalis *iota* et diphthongi *νι* in secundo casu coeptam, dehinc ad reliquos propagatam esse. Joannes vero Ton. p. 10, 10. genitivo *νῖος* praeponit rectum ὁ *νῖς* (scr. *νῖς*) quod consentaneum fuit eorum opinioni qui ὁ *νός*, τὸ *νῖδιον* scribi vellent sine *iota*, et ad hanc rationem nihil interest utrum *νῖι* scribatur an *νῖι*· nam *iota* nominis *νῖς* et cum *ypsilo* contrahi potest et cum *iota* casuali. Haec si Herodiani sententia fuit, genitivum *νῖος* non a recto *νῖς* arcessivit sed ab *νῖς*. Verum haec spinosior est quam fructuosior disputatio. Syllabae extremae detrimenta rimantibus unum in manus incidit *ἔπαξ*, quod ex cretico *ἀμάκις* contractum esse adducit nos similitudo aliorum adverbiorum numeralium *πολλάκις*, *τετράκις* etc. Pottius vero *Zaehlmethode* p. 156. ex alpha

(intentivo?) et *πήγνυμι* compositum putat nihil at spiritum et accentum v. Parall. 131. et 279.

CAP. IV.

De o micro.

§. 1. Quae de alpha et epsilo temporum vel
atque nominum dicta sunt, eadem pertinent ad v
brevium alteram. Nam cum *θνήσκω* atque similib
borum inchoatorum complementis conveniunt *θρώσκω*
βρώσκω φιλόβρωτος, βλώσκω βλωσις ἀγχιβλώτος, πρώσκω
πρώθω v. Techn. 91. *τρώννυμι, στρώννυμι*, quoru
nium vocalis natura brevis est sed consonis in sy
coeuntibus necessario producitur, manet vero inte
in non contractis *στόρνυμι, θόρνυμαι*. Illorum na
auctores a verbis fictis *μολίσκω, θορίσκω* arcessun
a perispomenis: *παρὰ τὸ τέμω τομή τομέω τομῶ κα*
*σει*¹⁾ *τμῶ τμητός καὶ ἄτμητος ὡς καμητός καὶ ἀκά*
οὔτως Φίλων (Φιλόξενος) εἰς τὸ ῥηματικόν EM. 1
quae auctoribus suis remittimus. Ab his autem vel
inclinamentis, quae communem regulam sequuntur,
randa sunt duo nomina primitiva, quibus eadem li
derivatione detrahitur sequente syllaba non produc
τοῦ γόνυ κατὰ συγκοπήν γίγνεται τὸ γνύξ Eust. 5
γόνυξ καὶ γνύξ κατὰ συγκ. ἐνθεν ἰγνύα Gud. 128, 4.
χνυ πρὸ γόνυ κατὰ συγκ. καὶ τροπήν EM. 691, 50. A
Lex. Eust. 775, 11. quibus connexum est syntheto
πετος sive *γονύπετος* et *Γνυπήσει γονυπετήσει* Hes.
(scr. *γνυπῶ*) *τὸ γονυπετῶ* Arcad. 149, 26. *gnitus et*
a genibus prisci dixerunt Fest. Mansit vocalis in af
γοῦνος ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν γονάτω
233, 5. *Γόννοι — γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόννατα*
quibus haud absimile nomen montis *Κνημῖς* cf. Tecl
γωνία παρὰ τὸ γόνυ ὅτι καμπτόμενον γωνίαν ποιεῖ
p. 39, 14. et p. 42, 13. In germanica vero lingua a

1) Syncopen dicere voluit ut paulo post appellat.

nomen genuum sine illa expromitur. Alterum est adjectivum: ἐκ τοῦ πολὺς ἐν συγκοπῇ πλέος καὶ πλεῖος ὁ πλήρης καὶ τὸ συγκριτικὸν πλείων EM. 675, 7. cujus genus neutrum plerumque vocalem simplicem habet, eaque praevalet in compositione et derivatione πλεονέκτης, πλεονάζω, πλεονάκις etc. Nomen στρατός, quod aeolice dicitur στρότος Techn. 284. a significatione verbi στρώσαι ita longe deflectit ut intermissio productionis vix animadvertatur. Si δρυς, quod macedonice dicitur δάρυλλος, a δόρυ processit, fieri non potuit quin ypsilon produceretur ut in ceteris monosyllabis ὕς, μῦς etc. His praemissis transeo ad illud genus syncopae quod non in diversis ejusdem stirpis vocabulis cernitur sed in iisdem. Ἡρωδιανὸς λέγει ἐν τῇ καθολικῇ ὅτι τὸ κνύζα ἐπὶ τοῦ φυτοῦ κατὰ συγκοπήν ἐστὶν ἀπὲρ κόνυζα Gud. 330, 59. unde patet illum cunilaginem a planta, quae hodie in Graecia ψυλλίστρα, a Plinio psyllion vocatur, non diversam putasse; alii ad κνύζω referunt cf. Parall. 406.²) Helxinen herbam quae a Dioscoride κλιβάδιον, ab Appulejo clybatis vocatur, Nicander non solum κλύβατιν sed etiam κολλυβάτειαν sive κουλοβάτειαν vocat; sed origo vocabuli ignota est. Eodem loco sunt propria; Τόμαρος mons Epiri vocatur et Τμάρος, unde adjectivum Τμάριος Callim. Tmarius Claudian. alpha brevi, sed producto Τομαριάς Orph. Arg. 269. et in Od. XVI. 403. pro ἦν μὲν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες Strabo VII. 328. narrat Criticos quosdam, qui θέμιστες pro oraculis dici negarent, pro hoc scripsisse Τομοῦραι vel Τομοῦροι ἐπιτετευμημένως οἷον Τομαροφύλακες. Insulae nomen Φολέγανδρος apud Phot. et Hes. Φλέγανδρος scribitur sed corrupte ut plerisque videtur. Ferae Libycae nomen rectiusne κροκόττας an κοροκόττις vel κροκούττας scribatur, nemo quaerere volet. Itaque syncopae exemplum, cui credi possit, in simplicibus nullum. Sed advocemus syntheta. Verbum priscum δνοπαλίζω Schol. A. ad Il. IV. 472. pro simplici habet δονῶ δονοπίζω πλεονασμῷ δονοπα-

²) Dioscor. Mat. IV. 70. τὸ ψύλλιον οἱ Σικελοὶ κονιδίτς scr. κονιδήτς a κονίτς, quomodo vocantur pulicum et pediculorum ova. Κόνιζα scriptum est in Drac. p. 71, 1.

λίζω καὶ συγκοπῇ δνοπαλίζω, sed alius in EM. 281, 25. δνοπαλίξειν ἀπὸ δύο ὁμοιοσῆμων τοῦ δονεῖν καὶ πάλλειν καὶ ἐν συγκοπῇ. Equidem non negaverim ex inusitato δόνος ἢ ταραχῇ Zonar. 559. unde δόναξ et δονεῖν derivata videntur, et verbo πάλλειν componi potuisse adjectivum δονοπαλῆς ut κληροπαλῆς v. Diss. I. c. VIII. §. 10. Sed omissae in priore syntheti parte vocalis \bar{o} exemplum vereor ut monstrari possit. Nam quod Schol. Arist. Eqq. 536. (539.) et alii referunt cramben ab Atticis κοράμβλην dici ὅτι τὰς κόρας ἀμβλύνει, hoc nomen non reperitur ante Columellam Cult. Hort. 178. *oculis inimica corambole* et hic in codd. *coramve* et *corambe* scriptum est ut κοράμβη in omnibus Gregorii Cor. libris p. 137. sic ut hoc duntaxat affirmari possit nonnullos nomen hocce, sive brassicam sive speciem ejus significans, ad κόρη retulisse; ea vero admodum anceps est conjectatio, nec firmatur ab Hesychio qui nomen illud ad longe aliam plantam transfert Κόριον τὸ κορίανδρον ἢ μᾶλλον κορίαμβλον, brassica autem, quae a Catone *crispa* vocatur, κράμβη dicta est παρὰ τὸ κράμβον hoc est a foliis crispis. Theognostus Can. 132, 20. quum nomen προῖξ e προῖξ natum dicit κατὰ συγκοπὴν, fortasse συναλοιφήν significat, cui φροῖμιον assignatur EM. 801, 3. nec dubie προηγορέων e προηγορέων ut Suidas scribit, contractum est utique insolentius; nam $\bar{o}\eta$ in $\bar{\omega}$ contrahitur νῶμα, βῶσαι, non in $\bar{\eta}$ praeter aeolicum ἀγνήκαμες pro ἡγνοήκαμεν Hes. et adjectiva quae vocantur ὀλοπαθῇ, valde vero suspectum Πρηρόσια θυσία Hes. Syncopen excludunt Apollonius et alii praepositionem πρό curtari negantes. — Nominum, quae in postrema syntheti parte collocata sunt, modo prima syllaba vocalem amittit, modo quae sequitur. Illius generis exempla compluria sunt sed non unius modi. Nam aut merismus mutatur ut δίφρος παρὰ τὸ δύο φέρειν Schol. Od. III. 324. quod amplius declaratur adjectione epitheti synonymi δίφροι διωχεῖς Poll. X. 47. aut vox integrior in conspectum non venit: μεσοδόμη μεσόδμη συγκοπῇ³⁾ EM. 581, 5. quicum Apollonius in Lex. οἰστοδόκη

3) Galen. Gloss. μεσόδμη ἢ καθ' ἓνα οἶκον εἰς δύο μερῶν διαιρεμένην

et *καπνοδόκη* componit. Alia non concisa sed a concisis derivata sunt: *Θεοδόμητον καὶ κατὰ συγκοπὴν Θεόδητον* Gud. 258, 24. Etenim hoc et similia *νεόδητος*, *λυρόδητος* sequuntur exemplum perfecti *δέδημαι*, quod nemo ex *δεδόμημαι* factum dicet; illud vero Grammaticorum ritu fictum est ad speciem parasyntheti *οἰκοδόμητος*. Eadem differentia est nominum *Ἀβλητῆρες μάρτυρες* et *Ἀβολήτορες μάρτυρες* Hes. Nam ut latine testes dicuntur *arbitri* ab *adbitendo* et *superstites* a praesentia, sic illa nomina derivata sunt a verbo congregiendi *ἀβολεῖν* id est *συμβάλλεσθαι* ⁴). Parique vicissitudine dicitur *ἀμβολάδην* et *ἀναβλήδην*, *συμβόλησις* et *σύμβλησις*, *λιθοδόμητος* et *λιθόδητος* ceteraque v. ad Phr. 588. quae a syncope non minus longe remota sunt quam *ἄκμητος*, *γλωσσότμητος*, *πρότμησις* et alia, *Ἐπιβλαί περόναι* Hes. quum post *ἐπιβοᾷ* positum sit dubium est an pro *ἐπιβολαί* subrepserit; ceterum neutrum legitur sed *βλῆτρον* simili intellectu et eodem *Ἐπιποληΐδες περόναι*. Hinc incidit ejusdem glossa *Περίπληκα περιπεπόληκα*, quae si nihil vitii contraxit, perquam notabile praebet syncopae genus; nam *δέδημαι* et *δεδόμημαι*, *βέβλημαι* et *βεβόλημαι* causas diversas habent. *Ἐπιπλα* dubitatur utrum pro *ἐπίπλα* dictum sit proprieque τὰ *ἐπιπλέοντα* significet ut *ἄκρόπλα* τὰ *ἐξεπιπολῆς ἐμπλέοντα* Erotian. an pro *ἐπίπολα* id est *ἐπιπόλαια* sive *ἐπιπολάζοντα*. Hoc probabilius videtur etsi adjectivum *ἐπίπολος* (ut *πρόσπολος*) solum in usu est, non τὸ *ἐπίπολον* sed *ἐπιπλον*. In Aelian. H. Ann. XIV. 16. *λόφοι ὑπέρακροι*, οὓς *ἐπιπλάς* (cod. *ἐπίπλας*) οἱ νομευτικοὶ ὀνομάζουσι, idem significari videtur quod nomine proprio *Ἐπιπολαί* declaratur, sic enim dicebantur rupes Syracusis imminentes οἱ ἄκροι κρημνοὶ τῶν *Ἐπιπολῶν* Thuc. VI. 97. Cum eodem verbo *πέλω* compositum est *Δίπολοι διπλαῖ*

διορίζουσα τοῦ δόκου εἰρξίς οἶον μεσοδόμη τις οὔσα, ubi post *εἰρξίς* in cod. additur *μόκωσις*, hoc est, puto, *δόκωσις* ἢ *διορίζουσα τοὺς δόμους*, uno verbo τὸ *μεσότοιχον* sive paries intergerinus, quo conclavia disparantur.

testium mentio in memoriam revocat Schol. II. XXII. 254. τοὺς Ἰωνῶνας Ἀττικοὶ δῆγους φασί scr. ἰδυίους.

Αἰσχύλος Hes. sicut *Sophocles* *δίγονος μάσθλης* dixit pro *διπλῇ μάστιγι*. In *Nic. Ther.* 41. *μίσγε δ' ἔνοδμον ζορκὸς κέρας* quosdam omissa particula scripsisse *νέοτμον* id est *νεότομον* colligimus e *Schol.* ἢ *ἔνοτμον νέον, ἀρτίως κοπέν*. *Λάβρος*, si *Homerum* consulimus et huic proximos, non voracitatis notionem habet sed violentiae vehementiaeque, quippe de fluctibus atque ventis dicitur; postea ad animalia translatum est. Itaque simplex videtur ut et *ζαβρός πολυφάγος*, unde non longe abeunt *λάρος* et *ζάρος* avium voracium nomina. Pro *άλιβρώς* *Lycophr.* 443. omnes praeter unum codd. praebent *άλιβρός*, quod *Hermannus* *Opusc. T. V.* 241. ab *Epicorum* aliquo ex *άλίβορος* contractum putat sed suspectum reddit ceterorum in una terminatione constantia *σιδηροβρώς, νεοβρώς, βαρυβρώς* etc. *μολοβρός* vero quod veteres eodem redigunt, originem altius abstrusam habet v. *Parall.* 259. Cum illo quod de *δίφορος* et *δίφρος* dicitur, comparari posset decantatum illud *ἄγνος τὸ φυτόν παρὰ τὸ τοὺς ἐσθίωντας ἀγόνους ποιεῖν*, nisi haec substantivi et adjectivi convenientia fortuita videretur. Sed quod in *EM.* 600, 43. dicitur *νεόγονος καὶ κατὰ συγκοπὴν νεογνός*, incredulum esse oportet cui non satis faciat licet *Graeci* ipsi obliti sint⁵⁾. Nam a *νεογενής* primum factum esse *νεογνής* ut *ἴγνης* et *segnis* id est *ἀγεννής*, et mutata declinationis forma *νεογνός* sicuti *Ἀνδροκλος, Θεσκιλος, Μάντικλος, Φέρεκλος* ex *Ἀνδροκλῆς, Θεοκλῆς* etc. dicta operosius videtur, nec communibus tanta conceditur metaschematismi libertas quanta propriis. Germanae igitur synopae, qua intellectus non mutatur, exemplum unicum recipimus *νεογνός* et huic affine *ὁμόγνιος*, quod procul dubio ex *ὁμόγονος* concrevit eum solita terminationis paragoge. Nomen cum substantivo compositum profert *Epim.* I. 138. *ἐκ τοῦ ἑκατόν καὶ τοῦ βούς ἑκατόμβος καὶ τὸ θηλυκὸν ἑκατομβοή καὶ ἐν συγκοπῇ ἑκατόμβη*. Hic ego iudicium meum nullum interpono. Sed si *μέσαβον* idem est quod

5) Ex *Oppiani* verbis *τρίγλη τριγόνοισιν ἐπώνυμός ἐστι γοναῖσι*, non sequitur quod *Eustathius* colligit 1934, 26. poetam hoc nomen ex *τριγόνῃ* contractum putasse ut *Schol.* ait ad *Hal.* I. 590. *κατὰ συγκοπὴν καὶ συγκοπὴν*.

μεσάβοιον sive μεσόβοιον hoc est lorum quo jugum et temo conjunguntur, duorum οο primitivi βοον alterutrum erepsisse oportet. Agmen claudunt duae particulae: τὸ ἦϋτε ὑπὸ συγκοπὴν πεσὸν ἦνωται καὶ τὸ τί ποτε ἐν τῷ τίπτε Apollon. Adv. 559. De illo alibi dicitur; τίπτε ab impetu interrogandi profectum est, cujus vis ad simile ποῦ ποτε non permanavit. Ἔστε παρὰ τὴν ες καὶ τὸ τέ παραπληρωματικόν, διὸ καὶ ψιλοῦται ἀττικῶς. Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν ἀπὸ τοῦ ἔως τε κατὰ συγκοπὴν εἶναι ἡγούμενοι EM. 382, 10. qui quod de aspiratione dicit, fortasse verum est v. Ahrens. Dor. 37. sed de causa haud dubie fallitur; nam ἔστε non ex ἔως τε, cujus testes certi desunt, sed ex ἔς ὃ τε cohaesisse hodie non dubium habetur v. Ellendt. ad Arrian. II. 11, 4. Pronomen simplex hoc modo elisum esse uno illo exemplo Anth. VII. 724. ἔσκε θάνη pro εἰς ὃ κε parum confirmatum est facilisque correctio a Dindorfio in Thes. proposita ἔστε. Hactenus de syllaba prima.

§. 2. Ἐκ τοῦ ὀλοός γίνεται ἡ κλητικὴ ὀλοέ καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ⁶). Ἐὰν δὲ ὀλός ἡ εὐθεῖα, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλέ καὶ οὐκ ἔστι συγκοπή. Περὶ παθῶν Ἡρωδιανός EM. 622, 46. Hinc cognoscimus Grammaticos bisyllabae vocis solum vocativum reperisse neque exploratum habuisse utrum antiquius sit, ὀλός an ὀλοός, id quod nos quoque dijudicare nescimus. Etenim verborum quae cum ὄλω (ὄλλυμι) comparari possunt, unum θόρω ex se progenuit adjectivum θούρος, cui convenit οὔλος. Huic autem si nativam vocalem restituimus, ὄλος potius nascitur quam ὀλός, cujus accentum syncopae tribui contrarium est regulae, neque pertinet ad diastolen; nam appellativum ὀλός i. e. θολός pariter oxytonon est. In ολος unum exit adjectivum primitivum κόλος etymi expers. In οος compluria sed nullum syncopae opportunum praeter multiplicativa quaedam. Pro δίπλ' ἐρέω in Empedocl. v. 34. ed. Sturz. v. 88 Karst. non refragabor si quis δίσσ' ἐρέω corrigat vel etiam διπλᾶ ἐρέω verbo in bisyllabum coacto. Sed

⁶prim. I. 442. τὸ ὀλέ κτητικόν (κλητικόν) ἐκ τοῦ ὀλοός συγκέκοπται καὶ ἐκ τοῦ ἡλέε ἡλέ.

poetae Augusti temporibus subijuncti sine controversia διπλά usurparunt alpha correpto, hisque supparees scriptores διπλότερον et διάδιπλα. Quod vero Schaeferus Praef. Apoll. p. XV. his adjungit superlativum ἀπλότατον, id minime evincitur ex Zosimi epigrammate Anth. VI. 186. βρωθὸν μὲν ἀγραύλων δίκτυον ἄνθετο θηρῶν Δᾶμις, ἀπλότατον δ' ἄλὶ τοῦτο μιτοῖράφες ἀμφίβληστρον Κλείτωρ. Nam pro illo adjectivo, quod cum dativo ἄλὶ parum apte cohaeret, scribendum videtur ἀπλωτόν ut in L. VI. 167. δίκτυα ἐξ ὁσίοις ἀπλούμενα. Ἀπλότης antiquum est et atticum; suspectum vero ἀθρότης pro ἀθροότης, quanquam ne hoc quidem sat graves habet auctores; causa autem diversitatis posita in primitivis; nam ἀπλόος vulgo non dicitur sed ἀπλοῦς, ἀθρόος vero multo probatius est quam ἀθροῦς, manetque in composito ἀθροοποσία Med. Mosq. p. 78. quod in Thes. omissum, sed alia sumuntur ab illo, ἀπλοπάθεια, διπλόθριξ. Eadem est de δίκρος sive δικρός controversia⁷⁾; nam idem δικρόος et δικροῦς scribitur idque alii simplex esse putant ut διπλοῦς, alii compositum vel cum κόρος id est κλάδος vel cum verbo κρόω sic ut δίκροτος v. ad Phryn. 233. Parall. 42. Clara vero et evidens est syncope nominum, quibus sermo novitius circumfluit κύρις pro κύριος, Διονύσις etc. v. Proll. 501.⁸⁾ Cum ἀθρότης communitate sortis junctum est ἀκαθάρτης, quod in uno Apocalypsis loco legitur non abhorrens a cetera hujus libri barbaria sed a Griesbachio correctum est secundum codd. quosdam. Si regula veritatis ab usu scriptorum probatissimorum repetenda est, σκόροdon integri nomen obtinebit, σκόροdon

7) Si integra est Arcadii regula p. 74. τὰ εἰς ῥος δισύλλαβα ἐπὶ συμφώνου ἀρχόμενα (adde ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ τὸ κ) ὀξύνεται, illa de accentu dubitatio eximitur.

8) Hic allatis simile est Μαράθωνις pro Μαραθώνιος positum in Anth. VII. 340. quod varie tentatur, et σμερὶν ὃ ἐστὶν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν καὶ πρισμὸν μαρμάρου Gregor. in Rhetorr. Gr. T. VII. 1126. quo significatur σμηρίον sive σμυρίς. Δακρύδην σκαμονέας ὁπὸς Schol. in Libr. Med. ante Zonar. CXIX. negligenter pro δακρύδην scriptum est hoc autem idem quod δακρύδιον ut θριδάκιν, γογγύλιν in Geopp.

affecti, unde ἐσκορδισμένος in EM. 384, 51. nisi ἐσκορδισμένος scripsit ut Aristophanes, herbaeque nomen σκόρδιον et composita σκορδοειδής, σκορδόπρασον, προσκορδοφαγεῖν apud Dioscoridem et aequales. De feminino ὄργυια magis Eustathio assentior p. 917, 34. ἐκ τοῦ ὀρέγω κατὰ συγκοπήν, quam Buttmanno, qui epsilon verbo proprium, nomini adventicium esse putat Gramm. II. 106. Ab ὀρέγω duci potuit ὀρογή ut ab ἐρέγω ὀρογή sed aberratum est ad ὀρόγυια, unde ἑκατοντορόγυιος et ἑπτορόγυιος vocali sensim obsolescente. Ab eodem ὀροφή Philoxenus etiam ὀροφή natum esse putavit πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ συγκοπῇ ὀροφή ἢ σκέπouσα τὸ φῶς Orion. 122, 15. quibus ἑρβος apposui Techn. 301. Oenoae urbis incolae Οἶνοαῖοι dicuntur et Οἶναῖοι sed hoc a diverso prototypo Οἶνη v. Meinek. ad Steph. s. h. v. Pro στήμνιος apud Theophr. et Hesych. recte repositum est στημόνιος, sed constat verbum ἀπὸ τοῦ γείτων γείτονος γειτονιῶ καὶ συγκοπῇ γειτνιῶ EM. 229, 30. Choerob. Orth. 189, 5. et quae hinc pendent Μεταγείτνιος Apollinis cognomen solemnumque Μεταγίτνια id est feriae compitales, et mensis qui in Inscr. VIII. Rossii de demis Att. p. 30. Μεταγειτονίων vocatur. Παροπάμισον Dionysius quum aliter versui accommodare non posset fecit Παρπάμισον v. Proll. 433. Συρμάται οἱ Σαυρομάται Steph. qui alio loco Σαρμάται posuit. Haec et Κόρβας pro Κορύβας ex graeca analogia judicari non possunt, οἱ βάρβαροι γὰρ ἐλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ φυλάττουσι Steph. s. Κάσπειρος. Jam ut sermonem ad detrimenta syllabae finalis *ος* traducam, duo monosyllaba ζῶς et σῶς plerique affecta esse consentiunt, ζῶς ἐκ τοῦ ζωός Hero-dian. Schol. II. V. 887. σῶς ἀπὸ τοῦ σῶος Anecd. Bekk. 347. sed quomodo affecta sint ambigitur; τὸ ζῶς ἐκ τοῦ ζωός κατὰ συναλιφήν ἢ συγκοπήν Epim. I. 399. synaloephen vocans quam Choeroboscus Can. 172. crasin appellat: σεσημαῖνται τὸ ζωός· οὐδέποτε γὰρ κρᾶσις γίνεται βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συνερχομένων· τὸ γὰρ Κισσῆς καὶ Νηρῆς οὐκ ἐδέξατο κρᾶσιν ἀλλὰ συναίρεσιν· quod nomen cum crasi confundens Joannes p. 6. ζῶς, inquit, ἐκ τοῦ ζωός

κατὰ συναίρεσιν ⁹⁾). De altero Schol. Eur. Hec. 973. ἀπὸ τοῦ σῶος κατὰ συγκοπὴν γίνεται σῶς. Buttmannus contra in Gramm. I. 245. neque crasin admittit neque syncopen sed ab adjectivis oblitteratis ζαός et σάος contracta esse ζῶς et σῶς, hinc autem per diectasin fieri ζωός et σῶος. Hoc anticipavit Eustathius 63, 6. ἀπὸ τοῦ σάος κατὰ κρᾶσιν σῶς καὶ προστεθέντος τοῦ ὁ σῶος. Sed haec diectasis ut concedatur dictionibus poeticis πρώονες etc. parum convenit ad haec quae in communem usum recepta sunt. Ideo praeferam quod in EM. 741, 56. dicitur σῶος a σῶω derivatum esse ut a ῥῶομαι ποδόῤῥωος et pariter a ζῶω substantivum ζῶον et ζωός adjectivum mutato propter merismum accentu; hinc autem monosyllaba illa extitisse puto vel syncope vel crasi. Accentus neutri repugnat. Sed nonnulli utramque repudiantes ad synizesin se converterunt; Schol. II. XVI. 445. Ἀρίσταρχος μονοσυλλάβως ζῶν, ἄλλοι δὲ ζωόν, sicuti in alio Homeri loco genitivus ἥρωος pro bisyllabo est v. §. 7. et herbae nomen cum eodem illo adjectivo compositum in Macri Flor. de Herb. XVIII. 711. pro trisyllabo: *dicimus acidulam quam Graecus dicit αἰζοον* sive ut in libris quibusdam scribitur αἰζοον, sed Graeci quos legimus herbam fabulosam aut ἀείζων vocant aut ἀείζωον quatuor syllabis. Δμῶς et Τρωῶς sine dubio primitiva sunt ut antiqui dicunt, δμῶός vero et Τρωός, quae ad anadromen referunt, metaschematismo terminationis effecta sicut σίκυς et quod Helladius Phot. 871. reprehendit σίκυος, σμινύς et σμιννός, ἰγνύς et ἰγνύα, cetera. — Pronomen τίς, quoniam cetera interrogativa in ὅς exeunt, analogiae defensores rigidi aeolice et antique τῖος dictum esse perhibent postea autem τίς κατὰ πάθος EM. 729, 27. Sed nominativum illum, qui nusquam legitur, dativo τίῳ affingere videntur v. Ahrens. Aeol. 127. proportionis conservandae causa, quam a pronomibus prototypis non magnopere exigimus. — Genitivo tertiae declinationis in οός exeunti alterum ὁ eximi posse in EM. 517, 25. significatur,

9) Sic etiam Eustath. 618, 9. et Choeroboscus ipse in hac causa utroque nomine promiscue utitur.

si quidem verba a librariis corrupta recte interpretamur. Sunt vero haec: *Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου φησὶ κλέος κελεός καὶ συγκοπῇ κλέος· ὀξύνην δὲ δεῖ*. Pro *κελεός* Ahrensius Dial. Dor. 235. tacite substituit *κλέεος* nec mutat Bergkius Pind. Fr. p. 297. sed repugnat oxytonesis et ex Schol. Pind. Nem. II. 77. *ὀρειᾶν (ἀντὶ τοῦ οὐρειᾶν) κατὰ ὕφεσιν ὥς τὸ κλέος ἔκατι* apparet non de genitivo neutrius *τοῦ κλέους* agi sed de feminino *τῆς Κλεοῦς*, qui integre legitur Nem. III. 145. *εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελούσας*. Ubi quum duo codd. *Κλεός* praebeant, summe credibile est Scholiastam hunc locum in animo habuisse sed quod saepius apud Pindarum legisset *Χαρίτων ἔκατι, Μουσῶν ἔκατι, Διὸς ἔκατι*, id memoriae lapsu substituisse pro synonymo, quod illo loco legitur, *ἐθελούσης*. Eodemque ut opinor scripturae vitio deceptus ille in EM. huc se recepit ut poetam *ο* micron genitivi exclusisse diceret: *Κλεός ἀντὶ τοῦ Κλεόος* (id est *Κλεοῦς*) *συγκοπῇ Κλεός*, quod non defendam exemplo genitivi *Λατός* in Inscr. v. Ahr. Dor. 174. Jam profligatis simplicium syncopis de vocabulis duplicatis quid tenendum sit dicere experiar.

§. 3. Huic generi duae suppositae sunt species; nam *ο* micron aut primae parti subducitur aut secundae. Quas rationes sequuti scriptores vocalem nominum non purorum ultimam ante vocalem sequentis modo cum ea contraxerint ut *ἰσουργός*, modo omiserint *ἰσάργυρος*, modo retinuerint incolumem *ἰσοῦψής* v. ad Phr. 675. quaestio amplior est quam quae hoc in transitu tractari possit; hic modo paucorum mentionem faciam quae Grammatici attingunt affectionis incerti: *ἀγρόανλος καὶ συγκοπῇ ἄγρανλος* Epim. II. 343, 3. quorum nominum posterius solis poetis concessum est, alterum ne his quidem; *αὐτοέντης καὶ συγκοπῇ αὐθέντης* I. 427, 8. Phrynichus vero App. 15, 11. *Σοφοκλῆς λύσας τοῦνομα αὐτοέντης εἶπεν· ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης*, sicut *αὐτερέτης, αὐτάρκης* etc. Eadem vero vocalis ut ante consonam exterminetur rarissimum est: *τὴν Χερρόνησον Χέρνησον εἶρηκεν ὥς ἐν τῇ πρώτῃ* Schol. Apoll. IV. 1175. In primo libro v. 925. e multis codd. repositum est *Χερρόνησος*, sed in altero non permittit metrum; adjectivi

χερός, quicum utrumque cohaeret, vestigia omnia erasa sunt cum pulvisculo; nam in supplemento Schottiano Oppian. Cyn. IV. 198. ἀφρὸν ἀποσταλάει δὲ ποτὶ χέρον, non haec est scriptura codd. sed χέρσον, quod in σχερόν mutandum aut potius verba ποτὶ — αἰδομένῳ omittenda erant; illo utitur v. 361. ῥῖνας σχεδόνεν χέρσοιο τιθέντες. Alterum est ἐναρφόρος ἢ πολεμική ἀπὸ τοῦ φέρειν τὰ ἔναρα EM. 337. quod Enyus epitheton fuisse videtur vel Amazonis cujusdam; si πολεμικός scriptum esset, ex Hesiodo sumtum dicerem qui Martem ἐναρφόρον usurpavit, non ἐναρσφόρον ut Buttmanus scribit Gramm. II. 461. not. plaudente Schneidewino Conject. 11. id enim non minoris licentiae est quam πνρσφόρος foret vel φέρσβιος.

Nominum pure terminatorum unum pertinet ad primam declinationem ζείδωρος, si id ex ζειόδωρος concisum est EM. 410, 8. quippe hoc versui heroico inconveniens neque erat quicum commutari posset; nam substantiva ζωοδότεια, ὀλβοδότεια, θεσμοδότεια, καρποδότεια etc. homerica consuetudo repudiat; sed probabilior crasis ex ζεόδωρος ut πλέον πλεῖν. De secundo ordine tria afferuntur neutralia: ληιβότεια ὥφειλε ληιοβότεια, συνεκόπη δὲ διὰ τὸ μέτρον Epim. I. 263. quomodo etiam ληνόμος decurtatum est. Alterum αἰριπόλιοι δμωαί· Σιμωνίδης ἐκ τοῦ αἰριοπόλιοι συγκοπῇ τοῦ ο. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 38, 46. Hunc erroris insimulat Schneidewinus Simonidem Fr. CXXVII. 122. ἐριπόλιοι scripsisse suspicans id est *grandaevae*. Sed causa recidit in librarios; poeta enim haud dubie ἐριπόλοι scripsit ut νηοπόλοι eoque nomine lanificas εἰροπόνους sive ἐριουργούς significavit. Tertium σιοείδης σιείδης (hoc accentu) συγκοπῇ τοῦ ο EM. 134, 24. ad nomen plantae σίον retuli ad Buttm. 450. His adjunge δικτυβόλος et δακρύρροος si hoc cum δάκρυον compositum est ut δακρυογόνος etc. v. §. 4. Eorum quae cum masculinis composita sunt duplex est ratio. Nam si pars prior syntheti vocalem longam continet ut λαός, ζῶον, dubium fit utrum ο cum eo contractum an exemptum sit; quae dubitatio pertinet ad Λαδικεύς, Λακράτης, λατόμος, ζωγράφος, ζῶφυτον. Syncopen vero subiit nomen feminae in Marini V.

Procl. XXIX. p. 71. XXIII. 26. ter repetitum Ἀσκληπιγένεια, nam plene dicitur Ἀσκληπιόδοτος et Ἀσκληπιόδωρος. Adjectivum ἡλίβατος ex ἡλιόβατος natum esse pervulgata est opinio sed parum plausibilis nec placita Herodiano ad II. XV. 619. cf. Hermann. ad Eur. Suppl. v. 91. Si conjectare permittitur, subest vox prisca *sublime* significans quae ex aliis celsarum rupium epithetis elucet, ἄλιψ πέτρα Hes. ἡλιτενής πέτρα ὑψηλή Suid. quod cum ὑψιτενής convenit, et e notissimo αἰγίλιψ. Ab adjectivo ἄλιος id est μάταιος compositum ἀλιόφρων non legitur sed pro eo ἀλίφρων in Naumachii Nupt. 63. suspectum tamen Brunckio qui χαλίφρων praeferit. Contrarie Hesychius interpretatur Ἀλιφροσύνη ἱκανή φρόνησις, quo loco alii οὐχ ἱκανή alii κενή corrigunt sed ille fortasse cum ἄλις compositum putavit, quod plerique omnes per ἱκανῶς explicant. Heroum nominibus Δηίφοβος, Δηίλοχος, Δηίφονος Eustathius pag. 925, 59. p. 943, 3. adjectivum δήιος intextum credidit, neque aliunde ortum est Δαῖμαχος scriptoris nomen qui a Polybio Δηῖμαχος vocatur, et Δαῖλοχος, quod quum alpha longum habeat, non potest ad dativum δαῖ referri, unde δαῖσφαλτος proficiscitur¹⁰). Adjectivi forma integrior emergit in Δηιολέων et in dorico δαῖόφρων, quod Aeschylometri causa restituitur pro δαῖφρων. Aliud adjectivum cum δήιος compositum non reperi. Ἀξιόθεος in epigrammate hominis semibarbari in Welckeri Syll. 246. pro Ἀξιόθεος accipitur. Musaei pater alibi Ἀντίφημος vocatur, alibi Ἀντιόφημος v. Passow. ad Mus. p. 22. a diversis fortasse principiis ut ἀντιστατεῖν et ἀντισστατεῖν, παλαιγενής et παλαιογενής, ἀρτιπαγής et ἀρτιοπαγής, quod significatu discrepat non specie solum; ἀρτιος non componitur nisi cum epithetis numerorum. Τανάχαλκος πολύχαλκος Suidas ex mendoso Anthologiae libro hausit sed ταλαπενθής et ταλαπείριος a ταλαός repeti oportet; tritocliton τάλας omnino

10) Δηίων quod in Thes. pro adjectivo affertur ex EM. δηίων ἀπὸ τοῦ δήιος ὡς διπλάσιος διπλασίων, nihil aliud est quam proprium Δηίων ἀπὸ τοῦ δήιος τῷ λόγῳ τῶν συγκριτικῶν Choerob. Orth. 193. Apud Zonaram 493. Δηίων σημαίνει τὸν πόλεμον non τῶν πολέμιων scribi debet sed τὸν πολέμιον· ille enim nominativus est.

non componitur. *Κραταίρινος, κραταιγύαλος* et all. aut cum *κράτος* conjuncta sunt vocali copulativa in diphthongum mutata ut *πυλαιμάχος, Θηβαιγενής* v. ad Phr. 648. aut, si illa syncopae cessit, cum *κραταίος* ut *κραταιόχειρ*, quod admodum novitium auctorem habet, et *κραταιόγονος* herbae medicae nomen quae eadem *κράταιγος* nominatur¹¹⁾. Vocem obsoletam *νέποδες*, qua *ἀπόγονοι* significantur, et novitiam *νεόποδες*, qua stolones et pampini ex pampino nati, Niclasius ad Geopp. IV. 3, 6. comparat tanquam conjunctas et congermanas, quod non absurdum videbitur reputantibus animantium fruticumque subolem iisdem vocari nominibus *ὄζους, κόρους, ὄσχους, μύσχους*.

§. 4. De nominibus tertiae declinationis quae vocali terminantur nihil est quod disputari possit; nam *γονυπετής, μεθυδότης, δακρύρροος, γιτυποιμήν* non cum genitivis in *vos*, qui ne suppetunt quidem omnibus, conserta sunt sed cum integris *γόνυ* etc. ut *ἀστυνόμος, δορυφόρος, αἰπυμήτης, δασύμαλλος* etc. Verum haud pauca dicenda sunt de iis quae in consonam exeunt vel liquidam vel sigma. Illius generis duplicem naturam designat EM. 576. *μελαγχροίης*¹²⁾ παρὰ τὸ μέλαν ἢ σύνθεσις· τὸ δὲ μελανοπτέρυγες καὶ τὰ ὅμοια παρὰ τὴν μέλανος γενικὴν, ὥστε πῇ μὲν τὴν γενικὴν λαμβάνουσιν ὡς τὸ μελανόχροες, πῇ δὲ τὸ οὐδέτερον ὡς τὸ μελαγχαίτης. Sed hic alius qui intercinit in cod. Voss. *μελαγχαίτης* ἀπὸ τῆς γενικῆς κατὰ συγκοπήν. Atque hanc sine dubio praetulit auctor canonis in EM. 810, 53. τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα σύνθετα κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπὸ εὐθείας συντίθεται ἀλλ' ἀπὸ γενικῆς, φρενοβλαβής, χειροήθης, cujus consecrarium est nomen *φρέμπαρος* ὁ βλαψίφρων, quod Hesychio restitui pro *φρεμπάρωσις*, ex *φρενόπηρος* contractum esse; haec enim est vulgatioresynthesis ratio et hujus nominis et similium *φρενοπληγής, κυνοθαρσής, χθονογηθής, χιονόχρως, τερενόχρως* etc. Ita pro-

11) Eustath. 1938, 2. κατὰ τὴν τεχνικὴν παράθεσιν ἀναλογεῖ τῇ συνθέσει τοῦ κραταίπεδον τὸ κραταίβιος, κραταίπυλος, κραταίτονος (scr. κραταίγονος.)

12) Eodem acentu p. 576, 14. *μελαγχρής* ἀπὸ τοῦ *μελαγχροίης* (sic) συνεκόπη.

babile fit *μελαγχαίτης*, *μελάνθριξ* caetera, syncope potius coartata quam cum nominativo copulata esse. Unum hanc rationem respuit monosyllabum *πᾶν*, *πάνοπλος*, *παναληθής*, sed hoc nomen toto genere exlex et solitarium est ac ne integre quidem componitur sed alpha correpto. Eorum quae rho consonam in exitu habent, duo interdum vocalem in commissura amittunt *χείρ* et *πῆρ*. Dupliciter enim dicitur *χειρόνιπτρον* sive *χειρόνιβον* et *χέρνιμμα* sive *χέρνιψ*, *χειρόβολον* et *χερβόλιον*, quod Du Cangius s. *Χερόβολον* affert. Ac simili modo casus secundi analogiam sequuntur adjectiva *πυροῤῥαγής*, *πυροεργής* (ut *κηροτρόφος*, *θηρορόμος* etc.) omissaque vocali *πυραυγής* et sequente consona *πυρδαής*, *πυρφόρος*, nam haec quoque ypsilon breve habere videntur ut est in simplicibus ante rho sequente consona *κύρβις*, *Σύρτις*, *κύρτος*, *μύρτος*, *θύρσος*, *φύρσαι* Apollon. II. 59. *φύρσον* Nic. Al. 693. *κύρσαι* Hesiod. Opp. 689. Quint. XIII. 394. Soph. Oed. C. 247.¹³⁾ Sed in Aeschyli senario iambico legitur etiam *πυράύστης* eadem mensura qua apud Homerum *Πυραίχμης* Paeonis nomen, hoc est producta prima vel quia in arsin incidit vel ad imitationem nominativi. Transeo nunc ad alterum genus quod EM. eodem loco cum adjectivo *μέλας* edisserit; pergit enim *ὥς* (scr. *καὶ*) *ὅταν εὖρωμεν δρυπετής*, *ἀπὸ τῆς δρυὸς εὐθείας λέγομεν εἶναι*, *τὸ δὲ δρυοκολάπτης ἀπὸ τῆς γενικῆς*. Sed hunc refellit prosodia nominis *δρυπετής* sive ut plerique scribunt *δρυπεπής*. Id enim sic ut *δρύφακτον*, *ύφορβός*, *συβώτης*, *ἰχθυβόλος* ypsilon breve habet, quod longum foret si haec cum nominandi casu composita essent¹⁴⁾. Itaque duplicem horum adjectivorum formam cognoscimus, unam plenam similemque genitivi *δρυοκολάπτης*, *ύφορβός*, *ἀχλύόπεζα*, *ἰχθυολύμης*, *ὄφρυόσκιος*, alteram sic ut dixi deminutam. Pari mobilitate quae nomen brachycatalectum in principio habent, huc illuc commeant: *βοτρυοφόρος* βο-

13) Haec verba qui properispomena faciunt respectu praesentium, non reputant conditionem mutari accessu consonantium v. Parall. 409 sq.

14) Quod Quintus *δρυτόμος* ter pro dactylo usus est, arsi potius effectum videtur quam synaeresi v. Koechly ad I. 250.

λέγω Epim. I. 200, 1. Sed ostenditur alia via ceteris planior, *θέσπεις* simplex esse a *θεῖος* productum cum epenthesi duarum consonantium ut *λεῖος λισσός λίσπος*, *ἐλεία ἐλεσπίς* id est *τόπος ἐλώδης*, *εἰλύω εἰλισπῶ* et fortasse *Σόος Σῶσπεις*, *σόος sospes*, *φλέω φλύω φλοῖσβος* v. Diss. I. c. II. §. 2. atque ad hoc confirmandum aliquid conferunt composita *θεσπιδαές* (πῦρ), *θεσπιέπεια* (πέτρα) quorum pars prior nihil aliud quam *θεῖος* significat. Manifestior est origo nominis quod Eustathius secundo loco apposuit τὸ ὁ συγκοπιόμενον πέφυκεν ἐφελκυστικὸν²⁰) γενέσθαι τοῦ σίγμα ὡς *θέσφατον* Epim. I. 420. Huic igitur quae defluxit vocalis, non in totum periit ut ante vocales solet *θέορτος*, *θεάρεστος* etc. sed compensatur sigma vicario, unde plurimum differt pleonasticum in nominibus ab Eustathio proxime attextis *θεόςδοτος* et *μογοστόκος*²¹). Neque hoc fugit Scholiastam II. IV. 293. τὰ βραχέα *θεραπεύονται* διὰ *προςθέσεως*, *μογοστόκος*. Hoc insiticio sigma auctum videtur *Λυκόσουρα* et *οὐδενόωρα*, quod Herodianus ad VIII. 178. minus commode cum *κυνόσουρα* confert — εἰ καὶ σπάνιος ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ γενικῆς ἐντελουῖς²²). Sed *κυνόσουρα* ad parathesin pertinet v. Diss. V. c. 1. §. 4. Illa vero sigma expletivum habent pro *οὐδενόωρα*, *Λυκόουρα*, cui convenit gentilicium *Κυνοουρεῖς* in Inscr. Spart. Eodem auctum est *κράσπεδον*, si Grammaticis credimus id ex *ἀκρόπεδον* factum esse ὁ micro simul in alpha mutato sicut *δικοπόλος* *δικασπόλος*, pro quo minore licentia dici poterat *δικηπόλος* ut *δικηφόρος*. Neque secus existimandum de solemni nomine *Ἡροσάνθεια* Hes. et appellativo *άλίσπεδον*, si haec recte ita scripta sunt;

20) Sic etiam loquuntur de vocalibus quae consonas in societatem assumunt: τὸ ε̄ ἐφελκυστικὸν ἐστὶ τοῦ ν, ἢ ε̄ ἢ εν EM. 431, 22. et Choeroboscus Can. 852, 20. τὸ ῑ εἴωθε γίνεσθαι ἐφελκυστικὸν τοῦ ν ὡς λέβησιν. Vulgo autem literae quae attrahuntur sic appellari solent.

21) Sigma his insertum scripsi sic ut in fine vocabulorum solet ut distinguerem ab eo quod in locum vocalis successit ut *θέσφατον*. *Θεόφατον* et *θεοφατίζει* pro usitatis affert Hesychius.

22) Duobus illis Paulus Sil. in Tab. Mund. I. 200. adjecit tertium *φραεοσφόρος*.

pro illo tamen Photius Ἡροάνθεια exhibet, alterum in omnibus quidem Pollucis libris legitur sed a Bekkero circumscriptum est propter sequens ἀλίπεδον²³⁾ quod quum alibi extet tum etiam apud Lycophronem iota producto ut ἀλήπτειρα Anthol. et ἀλίβαπτος in versu Nicandri, cui nonnulli ἀλίβλαπτος supposuerunt. Denique Harpocratio auctor est nonnullos ἀλίπεδον ad verbum ἀλῖσαι retulisse *volubrum* denotantes. Cum θεόςδοτος Tzetzes ad Lyc. 47. componit leonis epitheton ταυροσφάγος, nec tamen omittit id ab aliis ad σφάττειν referri; λαγωσφόνος sustuli ad Phr. 629. sed a suspitione remotum habeo quod Hesychius profert Θεοσκυνεῖ θεοὺς τιμᾷ²⁴⁾. Θεοσεχθρία ab Hermanno rejectum ad Eur. Iph. T. 192. retinuit Meinekios in Archippi Fragm. Vol. II. P. II. 725. Eodem modo explicantur substantiva quaedam generis neutrius quae genitivum habent in ὄς purum exeuntem τὸ θυοσκόος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὄ λέγουσι Epim. I. 178. Quippe θυοκόος dicendum fuisse putat ut ἡθολόγος, τειχομάχος etc. vel concinnius θυηκόος. Διόςθυος ἐν συνθέσει ὃν ἐφύλαξε τὸ ὄ EM. 278, 25. Aliena vero huc deflectit Schol. Lips. II. V. 126. et Eust. 528, 5. ἐν τῷ σακέςπαλος καὶ σακεςφόρος ἀναγκαῖος ὁ πλεονασμὸς τοῦ ὄ. Hoc enim non extrinsecus adjectum est sed fungitur vice vocalis elapsae quae cernitur in compositis ἐλεόθρεπτος, ὄρεσπόλος. Et hoc clarius enunciat Gud. 198, 5. ἐπεσβόλος (scrib. ἐπεοβόλος) καὶ κατ' ἐναλλαγὴν ἐπεσβόλος, enallagae nomine significans tropen quae vocalis ο defectionem sequi solet. Eadem obtinet in multis similium ἀκεςφόρος, τελεσφόρος, γραεσφόρος,

23) Ἀλίπεδον τὸ νεῦον πρὸς θάλασσαν πεδίον Psell. Gramm. v. 286. in Anecd. Boisson. T. III. similiter alii τόπον ἀλιτενῇ interpretantur. Cum ἀλίσπεδον fortasse aliqui contulerunt Aegisthi nomen *caprimulgum* interpretantes ut Orion p. 24, 14. παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω Αἰγισθος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὄ Αἰγισθος, a capra nutritus Aelian. V. H. XII. 42. Hoc ex Herodiani libro περὶ σχημάτων affert EM. 137, 33.

24) Interpretes apponunt Θεοσκυνῇ δόξαν θείαν ἔχουσαν, quod θεοκωδῇ scribendum est. Θεοσκυνεῖν Aeschylus in anapaestis Agam. 86. scripsisse videtur pro θυοσκινεῖν v. §. 6. quicum olim contuli *thlasos et sacra movere* Valer. Fl. III. 540. sed hoc ad zeugma referri potest.

quod in Anth. L. n. 26. pro *γαυγός* scribendum est si quidem a poeta christiano hanc accuratorem exigimus, *ὀρέσσιος* et *ὀρέσσιος*, quod jam olim ad Aj. v. 175. pro *ὀρέσιος* reposui, et alia ad Phr. 672. allatis²⁵). Omicron genitivi finale praetermitti sigma incolumi exemplum unicum ideoque a dubitatione non alienum est *Θυστολία* *στρπολία* Hes. sed eo omisso evanuit in quibusdam nominibus propriis *Κλεγέτης*, *Κλέθεις*, *Κλέστρατος*, quae nunquam nisi in nummis et Inscr. inveniuntur. Neutra in *ας* exentia vocalem genitivi characteristicam modo retinent integram *κεραυός*, modo in eta vel in alpha longum mutant, *σειληφόρος*, *κρεανόμος*, frequentius vero in sigma *σειληφόρος*, *γερασφόρος*, *τερασκόπος*, *κερασβόλος*. Sed *κρεασφάγος* Lycophr. 660. quamvis multorum codd. consensu munitum jure rejicitur, nam *κρεωφάγος* dicitur et *κρεοφάγος*, quod intuens *Κρεσφόντης* suspicor ex *Κρεσφόντης* natum esse, et ionice *κρετφαγεῖν*, *κρεηδόκος*, *γερηφορία* Dionys. Hal. — Particulae intentivae δά consonam auxiliarem subjectam esse affirmat Epim. I. 149, 22. *δαςπλήτης* (*δαςπλής* vel *δαςπλήτης*) ἐκ τῆς δά ἐπιτάσεως πλεονασμῷ τοῦ σ. Hic igitur *μεγάλως πλήσσουσαν* interpretatur, alii *διςπροςτέλαστον* nemo verum scit. — Cum synthetis, quae pro *ο* asciverunt *σ*, veteres contendunt genitivos simplices syllaba *φι* auctos. Schol. Vict. ad Il. IV. 452. *ὄρεσφι ἢ συγκοπῇ ἔδωκε τὸ σ ὡς θέσφατον* explicatius EM. 645, 10. *τὸ κατ' ὄρεσφι κάτεισι ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ὄρους καὶ τὸ ἐπ' ὄχεσφι λυώμεθα ἔπποιν ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἄρματος ὡς ἀπὸ τοῦ θεόφατον, οὕτως ὄρεσφι (ὄρεσφι) καὶ κατὰ συγκοπὴν (ὄρεσφι). Οὕτως Ἡρωδιανός* quae complet Epim. I. 221. *ἀπὸ τοῦ ὄρους ὄρεσφι καὶ συγκοπῇ τοῦ ο καὶ πλεονασμῷ τοιοῦτο καὶ τὸ ὄχεσφι. σημαίνει γὰρ ἀμφότερα γενικάς*. Certissimum genitivi exemplum est *ἀπὸ στήθεσφι*, in quo sigma neque pleonasticum est ut in *θεόςδοτος*, neque pro *ο* finali successit sed per-

25) Nominativos *ὄρες*, *ἄνθες* etc. ad quos linguae gangeticae scrutatores nos remittunt Grammatica graeca a se deprecatur. Genitivorum *ὄρεσος*, *σάκεσος* etc. si quam unquam notitiam habuere Graeci, cito obliti sunt.

tinet ad terminationem casualem $\overline{\text{ος}}$ non minus quam in dativo $\sigma\acute{\upsilon}\nu$ ὄχεσφι, Ἐρέεσφι τέκνοις Hes. a nominativo ἐρέυς, cuius accusativum ἔρεας idem affert. — Nomina in $\overline{\text{ις}}$ et $\overline{\text{υς}}$ desinentia quomodo componantur paullo ante exposui sed omisso sigmatismo; cuius exempla pauca sunt neque abunde explorata. Primum quaeritur $\overline{\text{Θεμισκρέων}}$ num, ut Hermannus putat ad Oed. C. 1191. cum indeclinabili $\overline{\text{Θέμις}}$ parathesi junctum sit quasi $\overline{\text{Θεμίτως κρέων}}$, an pro $\overline{\text{Θεμιοκρέων}}$ positum, cuius exemplum est $\overline{\text{Θεμιόπλεκτος}}$. Cum hoc conferri potest synthesis nominis $\overline{\text{πόλις}}$, cuius a genitivo triplex nascitur propago, una analogiae aptissima $\overline{\text{πολυφύλαξ}}$, altera concisior $\overline{\text{πολίπορθος}}$, tertia ascitu literae sigma de via deflectens, vel unius $\overline{\text{πολι-σ-όχος}}$ pro quo $\overline{\text{πολισούχος}}$ receptum est v. ad Phr. 667. vel duorum $\overline{\text{πολι-σσ-ονόμος}}$ ²⁶). Ad metrum aequaliter conveniebat $\overline{\text{ποληνόμος}}$ sed genitivos in $\overline{\text{ηος}}$ exeuntes componi nescimus. Ἰσφατον βίαιον (βιαίως) πεπραγμένον Hes. Guietus cum $\overline{\text{ἴς}}$ compositum censet. Nominum in $\overline{\text{υς}}$, quae supra syllabam sunt, nullum ad hanc corruptionem inclinatur; nam $\overline{\text{ἀλυσπάρθεια}}$ jam diu remotum est. In duobus autem urbium peregrinarum nominibus, quorum casus secundus in $\overline{\text{υος}}$ exit, pro $\overline{\text{o}}$ substituitur $\overline{\mu\upsilon}$: Σηλυμβρία ἀπὸ Σήλνυος, Πολτυμβρία ἢ Πόλνυος πόλις Steph. Sed monosyllaborum nonnulla sigma asciverunt: Μύσφονον παγίς Hes. et verbum comice fictum $\overline{\text{μυσπολεῖν}}$, tum Ὑσπολεῖν συβωτεῖν Hes. Ὑσπορος Nonn. XXVI. 168. si hic Indiae fluvium, quem Ctesias Hypobarum nominat, ad graecam, ut Graeculi solent²⁷),

26) Hoc alii aliter conjectant. Buttmannus Gramm. II. 46. priscos πόλισσα dixisse suspicatur; Wieselerus Conject. in Aesch. Eum. p. 153. genitivum πολίδος fingit.

27) Sic Ἀδιαβήνην nominatam putant διὰ τὸ δυσχέρειαν ἔχειν τὴν διάβασιν Suid. Γήπαιδες οἶονεὶ γῆς παῖδες EM. Σαμάρεια σῆμα Ἀρεως v. Meinek. ad Steph. 552. Ἀράξης ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν Sch. Aesch. Prom. 716. Eust. ad Dion. v. 14. Hoc argumentum in Nicanoris libro Μετονομασιῶν tractatum esse suspicor e Stephani verbis s. Τάναις, ubi de Acesine loquitur: ἡλλήνισται τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων ὡς Νικάτωρ φησί. Sed cautionem adhibet Strabo XII. 607. ἐκαλεῖτο Σκῆψις εἴτ' ἄλλως εἴτ' ἀπὸ τοῦ περισκεπτος εἶναι, εἰ δεῖ τὰ παρὰ τοῖς βαρβάροις ὀνόματα ταῖς Ἑλληνικαῖς ἐτυμολογεῖσθαι φωναῖς.

revocavit originem memor domestici *Βόσπορος οἶονεὶ βοῆς πόρος* EM. quod ex analogia *Βοόπορος* dicendum erat vel *Βοήπορος* ut *βοηνόμος*. Verum de sigma ejusque usu duplici haec dixisse suffecerit²⁸).

Vocalem qua nomina connectuntur a verborum compositione non alienam esse ostendunt exempla praesentis temporis *βουλόμαχος*, *τιλλοπύγων* et all. in P. II. c. I. §. 6. afferenda et plurima aoristi *ἀμαρτοεπής* etc. v. ad Phr. 767. Eam vero amisit appellativum *σύργαστρος ὁ ὄφις ὁ γαστρεῖ συρόμενος* Heliobol. Schol. ad Dosiad. Aram v. 26. et nomen proprium *Βερνίκη* id est *Φερωνίκη* Veronica apud scriptores sacros et ecclesiasticos, idemque videtur appellativum *βερονίκη* sive *βερνίκη*, quo Graecitas inferior succinum insignivit²⁹) fortasse quod ab athletis amuleti instar gestabatur ad adipiscendam victoriam. Cum verbo puro contextum est *κρούπεζα*, quo significantur tibicinum calceamenta lignea sic dicta *διὰ τὰ κρούματα* Poll. VII. 87. id est *ἀπὸ τοῦ κρούειν*. *Νέποδες* si *Apio* recte interpretatus est *νηξίποδες*, a *νέω*. Verba in *τω* desinentia componuntur vel a futuro *ἀνυσίεργος*, *ἐρυσίπτολις*, *τανυσίπτερος* etc. vel a praesenti omissa quae verbum finit vocali *Ἀρτύλαος*, *Ἀρτύμαχος*, *Γανιμήδης*, *Ἐρύλαος*, *τανύπεπλος*, *ἀνύπους ὁ ταχύπους ἀπὸ τοῦ ἀνύειν τοῖς ποσὶν* Hes. nisi vera scriptura fuit *τανύπους*³⁰) unumque *ο* longo in breve mutato *ἀνύδρομος* in Anacr. Fr. XCI. sed controversum; Bergkii enim *τανυσίδρομος* scribendum putat. De indeclinabilibus

28) Quae Buttmannus §. 66. p. 262. cum *ἐπεςβόλος*, *θεόςδοτος*, *ὄρεσφι* confert tanquam pleonasmō affecta *ἀληθέστατος*, *ἀκουσθεὶς*, a nostra causa sejuncta sunt, aptiora vero adverbia loci, quae Grammatici in contrarium trahunt: *οἱ Λωριεῖς τὸ ὕπισθεν ὕπιθεν λέγουσι καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν ἐκθλίβοντες τὸ σ* Gregor. 222. *ἐκτοθεν καὶ ἐκτοσθεν*, *ἐντοθεν καὶ ἐνιοσθεν*· *μόνον τὸ πρόσθεν οὐκ ἀπέβαλε τὸ σ* Epim. I. 178. Antiquius videtur *πρόθεν*, quod superest in compositis *ἀπ'προθεν* et *Ἐκπροθεν ἀπὸ παλαιοῦ* Hes. et *ὀπιθεν* magis nativum quam *ὄπισθεν*.

29) In Latinitate media gummi sandaraceum, quo utensilia obducuntur, vernix vocatur, francogallice *vernix*, germanice *Firniss* et *Verniss* species succini.

30) *Τρυφάλεια* cum *τρύω* compositum esse Buttmanni opinio fuit Lexil. II. 250.

nihil huc refertur praeter praepositiones homericas ἀππέμπειν κατὰ συγκοπήν Apollon. Lex. et ὑββάλλειν, quae alii apocopae adjiciunt v. Hofmann. Quaest. II. 62. Sed quum de prima compositorum parte sat multa dicta sint, deinceps quaeremus de altera.

§. 6. O micron syllabae primariae exemtum esse duobus probatur exemplis, quorum unum est Lycophronis v. 1313. τὸν τετράπνην ὕδρον pro τετραπνόην hoc est bicipitem τέσσαρας πνοὰς ἔχοντα, quem si τετράπνουν vocasset, cum vulgo esset loquutus. Alterum in EM. 182, 47. ex ignoto poeta profertur ἀχρὴς δ' ἀνέπαλτο ἀπὸ τοῦ ἄχρους τροπῇ αἰολικῇ ὥς φοβήμενος· ἢ ὥς παρὰ τὴν χρόαν μελαγχροΐης, οὕτως ἀχροΐης καὶ κατὰ συγκοπήν ἀχρής. Trope si esset, ἄχρης scriberetur; cetera ignotum est minimeque probabilis Heynii conjectura ad II. II. 269. pro ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο VIII. 85. aliquando lectum esse ἀχρὴς δ' αὖ ἀνέπαλτο. Sed quicunque hoc usus est adjectivo, certe syncopen fecit utique non diphthongi ut iste dicit sed vocalis simplicis quae in primitivo χρόα apparet. Cum aucto χροιά compositum est μελαγχροΐης protocliton, cui fidem facit casus quartus μελαγχροΐην in Orph. Lith. et oxytonon tertiae declinationis de quo loquitur Schol. II. XIII. 191. ἀπὸ τῆς χροός γενικῆς ἐστὶ μελαγχροΐης καὶ ἄχροές. Huic diphthongum eximi asseverat Choeroboscus Can. 174, 9. τὸ μελαγχρής, δ' εἰς οὐς ἔχει τὴν γενικὴν, ἀπὸ τοῦ μελαγχροΐης γέγονε κατὰ συγκοπήν. Sed vero intelligi sic oportet solum \bar{o} micron et huic subtractum esse et hinc derivatis τὸν μελαγχρῆ, τὸ μελαγχρές, quae ex poetis comicis afferuntur cf. Proll. 256. Cursim praetereo duo nomina propria, Μήτιχος quod Keilius in Anall. 91. et alii e Μητίοχος factum putant, et Δήιχος. Illud addubitavi in Proll. 343. pro altero in Quint. I. 529. jam Pauwius Δηίοχος reposuit. Minore dispendio \bar{o} micron eximitur syllabae ultimae nominum quorundam in $\bar{o}s$ purum exeuntium. Non illa dico quae in EM. 975, 18. memorantur: Μενέλας καὶ Δορύλας ἀμφίβολον εἴτε συγκοπῇ εἴτε κράσει τοῦ $\bar{\alpha}$ καὶ \bar{o} εἰς $\bar{\alpha}$ μακρόν. Ea enim pura et directa crasis est, quam synaloephae nomine impertit Apollonius Adv. p. 585. sed

loquor de adjectivis in \overline{oos} . Horum alia cum verbis composita sunt, $\sigma\iota\alpha\lambda\omicron\chi\acute{o}os$, $\phi\upsilon\lambda\lambda\omicron\chi\acute{o}os$, alia accentu diverso cum nominibus $\pi\omicron\lambda\acute{\iota}\chi\omicron\omicron s$, $\lambda\iota\gamma\acute{\iota}\pi\tau\omicron\omicron s$, $\delta\acute{\xi}\acute{\epsilon}\gamma\omicron\omicron s$, $\pi\alpha\chi\acute{\upsilon}\nu\omicron\omicron s$ etc. Inter haec vero eminet $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}oos$ quod in prosa dici solet $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\upsilon s$ intellectu plerumque substantivo Demosth. Polyb. XIV. 41, 9. Dio Cass. XLV. 38. et al. v. Wyttenbach. ad Plut. de Educ. p. 101. et huic nominativo subjiciendi sunt obliqui casus qui apud Atticos reperiuntur $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}\omega\upsilon$ Plat. Legg. V. 736. A. $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\iota s$ Soph. etc. Sed idem dicitur $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}os$ $\kappa\alpha\tau\grave{\alpha}$ $\sigma\iota\gamma\kappa\omicron\pi\eta\grave{\nu}$ $\kappa\alpha\iota$ $\alpha\grave{\nu}\acute{\alpha}\delta\omicron\sigma\iota\upsilon$ $\tau\omicron\upsilon$ $\tau\acute{o}\nu\omicron\upsilon$ Eust. 858, 38.³¹⁾ quo Pausanias utitur I. 35, 6. II. 36, 7. et suppres v. Ellendt. ad Arrian. IV. 3, 4. sed improbat: $\text{Ἡρωδιανός φησιν ὅτι χεῖμαρῶντος ῥητέον ἀλλ' οὐχ ὥς τινες χεῖμαρῶτος, καὶ χεῖμαρῶτοι ἀλλ' οὐ χεῖμαρῶτοι ὥς οἱ πολλοὶ φασιν}$ Eust. 496, 44. Pluralis hic ambiguus est, nam et ab attico $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\upsilon s$ repeti potest et a vulgari $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}os$, unde pendet illa de accentu disputatio in Schol. ab II. IV. 452. Etenim Ptolemaeus hic $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\iota$ $\pi\omicron\tau\alpha\mu\omicron\iota$ scribi jussit acuta penultima tanquam a recto $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\upsilon s$ declinatum manente accentu ut $\acute{\epsilon}\pi\acute{\iota}\pi\lambda\omicron\iota$, $\pi\alpha\rho\acute{\alpha}\pi\lambda\omicron\iota$, $\acute{o}\lambda\iota\gamma\acute{o}\chi\omicron\iota$, $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}\chi\omicron\iota$, quae Theophrasto nuper e codd. restituta sunt pro non contractis $\acute{o}\lambda\iota\gamma\acute{o}\chi\omicron\iota$ et $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}\chi\omicron\iota$. Herodianus vero $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\iota$ proparoxytonon fecit $\acute{\iota}\nu\alpha$ $\acute{\epsilon}\kappa$ $\tau\omicron\upsilon$ $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\upsilon s$ η $\gamma\epsilon\gamma\omicron\nu\acute{o}s$ $\acute{\epsilon}\acute{\iota}\gamma\epsilon$ $\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\omicron\upsilon$ $\acute{\epsilon}\nu\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\sigma\tau\epsilon\rho\omicron\upsilon$ $\omicron\acute{\iota}\delta\epsilon$ $\tau\acute{o}$ $\acute{\epsilon}\nu\iota\kappa\acute{o}\nu$ $\acute{\epsilon}\nu$ $\tau\eta$ $\sigma\iota\upsilon\eta\delta\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\iota$ ($\beta\alpha\theta\acute{\upsilon}\rho\acute{\rho}oos$, $\acute{\alpha}\psi\acute{o}\rho\acute{\rho}oos$) η $\tau\acute{o}$ $\sigma\iota\upsilon\eta\lambda\iota\mu\acute{\mu}\acute{\epsilon}\nu\omicron\upsilon$, ex quo ille concludit pluralem illum non a contracto $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\upsilon s$ declinatum sed ex integro $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\iota$ contractum esse accentu in antepenultimam translato; quod fortasse ideo factum putavit quia paroxytonon pro inclinamento nominativi contracti $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{\rho}o\upsilon s$ haberi possit; hoc autem Homerum quoad posset abstinuisse dicit³²⁾. Licuit etiam $\chi\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\rho\acute{o}s$

31) Minus recte p. 925, 15. apocopen appellat.

32) Ab hac ratione desciscere videtur quum genitivum adjectivi $\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\xi\omicron\omicron s$ Il. X. 373. non ut Ptolemaeus $\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\xi\omicron\upsilon$ scriberet quasi crasi compactum sed $\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\xi\omicron\upsilon$ $\acute{o}s$ $\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\nu\omicron\upsilon$ tanquam holopathes. Nam apud Homerum saepissime legitur $\acute{\epsilon}\acute{\upsilon}\xi\omicron\omicron s$ et $\acute{\alpha}\gamma\chi\acute{\iota}\nu\omicron\omicron s$ simplexque $\nu\acute{o}s$ permultis locis, $\nu\acute{o}\upsilon s$ semel. De synizesi nemo cogitavit. $\text{Ἐϋξίου ἐνδοθι νηός}$ Quint.

scribi et χειμαρόω, χειμάροοι cum paralipsi ut saepius legitur καλλίροος et ὠκύροος, sed nemini libuit; nec magis repertus est qui χείμαρρος proponeret quod Mehlhornius suadet Gramm. §. 146. sed Herodianus haud tacite damnat. Neque est hujus syncopae apud Homerum exemplum. Nam quod in EM. 184, 19. et Sch. II. VII. 413. traditur ἄψορρος παρὰ τὸ ἄψ καὶ τὸν ῥόον πλεονασμῷ τοῦ ο, id scientiores cum ὄρω ὄρνυμι copulatum judicant, unde Ἀπορρὸν πάλιν Hes. nunquam enim refluxum significat sed παλίνορρον sive παλίσσυντον v. ad Aj. v. 369. et Techn. 134. Quae cum ξόος composita sunt, quantum a crasi, tantum a syncopae abhorrent δίξοος, μονόξοος, τετράξοος et pleraque eorum quae cum ξέω cohaerent actorem significantia κεραιοξόος, δορατοξόος, λιθοξόος una cum derivato λιθοξοῦν, sed pro δορυξόος etiam trisyllabum reperitur δορυξός κατὰ συγκοπήν EM. 283, 34. idemque 425, 5. affert cognatum ἡλαξός (sic) ἀπὸ τοῦ ἡλαξόος ὥσπερ βοηθός βοηθός, quo nomine (ἡ λαξός) instrumentum λιθοξοϊκόν indicari videtur, uno verbo ξοῖς vel γλαρίς· nam feminas lapicidas haud sane novimus. Coraes ad Isocr. p. 278. narrat populares suos aurificem χρυσοχόν vocare; veteres utuntur integris χρυσοχόος, οἶνοχόος, ὑδροχόος, θνηχόος. Genitivus ΘΥΗΚΟΥ in Inscript. Att. N. 160. Corp. Inscr. p. 285. ex θνηκόου contractus hoc autem cum κέω (έκα) connexum videtur ut θυοσκόος, πυρκόος, quorum tamen nullum contrahitur neque desunt qui haec ad κοεῖν referant. Qui pro θυοσκινεῖς apud Aeschylum scripserunt θυοσκεῖς, dubito num hujus sive syncopae sive synaeresis exemplum proferre potuerint, sed et verbum θυοσκεώ, quod in Thes. his praefigitur, non minus ignotum est quam φυλλοχέω et λιθοξέω nec defenditur appositione parathetorum δακρυχέειν et δακρυχέεσκε. Δορυξειῖον et ὑδροχειῖον sicubi leguntur, librariis imputanda sunt sicut verba πνορρεῖν et σιαλοχεῖν, quod correxi ad Phryn. 572. Dorotheus περὶ Καταρχ. v. 77. γάννται Κρόνος εἰν Ὑδροχῇ fortasse integro

VII. 370. qui in hac parte versus dactylum praefert sequente certe dispondeo ἐῖρρῶου Ἑλλησπόντου VI. 289. VIII. 488. etc.

usus est omissa praepositione. *Βοηθός*, quod in prosa praevaluit cum paragogis *βοηθεῖν* et *βοήθεια*, etsi non prorsus idem valet quod vox poetica *βοηθός*, tamen quum cum eodem verbo *θέω* compositum sit ut *βοηδρομός* cum *δρέμω* nemo dubitavit v. EM. 730, 35. Simplex *θός* nunquam contrahi docet idem 452, 53. sed proprii *Πάρθους* secundum et tertium casum Homerus quinque in duas syllabas coegit etsi nullo loco opus erat neque fit similibus *Ἀλκάρθους*, *Ναυσίθους*, *Πειρίθους*, quorum qui vulgo feruntur genitivi *Ἀλκάρθου*, *Πειρίθου*, vel a contractis *Ἀλκάρθους*, *Πειρίθους* derivati sunt vel a concisis *Ἀλκαθός*, *Πείριθος* et quod in Proll. 365. e Polybio attuli *Ἀλκαθός*³³). Haec quum Reiskius ad Pol. I. c. iudicaret *penae acule scribenda esse contracte ex Ἀλκίθους, Πειρίθους* obscura ductus est memoria canonis in Parall. 251. expositi *Πόλυβος συγκοπή, οὐχ ὑφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἑλλειψιν ἐγένετο, ὥφειλεν εἶναι Πολύβος ὡς ὠκύπος*. Verum hanc quoque legem non religiosissime custodiri supra dictum est c. III. §. 1. *Ἀρχῖνος, Καλλῖνος* et his similia in Proll. 202. simplicia esse probavi ex mensura penultimae; nam corruptio ultimae, sive ea hyphaeresi efficitur sive syncope, nunquam eam vim habet ut producat proxima syllaba. Nomen proprium *Δόρυσος* simplexne sit an *δορυσσόον* significet, non constat; hoc et cetera poetica *κυνοσσόος*, *πολισσόος*, *λαοσσόος* vocali non destituuntur. Fatiloqui fabulosi nomen triplici modo scribitur *Εὐκλος*, *Εὐκλους* et *Εὐκλος* idque cum *Μάντικλος*, *Θεοκλος*, *Θράσυκλος* componi solet, quae eandem cum *Εὐκλῆς*, *Θεοκλῆς* etc. originem habere videntur, nisi forte alterum horum ex appellativo *θεοκόλος* ortum est. Servorum Siculorum dux nobilissimus in Diod. XXX. p. 121 Bip. *Εὐνος* vocatur sed ab aliis omnibus *Εὐνους*. Tribreve *Πολυνός* (hoc accentu) Quint. VIII. 86. fortasse ex *Πόλυβος* corruptum est. *Μελίχροος* et *μελιχρός* num Goettlingius de Acc. 194. recte huc retulerit, dubito; etsi enim interdum iisdem attribuantur, tamen alterum simplex videtur ut *πενιχρός*, quod

33) Pro *Ἀρηθός* Paus. VIII. 4, 7. correctum est *Ἀρηίθους*.

EM. 660, 15. ei apponit v. Proll. 345. alterum conjunctum ut ἄχρους, μελανόχρους. Tyranni Mitylenaei nomen Μέλαγχρος num *nigricolor* significet dubium est. Pro Ἀμειψυχρον μεταβάλλοντα Hes. cuius succurrit ἀμειψίχρων vel ἀμειψίχροον id est versipellem. Licentiae est quod Strato hominem mellei coloris μελιχρώδη dixit, id namque terminationi non purae convenit ut χεῖμαρῶος χεῖμαρῶώδης· a pura debuit esse μελιχροώδης ut κατάρῶος κατάρῶώδης, αἰμόχρους αἰμοχροώδης, αἰμόρῶος αἰμορῶώδης, pro quo in Hippocratis libris subrepsit αἰμορῶώδης. Postremo qui homericum χεῖρας ἀάπιους interpretati sunt ἀπτοήτους, nominativo ἀάπτοος attexuisse videntur accusativum aequae ficticiū ἀαπτόους. His pure terminatis subnecti possunt illae quae in Parall. 137. et 139 sq. disceptatae sunt, πάνδοξ, πῶλνψ.

§. 7. De declinatione, motione et conjugatione quae dicenda sunt, complectar una. Commenticia est syncope pronominum personalium: οἱ μὲν νέοι ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διάλυσιν σέο (καὶ κατὰ πλεονασμὸν τῆς θεν συλλαβῆς) σέθεν, εἶτα κατὰ συγκοπήν σέθεν· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ ἐμέ, σέ, ἔ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θεν Epim. I. 142. add. Gud. 161. Moschop. Sched. 12. Hic igitur remota syncope anadromen amplexus est similem illi qua ἐμαυτοῦ αὐτοῦ ex accusativis ἐμ' αὐτόν etc. orta putantur. Divergentem utrisque sententiam tulit Apollonius Adv. 597, 24. non ο micron primitivi σέο, ἐμέο, sed υ psilon contracti τοῦ exemtum esse statuens ut in adverbiiς Ἀεσβόθεν etc. Nominis κύων casus obliqui, quos Choeroboscus Can. 283, 3. et Theognostus Can. 283, 3. Epim. I. 241. EM. 664, 47. propter duorum canonum conflictationem coartantes censent, statim ab initio repudiarunt vocalem, quam nominativo ad effugiendam absonam brevitatem implicari necesse fuit. Pro κεκμηῖτι in Aeschyli versu Fr. 112. tunc repositum est adjectivum contrariae potestatis ἔλαττω· ἀκμηῖτι μαλκίων ποδί, quod ne verbo subjuncto repugnet unius literae detractio effici potest δίωκε μή τι μαλκ. ποδί. Ita facessit syncope. Nec valet amplius quod Eustathius 1607, 9. de genitivo bisyllabo ἥρως scribit δο-

κεῖ τισι συγκοπῆναι ἐκ τοῦ ἥρωος, nam hoc ipsum nunc vulgatum est Odyss. VI. 302. De adjectivis per gradus motis praeter alios scripsit Philoxenus, unde quaedam excerpta sunt in EM. 227, 25. τὰ εἰς ῥος συγκριτικὰ ἢ διὰ τοῦ ὀ λέγεται ἢ διὰ τοῦ ὦ, ὅθεν τὸ γεραίτερος, μεσαιτέρος, φιλαίτερος κατὰ συγκοπὴν γέγονεν ἀπὸ τοῦ μεσαιότερος καὶ φιλαιότερος καὶ τῶν ὁμοίων. "Ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μεσαιτάτος, φιλαίτάτος, ἄσμεναίτάτος³⁴⁾. Οὕτω Φιλόξενος εἰς τὰ συγκριτικά. Haec parum explanata est oratio. In prima parte terminatio αἰτερος uni adjectivorum generi permittitur, quod positivum habet in αῖος exeuntem. Id egregie convenit primo allatorum γεραίτερος, minus secundo μεσαιτέρος, nam μεσαιός non extat sed modo substantivum τὸ μέσαιον, prorsus vero discordat cum tertio. Quare suspicari libet post γεραίτερος excidisse alia justae formationis exempla παλαιτέρος, σχολαίτερος, his autem subjuncta esse verba ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες φιλαίτάτος καὶ ἄσμεναίτάτος, hoc est contra analogiam peccant; nam usu satis comprobata sunt et haec et alia quae illi varie excusant: ἰδιαίτατον ἀπὸ τοῦ ἰδία, ἰδιώτατον δὲ ἀπὸ τοῦ ἴδιος Thom. τὸ μυχαίτατος τροπῇ τοῦ εἰς α μυχαιτάτος γέγονε — τὸ μεσαιτάτον καθ' ὁμοιότητα τοῦ γεραίτερος, περαιτέρος Eustath. 1905, 35. quorum ultimum alii fortasse a feminino πέρα sive περαία duxerunt ut Buttmannus quoque Gramm. T. II. 347. et consimiliter Epim. I. 428. τὰ συγκριτικὰ ἐξ ὀνομάτων γίνεται, ὀξύτερος ἀπὸ ῥημάτων, φέριτερος ἀπὸ προθέσεων, πρότερος ἀπὸ ἐπιρρήμάτων παλαιτέρος et Fragg. Lex. ab Hermanno editi n. 77. p. 330. ἀπὸ τοῦ πρωί γίνεται πρωύτερον καὶ ἀπὸ τῆς πρωίας πρωιαύτερον ἀπὸ τοῦ ὀψέ ὀψύτερον, ἀπὸ τῆς ὀψίας ὀψιαύτερον. Sed ὀψύτερον propius est aeolico, ut ab Apollonio vocatur, ὄψι, cui convenit ὕψι, unde comparativus ὕψύτερος, sed is incertior quia in Theocr. VIII. 46. complures codd. ὕψότερος exhibent ab altero adverbii forma ὕψου ductum ut ab ἀγχοῦ ἀγχότερος solum, non ἀγχίτερος, pariterque fixa sunt ῥήιτερος et λωίτερος,

34) Sic Sturzius pro ἄρσενικώτατος.

quorum alteri positivus ῥά praefulcitur, alterum primitivo caret. Adjectivorum in εἰος exeuntium unum in motione vocali destituitur θέρειος θερειότατος καὶ κατὰ συγκοπὴν θερείτατος ὡς Ἄρατος καὶ Νίκανδρος EM. 447, 1. hoc autem Schol. Vict. II. XXIV. 149. cum γεραίτατος comparat.

Si in conformatione verborum \bar{o} cliticum omittitur praecedente $\bar{\omega}$ aut diphthongo cum \bar{o} contexta, quaestio pendet inter duas affectiones, syncopen et crasin. Εἰ διαιρούμενόν ἐστιν ἔζων, καὶ συναιρούμενον ἔξει τὸ $\bar{\omega}$ οἶον ἔζων ἔζων ὡς ἐπὶ τοῦ ἐπλων ἐπλων Herodian. Fragm. Hermann. XLII. 316. Cram. III. 259, 15. Sed de illo verius judicat Choeroboscus Can. 530, 11. ἐστιν ἔζαον καὶ κατὰ κράσιν ἔζων. Alterum, quo poetae utuntur soli, plerique cum ἔγων similibusque componunt v. ad Buttm. p. 12. Τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν Ἀττικῶν ἐστιν οἶομαι οἶμαι Plutarch. de Poes. Hom. c. XII. Ἐλούομεν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔλουμεν Schol. Arist. Plut. 657. a quo οἶμαι hactenus differt, quod haec sive crasis sive syncope primam personam non excedit. Post alias vocales et diphthongos \bar{o} micron supprimi posse fixum fuit Grammaticis qui, ut Heraclides, ἦν eram ex ἦον concisum esse putarunt Eust. 1892, 32. mediumque ἦμην ex ἦόμην EM. 430, 11. Epim. II. 374. et pariter praecipitatum ἀπὸ τοῦ κείομαι συγκοπῇ κεῖμαι EM. 523, 18. Theogn. Can. 146. v. Techn. 191 sq. Participium σεύμενος qui finxerunt (v. ad Buttm. 6.) exemplum ab indicativo σεῦται sumsisse videntur; insolentius est σαλευμένη quod Bergkius in Archil. Fr. XCIII. posuit pro σαλευομένη· nam derivatis verbis non idem licentiae datur quam primitivis. Si vocalem fugitivam antecedit consona, res omnis ad syncopen redit. Verum duorum verborum, quae in EM. 253, 23. proferuntur τὰ εἰς μὲν πληθυντικὰ καθαρὰ θέλει εἶναι· ἐὰν δέ που σύμφωνον γένηται, κατὰ πάθος λέγεται εἶναι ὡς δεδοίκαμεν κατὰ συγκοπὴν δέδοιγμεν, οὕτω φέρομεν φέρμεν, ἐπεπίθομεν ἐπέπιθμεν, prius non invenitur sed modo persona secunda φέρτε, alterum, quod etiam Schol. Vict. ad II. XIV. 55. aoristo attribuit, significatio arguit plusquamperfectum esse sicut ille quoque interpretatur ἐπεπιστεύκειμεν cf. Lehrs.

ad Herod. p. 80. Ὅρμενον ἐκ τοῦ ὠρμένον κατὰ συστολήν καὶ ἀναδρομήν τοῦ τόνου, ἢ ἐκ τοῦ ὀρόμενον συνεκότη Schol. II. XXI. 14. Cum δέγμενος, λέγμενος, ὄρμενος Grammaticus in Dissert. I. c. 9. p. 187. citatus confert ἄρχμενος tanquam eodem genere syncopae attenuatum, quod Critici duobus Callimachi locis restituerunt v. Kramer. ad Strab. T. I. p. 70. Illis tamen antecedunt modi recti ejusdem formae δέχιο, λέχιο etc. ἄρχμενος fortasse poeta metro inserviens vocali debita circumscripsit, qua caret ἔχμενος l. c. allatum et indicativus Ἐλέχμην ἐξηλεγχόμεν Hes.

CAP. V.

De ypsilon.

§. 1. Ypsilon in prima vocabulorum parte omitti saepius dicitur quam probatur. Πρωταεῖον ἐκαλεῖτο οἶον πυροταμεῖον· πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος EM. 693, 50. cui Salmasius ad Spartian. V. Hadr. c. 20. assensum praebeat inductus Eusebii loco in quo Brucheum Alexandrinum πυρουχεῖον vocatur. Hic si ita scripsisset agnoscerem acumen hominis voci peregrinae speciem graecam reddere conantis. Sed cod. regius praebet verius πυρουχεῖον ut in Vita Apollonii vocatur; nam regionem urbis splendidissimam a granariis nomen accepisse non constat et granaria aliaque horrea non πυρουχεῖα vel σιτοιχεῖα vel οἰνοιχεῖα dicuntur omninoque nullum vocabulum periecticum novimus cum verbo ἔχειν compositum, a quo multa quidem in ουχος derivantur sed ne unum quidem in ουχειον. Atque hoc argumento revincitur Goettlingii opinio de Acc. p. 11. Bruchion ἀπὸ τοῦ προέχειν denominatum esse. Non minus dubia est nominis προκώνια interpretatio in Anecd. Bekk. 294. et alibi tradita: προκώνια γένη θυμιαμάτων, οἱ δὲ τὰς ἀφρύκτους κριθὰς ἢ οἶον προκώνια πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένοι. Λάγνης ex λαγύνης contractum esse dicitur Choerob. Can. I. 146. πιμτροῦ ex πυρῶ Eust. 706, 15. ea vero est somniantium divinatio. Μώψ ὁ μὴ ὀξυδορκῶν Hes. alii per vitium pro μίωψ

scriptum putant, alii cum simili glossa *Νώψ ἀσθενής τῇ ὥψει* conferunt, quod confirmatur quodammodo affinitate verborum *μύω, νέω* nunc *νυστάζω*. Certa igitur in hac parte vocabulorum syncopae exempla desunt. Sed apparent in syllabis secundariis: *κῆνξ ὁ λάρος καὶ συγκοπῇ κίξ* Schol. Od. XV. 479. quanquam monosyllabum antiquiorem auctorem habet Homerum et fieri potest ut utrumque nomen pariter nativum sit quippe expressum ex sono vocis quam avis mittit; huiusmodi autem soni ab aliis aliter et audiri et exprimi solent v. Parall. 102. ¹⁾ *Ἄγκλον σκολιόν* Hes. Guietus non diversum putat ab *ἀγκίλος*, nec sejunctum a substantivo *ζάγκλη* hoc est *δρέπανον*, idque Strabo confirmat *Zanclen παρὰ τὸ σκολιόν* denominatam dicens hoc est a situ sinuoso sicut Luna Etruriae v. Parall. 141. Idem glossographus praebet *Θόρβος* (post *Θόροιο*) *ταραχή* et *Μολβίς σταθμίον τι* pro *μολυβίς*, vulgoque lana sucida *οἷσπη* dicitur et *οἰσύπη*, quod si cum sucus *ὀπός* conjunctum est quasi *οἶος ὀπός* eo intellectu quo sucidus et sucosus dicitur, bisyllabo excidit ypsilon ex *ο* natum ²⁾. In Galeni Gloss. pro *περσίας ὁ περυσινὸς οἶνος οἶονεῖ περυσίας* scribendum videtur *περσίας*, nam haec est legitima appellativorum terminatio, non *νας* et convenit adjectivum *Πέρσιος ὁ ἐξ ἐρήβων* Hes. quod nonnulli pro *περυσινός* scriptum, Hermannus autem tam integrum putat ut idem Theocrito restituat Opusc. T. V. 117. ³⁾ *Κορυφή* apud scriptores mediae aetatis legitur pro *κορυφή*, unde nomen *κύρβις* repetunt: *κύρβεις οἶονεῖ κορύρβεις κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ φ εἰς β* Schol. Apoll. IV. 280.

1) Monosyllabum *καῦξ* non extat sed accusativum affert Choeroboscus Can. 421. *περισπᾶται πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς ᾱ λήγουσα διὰ τὸ ἄγγον παραληγομένη γλαῦκα, καῦκα, προῖκα* etc. Aeque ignotum est *δαῦξ* in Cram. Anecd. Oxon. 243, 10. unumque novimus *Ταῦξ* fluvii nomen v. Parall. 100.

2) *Οἰσπώτη* EM. pro *οἰσπάτη* dici putat a nomine *πάτος*. Longius circumspicientibus occurrit *σπάτος* (*σκάτος*) *σπαιτλη*, quo evitatur sigma supervacaneum.

3) Aristophanem Rann. 986. non *περυσινόν* scripsisse sed *περυσινόν* Fritzschi conjectura est parum probabilis.

Haec si cognata sunt nomina, ypsilon quod in trisyllabo medium obtinet locum, in bisyllabo primum occupavit ut in Hesychianis *Τύρβη θόρυβος*, *Σύρβα θόρυβος*, et in proprio *Κορύβας Κίρβας*⁴⁾ nec obscure *Κύρβα* nomen urbis Creticae, quae postea *Πύτνα* dicta est id est *Petra* v. *Aglaoph.* 1155. significat *κορυφήν* ut *Κορυφώ* promontorium Corcyrae. Nomina in *υς* exeuntia ante terminationes, quae a vocali oriuntur, ypsilon retinent *βοτρυίτης*, *ἰχθύινης*, *σταχύινης*, *νεκυσμός*, *μυίσκος*, *πυίσκω*, quare *πηχίσκος*, *πηχίζω*, *πηχισμός*, *ἡμιπηχεῖον*, quae apud nullum scriptorum elegantium leguntur, affectis accedunt. Pro *ὀφρῆιν* Choerob. Can. 717, 24. *ὀφρνήειν* scribendum videtur. Ypsilon longum extrusum esse minime probatur exemplis quae Grammatici suggerunt: *παρὰ τὸ ἐρύκω ἔρυκος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔρκος* EM. 375, 13. Epim. I. 129. quod nomen primitivo *εἶργω* multo vicinius est quam verbum illud v. *Parall.* 123. *Λαφρία ἐπίθειτον Ἀθηναῖς ὅμοιον τῷ ἀγελείᾳ*. *Λαφυρία* γὰρ ἡ ἄγουσα τὰ ἐκ πολέμου λάφυρα, καὶ συγκοπῇ *Λαφρία* Sch. Lyc. 356. Hoc autem evertitur eo quod Diana quoque sic appellatur et Mercurius *Λάφριες*, qui dii feras et lucra captant sed *λαφυραγωγοί* dici non possunt. In casibus obliquis nulla fit syncopae significatio.

Verborum duo a Grammaticis huc trahuntur *ἄνω* et *ἀμβλώττω*. Illius mentio fit in breviario passionum, quod Bastius edidit ad Greg. p. 677. §. 8. *συγκοπὴ γίνεται ἐν τῷ ἀνόμενος ἀντὶ τοῦ ἀνυόμενος*, sed hoc potius ab illo productum est ut *εἰλόω* ab *εἶλω*. De altero in contrarias partes disputant EM. 80, 5. Epim. I. 81. Anecd. Par. T. IV. 8. *ἀμβλῶσαι τὸ ἀτελὲς βρέφος ἀποβαλεῖν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμπέλων*. ὁπότε γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀποκαυθεῖεν, λέγουσιν αὐτὰς ἀμβλινύττειν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀμβλώττειν. ἢ ἐκ τοῦ ἀμαλῆσαι, ὃ ἐστὶν ἀφανίσαι, κατ' ἐκβολὴν τοῦ α ἀμλῆσαι. καὶ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ἐπλεόνασαι τὸ β καὶ ἐτράπη τὸ η. Harum sententiarum priorem amplectitur Eustathius 1406, 3. *ἐκ τοῦ ἀναβάλλειν γέγονε τὸ*

4) Hesychius *Κροβάντιον πιλίον* (v. Proll. 90.) *Κορυβάντιον* περίθεμα κεφαλῆς, *Τιάρα κυρβασία*.

ἔμβληθην καὶ ἀμβλίσκειν καὶ ἄμβλωμα τὸ οἶον ἀναβληθὲν
 καὶ τῆς μήτρας, eundemque intellectum habent προβάλλειν
 Techn. 249. ἀποβάλλειν Du Cang. et Coraes ad Aelian. 338.
 itque latinum verbum *ejicere* v. Muncker. ad Lactant. Narr.
 Fab. X. 860. ed. Stav. Pro altera afferri possunt Galeni
 et Erotiani glossae Ἀμαλδύνεται ἀφανίζεται καὶ ἀμαυροῦται
 ὡς ἐν δευτέρῳ Γυναικείων ὄμματα ἀμαλδύνεται. Quae
 si quis cum aliis locis contulerit, ubi et hominum oculi et
 nitium gemmae et foetus quoque animantium ἀμβλοῦσθαι
 et ἀμβλύνεσθαι dicuntur, his vestigiis deducetur ad ad-
 ectivum ἀμαλής *debilis*, unde verbum Ἀμαλοῖ ἀφανίζει Hes.
 et synonyma ἀμαλδύνω, ἀμαλάπτω ut κοῖλος κολάπτω
 aelo Techn. 44. Ex ἀμαλώω autem contractis syllabis
 ortum videtur ἀμβλώω accedente beta ut μολεῖν μέμβλωκε
 ἰγχίβλως. Et ab eadem stirpe verba paragoga ἀμβλίσκω,
 ἔμβλώσκω, ἀμβλώπτω, ipsumque adjectivum ἀμβλὺς et de-
 rivatum hinc ἀμβλυώσσω, in quibus omnibus notio hebendi
 praecedit, abortiendi sequitur. De verborum temporibus
 obliquis unum hoc affertur: ἦλθον κατὰ συγκοπὴν ἦλθον
 Theogn. Can. 137, 13. Choerob. Can. 625, 24. sed fuit
 fortasse thema ἔλθω et diphthongo auctum Ἐλεύθω ἔρχο-
 υαι Hes.

§. 2. Synthetorum, quae ad hunc locum pertinent,
 pars major constat ex adjectivis in *υς* desinentibus: τὰ εἰς
 υς ὀξυνόμενα κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ συντίθεται καὶ φυλάσσει
 τὸ υ βραδυήκοος κ. τ. λ. Σεσημείωται τὸ Πολύμνια τό τε
 κύριον καὶ τὸ προσηγορικόν, ὅπερ ἐξέθλιψε τὸ υ „Πολίμνια
 παντερπῆς κόρα“ „Πολίμνια Οὐρανίη τε“ Ἡσίοδος Epim.
 L. 164. et 171. Appellativum, quod ille dicit, nihil aliud
 videtur quam femininum adjectivi πολύνυμιος epitheti loco
 positum ideoque accentu et spiritu distinctum a nomine
 proprio ⁵⁾. Musam Latini Polyhymniam vocant, Graeci
 nunquam; de andronymicis Πόλυμνος et Πόλυμνις parum
 constat utrum cum ὕμνος composita sint an simplicia ut

5) Herodian. ad Il. V. 76. Εὐαιμονίδης ψιλοῦται ἵνα κύριον γέ-
 νηται — διὰ τοῦτο καὶ τὸ πολύνυμια πῇ μὲν ψιλοῦμεν, πῇ δὲ δασύ-
 νομεν.

ἐρυμνός et alia in μν producta Proll. 169. 6) Adjectivum in una specie defixum est πολίμνος, eandemque vocalem sine offensa iterant πολύνδρος, βραχύνπρος, πολύνπρος, quare in suspicionem venit πολυπνία semel lectum apud Philonem, nec minus dubium πόλυγρος (omiss. in Thes.) Diosc. Mat. V. 116, 782. quanquam ne πολίμνος quidem inventum est. Sed nullam suspicionem admittit appellativum χέλνδρος. Ante alias vocales ypsilon saepius amittunt adjectiva in νς exeuntia; cujus generis exempla prima prodiderunt Aeschylus et Euripides ἀμβλωπός et εὐρωπός. His simile piscis nomen τράχινρος affert Athenaeus, βαθέσπερος, θηλάρσιν et θρασαίχιν Christiani scriptores praebent, quorum duo congruunt cum propriis Βάθιππος, Θράσιππος, hisque simile est Εὐθιππος. Unum hujus ellipsis exemplum a Grammaticis profertur: Δάσκιον τὸ δασύσκιον κατὰ συγχοπὴν Schol. Apoll. II. 1283. cui si accredimus, cum vocali simul ablatum est sigma ut in δύστονος ac similibus; negat vero alter interpretum, cujus adnotatio forte servata est in EM. δάσκιος οἶκ' ἀπὸ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγχοπὴν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δα ἐπιτακιοῦ. Machinae Archimedeae nomen saepius βαρυνολκός, non ita saepe βαρυνλκός scribitur, quod si probatur ad substantivum βάρος referendum est. Sic etiam ὀξύλαιον non ut ὀξύγαρον et ὀξύβαρον sed cum ὄξος compositum videtur et γλυκέλαιον non aliter quam γλυκόφυλλον, utrumque ignotum antiquis qui γλυκίμηλον et γλυκύθυμος dicunt. Pro καρέλαιον apud Galenum Hasius in Thes. καρυνέλαιον scribendum esse suspicatur, quumque plurima sint vocabula, quae ypsilon in paralexi habeant, vix credi licet huic uni deductum esse. Aequae incredibilis est derelictio vocalis vocem alteri subjunctam inchoantis, qualem comminiscitur Etym. Gud. 89, 31. αἰερπνος ὁ ἄγρυπνος παρὰ Πηγίνοϊς ὡς παρ'

6) Si Θεόγνις non ex Θεόγνιος contractum est ut Διονύσις v. Proll. 501. sed metaschematismus usitati Θεόγνητος, Πολίμνις quoque pro Πολίμνησιος accipi potest et fortasse Κλέομνις, quod pro Κλέομμις et Κλέομνις scribendum videtur, pro Κλεόμνησιος, quanquam hoc etiam cum Κλεομένης convenit et Θεόγνις cum Θεογέννης. Adeo libera est nominum propriorum fictio.

Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ. Οὐκ ἔστι δὲ ἡ φωνὴ κατὰ στέρησιν τοῦ τερπνοῦ ὡς ὁ ἄκακος. Δεῖ οὖν ἀποδείξαι τὸ ὀφειλόμενον υ. Ἔστι γὰρ κατ' ἐντέλειαν ἀτέρυπνος ὁ χωρὶς ὤν ὕπνου, quibus fidem suam addixit Schneidewinus ad Ibyc. IX. 123. Sed et ellipsis haec insolens et particularum separativarum ἄτερ, ἄνευ, χωρὶς cum aliis vocabulis compositio inaudita est. Quamobrem insomnes a poetis illis ἀτέρπους sive ἀτέρπνους dictos arbitror non universe sed quatenus ὕπνῳ οὐ τέρπονται et praecipue eos qui ab amica destituti, ut Plautus ait Amph. I. 1, 134. soli inviti cubant. Δώδεκα in EM. 234, 27. Epim. 196, 29. ex δυόδεκα factum dicitur per crasin; sed in usu est δυνώδεκα, quod quum pro paratheto fieret syntheton, ypsilon perdidit.

CAP. VI.

De vocalibus longis et diphthongis.

§. 1. Vocalium longarum primam in syllaba principali omitti in EM. 518, 20. affirmatur exemplo invalido: ἀπὸ τοῦ κληῖς γίνεται δικληῖς καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ συστολῇ τοῦ ι δικλῖς· ὁμοιόν ἐστι καὶ τὸ ἐγκλῖς, quod a Dracone 56, 18. praeteritum in Gud. 327, 21. rectius κικλῖς scriptum est ex illorum quidem opinione qui hoc in nomine verbum κλείω inclusum esse statuerunt ut EM. 513, 7. Alii probabilius a cillendo et oscillando ductum putant quia αἱ καγκελοθυρίδες perpetuo in motu sunt Proll. 141. κικκληῖς nemo novit; δικλῖς e δικλείς natum est correpta diphthongo ultima ut ἀντηρίς Parall. 231. Tertium est verbum τὸ ἱμι ἀπὸ τοῦ ἱημι κατὰ συγκοπὴν τοῦ η Choerob. Orth. 211. quod refellere piget v. Techn. 191. Ὀξύκοος et ὀξυκοῖα jam relegata sunt.

Plus curae impendendum est syllabis stirpi subnexus: ἐκ τοῦ Παιών γίνεται Παιάων ὡς Μαχάων καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η Παιήων καὶ αὖθις κατὰ συγκοπὴν Παιών Schol. Arist. Plut. 636. Eustathius vero p. 138, 8. non eta omissum putat sed alpha ex eta ortum: ἐκ τοῦ Παιήων κατὰ συστολὴν Παιάων εἶτα Παιάν ὡς Ἀλκμάων Ἀλκμάν.

Hoc *Παίαων* incognitum est; *Παίων* et *Παιηών* non solum syllabarum numero differunt sed etiam declinatione ut *Ἴων* *Ἰήων* sive *Ἰάων* ¹⁾, nec semper idem significant; quare ad metaschematismum transferimus, qui in nominibus propriis late dominatur. Pro exemplo est patronymicum, de quo EM. 210, 10. *᾽Οἰλιάδης οὐκ ἔστιν (ἀπὸ τοῦ) ᾽Οἰλεῖς, ἐπεὶ ᾽Οἰλείδης εἶχεν εἶναι*. Itaque Choeroboscus ap. Eust. 13, 38. ab *᾽Οἴλιος* derivatum dicit; alii vero quia hoc ipsum non reperitur, ab *᾽Οἰλεῖς ᾽Οἰληιάδης* ut *Ἰηληιάδης*, hinc *᾽Οἰλιάδης* factum putant *συγκοπέντος τοῦ ἡ* Eust. 927, 64. quomodo etiam Meinekius Anall. 224. patronymicum *Οἰκιάδης* ab ignoto nomine *Οἰκεῖς* repetit. Multis seculis post innotescit nomen a Stephano proditum: *ἀπὸ τοῦ Γέα ἐστὶ Γεάτης· τοῦ δὲ κυρίου Γέσιος ἔοικε Γεήσιος προϋπάρχειν ὡς τὸ Ἰθακήσιος, καὶ κατὰ συγκοπήν Γέσιος*, sed hoc a gentilicio illo ortum esse minime certum est. A neutris in *ος* exeuntibus adjectiva in *ηεις* duci non insolitum est, *τενχῆεις*, *τελήεις*, *ὑψήεις*, *κυδῆεις*. Sed non legitur *ὀρήεις*, quo utitur Philoxenus EM. 807, 11. *τὸ ὀρέστερος οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀρήεις ὀρηέστερος καὶ κατὰ συγκοπήν· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ος οὐδετέρων οὐδέποτε γίνεται συγκριτικόν*. At enim si alia vocabula ab *ὄρος* derivata nobis ante oculos constituimus *ὀρεΐτης*, *ὀρεΐτωρ*, *᾽Ορέστης*, *ὀρεστιάς*, contrarium illi decernamus oportet *ὀρέστερος* idem significare quod *ὄρειος*, solamque speciem comparativi habere ut *ὀπλότερον τύπῳ μὲν ἐστὶ συγκριτικὸν τῇ δὲ φωνῇ ἀνθ' ἀπλοῦ παραλαμβάνεται* Schol. II. III. 108. et multa huiusmodi, quae illi saepe breviter comparativa vocant, Arcadius p. 71. *συγκριτικῶς παραληγόμενα*. Praeterea ab *ὀρήεις ὀρηέστερος* ducendum erat ut *τολμήστατος*. Aliam syncopae fingendae causam praebuerunt vocabula dupliciter terminata, quorum brevior formam longiori substitutam putant: *βασιληῖς καὶ ἐνδεία τοῦ ἡ βασιλῖς* v. Proll. p. 48.

1) In catalogo equorum Oppian. Cyn. I. 172. *Ἴονες*, *Ἀρμένιοι*, *Ἀβυες*, *Θρήικες*, *Ἐρεμβοί*, nomen primum aut pro *Ἴονες* positum est aut pro *Ἰάονες*. Sed et systole offendit et exaeresis; cui vitio medetur correctio facilis *Ἄονες*. Boeotia enim nobilitatur equis.

et 476.²⁾ quorum illud adjective dicitur pro βασιλική, hoc substantive plerumque pro βασίλεια, sicut θεραπείς distingui potest a θεραπεής. Interdum ab eadem stirpe ducuntur adjectiva in ρος et ηρος significationis discrimine nullo vel pertenui ut λυπρός ἀντὶ τοῦ λυπηρός Sch. Eur. Med. 295. quod ad exemplum multa temere finguntur γεραηρός καὶ ἐν συγκοπῇ γεραρός EM. v. Proll. 279. λιβηρός λιβρός EM. ἐλαφηρός καὶ ἀφαιρέσει ἐλαφρός ὡς ἐχθηρός ἐχθρός Gud. 179, 51. Sch. Od. I. 164. quae jure repudiantur in EM. 39, 53. αἶσχος αἰσχρός, κῦδος κυδρός, ψῦχος ψυχρός, λύπη λυπρός. Οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰσχηρός συγκέκοπται. Falso rursus p. 170, 15. ἀνλῆτρεις ἀπὸ τοῦ ἀνλητηρίς v. Proll. 464. not. 50. sed tolerabilius φίλητρον καὶ συγκοπῇ φίλιτρον p. 795, 17. εἰδῶ εἰδήμων καὶ κατὰ συγκοπὴν ἴδμων Gud. 271, 20. nam horum certe utraque forma in usu est, illa a stirpe ducta, haec a traduce v. ad Phr. 131. Eadem causa est nominum in μα exeuntium; nam κῦμα non ἀντὶ τοῦ κύημα κατὰ συγκοπήν Schol. Apoll. IV. 1492. sed a verbo barytono ut φῦμα, θῦμα et ut a σύρω σύρμα sic a κύρω κύρμα, φύρω φύρμα, a circumflexo autem κύρημα ut φύραμα³⁾. Horum ordinem egreditur οἶδμα, quod Schol. Eur. Hec. 26. rectius a verbo οἶδομαι quamvis inusitato repetit v. Techn. p. 73. quam Orion. 119, 17. ἐκ τοῦ οἶδημα. Si Alcman, ut Grammatici perhibent, Περίηρος scripsit pro Περιήρης v. Proll. 282. id proprietate et nominis excusatur et dialecti. Quod in Gloss. Graecol. affertur μανίαξ pro μανιάκης nescio an metaplastis adnumerandum sit ut πάναξ, δρύπεψ⁴⁾, κήσφαξ, ἄτριψ etc. v. Parall. 290 sq.

2) Adde *τερής* et *τερής* (omiss. in Thes.) ex Epigramm. in Add. Anth. Pal. p. XCV. cujus in versu hypermetro οἱ δ' εὖ γεινόμενοι μ' ἔοσαν *τερήδα* τῇδε *θεάτην* scribendum est *τερῆδα*. *Erechthis* Ovidius usurpavit; Dionysius κόρη Ὑπερβορέας Antiqq. I. 43. nisi Ὑπερβορέας scripsit. A nominibus in *eus* *Atrine* Cassiodor. Comm. de Part. Orat. I. 549. a Lexicographis praeteritum, *Nerine* pro *Νηρηίην* Virgil. *Nerinus* adjectivum apud alios poetarum.

3) Sicut a ξύω ξυήλη derivatum est, v. Proll. 110. ita a θύω θυήλη, sed vitiosa habentur θυήλημα et θυηλήσασθαι.

4) Hujus unus tantum legitur casus accusativus δρύπεπα Anth. VI. 191. atque hunc removet G. Dindorfius in Thes. T. II. 1695. substituta

Transitu in casus eta obteri Grammatici uno confirmant exemplo ἀρήν τὸ πρόβατον κλίνεται ἀρήνος, ἐξ οὗ τὸ ἀρνός κατὰ συγκοπήν EM. 140, 54. et Ἄρνη ἀπὸ τῆς συγκεκομμένης γενικῆς ὠνόμασται, Ἀρήνη ἀπὸ τοῦ ἐντελοῦς τοῦ ἀρῖνος 146, 2. idemque significat Herodianus Mon. 34. οὐδεμία γενικὴ εἰς νός λήγουσα πρὸ τοῦ ν̄ ἔχει τὸ ρ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρνός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος. Nominis late disseminati duo videntur fuisse principia, unum ineffabile ἄρ v. Parall. p. 74. alterum ῥήν, quae literas inter se communicarunt; nam illi accessit νῦ in declinatu ἀρνός eta hoc in derivatione assumsit alpha Ἀρήνη, ἀρηνοβοσκός sive ἀρῥηνοβοσκός. De temporum verbalium detrimentis multa promuntur sed parum deliberata: ἔλεψε ἀπὸ τοῦ λέπω ἢ παρὰ τὸ λεπῶ ἐλέπησα καὶ κατὰ συγκοπήν τοῦ ἦ EM. 328, 30. εἰ τὸ ποίσω (πύσω) παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐν συνηθείᾳ λέγεται, συγκοπήν πέπονθε τοῦ ἦ· οὐ γὰρ βαρῆτονον ἔχει τὸν ἐνεστῶτα Theogn. Can. 148, 30. Veruntamen huiusmodi praesens πύω poscere videtur aoristus brachyparalectus πῖσαι v. Techn. 94. πῦσαι vero ad πύθω pertinet, non ad πνέω, quod non invenitur nisi compositum ἐκπνῶ, ἐμπνῶ. Futurum βώσομαι, quod ex βοῤῥομαι contractum est ut βωθεῖν, Eustathius 1424, 32. inscienter syncopae attribuit. Huic simile perfectum νένωμαι alicubi in νένονται corruptum esse colligitur ex EM. 601, 20. τὸ νένωται ἢ κατὰ συγκοπήν τοῦ ἦ ἀπὸ τοῦ νενόηται ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται κατὰ συστολήν, nempe pro νένονται ut in cod. Voss. scriptum est. Hoc ad νόω pertinet ut πέπομαι ad πόω cf. Techn. 20. Ἠώρητο καὶ κατὰ συγκοπήν ἥωριτο Pseudoherodian. Schematism. Homer. in adnot. ad EM. 116, 51. vix mentione dignum erat. Modorum obliquorum unus huc intrat optativus: τρέφοιμι τρέφοις τρέφοι πλεονασμῶ τοῦ ἦ ἀπτικῶς τρεφοίη, τρεφοίης, τρεφοίην καὶ συγκοπῇ τοῦ ἦ τρέφοιν EM. 764, 53. Choeroboscus Can. 773. et Anecd. Ox. T. IV. 424. unde haec sumta sunt, Apollonium tradit verborum circumflexorum optativos hac

latina voce δρύπαν. Sed ipsum *druppa* ex illo natum videtur per anadromen ut *spelunca* e σπήλυγα.

atione explicuisse ut *φιλοῖ* attice in *φιλοίη* mutatum diceret, hinc autem et secundam personam extitisse *φιλοίης* et deinceps primam *φιλοίην*. Atque sic Choeroboscus etiam *τρέφουν* enodat triplex *πάθος* commentus pleonasmum, *madromen*, syncopen. Sed addit ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὸ *φιλοίη* ἁλλοίως σχηματίζει ἀπὸ τοῦ *φιλοῖμι* τροπῇ τῆς *μῆς* εἰς *ην*, quomodo etiam *τρέφοίην* accepisse videtur, et addita syncope *τρέφουν*. Praeter hoc unus affertur huiusmodi optativus sed is verbi authypotacti *ἀμάρτοι*, cuius exemplo Hermannus in Eur. Hel. 271. *λάβουν* pro *λαβεῖν* ⁵⁾ scripsit, alia his similia Dindorfius et Naukios de Aristoph. p. V. — In personis numeri dualis et pluralis eta saepe praecedenti diphthongo cedere iterant scholiographi: *διακρινθεῖτε κατὰ πάθος γέγονεν ἐκ τοῦ διακρινθείητε* ὁμοίως τὸ ἐπιθεῖτε καὶ διακοσμηθεῖτε Sch. A. ad II. III. 102. non explicato quodnam hoc *πάθος* sit; Schol. ad Plat. Euthyphr. 328. B. dubitat utrum atticum *ἀπαλλαγεῖμεν* ex syncope ortum sit an ex crasi. Illam plerique veterum praeferunt: *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἡ ἀρχαία Ἀιθῆς τὰ εὐκτικὰ συγκόπτει κατ' ἕξασιν μιᾶς συλλαβῆς κοσμηθεῖμεν, κρινθεῖμεν, εἶμεν καὶ τὰ τούτων δεύτερα* Eust. 1907, 46. *εἶημεν εἶητε καὶ ἐκβολῇ τοῦ ἡ εἶτε* Epim. I. 367. *τὸ ὑφαιρεῖν τὸ ἡ τῶν εὐκτικῶν δοκοῖς, τιμῶς, ἔστιν ἀττικόν· ὃ ἀκολουθῶς εἴρηται τὸ διακρινθεῖτε* Plutarch. de Poes. Hom. c. XII. Horum trium duo prima vulgari modo contracta sunt, tertium synaeresi, ut dicitur, attica quam Musgravius ad Med. 719. (731.) et Hermannus ad Phoenn. 1209. etiam singulari concedunt ille *μεθεῖς* scribens, hic *εἶν* pro *εἶην*. *Ἀνωχθε* ex *ἀνώγηθε* concessum esse contendit EM. 115, 38. negant illi quos Eustathius inducit 790, 18. *δοκεῖ τισι μεταπεπλάσθαι ἐκ τοῦ ἄνωγε καθ' ἕτερον προστακτικὸν τελικόν (συντελικόν)* atque haec fortasse Apollonii sententia fuit imperativum perfecti in epsilon exire affirmantis, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τοῦναντίον εἰς *θε*· μηδὲ γὰρ εἶναι τὴν εἰς *ε* κατάληξιν Sch. A. ad II. X. 67.

5) Sic etiam *ἀμάρτοι* illud in omnibus codd. Suidae perispomenon est. Num igitur fuerunt qui *οιην* in *οιν* contractum putarent ut *δοκοῖμεν* *δοκοῖμεν*?

Choerob. Can. 746. qua ratione metaplasmus evitatur. Subjunctivus ὥς μὴ ῥήγνυται in exitu scazontis Hipponactei Fr. X. (XXIII.) si quem debet accentum habet, synopae subjacet sed Meinek. p. 106. suspicatur illum optativo usum esse, ῥήγνυτο scribens ut δαίνυτο olim apud Homerum. De participio errat Eustathius 229, 10. πεπτῶς ἐκ τοῦ πεπιτηῶς συγκοπῆναι φαίνεται.

Indeclinabilium unum speciem concisi praebet, de quo Herodianus Mon. 46. τὰ εἰς δὸν λήγοντα ἐπιρῥήματα ὁξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰς τς ὀνομάτων παράγεσθαι καὶ πρὸ τέλους ἔχειν τὸ $\bar{\nu}$ · μονῖρες ἄρα τὸ βοτρυδόν· ὃ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς τς παράγωγον ποιήσας οἶκ' ἔδωκε πρὸ τέλους τὸ $\bar{\nu}$ ἀλλὰ τὸ $\bar{\eta}$ νεκυηδόν⁶). Pro βοτρυδόν Theophr. H. Pl. III. 16, 14. in cod. Urb. et in duobus Luciani Pisc. §. 43. p. 610. βοτρυηδόν legitur idque unum ad analogiam horum adverbiorum convenit; namque paronyma aut in $\bar{\alpha}\delta\omicron\nu$ terminantur ἰλαδόν, οἰαδόν, ὁμαδόν, μοναδόν, ὁμοθυμαδόν, πανθυμαδόν, aut in $\bar{\iota}\delta\omicron\nu$, atque horum pleraque a nominibus, quorum stirps in consonam exit, σφαιρηδόν, καλαμηδόν, κινηδόν etc. pauca a puris eaque constanter custodiunt vocalem primitivi κρηδόν, ζωηδόν, καρπηδόν, σικκηδόν, duo a nominibus in $\bar{\iota}\varsigma$ exeuntibus quae iota abjiciunt ἀλυσηδόν et ὀρχηδόν⁷).

6) Regulam dilatat Schol. ad Dion. Gramm. p. 941. οὐδὲν εἰς δὸν ἀπὸ ὀνόματος γίνεται περιτιτοσυλλάβως κλινομένου, εἰς σ ληγοῦσης ἢς εὐθείας (διὰ τὸ κλιμακηδόν, γαλαγγηδόν, πινακηδόν). Ὅμως ἔστι καὶ τὸ νεκυδόν (νεκυηδόν) ἀπὸ τῆς νέκυος καὶ τὸ κτηνηδόν ἀπὸ τῆς κτήνεος, neque haec solum sed etiam μεληδόν et στελεχηδόν. Quod in Excc. Gram. T. IV. 330. et Schol. Dion. p. 942, 2. additur τὸ κλέβδην καὶ ὕβδην ἀπὸ τοῦ κλέπιω, ὄπιω, ab Apollonio sumtum p. 611. eo pertinet ne quis haec a nominibus repetat idemque statuunt sine dubio de similibus ἄρδην, πλέγδην, λάγδην, δράγδην, ἀρπάγδην, ἀράγδην, ἐναλλείγδην, σιείγδην, φράγδην, συναΐγδην, ἀμυγδην, λύγδην, παμφύγδην, ποιφύγδην, quae omnia una cum nominibus in $\bar{\iota}\varsigma$ et $\bar{\tau}\omicron\varsigma$ a verbis verborumque stirpibus derivata sunt.

7) Τὰ εἰς δὸν λήγοντα ἐπιρῥήματα ἀπλᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ $\bar{\eta}$ παραλήγεται καναχηδόν, κρουνηδόν καὶ ἄλλα· σεσημείωται τὸ βοτρυδόν. Προσκεῖται ἀπλᾶ διὰ τὸ σχεδόν καὶ διακριδόν. Ταῦτα γὰρ σύνθετά εἰσι Epim. I. 236. ubi pro σχεδόν vel παρασχεδόν scribendum est vel διασχιδόν vel διασχιδόν. Hic ignoravit ὠρυδόν, quo Nicander utitur.

§. 2. Vocalium ultima, quia in iisdem vocabulis se-
em instabilem habet, exemtilibus adnumerari solet: ἐκ
τοῦ Παιάων τοῦ ὦ συγκοπέντιος γίνεται Παιάν ὡς Ἀλ-
μάν, Ἀμυθάν Eust. 1275, 40. quam affectionem Step-
hanus quoque significare videtur Ἰάων καὶ Ἰήων· ἐκ δὲ τοῦ
ἰάων τὸ Ἰάν. Sed Παιάων ignotum est et pariter Ἰήων,
unde Ἰηονίηθε Anth. Plan. 295. In loco lacunoso Ste-
phani Λυκάων * * * καὶ Λυκάν ὡς μεγαστάν Meinek-
ius κατὰ συγκοπήν excidisse putat; equidem propter appositum
μεγιστάν suspicabar illum Λύκος tanquam primitivum attu-
isse sicut Apollonius cum substantivo illo comparat ξυνός
ἰνάν, quo usitatus est ξυνήων, nec ignotum ξυνών⁸⁾ ut
κοινός κοινών κοινάν. Rebus omnibus consideratis has gen-
iliciorum et priorum variationes neque ad syncopen
neque ad aliam affectionem sed ad arbitria fingentium re-
tineo. Aegan, quod Salmasius Valerio Flacco tribuit pro-
bante Valkenario ad Phoenn. v. 196. nullo cod. firmatum
est; vulgo mare *Aegaeum* dicitur, graece Αἶγων sono gravi
in Anth. et saepius Αἰγαίων v. Interpp. ad Eur. Alc. 606.
(595). His rectae positionis exemplis adjiciuntur duo ge-
nera derivatorum. Primum gentilicium: Ζεφύριον Ζεφυριώ-
της καὶ συγκοπῇ Ζεφυρίτης ὡς Θρονίτης Steph. quae no-
bis potius interrupto derivationis tenore ab ultimis princi-
piis ζέφυρος et θρόνος repetita videntur. Tum vocalem
longam, quam adverbia quaedam in θεν exeuntia ante syl-
labam ultimam habent, interdum exterminari Grammaticis
decantatum est; ἐκ τοῦ πρόσω πρόσωθεν καὶ ἐν συγκοπῇ
πρόσθεν Epim. II. 402, 25. qui non animadvertit haec non
specie solum differre, sed etiam intellectu.⁹⁾ Hoc nobi-

8) Nomen Trojani cujusdam est Λυκίων apud Quintum nec muta-
vit Koechly, sed Dindorfius in Thes. homericum Λύκων reponi vult.
Ab uno eodemque principio non solum propria Αἶδυμος, Αἰδύμων et
Ἰδύμαον (Virgil.) propagata sunt sed etiam adjectivum διδυμάων.

9) Confuse Schol. Il. XXIII, 533. τὸ πρόσσοθεν συγκέχεται ἐκ τοῦ
πρόσωθεν — et mox συνεσιάλη τὸ ὦ εἰς ο, hoc est ex πρόσωθεν factum
esse πρόσοθεν, ex hoc vero πρόσθεν. Πρόσσοθεν cum ἔξοθεν confert
Schol. Dion. p. 945. quanquam in illo Homeri loco ἐλαύνων πρόσσοθεν
ἵππους non πρόσωθεν significatur sed ἐπὶ τὸ πρόσθεν.

lior Apollonius Adv. 603. ὀπίσω ὀπίσωθεν ὡς ἄνω ἄνωθεν καὶ συγκοπῇ ὀπισθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔνερον τὸ ἐντελές ἐνέρωθεν (sic) καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔνερθεν. Sed hic quoque a vero aberrat; nam ὀπίσωθεν ignotum est, ὀπισθεν autem ex ὀπιθεν ortum (ut πρόσθεν e πρόθεν) quod cum ἔπομαι et ὀπις stirpitis connexum est, unde ἄνόπιν, κατόπιν, μετόπιν pendent; nec vero legitur ἐνέρωθεν sed ἔνερθεν contrario ὑπερθεν accommodatum. Dupliciter vero dicitur ἐκατέρωθεν et ἐκάτερθεν illud more usitato ab adjectivo dispertitivo derivatum, alterum quod Epim. I. 290 et Moschopulus Sched. 149. syncopae attribuunt, Homerus versibus utcunque potuit adaptavit. Cum ἔνερθε haud obscure cohaeret ἐνέρτερος, quod Schol. BL. II. XV. 225. ex ἐνερώτερος contractum putat sed et hoc auctore caret et huic simile ὀπισιώτατος, unde Eustathius 716, 43. ὀπίστατος repetit. Postremo ὑπέριατος non ex ὑπερώτατος ortum sed ab ὑπέρ profectum est ut a πρό πρότερος Apoll. Adv. 556, 27. De adjectivis qualitatis haec memorant: ἀπὸ τῆς τέρενος γενικῆς εἰςθεῖα γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τοῦτου τὸ τερενώτερον. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος κατὰ συγκοπὴν τέρεντρον (sic) ἀπὸ τούτου τερενώτερος Epim. I. 413. quae satis perplexe scripta sunt sed sententia claret a secundo casu τοῦ τέρενος reflexum esse primum ὁ τέρενος, hinc autem proficisci comparativum τέρενώτερος, quem ab Antimacho in τερέντερος transformatum esse per syncopen. Cum hoc convenit μελάντερος, cui Choeroboscus Can. II. 280. genitivum μέλαντος apponit pariterque ταλάντατος cum τάλαντος confert, quod idem h. l. ab Antimacho prolatum dicit, et μακάριτατος cum μάκαρτος, qui genitivus a Theodosio in Arte 985. ponitur congruenter substantivo δάμαριος. Haec ad nominativos aut novitios aut ficticios μάκαρος, μέλανος, τέρενος revocare minime convenit sed potius terminatio τερος adjectivis in liquidam exeuntibus proxime agglutinata est sicut in tribus diversi merismi vocabulis ἐάρτερος, ἀγάρτερος, ὑπέρτερος. Rejicimus igitur quod in EM. 546, 1. dicitur παρὰ τὴν κυνὸς γενικὴν κυνώτερος καὶ συγκοπῇ κύντερος ὡς μέλαν μελανώτερον μελάντερον et p. 795, 10. φίλτερος παρὰ τὸ

ριλώιερος. Δεξιώτερος et δεξιτέρος ipsa significatione distinguuntur; nam illud comparativum est, hoc correlativum sive τῶν πρὸς τι λεγομένων ut ἀρίστερος, cui Heroianus illud assimilatum dicit: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τοῦτο συνεχέδραμε τῷ ἀρίστερος EM. 256, 30¹⁰). — Pronomen tertiae personae duas habet numeri dualis formas σφέ et σφωέ et ex hac Buttmannus Lexil. I. 59. suspicatur illam concisam esse. Quod si vere affirmatur, id unicum habemus syncope documentum. Sed Apollonius memoriae prodidit quosdam dualem σφέ ex plurali σφέας natum putare recisa syllaba postrema. Haec controversia propter summam huius pronominis inconstantiam distrahi haud facile poterit. Sed res ipsa refutat Tzetzae commentum Chil. X. v. 992. Νειλώιος καὶ Νείλιος ἐκβληθέντος τοῦ ω.

§. 3. Diphthongorum primam elidi posse crediderunt non pauci rationibus levissimis. Schol. Theocr. X. 38. συγκέκοφε τὸ ὄνομα τοῦ βουκαῖον βοῦκον καὶ βῶκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς significans illud genus hypocorismi quo Ἄμφις ex Ἀμφιάρας, λάστρις ex λάστανρος contractum dicunt v. Procl. 507. Sed origo horum nominum non minus recondita est quam homerici βουγαῖε sive βουκάϊε. Haud consideratius Schol. Apoll. I. 786. θεράτναι κατὰ συγκοπὴν τοῦ θεράπαινα, nam θεράπαινα motione sexuali a θεράπων derivatum est ut a λέων λέαινα, sed θεράπνη a θέραψ inserto ν ut θεραπῖς θεραπνίς cf. Procl. 299. Nec probabilis Apollonii conjectura Adv. 611, 10. ἀπὸ τοῦ λάθρα-τὸ λαθρηδόν, εἰ μὴ τῷ ὀνόματι τῷ λαθραῖος παράκειται ὥς τὸ ἐντελές εἶναι λαθραιηδόν, quod non legitur nec fingere necesse habemus, nam ab alio adverbio αἴφνης proficiscitur αἴφνηδόν (αἴφνηδὰ αἴφνηδῖς) quod Gud. p. 23, 31. cum λαθρηδόν (λαθρηδὰ λαθρηδῖς) componit, et κρυφηδόν quoque a κρυφῇ potius quam ut Apollonius su-

10) Obscura sunt quae sequuntur τοῦτο γὰρ συνεχδρομὴ ὥσπερ καὶ τὸ πρόβατον γίνεται προβάτιον οἷός οἷότερον ὥς λέγει Σώφρων. Ab οἷς nam οἷος proficiscitur, non οἷάτειος, quod potius ad gentilicium Οἷάτης pertinet sed eodem modo explicatur a Suida et Moschop. Sched. 140. οἷάτειον κρέας, προβάτειον. Num igitur Sophro huic assimilavit οἷάτιος tanquam synonymon?

spicatur l. c. a verbo perispomeno κριθῶ. Si enim λάθρα, cui in codd. saepe iota subscribitur (Spitzn. ad II. V. 269.) dativus est, ut G. Dindorfio videtur, adverbialis a substantivo quodam sepulto ac deposito λάθρα derivatus, omni dubitatio praeciditur; nam ab huiusmodi nominibus plurima derivata sunt adverbia, κλαγγηδόν, ἀγεληδόν, νεφεληδόν, γνωμηδόν, σφαιρηδόν etc. Sed in illo Manethonis loco II. 312. λάθραις κερτομίαις τε ἀνὰ πτόλιας σοβέονται dudum correxi λάσθραις id est λοιδορίαις. Si vero λαθρός in use fuit, a quo Ellendtius in Lex. Soph. II. 3. dativum illam λάθρα repetit, hinc quoque λαθρηδόν derivari potuisse documento sunt ῥαιβηδόν et τετραποδηδόν, quae unica reperi ab adjectivis traducta. Ac λαθρός¹¹⁾ non reperitur quidem praeter dubium Hesychii locum, sed hinc contexta videtur syntheta λαθροβόλος etc. Nam trium adverbiorum, quae cum λάθρα sive λάθραι conferri possunt, unum πέρε omnino non componitur, alterum πάλαι syllabam finalem retinet παλαίφατος, tertii χαμαί diphthongus ante consonas manet integra χαμαιγενής etc. oblitteratur vero ante vocales; nam χαμαιεύνης, χαμαιεύρειος poetice conformati sunt, vulgo autem dicitur χαμεύνη, χαμερπής, quae tamen non ex χαμαιεύνη etc. contracta sunt sed ex χαμοεύνη potius eliso \bar{o} connexivo, quod ante vocales quidem nunquam invenitur sed ante consonam in duobus certe vocabulis χαμογαῖον quo Hesychius ἐπίπεδον explicat et quod idem suo loco exhibet χαμόκοιτος sed pro χαμοκοιτεῖν Luciano χαμαικοιτεῖν e codd. restituit Jacobitzius; denique pro \bar{o} successit alpha Χαμαδύται κοχλῖαι¹²⁾). Hinc autem evolvitur etymon, quod jam multi suspicione attigerunt, χάμος sive χάμη¹³⁾; idemque adhibendum est adverbio χαμόθεν

11) Λαθρός acuendum est ex regula τὰ εἰς $\bar{\rho}\sigma$ δισύλλαβα τριγενή ἔχοντα δασὺ πρὸ τοῦ $\bar{\rho}$ ὀξύνεται Arc. 73. Itaque λάθρα accentum retraxit ut σφόδρα et ὁμως, quod ipsa significatione differt ab ὁμῶς, promovit autem ἄλλα.

12) Quod sequitur Χανεῖ φυλάσσει scribendum videtur φυλάσσει vel aptius futuro φυλάσει a verbo φυλάζω = φυλαρῶ. Χανεῖν pro φυλαρεῖν legitur saepius.

13) Hoc illa accentu notanda esse docet regula Arc. 59. τὰ εἰς $\bar{\alpha}\mu\sigma$

quod Apollonius p. 602. excusat comparatione paronymorum *ῥιζόθεν, πορτόθεν*. De adverbio *βαλληνάδε* quod Aristophanes finxit ad similitudinem topici *Παλλήνη* Ach. 234. narrat interpres: *συγκέκοπται ἡ λέξις· τὸ γὰρ ὁλόκληρόν ἐστι Παλληναϊάδε·* nam integrum est *Παλλήνηνδε*, pro quo si *Παλληνάδε* dicitur, non syncopen esse sed metaplasum animadvertit Goettlingius Acc. 356. *Δειλὸς δυστυχίης καὶ συχοπὴν τοῦ δείλαιος* Schol. Od. V. 299. quod contra statuimus hoc ab illo propagatum esse sicut alia quae in Parall. 319. attuli. Ex *δηναιόν* primum per syncopen *δηρόν* tum *δηρόν* factum esse ab Epim. I. 170. EM. 266, 26. sumitur; rectius vero Theognostus Can. 5. illud a *δὴν* arcessit, cui affine est *δηθά*. *Νείρη* non ex *νειαίρη* contractum sed utrumque a *νέος* derivatum videtur terminationis flexu duplici v. Parall. 307. *Ὀψίτερος* et *πρωῖτερος* ex *ὀψιαίτερος* et *πρωϊαίτερος* coaluisse qui diceret repertus est nemo. Sed alius comparativus errorem offudit Grammatico in EM. 31, 5. *τὸ ἀρχέστατον καὶ αἰδοιέστατον καὶ ἀφρονέστατον ποιητικὰ εἰσι κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα*, quorum nullum alteri simili est. Primo Aeschylum usum dicit in Penelope *ἐγὼ γένος μὲν εἰμι Κρής ἀρχέστατος*, sed hoc et contra regulam peccat quam adjectiva in *αιος* exeuntia constantissime sequuntur *σπουδαιέστατος, ὠραιέστατος, δικαιέστερος* etc. et caret intellectu. Quis enim Penelopae aequalis se Cretum antiquissimum praedicare potuit? Illa sine dubio sunt Ulixidis verba cum conjugē colloquentis, cui quum primum in conspectum venisset se unum Cretae principum esse mentitus est Odyss. XIX. 180 sq. Itaque *ἀρχέστρατος* correxi Parall. 81. adn. 21. Syntheti species objicitur in Anecd. Bachm. I. 448. ubi octo nomina proponuntur in *ας* exeuntia ultimumque *ἐλικράς* ὁ ἐλαίῳ κεκραμένος· ἀπὸ τοῦ ἐλαιοκράς. Haec sumta sunt ex Arcadii canone 193. qui in idem *ἐλικράς* desinit sed omissa interpretatione quam nugator ille de suo adjecit;

μονογενῇ δισύλλαβα βαρύνεται βράμος (πράμος), γάμος, τάμος (Σάμος vel Λάμος). Proinde dubium est num λαμός ingluvies et χαμός hamus recte acuantur. Idem p. 110. τὰ εἰς ἀμὴ μονογενῇ βαρύνεται.

vera scriptura est ἀλικράς v. Parall. 222. — Quemadmodum nominum compositores interdum ad primitiva redeunt derivata transgressi, sic poetae latini urbis nomen Δικαιάρχεια, ubi metro minus conveniret, in *Dicarchea* mutarunt v. Interpp. ad Sil. VIII. 533. quia prototypon est δίκη.

De diphthongo αυ semel admonemur in Schol. Od. XV. 479. κίηξ ὁ λάρος καὶ συγκοπῇ κήξ. Hic enim non κήϋξ, ut Buttmannus suadet, sed usitatum καύηξ vel κάβηξ reponendum est, de quo non statuam utrum cum κάβαισος id est ἄπληστος cognatum sit (nam avem illam voracissimam esse dicunt) an ex proprietate soni naturalis fictum v. C. V. §. 1. Hoc autem onomatopoeticum genus regula adstringi non patitur.

Multo saepius diphthongus templo Delphico inscripta in disceptationem vocatur; ὡς θῆλυσ θήλεια οὕτω πρέσβος πρέσβεια καὶ κατὰ συγκοπὴν πρέσβα ἢ ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα EM. 687, 3. Schol. II. XIV. 194. τὸ πρέσβεια κατὰ συγκοπὴν γίγνεται (adde πρέσβα) σπανίως δὲ εὗρηται Choerob. Orth. 253, 16. sed idem Can. 234, 14. omnino inveniri negat hodieque ne semel quidem invenitur neque hinc derivatum est πρέσβα sed primitivum ut πρέσβυς, πρέσβις, πρέσβος, unde non multum abest Schol. BL. II. XIX. 21. πρέσβα συγκέκοπται — ἢ παράκειται τῷ πρέσβυς. Stephanus vero in Thes. πρέσβα et quod huic adjungit βασιλῆα ad synaloephen transfert; de quo dictum est in Parall. 321. et Proll. 43. Eandem haesitationem affert ἀσπαλία ἢ ἀλεία Arc. 99. quod si iota breve habet ut ἀσπαλιεύς, syncopae vindicandum est, si longum, crasi ut εὐδινός et Ὑγινός Proll. 190. sed πεδινός tribreve a πέδον natum, πεδιεινός a πεδίον ut ab εἰδία εὐδιεινός v. Proll. 189. Ἀπὸ τοῦ οἷς τὸ κτηρικὸν οἷειος οἰεία καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ αὔξησιν τοῦ ο εἰς ω ὥα EM. 820, 10. Huic originem eandem sed diversam affectionem tribuit Aristophanes Byz. ap. Eust. 1828, 57. τὴν προβάτων δορὰν ἔνιοι ὀέην καλοῦσι· τῶν δὲ ἀρχαίων ἀττικῶν τινες συναλιγὴν ποιούμενοι ὥαν ¹⁴⁾ ἐκά-

14) Sic etiam scriptum est in Epim. II. 426. unaque ὑπερῶα, quod correxit Bekkerus in Poll. II. 98. Pro hoc in Gud. 574, 44. ἐσπερῶα

λων. Quod si ex adjectivis ejusdem generis existimamus, circumflecti debebat ut *κυνῇ*, *λεοντιῇ*, sed ubique barytonon est, ut Arcadius jubet, *ῥᾶ* vel omisso iota *ῶᾶ* sive *ῶᾶ*, cuius discrepantiae causa fortasse in eo posita est quod hoc nomen a propria significatione multo longius recessit quam illa pellium nomina; nam quaelibet instita vel subligaculum *ῶᾶ* vocatur substantive; ac ne certa quidem derivatio illa, de qua dubitanter loquitur Pollux X. 181. *ῶᾶν τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν ἴσως ἀπὸ τῆς ὀϊός*. Nomen *ἔρμα* diverse interpretatur EM. 375, 44. *εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει ἔρρισμα, εἰ δὲ ψιλοῦται, ἐνώτια· ἀμφότερα δὲ ἀπὸ τοῦ εἴρω εἴρμαι εἴρμα ἔρμα — ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρμα ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρρισμα συγκοπῇ*. Brevius veriusque Orion. 63, 27. *ἔρματα οἱ μὲν παρὰ τὸ εἴρω· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔρρισμα συγκοπῇ ἔρμα· οὕτως Ἡρωδιανός¹⁵⁾*. De illo, quod *ῥρμονς* sive *inaures* significat, omnes una mente consentiunt; alterum vero et affinia *ἔρμάς*, *ἔρμῖς* a verbo thematico nata videntur, cuius propago est *ἐρείδω* Techn. 75. Hinc admone-mur aliorum verborum quae eadem diphthongo aucta sunt potius quam ut illi volunt destituta; *ἀγείρω κατὰ συγκοπὴν ἄγρω ὡς παρὰ τὸ ἐγείρω ἔγρω* EM. 13, 28. Arc. 163, 13.¹⁶⁾ quibus Heraclides ap. Eust. 28, 45. addit tertium *ὄφλω* conspirantibus aliis Arc. 158. EM. 644, 12. v. Diss. III. c. II. §. 5. Haec excipiunt adjectiva: *θεοείκελον κατὰ συγκοπὴν θεόκελον· καὶ θέσκελον* Sch. B. ad II. III. 130. Eust. 448, 5. quod antea discussimus¹⁷⁾ et *πλήρης παρὰ τὸ πολὺ πολυήρης· ἢ ἐστι πλεῖος πλειήρης καὶ κατὰ συγκοπὴν πλήρης* EM. 676, 52. sed hoc potius e *πλειήρης* contractum est v. Proll. 266. cui similem terminationem habet

subrepsit eodem vitio accentus. *Ὡᾶ τὸ τοῦ χιτῶνος ἄκρον, μετὰ τοῦ ἰ ἢ παράδοσις* Choer. Orth. 281. sed saepe negligitur.

15) *Ἐρματα εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἔρρισμα, οὐ ψιλοῦται, ἐπεὶ τὰ βραχυνό-μενα φωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερομένου τοῦ μ δασύνεται ῥρμος, ἔρμα, ῥρματος* Schol. A. ad II. 486.

16) *Ἀγραθὲν συνάγειν* Hes. aeolicum videtur pro *ἀγειράθειν* v. ad Buttm. 61 sq.

17) Hinc argutatur EM. 102, 36. *ἄνδραχλος πῶᾶ παρὰ τὸ ἀνδρῖλαιος εἶναι κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν*.

πλειστήρης. Comparativos χειρότερος et χείρων dupliciter affectos dicunt: χέρειος χειρότερος συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ χειρότερος Sch. II. XX. 436. cujus aliam causam reddit Philoxenus EM. 675, 26. τὸ χειρότερος Ἡσίοδος ἴσως ἐποίησε παρὰ τὸ χεῖρος ὡς πλεῖος πλειότερος, sed neutra satis expedita est. De altero agit Herodianus Mon. 41. οὐδὲν εἰς ὦν λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ὦ τὸ ρ ἔχει πλὴν μόνον τὸ χείρων· αἴτιον δὲ τὸ πάθος, eodemque loco ponit γλύσσων, κρείσσων, ἀμείνων, ἥσσων, μείζων, quae quum alii ex γλυκίων, κρατίων, μεγίων etc. corrupta dicant, consentaneum est illum his simile prototypon constituisse vel χερίων, cui superlativus χέριστος respondet, vel usitatum χερείων. Quemadmodum gentilicia a nominibus in εια, ειω derivata diphthongum saepe omittunt, Ἡρακλούς, Σιγείς etc. haud secus possessivorum, quae a propriis in ιος exeuntibus derivantur, terminatio duplex est, una omnibus partibus expressa Ναυπλίου, Ἠλίου, altera concisior ὄλος Νάυπλιος Phalar. Epist. IX. τὸ Ἥλιον, τὰ Ἥλια et Λικύμνιος non ut ratio poscit Λικυμνίου sed Λικύμνιος sic ut catalexis ιος primariae vocabuli parti proxime adjungatur. Verum de hoc genere copiose dixi quum praecepta Grammaticorum euphonica commentarer Parall. p. 25.¹⁸⁾ Quae nulla hujusmodi ratione nituntur, suspecta sunt. Syncopae compositorum speciem praebent aliquot Hesychii glossae: Ἀρθύσανοι ἀποσχίσματα, ἀποβλαστήματα, quod recte confertur cum Aeschyli voce ἀρειθύσανοι, haec autem non recte exponitur Ἄρεος θύσανοι οἶονεὶ ἀποσχίσματα. Aeschylum enim viros fortes non Martis fimbrias sive appendices ut Hermannus vertit Opusc. T. IV. 283. vocasse arbitror nec conferam huic illud Callimachi verbum ζωσιῆρες Ἐννοῦς

18) Addere poteram Ελλείθυιον, quod Eustathius affert e lexico rhetorico. Pro ἐνήδρευσαν ἐς τὸν Ἐννάλιον Thuc. IV. 67. Poppo vel τὸ Ἐννάλιον vel τὸ Ἐνναλιεῖον scribendum putat. Neutrum alibi legitur; nec magis cognitum Πειραίτης, quod Stephanus s. Πειραιός ex Πειραία factum dicit Πειραία Πειραιέτης καθ' ὑφαίρεσιν τῆς εἰ Πειραιέτης. Ἐν ταμείοις Apollinar. Psalm. XXXI. 14. incertum pro ταμείοις an pro ταμείοις ut ταμιουχεῖν pro ταμειουχεῖν. Pro ἑλληνοταμία ap. Xenoph. editum est ἑλληνοταμία.

ἄνδρες, sed potius Ἄρει θύοντας id est ἀρειμανεῖς vel ut Euripides dixit Ἄρει κατόχους, in eoque vim verbi θύειν id est cieri, agitari, sequutum esse, non eam quae substantivo hinc derivato θύσανος reddita est v. Techn. 101. Brevius ἀρθύσανος illo uno Hesychii loco non satis munitum esse quilibet intelligit. Alterum καπηλοδύτης ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ ἐρχόμενος et quod in Gloss. Graecolat. apponitur Πορνοδύτης *ganeator* defendi potest ea ratione qua ἐνωμοτάρχης et similia vindicantur quamquam in magno numero nominum sic terminatorum ut κουρεῖον, ἀρχεῖον, μουσεῖον, μεταλλεῖον, χαλκεῖον etc. nullum simile deprehendimus; ἱαμβειοφάγος et ἱαμβοφάγος cum diversis composita sunt nominibus. Βαλανοκλέπτης jam correctum est, nec fidem invenit ἐργαλοθήκη. Quod idem profert Δημήτρα δαμάστρια rectius scribitur in EM. δμητεια δαμάστρια ἢ Δημήτηρ¹⁹). Syncope si facta esset, δμητρα scribi deberet sed hoc quoque abhorret a regula nominum in $\overline{\rho\alpha}$ exeuntium quae alpha longum habent βύστρα, μήτρα, ῥήτρα, Μήστρα v. Fischer. ad Palaeph. c. 24. Μνήστρα, Ὑπερμνήστρα etc. Quae de verborum imminutione traduntur, ad plusquamperfecti personas plurales pertinent: εἶκω εἶκα εἶκειν εἰκείτην καὶ ἐν συγκοπῇ εἶκτην, ἐν διαλύσει εἶκτην Schol. Il. I. 104. Epim. I. 156. EM. 318, 15. ἡδεῖτην κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν ἦστην καὶ τὸ πληθυντικὸν ἦσμεν ἀντὶ τοῦ ἡδويمεν p. 438, 56. ἐδειδίειν ἐδειδίεισαν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐδειδίσαν p. 315, 50. sed hoc ex ἐδεδίσαν ortum est omisso epsilo ad exemplum personae perfecti primae δέδιμεν, ἔοιγμεν, ἴδμεν. Verum consideratione longe digniora habemus adjectiva in $\overline{\eta\epsilon\iota\varsigma}$, quae si in $\overline{\eta\varsigma}$ contrahuntur, strictim aspicientibus speciem syncopae objiciunt. Hujus numeri antiquissimum et maxime controversum est τιμῆς. Nam et semel modo legitur Il. IX. 605. οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς

19) Ceres non simpliciter *domitrix* dici potuit sed cum adjunctione *βοῶν δμητεια*. Haec enim dea *prima jugis tauros supponere colla coegit* Ovid. Amor. III. 10, 14. Pro Δημήτηρ Δημήτεια in EM. 218, 48. scribendum esse δμητήρ δμητεια ostendunt masculina his apposita σωτήρ et ἀνὴρ. Eodem spectat Hesychius Δημήτεια δαμαστική (ἡ) γῆ γενήτρια id est tellus quae eadem Ceres appellatur.

ἔσεαι et non convenit apud interpretes substantivum an adjectivum²⁰⁾ et qui de hoc consentiunt, pugna scriptura: τινὲς τὸ τιμῆς διὰ τοῦ ἰ γράφουσιν· ἀπὸ τοῦ τιμῆεις. Οὕτω καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἶπε χρυσὸν τιμ· Καίτοι λόγος ἐστὶν ὡς πᾶσα εὐθεῖα ἀρσενικοῦ ὀνό, ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχρυσα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ τοῦ Θραῖξ²¹⁾. Hic quum masculina nominat Herod. excludere videtur feminina δός, κλής vel bisyllabum γνής Aristoph. Avv. 305.²²⁾ aut etiam neutrum σταῖς quando sic scriptum est; vulgo quidem σταῖς dicit attice, ut Photius tradit, στάς ἄνευ τοῦ ἰ Parall. 89. masculini generis Joannes p. 8. duo affert τιμῆς et γῆς, tertium δαφνῆς addit Choeroboscus Can. 46, 2 253, 26. Cram. Anecd. T. IV. 396, 31. quartum α Eustathius 899, 53. Arcadius vero in libro tertio p. 2 quatuor ingerit ab illis praeterita σθενῆς²³⁾, τεχνῆς, λαχαρῆς²⁴⁾. Horum tamen nominativorum nullus

20) Intempestivo acumine nonnulli in Thuc. III. 70, 4. ὁ ἔτι βουλῆς ἐστι genitivum pro nominativo acceperunt: σημείωσαι ὁ βουλευτῆς καὶ ἡ γενικὴ βουλῆντιος. Adjectiva hujus modi circa a sermone soluto longissime remota sunt; ἀργᾶς serpentis nominatur declinationem primam. [Haec de adjectivis in *ῆεις* disprimum proposita est in Prolegg. Lectt. Acad. 1849.]

21) Cod. Θραῖξ ex eorum opinione qui Θραῖξ scriberent iotum esse rati contra regulam qua ancipites ante duplices corripi πνίξαι, ψύξαι v. Parall. 409. τὸ Θραῖξ περισπώμενον οὐκ ἐκίρωνι Theogn. Can. 132, 30.

22) Νηρῆς, Θησῆς, γενῆς, παρῆς in primo casu non reperi, magis ἐλάς vel φῶς, quod pluraliter dici solet. ἩΡΩΣ ΧΡΗ quod in aliquot sepulcrorum titulis legitur, masculinum videt alterum sexum translatum. Masculinum νῆις non magis contra quam femininum Νηΐς.

23) Σθενῆεις fingi potuit a σθένος ut ἀλθῆεις, ἀχθῆεις, κιτελήεις, τευχῆεις sed epicis inhabile est nisi correpto eta ut ἡχῆεις.

24) Quod ab his distinguit καὶ τὸ φανῆς λαμβικὸν ἰσοσύν. manifestum est nomen proprium ex φανέας contractum ut Θαλέας.

Eustathius 1951, 13. ex Herodiano affert cf.]

Ζαχρῆς ex ζαχρήεις coaluit, cujus obscura]
229, 3. ζαχρείης ζαχρείεντος ὁ βίαιος καὶ

scriptores legitur neque abest suspicio eos licentia grammatica fictos esse e derivatis, αἰγλῆς ex αἰγλᾶντα Pind. τολμῆς e τολμήστατος²⁵), τεχνῆς e feminino τεχνῆσσα Arc. 96, 6.²⁶) ubi pro ἀρπῆς ἀρπῆσσα scribi oportet ἀργῆς ἀργῆσσα. Denique pro ὑσιπέτης Il. XII, 201. nonnulli scripserunt ὑσιπετῆς ὡς τιμῆς, quod Herodianus reprobatur quia Homerus alibi ὠκυπέτης dixerit, alterius autem dictio- nis exempla desint. Summam conficiunt duo quae alpha in penultima habent vel doricum vel nativum: ἰλᾶς ὁ εὐμε- νῆς καὶ ἀλλᾶς ἀλλᾶντος Choerob. Can. 43, 15. quorum alterum Herodianus Eust. 309, 15. ex ἀλλάεις contractum esse statuit²⁷), hoc autem a nomine derivatum est, cuius

δρός, pro quo ζαχρήεις scribendum e Zonara 951. ζαχρηῆς καὶ ζαχρήεις ζαχρήεντιος· nam in εἰης nullum terminatur adjectivum et geminum illi usurpavit Manetho IV. 74. ἀχρήεντιες ἰδέσθαι id est deformes aspectu, simile Paulus Sil. Soph. 434. (Il. 17.) ἀγακλήεντες, Agathias πολυ- κλήεντα.

25) Hoc nimia severitate damnat Flor. Lobeckius, qui primus in Quaest. Ion. p. 8. hunc locum accuratius tractavit quam Barkerus fecit in Wolfii Anall. II. 279. derivationem non egressus. Sed idem recte admonuit accusativo ἀργᾶντα non satis probari nominativum ἀργᾶς, quo Hermannus quoque ad Eur. Hel. 1322. Aeschylo usum putat.

26) Hoc fortasse reperit in Od. VII. 100. ubi vulgatum est γυναῖκες ἰσιὸν τεχνῆσαι (ἐπισιτάμεναι) sed in Schol. scribitur τεχνῆσαι, unde Bekkerus τεχνῆσαι eruit.

27) Excc. in Cram. Anecd. T. IV. 335, 30. ἀλλᾶς, Γλισσᾶς ἐκ τοῦ ἀλλάεις, Γλισσάεις. Neutrum reperitur et aequae ignota sunt ἀντιάεις et αὐλάεις, quae Herodianus in exemplum hujus catalexis affert v. Lehrs. p. 42. Cetera adjectiva in εις κοινολεχτούμενα tres tantum vocales η, ο, ω in penultima habere docent Epim. I. 12. EM. 34, 34. Gud. 18, 12. quos apparet scripturam nominis grammatici τὰ φωνάεντα (v. ad Phr. 639.) aut improbasse aut dorice, ut multa vulgaris dialecti, figuratam putasse. Choeroboscus quidem Can. 59, 34. tribus illis terminationibus addit αεις οἶον σκιάεις, sed id more scholae confictum esse significat p. 204, 5. τὰ εἰς εἰς — τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ἀποτελεῖ, δαφνήεις τῆς δάφνης, φθογγήεις τῆς φθογγῆς, φωνήεις τῆς φωνῆς — σκιάεις τῆς σκιάς· τὸ γὰρ σκιάεις ἀπὸ τοῦ σκιάεις ἐγένετο κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο, quod sua sponte concidit. Pro δριάεντα χλωρά Hes. quod non doricum videtur, probabiliter corrigitur δριόεντα. Nicander certe non κεράεντα scripsit sed κερόεντα. Pro κητώεσσα Od. I. 4. Schol. narrat Zenodotum maluisse καιετάεσσα idque imitatum videri Calli-

meminit Hesychius Ἀλλήν λάχανον Ἰταλοί, καὶ ἐπὶ τοῦ φαρχοῦντος προκοπτοῦ, ἐξ οὗ ἁλλαντοπώλης, significans farcimen alliatum²⁸). Iota horum vocabulorum nulli subscribitur, nec dubie Herodianus, quod de uno τιμῆς dicit, de omnibus praecepit ratione duplici, una ut evitetur τὸ μονῆρες, quia diphthongi impropriae α , η , ω in exitu masculinorum non comparent, altera propter accusativum τιμῆντα, quo nihil efficitur; hic enim non tres ut casus rectus continet vocales, $\eta\epsilon\iota$, quae in unum contrahi poterant ut $\eta\epsilon\iota\mu\epsilon\nu$ $\eta\mu\epsilon\nu$, sed duas $\eta\epsilon$. Rectius dixisset terminationem εἰς iota adventicium habere quod apparet ex dorica exaeresi χαρίες, τιμῆες Choerob. Can. 132, 13. et contraria in genere neutro epenthese, quam Schol. Apoll. II. 404. Ionibus tribuit σκιόειν ἀντὶ τοῦ σκιόεν κατὰ ἰωνικὴν ἐπένθεσιν²⁹), eandemque vocalem omitti in contractione

machum quum Eurotan καιετάντα vocaret. Sed hic quoque vereor ne alpha irrepserit pro σ micro quod solum convenit analogiae similisque est vulgato κητώεσσα. Quod Duentzerus de Zenod. 55. opinatur καιετάνεσσα esse homericum vocabulum a laconico σ καιέτας descendens, non multo probabilius est quam quod eodem loco de adjectivo ἀνίπτης ejusque dativo plurali ἀνίπτησι proponit erroris insimulandi quam cavendi promptior. Adjectivum ὑπερκύδαντες etsi multos exercuit, tamen ante Eustathium 445, 30. nemo huc decurrit ut ex ὑπερκυδάντες concisum diceret. Εὐνάεις in Aeschyli senario sive longum habet alpha sive breve, suspectum esse non desinit, nec procul remedium εὐνάσθεις. Pro πευκῆεντι ὀλολυγμόν Aesch. Choeph. 376. (395.) G. Dindorfius, quia prima versus syllaba in antistropha brevis est, supponit πυκάντια auctore usus Theognosto Can. 23, 12. πυκᾶες ἰσχυρόν, quod hic refertur in numero dictionum ἐκ τῆς $\pi\upsilon$ συλλαβῆς ἀρχομένων. Sed hujus turbidissimae et inquinatissimae farraginis tot sunt defectus ut levissima quaeque offensiuncula mendi suspicionem moveat. Hoc quidem loco proxime sequuntur πυκινόν, πυκνόν ἰσχυρόν, quae cum illis sic contexti possunt Πύκα ἰσχυρῶς, πυκινόν ἰσχυρόν (sic etiam Hesych.), πυκνόν ἰσχυρόν.

28) Quomodo αἰχμήεις, ἀλμήεις, βησσήεις et alia plurima a femininis primi ordinis declinata sunt, ita etiam ἀλλήεις sive dorice ἀλλάεις ab ἄλλη allium, cui affine videtur ἀγλῖθες alliorum capita. Glossae Graecol. ἀλλᾶς farcimen quod ab Hesychio φαρχοῦς appellatur ut alia edulia σησαμοῦς, τυροῦς etc. Porrum sectile κοπή dicitur; hinc illud προκοπτοῦ.

29) In Anth. VI. 226. τοῦτό γέ τοι Κλείωνος ἐπαύλιον — τοῦτο τὸ

τὸ πλακοῦς συνήρηται ἐκ τοῦ πλακῆεις ὡς τυρόεις τυροῖς, σησαμέεις σησαμοῦς Athen. XIV. 644. A. Σιμόεις καὶ Σιμοῦς ὡς Ὀπῆεις καὶ Ὀποῦς Steph. ³⁰). Hinc igitur manifestum fit cur Grammatici, quos appellavi, nominativos in ῆς contractos scripserint sine iota. Semel subscribitur in Schol. cod. B. ad Od. X. 38. ὅδε παῖσι φίλος καὶ τίμιος ἔσται — γράφεται καὶ τιμῆς ἥτοι τιμήεις, quod propterea assumptum puto quia τίμιος apud Homerum alibi non legitur. Saepius vero additur a nostris eruditis. Buttmannus Gramm. I. 169. cum τιμῆς confert homericum κονίσσαλος ἀελλῆς, quod sub tralaticia scriptura ἀελλῆς latitare suspicatur et duo, quae Aeschylo tribuit, ἀργῆς et πολμῆς. Verum eos qui ἀελλῆς interpretati sunt ἀελλώδης id ex ἀελλῆεις contractum putasse nullo verbo significatum est v. Parall. 160. neque sic accepit Choeroboscus Can. 53, 32. ἀελλῆς (ἀελλῆς) ἀελλοῦς εἰς οὐς ἔχει τὴν γενικήν. Illa de ἀργῆς conjectura oppido incerta est v. Proll. 497. Tertium comprobat Meinek. Anall. 103. his verbis ἀἰδνῆεις Euphorio fortasse novavit; usitatae formae sunt ἀἰδνός et ἀἰδνῆς nisi id ἀἰδνῆς scribendum est ut τεχνῆς, πολμῆς, idem-

ῥωπεύειν (cod. Pal. ῥωπαλεῖν) ὀλιγόξυλον, ubi prius ῥωπεῖον correxi Proll. 392. forsitan scribendum sit ῥωπήειν, quod natura est neutrum adjectivi ῥωπήεις a Spitznero suspectati Observ. ad Quint. p. 169. sed in substantivum abiit; τὰ εἰς ἐς (καὶ ἐν) μονογενῇ σπάνια Κυνόσαργες τὸ προπαροξύτονον καὶ τὸ πάγης, ὄμαργες, πεύκαες, ῥώπαες, δονάκαες Theogn. Can. 131, 23. Πάγης nescio quid esse possit nisi πανακῆες sive πανακές herbae nomen ut παρδαλιαγχές; proximum fortasse est ὄμοργές σκληρόν EM. quo ὠμόλινον *linum crudum* significari potuit. Subsequentium duo perpauillum mutata affert Schol. Il. XVIII. 576. ἀντὶ τοῦ δονακῆα γράφεται καὶ δονακῆεν ὡς καὶ ὁ πευκῶν λέγεται πευκῆεν, unde conjecturam ducimus ῥώπαες illud nihil aliud esse quam substantivum ῥωπῆεν virgultum significans sicut πευκῆεν pinetum, δονακῆεν arundinetum. Ῥωπαῖεν si retinemus, proxime scribendum erit τὸ λιπόξυλον. cf. Meinek. Del. p. 123.

30) Haec omnia substantive dicuntur, quare in congerie nominum vulgarium εἰς οὐς, χαλκοῦς, χρυσοῦς, Σιμοῦς, πλακοῦς, γλευκοῦς Choerob. 246. et 239. pro postremo scribendum videtur γλυκοῦς placentae nomen quod superest in latino *lucuns*; γλυκῆεις poetae derivarunt a γλυκός ut ἀμβλυόεις, βαρόεις, ὀξύεις ἀπὸ παραγωγῆς τοῦ ὀξύς Sch. Il. VII. 11.

que p. 166. in Sophoclis versu dubitat an ἄμβρος χαλαῖς reponendum sit quod Hermannus codicis cujusdam scriptura χαλάζης indicari suspicatur sed idem rejicit. Ἀἰδνῆς sive αἰδνῆς nusquam invenitur, αἰδνῆς vero saepius et hinc prolatum est αἰδνῆεις ut ἐρευνθῆς ἐρευνθῆεις, ἀπεχθῆς ἀπεχθῆεις (omiss. in Th.) Androm. ap. Galen. de Antid. VI.33. T. XIV. ἀτειρῆς ἀτειρῆεις (omiss.) Nonn. XXXV. 226. ἀλιμυρῆεις, κακανθῆεις, quamquam idem ab αἰδνός traduci potuisse indicio sunt δαφουινῆεις, θουρῆεις, πελιδῆεις, ἀκοσμήεις, ἀνομβρῆεις. — Suidas Φανός ἐκ τοῦ φαινός κατὰ συγκοπήν synaloephen dicere voluit.

De diphthongo ευ nihil accepimus nisi quod falsum est ἀπὸ τοῦ κελεύω κατὰ συγκοπήν τῆς ευ τὸ παθητικὸν κέλομαι EM. 502, 5. Epim. I. 242. — De elisione proximae saepius sermo incidit. Primum enim ἀχρῆς et μελαγχρῆς hoc modo detruncata esse affirmant ii adversus quos supra disputavi. Haud dignior fide Schol. Arat. 19. ὁμῶς περισπώμενον ἐπίρρημα μεσότητος ἀπὸ τοῦ ὁμοίως κατὰ συγκοπήν· nam haec sunt a diversis principiis ὁμός et ὁμοιος. Genitivum Βριάρηο EM. 213, 23. sic explanat: ἔστι Βριάρηος ἢ εὐθεία ὡς μονῆρες, καὶ θετιαλικὴ γενικὴ Βριαρήου καὶ συγκοπῇ Βριάρηο³²) sed est potius a recto Βριάρης pro Βριάρεως ut Τυνδάρης, Ἀμφιάρης, et hinc genitivus aeolici similis Βριάρηο pro Βριάραο, vel pro attico Βριάρεω transpositis syllabarum postremarum temporibus cf. Schneidewin. Symbol. ad Lyr. 120. In motu verborum syncope uni applicatur optativo: Ἡρακλείδης λέγει ὅτι τὸ βλεῖο εὐκτικὸν ἐστὶ συγκοπὲν ἐκ τοῦ βλείου Eust. 1907, 53. idem vero alibi rectius cum verbis in μι comparat 1756, 15. Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἀπὸ τοῦ θεῖς καὶ βλεῖς γίνεται θεῖο

31) Homerica βαθυδινῆεις et ὑπιπειτήεις a nominibus primae declinationis repetuntur, quibus Homerus utitur solis; posteriores haec ad tertiam traduxerunt βαθυδινῆς, πολυδινῆς, περιδινῆς, ὑπιπειτῆς.

32) In Parthenii versibus, qui sunt de columna Herculis: μάρτυρα δ' ἄμιν τὴν ἐπὶ Γαδίρῃ λίπε θυμὸν ἀρχαίου Βριάρεω ἀπ' οὐνομα τὸ πρὶν ἐράξας, Meinekios Anall. 278. scribi vult — ἔλλιπε θεμοσύνην. Lucidius foret τῆς ἐπὶ Γαδίροις ἔλλιπ' ἀλημοσύνης *testem reliquit navigationis Gaditanae*.

καὶ βλεῖο hoc est a recto βλείμην. In loco controverso Π. XVI. 99. μή τις Ἀργείων θάνατον φύγει, νῶιν δ' ἐκδῶμεν ὅλεθρον Herodianus ἐκδύμεν paroxytonon posuit ut ζευγνύμεν, nam esse hunc infinitivum verbo optandi tacito εἶη vel γένοιτο subjunctum, quod comprobatur Schol. Vict. εἰ γὰρ τοῦ δύοιμεν εὐκτικοῦ συγκοπήν αὐτὸ φήσομεν, οὐ κατάλληλος ἔσται ὁ λόγος. Alii vero hanc inconsequentiam effugerunt νῶι scribentes retento optativo, cujus duplex est originationis vel a praesenti δύνω vel ab aoristo ἔδυν. Ab illo proficiscitur δύοιμεν, quod vel synizesi ad bisyllabum redigi potest ut δυοῖν monosyllabum est, δακρύοισι trisyllabum, vel crasi δῶμεν, vel (quod Schol. Vict. improbat) syncope. Idem modus attice terminatus foret δυῖν, unde ductum plurale δυῖμεν secundum analogias in δυῖμεν contrahitur ut δοῖμεν δοῖμεν sed iota a sequenti consona expellitur δῶμεν, eandemque vocalem Apollonius etiam in singulari praetermitti ait anticipationem quadam formae passivae, quae cum ea consistere nequit. Sic enim narrat Choeroboscus Can. 774, 13. τὰ τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μὶ οὐ παραλήγουσι διφθόγγῳ· ζευγνύην γὰρ καὶ ὁμνύην, πληγνύην χωρὶς τοῦ ι· καὶ λέγει Ἀπολλώνιος ὅτι ταῦτα προσθέσει τοῦ μ παθητικὰ γίνεται, ζευγνύμην, ὁμνύμην, ἀποβαλόντα τὸ ι, ἐπειδὴ μετὰ τὴν υῖ σύμφωνον οὐχ εὐρίσκεται· ὃ οὖν ἔχον ἀποβάλλειν ἐν τοῖς παθητικοῖς, προαπέβαλον ἐν τοῖς ενεργητικοῖς, quod dubito num alio fundamento nitatur quam scriptura, quae vocatur, attica τετυφῶα, ὅς. Sed ex hoc tamen praecepto nuper in tribus Homeri locis pro subjunctivo δύη receptus est optativus δύνῃ, quem nostri Grammatici sic ut plurale ἐκδῶμεν ad aoristum ἔδυν referunt. De imperfecto passivae formae errat Eustathius 1370, 60. τὸ δαινῶτο ἴσως συγκοπὲν ἐκ τοῦ δαινύοιτο, nec minus lapsus est Herodianus quum ex plurali δαινῶντο (ut δίδοῖντο) sive δαινῶντο primum δαινύατο, hinc δαινῶτο factum putaret; qua ambage non usus erat si sibi proposuisset exempla primae personae ab Apollonio tradita ζευγνύμην etc. quae ypsilon longum habent per synaloephen ut ἰχθύδιον. — De diphthongo ου duo tantum afferuntur nomina et ea propria; οἱ μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ Κουρῆς Κού-

ρητος Κουρήτην ὀνομασθῆναι καὶ Κρήτην κατὰ συγκοπὴν Steph. et certius illud quod Galenus de monte Campaniae tradit de Meth. Med. V. 12. p. 364. T. X. τοῦτον τὸν λόφον οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ νῦν οἱ ἀκριβέστεροι Βεσούβιον ὀνομάζουσι· τὸ δὲ ἔνδοξον καὶ νέον ὄνομα Βέσβιον, quod sequentes latini poetae Vesvium sive Vesbium vocant.

Pars altera.

De aliis syncopae generibus.

CAP. I.

De amotione duarum literarum.

§. 1. Vocalem unam elidi Grammaticis rarius quidem quam volunt sed tamen concessimus. Quum vero longius progressi duas et amplius literas, nec solum ejusdem syllabae sed etiam dispertitas resecare audent, vix unquam assentimur. Primore loco agam de syllabis biliteris quarum prior litera est consona, altera vocalis: κῶμα ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κοῖμημα ὡς οἶμημα οἶμα καὶ δόμημα δῶμα καὶ τροπῇ τῆς οἰ εἰς ὦ κῶμα Schol. Apoll. II. 205. Auctorem subdit Zonaras 677. δωμῶ δωμήσω δώμημα καὶ κατὰ συγκοπὴν δῶμα· οὕτω Φιλόξενος. Οἶμα Herodianus Mon. 37, 34. unum esse dicit bisyllabum, quod diphthongum οἰ proxime ante terminationem μα habeat et fortasse rationem subjecit τὸ πάθος, hoc est syncopen v. Proll. 393. Ea vero ratio minime nos absterret quo minus illud ad verbum, unde ὀϊστός derivatum est, referamus eoque proprie φορὰν significari putemus. Trisyllabum non legitur praeter Hesychium Οἶμημα ὄρημα, cui similem potestatem habet οἶμῶν, sed pro illo Sopingius οἶμα scribi jubet. Δῶμα a δέμω traductum est cum necessaria ectasi; nam

ἰόμα τειχίον Hes. migrat regulam v. Parall. 423 sq. *Κῳμα*
 a themate verbi *κεῖμαι* unde *κοῖτος κοιμῶ κοίμημα*, quod
 diversam quidem a *κῳμα* significationem sed eandem tamen
 originem habet. Peregrinum est aromatis nomen, quod
 Herodotus et Theophrastus *κιννάμωμον* vocant, posteriores
κίναμον. Sequuntur syllabae *νε*, *νι*, *νο*. Cum adjectivis
 æolicis, quae a genitivis numeri pluralis orta dicuntur,
ἄλλων ἁλλώνιος, *ἑτέρων ἑτερώνιος* etc. Grammaticus in
 Excc. Cram. T. IV. 329. componit *ἀνέμων ἀνεμώνιος ἄλλα-*
χοῦ (*ἀνεμώλιος καὶ*) *μεταμώνιος* ¹). *Τοῦτο συγκέκοπται*
(scil. ἐκ τοῦ μετανεμώνιος) τὸ δὲ πρότερον τέτραπται.
 Quomodo syncope evitari possit, apparet e Proll. 135.
 Proximum est hoc Eustathii commentum *Πολυποίτης ἐκ*
τοῦ Πολυποινίτης, quod eodem in libro p. 384. explosum
 est. Sequitur *παρὰ τῆς ἡιόνος γενικῆς γίνεται ἡιονόεις καὶ*
κατὰ συγκοπὴν ἡιόεις EM. 423, 39. Epim. I. 12, 21. Sed
 hic quoque effugium patet, quod supra ostendi Diss. I.
 c. III. §. 1. Proprium *Ἀμεινίας* veteres ipsi duplici ratione
 explicari posse fatentur *παρὰ τὸ ἀμείνων ἀμείνονος Ἀμεινο-*
νίας καὶ Ἀμεινίας ἢ παρὰ τὸ μένος Μενίας καὶ Ἀμεινίας
 EM. 62, 38. nec facile definias utra praevaleat, nam et
 syncope apparet certe in compositis *Ἀμεινοκλῆς*, *Εὐδαιμο-*
κλῆς etc. v. §. 5. et ut a *μέμος Εὐμένης*, sic etiam *Ἀμένης*
 derivari potuit et paragogum *Ἀμεινίας* sive *Ἀμεινίας*, sed
 quod ad amussim conveniat non reperio. Syllabae *ρε* et *ρο*
 tribus vocabulis detractae dicuntur: *ἔξαιτον τὸ ἐξαίρετον*
κατὰ συγκοπὴν Lex. de Spirit. 218. Schol. Apoll. IV. 1004.
 sed alio vertit Schol. Od. II. 307. *ἐξαίτους τοὺς ἐξω*
αἰτίας ἢ τοὺς ἐπιθυμητούς, οὓς ἐξήτησέ τις, interque
 has sententias fluctuat Eustathius sed plerisque placere
 illud *ἐκ τοῦ ἐξαιρεῖσθαι* p. 210, 4. p. 907, 64. pariter-
 que substantivum interpretatur Suidas *Ἐξαίτης ἐξαιρέτης*.
 Haec significatio *eximii* convenit omnibus locis, altera
 nulli nisi per translationem non inverecundam quidem
 illam, nam selecti et expetiti notiones conjunctissimae sunt.

1) *Ἀνεμώνιος* ficticium est procul dubio, sed anemonas ab Aeolensibus *ἀμώνας* vocatas esse Hesychius docet.

Eaedem literae $\overline{\rho\epsilon}$ in alio nomine omissae putantur: βέρε-
 θρον καὶ κατὰ συγκοπὴν βέθρον· οὕτω Κράτης καὶ Εὐφο-
 ρίων EM. 194, 23. Si vero animum referimus ad con-
 generata βάθος βάσσοις βῆσσα βόθυνος βυσσός βυθός, cre-
 dibile fit non βέθρον concisum sed βάραθρον dilatatum
 esse ²⁾. De syllaba $\overline{\rho\theta}$ ambigit Eustathius p. 114, 13.
 p. 1807, 14. τὸ μάρτυς τινὲς φασιν ἐκ τοῦ μάρτυρος γε-
 νέσθαι κατὰ συγκοπὴν· ἐν δὲ τοῖς ὀνομαστικοῖς τοῦ Ἡρω-
 διανοῦ φέρεται ὅτι ἡ γενική τοῦ μάρτυρος ἀνέδραμεν εἰς
 εὐθείαν ὁ μάρτυρος. Prisci fortasse μάρτυρος dixerunt ut
 μάκαρος, politiores μάρτυς detracta litera horridiore quae
 casibus imparibus permittitur, et hi etiam nominativum in
 sui similitudinem traxerunt. Proximum est Stephani prae-
 ceptum Ἀρόνσια — οἱ ἐνοικοῦντες Ἀρσνηνοὶ κατὰ συγκοπὴν
 τῆς σι. Multo saepius litera mystica cum vocali sibi sub-
 juncta stationem suam deseruisse dicitur. Loco suspecto
 Od. V. 337. αἰθυίῃ εἰκνῖα ποιήν adnotatum est ποιήν
 πιῆσιν· ἄμεινον δὲ χωρὶς τοῦ ν ἐν δοτικῇ· δύναται δὲ καὶ
 τοῦτο ὑπὸ τὴν συγκοπὴν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ πτω (πέτω)
 γεγενῆσθαι ὡς νέμω νομή, στρέφω στροφή unde apparet
 alios ποτῇ pro ποτητῇ id est volatili accepisse, alios pro
 substantivo ποτή quod jure praeponitur. Παρὰ τὸ ἐτήτυ-
 μος ἐν συγκοπῇ ἔτυμος Choerob. in Psalm: 119, 22. quod
 aliter se habere supra disserui. Τὸ ὀπτὸν κατὰ συγκοπὴν
 ἐκ τοῦ ὀπιητόν — καὶ ἐκ τοῦ ἐψητόν τὸ ἐφθόν Eust. 481, 35.
 EM. 403, 43. Primitivum haud dubie fuit ἔψω, ac si ul-
 terius provehimur ἔπω i. q. πέσσω sive πέπω coquo, unde
 derivari potuit ἐπιός ut πεπτός sed arbitrio quodam usus.
 factum est ut coctum diceretur ἐφθόν sive ἐψητόν, assum
 vero ὀπτὸν, unde verbum ὀπτᾶν, sed neque ὀπιητός neque
 ἐξοπιητός. Haud certius est ἐξαιτος pro ἐξαιτητός dici,
 quod praeter Glossaria non legitur, rarissime simplex, ne-
 que sat expedita origo nominis aequae obsoleti ἄοντος,
 ipsaque verba αἰτῶ et οὐτῶ speciem derivatorum habent,
 unde autem derivata sint, non constat. Κυβιστήρ, quod in

2) v. Meinek. Anal. 147. qui quod affert βάθρον a βάινω deri-
 vatum est.

codd. Athen. I. 14. D. Zonar. Lex. 1262. Herodian. Epim. 73. et alibi scriptum est, merito damnatur v. Parall. 13. *Καλαμαύλης* et *καλαμανλητής*, *τελώνης* et *τελωνήτης*, *ἰχθυοθήρας* et *ἰχθυοθηρητής* nullam vel syncopae vel epenthesis suspicionem praebent; nam quae concisa videntur, ea ex nomine et verbo composita sunt; quae syllaba plus habent, a verbis compositis derivata, illa quidem ut *ἀρτόπις*, *φρεάντης*, *πιννοτήρης*, haec ut *οἰνοθητής*, *μελοποιητής*, *κωσσοτηρητής* etc. Horum nihil affertur sed simile quiddam in cod. Voss. EM. 354, 29. *ἐπαίτης ἀπὸ τοῦ ἐπαιτητής συγκοπῇ*, quo obscuriora sunt *μειαίτης* et *προσαίτης* sive *προσαιτητής*. Alia vero fictura est nominum *αὐτοκράτωρ*, *κοσμοκράτωρ*, *παντοκρότωρ*, quorum primum tractat EM. 173, 29. verbis amputatis: *αὐτοκράτωρ: μεμπτέον οὖν τὴν συνήθειαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ὀνόματος· παρὰ τὸ κράτωρ κραιήτωρ εἶναι λέγεται· παρὰ γὰρ τὸ κραίνω ἐστὶ κράντωρ καὶ ἐν συνθέσει αὐτοκράτωρ*. Hoc igitur pro *αὐτοκράντωρ* successisse statuit; nam si ab *αὐτοκρατῶ* derivatum esset, *αὐτοκρατήτωρ* dici debuisset. Aliter vero Epim. I. 145. *ἀπὸ τοῦ ἀφέτης ἀφέτωρ καὶ ἀφήτωρ ὡς αὐτοκράτης αὐτοκράτωρ*. At *ἀφήτωρ* a verbo primitivo *ἔω* descendit ut *πάτωρ* Parall. 428. *κτήτωρ*, *δῶτωρ*, *ρύτωρ*, *φύτωρ*, v. Meinek. Del. 202. sed verbi *κράω* nullum vestigium extat; quare statuendum est *αὐτοκράτωρ* adjectivo *αὐτοκρατής* affictum esse ut *ἀκρατής ἀκράτωρ* v. Parall. 273: nam simplex *κράτωρ*, quod Schol. Eur. Hic. 279. poeticum dicit, et *κρατορία* aetatis sunt infimae. Nec accedimus sententiae EM. 369, 49. *ἐραννός παρὰ τὸ ἐρατεινός καὶ ἀ συγκοπὴν*: nam ut hoc ab *ἐρατός* productum est, ita illud a verbo quod idem indicat 379, 5. *ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐραννός*. De syllabis *το* et *τω* haec accepimus non ignobilium auctorum placita: *οὐδὲν εἰς εἰς λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσεικὸν τῷ ι παραλήγεται· τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες· ὁ μέντοι Ἀνακρέων χαριτόεις εἶπεν ἀποδοὺς τὸ ἐντελές τῇ λέξει* Herodian. Mon. p. 14. syncopen significans ut EM. 34, 41. Epim. II. 328. quare *χαριτόεις* quo Schol. B. ad II. XVII. 49. uti non timuit, *ἀναλογώτερον* dicitur a Choerobosco Can. 204, 23. Zonar.

1841. neque contra valent quae Hesychius unde unde sublegit *ψίεσσα εὐδαίμων* et *Ταρφίεντα ἐντάφια τεφρώδη, Ἐδρίεσσα βεβαία* ut in cod. scriptum est, quorum primum quid sit et unde sit ignoramus, alteri *ταρφιόεντα* substituendum videtur vel *ταρφηέντα*, quomodo etiam tertium corrigitur et quod in libro de Quant. 284, 2. legitur *φθογγίεις*. *Ἀγλαΐεσσα* in Emped. v. 186. a Karsteno invectum est. Aliud hujus syncopae exemplum proponit EM. 505, 5. *ἀπὸ τῆς κέρατος γενικῆς κερατόεις καὶ συγκοπῇ κερόεις*. Verum illud neque scriptum invenimus neque fingere necesse habemus. *Κερόεις* enim unicum est adjectivum in *οεις* a nomine syllaba *ας* terminato ideoque transiit ad formam eorum quibus substantiva in *ος* praecedunt. Ergo ut *θύος θυόεις*, *κρύος κρυόεις*, *θέρους θερόεις*, sic etiam *κερόεις* figuratum est quasi a recto *κέρως*, cujus speciem sequuntur syntheta *κεροβάτης*, *κεροφόρος* etc. ut *γῆρας γηροτρόφος*, *κρέας κρεοκοπεῖν*. Tertium est: *παρὰ τὸν εὐρώτα γίνεται εὐρωτόεντα καὶ συγκοπῇ εὐρώεντα*. ἢ *παρὰ τὸ εὐρος εὐρόεντα καὶ ἐκτάσει εὐρώεντα* EM. 398, 1. Analogia neutri subvenit; nam ex numerosissima familia nominum neutralium in *ος* nullum progignitur adjectivum in *ωεις*, nisi forte *κητώεις* ejusmodi etymon habet ab usitato *κητος* *celus* certe longe diversum; neque etiam quae eandem cum *εὐρώς* terminationem habent *ἰδρώς*, *γέλως* etc. huc deducuntur praeter suspiciosum illud *ἐρώεις*, quod Grammatici quidam novitii afferunt non ut nativum sed ut ectasi auctum ex *ἐρόεις* v. Techn. 181. et Add. Attamen antiquiores certe *εὐρώεντα* dicunt putrida foedaque potius quam late patentia, nominum autem in *ως* exeuntium tanta est paucitas ut non mirum sit unius modo adjectivum reperiri et id quidem a primo casu derivatum, non ut ille dicit. Hic si cognitum habuisset *μέσμα*, quod Hesychius interpretatur *μέστωμα*, ejusdem, puto, syllabae *τω* defectum adnotasset, nisi potius ab *ἐω τὸ πληρῶ* repetiverunt ut *μεστός* EM. 588, 44. Hujus enim verbi crebra est apud Grammaticos mentio sed probatio nulla v. Techn. 153. Ex alio adjectivo in *οεις* terminato Eustathius 839, 4. syllabam *κο* effluxisse fingit adhibita trope: *πιδήεσσα οῖονεὶ πιδακόεσσα κατὰ συγκοπὴν*

καὶ τροπήν, quorum nominum utrumque in usu versatur sed alterius origo nota est, alterius opinabilis *πιδή* i. q. *πηγή* ut *αἶγλη αἰγλήεις*, *αὐδή αὐδήεις*, *τιμή τιμήεις* etc. indidemque *πιδάω* et *πιδύω* i. q. *πηγάζω* v. Techn. 107.³) Quomodo igitur a *φοινός* oritur *φοινήεις*, a *φοίνιξ* vero *φοινικήεις*, sic illorum adjectivorum stirps ultima eadem sed derivatio discreta est. Item syllabae *φν* exemplum affertur unicum: *γλαφυρίς καὶ κατὰ συγκοπὴν γλαρίς*, ὃ σημαίνει *σμίλην ἢ ῥίνην ἢ ὄρυγμα* (scr. ὄρυγα) EM. 233, 8. Si fictis rebus inniti libet, pro *γλαφυρίς* assumendum est verbum *γλάω*, *γλάφω*, unde illud lapidariorum nomen produci potuit ut a *σμάω* *σμηρίς*.

§. 2. Quemadmodum nonnulli adjectivo *κερατόεις* duas literas decessisse putarunt, sic etiam EM. 550, 20. *κῶας κῶατος καὶ παραγωγῇ κωατίδιον καὶ συγκοπῇ τοῦ ατ κωίδιον*, quod patet proxime a *κῶς* ductum esse; et Schol. Lyc. 247. *ἄμμος συγκοπῇ ἐκ τοῦ ἄμαθος*, quod paragogum est ut *ψάμαθος* v. Proll. 35. nihiloque opportunius *δυσβήρης* ὃ *δύσβατος* παρὰ τὸ *δυσβατήρης* ἐν συγκοπῇ EM. 291, 43. illud enim sine dubio aeolicum est pro *δυσήρης* i. q. *δυσχερής*, cui contrarium *εὐήρης* = *εὐχερής*. Epsilon cum sequente *νῦ* destituit vocem a Leonida Tar. in epigramm. fictam *ὑποπνθμίδιος*· nam ut a *ποιμήν* *ποιμένιος* sic a *πνθμήν* juste et ex ordine derivatum est *πνθμένιος*, unde amplius produci poterat *πνθμενίδιος* ut *ὄρθριος ὄρθρίδιος* Proll. 356. sed a versu respuitur. Literarum *ην* defectum Grammatici non inobservatum reliquerunt: *Μέσση κατὰ συγκοπήν* Steph. cui Berkelius *ἀποκοπήν*, ut a Strabone vocatur, supponit, sed et Schol. II. II. 581. *Μέσσην τὴν Μεσσήνην λέγει συγκόψας τὸ ὄνομα*. Valet vero neu-

3) Eust. 697, 33. τὸ *πιδύειν* κατ' ἐναλλαγὴν αἰολικὴν ἐκ τοῦ *πηδᾶν* γίνεται ἀφ' οὗ καὶ *πιδύεσσα* ἢ *κάθυγρος* καὶ *Πιδύτης*. Sed *πιδύεις* repugnat canonī τὰ εἰς εἰς μετουσιαστικὰ ἐπιδέχεται τρεῖς παραλήξεις· ἢ γὰρ *τῷ* ἢ *παρὰ* ἢ *τῷ* ὅ, σπανίως δὲ *τῷ* ὦ EM. 34, 34. Pro *βαρύεσσα* in Andromachi versibus Galen. T. XIV. 40. facilis est correctio *βαρόεσσα* a *βαρόεις* ut *γλυκόεις* v. Parall. 335. not. 16. *Σύεσσα* idem esse quod *Υόεσσα* nihil est quod nos credere adigat. *Ἰὼ Καλλιθύεσσα* Hes. a *Καλλιθύη* derivatum videtur ut *Πασιφάη Πασιφάεσσα*.

trum. Nam *Μεσσήνη* mera paragoga est v. Parall. 116. Idem Stephanus s. *Κυλλήνη* — καὶ *Κύλλιος* λέγεται Ἑρμῆς κατὰ συγκοπὴν τοῦ *Κυλλήνιος*, quod in contrariam partem vertimus; nam *Κυλλήνη* derivati speciem habet, primitivi vero *κυλλός* sive *κοῖλος*, unde alia quoque locorum nomina pendent ut *Κοίλη*, τὰ *Κοῖλα*. Syncopen significat Arcadius nomine tacito p. 79, 24. τὰ εἰς τὸς ὀξύνεται εἰ μὴ ἐκ πλειόνων συλλαβῶν εἰς δισυλλαβίαν μεταστῇ ὥς δύστος ὁ δύστηνος καὶ πόστος ἐκ τοῦ πόσατος. Hoc jam supra amolitus sum; *δυστός*, quod Doederlinus in Gloss. Hom. 103. nescio qua analogia a particula *δύς* arcessit, nusquam legitur; *δύστηνος* et *ἄστηνος* Grammatici recte cum verbo *στῆναι* compositum putant v. Proll. 192. unde *δυστήν* et *ἄστήν* duci potuit ut *ἄπτῆν* v. Parall. 138. hinc vero *δύστηνος* et *ἄσταίνω* ut *ἄσφαίνω*. Eandem consonam cum antecedente ei epsilo excidisse sumunt qui *Epidauri* epitheton *λιμηρά* interpretantur *portuosa* v. Proll. 279. et qui *Proserpinam* honoris causa *ἐπαινὴν* nominari putant quasi *ἐπαινέτην*, Eustathius vero *δεινὴν* vel *αἰνὴν* significari opinatur praepositione redundante v. Nitzsch. ad Od. X. 491. De hoc ad Apollinem referendum censeo. *Γοργεῖη* κεφαλή Eustathius 828, 60. ex *Γοργονεῖη* contractum esse existimat et hinc porro concludit Homerum in secundo casu *Γοργόνος* dixisse ut Zenodotus scripsit, nam a *Γοργώ* derivandum fuisse *Γοργῶος*. Verum *γόργειος* a *γοργός* derivari potuit sicut saepe paragoga transitis proximis accommodantur ad primitiva. De duplici gentis Aetolicae nomine *Ὀφιεῖς* et *Ὀφιονεῖς* nihil est quod decerni possit. Duorum vero synonymorum *χέλειον*, quo Nicander et Aratus utuntur, et *χελώνειον*, alterum a *χέλυσ* derivatum est ut *γένειον* a *γένυς*, alterum a *χελώνη*. *Πλευμῶν* fortasse a *πλεῦμος*, *πλευμονῶν* a *πλεύμων*. Non minus diversas stirpes habent *ζηλοσύνη* et *ζηλημοσύνη* (ut *Μνημόνη* et *Μνημοσύνη*). Sigma et praetexta ei vocalis desideratur in his: *σελῖς* *σελίζω* *σέλισμα* καὶ *συγκοπῇ* *σέλμα* Schol. Lips. ad Il. II. 170. Epim. I. 133, 8. Gud. 221, 36. sed alii aliter expediunt v. Techn. 112. *Εἰκάς* ex novitio *εἰκοσάς*, *Θαῦμα* ex *θαύμασμα* correptum dici ejectis tribus literis *μασμον*

memini sed hoc duplici modo solvitur in Gud. 256, 28. κατ' ἔνδειαν τοῦ σ καὶ ἀποκοπὴν τῆς μα, οἱ δὲ παρὰ τὸ θεῶμαι θέαμα καὶ κράσει θᾶμα καὶ θαῦμα· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς. Verum haec alea est minime necessaria; nam ut a κάω καῦμα descendit, sic a θάω θαῖσω (θανσίκριον) θαῦμα. Duorum nominum quae Photius complectitur Φεναγμάτων καταφενακισμάτων, alterum paronymon est a φέναξ, alterum a φενακίζω. Eadem ratio intercedit inter πάλλαγμα, si Aeschylus ita scripsit Choeph. 293. (305) et παλλάκισμα sive παλλάκειμα, quod nunc legitur a verbo usitato derivatum, illud vero ab intermortuo παλάσσω, cui cognatum videtur παλεύω. Sed quod Leonidas scripsit in Epigr. Κρήθων ὁ πᾶσι μακαρτός, nemo negaverit pro μακαριστός positum esse excisis duabus literis ισ. Videamus jam porro caetera. Πρόμος ὁ πρόμαχος κατὰ συγκοπὴν Schol. A. ad Il. VII. 75. XV. 293. EM. Epim. I. 356, 9. sed nominis μάχη syllabam capitalem excidisse tam praeter fidem est ut illud simplex esse suspicer a praepositione πρό derivatum fere ut ξυνός a ξύν. Ὅραμνος κατὰ συγκοπὴν εἶπεν οἶον ὀρόδαμνος παρὰ τὸ ὀρούειν Sch. Nic. Ther. 91. qui si non veritus esset voce thematica uti, haud dubie scripsisset παρὰ τὸ ὄρω, unde repetuntur synonyma ὄρηξ, ὄρμενος etc. v. Techn. 283. Cur vero non eadem ratione explicaretur gentilicium Ἠλεῖος, causa fuit accentus; sic enim loquitur Stephanus u. Ἠλῖς: ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἠλιδος γενικῆς ἀναλόγως Ἠλίδειος ὡς Ἀδωνίδειος καὶ Εὐπολίδειος, καὶ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἠλίειος καὶ Ἠλεῖος, ubi deest mentio crasis, quae in EM. 426, 32. adjicitur Ἠλίδειος καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ Ἠλίειος καὶ κράσει Ἠλεῖος. Scilicet syncope effecisset proparoxytonon; eademque de causa properispomenon τετραῖχμον syncopae nomine excludunt. Hoc in capite ultimo disputabimus. Gentilicii una forma noscitur Ἠλεῖος ut ab Ἠτις τῆς Ἠτιδος ὁ πολίτης Ἠτεῖος EM. 248, 36. in quibus apparet terminationem possessivam syllabae nominis inflexi primariae agglutinatum esse. Sed Ἀδώνειος et Ἀδωνίδειος a diversis oriuntur nominativis Ἀδων et Ἀδωνις. Diphthongum cum sequente consona elisam esse sta-

tuit EM. 687, 3. πρέσβα ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα — οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πρέσβεια. At bisyllabum primitivi similis est, alterum derivati ut πέπειρα Proll. 39. Sic etiam a Πρέσβων πρέσβειρα, πίων πίειρα, νέος νέαιρα, ἔτης ἔταρος ἔταιρος, de quo argutatur Ptolemaeus in Schol. A. II. VI. 239. τὸ ἔτης ψιλωτέον εἰ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων τάττεται, ἐπεὶ συγκοπῇ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἤλατο ἄλτο nec probabilius Schol. A. ad II. IX. 464. ἔται ἑταῖροι κατὰ ἀποκοπὴν. Hinc de verbis et adverbis tradere incipiam omissa illa subtilitate qua antea vocalium et consonantium vel in iisdem vel in diversis syllabis successiones distinguere studui.

§. 3. Ἄζω ἀπὸ τοῦ χάζω γίνεται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ περὶ παθῶν λέγει ὅτι παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἄγος ἀγίζω ὡς τεῖχος τειχίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄζω· δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἀγίσδεο ἀντὶ τοῦ ἄζω EM. 22, 29. quod sequitur Apollonius in Lex. s. h. v. At contra stat ratio; nam ἄξεσθαι primitivum est. Sic etiam κράζειν et κραυγάζειν significatione conveniunt sed illud a κραῶ derivatum hoc paronymon est v. Techn. 83. Τίω ἀτίω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ ἀτίζω ἢ ἀπὸ τοῦ ἀτιμάζω συγκοπῇ EM. 163, 56. Illud approbat Schol. Apoll. IV. 1317. ἀτῶ ἀτίω, περισσεύοντος δὲ τοῦ ζ ἀτύζω ὡς παρὰ τὸ ἀτίω ἀτίζω. Verbum similis fili demonstrare non possumus sed hoc certum habemus ἀτίζω neque ex ἀτίω ortum esse quod modo disjunctionis causa fictum est, neque ex ἀτιμάζω. Κολάζω παρὰ τὸ κολαφίζω συγκοπῇ Gud. 333, 48. sed potior eorum sententia qui κολάζειν et κολοῦειν a κόλος, κολοβός repetunt, κολαφίζειν et κόλαφος a κόπτω Proll. 292. Idem turpius errat p. 388, 22. μεσάζουσα καὶ κατὰ συγκοπὴν μεσοῦσα. Apollonius de Adv. 572. τὸ ἰάζω συγκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω. Quod quum nimis violentum sit dicere non solum duas literas exterminatas sed etiam iota in alpha mutatum esse, huc necessitatis redigimur, ut ἰάς, ἰάζω et ἰακός a principali nominis gentilicii syllaba derivata esse dicamus. Παρὰ τὴν παιδί δοτικὴν παιδίζω ὡς ποδί ποδίζω καὶ συγκοπῇ παίζω Orion. 138, 12. quod si probasset Herodianus eo loco quo unum παίζω in αἰζω exire docet Mon. 22. addidisset, puto, αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

Quin cum *παῖς* cognatum putaverit, non dubito. *Σκήπτεσθαι* ex *σκηρίπτεσθαι* contractum esse temere affirmat Eustathius 1702, 17. quicum errat EM. 717, 48. *σκίπων* παρὰ τὸ *σκηρίπτω*, nam haec a *σκίπτω* sive *σκίμπτω*, quod idem *σκήπτω* dicitur, derivata sunt non aliter quam a *σκίπτω* *pungo* *σκνίπτω* *σκηνίπτω* i. q. *κνίζω* vellico, scalpo. His omnibus labantibus restat unum *ἀτμεύειν* τὸ *δουλεύειν* παρὰ τὸν *ἀτμένα* Schol. Nic. Al. 172. EM. 164, 34. nam a nominibus in *ην* exeuntibus nulla quidem verba nisi in *ῖω* derivantur *ἀρρηνίζω*, *αὐχενίζω*, *λιμενίζω*, sed ex his judicamus Nicandrum, nisi de metro laborasset, *ἀτμενεύειν* dicturum fuisse. *Ὑψανχεῖν* nulla causa est cur ab *ὑψαύχην* potius quam ab *ὑψανχος* derivatum esse statuamus.

Sicut verborum ita etiam partium orationis indeclinabilem syncopae fere omnes ex falso conflatae sunt. Hic primum in disceptationem veniunt adverbia loci, de quibus Apollonius de Adv. 601, 2. et 624, 15. παρὰ τὸ ἐκεῖνος τὸ ἀκόλουθον ἦν ἐκεινόθεν, ἐκεινόθι, ἐκεινόσε· τὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι, ἐκεῖσε cf. EM. 321, 40. Idem p. 606, 5. αὐτόθι καὶ ἐν συγκοπῇ αὐθι, ὑπόθι ὕψι, ἀγρόθι ἄγχι⁴⁾ tum p. 603, 3. τὸ ὀπίσωθεν ἔσθ' ὅτε καὶ μετὰ τοῦ σ συγκόπτεται ὅτε γίνεται ὀπιθεν, quod supra exagitatum est C. VI. §. 2. Eadem Herodiani sententia fuit Mon. 27. οὐδὲν εἰς *θεν* ἐπίρρημα τοπικὸν τῇ *ει* παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν· αἴτιον δὲ τὸ πάθος· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κήνοθεν εἶπεν· et inferiorum: τῇλε ἐκ τοῦ τηλόσε συγκοπῇ τῆς *ος* συλλαβῆς EM. 756, 40. Sed hi omnes causam ancipitem agunt. Quomodo a *τῆνος* ductum est *τηνόθι* et *τηνόθε*, ab αὐτός αὐτόθεν, ab οὗτος τουτόθεν, ita non dubium quin ab ἐκεῖνος duci potuerit ἐκεινόθι etc. sed Graeci maluerunt syllabam loci significativam addere ipsi stirpi pronominis ἐκεῖ — ἐκεῖθι. Duplici vero via usi particulam localem modo pronomini αὐτός adjunxerunt αὐτόθι, modo themati ejus *αν* — αὐθι, quod primitivum esse apparet ex composito αὐθιγενής, nam derivata αὐτόθι,

4) Hoc exemplum excidit in Schol. B. ad Il. X. 62. *Αὐθι* ἀπὸ τοῦ αὐτός· Sch. Od. III. 156. et alii.

ὑπόθι, οἴκοθι etc. non componuntur. His inconsulte intermiscentur ἄγχι, ὑψι, τῆλε, quae ipsa forma declarat non cum θι et σε composita sed maxime simplicia et aparagoga esse. Ab his autem processerunt ἄγχοῦ ἄγχόθι, ὑποῦ ὑπόθι, τῆλοῦ τῆλόθι eodem modo atque consilio ut ὑποσε, ἄγχόθεν, τῆλόθεν, nempe ad relationes loci accuratius definiendas. Cetera etiam leviora sunt et leviorum auctorum: τὸ κρηθεν φασὶν ἀπὸ τοῦ κάρηθεν· δίνεται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ καρητόθεν εἶναι Sch. II. XVI. 548. quod sine causa fingitur. Et ex duabus Eustathii sententiis 786, 30. τὸ νειόθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ νειατόθεν, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ νεῖος ultra potior sit, vix ambigi potest. Apollonius vero non solum adverbia quae locum significant, ista ratione emolitur sed etiam alia: παρὰ τὴν ἰνόφι φωνὴν τὸ ἴφι συνεκόπη· τὸ μέντοι νόσφι πρὸς ἐνίων οὔτως ἀπεδίδωτο ὅτι παρὰ τὸ νό στερητικὸν καὶ τὸ ἔπεςθαι p. 608. De illo adstipulantur Choeroboscus Orth. 224. et Schol. A. ad II. I. 151. ἴς ἰνός ἰνόφι ὡς χαλκός χαλκοῦ χαλκόφι καὶ κατὰ συγκοπήν τῆς νό ἴφι. Verum hoc a χαλκόφι et ceteris quae cum nomine composita sunt, dupliciter discrepat; primum quod nunquam asciscit ν paragogum ut ναῦφιν etc. tum quod synthesis aptum est, Ἰφικλῆς, Ἰφιγένεια, Ἰφιγένρητος, Ἰφικτάμενος, sed nomina cum syllaba φι conjuncta non praeponuntur aliis; nam λιβαφιγενής prorsus singulare est et non minoris miraculi quam si quis λιβαθεγενής vel θρηβησιγενής dicere perichitetur, quae nemo cum ἐμπροσθοφανής, ὀπωθοφανής comparaverit. Ac forsitan Ibycus ne usus quidem est nominativo illo sed dativo pluralis numeri λιβασιγένεσσι pro λιβαγενέσφι per metathesin ut homericum ἰθαγενέσσι aliquantum variaret. Itaque magis sequendi videntur qui ἴφι adjectivum esse statuunt ut Schol. Lips. ad II. V. 556. ἴφια ἰσχυρά, οὗ ἢ εὐθεῖα τὸ ἴφι τοῦ ἴφιος τὰ ἴφια, et Eustathius, qui numerum singularem ἴφι θρέμμα ponit 582, 12. cui convenit masculinum Ἰφίς ταχίς Phot.⁵⁾ Sed sive adverbium est ἴφι sive adjectivum ad-

5) Nereidum una a Luciano Ἰφιάνασσα vocatur, ab Homero Ἰάνασσα soror Ianirae, quorum trium nominum fortasse unum est etymon

erbiale ut ῥά (ῥήι), γάλι etc. v. Parall. 119. certe omnes uos numeros habet. *Νόσφι* pro *νοσφόρι* dici Hermannus olim Opusc. I. 1. 222. assensus est affirmantibus; equidem non video quomodo nomen *νόστος* hoc est ὁδός, πορεία, adjunctione syllabae epectaticae *φι* hanc sejunctionis significationem accipere possit et cur huic uni omnium quae in *φι* excidunt syllaba sit exenta, neque eodem modo dicatur *αἴφιν* pro *αἰτόφιν* vel aliquid simile. Adjice quod a nominibus epectasi auctis nullum propagatur verbum, ab illo autem derivatum est *νοσφίζω* ut *ὀψίζω*. Denique non *νόσφι* dicendum erat sed *νόφι* abjecta syllaba integra *σιν*. Itaque *νόσφι* seponimus tanquam ignorabile et desperandum. Ultimum hujus avitae doctrinae specimen praebet Schol. II. XXIII. 526. EM. 691, 11. Epim. I. 357. *προτέρω κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ πορώτερω ἐν ὑπερθέσει* hoc est *προτέρω* pro *πορτέρω*. Tam hoc supervacaneum est quam quod alii decernunt *προτέρω* ἐκβολῇ τοῦ *σιν* δίχα τοῦ *ι*. ἀπὸ τοῦ προσωτέρω γάρ ἐστι Schol. Od. IV. 667. II. III. 400. IX. 192. pro quo *προσσοτέρω* scribitur ad V. 672. et *πορώτερω* ad XXIII. 526. nec syllabae ultimae probatur apocope, sed est adverbium *δοτικοφανές*. — Choeroboscus Can. 245. quum recte docuisset *διπλοῦς*, *τριπλοῦς* et quae sequuntur non syntheta esse sed paragoga, minus considerate addit ἀπὸ τοῦ τετράκις παρήχθη τετραπλόος καὶ ἀπὸ τοῦ πεντάκις πενταπλόος συγκοπῆς γενομένης τῆς *ως* συλλαβῆς. Quomodo enim *πεντάκις* a *πέντε* propagatum est, sic ab eodem *πεντάπλους* etc. — Orion 161, 12. *φένινδα*—ἀπὸ τοῦ φενακίζειν φενακίνδα καὶ συγκοπῇ φενίνδα, sed quum hunc lusum ita describit ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς ἐνὶ δείξας εἶτα λάθρα (ἄλλω) ῥίψη, sequitur meliorem esse scripturam *φαινίνδα*—ἀπὸ τοῦ φαίνειν. De ἐπίκλην infra dicam §. 7. Nomine non proprio utitur EM. 78, 20. τὸ ἱμαρτῇ Ἀρίσταρχος λέγει ἐκ τοῦ ἁμαρτήδην κατὰ συγκοπὴν καὶ ὀξύνει· significat enim apocopen.

§. 4. Longiorem sermonem desiderant syntheta, quae ripartito dividam; ac primum loquar de iis quae casus non

is *vis* pure declinatum *ἰός*, unde nomen *ἰός virus* iota longo sed in derivatis correpto.

habent: ἡ κατὰ συγκέκοπται καὶ ὅλην συλλαβὴν ἀποβάλλει ἐν τῷ κάκτανε Epim. I. 248. Zonar. 1178. Hoc genus poetarum ditioni subjectum est. Nam quod promiscue dicitur κάπυρος, id ex κατάπυρος factum esse jure negat Schneiderus ⁶⁾. Homericum ἄντιτα Schol. Od. XVII. 51. et Il. XXIV. 273. non recte acceperunt: ἄντιτα ἀντὶ τοῦ ἀντίτιτα ἀτιμώρητα· ἔστι δὲ συγκοπὴ τῆς τι συλλαβῆς. Nam ex ἀνάτιτα contractum est, licet hoc nusquam reperiatur ⁷⁾. Itaque una est praepositio ἀμφί huic affectioni opportuna sed in uno solo vocabulo quod Schol. Apoll. IV. 1187. designavit: Πανσανίας φησὶ τὸν ἀμφιφορέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα καλεῖσθαι, idque publica consuetudo recepit una cum affinis ἀμφορίσκος, ἀμφορεαφόρος etc. excepto uno ἀμφιφορίτης ἄγών, ex quo cognoscitur concinnitatis sensum alias plus valuisse alias minus v. Parall. 44 sq. parique inconstantia ambicisus dicitur et anfractus etc. ⁸⁾ Praepositionum inseparabilium una syllabam amittit in ἡμέδιμνος, quod Didymus ab Atticis dici affirmat v. Parall. 44. sed non legitur nisi in Inscr. Tauromenitana N. 226. Col. II. lin. 34. Ex adverbiiis huc appropinquat ὀπισθέναρ bis apud Pollucem scriptum accentu alio atque ὀπισθόδομος et alia vere composita ⁹⁾.

De nominibus primae declinationis sermo non longus erit; τὸν ἀγκῶνα οἱ Ἀθηναῖοι μὲν ὠλέκρανον, οἱ Ἀωριεῖς δὲ κῆβιτον ὀνομάζουσι Galen. de Mot. Musc. II. 3, 430. T. IV. Ruf. de Part. p. 22. ubi ὀλέκρανον, ut apud Aristophanem, scribitur, nusquam vero ὠλενόκρανον sive ὀλερόκρανον repertum est. Syncopae effugiendae viam ostendit Hesychii

6) Κάτροπον κάταντες Hes. quod recte confertur cum Κατάτροπον κάταντες, doricum est vel aeolicum ut καβαίνειν etc.

7) Ἀνσχεθεῖν Eustathius 1538. male interpretatur ἀντισχεθεῖν et Schol. Pind. Ol. III. 54. ἀντιθεῖσα haud melius ἀνθ' ἐαυτῆς θεῖσα.

8) Confusio nominum παρασιτίας et πασιτίας Schneidero in Epim. ad Xen. Mem. p. 286. suspicionem praebuit hoc ex illo contractum esse. Pro ἐν προσιάδι Schol. Apoll. I. 1104. cod. προπασιάδι praebet. Sed significatio discrepat et origo diversa est.

9) In Theognosti loco quem adscripsi in Parall. p. 205. pro νόαρ nescio an scribendum sit Ζόαρ e Suidae glossa subditicia Ζόαρ τέπος, qui alibi Ζόαρα vocatur.

glossa Ὠλλον (ὦλον) τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν. Cui si-
 ninus confidimus, causam interpolationis a licentia sermo-
 nis quotidiani repeti oportet; nam est vox vulgaris. In
 nomine πασπαλέτης non constat utrum partis primae syl-
 laba secunda an secundae prima excisa sit sed causa ex-
 isionis apparet v. Parall. 44.¹⁰) Inter ea quae secundam
 sequuntur declinationem imprimis celebre est Jovis epi-
 theton κελαινεφής παρὰ τὸ κελαινόν καὶ τὸ νέφος συγκοπῇ
 τῆς νο συλλαβῆς EM. 501, 50. quod magis epalleliae causa
 factum puto quam quia metrum aliter non ferret; nam certe
 pro κελαινεφεῖ Κρονίῳ Il. I. 397. dici poterat κελαινονε-
 φεῖ ut Ζηνὶ κελαινεφεῖ ἀντάρ — XXI. 520. Si vero αἶμα
 κελαινεφές dicitur, id explanatur ea ratione quam veteres
 afferunt sed verbis parum circumspectis: τὸ ταλαύρινος
 παρῆκται παρὰ τὸ τλῆναι καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ρινός ὥς
 οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφές τὸ νέφος Apollon. Lex. Idem τα-
 πήκας ὄζους παρηγμένως λέγει τοὺς ταναούς, ὥς κελαινε-
 φές αἶμα. Sch. Aesch. Sept. 43. τὸ μελάνδετον καλῶς ἂν
 ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκους παρέλκει τὸ δετόν ὥς
 ἐπὶ τοῦ κελαινεφές τὸ νέφος. Haec enim non vera para-
 goge, non vacua et inanis productio est sed metaphora
 haud importuna; nam in cruore quoque apparet quaedam
 nubecularum similitudo v. Parall. 50. Si κελός niger, quod
 H. Stephanus in VV. LL. afferri dicit, commonstrari posset,
 κελαινεφής non aliter quam μεσαιπόλιος figuratum diceremus.
 Cur autem ex duabus syllabis continuis *νονε* altera sit elisa
 manifestius fiet comparatione similium: *μώνυχες* ἀπὸ τοῦ
μονώνυχες *συνκέκοπται* ὑφαιρέσει τοῦ *ον*, μετὰ δὲ τὴν
ὑφρσιν τοῦ *νυ* γίνεται τῶν δύο *ο* εἰς τὴν *ου* δίφθογγον
κρᾶσις (*μούνυχες* καὶ *τροπῇ*) *μώνυχες* ὥς *βοῦν* *βῶν* Epim.
 I. 288. ubi duae confusae sunt sententiae; *μώνυχες* aut ex
μονώνυχες factum esse praetermissione syllabae *ον* aut ex
μονόνυχες unius consonae dispendio et contractione voca-
 lum *οο* in *ω*. Verum alia causa est subsequentium: Ὅπα-

10) Apiastri nomina sunt *Μελίσφυλλον* ἢ *μελισσόφυλλον* Hesych.
 hoc a μέλισσα, illud a μέλι. Latinum *melisphyllon*, quo non Virgilius
 solum usus est sed Palladius quoque, G. Vossius in EM. ex μελισσό-
 φυλλον coartatum putat.

τρος ὁμόπατρος συγκοπή Sch. A. II. XI. 257. ὄτριχας, οἰετέας καὶ ὄπατρος κατὰ συγκοπήν EM. 637, 22. τὸ ὁμῶς ἀπὸ τοῦ ὁμοίως· ἡ δὲ τοιαύτη συγκοπή Δωριέων ἐστίν· ἐκεῖνοι γὰρ ὁμότριχας ὄτριχας φασὶ καὶ τοὺς ὁμοιεῖς ὀετεῖς¹¹⁾ καὶ τοὺς μονώνυχας μώνυχας Sch. Arat. 19. De Doribus nugatur; illa conjuncta sunt cum voce thematica ὄ sive ὅ, a qua sono tantummodo differt ᾠ et hoc quoque cernitur in synthetis quae Hesychius affert ἀστεά τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα et αὐετῇ τὸν αὐτοετῇ, pro quo αὐτε-νίαντον dicitur in Geopp. Verum non solum in pronomi- nibus, quae omnino a communibus legibus exemta sunt, aliquando ad prima elementa recursum esse sed etiam in ordinariis ostendit verbum insolentius fictum ὀρχύπτειν hoc est ἀνατείνεσθαι καὶ ἐπ' ἄκρων ὀρύχων ἵστασθαι. Hujus enim syllaba prima eadem esse videtur quae in ὀρθός et ὀρνυμι cernitur ipsoque nomine ὄρος, unde nonnulli ὄροχθος et ὄρογκος derivata putant¹²⁾. Sed quae Grammatici in medium proferunt, ad persuadendum parum apposita sunt. Primum κάμμορος οἶονεὶ κακόμορος καὶ συγκοπῇ κάμμορος EM. 488, 41. Apollon. Lex. Tryph. de Pass. §. 23. p. 37. Id potius sic ut καμμορίη et καμβολία cum praepositione copulatum est, quae integra apparet in κατάφορος, κατά-χολος, quibus simile κατάμορος non legimus¹³⁾ sed hinc aeolice corruptum putatur Κάσμορος δύστηνος Hes. Tum πυκιμήδης συγκοπήν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πυκινομήδης· οὐ γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν ὥς ἐκ τοῦ πύκα σύγκειται Eust. 1428, 54. cu- jus ratio duplex fuisse videtur, una ab adjectivo πυκινό-φρων ducta, altera conveniens sententiae in EM. 649, 43.

11) Hesychius Ὑετῆς ὁ αὐτοετῆς· Μαρσύας· fortasse aeolicum est υἑτῆς pro ὀετῆς (ut ὕμοιος) quod alibi non legitur.

12) Analogiae aptius foret perispomenon ὀρχυπτεῖν ab ὀρχύπτης ut πατροτύπτης, στερνοτύπτης v. ad Phryn. 593. et hoc quodammodo con- firmat Hesychii scriptura ὀρικυπτεῖν.

13) Pro κατάμορος apud Arcad. reposui κάμορος plantae vel arboris nomen in Proll. 271. not. 40. Ille enim non de adjectivis agit compo- sitis, ut in Thes. dicitur, cujus generis sexcenta occurrunt in ορος, βορος, κερρος, φορος etc. sed de substantivis simplicibus. Adjectivum est κάμ- μορος, quo Sophocles utitur pro κάμμορος. Hoc Schol. Od. V. 160. καταμεμορημένον interpretatur.

prolatae ὁ γὰρ ποιητὴς ἔθος ἔχει τὰς συνθέτους λέξεις διαλύειν, οἷον κηρεσσιφορήτους οὐς κῆρες φορέουσι καὶ γρηὸς πυκιμήδεος, εἴτα διαλύων τὴν σύνθεσιν ἐπιφέρει πυκινὰ φρεσὶ μὴ δέ' ἐχούσης¹⁴⁾ quae locis longe discretis leguntur Od. I. 438. et XIX. 353. nec credibile est poetam, quum alterum poneret, alterius habuisse memoriam. Non tamen ideo illud cum πύκα compositum arbitror, quod in parathesi modo invenitur πύκα ποιητός et all. sed cum obsoleto adjectivo πυκός dorice ποικός dicto, cui illud adverbii loco affixum est. Itaque ut ἀργικέραυνος, φοξίχειλος pro vocali connexiva habent iota, ita πυκιμήδης pro πυκομήδης. Ἀθήνηφορος nominatus esse τὰς τὰ ἄθήνητα φερούσας Schol. Ar. Lys. 648. (cf. Aglaoph. 827.) et ἀκράχολος dici pro ἀκρατόχολος Doederl. Gloss. p. 3. valde incerta est conjectura. Eodem loco sunt haec: τὰ βράβυλα καλεῖται καὶ μάδρυα οἷον μαλόδρυα Athen. II, 50. A. alibi enim ἀμάδρυα vocantur, cujus vocalem primam fortasse detrivit consuetudo popularis. Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ περὶ ὀρθογραφίας αὐτοῦ¹⁵⁾ λέγει τὸ αἰδῆλος εἶναι ἀπὸ τοῦ αἰδνόν τὸ σημαῖνον τὸ ἀφανιστικὸν κατὰ συγκοπὴν EM. 41, 40. Id alii probabilius ab αἰδῆς productum putant. Χέρνησος si ex Χερσόνησος contractum est, duas literas amisit, sin ex Χερώνησος unam tantum ut supra dictum est c. IV. §. 3.¹⁶⁾ Verum nullam aut inficiandi aut defendendi facultatem relinquit vox Aeschylea βδελύκτροπος, quod sive cum βδελυκτός coniunctum dicimus sive cum βδελυχρός, non tam hoc mirandum est syllabam abjectam esse finalem quam quod non tota abjecta

14) Hujus usus observatione nititur eorum opinio qui ταλαπείριος Od. VII. 25. interpretati sunt πόρρωθεν πεπερακώς· quippe sequitur πλόθεν ἐξ ἀπείης γαίης.

15) In Orthographia nuper edita hoc non legitur sed simile quiddam 177, 12. et Epim. I. 19, 22.

16) Nomen proprium Ἐμαντίων si in Graecia radices habet, compositum esse debet ut Ἀνδροτίων, Δημοτίων, Πολυτίων v. Proll. 390. adn. concisumque ex Ἐμαντοτίων, quod nomen in multos mortalium convenit Solipsismi, ut nunc vocant, cultores; graece φίλαντοι et αὐτάγῃτοι dicuntur.

est; remansit enim 'gutturalis. Si βδεύτροπος legeretur, simile esset substantivo quod Schol. Arist. Nubb. 255. explicat σκίμπους παρὰ τὸ σκιμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας, quam vocabuli triti et domestici corruptione parum excusatur insolentia poeticae dictionis, cujus facilis erat declinatio.

§. 5. Vocabulorum tertiae declinationis pars maxima in synthesisi formam genitivi servat et pure terminati ut δροτόμος et non pure. De illorum imminutione in priore hujus disputationis parte actum est c. IV. §. 4. Alterius familiae duo consonam extremae syllabae primam amittunt una cum vocali quae eam subsequitur: αἰγοπόλος καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπόλος EM. 37, 47. ἐνδεία συλλαβῆς ὁ αἰγοπόλος αἰπόλος γίνεται Apollon. Synt. I. 2. p. 5. id ceteris mirabilius quia consona surrepticia ad stirpem nominis pertinet; sed alii cum αἶπος compositum esse statuunt Sch. Theocr. I. 1. Nomen κοκκύμηλον si Nicander recte interpretatur μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι, eadem gutturalis emigravit comitante vocali¹⁷⁾. Alterum profert EM. 243, 38. γυναιμανῆς ἀπὸ τοῦ γυναικομανῆς συγκοπῇ, sed mox ad saniora se convertit ὡς τιμὴ Τιμόθεος, οὕτω γυνή γυνομανῆς καὶ κατὰ μετάρθεσιν γυναιμανῆς ὡς μεσαιπόλιος. Idem declarat Schol. Dion. Gramm. 859, 29. tropae nomine usus, nec jure in dubium vocat Epim. I. 102. τὸ γυναιμανές φαρμέν ἐκ τοῦ γυναιμανές συγκεκόφθαι, ἵν' ἔνεστι τὸ γύναιον, ἢ ὡς πύλη Πυλαιμένης, ἔλη ἐλαιοθερῆς· quippe nomen ignobile γύναιον ab Homeri omniumque epicorum consuetudine longe sejunctum est. Eadem ratio intercedit inter κροκυδολογεῖν, χαριτοβλέφαρος et κροκυλεγμός, χαριδότης, θεμίπλεκτος. Syllabae casualis vo interceptionem animadvertit EM. 331, 20. Ἑλλάνονικος καὶ συγκοπῇ Ἑλλάνικος. Syncope elevatur si cum Ἑλλός compositum est, quo nomine priscos Helladis antiquae et propriae cultores appellatos esse haud spernendi auctores prodiderunt; alpha longum videtur ut in Θεαγενης et similibus. Nominum neutralium, quae genitivum in τος mittunt, triplex est figura; una prolixior αἵματόφυρτος,

17) Ypsilon corripit quidem Alexis Fragg. Vol. III. 504. sed idem etiam in simplici interdum fieri auctor est Herodianus de Dichron. 285.

τωματοειδής, ὀνοματοθέτης etc. altera concisae similis αἰ-
 μακουρία apud Pindarum alpha brevi, ἄρματροχία¹⁸⁾, γα-
 λαθηνός quod ex homerico γάλα θῆσθαι conglutinatum
 putatur; tertia item ex genitivo contracta sed alio modo,
 hoc est ellipsi duarum continentium literarum, consonae
 dico quae ultimam orditur et vocalis quae eam antecedit
 αἰμόφυρτος (cum trope ionica αἰμηπότης), ἀγαλμοτύπος,
 κυμοδέγμων, γαλοπάροχος altor, δερμόπτερος, κερμοδοτεῖν,
 στομοδόκος, τερμοδρομεῖν, χειμοθνής. Sic Eustathius qui-
 dem haec nata esse censet 1895, 34. τὸ αἰμοφόρικτος συγ-
 κέπεται ὥσπερ τὸ αἰμόρρυτος καὶ τὸ αἰμοβαφής, idemque
 statuisse videtur de δοροεργός, γουνοπαχής, κεροφόρος,
 ὕδωγενής, φρεάντλης, quibuscum consistunt κερατοφόρος,
 δορατογλύφος, φρεατορύκτης, ὕδατοτρεφής, neque indignam
 Eustathii ingenio conjecturam faciemus si idem sumamus
 de propriis Ἀρτεμόκλεα, Τριτογένεια, Ἀπολλόδωρος, quod
 Gaisfordus in EM. 702, 43. supposuit pro Ἀπολλώδωρος,
 cui simile Ἀπολλωφάνης¹⁹⁾).

Verum tamen hoc totum genus syncopae nodis exsol-
 vitur si illi qui brevioribus usi sunt consonae nominis prin-
 cipalis proxime attexuerunt vocalem connexivam κυμ—ό—
 κυπος et cetera, quibus conferri possunt latina foedifragus,
 homicida, sanguisuga, horrificus, rumificus; cum κυματο-
 πλήξ vero et similibus convenit odorisequus, soporifer etc.
 Verbo tenus attigisse sufficit ἰχωρῶδοεῖν quod praeter locos
 in Thes. citatos legitur in Med. Mosq. X. 34, 333. Παι-
 σιτύπος non ita ut ραιστηροκοπία compositum est sed
 cum nomine declinationis primae ut πρεσβυτοδόκος, νηρι-
 τοτρόφος. Genitivum adjectivi amputatum esse statuit Choe-
 roboscus in Psalm. 122, 8. ἐκ τοῦ πᾶς παντός καὶ τοῦ ῥῶ

18) ἄρματροχή ἀντὶ τοῦ ἄρματοτροχή κατὰ [ἐξαίρεσιν τοῦ ῥ καὶ]
 σύγκοπήν τῆς το Sch. Nic. Th. 263. qui vocabula confundit diversa.
 De accentu monui ad Buttm. 424. Exaeresi, quam hic fingit, Diony-
 sius Per. usus est Σαμάται dicens pro Σαρμάται. Φατρία et alia attuli
 Parall. 15 sq.

19) Appellativo ἀλεκτροπώλιον duae desunt aut ejusdem syllabae
 literae aut confinium. Ἀμεινοκλῆς et πλεομελής supra attigi. Pro Ἀπολ-
 λωνησίτης Steph. Casaubonus Ἀπολλωνονησίτης scribit.

παντοῤῥησία καὶ παῤῥησία, sed refellitur ab Herodiano: παῤῥησία οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ παντορησία κατὰ συγκοπὴν, ὅπερ ἔστιν ὑποπον· ἀλλὰ παρὰ τὸ πᾶν τροπῇ, οὐ συγκοπῇ. Περὶ παθῶν EM. 655, 10. idque confirmatur non uno exemplo παναληθής, πανεργέτης, μελάνδετος, μεγάθυμος et aliis ita compositis ut nomen incorruptum, quod in neutro cernitur, in conspectum veniat, cum eo quod πᾶν, quum componitur, ad nativam brevitatem redigitur. Itaque in hac disputationis nostrae regione ac via unum deprehendimus exemptionis exemplum indubitabile μελανθής et μελάνθιον, quo iteratio ejusdem syllabae effugitur, verbumque proletarium μελενδυτεῖν i. q. μελανειμونهῖν in Prodrum. Stich. Monod. v. 334. ed. Boiss. Cetera quae ad hunc locum pertinent, sumi possunt ex Parerg. Phryn. 668 sq. Parall. 48 sq. Adjectivorum in υς exeuntium uni syllabam nominativi extremam detrahi indicat Epim. I. 344, 21. τὰ εἰς υς λήγοντα (καὶ) παρ' εὐθεΐαν συντίθεται θηλύμορφος, πρεσβυγενής καὶ παγενίς (scr. παρὰ γενικήν) βοτρυοχαρής· μόνον τὸ ἥμισυς πῇ μὲν μίαν συλλαβὴν ἐκκέκοπται ὡς τὸ ἡμίδωρον, ἡμισύχοιρος, quae si pro exemplo syncopae afferuntur, sic scribenda sunt ἡμίδωρον (ut δεκάδωρον, δωδεκάδωρον), ἡμιχόριον, sed fortasse pertinent ad alteram canonis partem, quam supplet Theognostus Can. 83. τὰ ἐκ τοῦ ἥμισυς συγκείμενα ἀποβάλλει τὴν σν, ἡμίονος καὶ ἄλλα. Εὐρίσκειται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπανίως μετὰ τῆς σν, ἡμισύχοιρος, ἡμισυψοῖνις (sic). Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, qui id ab Abrone observatum esse ait in EM. 430, 30. idemque implicatum est mirabili Tryphonis sophismati apud Choerob. Orth. 272. EM. 794, 1. φιλήτης ὁ κλέπτης παρὰ τὸ ὑφειλέτης κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ καὶ τοῦ ε καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η· πολλὰ δὲ πάθη ἐνταῦθα γέγονε· λέγει δὲ ὁ Τρίφων ὅτι συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ, ὡς ἡμισυκίχλιον ἡμικίχλιον, λείπω λιμός· ὁ γὰρ κλέπτης ἔνδειαν ποιεῖ. Hoc est quod Choeroboscus dicit Orth. 277, 3. et in Psalm. 27, 29. ἡ φωνὴ συνέπαθε τῷ σημαινομένῳ atque ad haec ὀνόματα σιμυτάσχοντα refert etiam χιράς. Duorum, quae Theognostus expromit, ἡμιχοῖρος et ἡμισύφοινις, illud, si mendo vocat, certe linguae

usticae relinquendum est; alteri Cramerus ἡμισυχοίνιξ substituit, Bekkerus vero in Ind. Anecd. 1379. ἡμισυφοίνιξ, quod si cum adjectivo φοίνιξ conjunctum est, dividendum videtur ut ἡμισυ πηγός Callim. Dian. 90. v. Diss. V. c. 2. p. 3. si semipoenus illo nomine significatur, dissidet cum gentiliciis ἡμικρής, ἡμιέλλην etc. et omnino nulla novimus vocabula cum adjectivo composita, sexcenta vero cum adverbio inseparabili, quare hoc potius quam adjectivum primitivi loco habendum ut latinum *semi* et *se*.

De altera parte compositorum quae creduli quidam commentantur, vix scio an relatu digna sint, ἄσωμος ἀπὸ τοῦ ἄσώματος κατὰ συγχοπὴν ἢ ἀπὸ τοῦ σώμα EM. 161, 40. βαθύλειμος ἀπὸ τῆς λειμῶνος γενικῆς βαθυλείμωνος καὶ συγχοπῇ p. 185, 35. quibus simile δυσχείμων, δύσχειμος (δύσχιμος) nisi quod hoc ad χειμα referri potest sicut ἄκνυμος, ἄχρωμος, ἔνσπερμος et alia quae leviter intuentibus vel syncopae vel parectasis speciem objiciunt.

§. 6. Verborum duo tempora syncopistis occasionem acuminis experiendi praebuerunt. Febris quoddam genus λειπυρίαν dici ὅτι λείπεται πυρός Actuarius tradit, sed saepius λειπυρίας scribitur, quod Reinesius cum particula intentiva conjunctum putat. Cetera hujus ordinis verba dissyllaba nihil aliud quam $\bar{\omega}$ in \bar{o} mutant, λειποτάκτης et cetera cum hoc verbo composita ²⁰), τιλλοπώγων, τερπότηρας, στεργοξύνεννος, βουλόμαχος, αἰρόπινον quod aptius verbo subjicitur quam nomini αἶρα, μισγόνομος, σωζόπολις, ὁζόστομος, Φαινόκριτος, cum trisyntheticis ἐκφερομυθεῖν ²¹), συμβαλλόμαχος, ἐπιθυμόδειπνος, quae praeter primum aut propria sunt aut nove ficta potissimum probri gratia. Alia epsilon in commissura recipiunt, non solum quae cum verbis quintae classis composita sunt ut in EM. 579, 45. dicitur: τὰ βαρύτενα δισύλλαβα μετὰ ἀμεταβόλου τρέπουνσι τὸ $\bar{\omega}$ εἰς $\bar{\epsilon}$

20) Scripturam Oro olim probatam retinuerunt et alii Atticorum scriptorum editores et Kruegerus ad Thuc. I. 99, 1. damnante L. Dindorfio.

21) Schneiderus, quia γερέπονος et cetera cum γέρω composita epsilon accipiunt, illud quoque sic scribendum putat sed jure defenditur ab Osanno ad Cornut. XXX. 183.

φερέοικος, Μενέλαος, quo in genere nihil est inconstantiae, sed etiam si character verbi est muta ἀγέστρατος, ἐπεχειρία, ἐξεχέβρογχος, στρεφεδινεῖν, χαιρέκακος sive ἐπιχαιρέκακος etc. paucis inter ε et ο fluctuantibus, Φερενίκη et Βερονίκη, vel etiam ad iota traductis ut est homericum τερπικέρανος, proprium Πειθιάνασσα Nonn. VIII. 193. nisi Πεισιάνασσα scripsit ut Πεισιάναξ et quae Schol. Vict. II. XIV. 464. producit Ἀρχέλοχος Ἀρίσταρχος ἀναλογώτερον τοῦ Ἀρχίλοχος ὡς Φερένικος, Μενέλαος, neque aliter haec scribi vult Herodianus Epim. 167. sed aliter composita putat ἀρχέτυπος, ἀρχέπλουτος, ἀρχέκακος, ἀρχέλαος, ἀρχέγονος ἐκ τοῦ ἀρχή συνετελέσθη, quod si ita esset per ο scriberentur ut ἀρχοειδής, ἀρχογλυπτάδης. In substantivis dignitatem significantibus vulgo fere fixum est iota: τὰ παρὰ τὸ ἄρχω διὰ τοῦ ι γράφεται ἀρχιστρατηγός, ἀρχιτέκτων Epim. II. 340, 22.²²) cf. Boeckh. ad Pind. Expl. 273. Verum de hac vocalium connexivarum commutatione abundanter disputatum est ad Phryn. 768.²³) Verba trisyllaba componuntur uno modo ἀλειφόβιος, κακιζότεχνος, ἐγειρόφρων, ἐθελόδουλος. Sed Grammatici hujusmodi quoque praesentia nonnunquam decurtari dicunt: ἐκ τοῦ μελαίνω κελαινεφής συγκοπῇ τῆς νῶ συλλαβῆς καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς κ. Καθόλου τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτερα συντιθέμενα ἐκκόπτει μίαν συλλαβήν, γανύω Γανυμήδης, τανύω τανύπεπλος, ὑφαίνω ὑφαινομένης ὑφαιμένης Epim. I. 234. et iisdem verbis et vitiis EM. 501, 50. Gud. 313. nec labe caret Theognostus ceteris succinens Can. 81, 28. ἰθαίνω ἰθαινάθυμος ἰθαιγενής, μαιίνω μαιιφόνος. Errantes in viam reducit Epim. I. 61. ὡς μαιίνω μαιιφόνος, οὔτω Ἰθαιμένης παρὰ τὸ ἰθαίνω, ἔνθεν καὶ τὸ ἰθαινε θυμόν,

22) Pro ἀρχιποιμήν posteriores substituerunt πρωτοποίμην accentu eodem quo βουποίμην, συμποίμην v. Parall. 195 sq.

23) Contrariam nostrae sententiam profitetur J. Grimmus in Gramm. Germ. T. II. 976. nomina illa φερέπονος, ἐχέφρων etc. cum imperativis composita esse putans sic ut germanica *Fuerchtegeth*, *Leberecht*, *Haberecht*. At gravissime repugnant quae litteram futuri characteristicam habent, περσέπολις, ἀκερσεκόμης, futurum enim imperativo caret.

quod simile est homerico θυμὸν ἰαίνει v. Techn. 125. itaque in primo loco scribi debet ἰθαίνω Ἰθαينوμένης Ἰθαιμένης, idemque in Theogn. l. c. pro ἰθαινάθυμος, nisi hic ἰθαινόθυμος posuit tanquam interpretamentum proprii a librario omissi Ἰθαιμένης sicut πραῦμενής idem valet ac πραῦθυμος. Iam correctis scripturae mendis rem ipsam aggrediamur. Τανύπεπλος et alia cum verbis in τῷ ex-
euntibus conserta ad illum locum pertinent, quo de unius literae defectu agitur C. IV. §. 4. Qui plures elabi contendunt, causam non probant. Primum κελαινεφής cum μελαίνω compositum dicere mera licentia est. Ἰθαγενής ab ἰθαίνω profectum esse ne Apollonio quidem credimus Adv. 600. ἡ ὑποστολή τοῦ ι ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α ἰθαγενέ-
εσσι παρὰ τὸ ἰθαίνω, αἶλ, κλάω etc. Nam significatio exhilarandi et favendi, quae verbo tribuitur v. Techn. 125. minime convenit ad adjectivum, quod Eustathius κατ' ἰθὺ γεννηθέντα et γνήσιον interpretatur. Cum hoc Epim. I. 61. componit herois nomen: Ἄσιος παρὰ τὸ αἶσα ἐκβολῇ τοῦ ι ὥς αἰτός, αἶλ· οὕτως ἀναγνωστέον τὸ ἰθαγενέεσσι· παρέφθαρται δὲ τὰ ἀντίγραφα τὰ ἔχοντα ἰθαιγενέεσσι ὁμοίως τῷ Ἰθαιμένης. Hoc ab ἰθῇ profectum videri potest o copulativo cum diphthongo commutato ut Πυλαιμένης, Κλυταιμνήστρα, μεσαιπόλιος, γυναιμανής, quae Eustathius p. 937, 38. et p. 360, 30. cum illo confert; ἰθαγενής alpha longum habet ut Θηραμένης. Μιαιφόνος vel ut in Archilochi Fr. CXV. (XXVIII.) scribitur μιηφόνος a verbo oblito et oblitterato μίω spurco profectum est sic ut μιαρός et affinia quae in Techn. 125. apposui²⁴), similique antithesi ab usitato ἄλθω proprium Ἀλθαιμένης et Ἀλθημένης v. ad Phr. 649. Tzschuck. ad Strab. X. 269. Duorum, quae Grammatici silentio praetervecti sunt, μαραίπους ὁ μεμαρασμένος τοὺς πόδας Hes. et χαλαίπους Nic. unum cum μαίρω, μαραίνω, μαυρός, ἀμαυρός debilis cognatum vide-

24) Buttmannus Gramm. I. §. 120. Adn. 3. ignotum quoddam μια pro themate ponit. Doederlinus in Gloss. 64. futurum μιάσω fingit et adjectivum hinc compositum μιασίφρονος (hoc accentu) unde μιαιφόνος factum esse. — Thesouro desunt μαιβιοῦν et μαιφθορεῖν Caesar. Dial. II. 61. in Bibl. Gall. T. VI.

tur²⁵), alterum cum χαλᾶν ut ταλᾶν ταλαίφρων. Εἰλίπους ex εἰλισσόπους coaluisse dicunt Technici quos infra nominabo; nemo autem attigit his cognata ἐλελίχθων et ἐλελίσφακος, quae non cum verbo ἐλελίσσω composita sed eodem naturae imitandae studio efficta sunt, unum a poetis, alterum a vulgo. De nominibus, quae cum verbis pure terminatis cohaerent, dubium est utrum magistri nostri cum praesenti composita esse crediderint an cum futuro ut EM. 745, 48. παρὰ τὸ τανύω τανύσω τανύπεπλος ὥς γανύω Γανυμήδης καὶ τανύπτερος. Hic enim si rem ad vivum resecamus a τανύσω directe τανυσίπτερος, hinc per compendium τανύπτερος factum putavit sic ut Τληπόλεμος ἐκ τοῦ τλήσω Τλησιπόλεμος συγκοπῇ p. 716, 16. Sed de verbo ejusdem familiae bisyllabo duplex fertur sententia in Schol. ad II. XIII. 300. τὸ ταλάφρων οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ταλῶ ὅθεν τὸ ταλάσω, οἱ δὲ ὥς τανύπτερος hoc est a praesente τανύω. Haec unius literae syncope supra disceptata est c. IV. §. 5. de concisione syllabae quae in τανυσίπτερος, ἐρυσίπτολις, ἄνυσίεργος, κωλυσίδειπνος apparet, res in dubio. Ταλάφρων, quo ille ad probandum utitur, sic ut ταλαπαρθής a ταλαός derivatum est v. C. IV. §. 4. hinc autem Τληπόλεμος et τλήθυμος eo genere concisionis, quod in prima parte explicavimus, et similiter a futuro integro ταλασίφρων, a corrupto, quod ex artis praecepto fingitur, τλησικάρδιος. Certiora desunt; nam Τελένικος et huic similia quae Keilius in Anall. 110 sq. contulit, ab alio principio profecta sunt atque Τελεσίνικος, nec idem sonant Σωκλῆς et Σωσικλῆς. Iam producemus eos qui duas diversarum syllabarum literas η̄ et σ̄ futuris eximi affirmant: δαΐφρων ἀπὸ τοῦ δαῶ δαήσω ὥς οἰδῶ Οἰδίπους, ἄμαρτῶ ἄμαρτίνοος Schol. Od. XV. 509. τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης συζύγίας τῶν περισπωμένων γινόμενα ὀνόματα ἢ τῷ ο̄ παραλήγουσιν ὥς τὸ ἄμαρτῶ ἄμαρτοεπής, μισῶ μισογύνης, ἢ τῷ ῑ ὥς εἰλίπους, Οἰδίπους, ἄμαρτίνοος. Οὕτω δαῶ δαήσω

25) Sic Herodes Fr. V. Choliamb. Mein. p. 149. ἤδη γὰρ αἰγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται, id est hebetatur, pro μαραινεται, ἀμαυροῦται occaecatur posuit v. Diss. I. c. I. §. 1.

δαΐφρων EM. 245, 18. Hanc cantilenam iterat p. 616, 56. ed salubrioris consilii haud ignarus: τὸ Οἰδίπους ὁ μὲν θεόγνωτος (hoc est Theognostus Can. 97, 16.) ἀπὸ τοῦ οἰδήσω Οἰδησίπους κατὰ συγκοπὴν τῆς ἡς συλλαβῆς. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει μὴ εἶναι οὕτως ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἰδῶ Οἰδίτους· ἄμεινον γὰρ τὸ ἀπαθὲς τοῦ πεπονθότος. Hic igitur iota contexendis cum nomine verbis non minus aptum iudicavit quam epsilon et omicron eaque ratione declinavit syncopen, quam λαθίπονος et ἐναρίμβροτος apertissime respuunt. Quemadmodum autem haec a verbis authypotactis ducta sunt, ita ἁμαρτίνοος ab ἁμάρτω, et δαΐφρων, si idem significat quod ἐχέφρων, a δάω, sed hanc significationem Hermannus in Diss. de Atlante p. 10. nullo loco confirmari ostendit. Quartum εἰλίπους et congeneratum ἐλίτροχος nihil obstat quominus ad barytonon εἴλω referatur sicut τερπικέραυνος, ipsumque Oedipi nomen nescio an ab οἶδω repeti possit, cuius speciem sequitur οἶδμα, de quo supra dixi, et οἶδος, cui similia θάλλπος, στέφος, στέγος etc. ab eodem genere verborum profluxerunt Techn. 290. Verum tamen nomen proprium idemque fabulosum ad analogiae stateram revocare periculosum videtur. De altero dubitat Orus in EM. 299, 25. utrum Herodiani rationem sequatur an syncopen: τὸ εἰλίπους ἀπὸ τοῦ εἴλω γέγονεν ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλίσσω· τὰ γὰρ εἰς ῶ λήγοντα τρισύλλαβα μίαν συλλαβὴν συγκόπτοισιν ἐν τῇ συνθέσει· σημειοῦται παρὰ Κράτητι (Com. Fr. I. 240.) τὸ ἐθελόσυχνος· τὸ δὲ ἀλεξίκακος ἀπὸ περισπωμένου. Theognostus vero Can. 87, 30. utrumque regulae convenire statuit τὸ ἀλεξίκακος οὐκ ἀντίκειται· ὁ γὰρ ἀλεξήσω μέλλων τὸν ἐνεστώτα δείκνυσι περισπώμενον, καὶ τὸ ἐθελόκακος ἐθελόσυχνος ἀπὸ περισπωμένου εἶναι (sic) τὴν σύνθεσιν· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Quod ad illud attinet, nemo non intelligit duo verba, quae characterem futuri habent, ἀέξω nive αὖξω et ἀλέξω, sic composita esse ut futura solent in ῶ exeuntia: ἐλιξόπορος, ἀναξιφόρμιγξ, ἐλεγξίγαμος, ταρσιξικάρδιος, χαραξίποντος etc. Id certe Herodianum latere non potuit; eundemque arbitror ἐθελόσυχνος non ad praesens quasi perispomenon revocasse sed praecise, ut Orus

fecit, excepisse de canone non hoc solum, quod mirum est e Cratete enotari, sed omnia cum ἐθέλω conjuncta, quae sunt plurima et pervagatissima. Ita manifestum fit synopen literarum ἡσ haud omnibus probatam esse minimeque ei quem prae ceteris sequimur. Quemadmodum vero Herodianus εἰλίπους et paria ad praesens perispomenon retulit, sic etiam veri simile est eum Ἑγέλοχος, ut hoc exemplo utar, non a barytono ἥγω, quod ab EM. l. c. fingitur, compositum neque etiam ex Ἑγείλοχος omissa syllaba σι contractum putasse sed eadem ut illa explicasse ratione. Etenim ut a μισῶ ducitur μισόθεος et a verbis secundae declinationis Τιμόθεος, σκιρτοπόδης, νικόβουλος, θηρόλεξις i. q. λεξιθήρας Phryn. 628. ²⁶) ita ab ἡγοῦμαι duci poterat Ἑγόλοχος, neque non permissum erat literarum connexivarum alteram inserere Ἑγίλοχος ut Ἀγίδαμος in Inscr. laconica, Φυσίγναθος, χαλίφρων, quod minime credibile est cum voce devia χάλις connexum esse; sed casus tulit ut praeferretur tertia ε quam acceperunt Ἀρχέλοχος, ἀρχέκακος etc. Summa hujus disputationis haec est, syllabae finalis recisionem qua nonnulli μιαίφονος, εἰλίπους etc. explicant, ex propositis non effici nec quidquam fide dignum afferri cur literas σι et ἡσ futuris excerptas esse credamus. Syllabam τὸ omissam putavit Sch. II. XV. 619. τὸ ἡλίβατος ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν ἐσχημάτισται κατὰ συγκοπήν, quae in Gud. 240, 30. Heliodoro tribuuntur, hic vero persaepe commutatur cum Herodiano, cui Lehrsius illa tribuit. In eandem interpretationem forte incidit Buttmannus Lexil. II. 182. Aliam supra proposui in P. I. c. IV. §. 4. Quod Choeroboscus profert Orth. 264, 28. Τιμήσανδρος καὶ κατὰ συγκοπήν Τίσανδρος nugatorium est.

§. 7. In motione quae dicitur per gradus nonnunquam syllabam deficere vetus est persuasio; τὸ πιότατον συγκοπήν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πιονώτατος Eust. 776, 63. Hoc nemo utitur; πιότατος vel a positivo πῖος fluxit unde syntheton πιόφυλλος (omiss. in Thes.) Schol. in Aristot. Top. I.

26) Συλλογῶπλα nunc editum est pro συλωπία quod in Proll. 44. epalleliae nomine defendi sed dubitanter.

p. 262. b. 44. vel a themate unde *πίαρ*, *πίειρα*, *πιήεις*, *πιότης*. Buttmannus in Gramm. I. 262. illud cum *ἐπιλήσματος* confert, quod si ad *ἐπιλήσμων* refertur, non duas litteras abiecit sed tres quae in *σωφρονέστατος* etc. apparent; sin ad inusitatum *ἐπίλησμος*, cum *καταπυγότερος* comparari potest, cujus primam positionem nemo novit praeter Glossographos. Comparativa a comparativis propagata *ἀμεινότερος*, *ἀρειότερος*, *ὀλιζότερος* figuram nunquam mutant. EM. 656, 53. *πάχετον* κατὰ συγκοπὴν τοῦ *υ* καὶ *ρ* et Schol. Od. VIII. 187. κατὰ συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν, sibi invicem opitulantur; ambo enim idem dicunt *υ* et *ρ* excisas, *τ* et *ρ* transpositas esse. Sed cur *πάχετος*, quod Sch. II. XIV. 287. a *πάχος* ductum dicit per epectasin ut *περιμήχετος*, pro comparativo habeatur nulla causa est ac ne adjectivum quidem Homero relinquitur si recipimus Nitzschii et Doederleini emendationem lenissimam Gloss. Hom. 35. v. ad Buttm. 403. *Εὐχειρώτερος* et alia nonnulla librariorum menda notavi in Parall. p. 39 sq.²⁷⁾ *Ἀθεμίστερος* et *ἀχαρίστερος* alia principia habent atque *ἀθεμιστότερος* et *ἀχαριστότερος*. A substantivo τὸ πρέσβος derivatum videtur *πρέσβιστος* ut *κέρδιστος*, *κύδιστος*, ab eodem vero Nicander *πρεσβίστατος* produxit et a *κῦδος* *κυνδίστατος* καθ' ὑπέρθεσιν ὑπερθέσεως, ut Eustathius loquitur, vel potius per paragogen. Ad hanc redit Eustathius a syncope orsus 786, 30. τὸ νειόθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου νειατόθεν, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ νεῖος παρῆκται ὡς τρίτος τρίτατος καὶ τὰ ὅμοια hoc est ut *ἐβδόματος*, *μέσατος* et alia quae idem 1463, 34. et EM. 685, 1. pro hac sententia affert non observato quod nonnihil haesitationis affert discrimine sensus; nam *νειόθεν* et *νειόθι* sic ut *νέατος* significationem habent loci, *νέος* vero temporis. Quae Sophocles protulit *προφέρτερος* et *προφέρτατος*, ipsumque

27) P. 41. pro *κυνταίστατος* scribendum est *κυντατώτατος* et in fine adnot. 42. *Τίσις*, *Λῦσις*. *Ὀξύκούςτατος* Sext. c. Phys. p. 406 Bekk. quod L. Dindorfius in Thes. in *ὀξύκωτάτος* mutari jubet synopen illicitam culpans, non ex hoc concisum sed a positivo *ὀξύκους* derivatum, hic autem contra morem contractus est perversa imitatione vulgarium *εὐπνους*, *πολύχρους* etc.

φράντατος ²⁸⁾ homericum a Grammaticis praeterita sunt sed adnotantur duo: τὸ ὀπίστατος συγκέκοπται ἐκ τοῦ ὀπισθότατος Eust. 837, 3. quod apud unum Hesychium et non eo quo par erat loco legitur sed sui similem comparativum habet ὀπισθότερος Arat. et celebrius ὑπατος, cui tres literae exemptae dicuntur: ἀπὸ τῆς ὑπέρ γίνεται ὑπέρτερος καὶ ὑπέρτατος καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπατος ὡς πρότατος πρῶτος Epim. 340, 19. De hoc aliter existimat Epim. 83, 30. παρὰ τὴν πρό πρότερος καὶ ὑπερθετικὸν πρότατος καὶ μεταβολῇ τοῦ τ πρόατος καὶ κράσει πρῶτος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς· alterum EM. 777, 41. a praepositione contrariae significationis repetit παρὰ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν δηλοῦσαν τὸ ὑπεράνω ὑπότατος καὶ συγκοπῇ ὑπατος. Ab eadem Herodianus et alii a Lehrsio citati p. 70. etiam ὕστερος et ὑσπληγῆς derivata putant sigma abundanter addito τὸ γὰρ ο συγκοπτόμενον πέφυκε τὸ σ πλεονάζειν ὡς θέςφατον Choerob. in Psalm. 134, 32. cui de nomine affectionis repugnat Epim. I. 420. οὐκ ἔστι πλεονασμὸς ἀλλ' ἴδιος τύπος. Quoquo verteris, salebrae sunt Κρείων, κρέτος et κρατύς vinculo quodam naturae contineri facilis est concessio sed explodimus veterum commenta κρείων παρὰ τὸ κρατεῖων etc. Choerob. Orth. 231. Theogn. Can. 147, 5.

Syllabae in declinatu abolescentis specimen capitur a nomine secundae declinationis: Ἐγκάτοισι ἀποβολῇ τῆς τοι συλλαβῆς ἔγκασιν. Οὐκ ἔστι δὲ συγκοπή· μάχεται γὰρ ἐπέκτασις συγκοπῇ. Ἀμεινον οὖν μεταπλασμὸν λέγειν ὡς ἄστρασι, πρόβασι EM. 310, 15. ubi deest auctor, quem insperato sistit Zonaras p. 103. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν cf. Parall. 176. Meliore jure sunt exempla tertii ordinis. Οὐδεμία γενικὴ εἰς νος τῇ οὐ παραλήγεται ἀλλὰ μόνη ἢ γουνός — καὶ οὐδεμία εἰς ρος λήγουσα ἀλλὰ μόνη ἢ δουρός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος· συγκοπή γὰρ ἐκ τοῦ γόνατος, δόρατος Herodian. Mon. p. 34. Hoc amplectitur Choeroboscus Can. 376, 1. sed non ignorat aliam interseri

28) Haec si ad speciem referimus, a positivis φαντός, φερτός, per syncopen.

posse mutationis causam: τὸ γουνός καὶ δουρός δύναται
 ἢ μόνον καθ' ὑπέρθεσιν γενέσθαι ἀπὸ τοῦ γόνυος καὶ
 δόρυος ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ γούνατος καὶ
 δούρατος. Κρεῖττον δέ ἐστι κατὰ συγκοπὴν αὐτὰ λέγειν
 ἢ ὥσπερ λέγει ὁ τεχνικὸς, καθ' ὑπέρθεσιν. Διὰ γὰρ τὴν
 συναίρεσιν τοῦ \bar{o} καὶ \bar{u} βαρύνεσθαι ὥφειλεν ὥσπερ τὸ λᾶος,
 κῆρος, ἥρος· ἀλλ' ὁξύνεται ὁμοίως τοῖς συγκεκοιμένοις
 πατρός, μητρός. Inter utrumque fluctuat Apollonius Synt.
 IV. 12, 335. οὐ ξένον ἐστὶ τὸ ὑπερβιβάζεσθαι τὰ στοι-
 χεῖα²⁹⁾· τὰ γὰρ ἀπειρέσια ἀπερείσια καὶ παρὰ τὸ δόρυ ἢ
 δόρυος γενικὴ ὅτε φαιμέν δουρός, γόνυος γουνός. Ἐφην δὲ
 ἐν δισταγμῷ μὴ ἄρα τοῦ δόρατος καὶ γόνατος εἰσὶ συγκο-
 παί, de quo dicetur in Diss. de metathesi. Quod Choero-
 boscus narrat Can. 387, 9. nonnullos genitivos atticos κρέως,
 κέρως, γήρως ex κρέατος etc. natos putare κατὰ συγκοπὴν
 τοῦ α καὶ τοῦ τ ideoque acuere ut πατρός etc. silentio
 praetermitterem nisi Herodianus refellere dignatus esset.
 De alio genitivo Schol. Vict. ad II. IX. 306. breviter et
 obscure: ποτῆτος ποτῆς ἐκ τοῦ ποτότης συγκέκοπται, qui-
 bus duas sententias contineri suspicor: τὸ ποτῆτος ἢ ἀπὸ
 τῆς εὐθείας ἢ ποτῆς ἢ ἀντὶ τοῦ ποτότης. Ab illo no-
 minativo derivatum dicit Herodianus de Genit. parag. T. III.
 233. consentiente EM. p. 136, 41. p. 382, 48. παρὰ τὸ
 ἀργός γίνεται ἀργής, τρανός τρανής, γυμνός γυμνής καὶ
 παρὰ τὸ ποτός ποτῆς, ἐστός ἐστής ἐσθής. Haec quidem
 parum similia sunt; nec a verbis, quae cum πῶω componi
 possunt, nomina feminini generis in της proficiscuntur sed
 in σις ut πόσις sic βόσις, δόσις, vel in τις πῶτις, ἄμπωτις,
 δῶτις id est δῶς v. Parall. 441. eorum autem quae in οτης
 et υτης terminantur, nullum est bisyllabum Choerob. Can.
 352, 11. Nihilō secius haec interpretatio anteponitur alteri
 quia nomen ποτότης inauditum est et omnino substanti-
 vorum in οτης exeuntium nullum a nomine verbali ut πότος
 vel ποτός originem habet v. ad Buttm. 418. Sequitur da-
 tivus: τὸ δαῖ εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε συγκέκοπται ὁξυτονη-

29) Post στοιχεῖα male legitur ἐν δισταγμῷ, quae verba paulo
 post suo loco posita sunt.

θήσεται Sch. II. A. ad II. XIV. 387. τὰ εἰς $\bar{\iota}\varsigma$ δὲ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ $\bar{\delta}\omicron\varsigma$ κλίνεται δαῖς δαῖδε κατὰ συγκοπὴν τῆς $\bar{\delta}\iota$ ἐν δαῖ λυγρῇ Epim. I. 1 qui syncopae nomine apocopen significat; neque ratio qua anomalia huius vocis explicari possit v. Pau. Sed ex duobus consiliis quae Choeroboscus proponit 416. διχομήνω καὶ κατὰ μεταπλάσμον διχόμηνι· δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ διχόμηνις εὐθείας διχομήνιδι καὶ σι τοῦ δ καὶ $\bar{\iota}$ ³¹) διχόμηνι praevalet prius, quanquam διχόμην in nominandi casu dici analogia non prohibet Parall. 171. et 195. Accusativus νίφα in ejusdem p. 118, 10. apocopae vindicatur, post vero 419, anabibasmum accentus syncopae, quorum neutrum opus demonstravi in Parall. 114. Φρόνιν ὃ μὲν Ἑρωδιανὸς τὴν φρόνησιν κατὰ συγκοπήν· ὃ δὲ Ὀρος ἐκ τοῦ φρονός φρόνις EM. 800, 48. οὐ πάνυ δῆλον εἶτε τυπον τὸ φρόνις ἢ συγκέκοπται ἐκ τοῦ φρόνησις 1465, 42. Quis vero sibi persuadeat φρονεῖν et φρα ab accusativo syncope contacto nasci potuisse ac non concedat φρόνις et φροντίς via quadam singulari dē esse a primitivo φρήν, quod ipsum nulli graecarum comparabile est. Incredibilia narrat Epim. I. 46. Ἐ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις πρόκρισις πρόκρισιν καὶ συγκοπὴν πρόκριν, sed error clare arguitur a Schneid. ap. Markscheff. ad Hes. Fr. p. 321. Hesiodum enim cridis nomen a προκρίσει duxisse quod unum elegerit. Ἐκ τοῦ ἐπὶ κλησιν τὸ ἐπὶ κλην ἐπὶ ῥόημα ἐπὶ συνέκοψαν οἱ μεθ' Ὀμηρον Eust. 1053, 28. sed sententia 1255, 15. τὸ ἐπὶ κλην συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐπι contra quae alio loco disputabitur. Nunc percurramus pluralis numeri. Bibrevi κρέα non quartam et quintam litteram sed duas postremas ablatas esse consentiunt a supra dicti P. I. c. I. §. 5. Sed dubitatio fuit de ἡ ἐπίηρα — ἔστι παρὰ τὸ ἔρω (ἐρῶ) ἔρανον καὶ ἔχω

30) Buttmannus §. 56. Adn. 8. ad synaeresin aberravit a pravo accentu dativi ἀπολι ap. Herod. qui nunc correctus est

31) Scribere debuit τοῦ $\bar{\iota}$ καὶ $\bar{\delta}$ · nam de syncope hoc loco non de apocope.

καὶ τροπῇ τοῦ ἡ ἥρανον· τὸ πληθυντικὸν ἥρανα, εἴτα
 συγκοπῇ ἢ ἀποκοπῇ ἥρα Schol. A. ad Il. I. 572. Zonar. 810.
 Ex forma judicantibus ἐπιήρανος derivatum est ab ἐπίηρος,
 quod ultra progredi non licet. Τὸ κευθμῶν οἱ μὲν συγκο-
 πὴν φασιν, οἱ δὲ ὅτι κευθμός ἰακῶς εἴρηται ὡς τευθμός³²⁾
 καὶ βαθυλείμων βαθύλειμος Sch. Il. XIII. 27. Res est in
 oculis posita. Dativos κυσί, παισί etc. non ex κύνεσι, παί-
 δασι, sed ex singulari κυνί, παιδί ortos proculque a syn-
 cope habent. Ad explicandos accusativos κλεῖς et ὄρνις
 nescio utrum syncopen attulerint an illam ὁμοφωνίαν τῆς
 αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν πρὸς τὴν ἰδίαν εὐθεϊαν, qua
 indocti quidam causativos ionicos μάντις, ὄφρις expediunt
 v. Anecd. Oxon. T. IV. 358. Sed non praetermittuntur
 comparativi: τὴν χειρίονα αἰτιατικὴν συγκόψας ἔφη χέρεια,
 πληθυντικῶς δὲ τὰ χειρίονα, χέρεια· οὕτως Ἡρωδιανός
 Sch. Il. I. 80. ὥςπερ χειρίονα καὶ ἐν συγκοπῇ χέρεια, οὕτω
 πλέονες καὶ πλέες Epim. I. 338. et 350. τὸ πλέας ἀπὸ τοῦ
 πλέονας συγκέκοπται Sch. BL. ad Il. II. 129. et Herod.
 ad XI. 395.³³⁾ quibus convenit substantivum πλειότης pro
 πλειονότης v. Parall. 48. Sed hanc syncopen rejiciunt
 Buttmannus §. 68. et Thierschius §. 202, 22. nam χέρεια
 vel ut nunc scribitur χέρηα natura positivum esse a recto
 χέρης et similiter πλέες non diversum a πολέες. Obstat

32) Hoc ignotum, scripto proximum est γευθμός, sed deest altera
 forma γευθμών. Cauconas a nonnullis sic ut Germaniae populus
 Caucos nominatos esse significari videtur in Etym. Paris. in Crameri
 Anecd. Par. T. IV. 55. Καύκων θ' ἔλικας βόας ἀποκοπῇ καὶ (ἢ)
 συγκοπῇ· Καυκῶνων πολλέθρον κατὰ συγκοπὴν Καύκων, et
 p. 68, 24. Καυκῶνην (sic) πολλέθρον καὶ κατὰ συγκοπὴν Καύκων. Illud
 Καυκῶνων πολλέθρον Callimachi est H. in Iov. v. 39.

33) Idem fortasse statuit τὰ λώια in Theocr. XXVI. 32. compara-
 tivum esse ex λώιονα concisum; Buttmannus vero Gramm. §. 68, 267.
 positivum putat a recto λώιος et hoc non discordat cum veterum
 opinione e χειρίων per metaplasma factum esse χειρεῖος ὡς ἀρείων
 ἐρεῖος, πλείων πλεῖος, δάων δᾶος EM. 808, 49. et 92, 45. sed hos com-
 parativos in ὅς nobis non approbant. Saepe quidem δᾶον sive δᾶον
 pro δάδιον scriptum est sed per vitium v. ad Phr. 403. ac plurale δεῖα
 sive δέα a recto δεῖος pendet, quod ipsum in δήιος dissolvi potuit sed
 hoc non legitur praeter Oppian. Cyn. I. 101. δήιον ἐς κάματον, pro
 quo δηλόν' scribendum.

tamen significatio utriusque comparativa et quod nullum invenitur adjectivum in $\eta\varsigma$ barytonum idemque pure sic ut $\chiέρης$ declinatum.

§. 8. De verbis quae praecipiuntur dividam per tempora modosque. Τὸ $\acute{\rho}\acute{\iota}\pi\tau\alpha\sigma\kappa\epsilon$ τινὲς μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ ἐνεστώτος $\acute{\rho}\acute{\iota}\pi\tau\acute{\alpha}\sigma\kappa\omega$ εἶναι — ἢ συγκοπῇ ἰωνικῇ ἀντὶ τοῦ $\acute{\rho}\acute{\iota}\pi\tau\acute{\alpha}\zeta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ EM. 704, 52. ubi pro συγκοπῇ, quod in cod. Voss. deest, aut scribi aut intelligi debet παραγωγῇ, tum deinde καὶ συγκοπῇ ἀντὶ τοῦ $\acute{\rho}\acute{\iota}\pi\tau\acute{\alpha}\zeta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$, nam $\acute{\rho}\acute{\iota}\pi\tau\acute{\alpha}\zeta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ ionicum dicitur, $\acute{\rho}\acute{\iota}\pi\tau\acute{\alpha}\zeta\epsilon\sigma\kappa\omicron\nu$ poeticum, hinc concisum $\acute{\rho}\acute{\iota}\pi\tau\alpha\sigma\kappa\omicron\nu$. Alii simpliciter α pro ϵ positum dicunt v. §. 6. quomodo etiam $\acute{\rho}\acute{o}\iota\zeta\alpha\sigma\kappa\epsilon$ Hesiodium explicari posset si barytoni $\acute{\rho}\acute{o}\iota\zeta\omega$ testis sisteretur idoneus; Buttmannus §. 94. adn. 4 aoristum esse putat ex $\acute{\rho}\acute{o}\iota\zeta\acute{\eta}\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$ coactum, Goettlingius vero $\acute{\rho}\acute{o}\iota\zeta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ restituit e codd. syncope remota. — Συλήτην ἢ δώριόν ἐστιν ἢ παρὰ τὸ συλησάτην Did. ad II. XIII. 202. τὸ αὐδήτην ἢ παρατατικῶν ἐστι δωρικοῦ ἢ ἀορίστου συγκομμένου Schol. Vict. XXII. 90. ἀπειλήτην συγκοπῇ τῆς $\sigma\alpha$ ἢ ἀπὸ τοῦ ἠπείλουν τροπῇ τῆς $\epsilon\iota$ εἰς τὸ η . Ἡρωδιανός. EM. 121, 10. Haec jam transacta et decisa sunt v. ad Buttm. 255. Imperitiores abutuntur etiam aoristis a diverso praesenti ductis: $\kappaένσαι$ ἀπὸ τοῦ $\kappaεντῆσαι$ ἀπὸ τοῦ $\kappaέντω$ $\kappaένσω$. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ $\kappaενιῶ$ $\kappaεντήσω$ $\kappaεντῆσαι$ καὶ συγκοπῇ $\kappaένσαι$ EM. 503, 36. ἀπὸ τοῦ $\phiιλῶ$ $\epsilon\phiίλησα$ καὶ κατὰ συγκοπὴν $\epsilon\phiίλα$ — ἢ ἀπὸ τοῦ $\phiίλλω$ p. 793, 38. v. Techn. 73. vel ab eodem principio diverse declinatis: $\epsilon\gammaάμησα$ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ σ καὶ τροπὴν ἰωνικὴν $\epsilon\gamma\eta\mu\alpha$ Choerob. Can. 608, 10. $\epsilon\ddot{\upsilon}\rhoησα$ $\epsilon\ddot{\upsilon}\rhoήσατο$ καὶ κατὰ συγκοπὴν $\epsilon\ddot{\upsilon}\rhoατο$ Pseudoherod. Cram. III. 276, 10. Cum hoc convenit $\alpha\ddot{\upsilon}\rhoῶ$ $\epsilon\piαυρήσω$ $\epsilon\piάυρησα$ συγκοπῇ $\epsilon\pi\eta\ddot{\upsilon}\rhoα$ καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως ἀπηϋρα³⁴). ἢ μετοχὴ ἀπαίρας καὶ τροπῇ ἀπούρας Epim. I. 11, 12. Sch. Lips. II. I. 356. quod Orion p. 4, 4. ex ἀπουρίσας concisum putat sicut Choeroboscus Can. 420, 19. ἄρσαντες ἐκ τοῦ

34) Hoc nititur aoristo medio $\epsilon\pi\eta\ddot{\upsilon}\rhoατο$ qui olim legebatur Od. IV. 646. sed jam Ernestius ex Eust. restituit imperfectum ἀπηύρα. Eundem Aeschilo exemit Elmslejus pro $\epsilon\pi\eta\ddot{\upsilon}\rhoω$ scribens $\epsilon\pi\eta\acute{\iota}\rhoου$.

ἀρμόσαντες neglecto Herodiani monito ad Π. I. 136. ἄρ-
 σαντες ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλων αἰολικῶς ἄρσω. Pari-
 temeritate Suidas Ἀκοστήσας ὁ ἀκολαστήσας et Βῶσον βοή-
 θησον Κρατῖνος (p. 229 Mein.) significans duas, priores
 syllabas, ut saepe fit, contractas, tertiam excisam esse, nisi
 forte pro βοήθησον, ut Kuestero placet, βόησον scripsit,
 quae verba saepius confusa sunt v. Bast. ad Greg. 282.
 Plurima vero syncopae exempla sumuntur ab aoristis se-
 cundis verborum in μι eorumque quae his similem speciem
 habent: ἔστησαν καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰολικὴν ἔσταν EM.
 104, 31. Ἴεν συγκοπὴ ἐκ τοῦ ἴεσαν· ὡς ἐτίθεσαν ἔτιθεν
 Sch. Π. XII. 33. EM. 467, 27. τὸ ἔδυν συσταλτέον· ἐστὶ
 γὰρ πληθυντικὸν κατὰ συγκοπὴν γενόμενον ἐκ τοῦ ἔδυσαν
 Sch. A. ad Π. IV. 222. XI. 263. οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ
 τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ̄ ὀξυτονούμενον ποιοῦσιν ἐν
 τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν ἔνδειαν συλλαβῆς καὶ φυλάτ-
 τουσι τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς οἷον κο-
 σμηθέντος κόσμηθεν, βάντος ἔβαν, στάντος ἔσταν. Τὸ δὲ
 ἦν τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔχει τὸ ε̄ τῆς μετοχῆς εἰς ἔντος
 Choerob. Can. 535. quae omnia ex Herodiani penu de-
 prompta sunt v. Sch. Π. IV. 222. De ultimo Moschopulus
 ad Opp. 147. τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν κατὰ συγκοπὴν τῆς σα
 συλλαβῆς· sed Herodianus Mon. 44. docet hoc tempus
 id praeter alia verba indicativa praecipuum habere quod
 hac una forma primam et tertiam personam non solum
 singularis numeri sed etiam pluralis significet. Ἔγνωσαν,
 ἐβίωσαν καὶ κατὰ ἀποκοπὴν (συγκοπήν) ἔγνω· τὴν γὰρ
 παραλήγουσαν ἔχει τῆς μετοχῆς Epim. I. 102. ubi negatio-
 nem excidisse oportet οὐ γὰρ — nam genitivus participii in
 penultima habet ο̄ et huic convenit ἔγνω Pind. P. IV. 214.
 quod Schneidewinus ad P. IX. 79. in duobus aliis hujus
 poetae locis et in H. H. in Cer. 111. pro ἔγνων scriben-
 dum putat; hoc Diogenes Laert. utitur in Epigr. II. 58.
 et Constant. Manass. v. 5. simili ἐβίω Oribasius Anat.
 p. 100. In eodem H. H. invenitur etiam imperfectum
 ἔιδον v. 328. et 437. quod nonnulli ad praesens δίδω re-
 ferunt. Γέλαν, quod EM. 225, 6. a poeta aliquo pro ἐγέ-
 λασαν positum dicit et id quidem brevi ultima ut in genitivo

participii γέλαντος, dialecti cujusdam proprium et ob id a nostro proposito remotum habeo. Illa autem omnia non syncopae dominatum arguunt sed naturalem personae primae et ultimae consensionem, quae clarissime apparet in aoristo μιάνθην, in imperfecto ἦν et in plusquamperfecto imperfecti simili quod Schol. Apoll. II. 65. illi comparat τὸ ἦδειν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἦδεν ὡς τὸ τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, quibus similem personae primae et ultimae symptosisin adnotavit EM. 423, 41. ἦσαν ἐγὼ ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην· παρὰ τὸ ἴσαμι τὸ πληθυντικὸν ἴσαν καὶ πλεονασμῷ ἦσαν καὶ τούτῳ προσετέθη τὸ ἐγὼ ἵνα γένηται πρῶτον. Ad hoc credendum magno sponsore opus est. Perfecta, quibus syncope praetenditur, partim verborum purorum sunt partim non purorum. De ille genere hic promuntur: καθέσταμεν ἀπὸ τοῦ καθεστήκαμεν κατὰ συγκοπήν Sch. Eur. Or. 1315. τὸ τέτλαμεν δύναται εἶναι καὶ συγκοπῇ καὶ κινήσει ὡς βέβαμεν. Ἀξιοῦ Φιλόξενος εἶναι τι καὶ τέτλημι ῥῆμα. Περὶ παθῶν EM. 754, 5.³⁵) ἀφίσταται καὶ ἀφεστᾶσι κατὰ συγκοπήν 176, 1. τὸ ἔστασαν ὑπερσυντελικός ἐστι συγκεκομμένος Herodian. in Sch. II. II. 765. βεβάασι ἀπὸ τοῦ βεβήκασι κατὰ συγκοπήν καὶ τροπήν τοῦ ἡ εἰς α. Οἱ Ἴωνες ἡνίκα ἀφαίρεσιν³⁶) ποιοῦσι συμφώνου, τότε καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ EM. 193, 23. Hic igitur qui postremo loquutus est, βεβάασι a βέβαα legitime declinatum dicit sicut ille qui τέτλαμεν motioni tribuit, βέβαα autem exaeresi et systole effectum esse. Sed βέβαα nunquam dictum est v. ad Buttm. 27. βέβαμεν et cetera sequuntur exemplum praesentis ἴσταμεν, δίδομεν etc. sine ulla syncopae contagione. Et illis vicissim per quandam synecdromen accommodata sunt duo verba perispomena δεδειπνάναι et ἡριστάναι. Sed quod Byzantii magistri tradunt ἔρδιγα μέσος παρακείμενος συγκοπείς ἐκ τοῦ ἐρδίγηκα ὁμοίως τῷ βέβουλα, μέμηλα, δέδουπα Eust. 1434, 12. etc. ab auctore

35) In Schol. Od. XX. 311. τετλάμεν παροξυτόνως εἴτε ἀπὸ τοῦ τλήμι εἴτε ἀπὸ τοῦ τετλάκαμεν συγκέκοπται scribendum est προπαροξυτόνως εἴτε κίνημά ἐστιν ἀπὸ τοῦ τέτλημι et deinde τετλήκαμεν.

36) Ὑφαίρεσιν, puto, scripsit ut p. 750, 5. τεθνήκασι κατὰ ὑφαίρεσιν καὶ τροπήν τεθνάασι.

canonis fortasse sic enuntiatum est ut in Excc. Cram. T. IV. 201. legitur: τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου θέλει ἐλλείπεσθαι μιᾷ συλλαβῇ ὁ μέσος οἶον δεδούπηκα δέδουπα³⁷⁾. Altero genere continentur verba barytona, quorum unum a Cratino in versu heroico positum ἐλήλνμεν (Com. I. 153.) syncopae eximi non potest; vis enim synecdromae huc usque vix penetravit. Neque alia ratione solvitur quod omnibus commune est οἶσθα, quanquam integrum οἶδασθα non legitur, neque hinc illud natum dicunt sed ab aeolico praesenti οἶδησθα κατὰ συγκοπήν Choerob. Can. 592, 23. 868, 5. Epim. I. 68. et 331. Οἶσθε Σοφοκλῆς εἶπε ἀπὸ τοῦ οἶδατε κατὰ συγκοπήν· καὶ Ὅμηρος πέποσθε Anecd. Bachm. II. 358. Sed huic auctori Critici non tantum tribuerunt ut in Soph. Oed. T. 926. κάτοισθε e codd. reciperent pro κάτιστε. Ἔσχηκαν in Sibyll. I. 86. non pro ἐσχέκεσαν positum sed perfecti forma Chalcidensis videtur ut ἔοργαν etc. Venio ad aoristum passivi: βλείς Ἐπίχαρμος· φασὶν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθεὶς κατὰ συγκοπήν τοῦ ἦ καὶ θ· ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην ἢ μετοχή βλείς³⁸⁾· κίνημα γὰρ, οὐ συγκοπή. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 199, 51. cuius sententia proxime accedit ad eas rationes quas hodie sequimur. Μιάνσθην δυνικόν ἐστιν ἐκ συγκοπῆς ἀντὶ τοῦ ἐμανθήτην Sch. BL. ad II. IV. 146. Dualem esse etiam Buttmannus defendit sed mutationis causam a concinnitate repetit; quanquam non apparet cur pro ἐμιάνσθην noluerint ἐμιάσθην dicere ut μιάστωρ et alia v. Techn. 121. adn. 20. atque aoristus, quem ille fingere cogitur, ἐμιάσμην sive ἐμιάμμην³⁹⁾ parum probatur collatione verborum primitivorum ἐδέγμην, ὥρμην. Itaque delabimur ad illos

37) Sic etiam de aoristis fabulantur: ἔτορεν ἀόριστος συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐτόρησε κατὰ τὸ ἔχραισμε, ἔκτυπε Eust. 841, 8. sed in Excc. 212. ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐνεργητικὸς περιττοσυλλαβεὶ τοῦ δευτέρου ἐκτύπησα, ἐκτυπον.

38) Excidit fortasse καὶ τὸ εὐκτικὸν βλείην, quo idem Epicharmus usus est cf. Schneidewin. ad Eustath. p. 69. et Symbol. ad Poet. Lyr. 124.

39) Buttmanni sententiam non recte interpretatur Matthiae p. 469. not. m.

qui *μιάνθην* numero multitudinis adscribunt quamvis exemplo futili in scholiis collectaneis ad II. VIII. 74. τὸ ἐξέσθην ἀντὶ τοῦ ἐξέσθησαν ὡς τὸ ἐκόσμηθεν· ὁμοιον δέ ἐστι τῷ *μιάνθην*. Horum disputatorum alter ἐξέσθεν defendit, alter id quod scriptum est; consentiunt autem utrumque esse pluralem aoristi passivi ex ἐξέσθησαν contractum, ille ἐξέσθεν conferens cum κόσμηθεν, hic ἐξέσθην cum *μιάνθην*. Sed inauditus est aoristus ἐξέσθην non minus quam futurum ἐξέσομαι, cujus ne simulacrum quidem extat praeter ὀξέσω. Ἀεσθεν et similes aoristos Moschopulus Sched. 175. triplici machinatione ad normam dirigere conatur συγκοπῇ τῆς σα καὶ συστολῇ τοῦ η̄ καὶ τοῦ τόνου μεταθέσει. Hanc trium affectionum cumulationem, qua nonnulli perfectum πέποσθε excusarunt, ne Choeroboscus quidem satis concoquere potuit Can. 594. πῆθω πέπηθα πέπησμαι πέπησθε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ η̄ εἰς ο̄ πέποσθε· ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ πεπόνθαστε σχηματίσωμεν, πολλὰ πάθη παρέχομεν, συγκοπὴν τοῦ ᾱ καὶ τοῦ θ̄ καὶ ἀποβολὴν τοῦ ν̄ καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ̄, quae omnia si devoraverimus, superest theta pro tau positum. Itaque aliis ex πεπόνθησθε contractum voluerunt ἀποκοπῇ (συγκοπῇ) τῆς νη̄ συλλαβῆς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ πέπησθε συστολῇ τοῦ η̄ εἰς ο̄ EM. 662, 15. ubi si recte se habet nomen συστολή, Herodianus sequutus est Aristarchi scripturam πέπασθε, idque ex πέπησθε conversum putavit v. ad Buttm. 25. sed in Sch. Vict. ad II. III. 99. μεταβολή vocatur, in Epim. I. 358. τροπή, quo significatur πέποσθε vel ex πέπησθε natum esse vel ex πέπασθε. Atque huc nos ducit EM. 662, 11. πέποσχε Ἐπίχαρμος ἀπὸ τοῦ πάσχω, πέπασχε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ᾱ πέποσχε, cui si quis passivum adjungere tentet, vix aliud fingi poterit quam πέποσμαι. Ex hoc πέποσθε ortum esse haud improbabile videtur, sed ut pro certo ponatur haud suaserim. Non minus turbarum est circa modos obliquos: τὰ εἰς δας ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων γεγόμενα διὰ τοῦ π̄ κλίνονται οἶδα Οἶδας, φείδομαι Ἀφείδας καὶ ἄλλα. Καὶ τὸ ὑπερκύδαντες μήποτε ἀπὸ τοῦ κυδαίνω. Γέγονε κυδήεις κυδήεντες καὶ ὑπερκύδαντες. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει ὅτι μετοχή ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κυδαίνω ὑπερκυδά-

αντες καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερκύδαντες· ἐν δὲ τῷ ὀνομαστικῷ
 ἔγει ὅτι ὄνομά ἐστιν, ὥπερ δεῖ μᾶλλον πιστεύειν Sch. A.
 d. Π. IV. 66. et EM. 779, 20. quibuscumque per omnia convenit
 Choeroboscus Can. 34. nisi quod omittit verba γέγονε — ὑπερ-
 κύδαντες, quae ad finem adnotationis removenda sunt, ubi
 germani Herodiani sententia refertur. Hic enim quod signi-
 ficat nomen, vix aliud esse potest quam ὑπερκυδήεις, cuius
 accusativus dici potuit ὑπερκυδῆντα ut τιμῆντα, sed quo
 pacto hinc proparoxytonon illud evolverit, in quo libri
 consentiunt ⁴⁰), definire non audeo. Ac minus etiam auxilii
 in ceteris rationibus; nam syncope illa participii prorsus
 incredibilis, verbum autem κύδω non extat usquam, quo
 sublato adjectivum illud dissimile fit andronymicis Οἶδας
 etc. ac ne haec quidem satis constat a verbis ducta esse,
 neque certa origo nominis Κύδας, quod illi praetereunt.
 His rebus permoti nonnulli scripsisse videntur ὑπερκυδέ-
 οντας, quod Hesychius interpretatur λίαν ἐνδόξους, idque
 omnes analogiae numeros habet a κύδος derivatum ut ἁ-
 μένος ὑπερμενής ὑπερμενέω, nec repugnabit versui sive
 ὑπερκυδεῦντες scribatur sive syllabis non contractis; nam
 vocales primitivorum longae in derivatione nonnunquam
 corripuntur. — De participiorum imminutione sermonem
 iniecit Heraclides Eust. 1654, 15. τοῦ φῶ ἀόριστος φάσας
 ὡς κλῶ κλάσας καὶ συγκοπῇ φάς ὡς κλάς παρ' Ἀνακρέοντι,
 quod Choeroboscus Can. 37, 4. ad aliam affectionem refert
 ἀπὸ μετοχῆς εἰσι τὸ Ἄτλας, πολύτλας, Ἀνδρόκλας· τοῦτο
 δὲ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Κλάδας (scr. κλάσας) κατὰ ἀποκοπὴν
 κλάς, nisi is syncopen intelligi voluit; sed nomen illud
 prorsus ignotum est ⁴¹). Inter utramque viam Grammatici
 oberrant saepius a recto itinere depulsi. Hesychius Γηράς
 γηράσας κατὰ συγκοπήν, quod Meinekius scripsit in Alexidis

40) Χριστιὸν ὑπερκύδαντα P. Silent. Ecphr. Soph. 170. (303.) ὑπερ-
 κύδαντας ἄνακτας Apollinar. Psalm. CXXXV. 35. Ὑπερκύδαντας
 ὑπερενδόξους Hes.

41) In J. Firmici Math. IV. 14. ubi annus climactericus ab Ae-
 gyptiis *androdas* vocari dicitur, J. Scaliger ad Manil. III. 601. p. 204.
androclas reponi vult; aptius puto *androdamas*. Nomen proprium
 est Ἀνδροκλῆς sive Ἀνδροκλᾶς sed non ἀπὸ μετοχῆς, ut ille dicit.

Fr. Vol. III. 512. Epim. I. 142. ἐπιπλώσας καὶ ἐν συγκοπῇ ἐπιπλώς· sed Schol. BL. ad VI. 291. ἀποκοπὴ οὐ συγκοπή, idque Apollonius sanxisse dicitur in Schol. A. ad III. 47. et comprobatur Sch. B. ad XVII. 197. γηράς ἀποκοπὴ τοῦ γηράσας ὡς τὸ ὑποφθάς καὶ ἐπιπλώς· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ γήρημι, de quibus adnotavi ad Buttm. 13. et 138. cf. Bredow. de Dial. Herod. 340. ⁴²⁾ Par et geminum est commentum in Herodiani Schematismis ap. Sturz. ad EM. p. 1006. Choerob. Can. 829. πεφυζότες καὶ λελιχμότες ἀπὸ τοῦ πεφυζηκότες, λελιχηκότες v. ad Buttm. 31. Moschopolus quum haec scriberet Sched. 23. τὰ εἰς ναὶ ἀπαρέμματα ἀορίστου ὄντα διὰ τοῦ ἡ γράφονται, κῆναι ⁴³⁾ τὸ κόψαι, περῆναι τὸ σουβλίσθῃναι· τὸ δὲ ὄνῃναι διὰ τοῦ εἰ ὡς κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ὄνινῃναι, deceptus est falsa scriptura ὄνῃναι pro ὄνινάναι in Plat. Civ. vel alio loco. Infinitivum ἄμεναι Epim. I. 342. et Eustathius p. 1224, 13. per synopen factum dicunt, ille ex ἀσέμεναι κατὰ πάθος μονῆρες, hic ex ἀέμεναι, sed ea potius contractio appellanda erat. Herodianus in scholio decurtato II. X. 67. τὸ ἐγρήγορθαι ὀφείλει παροξύνεσθαι εἴτε συγκοπή ἐστὶ τοῦ ἐγρηγορέναι κατὰ τὸ κεκάρθαι, τετίλθαι, hoc dicere videtur εἴτε συγκοπή ἐστὶ τοῦ ἐγρηγορθέναι ⁴⁴⁾, εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐγείρω γέγονε ἐγρήγορμαι ἐγρηγόρθαι, hoc est ut a μείρομαι μέμορμαι, ab αἰείρω ἄωρτο. Aoristum huic similem legimus in Sibyll. II. 180. τοὶ δ' ἐγρήγορθεν ἅπαντες pro ἐγρηγόρθησαν. — Ἰλαθὶ ἀντὶ τοῦ ἰλάσθῃτι κατὰ συγκοπὴν δωρικῶς Sch. Theocr. XV. 143. neglecto, quod ante pedes erat, prae-

42) Verba γηράντας τιμᾶν EM. 230, 25. fortasse e lege Solonis excerpta sunt. Hesychius Μενοίνας φροντίσας non μενοινήσας scripsisse videtur sed φροντίδας.

43) Scribendum est ῆναι, quod verbo κόψαι explicant Hesych. et Galenus. Proximum πειρῆναι sive πειῖραι a Cyrillo et aliis exponitur σουβλίζειν v. Du Cang. s. h. v.

44) In EM. 312, 14. scriptum est ἐγρηγορέναι sed in cod. Voss. ἐγρηγορῆσθαι, ex quo Eustathius 790, 6. nonnullos ἐγρηγόρθαι repetere ait. Sed verbum ἐγρηγορεῖσθαι haud usitatum, ipsumque ἐγρηγορεῖν Homero multo recentius est. Ἐγρηγορθέναι respondet tertiae personae ἐγρηγόρθασι. Alii praesens ἐγέρθω posuerunt v. Techn. 97.

senti Ἰλημι v. ad Buttm. p. 71. Τὸ ἔστων συγκοπή ἐστὶ τοῦ ἔστωσαν Epim. I. 398. quod nomen Sylburgius in EM. 381, 54. pro ἀποκοπή reponit; alii ad enallagen numerorum delapsi sunt κακῶς λέγοντες δυικοῖς χρῆσθαι τοὺς Ἀττικοὺς ἀντὶ πληθυντικῶν ποιείτων ἀντὶ τοῦ ποιείωσαν, τυπτέσθων ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν. Ἀλλ' ἰδιώματά εἰσι ταῦτα τῶν Ἀττικῶν Excc. Cram. IV. 200. ἴτων (ἀντὶ τοῦ) ἴτωσαν ἀντικώτερον Sch. Aesch. Eum. 32. Perfecti passivi Grammatici non unum modum syncopae subjecerunt sed omnes: ὁ παθητικὸς παρακείμενος ὅτε κατὰ πάθος ἐστὶ προπαροξύνεται, ὠρμημένος ὠρμενος, δεδεγμένος δέγμενος Choer. in Ps. 44. ἀνεδέδεντο καὶ κατὰ συγκοπήν ἀνέδεντο EM. 103, 7. δέχεται κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ δεδέχεται 259, 36. δέδεκτο ἐν συγκοπῇ δέκτο καὶ δέχθαι Epim. I. 111, 24. ἐβέβλητο κατὰ συγκοπήν ἐβλητο EM. 200, 3. eodem vero loco affirmat non syllabam e medio sublatam sed arsin factam esse βεβλήσθαι κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς βε βλήσθαι et 259, 41. δεδέχθαι καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ διπλασιασμοῦ δέχθαι. Haec verba sunt et ineptiae. Quod Athenaeus narrat in epulis Arcadum, quum coena apponeretur, convivis acclamatum esse εὖ δείπνειας, Casaubonus ex δειπνήσειας corruptum censet, Schweighaueserus et hoc loco Grammaticae arcadicae indulgit et recepit in alio, quo codd. accusativum εὐδειπνίας praebent, Dindorfio placitum in Thes. Sed neque hoc nomen alibi legitur neque φιλοτησίας, quod vir doctus ei confert, nisi adjuncto aliquo verbo. Equidem δείπνειας optativum praesentis esse suspicatus sum assimulatum aoristo ut in verbis barytonis ἀερίάζειε etc. v. ad Buttm. 262.

His adjiciam alia scholae commenta quae neque antecedentibus prorsus similia sunt neque iis quae in proxima parte tractabuntur. Unum est avis nomen μῶρφνος ἐκ τοῦ μοροφόνος συγκοπῇ τῶν δύο οο EM. 591, 21. Alterum majoris abollae αἰσυητηῖρι: Ἀρίσταρχος αἰσυμνητηῖρι οἶονεὶ αἰσιονομητηῖρι Schol. BL. ad Il. XXIV. 347. hoc est, ut opinor, τροπῇ τοῦ ι εἰς υ καὶ συγκοπῇ τῶν δύο οο καὶ μεταθέσει τοῦ ν καὶ μ, hac enim via aspera et flexuosa ad συν pervenitur. Ex μακάριος primum μάκαρς factum

esse κατὰ συγκοπήν, tum recisa ultima μάκαρ Choeroboscus iterum atque iterum praedicat Can. p. 84, 27. p. 316, 15. sed fidem non acquirit. Ejusdem levitatis est ἀλέη· ἀντὶ τοῦ ἀλεωρή κατὰ συγκοπήν Moschop. Hes. Opp. 539. (545).

CAP. II.

De syncope trium et amplius literarum vel ejusdem syllabae vel diversarum.

§. 1. Quum nonnulli duplicem ejusdem nominis speciem Ἀλκιμος et Ἀλκιμέδων ita conciliassent, ut hanc integram, illam concisam dicerent, Eustathius 1189, 48. pro syncopae exemplo affert nummi nomen τέτραχμον, cui procul dubio literas δρα non αδρ detractas putavit. Sed EM 754, 40. et accentum mutat et propter accentum affectionem: τετράχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπήν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. Ἔστιν οὖν τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρ τετράαχμον καὶ συναλοιφῇ τετράχμον καὶ περισπᾶται v. §. 3. Persimilem duarum consonantium abjectionem cum syna-loephe conjunctam introducit Choeroboscus Orth. 249, 1. ἐκ τοῦ πάλιν καὶ δίωξις γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ δ παλιῶξις καὶ κατὰ κρᾶσιν παλίωξις. Verum hoc non dubium est quin ex πάλι et ἰωξις conflatum sit licet πάλι et ἔμπαλι apud nullum antiquiorum poetarum legatur¹⁾, et in tetradrachmi nomine, quod ubique proparoxytonon est, non duae consonae exciderunt sed syllaba δρα antecedenti τρα simillima, id quod multis vocabulis epalliae vitandae causa factum esse ostendi in Dissert. de praeceptis euphonicis. In caeteris, quae syncoparum indagatores nobis venditant, tres literae, quae evanuisse dicuntur, non unius sunt syllabae sed duarum se subsequentium. Quod genus leviter adumbrat Grammaticus Par. Gregor. 677. καὶ ὅταν μέρος συλλαβῆς ἀφαιρεθῇ, δι' οὗ μάλιστα συνίσταται,

1) Quod Aeschylus in Aetnaeis scripsit Palicos appellatos esse ἰπὸ τοῦ πάλιν (πάλι) ἔχειν, indulgetur poetae. Παλινόστιμος Oppianus et inferiores asciverunt; Homerum πάλι usurpasse falso scribit Matthiae Gramm. p. 128.

αὶ ἕτερον γράμμα σύμφωνον ἢ καὶ τελεία συλλαβὴ καὶ
 ῥάμμα σύμφωνον, καὶ τοῦτο συγχοπὴ λέγεται· τοῦτο δὲ
 ἵνεται ἐν τῷ ἐρῥεῖος ἀντὶ τοῦ εὐρέοντος, ἐν ᾧ καὶ παρεν-
 ῆκη τοῦ ι γέγονε, καὶ ἐν τῷ θέραπα ἀντὶ τοῦ θεράποντα,
 ὅθα μέρους συλλαβῆς ἀφηρέθη τὸ ον (adde καὶ σύμφωνον
 ὁ τ). Ἦν γὰρ πᾶσα ἡ συλλαβὴ πον scribe. οντ quanquam
 haec non syllaba est sed pars syllabae et consona. Sed
 fallitur in toto. Nam genitivus ille a recto εὐρεῆς decli-
 natus est Parall. 235. accusativus a θέραψ Techn. 65. et
 132. Syllaba quae ab illo vocatur τελεία, cum consona
 subsequentis sublata videtur in nomine λαχμός, quo An-
 timachus usus est pro λακτισμός, in participio λάξας, quod
 Schol. Lyc. 137. interpretatur λακτίσας, et infinitivo Λάξαι
 λακτίσαι Hes. sed veri similis est haec ab ipsa stirpe
 derivata esse quae apparet in λάγδην, λάξ, λακπατήσας
 Parall. 97. Ex eo quod Galenus dicit de Facult. Med.
 Simpl. VII. 43. p. 36. T. XII. οἱ παλαιοὶ Ἑλληνες κορίαν-
 τον²⁾ καλοῦσιν, οἱ νεώτεροι δὲ κόριον, forsitan aliquis su-
 spicetur hoc brevius nomen, quo jam Nicander utitur, ex
 illo coangustatum esse recisa syllaba αν et consona ν.
 Literae ιγγ omissae sunt in συρέμβολος id est συριγγέμβο-
 λος, sed hoc Eustathius ipse idiotis assignat 664, 42. Cur
 Xenophon ejusque imitator Arrianus Amphionis sepulcrum,
 quod Ἀμφιονεῖον dicendum erat, Ἀμφεῖον vocaverit non
 tam syncopae imputandum est quam reversioni ad princi-
 pium ἀμφί, unde Ἀμφις, Ἀμφιος et Ἀμφίας manarunt
 prosodia diversa, ipsumque Ἀμφίων ex Choerobosci sen-
 tentia Orth. 168. cum temenico Ἀμφιεῖον, quod in Ἀμφεῖ-
 ον cessit ut ταμειῖον in ταμεῖον. Quae sequuntur exempla
 hoc inter se commune habent quod consona et circumjectae
 utrinque vocales effluxisse dicuntur. Primum ακι de quo
 Schol. Dion. Gramm. 942, 20. τὸ δῖς καὶ τρίς πέπονθε·
 τὸ γὰρ δυάκισ καὶ τριάκισ παρ' Ἀριστοφάνει. Haec autem
 sententia a Tryphone proseminata est, quem subsequens
 Apollonius de Adv. 556, 34. ita disputat: adverbia mono-

2) Scriptum est κορίανον, quod si retinemus, exemplum hoc ad C. I.
 pertinet.

syllaba aut natura longa esse aut positione praeter *δῖς* et *τρεῖς*, haec autem non nativam speciem habere sed interpolatam ex *δυνάκῃς* et *τριάκῃς*, quod iterat Epim. I. 437. Neutrum hodie legitur praeter Hesychium *Τριάκῃς ἀπὸ τοῦ τρεῖς Λάκωνες*, qui hac in re exemplum ceterorum adverbiorum numeralium sequuti videntur; hinc fortasse Aristophanes adoptavit *τριάκῃς* quum peregrinos loquentes introduceret. Etenim ratio illa a brevitate monosyllaborum repetita infirmatur eo quod in adverbiiis multa reperiuntur singularia sive monadica velut *δεῦρο*, *πρίν*, *νύκτωρ* et alia ob aliam causam exsignata, quibus nulla medetur affectio; et prae ceteris numeralia saepius a communi analogia desciscunt. Haud planior est via quam Zonaras p. 556. tradit ab Herodiano initam esse: *δῖς καὶ τρεῖς ἀπὸ τοῦ δυνάκῃς καὶ τριάκῃς· καὶ λέγουσιν τινες δύο συλλαβῶν ἐγένετο συγκοπή· καὶ πῶς δύναται τρισύλλαβος δύο συλλαβὰς ἐκκεκοῦθαι; πρὸς τοῦτο*³⁾ *λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ δυνάκῃς καὶ τριάκῃς ἄρον τὸ α καὶ κ· καὶ κατὰ συνίζησιν δῖς καὶ τρεῖς οὕτως Ἡρωδιανός.* Hic igitur sive verus sive subditivus Herodianus non duas syllabas demtas esse dicit sed duas literas *α* et *κ*, quo facto relinquuntur bisyllaba *τρι — ις* et *δυ — ις* sive ypsilo in iota mutato *δι — ις*. Quomodo autem hinc ad monosyllaba illa pervenerit, non perinde perspicimus. Synizesi enim, quae proprie ita dicitur, scriptura ipsa repugnat, synaeresi brevis syllabae. Haud minus argutari videtur quum vocabulorum fictores in componendo duobus numeralium generibus usos esse statuit; nam in EM. 346, 30. adjectiva *δίμηνος*, *τρίμηνος* non ut nonnulli cum *δυνάκῃς*, *τριάκῃς* contexta esse arbitratur sed *ἀπὸ τοῦ δύο*, *τρία* v. Diss. II. c. I. §. 2. quae vero hos numeros excedant, cum adverbiiis: *τὰ εἰς ις ἐπιθρήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κῖς ἐπτάκῃς, ἐπτάμηνος· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐπτά· οὕτω καὶ τετράμηνος, ἐξάμηνος· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Duo illa neque cum *δῖς* et *τρεῖς* copulata esse vult, quia haec ipsa, ut Zonaras testatur, a recta et propria specie abalienata credidit, neque cum integris

3) Sic vel *πρὸς τοῦτους* scribendum pro eo quod editum est *ἐκκεκοῦθαι* *πρὸς τοῦτον*;

ἑνάκις et τριάκις, ne duarum syllabarum jacturam admittere rogatur. Nos hisce rationibus rejectis de re ipsa consensimus, ac non solum δίμηνος et τρίμηνος nomen cardinale in principio habere dicimus sed etiam ulteriora, quibus ille adverbia praetexit. Idque primum ostendit significatio horum nominum (nam πεντάμηνος est ὁ πέντε μῆνας ἔχων) et consuetudo latina ex eodem genere numeralium adjectiva componens graecis similia *quinq̄ueremis, septemcollis, decemjugis*, cum nonnulla partis prioris immutatione *quadriremis, semestris, centimanus*. Deinde τετραβόειος, quo posteriores utuntur, et τετράκυχλος, quo Homerus alpha producens⁴⁾, nemo dixerit aliter figurata esse quam homericum τεσσαράβοιος nisi quod illis duo ad summam desunt elementa τα vel unum solum α, si primitivi loco praeponimus τέταρα sublato diplasiasmo, quo carent τέταρτος, τέτορες, πίσυρες, *quatuor*, et dativus τέτρασι, ipsumque τεράκις successit pro τετταράκις. Itaque res huc deducitur in compositione τέτταρα in τετρα mutatum esse quo similis fieret ceteris ejusdem generis, quae praeter unum omnia a bisyllabo oriuntur in alpha desinente πεντά — ἑξά — ὀκτά — δεκάμηνος. In eandem sententiam disputat Grammaticus in EM. 767, 17. omnia hujusmodi syntheta principium habere a cardinalibus, idque cognosci ex atticis πεντέμηνος, ὀκτώμηνος, quibus nativum colorem mansisse, πεντάμηνος autem et ὀκτάμηνος accepisse alienum. Sic syncope solvitur. Sed redit per posticum. Non de illa loquor, quam somniavit Schol. Pind. Ol. V. 121. ὅτι τὸ τριήμερον καὶ πενθήμερον καὶ ἑπταήμερον οὐκ ἀπὸ τοῦ τρία καὶ πέντε καὶ ἑπτά ἐστὶν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τριάς καὶ παντάς καὶ ἑπτάς δῆλον ἀπὸ τοῦ τετραημέρου καὶ ἑξαημέρου καὶ ὀκταημέρου, ἐφ' οἷς ἡ συνθήκη ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τοῦ τετράς καὶ ἑξάς καὶ ὀκτάς δείκνυται. Sed adverbi-

4) Pro hoc Passovius τεσσαράκυχλος scribendum putavit, quae forma nominis numeralis post Homerum fere derelicta est; τεσσαράπλευρος et τεσσαράγωνος affinxit Tzetzes Posth. 244. et 668. Simplex τεσσαράκισιοι notum est saepius corruptum esse in τετρακόσιοι v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 116. Coraes ad Aelian. p. 323. Τετρώχοστον doricum non praetermisit Ahrensius p. 281 sq.

orum in ακίς exeuntium syllabam ultimam amputatam esse abunde probant Homeri figmenta *ἐννεάχιλοι* et *δεκάχιλοι*, quae copulata sunt ex duobus in parathesi positis *ἐννεάκις χίλιοι*, *δεκάκις χ.* Nam si qui haec ita interpretati sunt οἱ ἐννέα, δέκα χεῖλη ἔχοντες quasi ex cardinali et substantivo composita v. Diss. II. c. III. §. 2. analogiae plus quam ratio patitur indulserunt. Adverbia integra nunquam reperiuntur nisi in parathesi cum cardinalibus *τετρακίς χίλιον*, *πεντακισμύριοι*, accisa perraro in synthesis cum adjectivis ut est *ἐπτάπεκτος* et *τετραέλικτος*, quibus accedit adverbium a Comicis fictum *δεκάπαλαι*. Proximum est αλι sed exemplo uno eoque ambiguo ap. Schol. Arat. 155. *πηδά κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια*, nisi apocopen dicere voluit ut Apollon. Adv. 567. *ὅτι καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη· τὸ γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει καὶ τὸ μάκαρ καὶ τὸ πηδά καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ*, sed ne apocopae quidem indigemus admissa paragoge *πούς πηδόν ἢ πηδάλιον* v. Proll. 59. et 98. Sequitur ανο, si bufonis epitheto *λαχειδής* significatur *λαχανοειδής* id est *πρασίζων* ut Tzetzes interpretatur ad Nic. Th. 570. ⁵⁾ sed antiquiores pro *δασύς* sive *λαχνώδης* acceperunt cf. Proll. 77. Num qui Homerum adjectivo *ἀπτόητος* tres literas ητο exemisse crediderint, non satis liquet. Schol. A. ad II. I. 567. *χεῖρας ἀάπτους Ἀρίσταρχος δεινὰς καὶ ἀπτοήτους*, et VIII. 209. *Ἥρη ἀπτοεπής Ἀρίσταρχος ψιλοῖ ἴσως παρὰ τὸ πτοιεῖσθαι ἢ ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν ἢ ἄγαν πτοοῦσα*. Etenim cum stirpe vocum *πτόη* *πτοία* *πτοιεῖν* compositum est *ἄπτοος* ⁶⁾ *imperterritus* et accedente alpha intentivo vel pleonastico *ἀάπτοος* (ut *ἀάσπετος*) cuius accusativus in *ἀάπτους* contrahi potest quasi a nominativo *ἀάπτους* sic ut *παλίρρους*, sed nominativum quoque fingere licet syncope attenuatum *ἄαπτος* sicut *διπλός* pro *διπλόος* et *ἄψορρος* secundum quosdam

5) Si *λαχανοειδής* praeponimus, duarum modo literarum jactura facta est.

6) Tzetzes ad Hes. Opp. 147. *ἄαπτοι χεῖρες αἱ ἄφοβοι, ἄπτως γὰρ ὁ ἄφοβος μικρογραφεῖται αἰολικῶς*, quod finxit propter nomen montis *Πιῶν*.

veterum pro ἀψόρδος, omissoque alpha prosthetico ἄπτος pro ἄπτοος. Hoc autem aditu patefacto facile eo profluxerunt ut ἀπτοεπής interpretarentur ἀπτοητοεπής tanquam cum ἀπτός copulatum sicut ἀκαμπτόπους. Sed et hoc verius ad ἄπτω refertur ἢ καθαπτόμενη δι' ἐπῶν et quod antea attuli ἄαπτος id est ἀπρόσοιστος sive ἀπροςπέλαστος. Ex Schol. Pind. Ol. V. 54. τὸ ὑγίεντα Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ὁξύτονον τὴν παραλήγουσαν ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνοντα, hoc tantummodo perspicitur hunc adjectivo dorico assignasse accentum participiorum in εἰς exeuntium; scholiasta fortasse ὑγίεντα ex ὑγιαίνοντα ortum putavit tribus literis elisis, una mutata. Μαρανγεῖν manifesto cum μαραίνω cognatum nec tamen hinc compositum est sed cum themate verbi μαίρω i. q. ἀμέρδω hebeto, marcido EM. 76, 22. cf. C. I. §. 6.

§. 2. Duas consonas cum sequente vocali expulsas esse jure negat Tzetzes ad Hes. Opp. 381. ὁ Πρόκλος γελοῖόν φησι τὸ Ἀτλαγενέων Ἀτλαντογενέων εἶναι δέον. ἔχει δὲ ἀμφοτέρως καλῶς· κλίνεται γὰρ καὶ Ἄτλας τοῦ Ἄτλα, sicut Ἄβας Ἀβαντος καὶ Ἄβα Choerob. Can. 33, 3. Schol. Aesch. Prom. 428. et Steph. s. h. v. aliaque Parall. 172. in quibus est adjectivum cum eodem verbo compositum τοῦ πολύτλα v. C. I. §. 2. Λεόπαρδος et δράκανλος non cum genitivo composita esse omissis literis cliticis πτο sed cum ipsa stirpe nominis ostendi in Parall. 48. Τηλύγετος, quod Epim. I. 405, 10. ex τηλυγέννητος extitisse autumat cum pari trium elementorum dispendio, et ταῦγετος Parall. 129. ad priscum γέω revocavi Techn. 129. Exterminatis literis τος πιστόσυνος in πίσυνος mutatum esse sumitur in EM. 639, 31. aliis alia suadentibus, quorum nihil plane satis facit v. Proll. 231. et 239. Idem vero non solum literas continuas sed etiam disjunctas et aliarum interventu separatas syncopae subjicere non nefas habuere: τὸ δίκρον Ἀπολλώνιος ἀπὸ τοῦ δικάρανον φησὶ συγκεκόφθαι EM. 276, 23. παρὰ τὸ θεσπέσιος γίνεται θέσπισ p. 447, 50. De utroque supra disserui rejectis conjectorum argutiis. Ἀκραιφνής Orion 31, 8. ex ἀκραιοφανής factum putat surreptis tribus trium syllabarum vocalibus sed huic in

EM. 52, 18. opponitur gravis auctor: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησι μὴ γίνεσθαι δύο συλλαβῶν συγκοπὴν. Quanquam dubitari potest num is de ἀκραιφνῆς loquutus sit, quod si sic ut ille dicit conformatum est, non duae syllabae interaruerunt sed syllaba \bar{o} et duae vocales $\bar{\epsilon}$ et $\bar{\alpha}$. Ac ne hoc quidem Orioni concedimus; nam et per se incredibile est et vis verbi φαίνω, quae in μεσσοφανῆς, θηλυφανῆς etc. apparet, in illo non agnoscitur. Alii ἀκραιφνῆς ἀπὸ τοῦ ἀκροφανῆς τοῦ \bar{o} τραπέντος εἰς $\bar{\alpha}$ ὡς μεσαιπόλις EM. I. c. quidam ἀκραιφνῆς οἰονεὶ ἀκηροφανῆς Anecd. Bekk. 366. Suid. Quidquid elegeris, durum est. Sed transeant. Σφεδανόν σημαίνει ἐπεικτικὸν καὶ συνεστραμμένον οἶον σφενδονηδόν ἀπὸ τῆς σφενδονῆς· οὕτως Ἀρίσταρχος Schol. II. XI. 165. Hic tamen syncopae nulla fit mentio sed affinitas modo utriusque vocis declaratur quam aliis exemplis illustravi in Techn. 76.⁷⁾ Majorem quam haec omnia cum syncope similitudinem habet herbae nomen, quam Dioscorides κραταιόγονον vocat, Theophrastus κράταιγον additque fructum ejus facere ad foecunditatem (πρὸς τὸ γόνιμον εἶναι). Ita autem credibile fit sermonis quotidiani negligentia et tertiam syllabam, quae ex una vocali constat, emigrasse et quartae quinaeque \bar{o} et $\bar{\nu}$. Cum illo Herodiani interdicto, quo duarum syllabarum demtio circumscribitur, non pugnat EM. 91, 41. ἀμφοτέρω εἶτα ἄμφω κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ \bar{o} εἰς $\bar{\omega}$. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν· hic enim ectasis nomen indicat de apocope agi. Sed alios minus fastidiosos fuisse apparet ex Eust. 1710, 46. Ὑπεριονίδην Ἥλιον λέγει ἐντελιῶς, ἀλλαχοῦ δὲ Ὑπερίονα pro Ὑπεριονίωνα scilicet; et Epim. I. 347. 3. τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης συγκοπὴν πέπονθεν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης καὶ Ἀνθεμιωνίδης et Schol. Dion. 849. τὸ Δευκαλίδης πέπονθεν. Scientius vero Schol. II. XIII. 307. ἀπὸ τοῦ Δεύκαλος· similiterque Ἡετίδης, cui Goettlingius ad Hes. Opp. 528. latinum Scipiades apponit, non ab Ἡετίων derivatum est sed ab ἄετός, unde andronymicum

7) Addi poterat σφενδοβόλον fundibulum (non fundibulum) cum latino *funda* compositum.

λέτιος. Nam poetae talia, si metrum urget, a primitivis agunt sive usitatis sive in animi conspectu positis. Hinc primo deflectat ad quatuor literas. Πάμπαν παντελῶς Δράων συναλοιφήν εἶναι φησιν ἐκ τοῦ παντάπασιν Phot. et uid. Hic significari syncopen duarum syllabarum τα et σι conjunctam cum assimilatione assentior Lehrsio ad Herod. 57. et 402. sed refellere supersedeo. Nec aures praeemus Scholiastae Pind. Pyth. I. 21. κῆλα κατὰ συναίρε-ιν τὰ κηλήματα⁸⁾. Unum paronymorum, quae Arcadius 71. συγκριτικῶς παραληγόμενα dicit, amolitur Stephanus, Δῆμος hoc modo δημότερος τὸ συγκριτικὸν οὐκ ἀποκοπῇ ἢ ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ ὃ παρ' Ὀμήρῳ, ubi in codd. ἀποπῇ legitur hoc est συγκοπῇ ἐκ τοῦ δημοτικώτερος. De hac duarum syllabarum continentium abolitione aliquando disceptatum esse cognoscitur ex Apoll. Pron. 144. ὑπὲρ τοῦ τὸ ἀμός καὶ ὑμός συγκεκόφθαι εὐρητέον (sic) ὥς τινες ἠπέλαβον, καθὼ δὲ δύο συλλαβαὶ οὐ συγκόπτονται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης· ἀλλὰ καθὼ μὴ βαρύνονται τοῦ ἡμέτερος βαρυνομένου καὶ τοῦ ὑμέτερος καὶ σφέτερος· ὥς εἰ μὴ λέγοι τις συνδεδραμηκέναι αὐτὰς κατὰ τὴν τά-την τῇ ἐμός καὶ σφός. In principio hujus loci Bekkerus suspicatur scribendum esse μὴ συγκεκόφθαι et οὐ ῥητέον vel ἀπορητέον, οὐχ ὅτι — et certe Apollonii sententia haec est pronomina ὑμός et ἀμός syncopen subiisse negandum est, non quo duae syllabae demi non possint, sed propter oxytonesis, nisi forte haec aequalitatis causa introducta est. De patronymicis illis, quae jam antea attigi, non repugnat; de pronomibus ambigit etiam ignotus disceptator in EM. 84, 47. ἀπὸ τοῦ σφέτερος γίνεται δωρικῇ διαλέκτῳ σφός καὶ ἀπὸ τοῦ ὑμέτερος ὑμός καὶ ἡμέτερος ἀμός· ἢ θέμα ἐστὶ τῆς δωρίδος διαλέκτου· de ultimo sine haesitatione judicat Herodianus Sch. II. VI. 414. τὸ ἀμόν δωρικώτερον

8) Schol. A. II. IV. 478. et Eustathius 501, 16. θρέπια ἐκ τοῦ θρε-πτήρια κατὰ συγκοπήν ὡς σωτήρια σῶσitra, λυτήρια λύitra, duas literas eradens; tres concidit Zenodotus quum l. c. θρέπια scriberet v. Spitzner. Vers. her. 258. Hoc analogia refutat; illa ad metaschematismum pertinent, de quo dixi ad Phr. 131. pars subjuncta est adjectivis λυτή-ριος, θρεπτήριος etc.

ἀπὸ τοῦ ἀμέτερον, nisi scripsit id quod in Sch. A. leg
 ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον, idque adversus illos dixit qui non
 ratum ἀμόν pro ἡμέτερον acciperent. Totidem tamen
 rae, quot pronomibus σφός et ὑμός, si haec concisae
 numeramus, detractae esse sumuntur, desunt etiam pro
 Ἀμφιάρως, quod idem ille syncopae absolvit in EM
 49. ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάρως Ἀμφις ὥσπερ ἀστράγαλος ἄσ
 Ἰφίανασσα Ἰφίς· τοῦτο οὐ συγκοπή ἀλλὰ μετασχηματισμὸς
 οὐδέποτε γὰρ συγκοπή γίνεται τρίτης συλλαβῆς· Ἡρα
 νὸς περὶ παθῶν· nam in σφός. et ὑμός certe vocalis
 lis servata est, in Ἀμφις ne haec quidem. Sed haec
 non prohibuit alios quominus nominum propriorum
 miniscerentur syncopas immanes atque intolerandas:
 τὴν Ἰφигένειαν λέγει τρεῖς συλλαβὰς ἐκκόπτων Sch.
 324. τὸν Ἀλκιμέδοντα συγκέκοφεν Ἀλκιμον εἰπὼν Scho
 ad II. XXIV. 574. qui cum syncopae nomine tacite
 comprehendit apocopen sed corrigitur a Schol. BL. ad v.
 Ἀλκιμος κατὰ μεταπλασμὸν ὁ Ἀλκιμέδων ὡς Μελάς
 Μελανθεύς. Eustathius dionymiam vocat. Nec minus
 Stephanus Ἀακεδαιμόνιος λέγεται καὶ κατὰ συγκοπήν
 κων ὡς Ἀπολλόδωρος φησιν ὡς τοῦ Κυδωνιᾶται τὸ Κ
 νες. Ἔοικε δὲ πρωτότυπον εἶναι καὶ οὐ συγκοπή· τινὲς
 τὸ Λάκων ὑποκοριστικόν. Haec naturae lege discretas
 alia variarunt poetae, quibus Musae omnipotentes concesserunt
 ut eundem hominem modo Iphin vocarent, modo, si
 ita posceret, Iphionem vel Iphitum vel Iphitionem;
 immutavit consuetudo popularis proceriora brevians.
 Ποσειδωνία (Ποσειδώνιον, Ποσείδιον) in *Paestum* et
 Ἄργος Ἰππιον sive Ἀργυρίππη Appuliae oppidum in
 et nomen incolarum, Ἀργυριππανοί in *Arpini*. Κίμμεροι
 a nonnullis Κίμβροι et Κίμμεροι vocantur Strab VII.
 Ἐρασῖνος fluvius Ἀρσίνος VIII. 371. Χοάσπης, ut viri
 suspicantur, idem Χόης v. Muetzell. ad Curt. VIII. 37
 Chersonesus Heraclea transnominata est Χερσών v. Tzsch
 ad Mel. II. 1, 3. Τὸν Μετάποντον οἱ βάρβαροι Μέτα
 ἐκάλουν Strab. VI. 265. qui genus universum signat Strab.
 785. αἱ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις καὶ μάλιστα τῶν βαρ
 ρικῶν πολλαί, καθάπερ τὸν Δαριήκη Δαρεῖον ἐκάλεσαν

τὴν δὲ Φάρζιν Παρύσατιν ⁹⁾ cf. XII. 549. Sed Graecorum quoque hominum locorumque vocabula mirabiliter interpolata, correpta, amplificata esse in Proll. p. 147. 282. 504. demonstravi exemplis plurimis, quae omnia a pathologiae finibus remota habeo. Ea propria fuit materia librorum Nicanoris et aliorum qui Μετονομασίαι inscripti sunt ¹⁰⁾ similiumque περὶ φθορᾶς sive παρεφθορνίας λέξεως etc.

Aliud his omnibus diversum genus syncopae, quo voces separatae compinguntur, nonnulli sibi invenire visi sunt in particula adhortativa δεῦτε quasi ex δεῦρ' ἴτε contracta, sed potiores auctores imperativos ἄγε et ἄγετε ἀγρεῖτε causam fuisse docent cur etiam adverbium δεῦρο, si idem compluribus imperaretur, ad similitudinem numeri plurativi tractum sit v. Apoll. Adv. 553. Lehrs. ad Herod. p. 92. Adn. ad Buttm. 344. et 297. sub Τά. — Ἔστε num ex ἐς ὃ τε compositum sit, supra disputavimus. Jam enarratis omnibus generibus apparet syncopae trium literarum exemplum, cui plane confidere possimus, nullum afferri praeter τέτραχμον et quod illi fide proximum sed a Grammaticis praeteritum est κράταιγος quatuor autem literarum defectum ne uno quidem vocabulo demonstrari posse. Hoc negotio transacto quaestioni propositae satis factum videri poterat nisi paululum curae posceret accentus et spiritus.

§. 3. Literarum imminutionem plerumque hanc vim habere ut accentus a postremis vocabulorum syllabis, nisi quid obstet, ad principia revolvatur, veteres non generaliter quidem edicunt sed saepe per occasionem nos admonent: τὰ διὰ τοῦ οᾶ κατὰ πάθος γεινόμενα ὀξύνεται (παροξύνεται) ὄα, χροᾶ Arc. 100, 12. ὁ φλοιός ὀξύνεται, ἀποβαλὼν δὲ τὸ ο βαρύνεται ὡς τὸ χνόος, ῥόος· οὕτω δὲ ἐκ τοῦ χροιά ἢ χροᾶ γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ῥοιά ῥοᾶ καὶ ἐκ τοῦ δειρή δέρη Eust. 94, 1. quibus addi poterat ζειά ζέα, ποιᾶ πόα, quan-

⁹⁾ Χνᾶ ἢ Φοινίκη verum et proprium est regionis nomen, Χαναάν dilatatum.

¹⁰⁾ Hoc nomine continentur etiam dionyma Ὑδρ—Σάρδεις, Ἀριστοχλῆς—Πλάτων, Τύρταμος—Θεόφραστος, Ἀριστοτέλης—Βάπτιος etc. v. Steph. s. Πᾶρος et Ὑδρ, et polyonymorum genera varia.

quam in nostris libris saepissime ποία scribitur idque a Gregorio pariter ut ροία et χροία rectius ad epenthesin refertur. Idem consonantium defectu effici tradit Epim. II. 425. exemplo inepto ἐκ τοῦ ὠρινός γίνεται ὠριος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν ἀναπέμψει τοῦ τόνου ὥσπερ ἐσπερινός ἐσπέριος, χειμερινός χειμέριος· nam adjectiva in ιος exeuntia natura gravantur exceptis perpaucis. Adverbium pro exemplo affert EM. 19, 32. ἀέκητι ἀντὶ τοῦ ἀεκασι κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ τροπῇ ἰωνικῇ [τοῦ α εἰς η] καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου· ἡ γὰρ ἀποβολὴ πολλάκις ἀναβιβάζει τοὺς τόνους. Eodem utitur et ad eandem rem Apollonius de Conj. p. 500. Adv. 545. sed adjunctis aliis: τὸ ἀεκασι ἀποτελεῖ τὸ ἀέκητι τοῦ τόνου εὐλόγως ἀναβιβασθέντος καὶ καθότι ἔνδεια πολλάκις τοῦ σ ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ἀποτελεῖ, οὐτάμενος, ἐληλάμενος, δεσπότης, ἐργάτης· καὶ καθότι τὰ πάθη τοῖς τύποις συνεκτρέχει, hoc est quia τὰ αἰσθητικὰ ἀρσενικὰ βραχεῖα παραληγόμενα βαρύνονται Arc. 26. v. Parall. 447. item ut participia ἰστάμενος, πιμπλάμενος. Verum ista adverbii ἀέκητι evolutio operosior est quam et assensionem moveat. De participiis cum Apollonio dissentit *studii successor et haeres*: τὸ οὐτάμενος καὶ ἐληλάμενος ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου οὐ δοξάζει κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ οὐτασμένος καὶ ἐληλασμένος ἀλλ' ὥς ἀπὸ τοῦ οὔτημι καὶ ἐλήλημι Choerob. Can. 837. Substantiva ab illo allata δεσποστής, ἐργαστής nusquam inventa sunt, et quae his communem a verbis originem habent θαυματά ἀντὶ τοῦ θαυμαστά Schol. Pind. Ol. I. 43. αἰνετός κατ' ἔνδειαν τοῦ σ EM. 36, 29. ὀνοτός, ἀγατός, eodem accentu notantur quo non affecta. De substantivo ejusdem generis verbalis incredibiliter ariolatur Herodianus ad II. XXIV. 228. τὸ ποταμός ἐγένετο παρὰ τὸ ποτασμός καθ' ὑφαίρεσιν, nam neque hoc nomen cognovimus neque verbum ποτάζειν, sed ille tamen hoc dicere non potuisset si cum scriptura prosodiam mutari existimasset, quod hujus nominis character non prohibet; nam in αμος exeuntium multa gravantur. Duorum adverbiorum oxytonorum, quae abjecta litera finali barytona fiunt, unum χωρι Apollonius ipse 572. dicit ceteris adverbiiis in ι desinentibus ἴφι, ὕψι etc. accommo-

datum esse. De altero loquitur Schol. B. ad Il. I. 148. τὸ ὑποδράξ ἀποβαλὸν τὸ ξ̄ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὡς ἀνυστῆς ἀνύτης, δεσποστῆς δεσπότης. At vero Apollonius docet 548. ὑπόδρα a verbo prisco δραῖν, alterum a δραβεῖν derivatum esse accentu eo quo cetera adverbia in ξ̄, ἐναλλάξ, ὑπαντάξ. Ergo hic quoque anabibasmi, qui dicitur, causa non in apocope posita est sed in synecdrome apocopen subsequente. Nihilo firmiora sunt quae de ellipticarum affectionum tertia praedicantur: αἱ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, ὀπίσωθεν ὀπισθεν, ὁμόπατρος ὅπατρος· τὸ δὲ πατρός καὶ ἀνδρός καὶ μητρός συγκοπέντα ἠκολούθησε τῷ χαρακτῆρι τῶν δισυλλάβων γενικῶν Arc. 129. ἀπὸ τοῦ θυγατέρα γέγονε θύγατρα ὡς Δήμητρα· αἱ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσιν, ὀπισθεν, ἔξαιτος, ὅπατρος¹¹⁾ Choerob. Can. 420. et 836. θεόδμητος ἐκ τοῦ θεοδόμητος κατὰ συγκοπὴν τοῦ τόνου Gud. 258, 24. His ἄρσας additur in EM. 457, 25. Epim. I. 199. Sch. B. Il. I. 13. Verum hoc primitivum est, θεόδμητος vero, ut supra dixi, a primitivo δέδμηται traductum; ἔξαιτος ex ἐξαίρετος concisum esse neutiquam constat, ὁμόπατρος et ὀπίσωθεν auctore carent neque fingi opus est. Sed poterant usitatis uti χερώνησος, ἀνάβατος, παράμονος sive παραμόνιμος, aliisque proparoxytonis quae si syllabam amittunt, rursus proparoxytona sunt accentu sua sponte in proximam antecedentium transiente. Hinc sequitur nummi nomen τετράδραχμον deficiente syllaba tertia sic scribi oportere ut Eustathius praecipit 1398, 16. τετράπεζα καὶ συγκοπῇ δι' εὐφωνίαν τράπεζα ὥςπερ καὶ τετράδραχμον τέτραχμον κατὰ τοὺς παλαιούς. Quorum a iudicio injuria desciscit EM. 754, 40. τὸ τετραῖχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. αἱ γὰρ συγκοπὴ γένοιτο, παράλογος ὁ τόνος. Ἔστιν οὖν τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρᾱ τετράαχμον καὶ περισπᾶται v. §. 1. Non enim duae, quas hic dicit, literae exciderunt sed tres δρᾱ eaque perfecta est syncope anabibasmi effectrix. Paroxytonorum accentum retrahi sumunt qui μῆρα ex μηρία concisum arbitrantur; nos hoc et similia ad

11) Hoc reponendum est Can. 127, 13. pro ὁμοπάτριος.

paraschematismum referimus v. P. I. c. III. §. 2. Quod oxytona ἐραννός et νοσσός non mutata sunt, fortasse characteri tribuerunt; nam τὰ διὰ δύο νν ὀξύνεται ἐραννός, ἀργεννός, κελαινός (κελαδεννός), ἐρεβεννός Arc. 63, 4. et pariter substantiva in σσος bisyllaba βυσσός, κισσός etc. et quae hunc numerum excedunt locorum vocabula in ασσος et ησσος exeuntia *Λυρνησσός, Ταριτησσός* etc. quorum typum sequitur nomen syncope affectum ut Stephanus *Ἀγάθυρσοι* refert: ἀπὸ τοῦ Καβακησός οἶεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν τὸ Καβασσός. Postremo κεβλή, quod Arcadius 107, 23.¹²) diversum ab homophonis αἶγλη etc. accentum habere dicit, saepius barytonon est EM. 498, 41. Schol. Arist. Avv. 305. et all. *Λιχνός* a *λίχανος* significatione discernitur. — Eidem syncopae subjiciunt *δορυξός*, quod cum *λοξός* etc. conferri potest v. Parall. 404 sq. *νεογνός, βοηθός*, sed de catabibasmo nullum verbum addunt. Tot autem rebus obstantibus apparet regulam istam de anabibasmo syncopen comitante perexiguum in hac causa praebere usum nobis praesertim qui pleraque illa concisionis exempla aut in dubio ponimus aut in totum rejicimus. Cum orthoptotis et aptotis auctores nostri conjungunt duo declinata *θύγατρα* et *Δήμητρα* adjuncta cautione necessaria τὸ πατρός, μητρός, ἀνδρός συγχοπένα καὶ μὴ ἀναβιβάσαντα τὸν τόνον οὐκ ἀντίκειται, ἐπειδὴ πρὸς τὸν χαρακτηῖρα τῶν δισυλλάβων γενικῶν ἠκολούθησι Choerob. l. c. v. P. I. c. 2. §. 6. Eadem causa est dativorum *κυσί, μησί* etc. nec mirum *ἀκλέα, ἀγακλέα, νηλία* etc. sequi similitudinem integriorum *ἀληθέα, ἀληθέες*. Proprio vero accentu genitivorum species poetica distinguitur a communi αἰ εἰς εἰω γενικαὶ ἰωνικαὶ προπαροξύνονται χωρὶς εἰ μὴ κατὰ πάθος εἰσί, *Βορέω, Ἀσίω*, ἐπειδὴ κατὰ συγκοπὴν εἰσι EM. 153, 54. Casuum verbalium unus ob accentum syncopae eximitur in Anecd. Par. T. IV. 18. οἱ

12) Τὰ εἰς λη μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου βαρύνεται [ἐν τε κυρίοις] καὶ ἐν προσηγορικοῖς Ζάγκλη, σίγλη τὸ ἐνώπιον [ἐνώτιον] εἰ μὲν τῷ ο παραλήγοιτο ὡς τὸ ὁμοκλή καὶ ὀπλή καὶ τὸ κελή (κεβλή) ἀπὸ τοῦ κεφαλή γέγονε.

ιὲν λέγουσιν ὅτι τεθνήκασι κατὰ συγκοπὴν τεθνᾶσιν, ἀλλ' ἢ ἦν οὕτως οὐκ ὤφειλε περισπᾶσθαι· οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ περισπᾶται· ἀλλ' ἔστι τέθνημι, τεθνᾶσι.

His si adjunxero quae de spiritu sancita sunt, quaestio hujus loci perfecta erit. De hoc habemus veterum criticorum praejudicia in Schol. A. ad II. VI. 239. τὸ ἔτης ἢ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ ἐπεὶ συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἐπὶ τοῦ ἡλατο ἄλτο· Ἀλεξίων δὲ δασύνει· μᾶλλον δὲ συγκαταθετέον ἐπὶ Ἀσκαλωνίτη, ἐπειδὴ εὐρέθη διὰ ψιλοῦ ἢ συναλοιφῇ παρ' Αἰσχύλῳ οὗτ' ἔτης καὶ παρ' Εὐριπίδῃ φωτὶ δ' οὐκ ἔτη πρέπων· idemque ad II. XI. 257. ὅπατρος ψιλωτέον οὐχ ὡς οἴονται διὰ τὴν συγκοπὴν· πολλὰ γάρ φασι διὰ τὴν συγκοπὴν ψιλοῦσθαι· ἐπεδείξαμεν δὲ ὡς καὶ δασύνεται, ἵστηκαμεν καὶ ἕσταμεν, Ἡράκλεες καὶ Ἡρακλες. Ἀμεινον οὖν λέγειν ὅτι τὸ ο̄ πρὸ τοῦ π̄ κείμενον φιλεῖ ψιλοῦσθαι. Vulgarem viam sequitur Tzetzes ad Opp. 405. Exeg. 81, 20. τὸ ἄρμενα καίπερ ἀπὸ τοῦ ἀρμοζόμενα γεγονὸς ψιλοῦται εἰς συγκοπὴν αἰολικῇ ὡς τὸ ἄλμενος, sed meliora docet Lex. de Spir. 229. τινὲς παραλόγως ψιλοῦσι τὸ ἱρός καὶ ἱρηξ¹³⁾ λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται, ὥρμησεν ὥρσεν, ἀρμόσας ἄρσας. Ἀλλὰ τὸ ὥρσεν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ὄρω καὶ ἄρσας ἀπὸ τοῦ ἄρω. Τοιαῦτα ψιλοῦνται γινόμενα (addē ἀπὸ ψιλῶν τῶν πρωτοτύπων). Οὐδὲ μὴν τὸ ἱρός καὶ ἱρηξ συνεκόπησαν ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον. Hic quem ducem habuerit cognoscimus ex Sch. II. I. 136. ἄρσαντες Ἀρίσταρχος δασύνει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ψιλοῖ ἐκ τοῦ ἄρω. Ἰκμενος cum merismo et accentum mutavit et spiritum.

13) v. Diss. II. c. II. §. 5.

DISSERTATIO TERTIA

DE

ARECTASI SIVE INTERPOSITIONE
SYLLABÆ.

PROEMIUM.

Multo angustioribus quam syncope terminis continetur lectio ei contraria, quae hoc loco pertractabitur. Hanc assionum scriptores distincte definiunt; brevissime quidem Isaco p. 156. ἐπέκτασις ἐστὶ προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως οἷον Μουσάων· explanatius Josephus synops. 567. T. III. ἐπέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς φωνήεντος ποιοῦντος συλλαβήν. Καὶ συλλαβῆς μὲν οἷον ὑμον ἐτήτυμον, ἐδὴ ἐδωδὴ, ἀτηρός ἀταρτηρός. Φωνήεντος δὲ οἷον γέννα γενεά, ἀδελφός ἀδελφεός, πυλὼν πυλέων. Notam accentus addit EM. 503, 25. Gud. 314, 34. ἐπέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τὸν αὐτὸν τόνον ἐλάττων, quod convenit canonī catholico οἱ πλεονασμοὶ ἐν τόνον οὐ μεταβάλλουσι v. Techn. 188. Sed quia eodem nomine saepissime significatur proschematismus sive eliditio syllabae in exitu vocabulorum, τοιόσδε, θεοῖσι, μακροῖσι παρεκτάσιν appellare, quod nomen Gregorius p. 454. illi comparat: ἐπέκτασις ἢ παρέκτασις ἐστὶ πλεονασμὸς etc.¹⁾

CAP. I.

De alpha.

§. 1. Vocalis primae in syllabam primam inculcatae exempla omnia obsoleta sunt et glossematica. Βάραγχος ἐπῶναξ μάλιστα πλεονασμῷ τοῦ α· οἱ γὰρ ἄλλοι βραγχῶν. Καὶ βαραγχιᾶν ἀντὶ τοῦ βραγχιᾶν πολλάκις παρὰ τοὺς Ἀττικοὺς· Ἡρωδιανός EM. 188, 8. qui fortasse verbis

1) Τοῦ δέδια ἡ μειοχὴ κατ' ἐπέκτασιν δειδιώς Diac. ad Scut. 248. significat parenthesin.

aliter collocatis idem dixit atque Moeris Atticos βραγγῶν dicere, non βραγγιῶν, nam βαραγγιῶν penitus ignotum est. Illud jure censetur in numero onomatopoeticorum proximamque similitudinem habet cum verbis βραχεῖν et βαρδαχεῖν, quae Hesychius uno modo interpretatur ἡχεῖν, cumque ῥέγγειν et βρόγγος cf. Proll. 334. Techn. 70. Praeterea hic affert Βαράγγια τὰ βράγγια τῶν ἰχθύων, quod confirmat Schol. Opp. Hal. I. 160. βράγγη βρόγια σπάραχνα, hodieque sic vocantur branchiae piscium σπάραχνα ψαρίδιον. Idem Κάναδοι γνάθοι, Κάρδαξον Πάφιοι κράξον, Φάραγμα φραγμός, unde compositum est adjectivum παρεμφράκτις *cerritus* hoc est τὸν νοῦν διεφθαρμένος ut Διεπέμφρακτο διεφθαρτο²); nam τὰ φράγματα plerumque constant e lignis transversis sive varis, et obstructum simile est perplexo ac perturbato³). Alpha autem mobile est etiam in verbo φράγνυμι φάργνυμι. Cum his conferri possunt σπαργῶν et quod Schol. Plat. Civ. V. 405. huic apponit σφαραγεῖσθαι: nam utrumque de uberibus turgentibus dicitur et communem habet originem a verbo σπάω σπαράττω, sed alpha intercedente etiam declinatio mutata est. Quae utrique sermoni communia sunt γάλως glos, originem non ita apertam habent ut judicari possit, utrum antiquius sit. Pleonasmum syllabae secundae adnotat EM. 550, 14. παρὰ τὸ κῶ γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν κῶς καὶ κατὰ πλεονασμὸν κῶας ὥς ἀπὸ τοῦ ὥς γίνεται ὦας. Alii κῶς scribunt tanquam contractum ex κῶας ut οὔς ex οὔας, et pro etymo habent οἷς, unde κόον τὸ πρόβατον v. Parall. 87. alpha autem ad terminationem pertinere putant ut in δέρας, φρέαρ. Herodianus in EM. 1, 42. ἐκ τοῦ ἵψ γίνεται ῥῆμα ἰάπτω, ἐξ οὗ ἰαπτός καὶ ἄϊαπτος, ubi deest pleonasmī mentio, quae injicitur p. 464, 9. ἰάπτω ἀπὸ τοῦ ἵπτω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, quod contra alii statuunt ἵπτω ex ἰάπτω natum esse,

2) Hic aut διεπέμφρακτο scribendum est, ut Kuesterus voluit, aut διεπέφρακτο.

3) Hesychius Βαρακινῆσι ἀκάνθαις σκόλοιμι. Hujusmodi sudibus cancellatim compositis construuntur sepimenta quae in media latinitate *barria* vocantur; nomenque hoc durat in francogallico *barre*, *barricade* v. Du Cang. et Menag. Dict. p. 81.

et hae dispares sententiae permixte proponuntur in Epim. I. 205. sed veri similis est ἄπτω primitivum esse, ἰάπτω prothesi auctum v. Diss. I. c. IV. §. 1. Ad pleonasmī speciem inclinant glossae Hesychii et Photii Ἀραβύλας ὑποδήματα, Γαγγάλιον νεύρου συστροφή⁴), Καναρός κακός, quod interpretes cum κανρός componunt, Κίγκαλος εἶδος ὀρνέου hoc est motacilla quae vulgo κίγκλος et κίλλουρος dicitur, Ὀστάλιξ πλόκαμος ἔλιξ βόστρυχος, nam idem nomen est ὄστιλιξ, ἄστιλιξ, ἄστριλιξ, quae in Proll. 140. ad στρέφω retuli unde στρεβλός et στρόφαλος. Si vera est Eustathii conjectura ἡ Ἰωλκός ἴσως παρὰ τὴν ὦλκα p. 328, 1. poetico Ἰαωλκός praeter iota accessit alpha. Sed de hoc et aliis locorum vocabulis Ἀρβις et Ἀραβις, Σελγησσός et Σαλαγασσός etc. iudicandi facultas nulla. Crebriora vero hujus pleonasmī vestigia videmus in terminationibus vocabulorum communium; Σνάδες αἱ ἕες ἐσχηματισμένως Hes. λήϊς captiva Nonn. XXXIV. 167. et ληιάς, δμωῖς δμωϊάς, Ναῖς Ναϊάς, tum patronymicorum Τελαμωνιάδης καὶ πλεονασμῷ ποιητικῷ Τελαμωνιάδης Epim. I. 261. Schol. Dion. Gramm. 849. cf. Proll. 503. et feminini generis Ἀρηίς Martis filia Quint. I. 206. Ἀρηιάς 187 etc. Proll. 466 sq. tum topicorum, quae alpha longum habent: ἀπὸ τοῦ Σπάρτη Σπαρτίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ Σπαρτιάτης, ὁμοιόν ἐστι τῷ Κροτωνιάτης· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 722, 40. Νώνακρις Νωνακρίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ Νωνακριάτης Steph. quorum neutrum aliter scriptum reperitur. Sic et Φασιάτης πλεονασμῷ τοῦ ᾱ etc. Duorum possessivorum Ἀκαδημικός et Ὀρφικός alteri consuetudo graeca praetulit Ἀκαδημαϊκός, alteri accessit ignobilis Ὀρφαϊκός. Ex appellativis huc pertinent ἐρκτης et ἐργάτης ab ἔργω ductum ut ἄπτω ἀπάτη Proll. 370. novitiumque σταύαρα τὰ κατὰ φθορὰν λεγόμενα Eust. 1358, 56. id est σταυροί et adjectiva non multo melioris notae, ἀργεννάος (hoc accentu) pro ἀργεννός et εἰκόσατος pro εἰκοστός, illud Theophranis Anth. XV. 33. hoc

4) Hoc pleonasticis inserimus quia vulgo non sic vocatur sed γαγγάλιον· re vera syllaba γαλ primitiva est, quae antecedit, reduplicata v. Diss. I. c. 8. §. 8.

Tzetzae Anteh. 360. qui exemplum sumsit ab ἐβδόματος, ὀγδόματος. Sed σιφλός σίπαλος, στεγανός στεγνός, satius fuerit dicatalexiae exemplis adjicere, quia par utriusque terminationis, purae et non purae, auctoritas et eadem proportio. Idem fortasse dicendum est de Αἰανός αἰνός Hes. quibus Hermannus ad Aj. 657. unum assignat primitivum αἰεῖ. Neque improbabilis Buttmanni sententia κόμπος et κόναβος idem esse Lexil. I. 289. ⁵⁾ Verum etiam verborum facienda est mentio: στασιάζειν Ἡρωδιανὸς πλεονασμὸν λέγει εἶναι ἀπὸ τοῦ στάσις EM. 725, 10. sed proprie sic vocari non potest; nam neque στασίζειν dicitur neque verbalia βάσις, φάσις, θέσις, κρίσις, ῥύσις, φύσις etc. verbis pariendis apta sunt; quare στασιάζειν ita ut θυσιάζω, συνουσιάζω, ἐκκλησιάζω etc. quasi a nomine στασία repetitum videtur. Eademque opinio est de altero: ἐκ τοῦ αὐθάδης γίνεται αὐθαδίζω καὶ πλεονασμῷ αὐθαδιάζω Epim. II. 338. EM. Nam quae ab adjectivis in ης derivata sunt verba, unam habent terminationem ιζω, ἀληθίζω, σαφηνίζω, εὐκλείζω, εὐμενίζω· dicatalecta vero, quae in Proll. 481 sq. attuli, aut non satis firmata aut a diversis thematis profecta sunt.

§. 2. De compositis dubitatur: ἐξαέτης οὐκ ἔστι πλεονασμός· τὰ εἰς ις ἐπιρρήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κισ, ἐπτάμηνος, τετράμηνος· οὕτως οὖν ἐξάκισ ἐξάκλινος, ἐξαέτης· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 346, 33. Hoc syncopae auxilio jam ante paulo repudiato in Diss. II. P. II. c. 1. §. 3. ad pleonasmum compellimur, quo soli abstinent Attici numerorum simplicium formam in synthesisi religiose servantes ἐξμέδιμνος, ὀκτώμηνος etc. Ceteri vocalem nominum quae in ε, ι, ω exeunt parilitatis causa in alpha mutant, quo pleraque omnia finiuntur, πεντάμηνος, εἰκοσάκλινος, ὀκτάμηνος, eandemque vocalem duobus in consonam exeuntibus extrinsecus adjiciunt ἐξάμηνος et ἐνάειρος,

5) Idem est Κοναρός εὐτραφής πίων Hes. et Χόνδρος παχὺς αἰς Suid. quod sive substantivum est sive adjectivum, acui jubet Arcadius. Adjectivum acuitur Arist. Probl. XXI. 9. Anecd. Bekk. 1287. substantivum saepius gravatur v. Jacobs. Animm. ad Anall. T. II. 113. Elmsl. ad Acharn. 526.

sed hic unitatis numerus quia sub casuum rationem succedit, saepius eodem quo nomina declinabilia modo connectitur *ἐνοειδής, ἐνοποιός, ἐνίγνιος*. Ex aliis formis casualibus huc referuntur genitivi plurales nominum secundae et tertiae declinationis *νησάων, γυπάων* v. ad Buttm. 338. qui alpha ex imitatione protoclitorum *πυλάων* etc. traxisse videntur⁶⁾. Et hos quoque genitivos primae declinationis spectasi tribuunt vel aeolicae EM. 40, 54. vel boeoticae Schol. II. II. 87. XIX. 1. sed injuria. Accusativum *νηπιάας* nonnulli ex *νηπιέας* sive *νηπιείας* factum putant per antithesin vocalium, alii alpha pleonastico auctum Epim. I. 289. EM. 604, 24. hoc est eo genere pleonasmī cui *θαάσσω* et quidquid huc vergit adscribimus. Ex tertia declinatione huc refertur dativus nominis *νίός* epicis usitatus: *νιάσι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ᾱ διὰ τὴν ν̄ι* Schol. II. XV. 197. *ῥις ῥῑ καὶ κατὰ συναίρεσιν ν̄ι καὶ ἐπειδὴ τοῦ σ̄ προσελθόντος ἐμελλεν ἀσυνταξία γενέσθαι, ἐπλεόνασε τὸ ᾱ νιάσι* Choerob. Can. 463. scilicet quia scholicum dogma est dativum pluralitatis a singulari proficisci *πατρί πατράσι* etc. Arc. 138, 2. Rectius Schol. II. V. 463. *τὸ νιάσιν ἐξηκολούθησε τῇ συγγενείᾳ τοῦ πατράσι καὶ θυγατράσι*. Hac vertigine synecdromae correpti scriptores inconditi etiam verborum personis pluralibus, quae sine vocali clitica formantur, alpha pleonasticum intruserunt: *τινὲς ἀττικίζειν νομίζοντες ἁμαρτάνουσιν ἐν τῷ λέγειν τιθέαμεν τιθέατε, διδόαμεν διδόατε* Planud. Gramm. in App. Etym. Gud. 662, 39. *πρὸς ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προσώπου τιθέασι καὶ διδόασι ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον* Choerob. Can. 865, 14. Cram. Excc. T. IV. 360. et 362. qua ratione similitudinis etiam *δεδίαμεν, δεδίατε* nititur v. ad Phryn. 180.⁷⁾ Perinepte idem Can. 829, 20. *τὸ ἑσταῶτες καὶ*

6) His fortasse addendus est *στρατὸς ἀγγελιῶν* id est angelorum P. Silent. Soph. II. 279. a recto *ἀγγελίας*, quem nonnulli Homero affinxerunt, et *οὐρανὸς ὀπιτανιάων* in Matronis versu Athen. IV. 134. F.

7) *Δεδίατε*, quod hic ex Lucian. Reviv. c. 18. enotavi, et hoc loco cessit legitimo *δέδιδτε* et in Dial. Deor. XX. 2. Mansit adhuc *δεδίαμεν* Isae. Or. p. Dicaeog. p. 53. (60, 23 Bekk.) *δεδίατε* Phalar. Ep. LXXXVIII. 274. Justin. M. Expos. fid. p. 388. A.

βεβαῶτες κατὰ πλεονασμὸν τοῦ $\bar{\alpha}$ γηγόνασιν ἀπὸ τοῦ ἐσιῶ-
 τες καὶ βεβῶτες. Nec magis considerate p. 860. et Orthogr.
 224, 20. ἀπὸ τοῦ εἶμι τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ $\bar{\epsilon}$, ἵμεν ἴτι
 ἴσι καὶ προῶδω τοῦ $\bar{\alpha}$ ἴασι, nam hoc longum alpha pro
 consona ν introductum est ut breve in perfectis βεβολήσεται
 etc. Atque hinc nobis via ostenditur ad veram parectasin
 sed eandem a synecdrome profectam: τὸ παρὰ Καλλιμάχου
 κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα ἥγουν παρεκαθέζετο,
 τινὲς πλεονασμὸν ἠγήσαντο. Οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ
 πληθυντικόν Epim. I. 373. qui schemate Pindarico nititur
 vel vero ὕμνοι τέλλεται, vel commenticio τῆς δ' ἦν τρεῖς
 κεφαλαί. Sed ex aliis exemplis, quae ad Buttm. p. 8. et
 487. attuli, manifestum fit poetas Alexandrinos singularem
 similem reddidisse plurali. Quo pacto Epici in verbis
 perispomenis alpha longo praemittant breve singillatim ex-
 posui in Dissert. de diectasi Techn. p. 173. Ab adjectivo
 δίδυμος propagatum est andronymicum Διδύμων et Διδυ-
 μάων, cujus obliqui casus non leguntur sed per \bar{o} decli-
 natum esse colligimus ex adjectivo διδυμάονος ὡς Μαχάο-
 νος, ἐπεὶ ἄλλως ὥφειλε διὰ τοῦ $\bar{\omega}$ ὡς παρώνυμον Schol.
 II. V. 548. Nomen herois Ὠαρίων, quod interdum tri-
 syllabum fit alpha retento v. Schneidewin. ad Pind. p. 180.
 si ex urbe, ubi natus fertur, Hyria fictum est, vocali ab-
 undat. — Ex numero indeclinabilium primum memoranda
 sunt adverbia μιγάδην et φυγάδην. Illo Nicander semel
 utitur sine ullo metri levamento, quare dubium an ille
 μίγδην sic ut aliis locis scripserit; alterum e cod. repositum
 est in Poll. VI. 175. pro τὸ φρούδην καὶ τὸ ῥύδην οὐκ
 οἶδα εἰ ἀνεκτόν· qui ῥύδην non ob aliam causam improbare
 potuit quam quia poeticum est; φυγάδην vero ab analogia
 desciscit, nam a verbis circumflexis adverbia nulla nascun-
 tur. Itaque φύρδην dicitur ut ἄρδην, κλέβδην, κρύβδην,
 στάγδην, φράγδην, ἐλίγδην, περιπλίγδην, λύγδην, φύγδην,
 quae omnia a verbis barytonis oriuntur sine interventu vo-
 calis alpha. Tertium est ἄλις καὶ πλεονασμῷ ἄλιας· ἔστι
 δὲ μονῆρες· οὐδὲν γὰρ εἰς $\bar{\alpha}$ ς προπαροξύτονον ἀλλ' ἢ ὀξύ-
 τονον ἑκάς, ἐμπάς (scr. ἀγκάς), ἢ παροξύτονον ὡς τὸ ἀτρέ-
 μας (adde καὶ ἡρέμας). Τὸ δὲ αἴτιον τοῦ τόνου ὁ πλεονα-

σμός· Ἡρωδιανός EM. 63, 18. quem sequitur Joannes de Ton. 38, 11. τὰ εἰς ᾱς—ὀξύνεται—τὸ μέντοι πέλας βαρύνεται καὶ τὸ ἀτρέμας· τὸ δὲ ἄλίας (sic) παρ' Ἰππώνακτι παροξύνεται (προπαροξύνεται) ἀπὸ τοῦ ἄλις πλεονάσαν τῷ ᾱ.⁸⁾ Apud Hesychium legimus γάλι ἱκανόν, quod ambigo utrum neutrum sit adjectivi in adverbium versi ἄλις ut Ἴφις Ἴφι, εὐθύς εὐθύ, an sinceram vocis formam redintegret, cui postea sigma adhaesit ut ἀτρέμας, ἡρέμας. Si natura adjectivum fuit, accusativus ἄλίας (ut τροφίας) in adverbium degeneravit. Itaque de multis, quae pro pleonasmō litterae alpha proferuntur, perpauca approbationem movent eaque omnia a nativa forma ad aliorum similitudinem traducta sunt. His continuo subjiciam diphthongos, in quibus eadem vocalis inest. Εὐνάς λέγει τὰς ἀγκύρας καὶ κατ' ἐπέκτασιν εὐναίᾱς Apollon. Lex. Αἰαίη λέγεται κτητῶς ἀπὸ τῆς Αἴας (ῆ) κατὰ πλεονασμὸν τῆς αἰ διφθόγγου Schol. Apoll. III. 1093. quippe non solum Medae et Circes epitheton sed etiam insulae et promontorii nomen proprium est. Appellativa hujus generis σεληναία, γαληναία etc. ex professo scrutatus sum in Parall. 297. cf. 358. remque eo deduxi ut epectasi, quam ille vocat, sive pleonasmō renunciari possit. Adjectivorum, quae in hanc speciem incidunt, unum affert Stephanus βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Sunt vero multo plura, quorum nonnulla Atticistae vituperant: ἐνιαυσιαῖος μὴ λέγε, ἀλλ' ἐνιαύσιος. Phryn. Epit. 362. εὐκταῖα καὶ ἀπτικώτερον εὐκτά Poll. V. 130. de quo vid. Ast. Animm. ad Legg. p. 166. alia diversam a primitivis significationem habere docent: πρότερος ἐπὶ τάξεως, προτεραία δὲ ἐπὶ μόνῃς ἡμέρας Ammon. et Etym. Gud. 483, 10.⁹⁾ ἀπὸ τῶν εἰς στος γίνεται παραγωγὴ

8) In Eur. Ion. 723. G. Dindorfius ἄλίας posuit pro ἄλίσας, ceteri ἄλις.

9) Discrimen tollere videtur Photius Προτέρα καὶ προτεραία, ὑστέρα καὶ ὑστεραία. Apud Herodot. I. 126. quaerenti cuidam de duobus diebus uter convivis magis placuerit, ἢ ὑστεραῖη ἢ ἡ προτεραιῖη respondetur ἡ προτέρη. Sic etiam γενομένης δις ἐκκλησίας τῇ μὲν προτέρᾳ—τῇ δὲ ὑστεραῖᾳ Thuc. I. 44. τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν—τῇ δὲ ὑστεραῖᾳ Aesch. Fals. Leg. 335, 65. Hic Bremio concinnius videtur προτεραιῖα,

εἰκοστός εἰκοσταῖος, τριακοστός τριακοσταῖος· οὕτω καὶ πολλοσταῖος παρ' Εὐβούλῳ (Com. Fr. Vol. III. 271.) Epim. I. 368, 32. quae repetens Schol. Eur. Hec. 32. adiungit simile praeceptum ἔστιν ἄλλο τρίτον καὶ ἄλλο τριταῖον· ἐνταῦθα δὲ τριταῖον (ἡμαρ) ἀντὶ τοῦ τρίτον λέγεται, sicut Palladas Anth. IX. 173. στίχον τεταρταῖον dixit pro τέταρτον, et, quod mirabilius, Nonnus XLII. 467. τρισσαίων Χαρίτων pro τριῶν. Ab his adjectivis temporalibus, quibus latinus sermo caret, differunt rerum hominumque epitheta communia ἐρεμναῖος, βορειαῖος etc. v. Parall. 319. Horum alia a primitivis adeo nihil differunt ut pleonasmō adscribi possint; alii cum iis commutari possunt sed non omnibus locis velut ἀκραῖοι ὄνυχες Babr. Fab. XCV. p. 40. nihil differt ab ἄκροι, sed θεοὶ ἀκραῖοι non ἄκροι vocantur. Ἐρυθραία θάλασσα saepe dicitur ἐρυθρά sed quaelibet rutila ἐρυθραῖα dicta esse minime constat cf. Bernhard. ad Dion. 1127. ἐρημαίους καλάμους Anth. Phae. XII. hoc est fistula, quam aliquis in solitudine inflat, vix conveniat ἐρήμους dici; Oppianus Hal. IV. 401. coniunxit tanquam synonyma δειλαίαις ἅμα δειλός, quod nomen nonnulli ad syncopen revocant v. c. V. §. 3. sed plerumque differunt. — Singulari ratione a νέος derivatum est νεῖρος et νεῖρα, quam Homerus γαστέρα νεύειραν vocat a situ ut ὑστέρα et quae apud Hesychium leguntur Ὑστρία κωλός, Ὑστρος γαστήρ, Ὀδερὸς (uterus) γαστήρ v. Parall. 307. A diversis principiis profecta sunt πρωῖτερος et πρωϊαῖτερος, ὀψίτερος et ὀψιαῖτερος, ac si gentiliciorum nonnulla duplicem terminationem habent εὐς et αἰεὐς, ut Πατριεύς et Πατραιεύς, Σκαρφεύς et Σκαρφαιεῖς, diphthongus non extrinsecus adjecta sed a nomine paragogo derivata videtur;

quod scriptum est Dem. c. Mid. 553, 10. τῇ μὲν προτεραίᾳ (ἐκκλησίᾳ) τῇ δὲ ὑστεραίᾳ. Seorsum τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ Thuc. V. 75. quod Kruegerus recte tuetur; pro τὴν προτεραίαν νύκτα Xen. Cyr. IV. 2, 3. codd. aliquot probabilius προτέραν, idque solum aptum est nominibus actionum, quare Herod. IX. 3. non ἡ ὑστεραῖη σιραιτηῖη scripsisse videtur sed quod codd. praebent ὑστέρη cf. Schaefer. ad Dem. T. II. 428. et in Aeschin. Fals. 355, 123. ἐν τῇ προτέρᾳ πρεσβείᾳ — τῇ δὲ ὑστεραίᾳ jure repositum est ὑστέρα.

nam ut urbis *Ἀλαί* incola duplici modo appellatur *Ἀλαῖος* et *Ἀλαιεύς*, item a *Σίφαι* *Σιφαῖος* καὶ *Σιφαιεύς* ὡς *Κρηταῖος* *Κρηταιεύς* Parall. 27. eodem modo gentilicium *Πατραιεύς*, quod Suidas affert, ad paragogum *Πατραία* vel *Πατραῖος* referri potest etsi neutrum reperitur. Hoc vero etiam convenit ad appellativum *ἄκταιωρός* παρὰ τὸ τὴν ἄκτὴν οὐρεῖν ὃ ἐστι φυλάττειν EM. nam regio litoralis etiam *ἄκταία* vocatur intellecto substantivo. Sed pro *δικοδοσία* apud Polybium recte reponitur *δικαιοδοσία*, nec credibile est pro *δικολογία* unquam dictum esse *δικαιολογία* etsi Graeci nonnunquam eadem vocabula cum substantivis et adjectivis componunt sine ullo significationis discrimine *δολιόφρων* *δολιόφρων*, *νυκτίβιος* *νυκτερόβιος* ut *νυκτεροφυγής*, *λιγύπνους* et poeticum ut Pollux dicit *λιγυρόπνους*, *πληφόρος* *χλοεροτρόφος*, *ἀνδρόφρων* *ἀνδρειόθυμος* et alia ad Phr. 642. allata quorum unum *ἀγελαιοτροφία* et huic affinia a Platone frequentata non cum *ἀγέλη* juncta videntur sed cum nomine, quo animalium congregabilium genus universum significatur, τὰ ἀγελαῖα. Propius ad parectasis speciem accedit *δεραιοπέδη* in Anth. positum pro *δειροπέδη*, quia *δεραῖος* non extat sed modo *δειραῖος* collinum significans, nisi forte illud ex duobus substantivis rectis *δέραιον* et *πέδη* compositum est ut *δεσμόβροχος*. Sed hoc non convenit adjectivo *δεραιοῦχος*. *Ματαιιάζω* a *μάταιος* derivatum est, *ματάζω* vero si sine iota scribitur, a *μάτη* ut *θηλάζω*, *τεχνάζω*, sin, ut Herodianus voluit, cum iota, ex *ματαῖζω* contractum esse oportet. *Ἐκραῖνον* καὶ κατὰ *τλεονασμὸν* τῆς αἰ ἐκραίαινον Epim. I. 239. pariter ut iuristum *κρήνηνον* in exemplis diectasis retuli. De altera liphthongo nihil praeceptum est; *κήξ* et *καύηξ* jam in prima parte judicare recusavi; *Κανάζοντα* ἀποσκάζοντα Hes. quod varie corrigitur, animum revocat ad *Σκιμβός* *χωλός*, *Σκιμβάζει* *χωλεύει*, *Σκαμβηρίζειν* ὀλισθαίνειν, quae cum *Σκιμβάζειν* καὶ ὀκιμβάζειν τὸ στραγγεύεσθαι connexa videntur v. Proll. 142. Schneider. ad Nic. Th. p. 142. nam Heychius *στραγγεύει* exponit οὐκ εὐθὺς πορεύεται, διατρίβει, et latine *claudicare* dicitur pro haesitare, neque adeo incredibile ducam Graecorum aliquos pro *σκαμβός* sive *σκαῦ-*

ρος dixisse καῖος, quamvis a communi usu remotum ut docet Sch. A. ad II. XII. 137. τὸ αὖτος λέξις μονήρης ἐστίν· οὐδὲν γὰρ εἰς ὅς λῆγον καθαρόν δισύλλαβον τῇ σ παραληγόμενον κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον τριγενές ἐστι.

CAP. II.

De epsilon.

§. 1. Primum in quaestionem venit pronomen possessivum; τὸ σφεά¹⁾ ἔοικεν ἀπὸ τοῦ σφά γεγονέναι κατ' ἐπέ-
θεσιν τοῦ ε Schol. Apoll. I. 849. idque Apollonius quoque
Pron. 142. pleonasmī nomine affert, alii monosyllabum
ellipsis transscribunt. Huic ex parte simile est τεόν τὸ κοι-
νὸν σόν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ τροπὴν τοῦ σ Epim. I.
412. quem doricum pleonasmum dicit EM. 752, 11. et εἰς
pro ὅς, de quo dictum est in Prothesi. Parum curiose
EM. 421, 42. παρὰ τὸ ἦρι γίνεται ἡρία καὶ πλεονασμῷ
ἡερία ὡς πλέθρον πέλεθρον. Illud quomodo comparatum
sit, mox disputabitur; πέλεθρον, quod non solum apud
poetas legitur sed etiam in inscriptionibus doricis v. Ahrens.
Dor. 123. et hinc composita ἐπταπέλεθρος, πολυπέλεθρος,
si ad communem usum referuntur, epsilon supervacaneum
habent. Πετηνός, cujus certus auctor deest, non ex πτηνός
dilatatum sed a πετήσομαι productum est v. Proll. 191. et
193. στελεγγίς, quod codd. aliquot praebent Athen. XV.
674. B. Poll. VII. 179. C. et στελέγγισμα codd. Aristot.
Auscult. CV. p. 839. b. 25. librariis tribuitur, quibus for-
tasse στελγίς ob oculos fuit; item piscis nomen βέλεντος
Athen. VII. 288. A. nec probatur scriptura urbis Arcadiae
Βερένθη in libris Pausan. et appellativi βερένθιον, quod
aliquoties pro βρένθιον sive βρένθειον reperitur. Ignotum
est quod Hesychius protulit Βρέκυν τὸν Βρέκυντα τὸν Βρίγα,
sed significare videtur Βερέκυντα, et στεριφνός id est στρι-
φνός, quod Erotianus ex Aristophanis loco depromsit, ubi

1) Sic Bekkerus scripsit secundum Bastium ad Greg. 900. pro σφέα, quomodo bis in Apollonii carmine scriptum est.

πιπτός scribitur. Πρεών non ex πρών factum videtur sed ex πρηών per systolen; hoc unde natum sit, dicetur in capite proximo. Quod arbor exotica, quam Graeci βδέλλαν et βδέλλιον vocant, a Marcello Emp. bedella dicitur, hanc causam habere videtur quod nulla vox latina orditur a duabus consonis, quae in uno graeco βδεῖν et derivatis audiuntur. Majorem causae ancipiti speciem conciliat verbum Κερανίξαι κολυμβῆσαι κυβιστιῆσαι haud diversum a Κρανίξαι ἐπὶ κεφαλὴν ἀπορρίψαι, quod a κράκη id est κάρα caput derivatum est, utrique autem Doederlinus in Synon. T. VI. probabiliter apponit latinum *cernuare*. Sicut πετηνός aliam originem habet atque πτηνός et κέρασμα non eadem via processit qua κρᾶμα sic etiam σκελιφρός distinguitur a σκληφρός, quanquam hic etiam trope accessit vocalium. Ab aliis verbis hujusmodi, quorum consonae in unam syllabam compingi possunt vocali in proximam translata, vocabula una ratione finguntur ut τερηδών ἐστιν ὁστοῦ κατάτρησις οἶονεὶ τρηδών οὔσα Galen. Definn. p.44. T. XIX. quorum illud convenit praesenti τείρω tero, unde τέρην τères, alterum fictum est ad similitudinem eorum quae incremento extraneo aucta vocalem nativam amiserunt τετραίνω, τρηῆσις, τρηῆμα. Ab his aliquantum differunt στροπή, ἀστραπή et στεροπή, si quidem haec omnia significant στροφήν sive στροφάλιγγα hoc est tortum quiddam, unumque principium habent στρέφω v. Techn. 41. nam illa consonas verbi referunt eodem ordine collocatas, tertium vero sequitur formam nominis στέρφος, quod etiam στρέφος dicitur v. Techn. 302. Πελασγούς qui nominatos esse volunt παρὰ τὸ πλάζεσθαι, ipsi errant. Γέρανοι sive γέρηνες si a gruendo nomen acceperunt, latina appellatio naturae propior est quam graeca. Ἰοχέαιρα non cum χαίρω, ut Lexicographi nostri ajunt, compositum est superante epsilo sed cum χέω Proll. 259. — Ad pleonasmum syllabae secundae referuntur quatuor nomina homerica; primum ἥριος illud, quod si ab adverbio ἦρι, ut in EM. dicitur, derivatum est, epsilo abundat; nam ut a πρώϊ πρώϊος, sic ab ἦρι ἥριος dicendum erat, sed repudiatum est; alii *aerium* interpretantur ipsumque adverbium ἦρι natura dativum esse

putant ex ῥέρι contractum. Idem p. 261, 18. σύννηθες Ἴωσι τὸ ε̄ πλεονάζειν, ἥλιος ῥέλιος, δειλινόν δαιλινόν, et Sch. Od. XV. 29. τὴν δείλην δείelon εἴρηκε διὰ τὸ μέτρον. Solis nomen vulgo repetunt παρὰ τὸ εἴλη ἢ ἔλη ἢ τοῦ ἡλίου αὐγὴ Epim. I. 183. et Lex. rhetor. Eust. 1573, 45. quibus convenit aeolicum Γέλα αὐγὴ ἡλίου Hes. unde compositum γελοδυτία ἢ ἡλιοδυσία Hes. Haec reputantibus epsilon nativum videri debet, eta prostheticum, quamvis dissentiente Apollonio qui in ῥέ et ῥέλιος vocalem syllabae secundae pleonasticam nominat Pron. 107. De altero non satis constat utrum antiquius fuerit, homericumne δαίλος an, quod vulgo dicitur δείλη. Hoc si praeponimus, δαιλινόν auctum videri debet eo genere augmenti quo θεῖος²⁾ et θεῖον sed ordine inverso; nam in his epsilon diphthongo antecedit, in illo postpositum est. Et in hac diectasis similitudinem incidit etiam homericorum exemplorum quartum: πετῶ πετήσω πετηνόν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ποιητικῷ πετεηνόν EM. 666, 39. Epim. I. 335. Κρήτη - ἦν Κρεήτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμόν Steph. et alia ejusdem coloris contuli in Techn. 188. ³⁾ Ultimum hujus priscae aetatis est Ἀλεγεινός οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀλέγω ἀλλὰ παρώνυμον ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀλγεινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ EM. 58, 50. quod omnium quae pro pleonasmō afferuntur speciosissimum est. Vocum popularium una in hac causa producitur in EM. 31, 43. αἰέλουρος οὐκ ἔστι πλεονασμός ἀλλ' ἀντίθεσις παρὰ τὸ αἰόλος καὶ τὴν οὐραν' Ἡρωδιανός περὶ παθῶν, quod apparet contra eos dici qui hoc atticum nomen e trisyllabo dilatatum statuerent, quamquam hoc quoque etymo εἴλω ἀείλω (Techn. 113.) non tam accurate respondet quam latinum *feles*. Quaedam illis inobservata sunt; ἄεμμα, quo Callimachus usus est spiritu

2) Θεῖος, Eudaemon in EM. 457, 12. primitivum putat et hinc omisso epsilo altero contractum esse θεῖος. Sed ut a Τέως gignitur Τέιος, hinc Τεῖος et porro Τήιος, sic a θεός θεῖος θεῖος θεῖος quorum utrumque a poetis extenditur θεῖος, quo Proculus utitur in hymnis, et θεῖος, quo Bion. Idotheam Dionysius Per. 259. Εἰδοθεῖην appellat.

3) Pro Ἀπλέητος ἀπροςπέλασιος Hes. rectius ἄπλητος scribi videtur. Cum κληδών κληδών conferri poterat Κλήσιππος Κληῖσιππος.

leni pro ἄμμα, duoque ab Hesychio et EM. tradita ἀετμός τὸ πνεῦμα et ἄετμα φλόξ ἢ πνεῦμα, utrumque ab eodem verbo ἄω unde ἀτμός, tum ab obsoleto δέλω δεῖλαρ (ut ἔδω εἶδαρ) et δέλεαρ cum verbo δελεάζω, a πῦος πυτία et πυστία. Adjectivum σιυφλός et στυφελός Proll. 141. eodem loco habendum quo quae C. I. §. 1. attigi σιυφλός et σίπαλος etc. His succedunt propria Ἀρπυιαι καὶ πλεονασμῷ Ἀρεπυῖαι (hoc accentu) EM. 138, 20. Τελεμισσεῖς, quo Aristophanes in numeris usus est anapaesticis, Βελέμινα Paus. urbis nomen quae alibi Βέλβινα vocatur Proll. 222 sq. Proximo loco collocanda sunt vocabula quae cum derivatione figuram mutant, ἀλκή, ἄλκαρ, ἀλκτήρ, ἀλαλκεῖν et ἀλέκειν, ἀλέξειν, ὄργυια et ὀρέγειν, quibuscum Buttmanus Lex. I. 47. et 289. Gramm. II. 106. ἄλγος et ἀλέγω confert sed utrum epsilon additum sit an detractum decerni posse negat. Verum ἀλέκειν antiquis ignotum fuisse videtur v. Techn. 57. neque invenitur haec vocalis nisi ante ξ Ἀλεξίς, Ἀλεξίων, quae lenius sonant quam ἔπαλξις, Ἀλξίων. Idem p. 167. ab ἔπω gradatim ad ἔμπω, hinc ad usitatum ἐνέπω processum esse statuit similiterque p. 314. ἦνεγκα ad praesens ἔγκω revocat, ἐνήνοχα ad auctum ἐνέκω, quod etiam veterum nonnulli adjectivo διηνεκής praestruunt EM. 274, 19. Ἀφελής hic idem ab ἀφελεῖν repetit, Ruhnkenius vero ad Tim. 270. cum φελλός (φελλεύς) compositum putat; at Schol. Arist. Eqq. 954. cum ἀπλοῦς consociat et ab hoc etiam Sopingius ad Hes. s. Ἐπιβλαί illud natum suspicatur, id quod ad significationem maxime convenit, sed analogia non praestatur. Ejusdem modi est Apollonii conjectura de Adv. 554. τῷ ἀκὴν παράκειται τὸ ἀκέων μετατεθέντος τοῦ ἠ εἰς ῶ καὶ πλεονάσαντος τοῦ ε, τόνου ἐγγινομένου μετοχικοῦ διὰ τὸν τύπον καθὼ τινὲς ψήθησαν τὸ χρήν χρεών.

§. 2. Has angustias egressi accedimus ad catalexes mutabiles. Harum aliae generatim comprehendi possunt, aliae non habent definitam aliquam regionem. Primum locum obtinent nomina verbalia in τῆς et τος. Ἐκ τοῦ μῆτις γίνεται μητίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε μητιέτης EM. 585, 5. Epim. I. 270. ἀπὸ τοῦ μητίτης γέγονεν ἡ κλητικὴ

constat vero ἐρινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἐρινεός Choerob. rth. 199. sed ab aliis ad syncopen refertur v. P. I. c. 2. §. 5. io loco λοχεός et similia exhibui. Ex femininis primae declinationis huc referunt Νευρέας ἀπὸ τῆς νευρᾶς πλεο- σμῷ τοῦ ε̄ EM. 601, 39. sed quum ad ἀδελφειός et ανειός respicimus, dubitatio oboritur ne illud alicubi pro νρεία dictum sit, quod speciem adjectivi habet cum sig- ficatione substantiae v. Parall. 354. item ut νηπιέη femi- num esse creditur adjectivi νηπίειος, quod genus anti- eriae illustravi p. 360. Euphorio quum Arcadiae urbem ἑδὴν transnominaret Νεδέην Meinek. Anall. 139. diectasi- us est haud insueta praesertim in propriis. Γενή Calli- achus a thematico γένω derivavit eodem intellectu ut νεή, hoc vero EM. 225, 30. recte ducit a neutro γένος t εἶρος ἐρέα, εἶδος ἰδέα. Κεστρέαι εἶδος ἰχθύων Suid. rtasse sumtum est e Schol. Arist. Nubb. 338. οὐχ οὐ ἐτοὶ τοῖς κεστρεῦσιν αἱ κεστρέαι sed in Comici versu scriptum est κεστράν τεμάχη. Hesychii locus Ὀχή τρώγλη ροπή suspicionem praebet duo, ut saepe, confusa esse vo- abula specie similia, ὀχεή et ὀχή nam quod Ruhnkenius ijicit Arati exemplum, subtraxerunt Vossius et Buttman- us ὀχή id est τρώγλη in ὀχεή mutant. Pro accusativo ρέας Hes. Th. 804. nonnulli Criticorum substituerunt no- us εἶρας. Sed inconcussum perstitit ὄσχη apud Hippo- item saepius scriptum pro ὀσχεά. Celebrior notitia est ominum generis neutri: δένδρεον ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε̄ heognost. Can. 127, 19. ὤεον ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ἀπὸ ὦ ὥον p. 121, 10. quorum illud si ex aetate auctorum estimamus, antiquius est bisyllabo δένδρον, v. Bredov. ial. Herod. p. 251 sq. alterum desciscit a regula accen- m, quem Technici abundantibus praescribunt⁶⁾. In He- iodi versu τῇδε γὰρ ἀξύλῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν Fr. CXLVII. si ἀξύλῃ, ut Schol. ait, τὸ μὴ ξυλισθῆναι signi- fcat, silva incaedua describitur in qua ξύλα νήια inopia

6) Nomen plurale tantum τὰ ἄκρα ab inusitato τὸ ἄκρος ductum videtur ut τὰ μέτρα, quo poetae christiani utuntur, a metaplasto τὸ μέτρος.

materiantium putescunt cf. Techn. 294. adn. 10. Neque tamen praetereundum est eundem poetam ligna non *κηλα* dicere sed *καλα*. In transitu non omittemus adjectivum quod EM. 510, 26. ab eadem origine arcessit *κηλα τὰ βέλη παρὰ τὸ καίω, ὅθεν πυρὶ κηλέω τουτέστι καυστικῷ πλεονασμῷ τοῦ ε*, ubi aliquid excidisse videtur hujusmodi ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθετικὸν κηλός ὁ καυστικός καὶ πλεονασμῷ κηλός. Bisyllabum, quod Hesychius *ξηρόν* interpretatur, Chrysippus inseruit Odyss. V. 240. pro *περίκηλα* scribens *περὶ κηλα ἥγουν περισσῶς ξηρά*, incertum quo accentu. Nam Il. VIII. 217. alii *κηλέω* jubebant tanquam ab integro *κήλειος*, alii *κηλεῶ* tanquam integrum a recto *κηλός*, quod *κηλειός* dici potuit ut *ἐρινειός*. *Οἰνάρειον* quomodo cum *οἶναρον* commutari possit explanavi in Proll. 280. Nominum tritoclitorum unum genus huc applicatur: *κενεών περιεκτικόν ἐστι, πλεονασμὸν δὲ ἔχει τοῦ δευτέρου ε κατὰ τὸ ἀνθερεών, ἀκανθεών, πυλεών, χαραδρεών* Schol. Lips. ad Il. V. 284. et Eust. 547, 42. sed idem 224, 3 *κενεών* ab adjectivo *κενεός* repetit; neque obstat quod periectica ab adjectivis non derivantur; nam illud speciem modo periectici habet. Quae vere comprehensiva sunt duas terminationes habent, unam solemnem et atticam in *ων*, alteram minus receptam in *εων* v. ad Buttm. 422. et hoc epsilon ut in nominibus in *εος* exeuntibus pro cuiusque mensura modo mutum est modo syllabam efficit, sic etiam in hoc genere; nam *χαλκεών* apud poetas epicos bisyllabum est sed *παρθενεών, ἐσχαρεών, ἀμπελεών* sic pronunciantur ut metrum poscit. Verum tempus videtur sermonem ad alias partes orationis transferre. *Βλεμναίνω παρὰ τὸ βρέμω βρεμαίνω τροπῇ τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε* EM. 199, 45. Illi simillimum est *Βρεμναίνω ἤχῳ* Hes. et hujus aperta cum *βρέμω βριμαίνω βριμοῦσθαι* cognatio; de illo nonnulli dubitant v. Techn. 237. epsilon autem utrique tam fixum est quam verbo *μενεαίνω*. Quomodo a *τεῖχος τειχίζω* ducitur, ab *ἄνθος ἀνθίζω*, sic ab obsoleto *κτέρος κτερίζω* et hinc *κτερεῖζω* per parectasin ut *μελίζω* et *μελεῖζω* cum adverbio *μελεῖστί* quod saepe legitur, *μελισσί* semel. Numeralium mentionem facimus non tam

propter novitium ἐννεακόσιοι sive ut nunc dicitur ἐννειακόσιοι, quam quia ἐνενήκοντα receptum est quod ab analogia longius diffluit quam homericum ἐννήκοντα, id enim ex ἐννεήκοντα contractum est quod ratio poscit, usus repudiat. Alius adverbii nos admonet Epim. I. 374. προφρόνως ποιητικῶς προφρονέως πλεονασμῷ τοῦ ε̄ ὥς ἀποφρέως· tertium et quartum addit EM. 183, 20. τὸ ἀψεγέως κατασκευάζεται ὥσπερ τὸ ἀποφρέως ἀπὸ τοῦ ἀποφοι ἀπόφων⁷⁾ τὸ ἐπίρρημα ἀπόφως καὶ πλεονασμῷ ἀποφρέως· διαιρεῖσθαι δὲ οὐκ ἔστιν. Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ ἀπὸ τοῦ πτερέως τὸ ταχέως. In principio pro ἀψεγέως scribendum est ἀπογέως· de diaeresi quod dicit eo pertinet ne quis ἀποφρέως componat cum ἀληθέως vel ἀψεγέως. Πτερέως incassum fingitur pariter ut cetera adverbii ἀπτερέως interpretamenta, de quibus supra in Diss. I. c. I. §. 4. disputatum est. Sed hoc carminum heroicorum scriptores asciverunt pro ἀπτέρως, quod metro non minus reluctatur quam alia amphimacra quae modo attuli et δυσπόνως, cui Maximus δυσπονέως substituit. De genitivis exponam ubi de synthetis dixerō: ἐλεοκόποις λέγοι ἂν ὁ ῥήτωρ (Lysias) τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας τοῦ ε̄ παρεμβληθέντος ὥς τὸ ἐλεόθρεπτον παρ' Ὀμήρῳ. Μήποτε δὲ παρὰ τὸν ἐλεόν Harpocr. et Moschop. Sched. 51. Causam addit Epim. I. 178: τὰ εἰς ὅς οὐδέτερα συντιθέμενα κατ' ἀρχὴν ἐκβάλλει τὸ σ̄ παθολόγος, σκντοτόμος· διὸ παρὰ τὸ ἔλος ὥφειλεν εἶναι ἐλόθρεπτον, ἀλλ' ἐγένετο πλεονασμός· οὐ γὰρ παρὰ τὴν γενικὴν· οὐ γὰρ εἴωθε γενικὴ συντίθεσθαι. Cum ἐλεόθρεπτος et ἐλεοσέλινον conveniunt ὀρεοσέλινον, ὀρεοτύπος, οὐρεόφοιτος⁸⁾ et alia cum similibus composita δέλος δελεάρπαξ, σκέλος σκελεαγής, κερεαλκής, στεγέαρχος, ἐντεομήστῳ Hes. quod cum ἐντεσιμήστῳ constat ut ὀρεοτύπος cum ὀρεσίτροφος, ἀλγεόθυμος ἀνώδινος

7) Notum est Grammaticos adverbia μεσότητος a genitivis numeri pluralis repetere.

8) Pro ὀρεοφύλαξ in Gloss. Casaubonus ad Theophr. Char. c. X. ὀροφύλαξ scribi jubet. Ὀροτροφούμενος Niceph. Bryenn. c. IV. 425, 10. T. I. Rhetor. Gr. (omiss. in Thes.) sed paulo post ὀρειτροφούμενος VII. 470, 6. ὀρειφροίτων 456, 21.

(scr. πανώδυνος) Hes. cum ἀλγεσίδωρος, βελεηφόρος cum βελεσσιχαρής⁹). Eodem modo dilatatum est Panis epitheton ἀρνεοθοίνης Anth. nisi cum ἀρνειός cohaeret. Νηλεόθυμος et νηλεόποινος si cum νηλής composita sunt, vocali abundant; nam adjectiva in ης exeuntia ο simplex accipiunt ἀληθόμαντις, ἀκριβολόγος, ἀσελγόκερος, ἀσθενόρριζος, ἐντελόμισθος, εὐσεβόφρων, περιφερόγραμμος, πληροσέληνος, ὑγιοποιεῖν etc. sed nihil impedit quominus cum νηλής conjunctum putetur. Adjectivorum secundae declinationis unum αἰσχρός Manetho quater epsilo suffulsit αἰσχροκερδής, αἰσχρομόνυθος, αἰσχρορήμων, αἰσχροθήμιος, quibus editores substituunt aequae ignota αἰσχροιο — vel quod longe praestat αἰσχρο —. Substantiva ejusdem ordinis perlustrantes duo deprehendimus metallorum principalium nomina quae in synthesi metri causa epsilon asciscunt χαλκεοθώραξ, χρυσεοσάνδαλος. Haec tamen Hermannus ad Phoenn. 222. cum χάλκεος, χρύσεος composita esse statuit, quo pleonasmus amovetur sed insolentiae nota non tollitur; Graeci enim fingendis hujusmodi adjectivis substantiva adhibent σιδηρόνωτος, λινόπεπλος, ξυλόπους, τριχόφυλλος, ἐλεφαντόκωπος, λιθόγληνος, πορφυρόκαυλος, κηρόχρος¹⁰), ῥοδόχρους non ῥοδεόχρους, quod poeta christianus importavit, nec ῥοδινόχρους, cui similia nonnulla apud scriptores vulgares leguntur βυβλινοπέδιλος, πιννινότριχος, κιτρινόχρους, κιτρινοειδής, πρασινοειδής, κοκκινοβαφής, antiquiores vero se adstringunt adjectivis quorum neutra substantive dicuntur ut τὸ ἴρινον unguenti nomen unde Philoxenus dithyramborum scriptor ἱρινόμικτος composuit, ἱακινθινοβαφής et ὑσγινοβαφής Xenoph. μηλινοειδής Theophr. quo non

9) Pro θρασεομάχης Pind. metri causa correctum est θρασυμήχανος, pro γελγεοπωλεῖν Hes. γελγοπωλεῖν, nec sana videntur τελέαρχος et τελεαρχία apud Plutarch. ubi neque ταγματάρχος significatur neque τελωνάρχης sed viocurus vel vici magister. Νεικεογεννεστής vel ut Karstenius scripsit νεικεογεννητής legitur in obscuris Empedoclis versibus 135. (334.)

10) Sic etiam Latini Germanique *auricomus*, *aeripes*, *goldhaarig*, *erzhufig*. Lineam transit Λαϊνόχειρ σκληρόχειρ Hes.

nali simile significatur sed quod melini speciem habet¹¹⁾ it *κυπρινέλαιον* dicitur pro *κύπρινον ἔλαιον*¹²⁾. Itaque ere persuasum est *χαλκοθώραξ* non aliter compositum esse quam *χαλκοθώραξ*. Sed a substantivis in altera syn-
 hetici parte collocatis hunc pleonasmum abjudicamus, nam *παγχάλκεος*, *παγχρύσεος* ex adjectivis conflata sunt; *πενίης ἀχάλκεος οὐδός* in Luciani Epigr. expressum quidem est ex homerico *χάλκεος οὐδός* sed intellectu facete mutato sic ut non *χαλκός* significetur sed *χαλκοῦς*. *Εὐτείχεος*, quod multo antiquius est quam *εὐτειχος*, Grammatici e genitivo natum ferunt, sed justius paraschematismi nomen accipit ut *ἀνείδεος* et similiter finita quae in Parall. 245. tractavi.

§. 3. Ad pleonasmos, qui in declinatu existere dicuntur, transire paranti pauca praemittenda sunt de pronomibus: ἡ *τεῖν ἀντωνυμία δωρικὴ οὖσα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ εἰ* ἐξηγέσθῃ, ὅθεν φυλάσσεται ὁ αὐτὸς τόνος Sch. A. II. XI. 201. Hoc tamen in Epim. I. 409. a parectasi ad aliud genus pleonasmī transfertur, cui proprium est nomen parenthesis; ἡ *τοί ἀντωνυμία γίνεται παρὰ Δωριεῦσι τίν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πλεονασμῷ τοῦ εἰ τείν καὶ διαλύσει τεῖν*, sed monosyllabum illud non legitur. Ejusdem pronominis casum secundum *τεοῖο* et Homeri interpretes improbant ad II. VIII. 28. et Apollonius Synt. II. 21, 164. v. Buttmann. Gramm. I. 288. adnot. Quaestio est de pronomine personae tertiae: τὸ *σφέας* πότερον κατὰ πλεονασμὸν ἐστὶ τοῦ εἰ ἢ τὸ *σφᾶς* κατὰ συναίρεσιν; καὶ λέγομεν ὅτι κατὰ πλεονασμὸν. Καθόλου γὰρ ἐν πληθυντικοῖς ἡ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμία ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ σφ ἐνδεῖ συλλαβῆς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου οἶον ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς, ἡμῶν ὑμῶν σφῶν, ἡμῖν ὑμῖν σφίν, ἡμᾶς

11) In Diosc. Mat. V. 97. pro *μηλοειδὴς τῷ χρώματι* Sprengelius cum Sarac. scripsit *μηλινοειδὴς*, quae necessaria esset correctio nisi additum esset *τῷ χρώματι*.

12) Sic alia oleorum genera ab antiquis appellantur *ἔλαιον δάφνινον* τὸ ἀπὸ τῶν *δαφνίδων*, aliud *κνίκινον* sive *κνήκινον*, aliud *μύρσινον*, sed a recentioribus *δαφνέλαιον*, *κνικέλαιον*, *μυρσινέλαιον*, *πισσέλαιον*.

ὑμᾶς σφᾶς Epim. I. 385. et Gud. 517, 10. Hoc contractum
 esse, σφέας nativum in Diss. II. P. I. c. 2. §. 2. dictum est.
 Haud dissimilis est causa pronominis interrogativi: τοῦ τέοισι
 πειστικοῦ ἀναφορικὸν τὸ ὀτέοισι ἀπὸ τοῦ ὅτοιςι πλεονασμῷ
 τοῦ ε̄ Sch. II. XV. 491. alii diaeresin dicunt τῷ ὅτεω ὡς
 Πηνέλεω· τὸ γὰρ τῷ μετὰ τὸ γενέσθαι ὅτῳ διηρέθη ὡς τὸ
 ὅτου ὅτεο Sch. Od. II. 114. alii ab aeolico τίος hoc est τίς
 ionice atticeque declinatum esse τέω, τέων etc. EM. 773, 34.
 Quomodo poetae pronomē relativum dilataverint ἧς et
 τέων dicentes pro ἧς et ὧν in primo capite expositum est.
 Τοντέοισι, quod Eustathius 1028, 44. non satis apte cum
 ὀτέοισι componit, et huic consentanea τουτέων, αὐτέων ad
 Buttm. 336. adnotata idiomata sunt scriptorum ionicorum,
 ad quae non devertimus. Sed afferuntur etiam nominum
 in singulis fere casibus decrementa. Primum genitivi ὧς-
 περ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γερόντων γεροντέων,
 οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν ἐνικῶν τριάκων τριάκοντος
 τριακόντεος κατὰ πλεονασμόν. Περὶ παθῶν EM. 765, 34.
 Hoc viri nomen est a Grammaticis in alia causa enotatum
 v. Proll. 316. et Add. Dativum idem memorat 361, 21.
 ἐπὶ λαεί·—λᾶς λαός λαΐ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ λαεί. Sed
 hoc diverticulo nihil utimur. Etenim primitivum λᾶς du-
 pliciter declinari potuit τοῦ λάαος, τῷ λάαϊ, quibus prae-
 valuerunt contracta λᾶος, λᾶϊ, et vero etiam per epsilon
 τοῦ λάεος, λάεϊ ad modum quatuor neutrorum in ας ex-
 euntium κῶας, οὔδας etc. cujus declinationis unum illud
 superest ab EM. memoriae traditum. Alium dativum hoc
 modo auctum praebet Maximus v. 438. φῶρ ἐπὶ φώρει
 κύρσει fur in furem incidet. Eadem vocali abundare videtur
 accusativus participii ξυνὸς Ἐννάλιος τὸν τε κτανέοντα κα-
 τέκτα. Hunc alii futuri esse volunt, alii praesentis com-
 menticii v. ad Buttm. 45. aptissimus vero est aoristus ut
 in Anth. XIV. 32. et 33. τὸν κτείναντα κατέκτα, neque
 non veri simile est poetas epicos quum κτανών versui ap-
 tare non possent, substituisse κτανέων. Ἀχειρέες cancro-
 rum epitheton in Batrach. si accentum in antepenultima
 haberet, pro ἄχειρες positum dicerem intercedente epsilon;
 paroxytonon ad ἀχειρής referre cogimur adhuc quidem in-

cognitum ¹³⁾ et dissimile ceteris cum hoc substantivo compositis, quorum nullum in $\eta\varsigma$ exit nisi correpta diphthongo ($\epsilon\upsilon\chi\epsilon\rho\acute{\eta}\varsigma$, $\delta\upsilon\varsigma\chi\epsilon\rho\acute{\eta}\varsigma$) sed fieri potest ut poeta illud extra ordinem introduxerit sicut accusativi $\kappa\alpha\theta\upsilon\pi\nu\acute{\epsilon}\alpha$, $\acute{\epsilon}\pi\alpha\rho\omega\gamma\acute{\epsilon}\alpha$, $\pi\alpha\nu\alpha\kappa\alpha\rho\pi\acute{\epsilon}\alpha$, $\pi\omicron\lambda\upsilon\tau\epsilon\chi\nu\acute{\epsilon}\alpha$ nullum juxta se casum habent. Magna quidem est copia adjectivorum quae promiscue in $\omicron\varsigma$ et $\eta\varsigma$ terminantur: $\delta\acute{\upsilon}\varsigma\epsilon\rho\gamma\omicron\varsigma$ $\delta\upsilon\varsigma\epsilon\rho\gamma\acute{\eta}\varsigma$, $\epsilon\acute{\upsilon}\eta\chi\omicron\varsigma$ $\epsilon\upsilon\eta\chi\acute{\iota}\varsigma$, $\iota\omicron\sigma\acute{\omicron}\pi\alpha\lambda\omicron\varsigma$ $\iota\sigma\omicron\pi\alpha\lambda\acute{\eta}\varsigma$, $\pi\omicron\lambda\acute{\upsilon}\pi\lambda\alpha\nu\omicron\varsigma$ $\pi\omicron\lambda\upsilon\pi\lambda\alpha\nu\acute{\eta}\varsigma$ etc. sed quae ritur an non aliqua eorum, quae vulgo secundam sequuntur declinationem, metri causa in certis demum casibus tracta sint ad tertiam, qualia ad Aj. p. 294. attuli, $\pi\alpha\lambda\iota\tau\rho\omicron\pi\acute{\epsilon}\epsilon\varsigma$ pro $\pi\alpha\lambda\acute{\iota}\nu\tau\rho\omicron\pi\omicron\iota$ Nic. $\delta\upsilon\varsigma\pi\omicron\nu\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ pro $\delta\upsilon\varsigma\pi\acute{\omicron}\nu\omicron\upsilon$ Hom. cujus primam positionem $\delta\upsilon\varsigma\pi\omicron\nu\acute{\eta}\varsigma$ Eustathius inusitatam esse dicit et certe praeter genus neutrum a metro heroico excluditur. Sed maxima difficultas consistit in genitivis numeri pluralis. Pro $\pi\omicron\lambda\upsilon\varphi\theta\omicron\rho\acute{\epsilon}\omega\nu$ $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\acute{\omega}\pi\omega\nu$ in Empedoclis versu, quem l. c. indicavi, G. Dindorfius in Thes. $\pi\omicron\lambda\upsilon\sigma\pi\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\nu$ reponi jubet, Bekkerus vero $\pi\omicron\lambda\upsilon\varphi\theta\epsilon\rho\acute{\epsilon}\omega\nu$ apud Sextum scripsit, etsi hoc non magis legimus quam alia cum verbo $\varphi\theta\epsilon\acute{\iota}\rho\omega$ sic composita. Et obstant $\acute{\epsilon}\mu\varphi\theta\omicron\rho\acute{\epsilon}\omega\nu$ $\alpha\acute{\iota}\zeta\eta\acute{\omega}\nu$ Nic. $\acute{\alpha}\mu\eta\chi\alpha\nu\acute{\epsilon}\omega\nu$ $\mu\epsilon\lambda\epsilon\delta\acute{\omega}\nu\omega\nu$ H. H. in Merc. 447. de quibus hoc modo dubitavi utrum exempla nominativorum his congruentium in $\eta\varsigma$ casu interciderint an poetae epsilon, quod terminationem genitivorum primae et tertiae declinationis praecedere solet, transtulerint ad secundam, quo modo iidem adverbium $\delta\upsilon\varsigma\pi\omicron\nu\acute{\epsilon}\omicron\varsigma$ et alia supra dictorum ad usum suum accommodasse videntur. Eodem sive metaplasmo sive pleonasmo verbum Hesiodium $\delta\upsilon\varsigma\varphi\rho\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega\nu$ $\acute{\epsilon}\pi\iota\lambda\acute{\eta}\theta\epsilon\tau\alpha\iota$ excusavi ad Buttm. 339. apposito Pindari loco $\tau\acute{\omicron}$ $\tau\upsilon\chi\epsilon\acute{\iota}\nu$ $\pi\alpha\rho\alpha\lambda\acute{\upsilon}\epsilon\iota$ $\delta\upsilon\varsigma\varphi\rho\omicron\nu\acute{\epsilon}\omega\nu$ id est $\delta\upsilon\varsigma\varphi\rho\acute{\omicron}\nu\omega\nu$. Id vero Dindorfius in Thes. in $\delta\upsilon\varsigma\varphi\rho\omicron\nu\acute{\alpha}\nu$ mutat et utrumque genitivum a substantivo $\delta\upsilon\varsigma\varphi\rho\acute{\omicron}\nu\eta$ repetit quod in Adn. ad Schol. Arist. Nubb. 790. pro $\delta\upsilon\varsigma\varphi\rho\omicron\sigma\acute{\upsilon}\nu\eta$ dictum ait ut $\epsilon\upsilon\varphi\rho\acute{\omicron}\nu\eta$ pro $\epsilon\upsilon\varphi\rho\omicron\sigma\acute{\upsilon}\nu\eta$ et $\acute{\epsilon}\pi\iota\lambda\eta\sigma\mu\omicron\nu\acute{\eta}$, cui tacite paroxytonon substituit, pro $\acute{\epsilon}\pi\iota\lambda\eta\sigma\mu\omicron\sigma\acute{\upsilon}\nu\eta$. Verum non

13) Pro $\acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\rho\acute{\epsilon}\varsigma$ $\acute{\alpha}\chi\rho\epsilon\acute{\iota}\omicron\nu$ Hes. scribendum videtur $\acute{\alpha}\chi\rho\eta\acute{\epsilon}\varsigma$ a nominativo $\acute{\alpha}\chi\rho\eta\acute{\eta}\varsigma$.

ἐπιλησμονή solum accentum in ultima habet sed omnia hujus generis πεισμονή, πλησμονή etc. v. ad Buttm. 405. Εὐφρόνη pro εὐφροσύνη dictum esse substantive non satis probatur Hesychii glossa Εὐφρόνη ἢ νύξ καὶ εὐφροσύνη, nam utrumque esse potest noctis epitheton placidam significans sicut mulierum nomina propria Εὐφρόνη et Σωφρόνη natura adjectiva sunt ut masculina Εὐφρων, Σώφρων. Tertium est Ἀφρόνη ἢ ἀφροσύνη Anecd. Bekk. 472. quod si apud glossarum scriptores legeretur, testimonii vim qualemcunque haberet, sed parum veri simile est vocem ab usu remotissimam in synagoge λέξεων χρησίμων, ut libellus ille inscribitur, propositam esse. Itaque correxi Ἀφροδίτη ἢ ἀφροσύνη, non sine ratione, ut Schneidewino videbatur ad Poett. Lyr. 83, 17. sed veteres etymologos sequutus: Ἀφροδίτη τινὲς παρὰ τὴν ἀφροσύνην EM. 779, 11. Epim. I. 37. et Eust. 414, 13. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ῥητορικῇ (II. 23. p. 1400. b.) λέγει ὅτι Ἀφροδίτη οὕτως ὀνομάζεται ὡς ἄρχουσα ἀφροσύνης¹⁴). Εὐριπίδης τὴν Ἀφροδίτην ἀξιοῖ ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ἄφρονος τοὺς ἐρῶντας ποιεῖν J. Lyd. de Mens. p. 88. Verum hactenus evagari satis fuerit. Genitivum substantivi epsilo auctum γεροντέων affert Herodianus in EM. loco antea indicato et copiosius enarrat p. 227, 4. γερόντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε γεροντέων (οὐχ ὡς) ναυτῶν καὶ ναυτέων. Τοῦτο διαίρεσις ἐστὶ καὶ οὐ πλεονασμός· ὁ γὰρ τόνος διελέγχει· εἰ μὲν γὰρ περισπᾶται, δῆλον ὅτι διαίρεσις· εἰ δὲ βαρύνεται, δῆλον ὅτι πλεονασμός καὶ οὐ διαίρεσις, ubi interposui οὐχ ὡς. Pro ἀρνῶν II. III. 273. nonnulli ἀρνέων scripserunt sed reprehenduntur ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ες ληγόντων οὐ γίνονται τοιαῦτα διαίρεσεις ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αἰ¹⁵). De dativis nominum ge-

14) In versu quem Aristides Or. II. 13. orationi intexuit οὐχ ἦν ζεῦξαι τὰς βοῦς εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκεν θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Dindorfius p. 20. θεὰ ejecit, sed ea esse Homeri verba εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θεῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη monui in Aglaoph. 873. adn. b.

15) Πισσέων, πυρέων, χιλιαδέων cetera Dindorfius de Dial. Herod. XIII. b. XIV. a. et Bredovius 235. et 253. ab Herodoto abjudicant, neque ego sane pro exploratis habui sed indicanda putavi quia non solum librarii in hac scriptura saepius conspirant quam ut fortuito labi videantur, sed etiam Grammatici ejus mentionem injiciunt.

neris neutrius huc adnumerantur *δεπάεσσι πλεονασμῷ τοῦ ε* Schol. BL. ad II. I. 471. *θύεσσι καὶ πλεονασμῷ θυέεσσι* cod. Voss. EM. 457, 27. hisque et similibus *τεράεσσι, φαέεσσι, τεκέεσσι* Nicander accommodavit nomen diversi generis *θαγέεσσι* alpha correpto Al. 184. nisi *ῥάγεσσι* scripsit v. Techn. 291. et 293. Cynegeticorum scriptor I. 432. *άλωπεκέεσσι*. In ejusdem Nicandri Fr. IX. (Athen. II. 61. A.) pro *ὑδάτεσσιν ἀεινάεσσι* recepta est codd. scriptura *ἀειναέεσσι*, quo si ille usus est, maluit epsilon interjicere quam alpha adjectivi *ἀειναῆς* producere, quod fit in *άλιαῆς* et quibusdam similibus. *Κατωρυχέεσσι* Homerus non a *κατῶριξ* derivasse videtur sed a *κατωρυχῆς* quamvis ignoto nobis; sic idem *εὐστρεφέεσσι*, Pindarus Pyth. II. 62. *μεγαλοκευθέεσσι*, Theocritus XXVI. 30. *εὐαγέεσσι*, Nonnus XL. 385. *εὐφαέεσσι*, Orph. Arg. 5. *πολυσπερέεσσι*, Anth. VII. 363. *ἐγγενέεσσι*. *Δύεσι* Aeolibus tribuit Eustathius 802, 28.

§. 4. Quod Hesiodus *ἐθύνεον* dixit pro *ἔθυνον*, non pleonasmus est ut Epim. I. 55. suspicatur sed enallage declinationis, cujus exempla ex omni genere verborum liquidorum congregavi in Rhematico. Speciosius hic proponuntur duo verba pura primitivi generis, in quibus epsilon vocali *ω* praemissum esse dicitur: *τὸ χρεώμενος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὁποῖον καὶ τὸ μεμνέωτο, οὗ τὸ ἀπαθὲς δίχα τοῦ ε παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ „οὐδαμῶς μεμνῶμεθα“* Eust. 1332, 19. De hoc amplius Schol. II. XXIII. 361. *μεμνέωτο σὺν τῷ ω ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος εἶναι* et EM. 578, 54. *μεμνέωτο προπαροξύνεται ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω¹⁶*). *Ξενοφῶν δὲ μεμνῶτο ἄνευ τοῦ ε, Κράτης δὲ μεμνοῖτο· τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προσκειμένου τοῦ ι· Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αι μεμναίατο. Χρεώμενος χρέωνται ἐχρέωντο* et his consentanea *κτέωνται ἐκτέωντο* vix unquam leguntur apud Herodotum quin codices *χρεόμενος, κτέονται*

16) Sic Eusth. 1873, 9. *κτείνωμι κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ κτείνοιμι*, quomodo etiam *δῶη, γνῶη, ἀλῶη* explicantur 968, 63. et *ὑποσταχύωτο*, quod olim legebatur pro *ὑποσταχύοιτο* Od. XII. 218.

etc. praebeant, quae sola probat Bredovius de Dial. Herod. 385 sq. Indubia vero sunt homerica *χρεώμενος* et *μεμνέωτο*, cujus causa duplex redditur: ἢ ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γίνεται κατ' ἑκτασιν τοῦ ο ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῶτο ἐπενταθέντος τοῦ ε Eust. 1305, 46. Illud qui amplexi sunt, hunc optativum praesentis *μεμνέομαι* esse putaverunt, quo etiam Sylburgius ad Clenard. 548. utitur sed teste nullo adjutus. Idcirco pleonasmus praefertur; qui quum scriptoribus atticis parum conveniat, sequitur *μεμνῶτο* non ex *μεμνέωτο* contractum sed optativo praesentis *μνῶτο* assimilatum esse, atque hujus optativi *μεμνῶτο* scripturam priscam et antiquam *μεμνοῖτο* suspicabar forte casuque remansisse in Comici loco Techn. 127. Nam a *μέμνημαι* non ut Buttmann visum Gramm. I. 429. *μεμνη* — *οίμην* proficisci potuit sed *μεμνη* — *ίμην* sive *μεμνήμην*, quod in II. XXIV. 743. scriptum est, et *μεμνήτω*, quod Elmslejus ad Heracl. 283. Xenophonti restitutum voluit. Cum *κέκλημαι* *κεκλήμην* Theodosius in Can. 1033, 18. componit *δέδημαι* *δεδήμην*, quem optativum affert Hesychius *Δεδῆσθε* *δεδεμένοι* *εἴητε*. Ad praesens *μνάομαι* redeuntibus licuit *μεμναίμην* fingere ut *φαίμην*, quod quum Grammaticus *δωρικώτερον* esse dicit, hoc voluisse videtur Pindarum *μεμναίμην* scripsisse pro *μεμνήμην* sicut Aeoles *θναίσκω* usurpasse traduntur pro *θνήσκω*¹⁷⁾. Verum hoc missum facio. Quod Aristarchus in II. XIV. 235. scripsit *ἰδέω* *κε* *χάριν* et *ὄφρα* *ἰδέω* *ὅσση* *καὶ* *οὔτινες* *ἄνδρες* *εἰσὶ* Od. XVI. 236. significatio ostendit conjunctivum esse perfecti *εἰδῶ* ad simplicitatem thematis *ἰδῶ* redactum cf. Hofmann. Quaest. Hom. II. 108 sq. In pluralibus *κτέωμεν*, *στέωμεν*, *φθέωμεν*, *φθέωσι* constat epsilon locum obtinere primitivi alpha. Sed *θανέωμεν* Quint. X. 42. tum ob alias causas in suspicionem venit v. Spitzner. Observ. 233. tum quia repugnat homericis *θάνωμεν*, *φύγωμεν*, quare mutatum est. *Γεμέωσι*, quod Herodianus pleonasmī causa enotavit (v. ad Buttm. p. 338.)

17) Nullam auctoritatem affert confusa adnotatio in Cram. T. IV. 205. οἱ *Αἰολεῖς* τὰ *εὐκτικὰ* τοῦ πρώτου ἀορίστου διὰ τῆς *εἰ* *ἐκχέρονται* *τύψεια*, *τίσεια* — — *πεποιείμην*, *μεμνείμην*, *τιθείμην*.

nescimus unde ductum sit; huic ἀγγελέωσι addidi l. c. 488. Alia suggerunt sed parum apta Grammatici inferioris ordinis: μιγῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ μιγέωσι EM. 587, 34. Epim. I. 273. nam haec diaeresis est syllabae circumflexae retro concessa ut θερέω, qua causa remota Homerus λαῶμεν dicit et πειρηθῶμεν, non ut Herodotus solet et scriptores dorici μιχθέωσι, αἶρεθέωσι, τμαθέωντι etc. Ac Empedocles quidem εὔτε ἀποκριθέωσι scripsisse videtur v. 745. (345 Karst.) sed ἀποκρινθῶσι. Itidem errant in eo quod epsilon vocali eta modo praeponi dicunt modo postponi: τὸ ἀφῆη συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ Eust. 1077, 7. παράστητον συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ παρστήητον EM. 427, 3. Epim. I. 183. τέθνηκα τέθναα τεθναῶς τεθναῶς καὶ ἐν πλεονασμῷ τεθνεῶς Theogn. Can. 152, 2. quod alii ad diaeresin transferunt v. ad Buttm. 199. τὸ τεπτεῶτα πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ Eust. 1248, 46. Sed epsilon in his omnibus ex alpha vel epsilo principali ortum est. Eadem vocalis ante diphthongum εἰ abundare putatur in infinitivis aoristi secundi: Ἰδέειν ἀόριστος δεύτερος καὶ μέλλων· οἱ γὰρ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς εἰν ἀπαρεμφάτων πλεονάζουσι τὸ ε̄ θανεῖν θανέειν EM. 465, 50. Epim. I. 216. Pleonasmī nomen fluxum et ambiguum pressius definit Schol. Hes. Scut. 231. μαπέειν κατ' ἐπέκτασιν, eodemque modo designat πραθέειν et πιέειν ad v. 252. quae haud inepta est appellatio si genus illud diectasis significat quo θέειν et Κλέεια continentur v. Techn. 188. Nomine tenus discrepat Herodianus, φησὶ γὰρ ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ δευτέρου ἀορίστου εἴωθεν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν προέειν οἷον φαγέειν, ποιέειν (πιέειν), ἰδέειν Choerob. Can. 54, 29. ubi quod additur εἰπέειν, εὔρέειν, ἐλθέειν non licet, valet de omnibus ejusdem mensurae infinitivis; nam nec solutio a poetis introducta est epicis Herodoto inusitata cf. Bredov. Dial. Her. 324. Sic appellat etiam Schol. l. ad Π. III. 236. τὸ ἰδέειν οὐκ ἐντελές ἐστιν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν ὥς ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ εὐφρανέειν. Οἱ γὰρ δεύτεροι μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περιπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ ἐνεστῶτες, quae est particula doctrinae a Choerobosco Can. 662 sq. fuse expositae.

Constat vero verborum circumflexorum praesens et futurum liquidorum paroxytonum contractione perispomenon fieri, infinitivos vero aoristorum hunc habere genuinum et domesticum accentum, unde sequitur *εὐφρανέειν* a pleonasmō non minus longe abesse quam *λαλέειν*, aoristis vero vocalem insinuatam esse, quae quia diphthongo finali affinis est, ideo non pleonasmō adscribitur sed dialysi, quorum discrimen Herodianus exponit eo loco quo de *γεροντέων* disserit. — Syllabae *οι* praefixum epsilon nonnulli sibi reperire visi sunt in optativo verbi *μάχομαι* — *μαχέοιντο μάχοιντο πλεονασμός ἐστι τοῦ ε* Schol. B. ad II. I. 344. *μαχέοιτο ἀντὶ τοῦ μάχοιτο οὐ κατὰ διαίρεσιν ἀλλὰ κατὰ πέρηνθεςιν τοῦ ε* Schol. A. ad I. 273. sed haec potius ad praesens circumflexum referri oportet, cujus participium est *μαχεούμενος κατὰ διαίρεσιν* Epim. I. 282.¹⁸) In Phocyl. Nuth. 145. *ἀπὸ τῶν ἰδίων φαγέοις βίοντον*, plerique codd. *φάγοις* praebent, unus *ἄγοις*, quod Bergkiius metro accommodavit *διάγοις* scribens. *Ἀνακρινέοις* in epigrammate Sophronii Anth. IX. 787. eodem vitio contactum est quo *διακρινέωσι* olim vulgatum II. II. 475. Epsili postpositivi exemplum affert Sch. A. ad II. XIV. 241. *ἐπισχοῖες οὕτω τὴν γραφὴν παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανὸς καὶ λέγει ἀπὸ τοῦ ἐπίσχοις πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ε ἢ συστολὴν τοῦ ἐπισχοῖης* sed hoc ipsum nonnulli veterum Criticorum receperunt et approbarunt nostri. Quemadmodum scriptores de vulgo et saepius etiam librarii vulgi contagione corrupti verbo *ιέναι* vocalem debitam detraxerunt sic haud raro addita est verbi *ιέναι* inclinamentis iis quibus minime convenit; *διεξίεμω* Scymn. Per. 470. quod Meinekiius sustulit, *εἰσιέτω* Julian. Oratt. Fragm. 301. C. pro quo p. 304. rectius scribitur *ἐξίτω* et *προσίτω*, et quae scriptoribus ipsis imputanda videntur: *συνίετε* *convenitis* Tatian. c. Graec. c. XXIV. *εἰσιέτωσαν* Synes. de Febr. p. 36. p. 56. et saepius, alia-

18) De hoc et aliis verbis barytonis in conjugationem circumflexum transeuntibus nuper perquisitius disputavit Bredovius Dial. Her. 362—372. Sed quod p. 364. de infinitivo *μέλεσθαι* deque meo errore scripsit, utique non erat scripturus si forte legisset quae in Techn. 112. de ea re adnotata sunt.

que quae ad Phyrn. p. 16. prolata sunt. His simile vitium *ἰδεοδίεςαν* jam supra notavi.

§. 5. Sequitur diphthongus *ει*. *Ἀρή ἡ ἀπειλή καὶ κατὰ ἐπένθεσιν τῆς εἰ ἀρειή* Eust. p. 539, 18. p. 1114, 8. καὶ diversa sententia proponitur in EM. 139, 24. Epim. 177, 4. *ἀρειή ἡ ἐν πολέμῳ ἀπειλή παρὰ τὴν Ἀρεως γενικὴν ἰδέα καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀρειά*, et indidem etiam *ἡπιήρεια* ductum esse vult. Huic accentus reclamatur, nec satis convenit significatio bellicosi, quare huc potius concedimus *ἀρειή* ab *ἀρά* propagatum esse manente accentu *πενυρή νευρειή*, quanquam hoc et cetera in *εἰα* oxytona substantiam significant, non actionem ut *ἀρειά*, quod Heroianus EM. l. c. ideo *παράλογον* vocat v. Parall. 354. et Hesychius *Ὀρμειαί ὁρμαί* non sic scripsisse videtur sed *—ὁρμιαί*. A barytonis proficiscuntur barytona *γαλήνη γαλήνεια*, *ἄλη ἀλεία (ἄλεια) ἡ πορεία* Hes. *Ζέλη Ζέλεια*, *Βέροια Βεροίεια*, aliaque urbium nomina, quae Ethnographus alibi aliter existimat *Ψυττάλεια κατὰ συναλοιφήν Ψυττάλη ὡς Ἀγάμη, Μαντίνη* etc. v. Proll. 43 sq. Masculini nominis paragoge unica est; censores enim romanos Dio Cassius saepe communi nomine *ταμίας* appellat sed saepius *ταμείας* collegasque *συνταμείας*, cui semel modo L. XLVIII. 21. codex Medic. *ταμίας* substituit. His adjungo paronyma in *ειον* et *ειος* exeuntia. Illorum pars maxima a primitivis aut significatione discrepat ut *φύλλον φυλλεῖον*, aut terminatione *δαῦκος οἱ δὲ δαύκειον καλοῦσι* Diosc. Mat. III. 76. (85.) *πτόρθος πτορθεῖον, ἱαμβος ἱαμβεῖον*, aut utroque *σφυρνεῖον ἐμφορὲς σμύρνη* Schol. Ther. 848. *γένυς ἡ σιαγών, γένειον δὲ αἱ τρίχες* Schol. Hec. 283. ¹⁹⁾

19) Sic etiam EM. 226, 2. Sed in Nonn. IV. 360. *ὄφης — δακῶν χρησιμοποιεῖ γενείοις* et aliis in locis pro *γένυς* positum est, quod distinguit Galenus de Musc. Dissect. p. 931. T. XVIII. P. I. *ἀπὸ τῆς γένυος ἄρας ἵνα πέρ ἐστὶ τὸ καλούμενον γένειον*. Etiam *φυλλεῖον* non omnes consentiunt idem valere ac *φύλλον* sed Theognostus Can. 128, 18. *φυλλεῖον τῶν λαχάνων τὸ ξῶλον καὶ φαῦλον* et Schol. Arist. Ach. 476 *φυλλεῖα τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων*. Nihil vero differt inter *δόρπον* et *δορπεῖον*. *Πρόσωπα Ἀττικοί, προσωπεῖα Ἕλληνες* Moer. hi proprie loquuti, illi figurate.

χέλυσ χέλειον et alia v. Parall. 323. Ea omnia a pleonasmī suspicionē pariter remota sunt. Sed haec facilius se insinuat si neque genus mutatur neque intellectus ut *ἔχιον* vulgare herbae nomen et *ἐχίειον* a Nicandro assumptum. Attamen id quoque paragoga potius quam pleonasmo effectum esse statuerim; nam directe ab *ἔχισ* derivari potuit *ἐχίειον* etiamsi *ἔχιον* nunquam in usum receptum fuerit. Ab *ἥρως* plerique *ἥρωον* formarunt, alii, quia temenica pleraque in *ειον* exeunt *ἥρωειον* Hes. ut *Ἀητώεια* solemnia, *Ὀλύμπιον* *Ὀλυμπιεῖον* et all. v. ad Phr. 369. *Θέατρον* et *Θεατρεῖον* Suid. sed pro *Ἰατρα* *μισθοὶ Θεραπείας* Hes. Bielius duce Cyrillo posuit *ιατρεία*. De dativo *κεγχρείας* Arat. 986. non constat utrum nominativum habeat *κέγχραιον* an *κέγχρειος*, quorum neutrum legitur. Si masculinum esse statuimus, cum primitivo *κέγχρος* ita comparatum est ut *ὀλμειός* in Schol. Arist. Vesp. 238. cum *ὄλμος*, sed differt accentu. Verum hoc loco veteres itineris nostri comites, qui aliquantisper abstiterunt, rursus se offerunt: *Ἄρνειός* — *Ἡρωδιανός φησι πλεονάζειν τὴν εἰ καὶ γίνεται ἄρνός ἄρνειός ὡς ἄμνός ἄμνειός, ἄγνοῶν ὅτι ἄμνιος σημαίνει τὸν ἄμνόν καὶ διὰ τοῦ τ γράφεται καὶ προπαροξύνεται ὡς παρ' Ἑρμίππῳ „τὴν μὲν διάλεκτον καὶ τὸ πρόσωπον ἄμνιου ἔχειν δοκεῖς.“* (Meinek. I. 381.) qui locus in neutram partem valet; nam *ἄμνιου* haud dubie est genitivus deminutivi *ἄμνιον*, masculinum autem *ἄμνειός* et *ἄμνιος* non legitur. Et *ἄρνειός* quoque dubitari potest utrum a recto *ὁ ἄρνός* ortum sit, cuius nullum habemus sponsorem sat gravem (nam in Poll. VII. 184. *εἵποις ἂν ἄρνόν ὃς καὶ ἄρρη* Bekkerus reposuit *ἄρνειόν*) an, ut genitivus atticus *τῆς πυκνός*, ex stirpe ineffabili unde obliqui casus *τοῦ ἄρνός* etc. Quod Choeroboscus Orth. 168, 25. et 174, 18. huic adjungit *ἀδελφειός* et femininum *ἀδελφειή*, non ab *ἀδελφός* proficiscitur sed ab *ἀδελφεός*, quaeque Eustathius p. 43, 34 et 403, 41. huc applicat *ἄρνειός*, *Σπερχειός*, *Ἀλφειός*, nullam cum his similitudinem habent praeter accentus et terminationis in *εος* et *ειος*. Adjectivum *θαμός*, unde Epim. I. 101, 15. *θαμειός* natum dicit, non legitur; *ἀβελτέρειος*, quod Grammatici soli attestantur, non constat idemne va-

leat quod ἀβέλτερος, an paragogi significationem habeat ut ἡμετέρειος, quod veteres possessivum vocant; sed κυανοπρώρειος sive κυανοπρώειρος recte pleonasmo assignatur Parall. 214. et 322 sq. et φατειός Arcad. 44. Schol. Hes. Sc. 143. ²⁰) — Θαλπνός et θαλπεινός diversas origines habent, illud a θάλπω ut τερπνός, hoc a neutro θάλπος ut ἀλγεινός. Nomen tertiae declinationis suppeditat Orion. 119, 18. ὄναρ καὶ πλεονασμῷ τῆς εἰ ὄνειαρ, quod Callimachus usurpavit vel pleonasmi affectatione vel quia, ut plerique Grammaticorum, etymon esse putavit ὄνῳ, unde ὄνειαρ derivari potuit ut ab ἀλῶ ἄλειαρ. Verba praesentis temporis nonnunquam epenthesi diphthongi amplificata esse documento sunt quae in Techn. 92. et 195. protuli θαλπειῶ (nisi θαλπέω in usu fuit) participiumque θερειόμενος v. ad Buttm. 303. Futurum τεξείεσθε Arat. 124. Buttmannus suspicatur τέξεσθε scribendum esse, nec satis auctoritatis habet Moschopulus qui θαυμασεῖω pro θαυμάσω dici affirmat. Ἡεῖδαι ὥς οἶμαι πλεονασμός ἐστι τῆς εἰ ὥς ἐξῆς ἐξεῖης EM. 419, 56. alii prosthesi auctum dicunt v. Diss. I. c. III. §. 1. De verbo illo dixerunt alii quantum satis. Adverbium etiam in Schol. BL. ad Il. I. 448. EM. 348, 10. cum ἀδελφειός confertur tanquam ejusdem pleonasmi consors, sed Theognostus Can. 163, 5. homericam formam unitatae antecessisse censet neque adeo dictu arduum est fuisse nomen priscum ἐξεια idem significans quod συνέχεια atque hujus genitivum in adverbium abiisse ut ἐπιπολῆς, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης, et hinc contracta esse quae consuetudo recepit, ἐξῆς, ἐφεξῆς, καθεξῆς ²¹). Verborum ἀγείρω, ἐγείρω et ὀφείλω thema nativum aoristus secundus repraesentat, quo tempore caret ἐρείδω sed a Buttmanno Lexil. I. 112.

20) Pro ἀργιβόειος, quod est Euboeae epitheton semel lectum Aelian. H. Ann. XII. 36. codd. praebent ἀργίβοιος parasyntheton ut μυριόβοιος, ἀλφρεσίβοια Parall. 465. ἐπταβόειος vero et πούλυβόεια cum βοεία composita sunt. Cum κατάβορρος καταβόρειος, πρόσβορρος πρόσβόρειος Parall. 220. conferri debent στερρός στερεός, πελλός πελιός nam in his quoque derivatio tollit diplasiasmum. Vitiosum προςβορώτατος Strab. XI. 528. Kramerus corrigere neglexit.

21) Adjectivum afferre videtur Hesychius Ἐξεια τὰ ἐξῆς.

eodem loco censetur. Diphthongum $\overline{\epsilon\nu}$, quae a similitudine simplicis vocalis longe magis distat quam $\overline{\epsilon\iota}$, ex abundanti additam esse neque credibile est neque, quantum equidem reperio, veterum quisquam in animum induxit credere.

CAP. III.

De eta vocali.

Eustathius 729, 28. ὁ πρῶν καὶ πρηῶν λέγεται ἐν πλεονασμῷ ἴσως τοῦ $\overline{\eta}$. quae litera apparet etiam in πρηῆς *pronus* et Πρήιον πρότερον Hes. vicesque suas permutat non solum cum epsilo πρεῶν sed etiam cum aliis vocalibus πρίν, prior, πράμος i. q. πρόμος¹). Haec enim omnia cum praepositione πρό cohaerent quae interdum etiam affinis adjuncta est προπρεῶν, προπρηνής, eademque origo nominum πρῶν et πρηῶν quorum neutrum aut curtatum aut adauctum dici potest. Sed σκηνίπτω ex σκνίπτω natum esse nemo negaverit; hujus autem primitivum videtur σκνίψ sive κνίψ, quibus affine verbum Κνιπεῖν (sic) ξύει Hes. Eta syllabam secundam invasit si verum dicit Schol. Od. IV. 231. et EM. 657, 43. παιῶν ὁ παύων τὰς νόσους καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\eta}$ παιήων, sed hoc totum pendet ex etymo, quod nescimus quid significet. Clarissima vero pleonasmī vestigia extant in derivatis: πλεονασμός ἐστι τοῦ $\overline{\eta}$ ἐν μέσῃ λέξει τὸ πολεμήια, πολιήτης, μυθιήτης Apollon. Conj. 524. Cum primo Epim. I. 298. parum apte componit γαιήιος ἀπὸ τοῦ γαῖα γαίιος ἐν πλεονασμῷ ὡς πολεμήιος, Nam ut ab Αἶα proficiscitur Αἰαῖος, sic a γαῖα probabilius fingitur possessivum γαῖαῖος vel quod Suidas praebet γαίειος, utrumque autem in γαιήιος dissolvi potuit, nec facile decernas unde μαιήιος et Μαιήιος diducta sint ex μαιαῖος an μαίειος, quorum neutrum in usu est. Sic etiam οἰήιον credibilis est ab οἶειον originem habere quam ab aequae

1) Πρῶν ex πρηῶν contractum esse Buttmannus Gramm. I. 233. colligit e barytonesi genitivi πρῶνος, sed hunc recte acuit Siebelis. ad Paus. II. 35, 3. auctoribus Grammaticis.

ignoto οἶον, cui Philoxenus in EM. 616, 43. eta interpositum esse statuit, alii improbius etiam etymon fingunt οἰήκιον vel οἰήσιον Orion. 115, 11. Schol. Apoll. I. 401. Duobus substantivis in ητης exeuntibus, quibus Eustathius ad Dion. v. 1010. addit ὀφιήτης, Stephanus s. Αἶγινα componit ethnicum Ἰουλιήτης ἀπὸ τοῦ Ἰουλίτης sed Μασσαλιήτης et alia tropae transscribit et hac Eustathius ad II. p. 348, 1. et p. 468, 44. etiam οἰκιήτης affectum putat, quod ille s. Οἶκος aliter explicat: οἰκιάτης κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α ἀπὸ τοῦ οἰκίτης. Eadem de primitivo quaestio agitur in EM. 698, 7. ὥσπερ οἰκία οἰκιάτης οἷτω δύναται πωγωνία πωγωνιάτης καὶ πωγωνιήτης γενέσθαι· λέγουσι δέ τινες ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ὦν ληγόντων οἶκ ἔχει γεγονέναι πωγωνία· Κράτης γοῦν ἐν Μετοίκοις (Meinek. T. I. 242.) λειποπωγωνία. Simplex quidem non legitur neque probatur exemplo compositi, sed nomina in ὦν desinentia ab hac paragoge non aliena esse indicio sunt ἄγωνία, ἄλωνία, κρινωνιά, θημωνιά aliaque periectica. Insuper extat neutrum πωγώνιον eodem intellectu quo πώγων. Πὰν λοφιήτης (id est ἀκρολοφίτης) in Epigr. Agathiae Anth. VI. n. 70. a λοφία potius quam a λόφος ductum esse colligimus ex synonymo Πὰν σκοπιήτης in Archiae Epigr. VI. in 16. quod ille imitatur. Pleonasmī species intercedit inter δίπολις et διποληίς, sed quod Epim. I. 374. huc infert τὸ Πελοπηίς πεπλεόνακε τῷ ἡ ὡς τὸ ποιμνήιον, ταφήιον, nulla causa est quin ad Πελόπειος referatur. Verum haec et cetera, quae ad hunc locum pertinent, in Proll. 468 sq. enodate exposita sunt, quare hic unum tantummodo addo germani pleonasmī exemplum λαθρηίδιος Sibyll. III. 139. Eandem vocalem diphthongo praemitti contendit EM. 436, 20. Ἑρακληείη ὡς Ἰφικληείη ἐκ τοῦ Ἑρακλείη κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ἡ πρὸ τῆς εἰ. Τὸ γὰρ ἡ οὐδέποτε μετὰ τὴν εἰ δίφθογγον πλεονάζει ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς· sed eta illud epsili locum occupavit, quod in primitivo non contracto apparet Ἑρακλέης, Ἑρακλέειος, eademque productione nititur adiectivum εὐκληεῖς. Canonī contrarium nomen ipse affert 330, 20. ἐλσειήταο λέοντος — ὃ τὸ ἔλος οἰκῶν, nec dubie ab ἔλος, duci potuit ἐλείτης ut ab ὄρος ὀρείτης v. Parall. 375. sed

et haec paragoge rarissima est et eta diphthongo suppositi exempla aut nulla sunt aut inexperta. Sic eo labimur ut agri Nemei partem palustrem proprie ἐλείαν (Veliam, Velabrum) dictam et ab hoc habitatorem ἐλειήτην typo gentilicio appellatum esse suspicemur sicuti qui urbem Ἐλος incolunt Ἐλαιοι vocantur et Ἐλεᾶται, Nemeae incolae Νέμαιοι et Νεμεῖται sive Νεμειῖται quod ipsum L. Dindorfius in Th. a poeta illo scriptum putat. — Sequentē consona eta interponi docet EM. 516, 12. κικήλας τὰς κίχλας πλεονασμῷ τοῦ ἥ, sed Athenaeus hoc Syracusanis tribuit nec legitur nisi apud poetas doricos. Σπείρημα a Nicandro pro σπέρμα positum esse falso credidit Scholiographus Alex. 417. Praeterea Buttmannus Lexil. I. 293. in verbis ἀρήγω et ἀνήγω, quod e perfecto ἄνωγα effingit, eta epentheticum sibi agnoscere videtur.

Illustriora pleonasmī vestigia impressa sunt compositis εὐγενής, εὐηγενής κατὰ παρέμπιωσιν τοῦ ἥ Apollon. Lex. et Schol. A. ad II. VI. 578. quibus Naukius Arist. p. 50. et Doederlinus Gloss. 178. justo acrius repugnant, similiterque εὐπελής εὐηπελής, quod argutius explicat EM. 390, 40. παρὰ τὸ πέλειν ὠπελής καὶ ἐν συνθέσει εὐωπέλεια καὶ τροπῇ εὐηπέλεια. Pro δυσλεγής receptum est δυσηλεγής significantissimum illud τανηλεγέος θανάτοιο epitheton, quod translatione ad alias res adversas nonnunquam in vicinitatem verbi ἀλέγειν declinat ideoque ab interpretibus explicatur ὁ κακὰς φροντίδας ἔχων Sch. II. XX. 154. et sic etiam ἀπηλεγέως modo per ἀπολελεγμένως, ἀποφατικῶς exponitur modo ἀφροντίστως v. Heyn. ad II. IX. 309. quomodo Apollonius accepisse videtur I. 785. Ἰήσων ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας νίσσει' ἀπηλεγέως hoc est οὐδενὸς ἀλέγων atque verbum semel lectum II. 17. εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας, sed utrumque locum immutavit Herodianus ἀνηλεγέοντες scribens et ἀνηλεγέως, quod Quintus frequentat v. Koechly ad L. II. 414. pro immisericorditer, Apollonius vero nusquam scripsit²⁾. Hoc

2) Ἀπηλεγέως apud hunc saepissime legimus plerumque verbis dicendi adjunctum pro διαδόχην praecise, missis ambagibus, nunquam ita ut incuriose, incogitate, reddi possit.

igitur cum ἀλέγω cohaeret ut Δυσήβολος δυσάντητος Hes. et συνηβολίη, quo Apollonius utitur pro συμβολή, cum ἀβολεῖν. Illa poetarum finibus continentur eaque ratione differunt ab ὑπερηφανής et ὑπερήφανος, quae in sermone fixa sunt; nam ὑπέρφανος omnino non dicitur, ὑπερφανής alio intellectu. Hesychius extra seriem Ὑπερηφαιρός μετεωροφόρον, quod suspectum habetur. Παρὰ τὸ ἔτος ἐτανός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἡ ἐπηετανός EM. 356, 39. Schol. Lips. ad Π. IV. 293. sed hoc etymon parum convenit ad Hesiodi locum ἐπηεταναὶ τρίχες, ipsumque ἐτανός ignotum est, neque omnino novimus adjectiva in ανός a nominibus generis neutrius in ος exeuntibus propagata praeter duo longius exporrecta μηκεδανός et ῥιγεδανός v. ad Aj. p. 404. Quin veteres ipsi dissentiunt: τὸ ι τῆς ἐπὶ ἐνίοτε ἐν τῇ συνθέσει εἰς ἡ τρέπεται ἐπήβολος καὶ ἐπηετανός· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ταναός Epim. I. 145. sed alio loco I. 180. ἐπηετανός παρὰ τὸ ἔτος· ὥς δέ τινες παρὰ τὸ ταναός, qua ratione significatio a perenni et perpetuo transfertur ad continuum τὸ διηνεκές, eoque ducit etiam alterum compositum Διητανές λιτόν διατεταμένον Hes. ut tenue a τείνω. Quomodo igitur ἐπήβολος ab omnibus dicitur pro ἐπίβολος, sic produci potuit ἐπηετανός, quo Maximus utitur v. 465., additoque epsilo ἐπηετανός, cujus tertia syllaba in versu interdum praeteritur, accentus autem sequitur exemplum congeneris τετανός et aliorum simplicium his syllabis finitorum v. Proll. 182. Ἐπιτανίδεσσι, quod Rhianus in Odyss. V. 252. pro ἐπηγκενίδεσσι posuisse dicitur, Buttmannus ἐπεκτανίδεσσι scribi vult; probabilius est ἐπηετανίδες. His similes tabulae τανεῖαι et ταινίαι σανίδων nominari videntur id est σανίδες διατεταμέναι, quo nomine illae ἐπηγκενίδες explicari solent. — Mirifice errat Schol. Apoll. I. 312. ἐν τῷ πολιήοχος ἐπενετέθη τὸ ἡ, quasi dubium sit id pro ο receptum esse ut alpha longum in πολιανόμος, Πολιόχος.

De casuum modorumque augmentis quae dicuntur fere omnia ex vano conflata sunt. Τὸ κηδεμονῆες κατὰ πλεονασμὸν ἀπὸ τοῦ κηδεμόνες Schol. Apoll. I. 271. cujus generis permulta collegi in Parall. 234. metri causa a termi-

natione propria deflexa ad eam quam nomina in $\overline{\epsilon\upsilon\varsigma}$ habent. De subjunctivo longa est adnotatio in Epim. I. 430. $\overline{\epsilon\alpha\upsilon\ \phi\alpha\nu\eta\ \kappa\alpha\iota\ \pi\lambda\epsilon\omicron\nu\alpha\sigma\mu\tilde{\omega}\ \tau\omicron\upsilon\ \eta\ \phi\alpha\nu\eta\eta}$ ὡς τὸ στήη, φθήη, ἐμβήη. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ὑποτακτικὸν $\overline{\epsilon\alpha\upsilon\ \delta\omega}$, εἴτα δῶη προσελθόντος τοῦ $\overline{\eta}$ καὶ $\overline{\epsilon\alpha\upsilon\ \acute{\alpha}\lambda\omega\ \acute{\alpha}\lambda\omega\eta}$. Ζητεῖται δὲ περὶ τοῦ $\overline{\iota}$ πότερον κατὰ μέσσην τὴν λέξιν ἢ ἐπὶ τέλους, hoc est utrum eta prius abundet an quod sequitur. Haec quaestio jam dudum decisa est, nec dubium quin veterum doctorum scientissimi βήη, θήης etc. eodem loco habuerint quo ἀκληεῖς omnemque pleonasmī speciem removerint. — $\overline{\kappa\rho\alpha\iota\nu\ \acute{\epsilon}\kappa\rho\alpha\nu\alpha\ \tau\omicron\ \pi\rho\omicron\varsigma\tau\alpha\kappa\tau\iota\kappa\omicron\nu\ \kappa\rho\acute{\alpha}\nu\omicron\nu\ \iota\omega\nu\iota\kappa\acute{\omega}\varsigma\ \kappa\rho\eta\nu\omicron\nu\ \kappa\alpha\iota\ \epsilon\grave{\nu}\ \pi\lambda\epsilon\omicron\nu\alpha\sigma\mu\tilde{\omega}\ \tau\omicron\upsilon\ \eta\ \kappa\rho\eta\eta\nu\omicron\nu}$ οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Theogn. Can. 91, 24. Id quoque peculiari diectasis nomine distinximus.

CAP. IV.

De iota.

§. 1. De pleonasmo syllabae primae pauca sunt notitiae tradita, luculentissimum hoc τὸ πνύω κατ' ἀνάπτυξιν γίνεται πινύω, ἐνθεν τὸ πινυτή Epim. I. 63. Suid. s. Ἀπινύσσω. Evolutio, quam ille nominat, pleonasmus vocatur in EM. 672, 42. ubi verbum πινύσχω varie disseritur: παρὰ τὰ πνέω πινύσχω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ πιπνύσχω καὶ ἀποβολῇ τοῦ $\overline{\pi}$ πινύσχω· ἄμεινον δὲ λέγειν πλεονασμόν. Περὶ παθῶν, eodemque transit ille in Epim. I. c. καὶ κατὰ μεταπλάσμὸν πινυτά καὶ κατὰ συγκοπὴν πνυτά, ubi scribendum est πλεονασμόν· nam metaplasma non huc pertinet sed ad casus verbales πνῦθι (ut κλῦθι), πνύτο, πνυτός, Πνυταγόρας. Alius quis πινυτός, quia usitatus est, idcirco nativum esse statuit, πινυτός angustatum. Sed praestat pleonasmus, quem amplexus Buttmannus Gramm. I. 74. adn. πίναξ e πλάξ factum putat; nec subvenit melius. Certiora sunt quae in Parall. 31. adnotavi πτίσσω πίτυροι. πτύω pitysso. Jam addere libet Schol. Lyc. 675. κνωπόμορφον θηριόμορφον· κνωῖπες γὰρ καὶ κινώπετα καὶ κνώπετα τὰ θηρία — λέγεται δὲ καὶ κινώδαλα, quae vulgo ad

nescimus unde ductum sit; huic ἀγγελέωσι addidi l. c. 488. Alia suggerunt sed parum apta Grammatici inferioris ordinis: μιγῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ μιγέωσι EM. 587, 34. Epim. I. 273. nam haec diaeresis est syllabae circumflexae metro concessa ut θερέω, qua causa remota Homerus δαῶμεν dicit et πειρηθῶμεν, non ut Herodotus solet et scriptores dorici μιχθέωσι, αἶρεθέωσι, τμαθέωντι etc. Ac ne Empedocles quidem εὔτε ἀποκριθέωσι scripsisse videtur v. 745. (345 Karst.) sed ἀποκρινθῶσι. Itidem errant in eo quod epsilon vocali eta modo praeponi dicunt modo postponi: τὸ ἀφέη συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ Eust. 1077, 7. παράστητον συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ παρστήετον EM. 427, 3. Epim. I. 183. τέθνηκα τέθναα τεθναῶς τεθνώς καὶ ἐν πλεονασμῷ τεθνεῶς Theogn. Can. 152, 2. quod alii ad diaeresin transferunt v. ad Buttm. 199. τὸ πεπτεῶτα πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε̄ Eust. 1248, 46. Sed epsilon in his omnibus ex alpha vel epsilo principali ortum est. Eadem vocalis ante diphthongum εἰ abundare putatur in infinitivis aoristi secundi: Ἰδέειν ἀόριστος δεύτερος καὶ μέλλων· οἱ γὰρ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς εἰν ἀπαρεμφάτων πλεονάζουσι τὸ ε̄ θανεῖν θανέειν EM. 465, 50. Epim. I. 216. Pleonasmī nomen fluxum et ambiguum pressius definit Schol. Hes. Scut. 231. μαπέειν κατ' ἐπέκτασιν, eodemque modo designat πραθέειν et πιέειν ad v. 252. quae haud inepta est appellatio si genus illud diectasis significat quo θέειον et Κλέεια continentur v. Techn. 188. Nomine tenus discrepat Herodianus, φησὶ γὰρ ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ δευτέρου ἀορίστου εἴωθεν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν προφέρειν οἷον φαγέειν, ποιέειν (πιέειν), ἰδέειν Choerob. Can. 754, 29. ubi quod additur εἰπέειν, εὔρέειν, ἐλθέειν non dici, valet de omnibus ejusdem mensurae infinitivis; nam haec solutio a poetis introducta est epicis Herodoto inusitata cf. Bredov. Dial. Her. 324. Sic appellat etiam Schol. A. ad Π. III. 236. τὸ ἰδέειν οὐκ ἐντελές ἐστιν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν ὥς ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ εὐφρανέειν. Οἱ γὰρ δεύτεροι μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ ἐνεστώτες, quae est particula doctrinae a Choerobosco Can. 662 sq. fuse expositae.

τοῦ δοχμός, et Epim. I. 338. πανημέριος ἐκ τοῦ πανήμερος. Atque hoc genus poetae potissimum celebrant, communis vero sermo acquiescit in una forma ἀθέμιστος, πλάτος, ἐσπέριος, praeterquam si qua mutatur significatio ὄρθιος, ξένιος, φίλιος. Quod vero in EM. 625, 29. traditur ἀπὸ τῆς νηδύος γενικῆς ὁ ὁμονήδους καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ ὁμονηδύϊος, profectum est a prava consuetudine librariorum diphthongum νι et singulas ejus literas punctis distinguendum v. Buttm. ad Odyss. p. 584. *) Etenim νηδύς dupliciter componi poterat, aut ὁμόνηδους ut εὐβοτρους, aut mutata declinatione ὁμονήδους ut πολυίχθους· atque huic poeta, ut videtur, epicus producendae penultimaе causae iota inseruit, quod Moschus Id. IV. 78. etiam simplici addere coactus est ἐκ νηδυιόφιν. Hoc igitur ad epenthesis pertinet, qua syllabarum numerus non augetur. Necessarium vero est iota adjectivis simplicibus sed saepe a librariis neglectum velut βοτρυών (id est βοτρυῖνων) φυτῶν Anth. VI. 168. et νηδύων ἄψαυστος Apoll. II. 113. quod Eustathius quoque a nonnullis sic scribi refert p. 1117, 8. et pariter νεκύα 1950, 64. Illis nunc reddita est vocalis ad formationem necessaria sed omittenda erant puncta diacritica.

Cum his paraschematismi exemplis congruunt substantiva quaedam: Καῦστριος ὡς κάπριος, Αἰτώλιος· τὰ γὰρ (adde ἀπὸ τῶν) εἰς ὅς διὰ τοῦ ιος παρηγμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παραλαμβάνεται Epim. I. 235, 30. Αἰτώλιος tamen apud Homerum adjectivum esse potest absolute positum loco primitivi ut Βοιώτιος, Μύσιος incolas ipsos significant Parall. 305. et 318. Proll. 500. Neque adeo difficile fuerit fluvii quoque nomen ad hoc genus revocare; nam ut Κῶα νῆσος dicitur pro simplici Κῶς in Meleagr. Epigr. XXX. νῆσος Κερνεᾶτις παράγωγον ἀντὶ τοῦ πρωτοτύπου Schol. Lyc. 1084. *urbs Romana, Tre-*

3) Πηχύϊος, quod Wellauerus reliquit Apoll. I. 379. III. 1207. correxeram ad Phryn. 494. et 766. Vitiosam consuetudinem castigat Herodianus in Fragg. Hermann. XVII. 307. ἀμαρτάνουσιν οἱ διαροῦντες τὸ μύϊα, υἱός ὡς τρισύλλαβον καὶ αἰθύϊα ὡς τετρασύλλαβον· τὸ δὲ ἰ μετὰ τὸ υ ταυτόμενον οὐδέποτε διαιρεῖται etc. .

*jana*⁴⁾, *Cumaea* v. Interpp. ad Sall. Catil. XVIII. 8. *Αἰ-
τναῖον ὄρος* Callim. Del. 141. et in ipsa prosa *Ἀταβύριον
ὄρος* Apollod. III. 2, 4. *φυτὸν κονυζῆεν* Nic. Ther. 615.
σαλαμάνδρειον δάκος salamander v. 818. cujus periphrasis
exemplum maxime mirabile est Sophocleum illud *Προσει-
δώνιος θεός* v. Proll. 500. nam quod Elmslejus ad Oed. C.
1494. huic comparat *βακχεῖος θεός* non *Βάκχον θεόν* signi-
ficat sed *βακχευτικόν* bacchabundum, qui alibi *βακχεῖος
ἄναξ* vocatur. Eodem igitur modo dici potuit *Καῦστριος
ποταμός* et demto nomine *Καῦστριος*. Nec tamen minus
probabilis Apollonii sententia Adv. 597. *Αἰτώλιος* para-
gogis adnumerantis, quae a primitivis specie modo distant,
non etiam intellectu. Cum *Αἰτώλιος* similibusque veteres
contendunt adjectiva dicatalecta ut *πέλωρος πελώριος*, cu-
jus generis paulo ante mentionem movi, nec raro andro-
nymica *Μελάνθιος*, *Ξάνθιος* confunduntur cum brevioribus,
planissime autem neutra *ἄεθλιον*, *ἐδώλιον*, *ἐδέθλιον*, *θε-
μείλιον* conveniunt trisyllabis.

§. 3. Longior sermo texetur de iota quod vocalem
longam excipit; de hoc enim saepe ambigitur utrum ad
terminationem pertineat an redundet: τὸ αἰζήιος πλεονάσαν
τὸ ἰ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ κα-
θόλῳ Theogn. Can. 57, 15. cui succinit EM. 239, 40.
Alius vero 631, 32. τὸ κάπριος καὶ αἰζήιος παρωνύμῳ εἶδει
ὑποπεπτωκέναι φαμέν. Uterque igitur αἰζηός pro primi-
tivo habuit; Theognostus e contrario pro affecto Can. 51, 15.
τὰ εἰς ἦος κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, εἰ
μὴ τὸ αἰζηός, ὃ καὶ αὐτὸ ἐκ πάθους, καὶ τὸ πηός⁵⁾. Is
igitur trisyllabum ex αἰζήιος contractum esse judicavit idem-

4) Hoc docti conferunt cum πόλις Τροίη, quomodo Herodianus
scribi voluit II. I. 129. ut hoc tanquam epitheton discerneret a nomine
urbis absolute posito. Sed id jure improbat Naegelsbach. ad h. l.
p. 39. Ed. II.

5) Arcad. 38, 10. τὰ εἰς ἦος σπάνια ὄντα ὀξύνεται οἶον ἦος scrib.
οἶον αἰζηός καὶ πηός. Eustathius 217, 43. τὸ αἰζηός ὀξύνεται πρὸς ὁμοιό-
τητα τοῦ νηός καὶ πηός καὶ τῶν ὁμοίων, sed his simile nullum reperio
praeter ionicum ληός. Totidem sunt generis neutrius sed peregrina
μῆον et ῥῆον.

que censuit Apollonius ὁ Ἀρχιβίου sed alio accentu usus αἰζήος, quod reprehendit EM. 32, 10. sic enim properispomenon fieri debere ut ἀδήιος ἀδῆος. Veri inveniendi viam praecludit obscuritas etymi; ex specie judicantibus fieri posse videtur ut αἰζήιος natura adjectivum sit, sensu substantivum. Vocalium longarum alteram excipit littera pleonastica in tribus nominibus θωιή, ζώιον, ὦιον, quibus qui iota a natura ingenitum putant, falluntur haud dubie. De primo meminit Theognostus 108, 12. διὰ τοῦ ὦ γράφεται τὸ ζωή, θωή· τοῦτο δὲ καὶ σὺν τῷ ι, et EM. 26, 20. παρὰ τὸ θῶ θωή — ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως ἐπειδὴ εὔρηται θωιή παρ' Ἀρχιλόχῳ „ὅταν σε θωιή λάβῃ“. Hoc θωιή legitur in cod. Maneth. III. 213. sed bisyllabum iota muto, quo poetam ipsum usum esse minime credibile est ante oculos posito homerico θωή, quod solum novit Arcadius p. 103. τὰ διὰ ὦη ὀξύνεται, ζωή, θωή, ἐρωή⁶⁾. Nec persuaderi potest scriptores adeo pedestres iota ab Archilocho proeminatum transtulisse ad adjectivum hinc compositum ut Choeroboscus dicit in Psalm. 118. ἀθῶος τὸ ἀζήμιος ἔχει τὸ ι ἀπὸ παραδόσεως, et Stephanus Ἀθῶος τὸ τοπικὸν χωρὶς τοῦ ι· τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον προπερισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ι ἀπὸ τῆς θωῆς⁷⁾ eodemque argumento Elmslejus Eur. Med. 1267. pro ἀθῶος scripsit ἀθῶος, olim enim ἀθῶιος dicebatur et θωιή. At enim vero ἀθῶιος nunquam legitur, saepissime vero trisyllabum, cui non ita pridem iota addi coeptum est, veteres vero Edd. plerumque ἀθῶος exhibent, rarius ἄθωος quod ratio poscit et nonnulli veterum approbarunt: τὸ ἀθῶος τινὲς μὲν προπαροξυτονοῦσιν ὡς τὸ φωνή ἄφωνος, ἕτεροι δὲ περισπῶσιν ὡς καὶ ἡ συνήθεια κρατεῖ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Ἀθῶον

6) Omissum est λωή et topicum Οἰνώη. Θώη barytonon praebet Hesychius et Photius a pr. m. sed θωή Maxim. 576.

7) Sic scripsi cum Meinekio pro θωῆς, et paulo ante in Archilochi loco θωιή retentis punctis diacriticis ut iota effabile distinguerem a muto, quod in codd. non subscribitur sed adscribitur. Syntheton Bekkerus in Lycurg. c. Leocr. 192, 38. (Ald. 157.) ἀθῶος scripsit cum iota, post vero 238, 26. (Ald. 168.) sine eo, Baiterus utroque loco sic ut vulgo solet.

Διός Eust. 953, 42. Idem pluribus verbis τὸ ἀθῶος κατὰ
 τινας προπερισπωμένως ὁ ἀζήμιος, Ζεὺς δὲ Ἀθῶος προ-
 παροξυτόνως, ὃν ἔστι καὶ Ἀθώιον εἰπεῖν· κατὰ δὲ Ἡρω-
 διανὸν τὸ Ἀθῶος προπερισπασθήσεται ὡς τὸ ἡρῶος, Μι-
 κῶος, γελῶος, τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθήσεται ὁμοίως τῷ
 ἄβουλος etc. 358, 42. idque sine dubitatione amplectimur
 omisso iota; nam illa antidiastolae ratio nimis levicula est,
 et nunquam additur derivatis ἀθωοῦν, ἀθωοσύνη. Itaque
 θωῖή poetice exporrectum dicimus, θωή nativum vel, si
 thema est verbum θέω (τίθῃμι), nativo θοή proximum.
 Alia fortuito in hanc similitudinem delabuntur: ψῶα ἰ
 δυσωδία EM. 819. Suid. ⁸⁾ quod in cod. Hesychii rectius
 scribitur ψῶια (id est ψῶα) σαπρὰ δυσωδία. Huic affine
 videtur ψόθος ἢ ἀκαθαρσία ⁹⁾ et interjectio ψό ἐπὶ σαπροῦ
 Phot. cui similem Charisius profert II. 18, 213. *sue dicimus*
quum putoris aliquid perhorrescimus. Hinc fortasse ψοία
 natum est et producta vocali ψῶα ut Τροία Τρώα καὶ
 ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης Eust. Prooem. Pind. p. 13. Illud
 minus recte ψῶα scribitur in Fragn. poetac, quod Mei-
 nekius tractat Anall. 402. Si ῶα, de quo in Diss. II. P. I.
 c. VI. §. 3. loquutus sum, ab οῖς derivatum est, causam
 neglecti iota attulit oblivio etymi. Ζωῖα in Theocriti car-
 mine aeolico cum ζοῖα permutatum est, quod ex ζόη pro-
 crevit, nusquam vero ζωή deprehendimus. Sed iota vacanter
 inseritur substantivo neutrius generis: ζῶον γράφεται μετὰ
 τοῦ ι, πρῶτον μὲν ἐπειδὴ εὐρεται κατὰ διάστασιν παρὰ
 Σμωνίδῃ „ὃ ζωίων κάκιστον ἔκτεται βίον“ δεύτερον
 δὲ διὰ τὸν χαρακτῆρα· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωον μονογενῆ ἔχει
 τὸ ι, Πτῶον, προστῶον, περιστῶον, ὑπερῶον EM. 413, 24. ¹⁰⁾

8) Inscite Herodianus Epim. 155. inter voces, quarum prima syl-
 laba est ψῶ, refert ψῶα μέρος περὶ τὸν ὦμον· debebat enim ψῶα sive
 ψῶ μέρος περὶ τὸν νῶτον ut Suidas Νῶτος ἢ ψῶα τοῦ ἀνθρώπου.

9) In enumeratione nominum in οθος Arc. 49, 9. inter ψόθος ὁ
 ψῶος interciderunt duo nomina (ψόθος) ἢ ἀκαθαρσία καὶ ῥόθος
 (ὁ ψόθος).

10) Non habent duo plebeji sermonis vocabula καρῶον cuminum,
 quod veteres κάρον appellant v. Interpr. ad Geopp. IX. 28. et plurale
 ἀρῶα quo Salmasius Exerce. Plin. 219. gigeria sive τὰ ἄκρα τῶν ἐν-
 τέρων significari putat.

idemque addit alterum τὸ ῥόν ἔχει τὸ ἰ ὅτι εὔρηται κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ „ὕακίνθινον ῥιον“ καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα p. 822, 39. cui accedit Theognostus Can. 130, 15. τὸ ῥόν λέγεται ἐν διαλύσει ῥιον καὶ ἐν πλεονασμῷ ῥεον. His igitur persuasum fuit Graecorum antiquissimos dixisse ῥόν et ζῥον iota obscure prompto, poetas autem ea diduxisse in ῥιον et ζῶιον, idque amplexi nonnulli libreriorum bisyllabis vocalem adscribere coeperunt tanquam necessariam ut in ῥάδιος, Θρηῆξ, λῥων, v. Jacobs. Praef. Aelian. p. XXII. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. p. 60. Ahrens Dial. dor. 189. Bredov. Dial. Herod. 175. Nos in alia omnia discedimus. Nam diphthongi impropriae in vocabulis primitivis non reperiuntur; quare pro πρῶτος ad Phr. 403. scripsi πρῶτος assentientibus aliis ¹¹⁾). Ergo ῥόν et ζῥον nativa esse dicimus, ῥιον et ζῶιον a poetis sic ut θωιή prolatata, minimeque similia quatuor illis quae in EM. characteris probandi causa apponuntur. Haec enim omnia iota a primitivo acceptum habent quamvis saepe oblitteratum. Primum Πτῶον Boeotiae mons, unde Apollo cognominatus est Πτῶος, et eodem modo Athamantis Boeoti filius a fabulatoribus fictus; sed in Inscptt. Boeoticis deus saepe ΠΤΩΙΟΣ id est Πτῶος dicitur solemniaque ejus ΠΤΩΙΑ v. Keil. Inscrr. Boeot. p. 69. et 132. Haec autem vocabula antiqui probabiliter ad substantivum πτωιά referunt sicut mons Germaniae nuncupatus est Schreckenberg, idque confirmatur similitudine andronymici Πτωῖος, quomodo Athamantis filius a Nonno et Schol. Apoll. II. 1147. dicitur. Hinc igitur nata videntur Πτῶος et Πτῶον eadem ratione qua παρὰ τὸ κλείω κλειός καὶ κατ' ἔκτασιν κλωός EM. 521, 6. (quod atticum perhibetur Schol. Ar. Ach. 892.) idque a poetis aliquando dissolutum esse colligimus ex Theogn. Can. 130, 13. τὰ διὰ τοῦ ῥων δισύλλαβα εἴωθε καὶ διαίρεσιν πάσχειν τοῦ ἰ ζῶιον, Πτῶιον τὸ ὄρος, ῥόν ῥιον, sed hoc et ζῶιον a diaeresi sejunximus. Duo syn-

11) Cf. Schneider. ad Civ. T. III. 58. Πῶρος quod Hesychius interpretatur πρῶτος, obscurius est quam ut iota hinc transfluxisse credamus.

theta, quibus EM. utitur, et his cognata non uno modo scribuntur. Moschopulus Sched. 89. et Herodianus Epim. 267. στοά μόνον μικρόν, τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα στωικός, ἑξώστων, πολύστων, πρόστων· sed iota addit EM. 665, 1. *Περίστων* σὺν τῷ ι γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ *ων* καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στοιά γίνεται περίστοιον καὶ ἐκτάσει (περίστων) ὅπερ εὐλόγως προπαροξύνεται. Τὸ δὲ προστῶν προπερισπᾶται· καὶ ὥφειλεν ἢ τὰ δύο προπερισπᾶσθαι ἢ τὰ δύο προπαροξύνεσθαι, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ στοιά ἀμφότερα γέγονεν. Hanc accentus inconsequentiam Arcadius quoque attestatur p. 122. sed in EM. 413, 74. *περίστων* scriptum est ut *προστῶν*, eaque modulatione haec distinguuntur ab adjectivis proparoxytonis *πρόστωος*, *περίστωος*, quibus accedunt *πρόστοος* et *περίστοος* ¹²⁾. Haec igitur iota a prototypo *στοιά* acceperunt, quod a *στέω* manavit ¹³⁾ sicut a *κέω* (*κεῖμαι*) *Κοῖον* τὸ ἐνέχυρον et *Κώιον* (hoc est *Κῶν*) ἐνέχυρον καὶ ἱμάτιον ¹⁴⁾ quae Hesychius affert cum verbis hinc traductis *κοιάζειν* et *κωάζειν* τὸ ἐνεχυριάζειν, idemque verbum praestruitur homerico epitheto: *παρὰ τὸ κείω ὀρέσχοιός καὶ ἐκτάσει τοῦ ὦ καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου ὀρεσκῶος ὅτι τὰ διὰ τοῦ ὦος πτητικὰ περισπῶνται* Epim. I. 304. sed hic accentus non certissimus est quia duo tantum casus leguntur, secundus et tertius, ac ne de etymo quidem convenit v. Diss. II. c. III. §. 3. Allatorum ultimum *ὑπερῶν* ex *ὑπεροῖος* natum esse infra ostendam. Ab his igitur omnibus distant *ῶόν* et *ζῶον*, quorum illud prorsus sui juris nec alicunde suspensum est, alterum nullum ejusmodi habet etymon, unde iota transfluere potuerit, ac plerumque sine iota scribitur sive simplex est sive compositi partem obtinet priorem *ζωογόνος*, *ζώφυτον*, *ζωγράφος*, cui causam haud veram

12) *Περίστοος* οἰχοδόμη, quod in Thes. ex Hesychio affertur, Mursi correctio est; apud Photium *περίστωος* legitur ut in Schol. II. XXIV. 238.

13) *Προσιάς*, quod Hesychius *πρόστων* interpretatur, perspicue cum *προσῆναι* cohaeret.

14) Hoc incertum vestemne Coam significet an pallium *ὑποκείμενον* sive pignori captum.

subdit EM. 412, 12. ἔστι γὰρ ζῶον ζωγράφος· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδέποτε μεταξὺ τοῦ ι ὄντος γίνεται κρᾶσις, ἀποβάλλει τὸ ι καὶ οὕτω γίνεται ζωγράφος. Eodem fundamento nititur scriptura verbi ζῶειν in cod. Anth. I. 6. v. 5. et in Babrii Fab. 95. v. 4. ed. Lachm. quod convenit regulae Choerob. Orth. 216, 3. ζῶσον τὸ ζῶ μέγα σὲν τῷ ι sed infirmatur canone catholico τὰ διὰ τοῦ ωω καθαρὰ βισάλλαβα γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλην σῶω, ζῶω, χῶω, ῥῶω, πλῶω EM. 237, 28. et obruitur sexcentis exemplis contrarie scriptis. Eandem literam Arcadius 38. impertit adjectivis: τὰ εἰς ωος μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι προπερισπῶνται Κῶος, σῶος, λῶος¹⁵⁾. τὸ δὲ κοιλῶος καὶ ἔτι τὸ ζωός ὀξύνεται, nisi hoc tantummodo accentus causa adjecit. Sed Aristarchus quoque huc inclinasse videtur II. XVIII. 407. ζωάγρια scribens μετὰ τοῦ ι, quod quum Schol. Vict. exemplo Simonideo ζῶιον comprobare conatur, non animadvertit illud nomen non cum ζῶον compositum esse, quo Homerus non utitur, sed cum ζωός. Iota directe excludit Technicorum aliquis in EM. 822, 45. qui quum scholae assensus esset ῥόν sicut cetera μονογενῇ ἔχειν τὸ ι, cogitate addit πρόσκειται μονογενῇ διὰ τὸ ὁ σῶος, ὁ ζωός· et sic vulgo scribitur non solum simplex sed etiam copulatum ut ἀπὸ τῆς ζωός εὐθείας ἀείζωος Anecd. Bekk. 347. quanquam EM. 413, 47. idem nomen cum ζωή compositum dicit et πολίζωος vocatur ὁ πολλὰ ζῶα ἔχων, eademque ambiguitate laborant ἀλίζωος, ἀρτίζωος, ὀλιγόζωος, παλίνζωος, sed nullum omnium iota habet nisi ab editoribus et lexicographis intrusum ut φιλόζωος quod nuper in Lucian. Dial. Mort. XV. 1. XXVII. 9. positum est, πολύζωος in Thes. et all. Rectissime vero ponitur in substantivis decompositis ἀειζωία, εὐζωία, δριζωία, κακοζωία sive κακοζοῖα, μακροζωία, ὁμοζωία, παλινζωία, φιλοζωία Georg. Progygm. 595. T. I. Rhet. Walz. (omiss. in Thes.) quibus redarguitur εὐζωή Pind.

15) Significat adjectivum, non mensem Macedonicum ut in Thes. dicitur. Mensi iota, quod in Dem. Cor. 280, 15. additum est, non magis convenit quam gentium barbararum vocabulis Δῶοι et Δρῶοι, tribusque ex anadrome, ut dicitur, ortis ὁ δμῶος, ὁ Τλῶος, ὁ Τρῶος. Sic etiam scribitur Κῶοι τὰ κοιλώματα Steph.

P. IV. 231. quamvis summo codd. consensu munitum. Adjectivorum simplicium, quibus Arcadius iota adscribit, alterum Grammaticorum sententiis in diversum trahitur. Choeroboscus de Quant. Cram. II. 286. τὰ διὰ τοῦ ωιος ~~διφθόγγῳ~~ παραλήγεται Κῶος, Μινῶος, ἡρῶος· τινὲς δὲ καὶ τὸ σῶος διὰ τοῦ ι γράφουσιν, et Theodosius Gramm. 66, 1. τὰ εἰς ωος κτητικὰ διφθόγγῳ παραλήγεται Κῶος, Μινῶος· οἷς ἠκολούθησε καὶ τὸ σῶος, sed distinctius EM. 741, 45. τὸ σῶος ὃ Δίδυμος ἔλεγεν ὅτι σὺν τῷ ι γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ σῶς ὡς Μίνως Μινῶος, ἡρῶος· ὃ δὲ Ἡρωδιανὸς λαβόμενος αὐτοῦ λέγει ὡς τὸ σῶς ἀπὸ τοῦ σῶος πέπονθε, quibus deest clausula ἀπὸ δὲ πεπονθότων οὐκ ἔστι παράγωγον hoc est a σῶς, quia affectum sit, haud derivari potuisse σῶιος¹⁶⁾ et ad ultimum huc decurritur δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὸ σῶος ἄνει τοῦ ι ἢ παράδοσις οἶδε. Sic etiam in nostris libris persaepe scriptum est, sed et σῶιος (id est σῶος) in cod. Pal. Anth. VI. 349. σῶος Demosth. Cor. 242, 9. ut in cod. Pal. Thucyd. I. 74. et in tribus Lucian. Abdic. §. 5. T. II. 132. ed. Jacobitz. σῶη a Lachmanno editum in Babr. Fab. XCIV. v. 8. composita Σοικαύτης in basi attica et ea sat antiqua, quam Rossius in lucem protulit in libro de Demis atticis N. 151. a. p. 91. Σωναύτης proprium¹⁷⁾ in cippo attico v. Keil. Inscr. Boeot. p. 12. et alibi Σωγένης contrarium legi illi μεταξὺ τοῦ ι ὄντος etc. nec conveniens exemplis vulgatissimis Σωκράτης, Σώπατρος etc. Verbum σῶζω, quod Keilius Onomat. 115. in eandem rem affert, jam veterum aliquis huc accommodavit in Techn. Mscr. Hermannii de Emend. Gramm. 37. ἐκ τοῦ σῶος τὸ σῶζω, ὃ δὲ προσγράφεται τὸ ι τὴν τοῦ

16) Sic idem praecipit ap. Steph. s. Λωδώνη p. 248, 12. τῆς Λωδῶν τὸ ἐθνικὸν ἄρρητον ὡς πεπονθυίας. Eodem argumento Herodianum hic usum esse apparet ex sequentibus πρὸς ὃν ἔστιν εἰπεῖν, γίνεται γοῦν ἀπὸ πεπονθότων τοῦ πατρός καὶ μητρός παράγωγα πατρικός καὶ μητρικός. Didymo respondendum erat Μινῶος et ἡρῶος possessiva esse, σῶος autem nihil aliud significare quam σῶς.

17) Ab hoc nihil differt fluvii nomen Σωναύτης et viri Σαοναϊάδας, quod cur Meinekius in Del. 114. cum Σαολαϊάδας permutari velit, non video; quippe doricum est a Σάονης (ut Κλυτόνης) derivatum.

ὀνόματος τηροῦν γραφήν. Sed rectius EM. 741, 30. ἀπὸ τοῦ σῶος γίνεται σωίζω ὡς λέπος λεπίζω καὶ κατὰ συναίρεσιν σῳίζω. Sic a σόος derivatum est σοϊζω, a πλόος πλοϊζω et πλωίζω multaque alia v. ad Phr. 616. sed num Graeci antiqui σωίζω receperint valde dubium videtur, quodque ex hoc contractum dicitur σῳίζω saepe quidem et in codd. et in epigraphis reperitur sed infinito crebrius σῶζω, cui qui iota infererunt hoc rationis habuisse videntur quod praeter imitativa κρώζω, ὠζω etc. (Techn. p.81.) nullum verbum bisyllabum sic terminatur, crebra vero est in ιζω paragoge κλήζω, χρήζω, λήζομαι. Hisque etiam χρώζω et φῳίζω adjiciunt Techn. 82. cum tacita recordatione affinium ἐπιχροϊσιν, χροϊζω, φῳδες.

§. 4. Postquam ostendimus et planum fecimus tria substantiva θωιή, ὠιον, ζῳιον iota non a natura accepisse sed a poetis, duo autem adjectiva ζωός et σῶος a Grammaticis characteris specie fallaci deceptis, nunc perlustremus paronyma quibus eadem vocalis contra Grammaticorum voluntatem contraque rationem detracta est. Horum sunt duo genera, unum a substantivis, quae omega vel in principio habent vel in postprincipiis; alterum cui haec vocalis in derivatione subnascitur. Illorum alia a monosyllabis in ὠς desinentibus ortum habent Κῶς Κῳιος σὲν ιῶ ῑ ἐπειδὴ εὔρηται κατὰ διάστασιν EM. 551, 29. Ἀῶς ὡς Κῶς, Ἀῶος ὁ νησιώτης Steph. cui quae deerat vocalis a Meinekio addita est. Nec solum attice declinata sed etiam Τρῶς Τρῳιος, δμῶς δμῳιος¹⁸). Par copia fluit a bisyllabis, ut ἡρῶος, Μινῶος¹⁹) quibus Choeroboscus in EM. 29, 26. nominatim assignat iota sed saepe neglectum est in his et similibus: ἡῶος Arat. 1023. quod Buttmannus corrigere neglexit, λαγῶος Hippocr. Mul. 674. T. II. Arist. Ach. 1106. multisque aliis locis quibus nunc subscribitur,

18) Μῶς gentis nomen et θῶς paragogis carent; pro ἐν τῇ Μινῇ Diog. Meinekios ad Steph. 621. aptissime correxit ἐν Τήμνω.

19) Plurimum variat nomen topicum Μινῶα cui Meinekios in Steph. p. 194, 2. iota addit in codd. omissum, alibi omisit, idemque saepius proparoxytonon est antidiastolae causa ut multa priorum sed improbat Kruegerus ad Thuc. IV. 167.

ἰδρῶα τουτέστιν ἰδρωτίδες Schol. Hipp. T. II. 370. quod ὀλλυξ affert eodem modo scriptum sed proparoxytonon est in Hipp. Aphor. p. 724. T. II. et Galen. Comm. p. 19. T. XVII. P. II. Alia rursus a femininis in ὡς et ὠ exeuntibus ἄλως ἄλῳς²⁰), ἕως ἑῳς, Ἡρώ Ἡρῳς ὡς Κῳς, Ἰνθῳ Πινθῳς ὡς Ἀηθῳς Steph. quibus omnibus iota indicat diastasis Μινῳς, λεχῳς²¹), et consentiunt Grammatici unum excipientes gentilicium Ἄθως ἀπὸ τοῦ Ἄθως ἵφειλεν ἔχειν τὸ ι καὶ προπερισπᾶσθαι ὡς Μινῳς, ἡρῳς ἄλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἄθῳς τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀζημίον ὃ ι ἀποβάλλει καὶ προπαροξύνεται EM. 26, 40. cui adtipulatur Stephanus et libri Aeschyli Ἀθῶν αἶλος exhi-entes. Verum tamen illa distinctionis causa minime necessaria est et diphthongus incorrupta apparet in composito ἀκρόθιον, quod Arcadius 122. inter hyperdisyllaba generis neutri in οιον exeuntia refert; id enim vix dubitari potest quin sit nomen urbis in vertice Athonis sitae, quam Herodotus Ἀκρόθων²²), Thucydides Strabo et Scylax p. 178. ed. Hudson. Ἀκρόθιοι vocant; in Plinii Melaeque codd. Acrathon et Acroathoon scribitur idque proximum vero Ἀκροάθων sive Ἀκράθων, quod idem Ἀκραθοῖον licet poterat ut a simplici Ἄθως, quod Stephanus affert, ἄθῳς, ab Ἀλκάθως solemnum nomen τὰ Ἀλκαθοῖα Schol. Pind. Nem. V. 84. (omiss. in Thes.) quod Ἀλκαλόεια dici poterat ut Ἀντινόεια. Itaque de duabus sententiis, quas Eustathius proponit 358, 42. Ἄθως τὸ ἔθνιον χωρὶς ι — κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν ἀνάπαλιν προπερισπᾶται ὡς ἡρῳς, Μινῳς, eligimus eam quae auctorem potiore habet; quem cur non omnes sequuti sint, jam explanavimus. Sed saepius etiam adjectivis, quorum primi-

20) Iota servat solemnum nomen τὰ Ἀλώια id est Ἀλῳα in codd. Demosth. c. Neaer. 1385. sed plerumque deest v. Interppr. ad Alciphro. I. Ep. III. 19. In Anecd. Bekk. 385. ἄλῳα ἀπὸ τοῦ συναυλίζεσθαι scribe. συναλίζεσθαι.

21) Ex numerosa familia appellativorum in ὠ exeuntium, quae in Techn. 317. enumeravi, hoc unum processit adjectivum idque totum poeticum est nec unquam contrahitur.

22) Codd. nonnulli Ἀκρόθιον pro Ἀκράθιον puto.

tiva in $\bar{\omega}$ exeunt, iota mutum evulsum est: Ἀργῶν σά-
φος et Ἀργώη ναῦς hoc est Ἀργὸν ναῦς²³) Eur. Med. 477.
Anth. VII. 637. Quint. XII. 268. et saepissime apud
Apollonium, sed reviviscit interdum in codd. Diod. IV. 56.
Lycophr. 883. Idem accidit aliis, Ἀηῶς Anth. et Nonn.
Ἰνῶς (omiss. in Thes.) Nonn. IX. 269. Ἀητῶς Soph.
Μυρτῶν πέλαγος ἀπὸ Μυρτοῦς Paus. VIII. 14, 8. Strab.
II. 124. Schol. II. XV. 27. Dionys. Descr. 133. Σαρδῶς
Polyb. I. 88, 9. Scymn. 196. Anth. VII. 621. quibus no-
vissimi editores vocalem caducam reddiderunt. Sed ad-
versatur Schaeferus. Is enim ad Schol. Apoll. 335. κη-
τῶς negat aliunde derivari posse quam a nomine κητώ,
quod non extat, et insuper addit sic ab Ἀργώ Ἀργῶς,
Ἀητώ Ἀητῶς, Σαπρώ Σαπρῶς²⁴) quibus cur iota sub-
scribatur si quis me docuerit, ei δίδακτρον debebo. Verum
haec dubitatio praeciditur si animum ad nomina primae
declinationis referimus quae in eta vel alpha longum exeunt,
βουλή puta vel πέτρα. Quorum quum nulli terminatio ad-
jectiva $\omega\varsigma$ proxime attexatur praeter gentilicia quaedam Ἀᾶ
Ἀᾶος, Χνᾶ Χνᾶος Steph. valde improbabile videtur ab Ἀργῶ
derivatum esse Ἀργῶς omissa vocali articulari quam po-
scit regula ab EM. 551, 30. breviter strictimque proposita
τὰ εἰς $\omega\varsigma$ κτητικὰ τῶ $\bar{\iota}$ θέλει παραλήγεσθαι, explicativus
vero p. 29, 46. τὰ εἰς $\omega\varsigma$ καθαρόν κτητικὸν ἔχουσι τέσσαρας κα-
ταλήξεις, τὴν εἰ Ὀμήρειος, τὴν αἰ ταλαντιαῖος, τὴν οἱ ἄλλοῖος,
τὴν ω πατρῶος, ἡρῶος. Alii tres tantum numerant et non
easdem ut Epim. I. 178, 15. τὰ εἰς $\omega\varsigma$ [καθαρόν] κτητικὰ
τρεις ἔχουσι καταλήξεις, τὸ $\bar{\iota}$ θαλάσσιος, τὴν εἰ Κλεοπά-
τρειος, τὴν αἰ ἀγοραῖος, omissis duabus $\sigma\iota\omega\varsigma$ et $\iota\omega\varsigma$ et
recte quidem; nam illa significationem possessivam non ha-
bet, altera non nativa est sed synaeresi interpolata ut
Τρῶος, Ἀητῶος· nativa vero, non dissoluta ut Theognostus
dicit p. 57. habenda sunt Ἀργῶιος, si quis hoc usus est,

23) Sic *urbs Romana*, quod paulo ante attigi, mera periphrasis est
nominis proprii ut ναῦς Ἀργώη, nisi id navem ab Argo fabricatam signi-
ficat.

24) Hoc nititur Casauboni conjectura v. Jacobs. ad Anth. App. n.
64. Tzetzen auctorem addit Dindorfius in Thes.

*Λητώιος*²⁵⁾ etc. Haec enim terminationem $\overline{\iota\omicron\varsigma}$ vocali, qua primitivum finitur, sine ulla mutatione appositam habent, quod in hoc uno genere nominum animadvertitur; nam cum alpha et eta finali colliquescit *μουσεῖος*, *πετραῖος*, praeter *γῆ γήιος* quod, si incorruptum, certe unicum est ut *γῆ* ipsum; in Anth. Brunckius *γῆινος* reposuit e cod. fortasse; apud Arcadium 40. *ἰήιος* substitui potest; Apollonius ipse de Adv. 586. duntaxat duo vocabula esse memorat in quibus vocalis nominis primitivi extrema ante terminationem servetur integra *μναῖος* et *γῆδιον* id est *γηίδιον* v. Diss. II. P. I. c. III. §. 2. ac si *γήιος* cognitum habuit, fortasse sic animum induxit a *γέα* primum *γέϊος* declinatum esse ut *ἐπιγεῖζω*, tum contractione facta *γεῖος*, unde *γήιος* nasci potuit ut *Τεῖος* *Τήιος* Steph. *βασιλήιος*, *Ἀχιλλήιος* etc. Huc inclinat EM. 263, 31. *παρὰ τὸ δέος δέϊος καὶ δήιος*, quod in *δῆος* contrahitur, et Apollonius quoque Adv. 567. *παρὰ τὸ ρέα ἦν τι ρεῖδιος ὃ παρ' Ἰωσιν ἐγένετο ρηίδιος, ἀφ' οὗ ἔπιπτε κατὰ μετάθεσιν ραῖδιος καὶ κατὰ συναίρεσιν ράδιος ὡς Λαῖος Λᾶος καὶ λήιον, λάϊον, λᾶον.*

§. 5. Ab adjectivis, quibus nomina in $\overline{\omega\varsigma}$ et $\overline{\omega}$ antecedunt, sermonem transferimus ad ea quae nullum ejusmodi fundamentum habent. Haec quidam a nominibus, quorum vel primus vel secundus casus syllaba $\overline{o\varsigma}$ terminatur, derivata esse dictitant \overline{o} brevi in longum mutato: *ἐκ τῆς πατρὸς γενικῆς γίνεται πατροῖος ὡς παντός παντοῖος καὶ ἐκτάσει τοῦ ὁ πατρῶος μένοντος τοῦ ι ἐν τῇ προσγραφῇ· οὕτω δὲ καὶ τὸ μητρῶος γίνεται καὶ τὸ παππῶος· στιχθέντος δὲ τοῦ προσγεγραμμένου ι καὶ εὐθὺς ἐκφωνηθέντος γίνεται πατρώιος, μητρῶιος, παππῶιος* Eust. 1409, 44. *ἐκ τῆς ἡός γενικῆς προσθέσει τοῦ ι γίνεται ἡοῖος ὡς παντοῖος, ἄλλοῖος, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἡῶος* p. 727, 52—58. Hanc in partem si quis descenderit, *πατρῶος*, *Σαπφῶος* etc. non contracta esse statuet sed proxime deflexa a *πατροῖος*, *Σαπφοῖος* ut a *Τροία Τρώα*, reclamantibus aliis qui haec

25) Hoc praeter Theogn. l. c. non reperi sed satis facit *Latotius* latinum.

ipsa tropae boeoticae attribuunt: παρὰ τὸ γέλως γελῶιος (γελῶος) ὡς πατρώιος (πατρῶος) καὶ βοιωτικῶς γελοῖος ὡς πατροῖος ἥροῖος EM. 224, 35. et iterum p. 29, 26. ἀπὸ τοῦ αἰδῶς γίνεται αἰδῶος ὥσπερ ἡῶος καὶ ἡρῶος καὶ κατὰ τροπὴν βοιωτικὴν ἡοῖος, αἰδοῖος. Apparet igitur duas fuisse sectas Grammaticorum quasi serra praeliantium, unam quae οι ex ω, alteram quae hoc ex illo natum existimaret, ab utraque autem pleraque incerta afferri. Nam ἡροῖος, πατροῖος, μητροῖος, παπποῖος, αἰδῶος et γελῶος aequaliter ignota sunt, duo postrema ne possessiva quidem, primum et ultimum neque genitivum habent in οος exemtem neque nominativum in ος, nisi auxilium petimus ab aeolico γέλος. Itaque ex tota illa congerie unum relinquitur duplici paralexi ἡοῖος, ὑπηοῖος, quibus Homerus utitur, et ἐῶος, ὑπηῶος, προσηῶος, quae posteriores adoptarunt, unde concludere licet οιος antiquius esse quam ωος, neque tamen hinc conficitur hoc ex illo factum esse; quippe fieri potest ut qui ἡοῖος finxit, genitivi speciem imitatus sit, qui ἡῶιος, casus recti. Praeter epitheton Λητῶος sive Λητώιος in Anth. invenitur proprium viri nomen Λητοῖος sive ut in Liban. T. II. 222. et 548. scriptum est Λητόϊος, quod a secundo casu Λητόος repeti potest sicut patronymicum simplex Λητοῖδης et syntheton Λητογενής. Gentilicii Κοῖος, quod Zonaras p. 360. cum αἰδοῖος confligit, testis non extat et correctio in facili ἡοῖος. Nomen urbis commune est Τροία, Pindaricum Τρώα, quod EM. 770, 18. principaliter putat ἀπὸ τοῦ Τρώς γίνεται Τρώιος καὶ [τὸ Θηλυκὸν] Τρώϊα καὶ συστολῇ ποιητικῇ Τροῖα καὶ συναιρέσει Τροία· ἢ ἐκ τοῦ Τρώϊα Τροία ὡς τὸ Ἀχελῶιος (Ἀχελῶος) Ἀχελοῖος, ubi post Τρώϊα Τροία inserenda sunt duo verba quae in principio parapegmatis leguntur ὄνομα βοιώτιον. Nos vero omissa hac systolae boeoticae et ectasis poeticae conflictatione perstamus in sententia a nominibus in ως et ω derivata esse adjectiva in ωιος et ων. Sed haec subolescunt etiam substantivis aliter terminatis, quae in primo secundoque casu omicron habent ut πατρῶος, quicum Theognostus Can. 49, 19. confert ἀστρῶος et ἀνδρῶος. Illud non satis constat utrum ab ἀστήρ declinatum sit an ut

theta, quibus EM. utitur, et his cognata non uno modo scribuntur. Moschopulus Sched. 89. et Herodianus Epim. 267. στοά μόνον μικρόν; τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα στωικός, ἐξώστων, πολύστων, πρόστων· sed iota addit EM. 665, 1. *περίστων* σὺν τῷ ι γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῦ *ω*ν καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στοιά γίνεται περίστοιον καὶ ἐκτάσει (περίστων) ὅπερ εὐλόγως προπαροξύνεται. Τὸ δὲ προστῶν προπερισπᾶται· καὶ ὤφειλεν ἢ τὰ δύο προπερισπᾶσθαι ἢ τὰ δύο προπαροξύνεσθαι, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ στοιά ἀμφότερα γέγονεν. Hanc accentus inconsequentiam Arcadius quoque attestatur p. 122. sed in EM. 413, 74. *περίστῶν* scriptum est ut *προστῶν*, eaque modulatione haec distinguuntur ab adjectivis proparoxytonis πρόστως, περίστως, quibus accedunt πρόστοος et περίστοος ¹²⁾). Haec igitur iota a prototypo στοιά acceperunt, quod a στέω manavit ¹³⁾ sicut a κέω (κεῖμαι) Κοῖον τὸ ἐνέχυρον et Κώιον (hoc est Κῶον) ἐνέχυρον καὶ ἱμάτιον ¹⁴⁾ quae Hesychius affert cum verbis hinc traductis κοιάζειν et κωάζειν τὸ ἐνεχυριάζειν, idemque verbum praestruitur homerico epitheto: παρὰ τὸ κείω ὀρέσκοιός καὶ ἐκτάσει τοῦ *ω* καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου ὀρεσκῶος ὅτι τὰ διὰ τοῦ *ω*ος κτητικὰ περισπῶνται Epim. I. 304. sed hic accentus non certissimus est quia duo tantum casus leguntur, secundus et tertius, ac ne de etymo quidem convenit v. Diss. II. c. III. §. 3. Allatorum ultimum ὑπερῶν ex ὑπεροῖος natum esse infra ostendam. Ab his igitur omnibus distant ὥόν et ζῶον, quorum illud prorsus sui juris nec alicunde suspensum est, alterum nullum ejusmodi habet etymon, unde iota transfluere potuerit, ac plerumque sine iota scribitur sive simplex est sive compositi partem obtinet priorem ζωογόνος, ζώφυτον, ζωγράφος, cui causam haud veram

12) Περίστοος οἰκοδόμη, quod in Thes. ex Hesychio affertur, Mursi correctio est; apud Photium περίστως legitur ut in Schol. Π. XXIV. 238.

13) Προστάς, quod Hesychius πρόστων interpretatur, perspicue cum προστῆναι cohaeret.

14) Hoc incertum vestemne Coam significet an pallium ὑποκείμενον sive pignori captum.

μαντώ (ut φειδώ) memoria non extat. Maximam vero adjectivorum hujusmodi segetem profuderunt nomina secundae declinationis: τομαὶ Ἀργῶαι hoc est Argi fabri Orph. Arg. 1162. Κριός (Κριῶα) δῆμος ἀπὸ Κριοῦ τινος ὠνομασμένος Schol. Arist. Avv. 646. Ἰνδῶος Nonn. Par. XIX. 207. Dion. XVII. 168. XVIII. 366. XXXVII. 345. quibus locis Graefius iota addidit; Νειλῶος Plut. de Is. c. V. Quintil. de Mus. III. 126. Lucian. Navig. §. 15. rarius Νειλῶος Schol. Arat. 446. Eust. 1500, 5. pro quo veteres aut Νειλαῖος dixerunt ut Stephanus suadet Βῆλος Βηλαῖος ὡς Νεῖλος Νειλαῖος²⁸⁾, vel Νειλώτης. Et duo res communes significantia ἀρκτῶος Anth. IX. 677. Nonn. I. 462. II. 44. P. Silent. Soph. II. 156. et παππῶος Anth. VII. 558. cui jam ante hanc aetatem iota fugitivum reddi coeptum est. Auctarii instar sunt quae sermo latinus protulit Graecis indicta *Eurous* et *Lesbous*. Ab adjectivis tria profiscuntur paronyma; ἐρυθρῶος, quod Const. Manasses pro ἐρυθρός sive ἐρυθραῖος usurpavit, et aequè ignobile προθυρῶα a Theognosto p. 106, 27. sine interpretatione traditum, quo dea προθυραία significari videtur, tertiumque multo testatius νεὼς ὑπερῶος Aristid. Or. XVI. 240. οἶκος ὑπερῶος Galen. Simpl. XI. 3, 333. T. XII. ὑπερῶοι περίπατοι Medd. Mosq. p. 199. στοαὶ ὑπερῶαι Strab. XIV. 565. et absolute αἱ ὑπερῶαι Galen. Comm. in Aphor. XX. 438. T. XVIII. quibus omnibus locis iota praetermissum est sed Grammatici substantivis hinc sumtis ὑπερῶα et ὑπερῶον constanter vindicant EM. 780, 9.²⁹⁾ Etymon quaerentes res et ratio deducit ad adjectivum ὑπεροῖος, cu-

28) Pro Νειλῶος Athen. VII. 312. A. et P. Silent. Soph. I. 247. codd. et Edd. vett. praebent Νειλαῖος, et pro λιμὴν Ἀργῶος Apoll. IV. 658. Ἀργαῖος. Diana Ἀλφειῶα fortasse dorice appellata est pro Ἀλφειῶσα (ut Μῶα) sive Ἀλφειοῦσα a Pausania vocatur Ἀλφειαία idemque homo Ἀμυρταῖος et Ἀμυρτῶος nominari videtur Suid. s. Μύρτης. Sed παππαῖος, quod in Anth. I. c. complures libri pro παππῶος exhibent, scribis imputamus.

29) Theogn. 130, 22. τὰ διὰ τοῦ ὧον ἐνίοτε διὰ χρεῖαν ποιητικὴν ἀντλύνονται ὑπερῶιον, περιστώιον, μηνῶιον. Horum nominum secundum architectis magis convenit quam poetis. Luni dei templa non minus ignota sunt quam Minois; novimus vero Μητρῶα.

jus auctorem quidem demonstrare non possumus sed sufficit verbum hinc deductum Ὑπεροιαζόμενος ὑπερηφανεύμενος Hes. Id autem si cum ἑτεροῖος, ὁμοῖος, ἄλλοῖος comparatur, ab ὑπερος productum esse apparet, quod naturam adjectivi habere ostendi in Parall. 355³⁰). Exemplum hujus derivationis subministrat haud obscurus auctor, Ister. Hic enim memoriae prodidit Aeoles τὸ ὁμονοητικόν dixisse ὁμολον et hinc Jovem cognominatum esse Ὁμολώιον solemnique Ὁμολώια sicut idem deus Ὁμονῶος vocatur v. Franck. ad Inscr. Richter. 240. et templa Concordiae Ὁμονοεῖα. Ψοθῶα ἢ ψῶρα Arc. 100, 23. femininum videtur adjectivi a ψόθος derivati, cujus ultimam acui Theognostus auctor est 53, 27. ψοθοιός ὁ ἀκάθαρτος³¹). Haec tamen transitio diphthongi οι in ῶ non ita frequens est ut nobis liceat eam ad quaelibet alia transferre, quod fecerunt illi qui παππῶος pro παπποῖος dictum contendunt. Sed veri similis est παππῶος, quod unum de hoc genere recepit sermo antiquus et atticus, a primo fictore assimilatum esse duobus aliis syngeniceis πατρῶος et μητρῶος, nam quod Barkerus ad Etym. 1087. primitivi instar ponit πάππως, non minus ab usu amandatum est quam κέρδως, unde κερδῶος repetit. Quae vero illa ratione exsolvi nequeunt ut Ἰνδῶος etc. quum omnia apud auctores minus probatos legantur, non dubitamus afficta esse vocabulis diverse natis quae omnibus ante oculos essent, ἡρῶος, ἐῶος

30) Athenaei originitio II. 571. A. et Schol. Vict. II. XVI. 184. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα ὑπερῶα ᾧ excogitata est ad explicandum ovum Ladae.

31) Verba haec sunt τὰ διὰ οἶος ὀξύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς οἰ γράφονται πολοῖός, ψοθοῖός· τὸ Ζάτοιος, Ἄθoιος, κύρια ὄντα προπαροξύγονται· οἷς ὁμοιον καὶ τὸ τραπέζοιος βοιωτιακὸν ὄν κατὰ τὸν τόνον καὶ κατὰ τὴν γραφὴν. Ζάτοιος non novi; Ἄθoιος fortasse andronymicum est ex gentilicio factum, τραπέζοιος nescio quid esse possit nisi τετράζωος quomodo Ulixes ex Orco reversus in Dosiadae Ara δίζωος dicitur, alius quis ter vita functus apud Aeschylum τρισσόζωος. Sic etiam Pythagoras, cujus anima primum Euphorbi fuit, tum Pyrrhi, tertio Elei cujusdam (v. Menag. ad Diog. VIII. 5.) vocari potuit τετράζωος sive τετράζοιος. An urbs aliqua nomen habuit Τραπεζῶ, incolae Τραπεζῶοι ut Ἡυθῶοι?

et ceteris, quibus iota vel vocale vel mutum debetur lege derivationis. Omnibus autem, quae hactenus enumerata sunt, dissimile est fluvii nobilissimi nomen quod in illo catalogo ambigue scriptorum exhibetur.

§. 6. Hujus quatuor reperiuntur formae Ἀχελοῖος, Ἀχελῷος, Ἀχελῶος, Ἀχελῳίος, quas si ex communi analogia judicamus maximam antiquitatis speciem habet Ἀχελοῖος ut excusum est in nummo Metapontinorum, quem Millingen descripsit in Transact. of the royal Soc. of literat. Vol. I. P. I. 145. idemque EM. 770, 18. affert tanquam tropen boeoticam passum: ἐκ τοῦ Τρωία (Τρώα) Τροία ὡς τὸ Ἀχελῳίος (Ἀχελῶος) Ἀχελοῖος. Si cui altius escendere libeat, prototypi instar ponet Ἀχελος, cui simile est nomen fluminis Ἀκέλης, atque hinc directa regione profectum dicet Ἀχελοῖος ut ἄλλοῖος merismo non mutato, deinde producta vocali prothetica Ἀχελῶος ut κερδοῖος κερδῶος, postremo per diaeresin Ἀχελῳίος, vel etiam ordinem invertet atque hoc prius, illud posterius esse constituet ut βασιλῆιος βασιλήιος βασιλῆος. Altera scriptura est Ἀχελῷος, quae in libris superiore seculo et antea editis constanter fere obtinet Arist. Lys. 318. Soph. Trach. 9. Callim. Ep. XXXI. Scymn. v. 469. Dicaearch. (Dionys.) Descr. Gr. v. 56. Anth. XIV. 133. Nonn. XIII. 313. et apud scriptores numeri lege solutos Herod. II. 10. Plat. Phaedr. 230. B. Scylac. Peripl. p. 14. ed. Huds. Diod. I. 39. Strab. VII. 211. cf. Tzschuck. ad X. 102. Apollod. I. 7. II. 7. Paus. IX. 34. Artemid. II. 38. Philostr. Imagg. I. 25. Himer. Or. I. 17. p. 355. raro addita vocali Thuc. II. 102. IV. 36. V. 13. quae nostrorum doctorum plerisque ita necessaria visa est ut vix ullum antiqui moris vestigium reliquum fecerint. Nec segnius pro ea pugnant veteres τὸ Ἀχελῶος ἔχει τὸ ἰ τῷ τύπῳ τῶν διὰ τοῦ ὠος προπερισπωμένων κτητικῶν πατρῶος, Μινῶος, καὶ ἐστὶν οἷον κτητικὴν Eust. ad Dion. 431. idque Zonaras 360. diastasi Ἀχελῳίος probari dicit. Qui iota omiserunt fortasse odore tropae allekti sunt, cujus exempla Eustathius 505, 2. proponit commenticia μητραλοίας λέγεται καὶ μητραλώας κατ' ἔκτασιν ἢ καὶ τροπήν τοῦ ο εἰς ὦ ὡς ἀγκοῖνη ἀγκώνη, nam hoc

figitur duntaxat ad eum finem ut ἀγκοίνη explicari possit, quod boeotice dici fabulantur Schol. Dion. 782. matricida autem μητραλοίας vel μητραλώας dicitur³²). Quid vero nos vetat credere fluvium a principio vocatum esse Ἀχελῶον sicut alius dictus est Πατῶος Strab. VII. 327. alius Ἀῶος Conon. XXX. cui nonnulli iota subscribunt Polyb. V. 110, 1. etymon ficticium sequuti Ἀῶ id est Adonis vel ἔως v. Meinek. Anall. 281. ac nescio an eadem causa sit nominis ab EM. 557, 49. interpretati Λατῶος ποταμός ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὴ ἐκεῖ ἀποκυῆσαι. Sed hoc complementum effugit Ἐλωός ὁ Ἑφαιστος παρα Δωριεῦσι Hes. urbisque Illyricae nomen Ἄλωος (omiss. in Thes.) Steph. s. Φλάνων³³), ac nominatim denegatur duobus oxytonis λαγῶος καὶ πατρῶος ὁ λεγόμενος πατροιός (scr. πατριός) EM. 26, 33. dubitatur vero de tertio κολῶος ut Philoxenus scribebat vel κολῳός³⁴), cuius femininum est Κολοιή ἢ φωνή Hes.³⁵) Haec manifestum reddunt Eustathium falli quum quasi possessivo Ἀχελῶος iota addendum esse censet propter typum possessivorum πατρῶος etc. Jam si illud primitivi loco ducimus, pentasyllabi duplex reddi potest ratio; nam aut iota pleonasticum habet ut θωιή, ζῳιον, ὦιον, aut natura adjectivum est, ut apud poetas latinos Acheloia pocula, usurpatione substantivum ut Tiberis fluvius nuncupatur Tiberinus, Rhebas Ῥηβαῖος cf. Unger. Parad. Theb. 128. Ἀχελῳίος autem in sermone soluto possessivorum more contractum esse haud

32) Suidas πατραλοίας καὶ πατραλώας, illud a verbo aucto ἀλοιᾶν, quod respicientes nonnulli iota addiderunt nomini ἀλφή σὺν τῷ ἰ γράφεται, παρὰ γὰρ τὸ ἀλοιῶ ἐστι Sch. Il. V. 499. EM. 74, 22. Theogn. 108, 20.

33) Thessaliae urbs Ἀλῳιον, quae ab Aloïdis condita dicitur, fortasse ab ἀλῳή nomen accepit.

34) Hesychius affert Ἐρῳός κάπρος, quod alibi ἔρῳος scribitur et Πέρῳος εἶδος ἵππου, sed in Aristot. H. Ann. IX. 45. παρῳαί ἵπποι ut ap. Phot. libris discordantibus. Βαγῳός Persa saepius Βαγῳάς vocatur ut Τιμαγῳάς quidam in nummis.

35) Ut κολοιός, sic etiam aliae aves κελεός et κολιός a vociferando dictae videntur. Cum germanico verbo *dahlen*, quod Buttmannus Lex. I. 159. graeco apponit, convenit latinum *cornicari*.

incredibile est. Sed jam satis patere arbitror quaenam fingi possint omnium harum terminationum causae; prisci vocabulorum auctores unde progressi sint et qua via, non tam restricte praefiniam. Hac opera perfunctis restat unum genus quod a nominibus primae declinationis originem habet: διαθηκῶα (sic) ὑποτύπωσις (omiss. in Thes.) Eust. 1949, 53. ἡμερῶα ἡμεροφυλάκια Phot. quod in singulare ἡμερώα (φυλακή) ἡμεροφυλακία (ut νυκτοφυλακία) mutandum est, σαλῶος ὁ πεφροντισμένος· σάλα γὰρ ἡ φροντίς Hes. quo loco si quis usitatum σαλός reponendum putet, series non repugnat, χαρτῶος et fortasse alia ejusdem vilitatis, excepto uno gentilicio Γελῶος, quod in Edd. vetustioribus sicut superiora omnia fere semper ita scriptum est Herod. VII. 156. Scymn. 291. Athen. III. 125. A. IV. 162. B. Diog. II. 106. praetermisso iota, cujus rara vestigia expressa sunt in nummis lapidibusque et passim apparent in codd. Thuc. IV. 58. Lucian. Dial. Mort. X. 4. Anth. IX. 96. Sed de hoc jam olim laboratum esse ostendunt Stephani verba: Γέλα τὸ ἐθνικὸν Γελῶος οὐ Γελαῖος· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλωος, quae sane mirabilis est conjectura sed ostendit illam a protoclito derivationem auctori insolentio rem visam esse. Verum jam finienda est haec longa disputatio, quam propter paucula iota pleonastici exempla instituere coactus sum sed explicare non potui quin quae falso huc relata essent refellerem simulque varios diphthongorum *οι* et *ω* discursus et vicissitudines exsequerer.

§. 7. Cum λοῖσθιος, πολυπόρθιος Eustathius 1643, 30. non satis apte connectit αἰδοίος, quod unde sumserit dicere non habeo, et ὁμοίος, de quo EM. 624, 24. ὁμοίος ἐκ τοῦ ὁμοιος πλεονασμῷ τοῦ ι ὡς γελοίος. Haec homerica sunt; Dionysius v. 1180. addidit ἑτεροίος, Proculus H. in Ven. III. 15. ὀλοίος, nisi is ὀλώιος scripsit exemplo Hesiodi, quo ducti Grammatici γελώιος finxerunt. Ita ab ~~hac~~ stirpe gradatim proserpsit silva epithetorum ὀλός sive ὄλος, ὀλοός sive οὐλοός, οὐλίος, ὀλοιός, ὀλοίος, postremo ὀλοφώιος quasi ab ὀλοφός ut ὁμολώιος ex quorundam sententia ab ὁμολος. Hic iota non ut in λοῖσθιος extrinsecus assumptum sed ex contagione antecedentis diphthongi pro-

seminatum est idque fit etiam ubi ea syllabam principalem obtinet ut in proprio *Βοιῦδιον*³⁶⁾ nisi quis ita existimat hic non alterum iota accessisse diphthongo sed prius vocali ut in *οῖς* Callim. Huic proxima est terminatio *οεις*. EM. 621, 8. *παρὰ τὸ ἄκρος κατὰ παραγωγὴν γίνεται ἄκριος ὡς Βοιώτιος, ἐκ δὲ τοῦ ἄκριος γίνεται ἀκριόεις· ἢ παρὰ τὸ ἄκρος ἀκρόεις ὡς βροτόεις πλεονασμῷ τοῦ ι ἀκριόεις καὶ τροπῇ ὀκριόεις*. Ab ἄκρος quam facile duci potuerit ἀκρόεις ostendunt alia ab adjectivis in *ος* derivata ἀγκυλόεις, δαιδαλόεις, δουλιχόεις, καμπυλόεις, λαλόεις, μεσόεις, μηλινόεις, ξενόεις, ὕβριμόεις, unumque homericorum φαιδιμόεις· ab ἄκριος autem ἀκριόεις ut ἀγριόεις, νηπιόεις, μυριόεις, τιμιόεις EM. 34, 39. et omnium antiquissimum *τερμιόεις*, siquidem hoc a *τέρμιος* profluxit. Sed viae compendium facimus si ἀκριόεις ab ἄκρις arcessimus ut *μητιόεις*, *ὀφιόεις*, quo exterminatur pleonasmus. Plus ponderis habet quod idem profert 756, 17. *ἐκ τοῦ τεῖχος γίνεται τειχόεις καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι τειχιόεις*· nam hoc, si formam solam consideramus, ad *τειχίον* referri potest ut *σιλφιόεις* ad *σίλφιον*, sed significatio magis cum *τεῖχος* congruit. Et *φυκιόεις* Homerus a *φῦκος* potius derivavit quam a *φυκίον*, quo posteriores utuntur cum verbo *φυκιοῦν*. Plerumque quidem antepenultima longae subtextitur eta vel o mega, *μοχθήεις*, *κητώεις*, sed pro ἀφρήεις Antipatro placuit ἀφριόεις dicere v. Techn. 180 sq. in Aristot. de Col. V. 796. *φύλλα φοινικιοῦντα* legitur, nec omittenda sunt nomina topica Ἀλιοῦς et Ταφιοῦς ab Ἀλος et Τάφος derivata intellectu eodem. Adjectivorum in *αιος* exeuntium, quorum ingens est numerus et prompta ab omnibus fere partibus orationis derivatio, duo sunt genera proprio quodam significationis temperamento imbuta, unum eorum quae mensuram et pretium significant ut *πυγονιαῖος*, *ὀβολιαῖος*, quibus etiam *δείξις χρυσιαία* adnumerandum est; alterum a partibus corporis denominatum *ἥπατιαῖος*, *κροταφιαῖος*,

36) Meinekium in Mimnermi versu pro *κοίλη* hiatus evitandi *κωῖλη* reponere Bergkius refert in Poet. Lyr. 318. In Anall. 233. non sic scripsit sed *κοίλη*. Primitivum est *κόος* sive *κῶος* i. e. *χάσμα*, *κοίλωμα* v. Proll. 395.

νωτιαῖος, στηθιαῖος, ὠμιαῖος. Utrique autem iota ita familiare est ut quasi characteristicum dici possit et, si deficiat, poetica quadam licentia suppressum videatur sicut Nicander δραχμαῖος et νωταῖος usurpavit; sed Nonnum ἄμαξαῖος usurpasse pro ἄμαξιαῖος Lexicographi falso tradunt; non enim ponderis est epitheton sed planstri. Si vero quae illarum significationum neutram prae se ferunt iota accipiunt, tum denique pleonasmī species oboritur, quam Eustathius 1878, 60. improvide cum vocabulis ponderis communicat: ἀπὸ τοῦ μνα̃ ὁ Ἀριστοτέλης παρήγαγε τὸ μναῖαῖος σὺν πλεονασμῷ τοῦ ι̃ ὁποῖος καὶ ἐν τῷ καμινιαῖος καὶ τάλαντιαῖος. Etenim horum unum ad rem pertinet fuliginis epitheton, quo rursus utitur 1900, 36. ἐν τοῦ ἔργον προουργιαίτερος πλεονάσαντος τοῦ ι̃ ὥσπερ ἐν τῷ καμινιαῖος. Haec testium satis habent; semel lecta sunt ἄλουργιαῖος, quod Bernhardt ad Suid. s. h. v. in suspicionē ponit, et σεληνιαῖος Procl. ad Hes. Opp. 151. pro βουλιαῖος Phurnut. c. IX. nuper βουλαῖος e codd. repositum est; κεραμιαῖος addubitavi ad Phr. 147. His enim nullum adjectivorum in ιος antecedit, quae interdum huc producuntur: βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος Steph. sicut eadem dea Ἐλαφία appellatur et Ἐλαφιαία, eoque fit ut nonnulla tripliciter terminentur, κλόπιος, κλοπαῖος et κλοπιαῖος aliaque ad Phr. 552. indicata, ubi de toto hoc genere disserui. Restat ut consideremus adjectiva dicatalecta in ωδης et ιωδης. Haec Buttmanus et alii non simplicis fili sed cum nomine εἶδος composita esse censent. Neque nescium habemus ea permultis locis sine sensu discriminis inter se permutari posse ὀφιώδης ὀφιοειδής, ὀροβώδης ὀροβοειδής, στροβιλώδης στροβιλοειδής, σκιώδης σκιοειδής, Ἐκ τεφρωδέων ἐκ τεφροειδῶν Hes. et alia v. ad Buttm. 450. in quibus si libri variant difficilis est recti delectus; sed tamen λίμνη ἰχθυώδης, de qua Herodotus loquitur, nullo pacto dici poterit ἰχθυοειδής v. Bredov. 197. nec regio πιτυώδης Mosch. IV. 49. eadem πιτυοειδής, atque haec τοῦ εἶδους notio prorsus non conciliari potest cum πόλεμος κινδυνώδης, θέρους καματωδες, ἄνθρωπος ὑπνώδης planeque repugnat adjectivis δακνώδης, πρεπώδης, ὀδαξώδης,

Θλιβώδης, quae a verbis derivata esse constat; de **φθινώδης**, **ῥεμβώδης**, **ῥεγχώδης** dubitari potest. Praeterea qui terminationem **ωδης** ex **οειδης** contractam esse sumunt, explicare non poterunt cur accentus mutatus, cur literae **οει** in his aliter contractae sint quam vulgo solent, ut **Σιμοῦς**, **πλακοῦς**, **χρυσοῦν** etc. quibus Schol. Od. VI. 121. etiam **Θεουδής** adnumerat tanquam ex **Θεοειδής** coartatum. Recte igitur Herodianus ad Π. IX. 336. **ὀνώδης** et **βοώδης** paronyma vocat et universe Choeroboscus de Acc. p. 436, 11. ³⁷⁾ **καθόλου τὰ διὰ ωδης ἅπαντα ἢ ἀπλᾶ εἰσιν ἢ παρασύνθετα, οὐδέποτε δὲ σύνθετα.** Simplicia, quae apud atticae eloquentiae principes inveniuntur, omnia a substantivis orta sunt **ἀνδραποδώδης**, **ἀνδρώδης**, **κρημνώδης**, **λαχνώδης**, **μυθώδης**, **ὀχλώδης** etc. Quae vero ab adjectivis, haud quaquam pari commendantur auctoritate, primum quae Hippocrates protulit **ἀγρυπνώδης**, **γλισχρώδης**, **ἐμφρονώδης**, **μανικώδης**, **νωθρώδης** cum parasynthetis **αἰμοχρωώδης**, **λειποψυχώδης**, **λευκοφλεγματοώδης**, **ὑποστροφώδης**¹, **σαρκοπυώδης**, **φλεβοτονώδης**, **χονδρονευρώδης**³⁸⁾, deinde Aristotelea **μανώδης**, **ἀλογώδης**, **φλεβονευρώδης**, et quae scriptores ab his magis minusve remoti usurparunt **ἄρδενώδης**, **θηλυκώδης**, **θερμώδης**, **μελανώδης**, **κολοβώδης**, **ὀχληρώδης**, **στενώδης**, **τραγικώδης**, **τρυφερώδης** et alia v. ad Phr. 228. postremo poetae qui cum Augusto et aliquanto post eum vixerunt: **μαχιμώδης**, **σκληρώδης**, **στειρώδης**, **στυφελώδης**, omniumque novissima **γονιμώδης**, **στενώδης**, **σοφώδης**. Unum hujusmodi mihi occurrit graviore auctore sustentatum **ἐναιμώδης** παρ' **Ἀντιφῶντι** Poll. III. 215.³⁹⁾ Ad-

37) Hic et in Anecd. Bekk. 1243. pro **δυσάων** et **εὐάων** ponendi sunt genitivi **δυσάων**, **εὐάων** v. EM. 401, 21.

38) **Σπασμοτρομώδης**, quod in nonnullis libris Praedictt. c. 164. scriptum erat pro separatis **σπασμώδης**, **τρομώδης**, Galenus in Comm. T. XVI. 829. **ὄνομα μοχθηρόν** vocat. **Εὐκοπρώδης** suspectat Schneiderus in Lex. et facile corrigitur; pro **εὐοσμώδης** idem ad Theophr. Caus. Pl. VI. 16, 3. e cod. reposuit primitivum sed injuria illud **monstrum** esse dicit.

39) Fastidiosius ille VIII. 153. rejicit **θορυβώδης**, **ταραχώδης** et **στιασιώδης**, quae omnia ab Atticis recepta sunt. Alia reprehendit Photius Bibl. c. LXX. 77. de Eunapio loquens: **ἔστι δὲ καλλιεπής τήν**

jectivorum purorum duo sunt genera, unum ab adjectivis puris, alterum a substantivis ejusdem formae. Illius exemplum probatissimum est ἀλιτηριώδης a Platone saepius repetitum, cetera seculi primi post Christum et insequentium, κοσμιώδης et μνηστηριώδης Clem. Alex. δηλητηριώδης Pseudoaristot. νηπιώδης Gregor. Nyss. κρυφιώδης Nicet. Chon. σκολιώδης Apollon. Lex. πολιώδης Lucian. Alex. §. 60. sed hoc dubitabile propter dissensionem codicum, στερεώδης Alex. Trall. ἄχρειώδης (omiss. in Thea.) Schol. Od. XVIII. 163. ὀρειώδης Eust. γελοιώδης Epiphani. At multis partibus praevalet alterum genus a substantivis prosemminatum, cujus tria exempla praebet Plato θηριώδης, μειρακιώδης, παιδαριώδης, Aristophanes ἑθελυθριώδης, Euripides μανιώδης, Xenophon παιγνιώδης, Aristoteles ἐριώδης, παιδιώδης, τεκμηριώδης, alii alia. Utriusque autem generis puri et non puri vestigia sequuntur derivata; a γαλήνη vel γαληνός profectum est γαληνιώδης, a γαλήνιος γαληνιώδης, sed utrumque auctoribus vilibus; a δαίμων δαιμονιώδης, a δαιμόνιος δαιμονιώδης, a κοῖλος κοιλώδης, a κοιλία κοιλιώδης, ἡμίκυκλος ἡμικυκλώδης, ἡμικυκύνκλιον ἡμικυκλιώδης, eademque libertate Theophrastus modo a λέπυρον sive λεπυρόν duxit λεπυρώδης, modo a λεπύριον λεπυριώδης, qui duplex flexus apparet etiam in verbo λεπυροῦν et λεπυριοῦν v. Bast. ad Greg. 313. ut φρυκοῦν et φρυκιόῦν. Similiter Hippocrates variat κοπώδης et κοπιώδης, illud a κόπος ducens, hoc a κοπία unde κοπιαρός pendet ut ἀνιαρός· atque adeo in eodem Praenotionum libro primum κοπριώδης scripsit, proxime post bis κοπρώδης, cujus inconstantiae culpam Dindorfius in Thes. ad librarios delegat ac ne Hesychio quidem ὀλεθριώδης suum relinquit, parique fastidio Fixius in Thes. T. I. 765. C. damnat αεριώδης et αἰθεριώδης, quia non plus semel inventa sunt. Nec quisquam infitiabitur hanc tenuissimam lineolam inter scribendum nunc omissam nunc adjacentibus literis simili-

γράφειν εἰ περιέλοι τις τὸ ἀλεκτρονῶδες καὶ ἐλαφροδέστερον καὶ συνδέστερον καὶ δέκα (scr. καὶ δὴ καὶ) τοὺς ἑρακώδεις καὶ κορακώδεις καὶ πιθηκώδεις καὶ τὸ ποιαμῶδες δάκρυον, sed aliam ob causam; non enim contra rationem ficta sed inverecundius translata sunt.

bus allitam esse. Sed justior tamen mendi suspicio si iota reperitur in adjectivis, quorum primitiva eo carent; cuiusmodi tria leguntur in Hippocratis libris ἡλεκτριώδης Epid. IV. 535. T. III. (759 Lind.) ab Erotiano iteratum, ἰκτεριώδης ib. 651. et compluribus locis pro ἰκτερώδης, quod alibi legitur v. ad Phr. 80. adn. tertiumque ὑδρωπιώδης Epid. VII. 698. cuius facilis est commutatio in ὑδρωποιώδης. Sed τραχηλιώδης, quo EM. 751, 35. nomen τελχινώδης explicat, non idem significat atque τραχηλώδης sive τραχηλοειδής sed est pro σκληραύχην cervicosus (ut sic dicam) idemque τραχηλίας dici poterat ut στομίας, μετωπίας aliaque nomina amplificativa. Notum vero est verbum τραχηλιᾶν, neque mirabor si quis ab alterutro horum adjectivum illud repetat atque hac via etiam ἰκτεριώδης et ὑδρωπιώδης a suspicione vindicet. Haec sunt quae de pleonasmō dicere habui. In contrariam partem aberrant adjectiva quae iota primitivis insitum exuunt et deponunt: στερεμνώδης Porphy. ab adjectivo puro ductum, cetera a substantivis: σιτανώδης in Galeni Gloss. νοτώδης apud Hippocratem ipsum de Morb. sacr. T. I. 608. (Lind. 639.) quod a νοτία tractum est non a primitivo νότος, et huic par ejusdem scriptoris τενθρηνώδης non a τενθρήνη sed a neutro τενθρήνιον detortum, unde rectius τενθρηνιώδης formatur ut ab ἀνθρήνιον ἀνθρηνιώδης, eademque litera facile reddi potest ceteris. Verum in ellipsi conspirant adjectiva quibus quae anteposita sunt nomina in ις exeunt genitivo puro: κισσηρώδης quod saepius legitur una cum syntheto κισσηροειδής et verbo κισσηροῦσθαι, triaue semel inventa sed libris concordantibus μαντώδης Nonn. παρδαλώδης Athen. et ἄσώδης ὁ πηλώδης παρὰ τὴν ἄσιν Schol. Aesch. Suppl. 31. nisi prototypon finit ἄση idem significans. His quae detracta est vocalis residet in ἰριώδης et ὀφριώδης sive ab attico genitivo ὀφρεώδης, similiterque τροφιώδης a defectivo τρώφης τρώφι ortum videtur, quo praetermisso Galenus in Gloss. ad thema remotius regreditur τροφιώδης παρὰ τὸ τρέφεισθαι. ab hoc autem τροφός descendit et deinceps τροφώδης ut στροφώδης, τρομώδης, φθορώδης, φονώδης etc. Verum quoniam semel

sermo ad hoc celeberrimum genus adjectivorum deflexit, breviter designabo quae mihi in eo reperisse videar μο-
νήρη. A substantivis igitur verbalibus quae in σις (ξις, ψις)
exeunt, unum est σιασιώδης, ab his quae in ως ωτες
ιδρώδης, ab adjectivis in υς τραχώδης Macar. Hom. IV.
26, 93. nam βραχώδης a substantivo repetendum ut ἀνθώ-
δης, νεφώδης etc. eodemque accommodari potest εὐρώδης
quamvis idem significet quod εὐρύς ⁴⁰). Sed haec cursim;
nunc ad pleonasmum revertor.

§. 8. Substantivorum in ιευς exeuntium pleraque iota
a prototypis acceptum habent, φρατρία φρατριεύς, παδίων
πεδιεύς, στάδιον σταδιεύς, atque etiam Jovis epitheton
Τερμιεύς παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι EM. 753, 8
promptum est a τέρμιος arcessere; a similibus adjectivis
άλιεύς, νηφαλιεύς, Δωριεύς. Hanc regulam ab antiquis
constitutam esse e Stephani loco s. Σχοινοῦς videtur colligi
posse quamvis perturbato: Τρύφων φησὶ τὰ εἰς ευς παρὼ-
νυμα οὐδέποτε τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου μιᾷ πλεονάζει
ὥς ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑλλοπιεύς παρὰ τὴν Ἑλλοπίαν
γέγονεν, οὐ παρὰ τὸν Ἑλλοπα. Ὁ δὲ παραρρέων τὴν Σχοί-
νον ποταμὸς Σχοινεύς καλεῖται, ὁ πολίτης μέντοι Σχοινιεύς,
quo nescio an hoc significetur incolarum nomen aut a pos-
sessivo Σχοίνιος derivatum esse ut Ἀκανθιεύς, Ζακυνθιεύς,
quae idem a vocabulis regionum repetit, aut iota diastolae
causa accepisse. Nulla vero ejusmodi ratione explicari
possunt quae ad Phr. 255. indicavi ἀροτριεύς et λογισίς,
sed utrumque semel modo legitur, et pro σπογγιεύς Schol.
II. XVI. 407. in Aristotelis loco, quem designat, scriptum
est σπογγεύς. Pro Ἰλαρις — τὸ ἐθνικὸν Ἰλαρεύς Steph.
Meinekus scribi mavult Ἰλαριεύς ut πολιεύς, Μακρσιεύς.
Iota, quod in nonnullis deminutivorum in ιδίων exeuntium
cum vocali nominis longa in unam syllabam coit, in scri-
ptura non praetermittendum esse non semel praecipitur:

40) A nominibus propriis quae derivata sunt, facticia sunt omnia:
Ἀλεξανδρώδης a Menandro fictum Com. Fr. T. IV. 417. cf. Coraes ad
Plut. T. IV. 417. Τιμαρχώδης ab alio Comico T. IV. 599. Σεστιω-
δέσιον a Cicerone, διπολιώδης Aristoph. Αἰγυπτιώδης Meinek.
Cratino T. III. 375. metri causa restituit pro Αἰγυπτώδης.

ζώδιον σὺν τῷ $\bar{\iota}$ ἐπειδὴ εὗρηται κατὰ διάστασιν ζωῖδιον EM. 413, 14. ⁴¹⁾ γράδιον σὺν τῷ $\bar{\iota}$ ἐπειδὴ καὶ τὸ γραῖδιον 239, 41. Sed hic Choeroboscus (sive quis alius est) temere obloquitur οὐκ ἔστι καταναγκαστικὸς ὁ λόγος· καὶ γὰρ τὸ αἰζήος οὐκ ἔχει τὸ $\bar{\iota}$ καὶ ὅμως τὸ αἰζήιος ἐπλεόνασε τὸ $\bar{\iota}$ · τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γράδιον μὴ ἔχον τὸ $\bar{\iota}$ ἐν τῷ γραῖδιον ἐπλεόνασε. Quippe quia non animadverterunt iota terminationis hypocoristicae $\bar{\iota}$ διον in οἰκίδιον, ἰχθύδιον et similibus cum vocali vocis primitivae contractum esse, falsa illos cepit opinio nominibus, quorum casus secundus ultimam habeat a vocali orsam, deminutionis causa non $\bar{\iota}$ διον addi sed $\bar{\iota}$ διον. In eandem sententiam disputat Didymus in EM. 230, 40. βοῖδιον sive βοίδιον iota adventicium habere et hoc modo etiam ex γέα γέας primum formatum esse γεῖδιον sive γείδιον, tum solita ectasi γήδιον. Aliter vero Apollonius Adv. 586, 12. τὸ γήδιον ἐφύλαξε τὸ $\bar{\eta}$ τοῦ γῆ, τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ $\bar{\iota}$ διον μεταλαμβανομένων, κυνίδιον, ἀρτίδιον· λέγω τῶν ἀπὸ συμφώνου ἐκφερομένων. Igitur ut a genitivo ψυχῆς ψυχίδιον, sic a γῆς arbitratur derivandum fuisse γίδιον, sed custodiri etiam γήδιον, ne oblitteretur ἡ πρωτότυπος λέξις. Verum haec comparatio claudicat; nam ex bisyllabis illis prorsus non potest cognosci quomodo formandum sit deminutivum monosyllabi quod ab Herodiano inter singularia refertur. Hoc igitur, quia terminatio $\bar{\iota}$ διον nulla est, γῆιδιον sive γήδιον scribimus, non ut vulgo fit γήδιον, et si a ῥᾱ pontico vel a $\mu\bar{\nu}\bar{\alpha}$ fictum esset deminutivum, id quoque ῥᾱδιον scriberemus et $\mu\bar{\nu}\bar{\alpha}$ διον. Neque alio magis tendit accentus; nam si γήδιον nativum esset, erigeret mediam velut παιδίον, κλειδίον, sed proparoxytonon est more contractorum γράδιον, στήδιον, μύδιον, βοίδιον. Haec de terminationibus fixis et ordinariis dixisse sufficiat. Ante alias iota nonnunquam insinuaturn esse exemplo est οὐρίαχος v. Proll. 333. nec dubia cognatio inter κάρφος et σκάρφος, τάρχος et τάριχος (ταρχύω, ταριχεύω) quorum penultima longa est v. Parall. 294. et 340. Ἀλίφατα ἄλφιτα Hes. et alia quae-

41) Hinc in Thes. ζωῖδιος irrepsit pro substantivo ζωῖδιον.

dam ejusdem glossemata attuli in Techn. 305. Plura apportant Grammatici sed pleraque parum provisa. Ταῦρος Ταυριανός πλεονασμῷ τοῦ τ ὡς Ζυγιανός Steph. qui alibi haec a paragogis Ταύριοι, Ζύγιοι repetit v. ad Buttm. 429. Ἀπὸ τοῦ φᾶρος παρῆκται φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ φωριαμός Herodianus ad II. XXIV. 228. Haud minus periculosa nominis proprii conjectatio Βάτεια καὶ κατὰ πλεονασμὸν Βατίεια ὁμοίως ἴσως τῷ ὕγεια Eust. 351, 38. qui diversitatem accentus non attendit. Κοχλιάριον· παρὰ τὸ [κόχλος] κοχλάριον καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ κοχλιάριον Zonar. 1242. Est vero a. proximo κοχλίας. Παρὰ τὸ ἄρω ἀριθμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ ἀριθμός· οὕτως Ἡρωδιανός Epim. II. 342, 27. Sed hic pleonasmus proprie dici non potest quia bisyllabum non idem significat quod trisyllabum. Et de verbo ἐσθίω, quod Herodianus epectasi auctum putavit (Techn. 19.) consideratius judicat EM. 383, 4. παρὰ τὸ ἔδω γίνεται ἐσθω, ἀφ' οὗ παράγωγον ἐσθίω. Θανατιῶν idem declarat quod θανατῶν sed significantius, quia haec terminatio permultis communis est, illa vero propria desiderativorum, eodemque modo distinguuntur φουσῶν et φρσιῶν aliaque ad Phr. 80. allata. Sed nihil differt inter ἐλλοπεύειν Hes. Zonar. et ἐλλοπιεύειν Theocr. Phavor. interque ἐνεχυράζειν et ἐνεχυριάζειν, καροῦσθαι et καριοῦσθαι sive κηριοῦσθαι, ἐκκηριοῦσθαι, obtorpescere, σαπροῖν et σαπριοῦν in LXX. nisi hoc a σαπρία derivatum est ut a ῥάκιον ῥακίωσις, sed praefertur ῥάκωσις v. Hemsterh. ad Plut. p. 395. Pro στράγξ Photius στραγγίς praebet ut ὕστριξ dicitur et ὕστριχίς, ὕσπληγξ et dorice ὕσπλαγίς, quae sunt metaschematismi exempla potius quam syncopae.

§. 9. Ad composita transgredientes incidimus in adjectivum ἀργιόδους, de quo tres feruntur sententiae; una levissima Tryphonis in EM. 137, 7. παρὰ τὸ ἀρί καὶ τὸ ὀδούς γίνεται ἀριόδους καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἀργιόδους ὡς ἄνοια ἄγνοια, ῥαῖα γραῖα. Εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἀργός, ἀργόδους ἂν ἦν· cui par et consentaneum commentum proponit Schol. Od. X. 543. ἀργύφρον ἀντὶ τοῦ ἀρύφρον τὸ λαμπρόν τῇ ὕφῃ, πλεονασμῷ τοῦ γ . Ad assentiendum promptiores sunt rationes duae, quarum optionem nobis re-

linquit Eustathius 1286, 9. ἐν τῷ ἀργιόδους ἢ πλεονάζει τὸ $\bar{\epsilon}$ ὡς ἐν τῷ ἰππιοχάρμης ἢ τροπῇ τοῦ \bar{o} εἰς $\bar{\epsilon}$ γέγονεν ἐκ τοῦ ἀργός. Ex his manifestum fit adjectivum ἄργιος, quod Hesychius interpretatur λευκός, ταχίς, illis non minus incognitum fuisse quam est nobis. Hoc igitur omisso quaestio omnis consistit in pleonasmo et trope. Pro illo affertur ἰππιοχάρμης hoc est ὁ χαίρων ἵπποις ἢ ἀφ' ἵππων μαχόμενος Sch. Od. XI. 258. cui simillimum est ἰππιοχαίτης. Ac sunt quidem qui utrumque aliter affectum dicant: τὸ ἰππιοχαίτης καὶ ἰππιοχάρμης ἔοικεν ἔχειν τὸ $\bar{\epsilon}$ κατ' ἔλλειψιν τοῦ $\bar{\epsilon}$. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἵππειά χαίτη γέγονε Eust. 656, 19. Sed his duae adversantur rationes; una, quod Graeci in hoc genere componendi non adjectivis uti solent sed substantivis ἀνθρωπόμορφος, κυκνόμορφος, λυκόμορφος, ἐλαφόκρανος, κυνοκέφαλος, θηρόθυμος, λεοντόθυμος, ἀνδρόθυμος non ἀνδρειόθυμος, quod semel legitur apud Suidan. Altera ratio est quod Homerus ceterique epici possessivis animantium non epsilon subtrahere solent sed iota βόεος, αἴγεος, κύνεος, βρότεος, τάρρεος, quibus consentaneum foret ἵππεος non ἵππιος, quo Pindarus utitur pro ἵππειος et posteriores praecipue in epithetis deorum Ποσειδῶν ἵππιος etc. Itaque colligimus ἰππιοχάρμης, pro quo idem ἵπποχάρμης dixit, et ἰππιοχαίτης cum substantivo composita esse ut ἵππαιχμος, ἵππόλοφος, ἵππόκομος, eodemque pleonasmo crevisse ἵππιάναξ, quo nomine Aeschylus hipparchum significavit. Quin etiam αἰθίοψ, quo Meleager usus est, huc referri poterit, quippe gentilicio assimilatum. Sed Μηκιονίκη per errorem scriptum videtur pro Μητιονίκη. Hac ratione illi adduci potuerunt ut poetas adjectivo ad metrum inhabili ἀργόδους iota interposuisse crederent. Sed plus veritatis habet sententiarum, quas Eustathius proponit, altera de trope. Nam quum plene dicendum esset ἀργοόδους ut Λυκόοργος, λευκοόπωρος v. Meinek. Com. T. III. 121. Del. 121. ὀλιγόωρος (omiss. in Th.) Schol. Dion. v. 30. et all. ad Phr. 677. allata, hiatui subvenit trope τοῦ \bar{o} εἰς $\bar{\epsilon}$ hoc facilius quod idem fit ante consonas et constanter quidem in hoc epitheto ἀργιβόειος, ἀργικέραυνος, ἀργίπους, minore constantia in aliis quae ad Phr. 665. indicavi, ut

χαλκίνας etc. quibus adnumerari possunt andronymica *Ξανθικλῆς* Xenoph. *Διονυσικλῆς* bis scriptum in Anon. Stad. M. M. §. 115. etc. v. Proll. 205. et 518. postremo ἀγγελίαρχος Agath. nisi hoc ab ἀγγελίας ductum est, quod Criticorum nonnulli Homero tribuerunt. Cum ἀργιόδας EM. 620, 56. ἀκρίβας componit tanquam ex ἀκρόβας sive ἀκροβάτης ⁴²⁾ conversum, Eustathius vero 773, 21. δρομοχαίτης (ἵππος) τὸ κοινότερον ἀντὶ τοῦ δρομοχαίτης et ex hac vulgari scriptura etiam κοπίδερμος i. q. δερμόκοπος sive λιπόδερμος repetendum est et μεσίανλος etc. Κοριθαλῆς ἢ δάφνη Suid. i. q. κορυθαλία Bernhardt codices sequutus exclusit ⁴³⁾. Cum nomine primae declinationis conjunctum est: εἰλικρινῆς παρὰ τὸ εἶλη καὶ τὸ κρίνει τροπῇ τοῦ ο̄ εἰς ι Epim. II. 366. et Zonar. 633. quod Schneiderus ad Plat. Civ. T. II. 124. satis probabile ducit nec tamen negat idem a verbo duci posse. Id mihi alienius videtur; spiritus fluctuat. Sed θαλασσιγενῆς apud Nonnum mendose scriptum arbitror. Saepius vero eta in iota corruptum est assuetudine iotacismi: χολιδόχος Theophil. de Urin. p. 15. Schol. Eur. Or. 115. μαδιγένειος Aristot. H. Ann. III. 1. p. 518. b. 20. pro μαδηγένειος, quod in codd. aliquot legitur, νομίοντος ὁ τὴν νομὴν φυλάσσων Arcad. 73, 1. ubi νομηνούος scribendum videtur ut ὕληνός. Transeo nunc ad nomina tertiae declinationis, quae per ι componuntur. De hoc enim jam diu quaeritur idemne sit quo dativi finiuntur an ex ο̄ illo ortum quo Graeci in omni genere compositionis uti solent. Haec dubitatio potissimum pertinet ad nomina quae dativum bisyllabum habent ἀλί, γαστήρι, δορί, quorum permagnus est numerus, et ad duo quae trisyllabum, αἴρι, ἔαρι. Cum hoc igitur casu plerique composita putant adjectiva ἀλίβρομος, δορίληπτος,

42) Hoc non solum capricorno sive rupicaprae convenit sed etiam ~~machinae~~ altis cruribus insistenti, qua tabulata scenica superstruuntur. ~~modi~~ pegma nos quoque arietem vocamus. Simile est *χιλλίβας*.

43) *Θουσιγενῆς* Aeschylus a plurali *Θοῖσα* derivasse videtur non *Θούσις* *Θούσιδος* ut Blomfieldius censet ad Pers. 12. Pro *Ἀσιατιγενῆς* quod hic commendat, unum *Ἀσιατογενῆς* probandum idemque *Ἀσιατο* in Critiae Fragm. II. v. 5. positum est.

νυκτίπλανος, πυρίφατος etc. sed sunt etiam contrariae sententiae et ii pergraves auctores; *Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι αἱ εἰς ὅς ὀξύτοννοι γενικαὶ συμφώνου ἐπιφερομένου ἢ διὰ τοῦ ὁ λέγονται, θριπόβρωτος, ἀλοθήκη, ἢ διὰ τοῦ ι πυρίχαλος (πυριθαλής?), νυκτικόραξ* Eust. 183, 10. *ἀλίπεδον παρὰ τὴν ἀλὶς γενικὴν καὶ τὸ πέδον*, EM. 64, 42. in supplemento Sorbon. Hac ratione omnia illa *δοτικοφανῆ* profligari possunt hoc graviore ictu quod praeter defectivum *ἀλκί* nullum non ad *ὁ* relabitur v. ad Aj. p. 161.⁴⁴) alia autem iota nunquam recipiunt *ναῦς, θίς, χήν, παῖς* etc. Neque quemquam moveat quod nonnullis praepositio superponitur dativi propria *ἐμπυριβήτης* pro *πυριβήτης*, *εἰναλίφοιτος, ἐγχειρίθετος, ἐγγαστρίμυθος*, nam eadem accedit etiam aliter figuratis *ἐμπυροστάτης, ἐγχειρογάστωρ* etc. v. Diss. de Metath. C. I. §. 5. et rursus decedit verbo *γαστρογορεῖν*. Alia tropae exempla sumuntur a nominibus in *ὅς* exeuntibus *ἐλίχρυσος ἀντὶ τοῦ ἐλόχρυσος ὡς ἐλοτενής καὶ εἰλιτενής* EM. 330, 38. quorum omnium scriptura ambigua et origo, ut alibi dicitur, controversa est. Sed eodem modo a *κῦδος* proficiscitur *κυδιάνειρα* et proprium *Κυδίμαχος* ut a *κράτος* *Κρατισθένης, Καρτιδάμας, Καρτίνικος* et plurima quae a *κάλλος* oriuntur. Haec uniusmodi sunt ut Theognostus ait Can. 96, 5. *τὰ παρὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος διὰ τοῦ ι γράφονται*. Sed *ὑψιμέδων, ὑψίλοφος* etc. alii ab adverbio *ὑψι* arcessunt EM. 630, 30. alterum vero antiquiores uno modo componunt; *καλλεῖνικος* enim Anth. Append. 151. metri ratio expressit poetae novitio; *καλλοποιος* vix ante Plotinum reperitur; pro *καλλόφυλλος* Theophr. H. Pl. V. 3, 2. *καλλίφυλλος* potius scribendum erat quam quod Wimmerus probavit *καλόφυλλος*, cui similia *καλοεργος* etc. protulit deterior aetas exemplum sumens a propriis, quorum unum *Καλονίκη* ap. Aristoph. legitur, alia alibi v. Keil. Inscr. Boeot. p. 17. Hinc non longe abest Buttmanni suspicio Gramm. I. 269. *καλλιπλό-*

44) Pro *θηρίβορος* scribendum videtur *θηρόβορος* ut *θηρόβρωτος* et cetera cum hoc nomine composita. Nomina propria *Θηρίμαχος* et *Ἡερίβοια* natura sua excusantur; dubium vero est *αἰθεριβόσκος* v. Meinek. Anall. 391.

καμῶς omniaque ejusmodi cum adjectivo καλός composita esse, quod quia apud antiquissimos poetas macroparalecton est, hinc colligit olim καλλός pronuntiatum fuisse. Id certe ignoravit Apollonius. Hic enim Adv. 465, 14. ubi scribit plurale καλά interdum pro adverbio καλῶς poni, in transitu addit, Dores hoc intellectu καλλά pronuntiare, quod non addidisset, opinor, si veteres Graecos lambda per omnes casus geminasse scisset. Praeterea trope vocalis, qua poeticum ἀργίπους excusatur, parum convenit adjectivis vulgo celebratis ut sunt pleraque cum κάλλος composita. Exceptis autem duobus hisce κάλλος et ὕψος auctores illi quos nominavi in Parall. 455. iota non admittunt nisi sequentibus duabus consonis ἐγγίκτηπος, ὀριδρόμος, quorum alterum non legitur sed contrarium ἐγγείβρομος, pariterque fluctuat scriptura nominum quae cum ἥρος composita sunt velut ὀρειτρεφής in Oraculo Lucian. Alex. §. 84. pro quo in codd. ὀριτρεφής scribitur, ὀρειδρόμος Iph. A. 1598. quod Hermannus ob aliam causam mutavit. Sed haec abrumpenda sunt ne nimis sero ad postrema veniatur. Vni nomen proprium Augusti aetati subnatum est Ἐλπιδιφύρος, idque unicum admittit Herodianus Epim. 187. τὰ εἰς ἡφρορος πάντα διὰ τοῦ ἡ θανατηφόρος — πλὴν τοῦ ἐλπιδιφύρος (Ἐλπιδιφ.) sed perperam explicatur a Theognosto Can. 95, 8. τὰ παρὰ δοτικὴν ἐνικὴν συντεθειμένα φηλάττει τὸ ἰ μασιγιφόρος, λαμπαδιφόρος, γραμματιφόρος, ἐλπιδιφόρος. Haec enim non cum tertio casu copulata sed iotacismi labe vitata sunt. Jam expromptis omnibus, quae mihi de trope dicenda videbantur, tempus est coeptum de pleonasmo sermonem pertexere ⁴⁵).

§. 10. De synthetis unum addendum videtur et id ob auctorem solum: αἰδῆλος Methodius ex alpha privativo et adjectivo ἰδῆλος conflatum esse statuit, Choeroboscus vero ex αἰδινόδῆλος contractum — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς εἰς τὸ περὶ παθῶν λέγει αὐτὸ οὕτως, ζῆλος ἄζηλος πλεονασμῷ τοῦ ἰ

45) Ad neutrum pertinet νησίαρχος. Quemadmodum enim hodie τὸ νῆσι dicitur pro primitivo νῆσος, sic illud a νησίον ductum est ut ab aliis nominibus in ἰον desinentibus δαιμονιάρχης, θηριοκόμος, ριοειδής.

καὶ τροπῇ αἰδῆλος EM. 41, 39. Vincit Methodius. Adverbiorum in duplicem consonam exeuntium unum μάψι, si cum vocabulis a consona incipientibus componitur, pro vocali connexiva ad se recipit iota μαψιλόγος ut *redivivus*, *postidea*⁴⁶). De pleonasmo qui in flexu vocabulorum suboritur, hoc unum admonet EM. per occasionem dualis σφῆν Od. IV. 62. quem Aristarchus improbavit ἐπειδὴ οὐδέποτε τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν κέχρηται ὁ ποιητὴς εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν, τοῖιν, ὦμοιν 610, 10. et Eustathius 205. τὸ γελοῖον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου ἰ ὥς καὶ τὸ ὁμοῖον καὶ ποδοῖν καὶ ἔπποιιν καὶ ὦμοιν. Τινὲς δὲ διάλυσιν τὸ σχῆμά φασιν ὅτι οὐκ εἴωθεν Ὅμηρος καὶ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν ἄλλως χρῆσθαι ποδοῖν, ἀλλήλοιν. Dialysis quae dicitur pronominis ad alium pathologiae locum pertinet. Pleonasmus autem et dualium ut κολοῖιν Theocr. XXII. 191. et adjectivorum ὁμοῖος etc. quaeritur utram syllabam attingat. Buttmannus Gramm. §. 27. iota primae syllabae additum putat ut in ποίη, ἀγνοιήσας, quod convenit ad duales, si hos a principio in penultima ὁ simplex habuisse sumitur, ἔππο — ιν, ἔπποι — ιν· item ad Βοῖδιον, si ad βοῖδιον ut ὅις ὀϊδιον refertur; sin ad contractum βοίδιον ut οἴδιον, parectasi subjiciendum est; neque aliter explicari possunt adjectiva; nam ὁμοος, γέλοος ad speciem usitati ὁλόος fingere cunctamur. Eandem fuisse veterum sententiam docet Eustathius 1643, 32. ὁμοῖος et αἰδοῖος non aptissime conferens cum ὀρθιος, λοίσθιος et doricis ut vocat ἄσσιον, μάλλιον, quod eodem accommodat Schol. A. ad Il. VIII. 353. ἰσιάτιον ἀντὶ τοῦ ὕσιατον ὥς μάλλιον, sed rectius scribitur in Choerob. Orthogr. 240. τὰ ἔχοντα δύο σίμφωνα ὁμοῖα διχρόνω ἐπόμενα βραχὺ ἔχουσι τὸ δίχρονον· ὅθεν Ἰωνες (sic) τὸ μᾶλλον μάλιον λέγουσι. Itaque ut in πρώονες ὁ longo accessit breve, sic poetae diphthongo οι applicuisse videntur iota simplex. Quae ratio parechesis convenit etiam dualibus secundae et

46) Cum hoc Handius in Tursell. T. IV. 508. confert *antidea*, sed hoc iota pro epsilo accepit ut *antistes*, illud vero ex pleonasmo; delta quod dicitur euphonicum utrique commune est.

tertiaie declinationis; protoclitorum nullum exemplum extat nisi forte pro διοῖσιν Ἰππασίδησι II. XI. 431. aliquando scriptum fuit Ἰππασίδαῖν, quod indicare videtur Schol. A. ad h. l. γράφεται Ἰππασίδην.

CAP. V.

De pleonasmo vocalis ο.

§. 1. Apollonius de Adv. 570. ἐπεὶ τὸ δὴν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ δωρικὸν δάν ὀξύτονόν ἐστι, καὶ ἐπειδὴ οἱ πλεονασμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσι, σαφές ὅτι καὶ τὸ δάν (δοάν) πλεονάσαν τῷ οὐκ ἀντέκειται. Hoc δοάν quia ex uno affertur Alcmane dubium est an ad idiomata gentilicia referri oporteat ut τριγόλα, quod Sophro usurpavit pro τρίγλη, et quae Hesychius tradidit Δάγκλον δρέπανον id est ζάγκλη Proll. 141. Τορόνος (hoc accentu) ἱερὸς Ταραντῖνοι. Δοός quidem non legitur, neque litera ο apparet in affinibus δήν, δηθά, δηρόν, δηναιός. Pro Κόρωνα apud Suidan Critici reponunt nomen urbis Κρωῖνα. In derivatione interdum hanc literam assumi constat inter etymologos: ἡ κόνις ἐκ τοῦ κνω γίνεται κνίς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο κόνις κατὰ Ἡρωδιανόν Eust. p. 1575, 52. p. 1746, 12. EM. 528, 42. quod aliorum conjecturis anteponendum videtur; δόρυ εἴρηται ἀπὸ τοῦ δρύς ἐπὶ παντὸς λεγόμενον ξύλου ἐπὶ τῶν παλαιῶν, ὡς μάρτις δορυμ'ς καὶ δρύφακτος 283, 25. quibus appositae sunt Hesychii glossae Δρίον ὕλη δορυμός, Δρίς δύναμις (ut robur) Δριάουσα θάλλουσα. Alii vero δόρυ a verbo δέρειν repetunt ut ξύλον et ξυτὸν a synonymo ξύω. Theognostus Can. 20, 25. profert verbum ignotum Θρύειν θορυβεῖν cognatum illud cum θρέω (θρέομαι) θροῦς θρύλος θρύουβος et reduplicatis τονθρύς τονθρίζω τονθορίζω v. ad Phryn. 358. Quod ap. Hesychium legitur Γρόσυρον τάραξον Albertius haud inepte suspicatur pro γόρσυρον scriptum esse, unde expiscamur verbum ὀρσύνω, cui congeneratum ὀρίνω Glossographi gregatim interpretantur ταράσσω, utrumque a themate ὄρω. Hinc pendent ὀρνεμι, ὀρθός sive ὀρσός, ὀρσόιης i. q. ὀρεμή et

ζώδιον σὺν τῷ $\bar{\iota}$ ἐπειδὴ εὗρηται κατὰ διάστασιν ζωΐδιον EM. 413, 14. ⁴¹⁾ γράδιον σὺν τῷ $\bar{\iota}$ ἐπειδὴ καὶ τὸ γραΐδιον 239, 41. Sed hic Choeroboscus (sive quis alius est) temere obloquitur οὐκ ἔστι καταναγκαστικὸς ὁ λόγος· καὶ γὰρ τὸ αἰζηός οὐκ ἔχει τὸ $\bar{\iota}$ καὶ ὅμως τὸ αἰζήιος ἐπλεόνασε τὸ $\bar{\iota}$. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γράδιον μὴ ἔχον τὸ $\bar{\iota}$ ἐν τῷ γραΐδιον ἐπλεόνασε. Quippe quia non animadverterunt iota terminationis hypocoristicae ιδιον in οἰκίδιον, ἰχθύδιον et similibus cum vocali vocis primitivae contractum esse, falsa illos cepit opinio nominibus, quorum casus secundus ultimam habeat a vocali orsam, deminutionis causa non ιδιον addi sed διον. In eandem sententiam disputat Didymus in EM. 230, 40. βοΐδιον sive βοίδιον iota adventicium habere et hoc modo etiam ex γέα γέας primum formatum esse γεΐδιον sive γείδιον, tum solita ectasi γήδιον. Aliter vero Apollonius Adv. 586, 12. τὸ γήδιον ἐφύλαξε τὸ $\bar{\eta}$ τοῦ γῆ, τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ιδιον μεταλαμβανομένων, κυνίδιον, ἀρτίδιον· λέγω τῶν ἀπὸ συμφώνου ἐκφερομένων. Igitur ut a genitivo ψυχῆς ψυχίδιον, sic a γῆς arbitratur derivandum fuisse γίδιον, sed custodiri etiam γήδιον, ne oblitteretur ἡ πρωτότυπος λέξις. Verum haec comparatio claudicat; nam ex bisyllabis illis prorsus non potest cognosci quomodo formandum sit deminutivum monosyllabi quod ab Herodiano inter singularia refertur. Hoc igitur, quia terminatio διον nulla est, γηΐδιον sive γήδιον scribimus, non ut vulgo fit γήδιον, et si a ῥᾱ pontico vel a μνᾱ fictum esset deminutivum, id quoque ῥᾱδιον scriberemus et μνᾱδιον. Neque alio magis tendit accentus; nam si γήδιον nativum esset, erigeret mediam velut παιδίον, κλειδίον, sed proparoxytonon est more contractorum γράδιον, στώδιον, μύδιον, βοίδιον. Haec de terminationibus fixis et ordinariis dixisse sufficiat. Ante alias iota nonnunquam insinuaturn esse exemplo est οὐρίαχος v. Proll. 333. nec dubia cognatio inter κάρφος et σκάρφος, τάρχος et τάριχος (ταρχύω, ταριχεύω) quorum penultima longa est v. Parall. 294. et 340. Ἀλίφατα ἄλφιτα Hes. et alia quae-

41) Hinc in Thes. ζωΐδιος irrepsit pro substantivo ζωΐδιον.

nasum habere dicit — εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόως Ἀθόου Ἀθόω, οὐκέτι πλεονάζει quae sic scribi oportet εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόως Ἀθόω, οὐκέτι —. Quaestio enim in hoc versatur utrum vera et germana nominativi forma sit Ἀθόως an Ἀθως, huic autem \bar{o} micron supervenerit vel diaeresi ut vocat Schol. II. III. 122. cui nos diectasis nomen tribuimus, vel epectasi poetica ut Sch. II. XIV. 229. hoc est pleonasmo promiscuo et arbitrario. Ab utroque Epim. I. 146. discernit quadrupedis nomen: τὸ γαλόν καὶ Ἀθωω κατ' ἐπένθεσιν· ἐν δὲ τῷ λαγῶς οὐκ ἐπένθεσις τοῦ \bar{o} , ἀλλὰ δισση ἢ χρῆσις λαγῶς καὶ λαγῶς. Discernendi autem duas rationes habuisse videtur, unam quod illa apud solos poetas inveniuntur, tertii autem nominis forma utraque in communi usu versatur; alteram in accentu positam; hunc enim epenthesi retrahit, λαγῶς autem et λαγῶς sive λαγῶς in eadem syllaba fixum habent. Duo alia ejusdem figurae nomina Τρωίς et δμῶς veteres non aucta sed ex genitivo reflexa esse docent v. Proll. 29. Ignota sunt Κῶς τὸ ὄρυγμα — λέγεται καὶ κῶος Steph. Ζῶος Buttmannus Gramm. I. 245. e monosyllabo ζῶς dilatatum putat, Herodianus vero ad II. V. 887. τὸ ζῶς ἐξ ὀξύνομένου τοῦ ζῶος ὡς δαῖς δᾶς, idemque σῶς ἀπὸ τοῦ σῶος EM. 714, 46. sed haec varie disseruntur v. Diss. II. P. I. c. IV. §. 2. A primitivo πάτριος *patruus* significatione differt πατρώος *vitricus*; urbis Τλῶς conditor idem Τλῶς τοῦ Τλῶ — appellatur et Τλῶος diverso ac gentilicium accentu sed nomen semel lectum et peregrinum ad graecam analogiam aequiparare parum convenit. Siliquarum species quomodo a Graecis Latinisque principio appellata sit φάσηλος an φασήολος *phaseolus* v. Proll. 129. haud cognitum habemus. Ἀμμοδυνότης a Statylio in exitu versus iambici positum esse pro ~~ἀμμοδύτης~~ *ἀμμοδύτης* suspicatus sum in Parall. 434. sed exempla, quae Meinekio satis faciant Delect. 222. proferre non possum. Si ille pro ἀμμοδυνόταν scripsisset ἀμμοδύτορα ut ἀμπελοφύτορα, nemo quidquam ambigeret.

§. 2. In commissura vocabulorum synthetorum vocalem conjunctivam nonnunquam praetermitti in Diss. II. P. I. c. IV. §. 4. demonstratum est; nunc de \bar{o} micro, quod medias

oces intrat, quaerere propositum habemus non decernendi causa sed disceptandi; nam quaestio est anceps plenaque dissensionis. Hoc imprimis valet de nominibus quibusdam quae cum substantivis generis neutrius in $\overline{\alpha\varsigma}$ exeuntibus juncta sunt ὀρειονόμος et ὀρεινόμος, ἐλειόχρυσος et ἐλείχρυσος, quod in cod. Urb. Theophr. H. Pl. IX. 19, 3. et alibi scriptum est pro ἐλίχρυσος probaturque Meinekio in Ed. minore Com. p. VI. quia Attici antepenultimam protendunt. Ἐλειόχρυσος, quod Wimmerus tuetur l. c. si cum alius plantae nomine ἐλειοσέλινον contendimus quod idem ἔλειον σέλινον vocatur, sub manu nascitur conjectura, illud primum esse ex adjectivo et substantivo conflatum quasi ἐν ἀπὸ δυοῖν διεzeugμένων ut ἀγριοσέλινον, syncope vero concisum ἐλείχρυσος et similiter se habere ὀρειομανής et ὀρειμανής, ὀρειοβάτης et ὀρειβάτης. Sed serio quaerentibus statim apparet haec breviora non aliter comparata esse quam ὑλοβάτης, ἀγροβότης, χρυσομανής etc. et omnino substantiva ad synthesis aptiora esse quam adjectiva ab his derivata. Rejecta autem syncope deliberandum est unde diphthongus illa nata esse possit. Illi qui ἀλκίαιετος, νηκικόραξ cum dativo composita putant, non dubitabunt ὀρειτέλαργος ab eodem casu repetere et indidem cetera ὀρειενής, θερειγενής, ἐγχείβρομος. Et haec derivatio, quam Thierschius quoque probat Gramm. §. 166. p. 253. non mediocriter commendatur compositione dativi pluralis ὀρεοσιόμος, ἐγχεσίδουπος. At nequaquam inter omnes convenit, sed alii diphthongum ex epsilo simplici natam volunt adhibita affectione duplici: ὥς τε ἀπὸ τοῦ ἀλετριβανον ἵνεται ἀλετριβανον τροπῇ τοῦ $\overline{\alpha}$ εἰς $\overline{\epsilon}$, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀροφόντης Ἀργεφόντης καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\iota}$ Ἀργειφόντης M. 136, 5 ἀπὸ τοῦ ὄρος ὀροφοίτης καὶ ὀρεφοίτης καὶ ρειφοίτης, Ἀργος Ἀργεφόντης καὶ Ἀργειφόντης 461, 24. 2)

2) Ὡς τὸ γυναιμανής οὐκ ἀπὸ τῆς κλητικῆς συντέθεται ὁ Χοιροβοκὸς δείκνυσιν ἐπὶ τοῦ Βακχέβακχος καὶ Ἀργειφόντης καὶ τῶν ὁμοίων Just. 380, 7. Hinc hausit EM. 243, 45. Βακχόβακχος καὶ τροπῇ Βακχέβακχος ὡς ἀλετριβανον. Cum hoc sive dei sive hymni nomine, quod Irim. I. 50. diplasiasmo adscribit, convenit Ὑμὴν ἑμέναιος Anth. VII. 07. et accusativus Ὑμὴν ἑμέναιον αἰεῖδεν Oppian. Cyn. I. 340. in quo

Hoc dubium est utrum cum appellativo ἄργης compositum putaverit an cum proprio Ἄργος ut ab adjectivo ἀργός ἀργείλοφος Pindari peculiare; nam praeter nomina, quae genitivum in εὐς exeuntem habent, idem p. 102, 13. affert ἀνδρειφόντης τὸ ὄρει δίφθογγον καὶ γίνεται παρὰ τὴν ἀνδρός γενικήν, scil. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, quod addit Epim. II. 178, 10. Ac si in Eustathii loco, quo saepius recurrere cogor: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι αἱ εἰς ὅς ὀξύτονοι γενικαὶ συντιθέμεναι ἢ διὰ τοῦ ο λέγονται ἢ διὰ τοῦ ι—ὁ μέντοι ἀλετρίβανος μήποτε δωριὸν ἐστίν, ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα λέγουσιν καὶ τὸν ἀνδρειφόντην ἀνδρεφόντην· si igitur haec omnia ejusdem sunt Herodiani, is quoque diphthongum εἰ ex simplici ε psilo, hoc autem ex „micro natum putavit. Sed hujus figurationis exemplum unicum est ἀνδρειφόντης: namque alterum verius scribitur ἀλετρίβανος· permulta vero originem habent a neutralibus illis et haec commodissime explicantur contractione vocalium quae integrae apparent in ἐλεόθρεπτος, ὄρεοσέλιον³⁾. Hanc crasin sine cunctatione admittit Apollonius Adv. 542, 33. τὸ δεῖν ἐκ τοῦ μετοχικοῦ συνηρημένον ἀττικώτερον καθὼ καὶ τὸ πλεόν πλεῖν, eademque Atticis tribuunt Choeroboscus Can. 158, 1. Schol. Nubb. 1037. EM. 189, 55. Tzetz. ad Hes. Opp. 225. et Moschopulus Sched. 186. qui addit tertium δοκεῖν. His adjiciuntur propria Νεῖλεως παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ λειώς κράπει τοῦ ε καὶ ὁ εἰς τὴν εἰ ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, Λεωσθένης, Προσθένης (scrib. τῷ Κλεοσθένης Κλεισθένης, Πλεοσθένης Πλεισθένης), δεῖν, πλεῖν Suid. ex Choerob. Orth. 253, 10. EM. 675, 54. Haec quidem ad unum omnia impugnat Buttmannus Gramm. I. 492. δεῖν enim non participium esse sed infinitivum,

parechesin agnoscimus bacchicae voci similem. Sic etiam epiphonematis ludicri χέλει χελώνη sive ut Bekkerus scripsit Poll. IX. 125. χελι-χελώνη pars prior reduplicata est soni causa recteque ab Eustathio 1914, 57. προστακτικόν vocatur παρηχοούμενον τῷ χελώνη.

3) Lycophro quum Aborigines Βορειγόνους transnominaret, nescio an Βορφογενεῖς significare voluerit; ἀρεῖατος quoque cum Ἄρεος compositum videtur. Cum ἀνδρειφόντης magis congruunt Διειτρέφης et διειπετής Elmsl. ad Bacch. 1266. nisi quod hic ectasis arsi juvatur.

πλεῖν e *πλεῖον* factum omisso \bar{o} micro, *Κλεισθένης* e *Κλεισθένης*, hoc autem a dativo integro *κλέει* compositum arbitratur, postremo atticum *Νείλεως* a prisco *Νηλεύς* nihil diversum putat⁴⁾. Sed haec vereor ne fervidius praecipitata sint consilia. *Δεῖν* certe participium est in Lucian. Jup. Trag. c. 14. *ναῦς ὀλίγον δεῖν ἀπολομένη* et Philon. de Fort. V. 740. C. *ὥς οὐ δεῖν ἀτελεῖς τὰς ἐλπίδας κατασκευάζειν*, ubi Mangey p. 380. *δέον* scribi jubet; *πλεῖν*, quod Sch. BL. ad Il. II. 103. cum *Νείλεως* confert, ex *πλεῖον* concisum esse supra dubitavimus. *Κλεισθένης* si ex dativi forma propria et incorrupta fictum esset, repugnaret affinibus *Κλεογένης*, *Κλεισιῶν*, *χρεοκίπος*, *κυνοφύρος* etc. quorum nullum ad illam tertii casus similitudinem redigitur. Quod autem Ahrensius statuit Dor. 218. *Κλειγενής* ex *Κλεεγένης* contractum, hoc vero pro *Κλεογένης* substitutum et id non cum nomine sed cum verbo *κλέω* compositum esse redarguitur hoc argumento quod verba ejusdem ordinis *ξέω*, *ρέω*, *χέω* etc. in synthetis non primum locum obtinent sed postremum *φυλλοχόος*, *χρυσόρροος* et all. pro *θρεοκάρδιος* autem in Anacr. Fragm. Critici scripserunt *θρασυκαρδιος*. Hinc sequitur etiam *Κλεόπομπος* et *Κλεοχάρης* non cum alia parte orationis conserta esse quam *ψυχοτομπός* et *δοξοχαρής*. Denique *Νείλεως* compositum videtur, simplex vero *Νειλεύς*, quod Choeroboscus Orth. 241, 5. dorice pro *Νηλεύς* dici contendit⁵⁾. De hoc nihil affirmem; sed contractio illa satis

4) *Νείλεως* Mileti conditor nonnunquam *Νηλεύς* vocatur v. Brunck. ad Theocr. XXVIII. 3. posterique ejus *Νηλεῖδαι* Apollon. Arg. I. 959. et vicissim Neleus heros *Νειλεύς* v. Jacobs. ad Anth. p. 38. *Κλησθένης* in Inscr. Corp. non ex *Κλεισθένης* ut Ahrensius Dor. 202. ortum dixerim sed per tropen dialecti vulgaris. Pro *Ιλησθένης*, quod in codd. Stephani p. 113. legitur, Gaisfordus in EM. 165, 15. *Ιληισθένης* edidit. *Ιλησιονεῖα* legitur in Inscr. Lacon. Corp. n. 1506. *Κλεισθένης* Epidamnii cujusdam nomen in Anth. App. 227. trisyllabum est porrecta media, sicut *πλέονες* bisyllabum Od. XVIII. 247.

5) Sicut *Βάκχος* idem dicitur *Βακχεύς*, *Λυκωρός* *Λευκωρεύς*, *Πάτροκλος* *Πατροκλεύς*, ita fortasse aliquis dixerit *Νειλεύς* a *Νεῖλος* propagatum esse quomodo quum alii vocati sunt tum etiam medicus saepe a Galeno laudatus, idemque *Νειλεύς* dici videtur Comp. Med. p. Locc. II. 508. et sq.

probata videtur superioribus exemplis nominum propriorum et communium. Hoc autem obtento nihil proclivius est quam ὀρεινόμος, ἐλείχρυσος sic ut dixi ex ὄρεος, ἔλεος facta esse synaeresi duarum vocalium, in ὀρειονόμος vero et ἐλειοβάτης utramque mansisse incorruptam interposito iota ut Κλειοπάτρη. Ita et illa liberantur trope geminata ὄρο - ὄρε — ὀρει — et haec pleonasmo syllabae ο, cuius causa in hanc quaestionem ingressi sumus. Videamus nunc num aliunde emergat. Phocarum epitheton 'homericum ἀλιοντρεφής si cum αλοπηγός contendimus, iota accessit, si cum ἀλιτρεφής, ο breve, sed neutro remedio opus est si cum adjectivo compositum dicimus. Quemadmodum enim qui in mari periit, ἐνάλιος θανεῖν dicitur Eur. Hel. 1066. et qui in ara considet βώμιος θακεῖν Heracl. 1066. sic fortasse maris alumnus ἄλιος τραφεῖς et compactis in unum vocibus ἀλιοντρεφής. Pro ὀξειβαρές καὶ βρομῶδες πνεῦμα in Aelian. H. Ann. VII. 5. fortasse ὀξοβαρές (ut ὀξόστομος) i. q. βαρύοζον graveolens scribendum est; pro barbaro εὐρυοδίνης Straboni ex Epitome substituitur ἀργυροδίνης, pro ὀξύρυγχος apud Athenaeum Meinek. Exercitt. in Ath. Spec. II. 6. recte ὀξύρυγχος, idemque pro ἐγγυοθήκη Luciano reddit ἐγγυθήκη, quod alibi legitur retenta praeter sigma terminatione adverbii simplicis. — Literarum nominibus monosyllabis ο insertum est vocalis connexivae loco πιοειδής et ῥοειδής.

In declinatu nominum hanc vocalem surrepere nemo animadvertit; de verborum auctibus hoc unum memini: ἦχα καὶ ἀττικῶς ἄγηχα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἄγήοχα· τὴν γὰρ τρίτην συλλαβὴν οἱ ἀττικοὶ (παρακείμενοι) συνεσταλμένον θέλουσιν ἔχειν, ἀλήλιχα, ἀκήχοχα, ἐλήλυθα Moschop. Sched. p. 187. Aliam causam reddit Choeroboscus Can.

T. XII. Paull. Aeg. III. 46, 105. Sed repugnat canon Choerobosci Orth. 273, 4. et aliorum v. Parall. 26. qui nomina in εὐς exeuntia excepto uno illo diphthongum εῖ in penultima habere negant πλὴν ἀπὸ πρωτοτύπου. Nam Νειλεύς si a Νεῖλος derivatum est, diphthongum habet a prototypo sicut homericum Ἐπειγέυς et minus certum στειβείς Hes. hoc enim melius σιβεῖς scribitur; pro σειεύς Poll. VII. 181. Bekkerus ex alio loco σείων posuit.

570. EM. 9, 30. ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἐθέλει ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σίμφωνον ἔχειν, ἀλήλιφα, ὁμώμοκα, ὄλωλα, ὄθεν καὶ τὸ ἀγήγοχα καὶ ἐδήδοκα συλλαβῇ ἐπλεόνασε — καὶ ἀπροβολῇ τοῦ γ ἀγήοχα. Sicut verbum ἄγω ipsum nihil sui simile habet v. Techn. 49. ita perfectum ejus nulli canonī subjici potest. Verborum αἴνειν et αἰονᾶν, εἰλεῖν et αἰόλλειν (versare, variare) non obscura cognatio sed species diversa est.

§. 3. De interpositione diphthongorum $\overline{\omicron\iota}$ et $\overline{\omicron\upsilon}$ nihil certi expromere possum. Nam ὁμοῖος etsi interdum idem valet quod ὁμός, tamen quia saepius differt, paragogis adnumeratur una cum ἀλλοῖος, ἑτεροῖος. Herba, quae a Nicandro κονλυβάτεια, ab aliis κλύβατις et κλιβάδιον vocatur, non constat quod nomen a primo impositore acceperit. Ὁρούω potius a thematico ὄρω propagatum quam per traducem ὀρύω cum epenthesi vocalis boeotica ut quidam volunt Epim. l. 146. Longius circumspectanti unum occurrit huic simile Κηνορεῖ ἐκεῖ Hes. quod cum κείνη id est ἐκεῖ et dorico τηνεῖ convenit sed adscribitur Cretensium dialecto.

CAP. VI.

De ypsilo et $\overline{\omicron}$ longo, ad ultimum de interjectu syllabarum.

§. 1. Τύμωλος ὁ Τιμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμόν Steph. Illud legitur in Anth. VI. 234. et apud latinos scriptores interim sic scriptum, interim per iota v. Garaton. ad Cic. pro Flacco XIX. 49. οἶνος Τιμωλίτης Galen. de Succ. XIII. 802. T. VI. sed paucis versibus post Τιμωλίτης quo alibi utitur de Antid. V. 429. T. XIV. Hoc quia plures habet et antiquiores auctores pro primitivo habetur. Particula ἦν τε si ex bisyllabo ἦν τε nata est per diastasin, ad hunc locum non pertinet, si vero ex ἦ τε sive ἦ τε id est ὥς τε, πλεονάσαντος τοῦ $\overline{\omicron}$ ut Apollonius dicit Adv. 559. vel huc referendum est vel ad proschema-

καμὸς omniaque ejusmodi cum adjectivo καλός composita esse, quod quia apud antiquissimos poetas macroparalecton est, hinc colligit olim καλλός pronuntiatum fuisse. Id certe ignoravit Apollonius. Hic enim Adv. 465, 14. ubi scribit plurale καλά interdum pro adverbio καλῶς poni, in transitu addit, Dores hoc intellectu καλλά pronuntiare, quod non addidisset, opinor, si veteres Graecos lambda per omnes casus geminasse scisset. Praeterea trope vocalis, qua poeticum ἀργίπους excusatur, parum convenit adjectivis vulgo celebratis ut sunt pleraque cum κάλλος composita. Exceptis autem duobus hisce κάλλος et ὕψος auctores illi quos nominavi in Parall. 455. iota non admittunt nisi sequentibus duabus consonis ἐγγίκτηπος, ὀριδρόμος, quorum alterum non legitur sed contrarium ἐγγείβρομος, pariterque fluctuat scriptura nominum quae cum ἥρος composita sunt velut ὀρειτρεφής in Oraculo Lucian. Alex. §. 84. pro quo in codd. ὀριτρεφής scribitur, ὀρειδρόμος Iph. A. 1598. quod Hermannus ob aliam causam mutavit. Sed haec abrumpenda sunt ne nimis sero ad postrema veniatur. Viri nomen proprium Augusti aetati subnatum est Ἐλπιδιφύρος, idque unicum admittit Herodianus Epim. 187. τὰ εἰς ἡφρορος πάντα διὰ τοῦ ἡ θανατηφόρος — πλὴν τοῦ ἐλπιδιφύρος (Ἐλπιδιφ.) sed perperam explicatur a Theognosto Can. 95, 8. τὰ παρὰ δοτικὴν ἐνικὴν συντεθειμένα φηλάττει τὸ ἰ μασιγιφόρος, λαμπαδιφόρος, γραμματιφόρος, ἐλπιδιφόρος. Haec enim non cum tertio casu copulata sed iotacismi labe vitata sunt. Jam expromptis omnibus, quae mihi de trope dicenda videbantur, tempus est coeptum de pleonasmo sermonem pertexere ⁴⁵).

§. 10. De synthetis unum addendum videtur et id ob auctorem solum: αἰδῆλος Methodius ex alpha privativo et adjectivo ἰδῆλος conflatum esse statuit, Choeroboscus vero ex αἰδινόδῆλος contractum — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς εἰς τὸ περὶ παθῶν λέγει αὐτὸ οὕτως, ζῆλος ἄζηλος πλεονασμῷ τοῦ ἰ

45) Ad neutrum pertinet νησίαρχος. Quemadmodum enim hodie τὸ νῆσι dicitur pro primitivo νῆσος, sic illud a νησίον ductum est ut ab aliis nominibus in ἰον desinentibus δαιμονιάρχης, θηριοκόμος, κριοειδής.

καὶ τροπῇ ἀϊδηλος EM. 41, 39. Vincit Methodius. Adverbiorum in duplicem consonam exeuntium unum μάψι, si cum vocabulis a consona incipientibus componitur, pro vocali connexiva ad se recipit iota μαψιλῶτος ut *redivivus*, *postidea*⁴⁶). De pleonasmo qui in flexu vocabulorum suboritur, hoc unum admonet EM. per occasionem dualis σφῶν Od. IV. 62. quem Aristarchus improbavit ἐπειδὴ οὐδέποτε τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυνάμεων κέχρηται ὁ ποιητὴς εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν, τοῖν, ὥμοιν 610, 10. et Eustathius 205. τὸ γελοῖον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου ἰ ὥς καὶ τὸ ὁμοῖον καὶ ποδοῖν καὶ ἵπποιν καὶ ὥμοιν. Τινὲς δὲ διάλυσιν τὸ σχῆμά φασιν ὅτι οὐκ εἴωθεν Ὅμηρος καὶ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυνάμεων ἄλλως χρῆσθαι ποδοῖν, ἀλλήλοιν. Dialysis quae dicitur pronominis ad alium pathologiae locum pertinet. Pleonasmus autem et dualium ut κολεοῖν Theocr. XXII. 191. et adjectivorum ὁμοῖος etc. quaeritur utram syllabam attingat. Buttmannus Gramm. §. 27. iota primae syllabae additum putat ut in ποίη, ἀγνοιήσας, quod convenit ad duales, si hos a principio in penultima ὁ simplex habuisse sumitur, ἵππο — ν, ἵπποι — ν· item ad Βοῦίδιον, si ad βοῖδιον ut ὅις ὀϊδῖον refertur; sin ad contractum βοίδιον ut οἶδῖον, parectasi subjiciendum est; neque aliter explicari possunt adjectiva; nam ὁμοος, γέλοος ad speciem usitati ὁλόος fingere cunctamur. Eandem fuisse veterum sententiam docet Eustathius 1643, 32. ὁμοῖος et αἰδοῖος non aptissime conferens cum ὄρϑιος, λοῖσϑιος et doricis ut vocat ἄσσιον, μάλλιον, quod eodem accommodat Schol. A. ad Il. VIII. 353. ὁσιάτιον ἀντὶ τοῦ ὕσιατον ὥς μάλλιον, sed rectius scribitur in Choerob. Orthogr. 240. τὰ ἔχοντα δύο σίμφωνα ὅμοια δίχρονα ἐπόμενα βραχὺ ἔχουσι τὸ δίχρονον· ὅθεν Ἰωνες (sic) τὸ μᾶλλον μάλιον λέγουσι. Itaque ut in πρώονες ὁ longo accessit breve, sic poetae diphthongo οι applicuisse videntur iota simplex. Quae ratio parechesis convenit etiam dualibus secundae et

46) Cum hoc Handius in Tursell. T. IV. 508. confert *antidea*, sed hoc iota pro epsilo accepit ut *antistes*, illud vero ex pleonasmo; delta quod dicitur euphonicum utrique commune est.

tertiaie declinationis; protoclitorum nullum exemplum extat nisi forte pro δοιοῖσιν Ἰππασίδῃσι Il. XI. 431. aliquando scriptum fuit Ἰππασίδαῖν, quod indicare videtur Schol. A. ad h. l. γράφεται Ἰππασίδην.

CAP. V.

De pleonasmo vocalis ο̄.

§. 1. Apollonius de Adv. 570. ἐπεὶ τὸ δὴν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ δωρικὸν δάν ὀξύτονόν ἐστι, καὶ ἐπειδὴ οἱ πλεονασμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσι, σαφές ὅτι καὶ τὸ δάν (δοάν) πλεονάσαν τῷ ο̄ οὐκ ἀντέκειται. Hoc δοάν quia ex uno affertur Alcmane dubium est an ad idiomata gentilicia referri oporteat ut τριγόλα, quod Sophro usurpavit pro τρίγλη, et quae Hesychius tradidit Δάγκολον δρέπανον id est ζάγκλη Proll. 141. Τορόνος (hoc accentu) τόνος Ταραντῖνοι. Δοός quidem non legitur, neque litera ο̄ apparet in affinis δήν, δητά, δηρόν, δηναιός. Pro Κόρωμα apud Suidan Critici reponunt nomen urbis Κρωῖμα. In derivatione interdum hanc literam assumi constat inter etymologos: ἡ κόνις ἐκ τοῦ κνω γίνεται κνίς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο̄ κόνις κατὰ Ἡρωδιανόν Eust. p. 1575, 52. p. 1746, 12. EM. 528, 42. quod aliorum conjecturis anteponendum videtur; δόρυ εἴρηται ἀπὸ τοῦ δοῦς ἐπὶ παντός λεγόμενον ξύλου ἐπὶ τῶν παλαιῶν, ὡς μάρτις δορυς καὶ δορυφάκτος 283, 25. quibus appositae sunt Hesychii glossae Δρίον ὕλη δορυμός, Δρίς δύναις (ut robur) Δριάουσα θάλλουσα. Alii vero δόρυ a verbo δέρειν repetunt ut ξύλον et ξυττὴν a synonymo ξύω. Theognostus Can. 20, 25. profert verbum ignotum Θρύειν θορυβεῖν cognatum illud cum θρέω (θρέομαι) θροῦς θροῦλος θόρυβος et reduplicatis τονθροῖς τονθρίζω τονθρορίζω v. ad Phryn. 358. Quod ap. Hesychium legitur Γρόσυρον τέραξον Albertius haud inepte suspicatur pro γόρσυρον scriptum esse, unde expiscamur verbum ὀρσύνω, cui congeneratum ὀρίνω Glossographi gregatim interpretantur ταράσσω, utrumque a themate ὄρω. Hinc pendent ὀρυνμι, ὀρθός sive ὀρσός, ὀρσόιης i. q. ὀρμή et

indidem ὁροθύνω pro ὁρθύνω, nisi fallor; nec indigemus veterum consiliis dissonis et perplexis: ὁροθύνω παρὰ τὸ ὁρθῶ ὁρθύνω πλεονασμῷ τοῦ ο, ἢ παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Orion. 117, 18. Urbis Thessalicae, quam Homerus Ὀλοοσσών, Lycophro pluraliter Ὀλοοσσόνες vocat, Eustathii aequales Ἐλασσών transnominarunt; quodnam nomen germanum fuerit non constat, quia origo evanuit nullosque auctores habemus praeter poetas. Forsitan aliquis probabilius ducat vocalium alteram alteri appositam esse sic ut ο simplex diphthongo praepositum est in ὀλοοίτροχος sive ὀλοοίτροχος, cujus nativa species fuit ὀλίτροχος a verbo εἰλῶ sive εἰλῶ, auctior vero ὀλοίτροχος. Eademque vocalis ο longo supponitur cum in nominibus πρῶνες καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο πρῶνες Choerob. Can. 294, 18. EM. 692, 50. quod aliter explicatur in Schol. II. VIII. 557. (Hesod.) πρῶνες καὶ κατὰ διαίρεσιν πρῶνες sicut ὁμῶς κατὰ διάλυσιν Tzetz. Hes. Opp. 428. tum in verbis ἁλωόμενος etc. v. Techn. 213. ¹⁾ vicissimque praepositur et in nominibus: φῶς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο λέγεται φῶς EM. 804, 43. βοώτης, Σιωναίτης, et in verbis, de quo genere exposui in Dissert. de diectasi. De nonnullis olim disceptatum est: τὸ λαγῶς εἰ μὲν ἐστὶν ἰωνικόν, πλεονάζει τὸ ω, εἰ δὲ αἰτικόν, τὸ ο Athen. X. 400. B. quod planius eloquitur Eustathius 1821. εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγῶς γέγονε, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο, εἰ δ' ἐκ τοῦ λαγός, ἐπεντεθῆναι δοκεῖ τὸ ω. Unum et alterum e numero atticorum nominum adjiciunt EM. 220, 9. οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἐστὶ γάλως εἴτα διαλύσει τοῦ ω γάλως ὥς τὸ ἐξ Ἀθρόω. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ὅτι ἐστὶν ἡ εὐθεῖα ἢ γάλως, ἡ δοτικὴ τῇ γάλω καὶ πλεονάσαντος τοῦ ο γαλώω· διὰ τοῦτο καταβιβάζει τὸν τόνον, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ τέλους κειμένον τοῦ ω τρίτη ἀπὸ τέλους τίθεται ἢ ὀξεῖα χωρὶς τῶν αἰτικῶν (πύλειος, ἔλεω) quae in Epim. I. 100. vitiose repetita sunt. Idem Herodianus in EM. 347, 13. genitivum Ἀθρόω si a recto ὁ Ἀθῶς declinatus sit, pleo-

1) Perperam huc trahitur χωόμενος in Epim. I. 439. qui locus suppletur ab EM. 816, 40.

nasmum habere dicit — εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόως Ἀθόου Ἀθόω, οὐκέτι πλεονάζει quae sic scribi oportet εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόως Ἀθόω, οὐκέτι —. Quaestio enim in hoc versatur utrum vera et germana nominativi forma sit Ἀθόως an Ἀθώς, huic autem \bar{o} micron supervenerit vel diaeresi ut vocat Schol. II. III. 122. cui nos diectasis nomen tribuimus, vel epectasi poetica ut Sch. II. XIV. 229. hoc est pleonasmo promiscuo et arbitrario. Ab utroque Epim. I. 146. discernit quadripedis nomen: τὸ γαλόν καὶ Ἀθώω κατ' ἐπένθεσιν· ἐν δὲ τῷ λαγῶς οὐκ ἐπένθεσις τοῦ \bar{o} , ἀλλὰ δισσή ἢ χρῆσις λαγῶς καὶ λαγῶς. Discernendi autem duas rationes habuisse videtur, unam quod illa apud solos poetas inveniuntur, tertii autem nominis forma utraque in communi usu versatur; alteram in accentu positam; hunc enim epenthesi retrahit, λαγῶς autem et λαγῶς sive λαγῶς in eadem syllaba fixum habent. Duo alia ejusdem figurae nomina Τρωῶς et δμῶς veteres non aucta sed ex genitivo reflexa esse docent v. Proll. 29. Ignota sunt Κῶς τὸ ὄρυγμα — λέγεται καὶ κῶος Steph. Ζῶς Buttmannus Gramm. I. 245. e monosyllabo ζῶς dilatatum putat, Herodianus vero ad II. V. 887. τὸ ζῶς ἐξ ὀξύνομένου τοῦ ζῶς ὡς δαῖς δᾶς, idemque σῶς ἀπὸ τοῦ σῶος EM. 714, 46. sed haec varie disseruntur v. Diss. II. P. I. c. IV. §. 2. A primitivo πάτριος *patruus* significatione differt πατρώος *vitricus*; urbis Τλῶς conditor idem Τλῶς τοῦ Τλῶ — appellatur et Τλῶος diverso ac gentilicium accentu sed nomen semel lectum et peregrinum ad graecam analogiam aequiparare parum convenit. Siliquarum species quomodo a Graecis Latinisque principio appellata sit φάσηλος an φασήολος *phaseolus* v. Proll. 129. haud cognitum habemus. Ἀμμοδυνότης a Statyllo in exitu versus iambici positum esse pro ἀμμοδύτης suspicatus sum in Parall. 434. sed exempla, quae Meinekio satis faciant Delect. 222. proferre non possum. Si ille pro ἀμμοδυνόταν scripsisset ἀμμοδύτορα ut ἀμπελοφύτορα, nemo quidquam ambigeret.

§. 2. In commissura vocabulorum synthetorum vocalem conjunctivam nonnunquam praetermitti in Diss. II. P. I. c. IV. §. 4. demonstratum est; nunc de \bar{o} micro, quod medias

voces intrat, quaerere propositum habemus non decernendi causa sed disceptandi; nam quaestio est anceps plenaque dissensionis. Hoc imprimis valet de nominibus quibusdam quae cum substantivis generis neutrius in $\overline{\omega\varsigma}$ exeuntibus juncta sunt ὀρειονόμος et ὀρεινόμος, ἐλειόχρυσος et ἐλείχρυσος, quod in cod. Urb. Theophr. H. Pl. IX. 19, 3. et alibi scriptum est pro ἐλίχρυσος probaturque Meinekio in Ed. minore Com. p. VI. quia Attici antepenultimam protendunt. Ἐλειόχρυσος, quod Wimmerus tuetur l. c. si cum alius plantae nomine ἐλειοσέλινον contendimus quod idem ἔλειον σέλινον vocatur, sub manu nascitur conjectura, illud primitivum esse ex adjectivo et substantivo conflatum quasi ἐν ἀπὸ δυοῖν διεζευγμένων ut ἀγριοσέλινον, syncope vero concisum ἐλείχρυσος et similiter se habere ὀρειομανῆς et ὀρειμανῆς, ὀρειοβάτης et ὀρειβάτης. Sed serio quaerentibus statim apparet haec breviora non aliter comparata esse quam ὑλοβάτης, ἀγροβότης, χρυσομανῆς etc. et omnino substantiva ad synthesis aptiora esse quam adjectiva ab his derivata. Rejecta autem syncope deliberandum est unde diphthongus illa nata esse possit. Illi qui ἀλῖαίετος, νη-τικόραξ cum dativo composita putant, non dubitabunt ὀρειπέλαργος ab eodem casu repetere et indidem cetera ὀρειγενῆς, θερειγενῆς, ἐγγεῖβρομος. Et haec derivatio, quam Thierschius quoque probat Gramm. §. 166. p. 253. non mediocriter commendatur compositione dativi pluralis ὀρεοσινώμος, ἐγγεσιδουπος. At nequaquam inter omnes convenit, sed alii diphthongum ex epsilo simplici natam volunt adhibita affectione duplici: ὥς τερ ἀπὸ τοῦ ἀλετριβανον γίνεται ἀλετριβανον τροπῇ τοῦ $\overline{\omega}$ εἰς $\overline{\epsilon}$, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀργεφόντης Ἀργεφόντης καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\iota}$ Ἀργειφόντης EM. 136, 5 ἀπὸ τοῦ ὄρος ὀροφροίτης καὶ ὀρεφροίτης καὶ ὀρειφροίτης, Ἀργος Ἀργεφόντης καὶ Ἀργειφόντης 461, 24. ²⁾

2) Ὡς τὸ γυναιμανῆς οὐκ ἀπὸ τῆς κλητικῆς συντίθεται ὁ Χοιροβοσχὸς δείκνυσιν ἐπὶ τοῦ Βακχέβακχος καὶ Ἀργειφόντης καὶ τῶν ὁμοίων Eust. 380, 7. Hinc hausit EM. 243, 45. Βακχόβακχος καὶ τροπῇ Βακχέβακχος ὡς ἀλετριβανον. Cum hoc sive dei sive hymni nomine, quod Epim. I. 50. diplasiasmo adscribit, convenit Ὑμὴν ὑμέναιος Anth. VII. 407. et accusativus Ὑμὴν ὑμέναιον αἰεῖδεν Oppian. Cyn. I. 340. in quo

Hoc dubium est utrum cum appellativo ἄργης compositum putaverit an cum proprio Ἄργος ut ab adjectivo ἀργός ἀργείλοφος Pindari peculiare; nam praeter nomina, quae genitivum in εὐς exeuntem habent, idem p. 102, 13. affert ἀνδρειφόντης τὸ δρεὶ δίφθογγον καὶ γίνεται παρὰ τὴν ἀνδρός γενικήν, scil. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, quod addit Epim. II. 178, 10. Ac si in Eustathii loco, quo saepius recurrere cogor: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι αἱ εἰς ὅς ὀξύτονη γενικαὶ συντιθέμεναι ἢ διὰ τοῦ ο λέγονται ἢ διὰ τοῦ ι — ὁ μέντοι ἀλετρίβανος μήποτε δώριόν ἐστιν, ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα λέγουσιν καὶ τὸν ἀνδρειφόντην ἀνδρεφόντην si igitur haec omnia ejusdem sunt Herodiani, is quoque diphthongum εἰ ex simplici ε psilo, hoc autem ex ο micro natum putavit. Sed hujus figurationis exemplum unicum est ἀνδρειφόντης: namque alterum verius scribitur ἀλετρίβανος: permulta vero originem habent a neutralibus illis et haec commodissime explicantur contractione vocalium quae integrae apparent in ἐλεόθρεπτος, ὄρεοσέλιον³⁾. Hanc crasin sine cunctatione admittit Apollonius Adv. 542, 33. τὸ δεῖν ἐκ τοῦ μετοχικοῦ συνηρημένον ἀττικώτερον καθὼ καὶ τὸ πλεόν πλεῖν, eademque Atticis tribuunt Choeroboscus Can. 158, 1. Schol. Nubb. 1037. EM. 189, 55. Tzetz. ad Hes. Opp. 225. et Moschopulus Sched. 186. qui addit tertium δοκεῖν. His adjiciuntur propria Νεῖλεως παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ λεώς κράσει τοῦ ε καὶ ὁ εἰς τὴν εἰ ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, Λεωσθένης, Προσθένης (scrib. τῷ Κλεοσθένης Κλεισθένης, Πλεοσθένης Πλεισθένης), δεῖν, πλεῖν Suid. ex Choerob. Orth. 253, 10. EM. 675, 54. Haec quidem ad unum omnia impugnat Buttmannus Gramm. I. 492. δεῖν enim non participium esse sed infinitivum,

parechesin agnoscimus bacchicae voci similem. Sic etiam epiphonematis ludicri χέλει χελώνη sive ut Bekkerus scripsit Poll. IX. 125. χελι-χελώνη pars prior reduplicata est soni causa recteque ab Eustathio 1914, 57. προσιακτικόν vocatur παρηχούμενον τῷ χελώνη.

3) Lycophro quum Aborigines Βορειγόνους transnominaret, nescio an Βορρογενεῖς significare voluerit; ἀρείματος quoque cum Ἄρεος compositum videtur. Cum ἀνδρειφόντης magis congruunt Διειτρέφης et διαιπειτής Elmsl. ad Bacch. 1266. nisi quod hic ectasis arsi juvatur.

πλεῖν e *πλεῖον* factum omisso \bar{o} micro, *Κλεισθένης* e *Κλεισθένης*, hoc autem a dativo integro *κλέει* compositum arbitratur, postremo atticum *Νείλεως* a prisco *Νηλεύς* nihil diversum putat ⁴⁾. Sed haec vereor ne fervidius praecipitata sint consilia. *Δεῖν* certe participium est in Lucian. Jup. Trag. c. 14. *ναῦς ὀλίγου δεῖν ἀπολομένη* et Philon. de Fort. V. 740. C. *ὥς οὐ δεῖν ἀτελεῖς τὰς ἐλπίδας κατασκευάζειν*, ubi Mangey p. 380. *δέον* scribi jubet; *πλεῖν*, quod Sch. BL. ad II. II. 103. cum *Νείλεως* confert, ex *πλεῖον* concisum esse supra dubitavimus. *Κλεισθένης* si ex dativi forma propria et incorrupta fictum esset, repugnaret affinibus *Κλεογένης*, *Κλεοφῶν*, *χρεοκίπος*, *κυοφῶρος* etc. quorum nullum ad illam tertii casus similitudinem redigitur. Quod autem Ahrensius statuit Dor. 218. *Κλειγενής* ex *Κλεεγένης* contractum, hoc vero pro *Κλεογένης* substitutum et id non cum nomine sed cum verbo *κλέω* compositum esse redarguitur hoc argumento quod verba ejusdem ordinis *ξέω*, *ρέω*, *χέω* etc. in synthetis non primum locum obtinent sed postremum *φυλλοχόος*, *χρυσοδόρος* et all. pro *θρεοκάρδιος* autem in Anacr. Fragm. Critici scripserunt *θρασυκαρδιος*. Hinc sequitur etiam *Κλεόπομπος* et *Κλεοχάρης* non cum alia parte orationis conserta esse quam *ψυχοπομπός* et *δοξοχαρής*. Denique *Νείλεως* compositum videtur, simplex vero *Νειλεύς*, quod Choeroboscus Orth. 241, 5. dorice pro *Νηλεύς* dici contendit ⁵⁾. De hoc nihil affirmem; sed contractio illa satis

4) *Νείλεως* Mileti conditor nonnunquam *Νηλεύς* vocatur v. Brunck. ad Theocr. XXVIII. 3. posterique ejus *Νηλεῖδαι* Apollon. Arg. I. 959. et vicissim Neleus heros *Νειλεύς* v. Jacobs. ad Anth. p. 38. *Κλησθένης* in Inscr. Corp. non ex *Κλεισθένης* ut Ahrensius Dor. 202. ortum dixerim sed per tropen dialecti vulgaris. Pro *Ιλησθένης*, quod in codd. Stephani p. 113. legitur, Gaisfordus in EM. 165, 15. *Ιλεισθένης* edidit. *Ιλησιονείκα* legitur in Inscr. Lacon. Corp. n. 1506. *Κλεισθένης* Epidamnii cujusdam nomen in Anth. App. 227. trisyllabum est porrecta media, sicut *πλέονες* bisyllabum Od. XVIII. 247.

5) Sicut *Βάχχος* idem dicitur *Βαχχεύς*, *Λυχωρός* *Λευχωρεύς*, *Πάτροκλος* *Πατροκλεύς*, ita fortasse aliquis dixerit *Νειλεύς* a *Νεῖλος* propagatum esse quomodo quum alii vocati sunt tum etiam medicus saepe a Galeno laudatus, idemque *Νειλεύς* dici videtur Comp. Med. p. Locc. II. 568. et sq.

probata videtur superioribus exemplis nominum propriorum et communium. Hoc autem obtento nihil proclivius est quam ὀρεινόμος, ἐλείχρυσος sic ut dixi ex ὄρεος, ἔλεος facta esse synaeresi duarum vocalium, in ὀρειονόμος vero et ἐλειοβάτης utramque mansisse incorruptam interposito iota ut Κλειοπάτρη. Ita et illa liberantur trope geminata ὄρη - ὄρε — ὀρει — et haec pleonasmo syllabae ο, cuius causa in hanc quaestionem ingressi sumus. Videamus nunc num aliunde emergat. Phocarum epitheton 'homericum ἀλιοντρεφής si cum αλοπηγός contendimus, iota accessit, si cum ἀλιτρεφής, ο breve, sed neutro remedio opus est si cum adjectivo compositum dicimus. Quemadmodum enim qui in mari periit, ἐνάλιος θανεῖν dicitur Eur. Hel. 1066. et qui in ara considet βώμιος θακεῖν Heracl. 1066. sic fortasse maris alumnus ἄλιος τραφεῖς et compactis in unum vocibus ἀλιοντρεφής. Pro ὀξειβαρές καὶ βρομῶδες πνεῦμα in Aelian. H. Ann. VII. 5. fortasse ὀξοβαρές (ut ὀξόστομος) i. q. βαρύοζον graveolens scribendum est; pro barbaro εὐροδίνης Straboni ex Epitome substituitur ἀργυροδίνης, pro ὀξύρυγχος apud Athenaeum Meinek. Exercitt. in Ath. Spec. II. 6. recte ὀξύρυγχος, idemque pro ἐγγυοθήκη Luciano reddit ἐγγυθήκη, quod alibi legitur retenta praeter sigma terminatione adverbii simplicis. — Literarum nominibus monosyllabis ο insertum est vocalis connexivae loco πιοειδής et ὀοειδής.

In declinatu nominum hanc vocalem surrepere nemo animadvertit; de verborum auctibus hoc unum memini: ἦχα καὶ ἀττικῶς ἄγηχα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἄγήοχα· τὴν γὰρ τρίτην συλλαβὴν οἱ ἀττικοὶ (παρακείμενοι) συνεσταλμένον θέλουσιν ἔχειν, ἀλήλιχα, ἀκήχοα, ἐλήλυθα Moschop. Sched. p. 187. Aliam causam reddit Choeroboscus Can.

T. XII. Paull. Aeg. III. 46, 105. Sed repugnat canon Choerobosci Orth. 273, 4. et aliorum v. Parall. 26. qui nomina in εὐς exeuntia excepto uno illo diphthongum εῖ in penultima habere negant πλὴν ἀπὸ πρωτοτύπου. Nam Νειλεύς si a Νεῖλος derivatum est, diphthongum habet a prototypo sicut homericum Ἐπειγέυς et minus certum στειβεῖς Hes. hoc enim melius σιβεῖς scribitur; pro σειεύς Poll. VII. 181. Bekkerus ex alio loco σείσων posuit.

570. EM. 9, 30. ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἐθέλει ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σίμῳνον ἔχειν, ἀλήλιφα, ὁμώμοκα, ὄλωλα, ὄθεν καὶ τὸ ἀγήγοχα καὶ ἐδήδοκα συλλαβῇ ἐπλεόνασε — καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ ἀγήοχα. Sicut verbum ἄγω ipsum nihil sui simile habet v. Techn. 49. ita perfectum ejus nulli canoni subjici potest. Verborum αἴνειν et αἰονᾶν, εἰλεῖν et αἰόλλειν (versare, variare) non obscura cognatio sed species diversa est.

§. 3. De interpositione diphthongorum $\overline{\omicron\iota}$ et $\overline{\omicron\upsilon}$ nihil certi expromere possum. Nam ὁμοῖος etsi interdum idem valet quod ὁμός, tamen quia saepius differt, paragogis adnumeratur una cum ἄλλοῖος, ἑτεροῖος. Herba, quae a Nicandro κονλυβάτεια, ab aliis κλύβατις et κλιβάδιον vocatur, non constat quod nomen a primo impositore acceperit. Ὁρούω potius a thematico ὄρω propagatum quam per traducem ὀρύω cum epenthesi vocalis boeotica ut quidam volunt Epim. I. 146. Longius circumspicienti unum occurrit huic simile Κηνουεῖ ἐκεῖ Hes. quod cum κείνη id est ἐκεῖ et dorico τηνεῖ convenit sed adscribitur Cretensium dialecto.

CAP. VI.

De ypsilo et $\overline{\omicron}$ longo, ad ultimum de interjectu syllabarum.

§. 1. Τύμωλος ὁ Τιμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμὸν Steph. Illud legitur in Anth. VI. 234. et apud latinos scriptores interim sic scriptum, interim per iota v. Garaton. ad Cic. pro Flacco XIX. 49. οἶνος Τιμωλίτης Galen. de Succ. XIII. 802. T. VI. sed paucis versibus post Τιμωλίτης quo alibi utitur de Antid. V. 429. T. XIV. Hoc quia plures habet et antiquiores auctores pro primitivo habetur. Particula ἥϋτε si ex bisyllabo ἥϋτε nata est per diastasin, ad hunc locum non pertinet, si vero ex ἦτε sive ἦ τε id est ὥς τε, πλεονάσαντος τοῦ $\overline{\omicron}$ ut Apollonius dicit Adv. 559. vel huc referendum est vel ad proschema-

tismum quia τέ proprio intellectu caret; ἥντε ἀπὸ τοῦ ἢ πλεονασμῷ τοῦ ὤ ἢ ὤ Sch. B. ad Il. II. 87. — Ἀνύω ab ἄνω derivatum est per paragogen ut alia quae in Techn. 206. attuli.

§. 2. Ἰωή παρὰ τὸ ἰή ἢ φωνή κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὦ EM. 481, 27. quibus simile substantivum ἰώ effinxerunt Homeri emendatores v. Techn. 320. adn. Horum cognatio manifesta est, passio elabitur. — Nominibus in ιτης exeuntibus vocalium ultimam inseri Lexicographi exemplis complusculis sed non ejusdem momenti comprobant. Suidas in margine Νῆσος — ἐντεῦθεν νησίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν νησιώτης. De hoc dissentit Stephanus Νῆσος νησίτης, τοῦ δὲ νησίον νησιώτης, cui simile est ποιμιώτης, quod idem affert s. Ποίμνη. Alterum praebet Orion. 30, 7. et EM. ἄγρός ἄγρότης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἰ ἄγροίτης καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ὦ ἄγροιώτης. Sed possumus etiam contrarium defendere ex ἄγρότης factum esse ἄγρώτης et interposita diphthongo ἄγροιώτης parique parectasi Ἀγροιῶ dici pro Ἀγρώ, quod non reperitur quidem sed accommodatum est andronymico Ἀγρων. Ἀγροίτης non legitur nisi proprium neque novimus alia appellativa in οιτης v. Proll. 382.¹⁾ Orioni tamen accedit Eustathius 862, 20. et pro exemplo hujus pleonasmī affert στρατιώτης, Μασσαλιώτης, quae a prototypis puris traducta sunt sicut appellativa ἐστιῶτις, πατριώτης, παιγνιώτης et all. v. ad Buttm. 432 sq. Num vero μηχανιώτης a μηχανία derivatum sit an a μηχανίτης, id non statuo mei iudicii. Nam illud Mercurii epitheton jam in H. H. legitur, femininum vero multis seculis post in libris Sibyll. et μηχανίτης quoque non per se cognitum est sed ex Minervae cognomine μαχανίτις, quod Coraes codd. nonnullorum auctoritate in μαχανᾷτις mutat, sed vulgato opitulatur synonymon τεχνίτις. Genitivis nominum in σις exeuntium ionicis subjici possunt αἰρεσιώτης, pro quo etiam αἰρεσίτης dicitur, et hoc anti-

1) Ἀλοίτης p. 383. typographus posuit pro ἀλείτης. Diectasin cum pleonasmo conjungit Diaconus ad Hes. Scut. 35. ἄγροῶτης καὶ ἄγροιώτης.

quius στασιώτης tertiumque ταξιώτης, quod Hermannus ad Oed. Col. 678. a verbo ταξιούσθαι potius quam a nomine ductum censet, sed obstat accentus; nam verbalia oxytona sunt βεβαιωτής, γεφυρωτής, δεξιωτής, δικαιοτής, ἐλευθερωτής etc. Etiam ἀσπιδιώτης, cui Sophocles nativam formam ἀσπιδίτης praetulit, a puro principio deducere tentant EM. 157, 26. Epim. I. 86. τὸ ἀσπιδιώτης, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, ἀσπιδίτης, δηλονότι πλεονασμὸς τοῦ ὠ· εἰ δὲ παρὰ τὸ ἀσπίδιος παράγωγον, οὐ πλεονάζει, ὥσπερ ἴδιος ιδιώτης, ἥλιος ἡλιώτης, εὔιος εὐιώτης, quibus ex Anth. accedit ῥρειώτης et quod plus mirationis habet ὑλειώτης, Panis epitheton qui saepius vocatur ὑληωρός, nec alienum est παραλιώτης ²⁾ quippe a παραλία derivatum non a παραλίτης, cujus origo est πάραλος. Bacchi cognomen φοιταλιώτης in hymno abecedario annuitur congeneri φοιταλιείς quomodo idem deus ab Oppiano vocatur. Sed a non puro pagi nomine Δειραδες demoticum Δειραδιώτης, a σπάργανον σπαργανιώτης, latinumque hamiola de graeco χαμός flexum. Σκευοφοριώτης vero non a σκευοφορίτης, nam neque hoc reperitur neque λικνοφορίτης, μισθοφορίτης aliudve his simile, sed a σκευοφορία ut λιποσιραιιώτης, vel a nomine instrumenti, de quo Pollux loquitur X. 17. σκευοφόριον ᾧ τὰ σκευὴ ἐκομίζετο — τὸν μέντοι σκευοφόρον Εἵπολις σκευοφοριώτην παίζων ἐκάλεσε (Fragm. I. 530.) qui lusus, opinor, positus est in corruptione nominis proprii ut si quis armigerum appellet armigerionem. Aliud a pari principio diverse flexum subjicit Stephanus Ὀμόλιον — τὸ κτητικὸν Ὀμολώιος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὠ, sed pars major auctorum ad Ὀμόλη vel ὁμολος refert v. C. IV. §. 3. fin. — In commissura vocabulorum ὠ interpositum

2) Novitia scriptura est παραλεώτης ut ἐπαρχεώτης, ταξεώτης. Βαλανεώτης si balneatorem significat v. Proll. 376. a βαλανεῖον derivatum est ut κουρεῖον κουρεῶτης. Pro κεφαλιώτης, quod ad Phr. 790. attuli, Bekkerus in Phot. Bibl. LXXX. 56. a. 36. (p. 105 Hoesch.) edidit κεφαλαιώτης. In Choerob. Orth. 262, 27. τὰ διὰ τοῦ ὠιτης διὰ τοῦ ὠ γράγεται ἢ (scr. εἰ) καθαρεύει ἢ παραλήγουσα, στρατιώτης, κυβερσιώτης, τοξιώτης (ταξ.) pro secundo fortasse Συβεριώτης scribendum est i. q. Συβέριος Steph.

esse non probatur exemplo in EM. 390, 40. proposito εὐηπέλεια ἢ εὐετηρία ὡς Καλλίμαχος ἔν τ' εὐωπελία παρὰ τὸ πέλω ὠπελῆς καὶ ἐν συνθέσει εὐωπέλεια καὶ τροπῇ εὐηπέλεια, quod ipsum Bentlejus in Callimachi loco Cal. 135. restituit pro vulgato εὐημερία nihil moratus perversam Grammatici de trope sententiam.

§. 3. Ad verborum flexus transgressis primo vestigio obtruduntur tria perfecta, quibus ω insinuatum dicitur. Unum affert Choeroboscus Orthogr. 210, 30. EM. 306, 46. τοῦ ἔθω ὁ μέσος παρακείμενος εἶθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω εἶωθα. De altero Schol. A. ad Π. III. 272. τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενος ἦρμαι, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἦρτο, συστολῇ ἄρτο, ἐπενθέσει τοῦ ω ἄωρτο. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ β' ποιήματι (ὑπομνήματι vel τμήματι) τῷ περὶ παθῶν Διδύμοι. Utrumque comprehendit Epim. I. 34. sed addit nonnullos ἄωριο ex ἦριο factum putare πλεονασμῷ τοῦ α, quo nihil utimur. Tertium est ἀφέωκα, de quo duae fuerunt sententiae: κατὰ μὲν Φιλίξενον κατ' ἐκβολὴν τοῦ ι καὶ πρόσθοον τοῦ ω εἶκα ἔωκα, κατὰ δὲ μετροποιίαν ὡς τὸ παρώχηκε Epim. I. 57. quae sic scribenda sunt κατὰ δὲ ἄλλους κατὰ μετατροπὴν³⁾ τοῦ η εἰς τὸ ω ὡς τὸ παροίχωκε ἀντὶ τοῦ παρώχηκε v. Schol. II. X. 252. Utramque confudit EM. 176, 46. ὁ παρακείμενος ἀφεῖκα, εἶτα ἐλλείψει τοῦ ι καὶ πλεονασμῷ ἀφέωκα. Οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφιβαλλόμενα παραλαμβάνειν· ἀλλ' ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πέπτηκα πέπτωκα, οὕτως ἡκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἔηκα καὶ τροπῇ ἀφέωκα. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν· quorum enuntiatorum secundum postponendum est tertio; nam verba οὐ δεῖ δὲ—dicta sunt adversus eos qui ἔωκα ex ἔηκα conversum putarent perfectum ἦκα aoristo primo per omnia simile assumentes, quod illi improbant quia hoc perfectum maxime controversum est; nam ἦκα, ἀφέηκε, ξινέηκε nullo loco legitur quin pro aoristo haberi possit et omnino synemptosis horum temporum, ut ipsi ajunt tropae patroni, prorsus insolita est Epim. I. 57. EM. p. 106, 56. p. 317, 51. Eust. 1769, 57. quo accedit quod verbo εἶωθα accommodari ne-

3) Hoc Bastius ad Greg. 846. reposuit ex EM. 107, 2.

luit, nam ἦθα nemini cognitum ⁴⁾ neque comprobatur perfectis πέπτωκα et ἔρρωγα, quae vocalem $\bar{\omega}$ communicantum derivatis πτώσσω πτωχός, ῥώξ etc. Herodianus utriusque partis fuerit, neque ex illo EM. loco clare cognoscitur neque ex Epim. II. 338, 24. ubi rursus diversorum auctorum placita compinguntur: ἀπαιωρήσας ⁵⁾ ἐκ τοῦ αἴρω πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\omega}$ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔθω εἶθα εἴωθα καὶ τὰ κρηῖνα πλεονασμῷ τοῦ ϵ ἀφείκα καὶ τὸ μακρὸν εἰς μακρὸν ἐφέωκα καὶ ἀφείωνται. Ὁ Ἡρωδιανὸς ταῦτα ἐν τῷ κατὰ πάθη (sic). Hodie neque pleonasmus probatur neque trope τοῦ μακροῦ εἰς μακρὸν sed ectasis \bar{o} brevis, quod in ἔολπα et ἔοργα apparet. Quemadmodum ab ἀγείρω proficiscitur ἀγορά, ab ἐγείρω ἐγρήγορος ἐγρήγορμαι, μείρομαι μέμορμαι, sic ab αἰείρω fingi potuit perfectum ἦορμαι, ἦορτο sed quia literae $\eta\theta$ a principiis vocum remotae habentur, successit ἄωρτο, eademque varietas in affinibus ἀορτήρ, ἀορτέω i. q. ἀερτάζω, αἰώρα, ἀπήορος παρὰ τὸ αἰείρω EM. 121, 24. ⁶⁾ v. Techn. 124. — Non ita longe manavit opinio de pleonasmo subiectivi: τὸ ἀλώω ἡβώω ἢ ἐπαύξησιν χρονικὴν ἔσχον ἢ πλεονασμὸν τοῦ $\bar{\omega}$ EM. 237, 34. δῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\bar{\omega}$ δώωσι p. 294, 18. quo verius est quod primo loco ponitur, hoc est tempora syllabica aucta esse, ἀλώω ex ἀλόω v. Techn. 213. quae ectasis a prima persona furtim translata est ad tertiam ἀλώῃ ut δώῃ quasi a prima δώω id est δῶ.

§. 4. Verum non singulas solum vocales sed etiam syllabas e vocali et consona compositas vocabulis inseri mediis publica olim fuit persuasio commenticiis fere excitata exemplis, quibus examinandis in alio libro operae impendi satis. Quapropter hoc loco tantummodo genera hujus parectasis notabo. Pars maxima constat e paragogis,

4) Schol. Eur. Hec. 355. ἔθω ὁ μέλλων ἔσω, ὁ παρακείμενος ἦκα, ὁ μέσος ἦθα καὶ ἀτιτικῶς εἴωθα, haud dubie εἶκα et εἶθα scripsit ut alii.

5) Hic et in Gud. 62, 43. aliquid intercidit hujusmodi ἀπὸ τοῦ αἴρω αἶρα καὶ πλεονασμῷ αἰώρα, ἐξ οὗ τὸ αἰωρέω. Integrius Zonaras 230. αἴρω αἶρα πλεονασμῷ αἰώρα.

6) Ἀπήορος, παρήορος, συνήορος rectius sic scribuntur quam cum iota; nam si verbi αἰείρω perfectum secundum artem fingimus, non ἦορα dicimus sed ἦορα. Παρήορος Homero exemit Spitznerus.

quae non bisyllabam, ut pleraque, terminationem habent sed trisyllabam velut λεπτακινός, φυζακινός, quae Choeroboscus Orth. 180, 4. ex λεπτινός, φυζινός orta dicit παρ-εντεθείσης τῆς ακ συλλαβῆς, alii pleonasmō τῆς κι v. Proll 319. quia longe usitatio est paragoge ινος non solum substantivorum ἐργατίνης, συνεργατίνης, sed etiam adjectivorum μαλθακινός, χθιζινός p. 200. Illa tamen trisyllaba inusitata sunt. Nec legimus usquam εἶδιμος et ἴδιμος, quae illi usitatis εἰδάλιμος et ἰδάλιμος fundamenti loco substernunt p. 84. quia a κῦδος κύδιμος, a πένθος πένθιμος nascitur; sed verborum fictores nequaquam hanc sibi legem injunxerunt ut omnia ad unum finem dirigerent; neque dubium quin ab eodem κῦδος et κύδιμος fingi potuerit et κυδάλιμος, quod illi antiquitate antecedit. Haud justior est suspicio de verbis πυκταλίζω, ποιναλίζω etc. quae quia cum primitivis, unde orta sunt, nullo internodio cohaerent, intrinsecus aucta perhibentur. Ab alia causa profecta sunt epenthesis exempla, quae Suidas proponit Ἐλκεσίπεπλος ex Epim. I. 176. his verbis: τὸ ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλάκις εἰς τὸ ε μεταβαλλόμενον καὶ τὴν α συλλαβὴν προσλαμβάνει, ἔλκω ἐλκόπεπλος ἐλκέπεπλος ἐλκεσίπεπλος, πρῶτος πρωτόλαος πρωτέλαος πρωτέσιλαος, πηγός πηγόμαλλος πηγέμαλλος πηγεσίμαλλος. Ἐνιοὶ δὲ αὐτὰ ἀπὸ μέλλοντος σχηματίζουσι τῶν διπλῶν μὲν ἀναλυμένων, τοῦ δὲ ε παρεμπύπτοντος, ἔλξω ἐλξίπεπλος ἐλκεσίπεπλος, πῆξω πηξίμαλλος πηγεσίμαλλος. Hanc analysin futura in ξω et ψω exeuntia in synthesisi interdum admittunt ἀρχεσίμολπος, θελγεσίμυθος, καμπεσίγυιος Proll. 143. et restituta thematis vocali brevi λιπесήνωρ, eandemque evolutionem Schol. A. ad II. XIII. 340. futuro inusitato τμήσω (ιμῆσις) adhibet τὸ τμησίχροας ἀνέπτυξε ποιητικῶς ταμεισίχροας εἰπόν, quomodo a τλήσω proxima via τλησι-κάρδιος deductum est, per tramitem ταλασίφρων ut δαμασίφρων. Hac igitur ratione ἐλκεσίπεπλος dici potest ex ἐλξίπεπλος diductum esse. At ea non convenit ad nomina quibus nullum ejusmodi futurum antecedit; sicut Ἀλφειόβοια, Μενεσικράτης, ἐγρεσίκωμος, φερεσσίπονος, quibus nescio an etiam ἀρχεσίμολπος adjici debeat propterea quia

$\overline{\rho\chi\iota}$ in synthesisi non reperitur. Haec igitur si comparamus
 um $\overline{\alpha\rho\chi\acute{\epsilon}\kappa\alpha\kappa\omicron\varsigma}$, $\overline{\varphi\epsilon\rho\acute{\epsilon}\pi\omicron\nu\omicron\varsigma}$, $\overline{\epsilon\gamma\rho\epsilon\kappa\acute{\upsilon}\delta\omicron\iota\mu\omicron\varsigma}$, $\overline{\mu\epsilon\nu\acute{\epsilon}\chi\alpha\rho\mu\omicron\varsigma}$, fidem
 cquirunt qui syllabam $\overline{\sigma\iota}$ interjectam esse arbitrantur. Nec
 umen obliviscendum est vocabulorum compositores non
 rohitectorum similes esse neque habuisse perpendicularia et
 ormas et regulas ad quas opera sua exigèrent sed saepius
 pecie quadam analogiae duci quam veritate. Praelucen-
 bus igitur adjectivis cum futuro in $\overline{\epsilon\sigma\omega}$ exeunte copulatis
 $\overline{\kappa\epsilon\sigma\acute{\iota}\mu\beta\rho\omicron\tau\omicron\varsigma}$, $\overline{\alpha\rho\kappa\epsilon\sigma\acute{\iota}\gamma\upsilon\iota\omicron\varsigma}$, $\overline{\omicron\lambda\epsilon\sigma\acute{\eta}\nu\omega\rho}$, $\overline{\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\acute{\iota}\delta\rho\omicron\mu\omicron\varsigma}$ etc.
 and mirandum est a verbis puris similitudinem traductam
 esse ad non pura $\overline{\alpha\rho\chi\epsilon\sigma\acute{\iota}\mu\omicron\lambda\pi\omicron\varsigma}$ etc. De $\overline{\pi\eta\gamma\epsilon\sigma\acute{\iota}\mu\alpha\lambda\lambda\omicron\varsigma}$ vix
 liquis decernat utrum ex $\overline{\pi\eta\chi\acute{\iota}\mu\alpha\lambda\lambda\omicron\varsigma}$ productum sit an ut
 le dicit. Sed synecdrome maxime convenit proprio $\overline{\Pi\rho\omega\epsilon\sigma\acute{\iota}\lambda\alpha\omicron\varsigma}$,
 quod omnes consentiunt conformatum esse ad
 xemplum adjectivorum cum dativo junctorum $\overline{\alpha\nu\theta\epsilon\sigma\acute{\iota}\chi\rho\omega\varsigma}$,
 $\overline{\lambda\gamma\epsilon\sigma\acute{\iota}\delta\omega\rho\omicron\varsigma}$ (cui appositum est $\overline{\alpha\lambda\gamma\epsilon\acute{o}\delta\omega\rho\omicron\varsigma}$), $\overline{\epsilon\rho\nu\epsilon\sigma\acute{\iota}\pi\epsilon\pi\lambda\omicron\varsigma}$,
 $\overline{\nu\tau\epsilon\sigma\acute{\iota}\epsilon\rho\gamma\omicron\varsigma}$, $\overline{\nu\alpha\nu\sigma\iota\beta\acute{\alpha}\tau\eta\varsigma}$, $\overline{\omicron\rho\epsilon\sigma\acute{\iota}\tau\rho\omicron\varphi\omicron\varsigma}$, $\overline{\Gamma\alpha\lambda\alpha\chi\acute{\iota}\delta\omega\rho\omicron\varsigma}$ tan-
 uam a dativo $\overline{\tau\omicron\iota\varsigma\ \gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha\chi\iota}$ Parall. 278. eodemque aberrasse
 omina primae declinationis $\overline{\pi\omicron\epsilon\sigma\acute{\iota}\tau\rho\omicron\varphi\omicron\varsigma}$, $\overline{\pi\omicron\epsilon\sigma\acute{\iota}\chi\rho\omicron\omicron\varsigma}$, $\overline{\omicron\rho\epsilon\epsilon\delta\acute{o}\tau\eta\varsigma}$,
 quod est Apollinis sive Solis epitheton tempesta-
 um rectoris sicut Ceres cognominatur $\overline{\omicron\rho\eta\varphi\acute{o}\rho\omicron\varsigma}$, postremo
 $\overline{\epsilon\lambda\lambda\eta\sigma\acute{\iota}\theta\upsilon\mu\omicron\varsigma}$ pro $\overline{\alpha\epsilon\lambda\lambda\acute{o}\theta\upsilon\mu\omicron\varsigma}$ (ut $\overline{\alpha\epsilon\lambda\lambda\acute{o}\pi\omicron\upsilon\varsigma}$). Eadem vis
 ynecdromae apparet in $\overline{\mu\upsilon\rho\iota\omicron\nu\tau\acute{\alpha}\kappa\iota\varsigma}$ pro $\overline{\mu\upsilon\rho\iota\acute{\alpha}\kappa\iota\varsigma}$, quod
 ssimulatum est adverbio immutabili $\overline{\acute{\epsilon}\kappa\alpha\tau\omicron\nu\tau\acute{\alpha}\kappa\iota\varsigma}$, et quae
 um eodem genere numeralium cohaerent $\overline{\acute{\epsilon}\kappa\alpha\tau\omicron\nu\tau\alpha\chi\acute{\alpha}\rho\eta\omicron\varsigma}$,
 $\overline{\nu\rho\iota\acute{o}\nu\tau\alpha\rho\chi\omicron\varsigma}$, $\overline{\chi\iota\lambda\iota\omicron\nu\tau\alpha\epsilon\tau\acute{\eta}\varsigma}$ v. ad Phr. 765. abstracta sunt
 d similitudinem eorum quae a $\overline{\tau\rho\iota\acute{\alpha}\kappa\omicron\nu\tau\alpha}$, $\overline{\pi\epsilon\nu\tau\acute{\eta}\kappa\omicron\nu\tau\alpha}$ etc.
 riuntur. Prorsus supervacanea est epenthesis qua Schol.
 l. XV. 526. utitur $\overline{\Lambda\alpha\mu\pi\epsilon\tau\acute{\iota}\delta\eta\varsigma}$ $\overline{\acute{\omega}\varsigma\ \pi\acute{\alpha}\chi\omicron\varsigma\ \pi\acute{\alpha}\chi\epsilon\tau\omicron\varsigma\ \pi\lambda\epsilon\omicron\alpha\sigma\mu\tilde{\omega}\ \tau\omicron\upsilon\ \epsilon}$, scr. $\overline{\Lambda\acute{\alpha}\mu\pi\omicron\varsigma\ \Lambda\acute{\alpha}\mu\pi\epsilon\tau\omicron\varsigma\ \acute{\omega}\varsigma\text{---}\pi\acute{\alpha}\chi\epsilon\tau\omicron\varsigma\ \pi\lambda\epsilon\omicron\alpha\sigma\mu\tilde{\omega}\ \tau\omicron\upsilon\ \epsilon\ \kappa\alpha\acute{\iota}\ \tau}$. Sic enim saepius terminatio primitiva sine
 lla intellectus mutatione protenditur ulterius $\overline{\gamma\alpha\mu\varphi\acute{\eta}\ \gamma\alpha\mu\eta\lambda\acute{\eta}}$, $\overline{\kappa\acute{o}\lambda\omicron\varsigma\ \kappa\omicron\lambda\omicron\beta\acute{o}\varsigma}$, $\overline{\acute{\alpha}\pi\epsilon\iota\rho\omicron\varsigma\ \acute{\alpha}\pi\epsilon\acute{\iota}\rho\iota\tau\omicron\varsigma}$, $\overline{\acute{\epsilon}\mu\pi\epsilon\iota\rho\omicron\varsigma\ \acute{\epsilon}\mu\pi\epsilon\acute{\iota}\alpha\mu\omicron\varsigma}$ et alia quae ex Proll. peti possunt. Sed nulla harum
 ationum solvitur nomen quod EM. 356, 41. consueto ar-
 ificio enodare studet: $\overline{\acute{\epsilon}\pi\eta\tau\acute{\eta}\varsigma\ \acute{o}\ \lambda\acute{o}\gamma\iota\omicron\varsigma}$ · $\overline{\pi\alpha\rho\acute{\alpha}\ \tau\acute{o}\ \acute{\epsilon}\pi\omega\ \tau\acute{o}\ \acute{\epsilon}\gamma\omega\ \gamma\acute{\iota}\nu\epsilon\tau\alpha\iota\ \acute{\epsilon}\pi\eta\varsigma}$ · $\overline{\acute{\epsilon}\delta\epsilon\iota\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \acute{\iota}\sigma\omicron\sigma\upsilon\lambda\lambda\alpha\beta\epsilon\acute{\iota}\nu\ \tau\tilde{\omega}\ \delta\acute{\eta}\mu\alpha\tau\iota}$ · $\overline{\kappa\alpha\acute{\iota}\ \tau\lambda\epsilon\omicron\nu\alpha\sigma\mu\tilde{\omega}\ \tau\acute{\eta}\varsigma\ \tau\eta\ \acute{\epsilon}\pi\eta\tau\acute{\eta}\varsigma}$, quod alii $\overline{\acute{\epsilon}\pi\acute{\eta}\tau\eta\varsigma}$ scripserunt

παρὰ τὸ ἔπος Schol. Od. XIII. 352. sed par in utroque difficultas, sive speciem consideramus sive potestatem. Nam ἔπης inusitatum est neque aliud hujusmodi substantivum a praesenti verbi barytoni proficiscitur v. Parall. 134. Et qui ἐπήτης ad ἔπος retulerunt vereor ut substantivum in ἡτης nullum invenerint a simili nomine derivatum; nam pro ἐρκήτης jam dudum repositum est ἐρκίτης ut καρφίτης, τεναγίτης, τεμενίτης, φεγγίτης, ζευγίτης etc. Discrepat vero etiam significatio, siquidem ἐπητής accipitur pro λόγιος, ἔπος vero nunquam sic ut λόγος transfertur ad animum. Has turbas auget adjectivum ab Apollonio usurpatum ἐπητής, quod nec speciem adjectivi habet nec significatum homerico ἐπητής similem; etenim illo loco ὡ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες εἰσὶ non λόγιοι sive συνεταὶ intelligi possunt sed ἦπιοι, quomodo ἐπητύς quoque dicitur non prudentia sed comitas⁷⁾. Hoc ἦπιος autem in EM. quidem ad idem illud ἔπω τὸ λέγω refertur sed harum quoque notionum difficilis conciliatio; nam quod εὐπρος-ἦγορος et affabilis in hunc intellectum feruntur, praepositione efficitur. — Sponsore egent Hesychii glossae Ἀιταβυγᾶς εἶδος ὀρνέου καὶ αἰταγᾶς, Σανδαλαράχη χρώματος εἶδος pro σανδαράχη, nisi hoc ipsum reponendum est, Σωγάσαι σῶσαι et quod a Comicorum aliquo fictum videtur Ἀσπακάζομαι ἀσπάζομαι πέπαικται, quasi a nominativo ἄσπαξ. Epenthesis bisyllabae speciem praebet παῖδες Βορειόνεω Oppian. Cyn. II. 623. pro Βορέου positum tanquam a recto Βορειόνης quod a Βορείων propagari potuit ut a Γηρύων Γηρυόνης. Cum Βορείων autem convenit primitivum quod Schol. II. II. 566. proponit τοῦ Ταλαϊονίδης ἢ κλίσις ἀπὸ τοῦ Ταλαΐων ut Sperchionides Ovid.⁸⁾ et alia quaedam Proll. 146 sq. Si vero mutato accentu scribimus Βορειονέω, is dualis est adjectivi Βορειόνεος pro Βόρειος positi, quomodo idem Oppianus pro inusitato ὀφείιος ascivit ὀφιόνεος. Σαφής σαφηνής et alia talia justius ad metaschematismos terminationum referuntur.

7) Adjectivum illud removetur si ἐπήτιδες scribimus a recto ἐπητής quod indicari videtur scriptura duorum codd. ἐπήτιες.

8) Sic et ab Ἀλφειός Dianae epitheton Ἀλφειονία (scr. Ἀλφειονία) ductum videtur.

§. 5. De pleonasmis casuum nominalium et verbalium brevi praecidam. Primum quod Tzetzes Exeg. 66, 26. et Eustathius 1412, 38. proferunt dativos *κύνεσι*, *στομάτεσι* insitione syllabae biliterae crevisse, nimis quam frivolum est. Attentione digniora sunt quae Apollonius de pronome tertiae personae disputat de Pron. 125. ἡ σφίσιν ἀπὸ τῆς σφίν ἐπεκτέταται et paullo post ἐπηυξήθη ἀπὸ μονοσυλλάβου τῆς σφίν, quo improbatur eorum sententia qui ut ἡμῖν, ἡμῖν ex ἡμεσιν, ὑμεσιν sic σφίν per syncopen ex σφίσι, hoc autem ex σφέσι natum dicerent. Idem indicat EM. 498, 14. τὸ „Καὶ σφιν,, οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ σφίσι βαρυτόνου ἀλλ’ ἀπὸ τοῦ σφίν (σφῖν) καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε τὸ πάθος, hoc est enclisin sequitur systole vocalis quam p. 738, 17. natura longam esse dicit ἡμῖν, ὑμῖν, σφῖν⁹). — Imperfecti et aoristi formas Alexandrinas ἐσχάζοσαν, ἐμάθοσαν Heraclides Eust. 1759, 36. epenthesi syllabae σα auctas censet sicut ἦν ἦσαν. Has vero Planudes Anecd. Bachm. II. 40. et Grammaticus in cod. Voss. ad EM. s. Δορυξόος cum aoristis verborum in μι comparat ἔδοσαν κατὰ μεταπλάσμον ἰωνικῶς ὡς ἦλθοσαν, εἶδοσαν, hoc est ἀντὶ τοῦ ἔδον, ἦλθον. Quam similitudinem copiosius exsequitur Choeroboscus Can. 535 — 537. eandemque syllabam verborum barytonorum personis tertiis addi, in altero genere detrahi docet, ἔφραμεν ἔφραν, ἔλεγον ἐλέγοσαν. — De perfectis activae formae duo pleonasmī titulo inscribuntur: ἐν τῷ ἀγήγοχα καὶ ἐδήδοχα συλλαβὴ ἐπλεόνασεν ἵνα ἐν τῇ β’ καὶ γ’ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχωσιν ὥσπερ τὸ ἀλήλιφα, ὁμώμοχα etc. Choerob. 570, 15. De primo aliter existimant auctores §. 1. producti. Ac si futuro ἐδέσω congruens perfectum ἦδεκα fingimus, hinc ἐδήδοχα fieri potuit epsilo in omicron mutato ut ἐνήνοχα. De passivo sic loquuntur: ἐκ τοῦ ἐλήλαται γίνεται τὸ ἐληλέδαται ἐπεντεθέντος πρὸ τοῦ α τῆς παραληγούσης τοῦ ε καὶ τοῦ ὀ

9) Charax in Anecd. 1153. ἐν τοῖς πληθυντικοῖς σφίσι, σφέας ἀναβιβάζεται ὁ τόνος οὗ σφισιν, καὶ σφεας, ἐπεὶ οὐ φύσει ἐβαρύνοντο ἀλλὰ κατὰ πάθος, σφῖν σφίσιν, σφᾶς σφέας (cf. Thiersch. Gramm. §. 204. n. 9.). Illud καὶ σφιν sumtum est ex Il. II. 670. Od. XVI. 252. iota, ut par est, brevi; caesura productum Quint. XI. 66. removit Spitznerus.

ὁμοίως τῷ ἀκηχέδαται Eust. 1570, 1. τὰ κατὰ πλεονασμὸν τῆς δα συλλαβῆς ὠνομάδαται, ἐρηρέδαται, πεφράδαται καὶ ἐσταλάδατο παρ' Ἡροδότῳ p. 234, 14. p. 1301, 1. Horum tria a re alienissima sunt quippe a dentalibus ducta, eodemque ἐρράδαται refertur ἀπὸ τοῦ ῥάζω EM. 377, 13. et ἀκηχέδαται ἀπὸ τοῦ ἀχάζω μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀττικῷ καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ε̄ ib. 48. Epim. I. 74, 1. sed haec ignota sunt verba istaque ratio neque homerico ἐληλάδαται convenit neque adespoto ἀπεςπάδατο id est ἀπεςπασμένοι ἦσαν, quod Hesychio pro mendoso ἀπεςπάδαντο restitui ad Aj. p. 403. His δα vel δε insertum esse nemo defenderit, sed paremptosin consonae quo jure Buttmannus impugnat, dicetur in loco hujus rei proprio. Clausulam huic sermoni imponunt infinitivi; μεθέμεν ἀπὸ τοῦ εἶναι καὶ πλεονασμῷ τῆς με εἶμεναι καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ ἔμεναι καὶ ἀποκοπῇ τῆς αῑ ἔμεν Epim. I. 276. EM. 575, 20. ἐπὶ τῶν εἰς ναι ἀπαρεμφάτων τοῦ δευτέρου ἀορίστου οἱ Δωριεῖς ἐπεντιθέασιν τὴν με συλλαβήν, δόμεναι βήμεναι EM. 282, 50. Epim. I. 200, 11. Accuratus Maximus Plan. Gramm. p. 95 sq. T. II. Bachm. οἱ ποιηταὶ ἐπεντιθέασιν τὴν με ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τῶν βαρυτόνων ἐνεσιώτων, οἵτινες οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, καὶ ἐν τοῖς τῶν μελλόντων πασῶν συζυγιῶν καὶ ἔτι τοῖς τῶν εἰς μῑ ἀορίστων. Quod hic dicit tempora reduplicata pleonasmum repudiare, oblitus est infinitivorum homericorum βεβάμεν et γεγάμεν (ἐκγεγάμεν) qui sequuntur formam verbi ἐστιάμεν ἐστάμεναι, aut eos praesenti subjecit ut EM. 224, 52. γεγάμεν παρὰ τὸ γέγημι et p. 750, 3. τεθνάμεν — τέθνημι, quod ineptum est; γεγωνέμεν fortasse ejusdem temporis esse putavit Ptolemaei sequutus scripturam II. XII. 337. Τετυφέμεναι et similia versus heroici mensura respuit, sed quod pro πεφνέμεναι Mus. v. 64. nunquam πεφνέμεν vel aliud hujusmodi legitur, haud fortuitum videtur. Infinitivus aoristi primi κατακρήμεν II. VII. 403. jam dudum sublatus est; σωσέμεν, ἀμειβεσέμεν, περσέμεν, quae Quintus verbis μενεαίνω VI. 243. VII. 43. εὔχομαι (precor) VII. 366. πειράωμαι XII. 20. subjunxit, temporis sunt futuri, τερσέμεναι aoristi passivi.

DISSERTATIO QUARTA

DE

METATHESI.

CAP. I.

De metathesi propria.

PROOEMIUM.

Metathesis sive hyperthesis nomen quam late vagetur
ceteris ostendit Apollonius in prooemio syntaxis c. II.
(14.) ubi de consequutione literarum disserit hunc in
nodum: στοιχεῖα ὑπερτίθενται, ἥνίκα ἡ καρδία κραδία,
παρὰ τὸ σκέπω τὸ σκέπος καὶ πέσκος· ἀλλὰ καὶ συλλαβαί,
ἥνίκα τὸ ἐξαπίνης ἐξαίφνης, τὸ ὄρωρεν ὥρορεν· ἀλλὰ καὶ
λέξεις, ὅτε ἡ οἰνοφόρος γῆ φερέοινος λέγεται οἶνος τε ἀνδρό-
νιοι γύνανδροι· ἀλλὰ καὶ λόγοι „Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα
παῖδας τε“ — „Εἴσω ἔεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν“. Ea-
dem ratione sed exemplis paullo diversis ambitum hujus
regionis describit Maximus Planudes in Grammatica p. 110.
Anecd. Bachm. T. II. et Append. Etym. Gud. 660, 20.
μετατίθενται στοιχεῖα κραδία καρδία, ἀτραπὸς ἀταρπὸς,
φάγανον φάσγανον, ὀλίγος λοιγός¹⁾, ἀλλὰ καὶ συλλαβαί,
ἥνίκα λακέρυζα ἢ κελάρυζα καὶ κεκρύφαλος ὁ κρυπτοκέφαλος.
Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις μετατίθενται οἷον εἴ τις τὰς σεμνὰς
θεὰς σεμνὰς λέγοι καὶ τὸ θεῖον ἄπυρον ἄπυρον θεῖον·
ἡ γὰρ καθωμιλημένη γλῶσσα ἐν ἐκείνῳ μὲν τὸ σεμνὰς προ-
κατατίθει, ἐν δὲ τούτοις τὸ θεῖον. Τὸν ἴσον δὲ τρόπον καὶ
λόγοι μετατίθενται ὡς τὸ καλούμενον σχῆμα πρωθύστερον,
ἥνίκα „οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας“
μετὰ γὰρ τὸ ἀπωσθῆναι τοὺς μοχλοὺς ἀνίενται αἱ πύλαι.

1) Eodem exemplo (ne quis corruptum putet) utitur Eustathius
b, 5. ὀλίγος λοιγός, ὀλισθος λοῖσθος et 143, 21. λοιγός παρὰ τὸ ὀλίγος
μεταθέσει τοῦ ο ὡς φασιν οἱ παλαιοί.

Ambo igitur praeter prothysteron, quod ad schematologiam pertinet, quatuor hujus a consueto declinationis genera numerant, primum literarum, alterum syllabarum, tertium illud quo vocabulorum conjunctorum partes transponuntur, quartum dictionum separatarum. Horum duo extrema in exitu hujus disputationis tractabuntur sed breviter modo strictimque quia ad alium locum pertinent, duo reliqua, si rem spectamus, unum sunt et in hoc metathesis nomen propriam sedem habet. Sic autem appellatur inconjugarum affectionum illa quam Josephus describit in Synops. 569. T. III. his verbis *μετάθεσις ἐστὶ στοιχείου μετακίνησις ἀπὸ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν τάξιν οἷον δαρτά δρατά, καρδία κραδία, κάρτος κράτος*. Haec quidem omnia de uno genere sumta sunt, quo literae ejusdem syllabae locum inter se commutant. Sed persaepe etiam vocales et consonae ex altera syllaba in alteram transmigrant; quo discrimine observato Scholiastes ad Od. III. 180. et Gregorius 489. duas hujus affectionis species constituunt nominibus distinctas: *διαφέρει μετάθεσις ὑπερθέσεως· ἡ μὲν γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ἑτέρῃ ὥς τὸ νοθεῖος ὀθνεῖος*. Plerumque tamen haec nomina indiscreta sunt, nec raro commutantur cum aliis: *βάρδιστοι κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ρ ὥς κραδία Hes. τὸ ἦκα παρὰ τὸ ἀκή κατ' ἀντιστροφὴν EM. 424, 8. μορτός καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ρ μοροτός Theogn. Can. 64, 2. ἀλλότοκον καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον p. 68, 17. et quod non minus ineptum est: ἀνλέγω καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω τροπῇ τοῦ ν εἰς γ EM. p. 6, 55. Zonar. p. 37. ἀπὸ τοῦ τάλας κατ' ἀναγραμματισμὸν ὁ Ἄτλας Eust. 962, 54. 2) ἐκ τοῦ ἄκρα κατ' ἀναγραμματισμὸν κάρα p. 700, 57. Nos vero his vocabulis, quibus plerique alias formae primitivae mutationes significant, omnino non utemur sed contenti erimus tralaticiis et in arte fixis adhibita illa Gregorii distinctione metathesis, quae proprie ita dicitur 3), et hyperthesis;*

2) Epitheton est apud Hesychium Ἄτλας ὁ ἄτολμος ἀπειθής.

3) Grammatici saepissime hoc nomine significant enallagen literarum qualiumcunque; *πίδαξ παρὰ τὸ πηδᾶν κατὰ μετάθεσιν τοῦ η εἰς ι*

quarum utriusque exempla per Grammaticorum libros in-
condite fusa in ordinem redigemus praetermissis quae nimis
temere effutita sunt.

§. 1. Metathesis species simplicissima et primum se
offerens est ea de qua loquitur EM. 718, 11. σκίφος τὸ
ξίφος διαιρέσει τοῦ ξ̄ εἰς κσ̄ καὶ ὑπερθέσει. Illud σκίφος
et huic similia σπέλλιον, ὕσδος dialecto aeolicae attributa
sunt vel doricae, sed reperiuntur quaedam longius divagata:
ἀψίνθιον εἶδος βοτάνης· τινὲς δὲ τῶν κωμικῶν λέγουσιν
αὐτὸ ἀσπίνθιον Zonar. 366. quo nomine Meinek. Com.
T. IV. 382. Diphilum usum esse suspicatur. Et instru-
menti bellici nomen, quo scriptores Byzantii utuntur, σπα-
λίων id est testudo sive vinea, sine dubio idem est atque
ψαλῖς, quo nomine absis sive opus concameratum vel te-
studinatum et nonnunquam etiam capreoli sive viticulae
fruticum significantur ut Moschopulus ait in Syll. Att. ἔλικες
αἱ τῆς ἀμπέλου ψαλίδες ⁴). Huc accedit glossematicum
ψοῖθος ἢ σποδός Theogn. Can. 26, 22. ψοθόν μέλαν Hes.
Cineris autem et fumi tam arctum est consortium ut non
mirum sit utrumque nominibus simillimis designari: ψόλον
(ψολόεν) τὸ μέλαν, τὸ σποδῶδες Schol. Nic. Th. 288. qui
etiam ἔχιδνα ψολόεσσα v. 129. interpretatur τεφρώδης, cum
ψόλος autem componitur ἄσβολος a Schol. Od. XXIV. 539.
ψόλον γὰρ τὴν ἀσβόλην λέγει. Latinum *spuo* in Techn. 32.
contuli cum ψύττω (φθύζω) et *scabo* cum ξέω. Semel

EM. 671, 20. ἀπὸ τοῦ κάζω κασμός καὶ κατὰ μετάρθειν κόσμος p. 532, 10.
ἐκπαγλος παρὰ τὸ πλήσσω μεταθέσει τοῦ η̄ εἰς ᾱ Schol. Il. 1, 146. et de
consonis φηρσί ἀντὶ τοῦ θηρσί κατὰ μετάρθειν Epim. I. 429. ἀλκή παρὰ
τὸ ἀρκῶ μεταθέσει EM. 65, 51. etc. Σέλευκός φησι τὴν δαῖτα στοιχείων
μεταθέσει δλαιταν εἶναι Athen. I. 19. B.

4) Schol. min. ad Soph. Aj. 1054. ψαλίδα εἶπέ τις τὴν σπαλίδα,
quod incertum est utrum absidem significet an pampinos tortiles; nam
hi similes torquibus, quae vulgo ψέλλια, ab Homero ἔλικες dicuntur
v. Schol. Il. XVIII. 401. a Sophocle in Fragm. ψαλίδες v. Ellendt.
Lex. Soph. s. h. v. Gregorius 598. de Aeolibus loquens τὸ ξίφος σκίφος
λέγουσι καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα, quomodo
etiam ille Schol. Soph. scripsisse videtur. Verba postrema καὶ τὴν —
a codd. absunt. Σφενδυνοὶ σπόνδυλοι Suid. fortasse syracusanum est
ut ψίν et ψέ cf. ψήν et σφήξ.

lecta *Spylli* pro *Psylli* in codd. Martian. Cap. VI. c. 671. p. 547. ed. Kopp. *spegma* Plin. XXXIV. 13. *Spycharion* in Inscr. cujus C. Schneiderus meminit in Gramm. 511. vel casus fudit vel consuetudo corripit. Sed *ascia* Vossius recte cum graeco ἀξίνη conjugare videtur sicut viscum cum ἰξός. Consonas vocabulorum graecorum medias hoc modo mutari exemplum unicum est et non certissimum φοῦσκος ὀξυκέφαλος Hes. id est φοξός. Duplici transgressione notabile est nomen nucularum τὰ πιστάκια et ψιπτάκια, cujus consona prima continet sigma ex principio secundae syllabae translatus; nam semiticum est *bistac* sive *pistac* v. Niclas. ad Geopp. T. III. 665. Graeci antiquiores βιπτάκια et ψιπτάκια appellant. Cetera quomodo a primis linguae architectis pronunciata sint, propter etymi ignorantiam discerni non potest.

§. 2. Consonarum simplicium nullae ad transponendum tam promptae quam semivocales interque has mobilitate excellit rho. Hinc igitur exempla petit Gregorius 488. οἱ Ἴωνες χρῶνται ταῖς μεταθέσεσιν· ἔστι δὲ μεταθέσεις ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας συλλαβῆς γίνηται δεύτερον, ἀτραπιτός ἀταριπιτός⁵), ἢ τὸ δεύτερον πρότερον, κραδία, τέτρατος, κρατερός. Haec pro affectis cedunt quia communis usus probavit ἀτραπός, καρδία, τέτατος, et etiam quia haec convenientiora sunt etymis τρέπω, κῆρ sive κέαρ, τέτταρες. De ultimo ex solo usu judicatur; nam Homerus ipse pro numerorum ratione variat non solum adjectivum κρατερός et καρτερός, sed etiam nomen κράτος et κάρτος. In usu vero dominantur duo sibi contraria κράτος et καρτερός, pro quo scriptores deterius notae κρατερός asceverunt idque etiam a librariis passim ad Atticos transfusum est v. Duker. ad Thuc. IV. 129. Herodianus vero de Dichron. 363. ed. Lehrs. hoc primo loco ponit, καρτερός hyperthesi affectum dicit. Sed affinium aliqua in suo quidque ordine perstant κάρτα κάρρων — κρατύς κρείσων. Ac si verum est quod suspicamur, horum omnium esse

5) Ἀταρπώ Parca quae vulgo Atropos vocatur v. Techn. p. 38. Eandem fortasse significat Hesychius Ἀταροῦ (Ἀταροῦς) χαλεπῆς.

unum principium *κάρα* et *κράτα* v. Techn. 128. sequitur hujus inconstantiae causam a natura proficisci. Allatis Gregorius p. 434. addit *τάφρος τάρφος* iterumque in Schol. Hermog. p. 1138. T. VII. Rhett. Gr. *παραφθορά ἐστὶν ἐὰν τὴν τάφρον τράφον εἴπῃς*, quod Koenius 338. ex Tabb. Heracl., Du Cangius ex Herodiani Epimm. (p. 125.) aliisque idem aetatis scriptoribus profert et nonnulli etiam ab Hesychio scriptum putant *Τράφος τάρφος* pro *Τράφος τάρφος*, sed ex aliis glossis *Ταρφήες κτερεῖσταιί, Ταρφήια ἐντάφια* colligi potest pro masculino *τάφος* nonnullos dixisse *τάρφος* et *τράφος* ut *στράχης* pro *στάχης*. Alia accumulatur Schol. A. ad Il. XXIII. 169. *ἡ διπλὴ πρὸς τὴν μετάθεσιν ὅτι δρατά εἶπεν ἀντὶ τοῦ δαρτά*, quam Schol. B. antistrophen nominat, tertius aliquis addit Aristophanem sic dixisse *δέδραται* in Pac. 1039. sed hoc est a verbo *δράω*, non ut in Schol. dicitur *ἀντὶ τοῦ δέδαρται· καὶ Ὅμηρος δρατὰ σώματα*. Hoc nonnulli aliter scripserunt *διὰ τοῦ ε δρατὰ ἀπὸ τοῦ δέρειν* (ut *φερτός*) sed vulgatam scripturam sequitur EM. 287, 10. Zonar. 572. *ὥς φθείρω φθαρτός, οὕτω δείρω δαρτά καὶ καθ' ὑπέρθεσιν δρατά ὥς ὀφιοσπαρτον ὀφιοσπρατον*, quo nomine fortasse poetarum aliquis appellavit illud quod a Tragico dicitur *τὸ γηγενὲς ὄφρος θέρως* Bacch. 1025. hoc est Cadmeum vel serpentis Colchici sementem, *θέρως οὔλοον ἀνδρῶν γηγενέων* Apollon. IV. 1034. Perdubium est quod ab EM. 148, 36. traditur: *ἀρπίδες τὰ ὑποδήματα παρὰ Καλλιμάχῳ — θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι, παρὰ τὸ ῥάπτω ῥαπίδες καὶ κατὰ μετάθεσιν ἀρπίδες ὥς ῥῆνες ἄρνες*. Nam illud *ῥαπίδες* sive *ῥαφίδες*, quod Hesychius quoque *ὑποδήματα* interpretatur, iota breve habere oportet ut *σκαφίδες*, *ἀρπίδεσσι* vero in Callimachi versu quem ex Hecale sumtum esse convenit (v. Naek. Hec. p. 70.) habet longum, neque dici licet poetice productum esse ut *μαινίδες*, *χειρίδες*, nam hoc conceditur modo paronymis quae longam habent antepenultimum, alpha autem ante *ρπ* correpte dici auctor est Trypho in EM. l. c. quare videndum ne *ἀρπίς* ab alio ductum sit principio *ἄρω*, unde alia calceamentorum vocabula *ἀρβύλη* et *ἀρτάριον* v. Proll. 124. et Amoris nomen aeolicum *ἄρπυς*, si

quidem hoc conciliatorem significat sive, ut germanice dicitur, copulatorem (Kuppler), quod secus videtur Meinekio Anall. 267. Sed nihil controversiae habent haec: *παρὰ τὸ τέρσω τερσιὰ καὶ ταρσιὰ παρὰ Σιμωνίδῃ* (Schneidew. p. 128.) καὶ καθ' ὑπέρθεσιν *ταρσιὰ* EM. 764, 25. quod ab etymo *τέρω* torreo longius discedit quam *ταρσός* et *θαρξία* Hes. eoque differt ab ante dictis, quorum nativa forma communi usui accommodata est, transposita poesi cessit. Ab eodem autem verbo ductum videtur cremiorum nomen *Γάρσανα φρύγανα Κρητες* Hes. id est *τάρσανα* et *Τραύσανον ξηρὸν πᾶν ἢ φρύγανον*, quod apud alios Glossographorum minus recte *τραίξανον* scribitur. Aeque certum est quod de nomine insulae traditur: *Κράπαθος ἀντὶ τοῦ Κάρπαθος κατὰ μετάθεσιν* Sch. Π. Π. 676. cujus ad exemplum Dionysius in Bassaricis urbem Cypri Carpasiam transnominavit *Κραπάσειαν*. Idem Homerus, prout tempus fert, modo *θάρσος* dicit modo *θράσος*, sed posteriorum scriptorum nonnulli hac opportunitate ita usi sunt ut illi fiduciae notionem subjicerent, alteri confidentiae v. Gesner. ad Lucian. Encom. Musc. §. 5. et Interpr. ad Thuc. III. 12, 1. Id igitur a superioribus hanc habet differentiam quod in pedestri quoque sermone dupliciter dicitur. Origo tamen utrique communis a verbo *τέρω* v. Techn. 292. cujus formam sequitur aeolicum *τέρσος* et hinc composita *Θερσίλοχος*, *Θερσαγόρας* pro *Θαρσαγόρας*, neque deserit adjectivum *θερμός*, quod saepe *τὸν θρασύν* significat ut *calidus* audacem atque *θαλπωρή* spem fiduciae genitricem. Ex verborum ordine huc pertinet *μάρψαι* et *βράψαι*, quae Hesychius eodem modo interpretatur *συλλαβεῖν*. Illud habet aliquam cum *ἀρπάσαι* et *rapere* similitudinem sed non tantam ut idem esse videatur, neque certa est illa ab ignoto nomine *μάρη* derivatio et repugnat utrique aoristus *μαπέειν*. Quamobrem in Techn. 47. ad hanc descendendi sententiam, literas illorum verborum principales esse tres *μαπ*, rho vero adventicium haberi oportere ideoque transponi *μάρπτω* et *βράπτω*. Hinc existimandum est de adjectivis *δυσβάρκανος*⁶⁾

6) Pselli versus quos Kuesterus citat ad Suid. s. *Δυσβάρκανος*, a Tittmanno editi sunt ante Zonaram p. CXVI. v. 41.

δυσβράχανος ὁ ἰδίςληπτος, quae ex altera verbi forma
 ῥάξαι pendent v. Techn. 49. Haec consilarii nostri ta-
 ti praetereunt sed non negligenter tractant verbum far-
 endi: πεφραγμένος ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος καὶ ἐφάρξαντο
 πὶ τοῦ ἐφράξαντο καὶ τὸ φρακτὸν φαρκτὸν, ὥστε
 πέρθεσις. Περί παθῶν EM. 667, 22. Addi poterant
 ῥηθeta ἄφρακτος id est ἀφύλακτος Hes. et ναύφρακτον,
 quod Dindorfius Aristophani tribuit Ach. 95. idemque
 grammaticorum quibusdam indiciis ductus poetas Atticos
 equaliter φάργνυμι et cetera scripsisse censet, non ut in
 odd. legitur v. Adn. ad Aesch. Pers. 63. ed. Oxon. 1)
 ἰτymon scrutantibus ex proximo occurrit ἔργω εἶργω. Nam
 hic compositum ἄερκτον Harpocratio, Suidas, ceteri inter-
 pretantur ἄφρακτον et ἔρκος περίφραγμα, hoc autem aeolice
 ἔρκος dicitur cognatumque habet ἄρκυς ἀπὸ τοῦ εἶργω EM.
 ἰγῖγῖγῖα, quod huic verbo adhaeret, in aspiratam mutato
 nascitur φάργω et traiectione facta φράγω, nomenque ρῆ-
 γος id est φραγμός littera φῖ destitutum ex formula a Gram-
 maticis data: οὐδέποτε εὑρίσκεται λέξις δισύλλαβος ἐν
 ῥῆσει ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων τῆς δευτέρας συλλαβῆς
 ἀπὸ δασέος ἀρχομένης Choerob. Can. 636, 8. His non
 aliena est Valckenarii conjectura Observatt. in N. T. p. 253.
 Γ. II. ab eodem φράττω nomen σφραγίς repetentis; cui
 nihil momenti adjicit Sophocles σφραγίδος ἔρκος tan-
 quam ἐκ παραλλήλου jungens Trach. 612. Nec multum
 habet quod hoc a poetis epicis et scriptoribus ionicis di-
 citur σφρηγίς, verbum autem et nomina ex eo apta alpha
 continent φράξας Herod. Apollon. ἐμφράξαι Nic. Th. 79.
 περιφράξαι Nonn. XLIV. 19. φραγμός et φράγμα Herod.
 iam apud hunc etiam φρηγμα legitur in Edd. vett. et alpha
 quoque non ab omnibus aequaliter pronunciatum esse pro-
 bat diversitas accentus v. Parall. 402. Verum hac super
 e nimis. Pro τρέπω nonnullos τέρπω dixisse ut ἀταρπός
 affirmant auctores in Techn. 38. nominati, contraque alii

7) Nescio quod ad exemplar formatum sit verbum *φάρκτεσθαι* τὸ *φράττεσθαι* Phot. ejusque imperativus *φάρκτου φυλακὴν σκεύαζε* Hes. Quisnam enim *δράκτεσθαι* dixerit pro *δράττεσθαι*?

aoristum ἐτράπην ad τέρπω referunt ut Apollonius: τραπεῖομεν τερφθῶμεν· εἴρηται δὲ κατὰ μετὰθesis ἀντὶ τοῦ ταρπεῖομεν. Et hoc modo etiam quinque aoristi activae formae explicantur δέρκω ἔδαρκον, πέρθω ἔπαρθον, ὅπερ γίνεται καθ' ὑπερβιβασμὸν ἔδρακον, ἔπραθον Choerob. Can. 625, 7. ἤμαρτον καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἤμβροτον 623, 20. δραθεῖν καθ' ὑπέρθεσιν ὡς κραδία EM. 285, 54. ἀπέπαρδε — ἔπραδε δὲ προτεταγμένου τοῦ ρ Suid. quod doricum esse colligimus ex dicterio illo νῦν τ' ἦνθεις ἐς χορὸν νῦν τ' ἔπραδες. In communi sermone et attico ἔπαρθον dicitur, dupliciter vero κατέδαρθον et κατέδραθον v. ad Buttm. 142. Ab his, quorum origo ultra memoriam jacet, differunt poetica illa a stirpibus puris derivata, unum δρῶ κατὰ παραγωγὴν δρέκω καὶ ἐν ὑπερθέσει δέρκω Zon. 490. alterum πρῶ πρήθω πέρθω v. Techn. 63. et 97. horum enim aoristi literarum ordinem non mutant nisi quod εὐδρακῆς dicitur et εὐδαρκῆς Hes. Verbi perfecti mutationem approbant ἐμβραμαι et βέβραμαι ab Hesychio allata pro εἵμαρμαι, et διέφρασαι παρὰ Ἰβύκῳ (Schneidew. 218.) ἔστιν ἔφθαρσαι καὶ κατὰ πάθος⁸⁾ ἔφρασαι καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἔφρασαι EM. 273, 24. Ergo ille quum coactus esset verbi ἔφθαρσαι secundam syllabam corripere, pro ἔφθαρσαι posuit ἔφρασαι, quia literae φ θ ρ non ita ut χ θ ρ consociari possunt; consonam minus necessariam rho fortasse dimittere noluit ob eam causam ne quis hoc pro secunda persona verbi ἔφθασμαι acciperet. Hinc ad declinationem nominum deducimur. Primum transitu e casu in casum literas transponi credidit Epim. I. 390, 13. Gud. 79, 4. παρὰ τὸ ῥήν ἢ γενικὴ ῥηνός καὶ κατὰ συστολὴν ῥανός καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἄρηνός, de quo et de dativo τέτρασι infra dicetur. Ad motionem pertinent βαρδύτερος et βάρδιστος. Haec enim nunquam ad eam formam revolvuntur quam Grammatici naturalem esse constituunt sed versus heroicus repudiat: παρὰ τὸ βάρος βαρύς καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ βαρδύς καὶ ἐν ὑπερθέσει βραδύς EM. 188, 22.

8) Ὑφεισιν dicere voluit sive ἐξαίρεσιν, non συγκοπὴν ut Sturzii opinatur.

Pleonasmo huic aliquid fidei conciliat latinum *bardus*, si quidem, ut Festus dicit, a graeco tractum est; nec multum discrepat significatio; nam οἱ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ Luc. Ev. XXIV. 25. uno verbo vocantur βαρυνκάρδιοι Psalm. IV. 3. Sed βαρδής tamen non reperitur neque sumi necesse est; nam in derivatis saepe literae aliter collocantur atque in primitivis ut τάρσος et ταργύς παρὰ τὸ τρέφειν EM. Ad ultimum distuli quorum aut auctores ignoti sunt aut scriptura ambigua: Δάρχη ἢ δράχη, Στάρτοι αἱ τάξεις τοῦ πλῆθους (accentu, si mendo caret, aeolico) Hes. nomenque arboris βάρβιλος et βράβυλος et piscium ἐγκαρσίχοι et ἐγκρασίχοι quod mire explicant Glossographi, οἱ χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες, ad haec Κάρνειος sive Καρνεῖος et Κράνειος Apollinis cognomen, de quo veteres ipsi certant utrum a Carno vate sumtum sit an ab arbore κράνεια v. Siebelis ad Paus. III. 13, 3. Eorum autem quae antea enumeravi alia a poetis versuum rotundandorum causa mutata sunt, alia statim a radice literas instabiles habuisse videntur. Ex indeclinabilibus unum huc trahit Eustathius 46, 7. ῥά ᾗρ, quod cum ᾗρα κάρα confert, sed rejicitur ab EM. 134, 8. ὁ ᾗρ σύνδεσμος οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ ῥά· ὁ γὰρ ῥά ἐγκλιτικός ἐστι καὶ ὑποτακτικός· ὁ δὲ ᾗρ οὐκ ἔστιν ἐγκλιτικός v. Diss. I. c. I. §. 2.

§. 3. Non ita saepe aliae vocales cum rho stationem commutant, primum ut metrum servetur, quomodo Aeschylus Ἀρταφρένης usurpavit, tum ob alias causas minus perspicuas ut gens Lyciae a plerisque Τερμίλαι, ab Hecataeo Τρεμίλαι dicta est, regio Τρεμίλη Anton. Lib. conditor Τρέμιλος Panyas. Appellativum τέρμινθος sive τερέβινθος Nicander in τρέμιθος vertit et ab hac forma Stephanus etiam nomen urbis Τρεμιθοῦς derivatum censet; a verbo στρέφω manarunt στρέφος et στέφος intellectu non multum diverso v. Techn. 302. ab ignotis fontibus τέρχνος quod Vossius cum *truncus* confert, et τρέχνος, hoc Dosiadae placitum, illud Maximo; περκνός et πρεκνός sive πρακνός Hes. sed nullum simile dorico σπέργυς παρὰ τὸ πρέσβυς τροπῇ τοῦ β εἰς γ πρέσγυς καὶ ὑπερθέσει σπέργυς. Περὶ παθῶν EM. 723, 17. nam hic non una consona loco mota est sed

duae. Verum et hoc extra causam est et quidquid proprio dialecti cujusdam gentiliciae colore distinguitur ut *Τέρτα ἢ τρίτη* Hes. *φαρετέρρων ἀντὶ τοῦ φαρετρέων ὑπερθέσει καὶ ἀναδιπλασιασμῷ* EM. 787, 39. et alia. Sed trope, cujus ille meminit, metathesi adjuncta adhibetur etiam verbo *ἔρδω παρὰ τὸ ῥέζω ὑπερθέσει ἔρζω καὶ τροπῇ δωρικῇ* EM. 179, 55. sed injuria; nam delta pro gamma substitutum esse ut in *δνόφος* etc. apparet ex nomine *ἔργον* et futuro *ἔρζω*, quibus accommodata sunt *ἔρκτης, ἔρκτωρ, εὐέρκτης* i. q. *εὐεργέτης* alteram formam sequuntur *ῥέκτης, κακοῤῥέκτης, αὐτορέγμων*. Familiaris vero haec metathesis est reduplicationi in sermone poetico *ῥερίφθαι, ῥερυνπῶμένος, ῥεραπισμένος* Choerob. Can. 555. Anecd. Ox. T. IV. 185. qui omittit *ῥερυνθῶσθαι* a Photio enotatum et alia v. *Parall.* 13. Metri causa poetae verbum *ἐγείρω* aliter cum nominibus brachyparalectis composuerunt, aliter cum contrario genere *ἐγερσίμοθος* et *ἐγρεσίκωμος*, iidemque *ἀνέγρετος* dixerunt ubi opus esset, *ἀνέγερτος* ubi liceret, ut in prosa dicitur *δυσδιέγερτος, διέγερσις, δημοεγέρτης* sive *δημεγέρτης* et ab *ἀγείρω* *σιταγέρτης* sed *λιναγρέτης* potius cum *αἰρεῖν* compositum ut *μαζαγρέτας* et *κωλαγρέτας* ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς Schol. Vesp. 693. quanquam haec quoque nonnulli ad *ἀγείρειν* referunt. Unum genus transgressionis publicam obtinuit auctoritatem, illud quod in dativis nominum syngenitorum pluralibus cernitur: *ἐν τῇ δοτικῇ μήτερσι* διὰ τὴν εὐφωνίαν ὑπερβιβασμὸς γίνεται τοῦ ρ καὶ τροπῇ παρακολουθεῖ τοῦ ε εἰς α, *μητράσι, πατράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι* Choerob. Can. 349, 28. quod verum est si hi casus a nominativis *μητέρες, πατέρες* declinati sunt terminatione *ες* in *σι* mutata. Sine hujusmodi trope nascitur numerale *ἐκ τοῦ τέτταρσι τέταρσι ἀποβολῇ καὶ ὑπερθέσει τέτρασι* EM. 754, 32. cujus exempla protuli ad Phryn. 409.⁹⁾ Hinc ordinale *τέτρατος μετάθesis ἰωνική* Schol. Od. III. 180. Ad derivationem pertinet *παρὰ τὸ κρέκω κρεκίς καὶ ὑπερβιβασμῷ κερκίς* Epim. 379,

9) Addi poterant Strab. X. 486. XIII. 582. Plut. Vit. X. Oratt. c. IV. 837. C. Longin. c. 39, 4. Diog. III. 56. Galen. de Meth. Med. I. 9, 72. T. X. In Lucian. Dial. Mort. VI. 2. nuper *τέτταρσιν* receptum est.

32. EM. 506, 3. nam *κρεκίς* non dicitur; et *Κερκολύρα Ἀλκμάν* ἀντὶ τοῦ *κρεκολύρα ἡχητικὴ λύρα*. ἔστι δὲ τοῦτο πάθος Zonar. 1190. nisi is temere confudit quae in EM. et Suid. distincte scripta sunt *Κερκολύρα ὄνομα τόπου* et *Κέρκος θύρα χαλκῇ Ἀλκμάν*. Hesychius *Κερκάς κρέξ τὸ ὄρνεον*. Ἔτερσε ἐφόβησε Hes. si recte ita scriptum est, ad ἔτερσε eandem relationem habet quam *terreo* ad *tremo*; ἔπερσε Hesiodium veteres non pro ἔπερσε acceperunt sed pro ἔπρησε Techn. 89. Montis macedonici nomen apud Photium etiamnum *Βρέμιον* scribitur, sed jam diu Kannius ad Conon. p. 61. correxit *Βέρμιον*. De proxima vocali haec accepimus: *κρίκος καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος* Epim. I. 223. quorum illud in communi usu positum simileque germanico *Kreis*, alterum, quo Latini utuntur, poetis relictum est; nam quod apud Pollucem legitur I. 94. *κίρκοι* — τὸ γὰρ *κρίκοι ποιητικόν*, Bekkerus in contrarium vertit *κρίκοι* — *κίρκοι*. *Κίρσος* πάθος τι περὶ τὸ σῶμα, ὅπερ τινὲς *ἰξίαν* φασίν, ἄλλοι δὲ *κρισσόν* Hes. *κισσός ἢ κριξός οἶδημα φλεβός καλεῖται καὶ ἰξία* Poll. IV. 196. quo loco codd. *κισσός* praebent; *κισσοῦς* οἱ νεώτεροι καλοῦσιν ἱατροὶ τὸ *ι* μετὰ τοῦ (τὸ) *κ* τιθέντες οὐ καθάπερ οἱ Ἀθηναῖοι Galen. de Tumor. XVI. 730. T. VII. Usitatus est *κίρσος* et *κισσώδης*, quod Schneiderus cum *σκήρρος* cognatum putat. Tertium est nomen urbis: *Κρίσα ὑπερθέσει Κίρσα καὶ Κίρρα*. *Λεωκρίνης* ἡγεῖται δύο πόλεις εἶναι δι' ἄγνοιαν τοῦ πάθους EM. 515, 18. Huic obsequitur Coraes ad Heliod. 93. sed nominibus illis diversas urbes significari probabiliter ostendit Ulrichsius in Itiner. Graec. p. 23. Eorum quae *ο* micron in syllaba principali habent notissimum est *βροτός* — *παρὰ τὸ μείρω μορτός ὑπερθέσει μροτός*, ἐπενθέσει τοῦ *β* ὥπερ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ἐξέστη τὸ *μ* Epim. I. 91. et 431. eodemque Theognostus rem deducit Can. 64, 2. cum subscriptione auctoris: οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Vox ignobilior est *βρόμος* καὶ καθ' ὑπέρθεσιν *βόρμος*. ἔστι δὲ τροφὴ τετραπόδων EM. 205, 3. *βόρμον* ὃν καὶ *βρόμον* Hes. quod Herodianus Epim. 213. *βρώμος* scribi jubet διὰ τοῦ *ω*. In usu praevalet *βρόμος*, quod aliquam habet cum *βορά* et figurae similitudinem et significationis; nam

ab alio edendi verbo γράω ductum est γράστις. — Κρόσσας κεφαλίδας τοῦ τείχους καὶ κρόσσους τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων παρὰ τὴν κόρσσην κατὰ μετάθεσιν· οὕτω Φιλόξενος EM. 540, 40. Gud. 348, 60. quibus paria leguntur in Schol. Π. XII. 258. Caput hominis uno modo κόρσση vocatur, pinnae murorum saepissime κρόσσαι et fimbriae vestium κρόσσοι constanterque adjectivum scribitur πρόκροσσος. Sed in illo vacillatur: Κόρσαι κεφαλαί ἐπάλξεις Hes. κορσωτή πτέρυξ pinna muri Lyc. 291. ubi in multis codd. κροσσωτή legitur. Utrumque cum κάρα κῶτα cognationis vinculo constrictum videtur unde etiam pinnae (τὰ πτερύγια τῶν τειχῶν) κρήδεμνα vocantur. Proximum est κρόταφος παρὰ τὴν κόρσσην κόρσαφος καὶ κόρταφος καὶ ἐν ὑπερθέσει κρόταφος EM. 541, 22. quod confirmat Pollux II. 40. τοῖς κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρσας λέγουσιν alique in Proll. 291. citati, quo minus probatur Eustathii originationis παρὰ τὸ κροτεῖν, quanquam hujus quoque verbi consonas principales a nonnullis transmotas esse docet Hesychius Κορτεῖν κροτεῖσθαι v. Meinek. Com. Fr. Vol. III. 188. Idem haec praebet: Κόρτος ὁ ἐν τοῖς κισὶ κρότων et Πόρχας ἐλάφος ἢ ταχεῖς, quae neque ex etymo judicari possunt neque scimus utrum recte sic scripta sint an a librariis perversa ut multa hujusmodi in hoc Glossario, exempli causa Ἐῦσαι κοιμηθῆναι pro ἀέσαι, Ἀχνημος νῆστις pro ἄκμηνος ut Valckenarius putat, Ἐκκομοδεύειν pro ἐκκοδομεύειν, Ἐένδυνεν pro ἐνέδυνεν, Πάληνη πλάνη, et quod ipse correctione egere vidit Νῆλος ἔριον, ἄμεινον λῆνος. Eadem cautio est et de aliis quae in progressu hujus sermonis a Glossographis petemus, et de verbo Θροννύεται τὸ ὀχεύεται Zonar. 1054. cui simile est nomen montis Θρόναξ in Schol. Theocr. XV. 64. pro usitato Θόρναξ, quod ipsum Hemsterhusius hoc loco substituit; nec suspicione caret Θροννύω sive potius Θρόννυμι, quod saltem aliter scribi oportebat Θρώννυμι ut σιρωννυμι. Etruriae urbem Cortonam quae a Polybio Κερτώνιον vocatur, Stephanus eodem nomine quo graecam appellat Κρότων, eademque confuderunt librarii in Dion. Antt. I. 26. Montem qui a Dionysio Per. Παρπανισός, vulgo autem Παροπάμισος dicitur, Nonnus Προπάνισον

transnominavit v. Proll. 415. Si *σπαργᾶν* et *σφριγᾶν*, ut in significatione competunt, ita etiam communitate stirpis conjuncta sunt, metathesi accessit trope vocalis et enallage consonae. Ex verborum inclinamentis huc revocatur aoristus ἡμβροτον ἀπὸ τοῦ ἡμαρτον κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ρ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ β Excc. in Cram. Anecd. Oxon. T. IV. 195, 7. Paris. T. IV. 236. Etymo propius est Ἑμορτεν ἀπέθανε Hes. quod ἡμορτεν scribi debet a verbo ἀμείρω sed significatione neutrali. Indeclinabilium unum adnumerat EM. 683, 4. Eust. 166, 30. παρὰ τὴν πρὸς γίνεται πρόσω καὶ κατὰ μετὰθесιν πόρσω καὶ τροπῇ πόρδω, quod a praepositione πρὸ longius illo discedit sed in usu communi plus auctoritatis habet. — De ypsilo neque Grammatici quidquam monent praeter tenebricosum illud EM. 784, 53. Ὑρτακος ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ῥύτακος, quae nominis proprii interpretatio esse videtur; neque ego plus afferre possum quam quod Hesychii glossae praebent Διαπύρσιος μέγας διαβόητος et Θυργανᾶν κινεῖν, pro quo κνύειν scribendum est auctore Aristophane qui Eccl. 34. θρυγονῶσα sive, quod etymo τρύω τρίβω convenientius, τρυγονῶσα τὴν θύραν et paucis interjectis τὸ κνῦμα et alio loco Thesm. 481. ἔκνε τὴν θύραν scripsit. Κύρνα κρανία in Parall. 338. ad latinum *cornus* applicui, quae graece κράνεια dicitur. Κύρβαντες οἱ τὸν κόρον (Jovem puerum) φυλάξαντες· βαίνειν γὰρ τὸ φυλάσσειν· ἢ ὡς Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ κρύβειν Κρύβαντες καὶ Κύρβαντες, ὅθεν καὶ κυρβασία Zonar. 1264. Eadem dicit EM. 547, 39. sed hic praetermisso Herodiani nomine qui hujus inventiunculae honorem sibi eripi facile patietur. Κυρβάδωμεν κρύψωμεν Hes. corruptum videtur ex κρυβάδωμεν hoc est κρυβάζωμεν a verbo κρυβάζειν. Pro Κρύμα εὔρημα jam alii reposuerunt κύρμα.

§. 4. Secundum in hac causa locum obtinet lambda. Βελτός ὁ βλητός Hes. ad illud genus transgressionis pertinet cui adjuncta est ectasis syllabae subsequentis πέρθω πρήθω etc. v. Diss. de Sync. P. I. C. II. §. 1. Sed simplicis et germanae metathesis exempla duo sunt, unum domesticum στλεγγίς et στελγίς, idemque lambda in rho verso

στεργίς et στρεγγίς, quod Erotianus improbat sed firmatur verbo latino *stringo* v. Technol. p. 55. alterum peregrinum βλάσαμον, quo Nicander usus est sed in secundo demum casu βλασάμοιο alpha secundae syllabae correpto, quod in recto βάλασαμον producit. Horum obliti Technologi morantur in verbo ἔλδω παρὰ τὸ θέλω τοῦ ᾧ τραπέντος εἰς δ̄ κατὰ Μακεδόνας καὶ ὑπερθέσεως γενομένης· καὶ ἐκ τοῦ ἐθέλω ἐδέλω καὶ ὑπερθέσει ἐέλω EM. 317, 29. quam enallagen dentalium δ̄ et ᾧ aeolicam dicere solent δάσος θάσος, μήδω μήθω, sed neutrum horum legitur; et illorum quoque verborum cognatio parum explorata est. Ad explicandum adjectivum φολκός Buttmannus in Lexil. I. 246. finxit verbum φέλκω, quod pro πλέω dictum esse vult tenui in aspiratam versa; probabilius est ἔλκω ὀλκός. Nomen urbis Βέλβινα in codd. Ptolemaei Βλέμινα scribitur. Unius Hesychii auctoritate nituntur Ὀλχος ἐνέδρα et Φύλλειν ἀδολεσχεῖν corrupta fortasse ut multa in hoc mendorum omnium conciliabulo. Aliam ejusdem glossam Ἐλπος ἔλαιον στέαρ et Ἐλφος βούτυρον Kuesterus cum λίπος confert; ab illo derivatum videtur ὄλη τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον Schol. Theocr. II. 156. Γλία glus sive γλοία et quod Glossographi huic interpretamenti loco subjiciunt κόλλα, item χλόη et χολή (Techn. 25.) num congenerata sint, arbitrentur qui volent¹⁰⁾ sed φλοιός et φελλός composui Techn. 31. auctore Pausania VIII. 12, 1. ταύτης τῆς δρυὸς τὸν φλοιὸν Ἴωνες φελλὸν ὀνομάζουσι, nec piget conferre σκελλός id est διεστραμμένος et σκλοιός ὁ σκολιός Arc. 37, 11. Quae sequitur liquida locum suum non deserit nisi in reduplicatione verborum μείρωμαι et σεύομαι. Τὸ ἔμμορε Ζηνόβιος καὶ Ἡρωδιανὸς οὕτω κανονίζουσι μείρω μέμορα καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ μ̄ ἔμμορα· ἀλλ' ἐλέγχει αὐτοὺς τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔμμορες Excc. Cram. T. III. 263, 24. quam sententiam Choeroboscus Can. 593. alio confirmat argumento: μέμορα καθ' ὑπερβιβασμὸν

10) Pro χολάοντα ἀνθοῦντα Hes. corrigitur χλοάοντα. Χνόα (χνοία) et χοίνιξ sive χοινίχη terminatione differunt, λάχνη sive λάχνος lana et χλαῖνα significatione, sed stirpes fortasse communes habent.

ἔμμορα· κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν ὅτι ἀορίστου ἐστὶν ἔμμορεν καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μῦ ἔμμορεν. Ἀηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔμμορον, *cujus exempla satis in promptu sunt*; de perfecto olim dubitabatur EM. 335, 26. εἰ γὰρ ἦν παρακείμενος, ἐμμόρασιν εἶχεν εἶναι, et brevius Epim. I. 156, 14. ἔμμορον οὐκ ἐμμόρασι, sed hodie hujus quoque temporis exempla quaedam evestigata sunt. *Germanum* est verbi σεύω perfectum σέσσυμαι καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ε̄ ἔσσυμαι EM. 383, 44. Epim. I. 156, 25. Restat vero singulare genus transmutationis, de quo agitur in EM. 788, 40. Schol. BL. ad Π. I. 190. παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον καὶ ὑπερθέσει φάσγανον· ἢ παρὰ τὸ φάσθαι (φάσαι) τὸ φονεῦσαι. Nostra sententia sic est: a primitivo φάω, *cujus* perfectum est πεφάσθαι, processit σφάζω praeposito sigma et hinc σφαγή, a quo σφάγανον derivari poterat; sed linguae auctores praeoptarunt sigma pleonasticum, quo gravius sonaret syllaba princeps, ab initio ejus transferre ad finem; mansit vero immotum in herbae nomine σφάγνος, οἱ δὲ φάσγανον Diosc. Mat. I. 19, 35. Eadem litera supposita a themate μίγω germani Graeci μίσγω derivarunt, degeneres σμίγω Medd. Mosq. p. 43. et alii v. Techn. p. 50. propriumque nomen Σμιγόλας v. Parall. 414. Mutarum nulla est quae migrationis suspicionem moverit.

CAP. II.

De hyperthesi.

§. 1. Hujus sunt genera multa et diversa pro numero et ordine literarum quae in discrimen veniunt. Prima et simplicissima ratio est ea qua consona vocali praeposita si postponitur eoque ex prima syllaba transit in alteram hoc modo νε-α ε-να, θε-ω ε-θω. Ἀπὸ τοῦ ἔννεα ὥφειλεν εἶναι ἐννεάκοντα καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἐνενάκοντα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πεντήκοντα καὶ οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ τῷ η̄ παραλήγονται, τούτου χάριν κατὰ συνεκδρομὴν ἐκείνων ἔτρεψε τὸ ᾱ εἰς η̄ καὶ γέγονεν ἐνενήκοντα Choerob. Orth. 213, 30. EM. 308, 48. Illud ἐννεάκοντα non legitur sed quod hinc

origo diversa est; a λέπω enim λεπίς sive λοπίς, a φλόος autem, quod non solum corticem arborum sed etiam cutem animantium significat (Techn. 314.), φολίς eodem intellectu et φλονίς. Quemadmodum vero primitiva inter se permutantur λόπος ὁ φλοιός Erotian. sic φολίς et φλονίς ab Hesychio eadem voce λεπίς explicantur id est squama piscium anguiumque Proll. 19. adn. et Athenaeus, quum λοφνίδα sive λοφνίαν vocari dicit τὴν ἐκ φλοίου λαμπάδα, nomen λόπος et φλόος synonymia niti videtur. Verbum κλοισπέυειν EM. 521, 23. dupliciter affectum credidit si pro eo quod vulgatum est κλοπιτεύειν κολοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ λ, hoc potius scriptum reliquit κλοτοπεύειν ἀντὶ τοῦ κλοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ τ καὶ ἀντιθέσει τοῦ ι εἰς ο. Sic enim Suidas κλωπέω κλωπιτεύω, κλοτοπεύω δέ, pro quo in Edd. vett. κλοποτεύω vel κλοπετεύω legitur. Horum unum in usu reperitur κλοτοπεύειν, sed hujus quoque origo ignota, significatio dubia est. Avis nomen κολλυρίων Aristot. H. Ann. IX. 23. p. 617. in codd. aliquot κορυλλίων scribitur et utroque modo Hesychius, casune incertum an quia Graeci ipsi variarunt. Paenulam antiquiores φαινόλην dixerunt, quae postea φελόνης appellata est. 'Ράδικες κυρίως οἱ τῶν φοινίκων κλάδοι· νῦν δὲ καταχρηστικῶς Sch. Nic. Th. 533. ubi scriptura vacillat ῥάδικες et ῥακίδες· eorumque prius Vossius in Etym. cum latino *radix* comparat, alterum Hesychius tuetur 'Ρακίδες κλάδοι accentu mendoso. Στεναγὴ πεπυκνωμένη Hes. librariis imputatur. A primitivo Σάραβον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον hyperthesi distinctum est paragon σαβαρίχη, quod Photius eodem modo interpretatur Teleclidem testem adhibens cf. Proll. 287. Malorum persicorum nomen duplex est δωράκινα, quod antiquius putatur, et ῥοδάκινα v. Niclas. ad Geopp. p. 669. Hyperthesin metathesi copulatam ostendit βρέφος, si sequimur veterum opinionem παρὰ τὸ φέρβω γίνεται φέρβος καὶ κατὰ μετάρθεσιν τῶν στοιχείων βρέφος EM. 213, 9. cujus ex sententia primum ερ in ρε mutatum, tum consonae beta et phi trajectae sunt. Sed alii hoc rectius ad βρίω referunt v. Techn. 275. Accepimus vero duo nomina ita contexta ut duarum syllabarum inter se contingentium al-

tera ab una incipiat consona, altera a duabus syllepsi colligatis, ἀριθμός et ἄγλαυρος, quorum illud primam et tertiam, hoc secundam et tertiam commutat; Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρόν εἶπε καὶ ὑπέρθεσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρός ἀμιθρῆσαι EM. 83, 42. quod Schneidewinus p. 125. ideo factum putat ut syllaba media produceretur, etsi ἀριθμός apud Lyricos saepius productum iota habet quam correptum. Ἄγλαυρος et ἄγραυλος quum alibi in codd. confusa sunt tum in Nic. Th. 62. nec praetermiserunt interpretes: ἄγλαυροι ποταμοὶ οἱ λαμπροὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων οἷον ἄγραυλοι οἱ καλοὶ ἢ καὶ οἱ ἀγλαὰς αὐράς ἔχοντες ἢ οἱ διαλελυμένοι καὶ τρυφεροί. Harum interpretationum nulla est quae non ad scripturam tralaticiam ἄγλαυρος referatur, sive id simplex esse putatur sive cum αὐρά compositum sic ut vel limpidi fluvii significantur vel aprici ventisque expositi. Et qui de metathesi loquuti sunt, ἄγραυλος quidem scriptum invenerunt sed id pro ἄγλαυρος positum esse sumserunt. Schneiderus vero jure praetulit ἄγλαυρος, quod idem poeta v. 441. pro simplici ἀγλαός usurpavit cf. Proll. 259. Aequae fluxum est heroïnae nomen v. Keil. Onom. 42. unde demum atticum Ἀγραυλήν sive Ἀγρυλήν denominatum dicunt. Quod Suidas scripsit Ἀβρικέστερον ἀληθέστερον, ex errore natum habetur pro ἀκριβέστερον. Nulla vero suspicio contingit verba ψαθάλλω et ψαλάττω, quorum utrumque a ψάω derivatum est, hoc praeunte verbo ψάλλω, illud quasi a ψήθω, cujus speciem refert nomen ψαθαρός sive ψαθυρός. Verum non solum continuae syllabae consonas inter se transfundunt sed etiam disjunctae: παρὰ τὸ ἀμαλδύνω ἀμάλδανον τὸ ἀφανές καὶ ἀμάνδαλον παρ' Ἀλκαίῳ EM. 76, 51. unde est verbum Ἀμανδαλοῖ ἀφανίζει Hes. Non ita facilem explicatum habet alterum: βόλιμος· τὴν παραγωγὴν ἀπέδωκε· καὶ τὸ σημαίνον οὕτως εὖρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν. Ἔστι μόλιβος καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν βόλιμος παρὰ Συρακουσίοις EM. 204, 39. Hic paragogae mentio clarum facit Grammaticum nomen βόλιμος pro derivato habuisse. Quaerentibus vero unde id derivatum crediderit, nihil citius in mentem venit quam βόλος, cujus proxima propago est βολίς. Hoc autem no-

214. Aliud diphthongi a consona superatae exemplum promittit EM. 128, 57. φαῦλον ὑπερβιβασμῶ τοῦ λ καὶ πλεονασμῶ τοῦ ρ φλαῦρον, quae si cum φαῦρος ἀφανρός παῦρος *parvus* communitate stirpis connexa sunt, lambda pleonasmo propius est quam rho. Si praeter φλαῦρος reperiretur φραῦλος, ea vera esset hyperthesis sed ad aliud genus pertinens, quo continentur consonarum e syllaba in syllabam migrationes.

§. 2. Harum magna est varietas, sed primum dicam de consonis connexis quae stationem inter se permutant. Sic modo muta praemittitur liquidae: Ἀτρεμής ὑγιής, Νάθραξ ὁ νάρθηξ Hes.²⁾ Ἀπριξ γένος ἀκάνθης EM. i. q. ἄρπεζα sive ἄρπισσα. Et in propriis: Ἀχρυλῖς pro Ἀρχυλῖς in Anth. nisi nomen prorsus diversum aut vitiose scriptum est v. Meinek. Anall. 210. Ἀτρεμῖς Dianae nomen in Inscrr. doricis, cui simile gentilicium Ἀτραμιτηνός et Ἀταμιτηνός v. Tzschuck. ad Strab. XI. 509. Neque solum rho sed etiam ny, ἄνδραχνος ἢ ἄνδραγχος ὁ δῆμιος Eust. 1858, 37. καχλαίνω et καλχαίνω, quae Hesychius uno eodemque verbo ταράσσω interpretatur et Schol. Soph. Ant. 20. καλχαίνειν πορφύρειν· κάλχη γὰρ ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, pro quo in codd. interdum etiam κόλχος reperitur v. Jacobs. ad Anth. 842.³⁾ duplicique nomine κάλχη et κάχλα Schneiderus ad Orph. Arg. 962. unam plantam *caltham* significari censet. Frequentius autem liquida praemittitur mutae: ἀντὶ τοῦ ἀργεῖτε Ἀντίμαχος (Fr. CLX Stoll.) ἔστ' ἀργεῖτε ὑπερβιβάσας τὸ ρ Epim. I. 71, 28. ἀργυπνία ἀργυπνία Eust. 46, 7. nisi hic lusus est etymologorum insomniam esse quasi ἀργίαν ὕπνου, et quod Hesychius praebet Κερδοπά ὄσπρια pro κερδοπά sive χερδοπά. Ut vero duae diversi ordinis liquidae transmoveantur fieri non potest nisi interposita consona muta, μομβρώ pro μορμώ et θμβρός pro θερμός, si quidem Schol. Nic. Th. 35. illud recte interpretatur calidum. His beta implicatum est quia με

2) Pro Νορθακίνοι ἀσθενεῖς Guietus corrigit νοθρακίνοι a νοθρός.

3) In Ammon. 137. κόλχος non appellativum esse videtur, ut Schaeferus putat ad Schol. Apoll. 249. sed proprium.

conjugi non possunt; a natura acceptum habet leguminis nomen, de quo Galenus in Hipp. de Articc. LXI. p. 574. T. XVIII. P. 1. τὸ κερχνώδης ἀπὸ τῆς κέρχνου γέγονεν· οὕτω δὲ ὀνομάζουσι τὴν κέρχρον οἱ Ἴωνες — ἐν δὲ τοῖς πρόσθεν γέγραπται κερχρώδης γεγονὸς ἀπὸ τοῦ κέρχρειν, pariterque variatur in Anaxandridae Fragm. T. III. 183. v. 27. Hinc asperitudo quaedam gutturis, quae quasi granorum insidentium sensum praebet, κέρχνος dicitur masculine atque verbum κέρχνειν sive κέρχειν pro stridere; et ex hoc fortasse avis, quam Latini tinnunculam appellant, κερχνηῖς. Sed fluctuat etiam nomen loci Κέρχρεια et Κέρχνεια Aesch. Prom. 676. Duae mutas transponi vetat natura sermonis; quis enim sonus erit si quis ῥάβδος, ἴγδη, ἀκτὴ, ὄχθη, ἄφθα, λεπτός, λεκτός et similia convertere velit? Tertio loco ponenda sunt vocabula, in quibus consonarum connexarum altera non solum consonam sibi proximam sed etiam vocalem huic adjacentem supergreditur. Quod fit duplici modo, aut procedendo aut recedendo, ut in duobus nominibus quae Auctor de Barbar. profert in Mus. Cantabr. T. IV. 109. βαρβαρισμός ἐστι περὶ μετάθεσιν, εἴ τις φαίη κότεραφον τὸν κρόταφον καὶ δρίφον τὸν δίφρον⁴). Κότεραφος si quis usurpavit, consonam ab ea syllaba, in qua nata est, promovit in sequentem, quo modo Epim. I. 173. ὀθνεῖος factum dicit ex νοθεῖος. Sed hoc remittimus fingenti. Certiora sunt haec: θίδραξ pro δρίθαξ, σπεκλοῦν pro σπλεκοῦν, Δοῖτρον πύελος σκάφη Hes. pro δροίτη eademque ratione στιφρός a στρέφω derivatum est Techn. 56. nec abhorret Athenaei conjectura βρύτεια παρὰ τὸ βότρευς II. 56. D. quamvis mutato genere et terminatione, eorumque qui adjectivo ἔκπαγλος praestruunt indictum ἔκπλαγος v. Parall. p. 9. Quum vero pro δίφρος diceretur δρίφος, quod Syracusanis tribuitur, rho literas phi et iota transvectum in syllabam ascendit superiorem. Huic simile suppeditat EM. 214, 44. βράταχος καὶ βρόταχος παρα Ξενοφάνει ἀντὶ τοῦ βάτραχος καθ' ὑπερβιβασμόν. Nec omit-

4) Hoc uno exemplo utitur Anonymus de Barbar. in Anecd. Boiss. T. III. 238.

tam plantae nomen θύμβρα ἢ θύμβρος δὲ ἢ χυδαία γλῶσσα θρύμβον λέγει Eust. 1828, 13.⁵⁾ nam in hoc quoque liquida duas transiluit literas ante se positas. Quaeritur vero an ut ex ἔδαρθον per metathesin nascitur ἔδραθον, sic etiam, ut hoc exemplo utar, ex ἄλκη fieri possit κάλη vel ex ἄτμος τάμος. Grammatici quidem hanc in rem unum afferunt hoc: τὸ ἐπηγκενίς οὕτω σχηματίζει Ἀπολλώνιος, ἐνέγκω ἐνεγκίς ἐπενεγκίς καὶ ἐκτάσει ἐπηνεγκίς καὶ ὑπερβιβασμῷ ἐπηγκενίς Schol. Od. V. 253. et latius παρὰ τὸ ἐνέγκω ἐνεγκίς καὶ ἐκτάσει ἐνηγκίς καὶ ἐν συνθέσει ἐπηνεγκίς καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν καὶ μεταθέσει τοῦ ν εἰς γ ἐπηγκενίς Orion. 53, 3. EM. 357, 5. Zonar. 799. Hi igitur statuunt εγκ in κεν mutatum esse. Sed hanc explicationem non omnibus satis fecisse cognoscitur e scholio ἐπηγκενίδεσιν Ἀρίσταρχος. Πιανὸς δὲ ἐπιτανίδες, pro quo vel ἐπεκτανίδες scribendum, ut Buttmannus voluit, vel ἐπητανίδες, ut ἐπήβολος, ab eodem verbo τείνω, ad significandum ξύλον διατεταμένον ἢ ἰθυτενές, sicut illi interpretantur⁶⁾, uno verbo *tabulam*, quod nomen Jul. Scaliger τάω (τέτακα) deducit ut *fabula*, *stabulum* ab eo quod est *fari*, *stare*, *pabulum* a πάσασθαι. Χορός ex ὄρχος conversum esse Salmasii conjectura est ad Herod. Dedic. Reg. p. 123. communita quodammodo frequenti parallelismo verborum ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν Herodian. Hist. V. 7. quae subtilius distinguit Kuesterus ad Arist. Plut. 761. illud universe dici, hoc de iis qui connexis manibus in orbem saltant, et nominum ὀρχησις καὶ ὠδὴ καὶ χορεία Plut. Symp. IX. Q. XIV. c. 7. nominisque et verbi χορὸν ὠρχήσαντο χορίτιδες Ὀρχομενοῖο Nonn. XXIV. 261. denique utriusque substantivi cum iisdem vocibus conjunctione ἡμερίδων ὄρχος Anth. App. n. 50. v. 23. et paullo post χορὸς ἡμερί-

5) Primitivum est θύμος, quae latine dicitur satureja *thymi* referens *thymbrae*que saporem Columell. IX. 233.

6) Hesychius Ἐπητανίδες ἐπηνύγματα et paullo post Ἐπηγκενίδες τὰ διηνεκῇ τῆς σχεδίας ξύλα, αἱ εἰς μῆκος καθηλούμεναι σανίδες· οἱ δὲ τὰ παραθέματα ἢ πλάγια. Illo loco scribendum videtur ἐπητανίδες ἐπιπύγματα. Παραθέματα sine dubio sunt quae ab aliis παραρτήματα vocantur id est παραρτήματα quaedam. cf. Diss. III. c. 3. p. 435.

syllabarum positae sibi invicem succedant, sicut columna Gaditana a Dionysio v. 336. Ἀλύβη vocatur, in quo omnes codd. consentiunt, ab aliis Ἀβύλη et urbs Thraciae Καβύλη eadem dici videtur Καλίβη v. Wesseling. ad Itiner. 174. Σαγαλασσός et Σαλαγασσός v. Ellendt. et Krueger. ad Arrian. I. 28. Γύζαντες et Ζύγαντες, quos Stephanus diversis locis attribuit omniumque notissimum Ὀλορος et Ὀρολος. Quorum quum origo ignota sit, credibile est non solum librarios sed etiam multos Graecorum scriptorum nescivisse quomodo scribenda sint. Ac fuerunt fortasse quos etymi species falsa in errorem duceret, veluti si qui urbem Italiae τὰ Μάκαλλα appellarent Μάλακα, quod in multis Aristotelis libris legitur Mir. Ausc. CVII. 840. a. Bekk. sequuti famam illam, cujus Stephanus meminit, urbem illam sic nominatam esse ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην. Sed qui nomen germane graecum Μελάμπρος et Μενάλιπρος scripserunt, quod aliquoties factum esse copiose demonstrat Keilius in Onomat. p. 36 sq. per inscitiam lapsi sunt; Κυλλάβαρις semel obrepsit pro Κυλλάραβις Plut. V. Cleom. XXVI. sed crebra est confusio nominum Ἀψηφίων Ἀψεφίων et Ἀφεψίων ⁸⁾ Vogesus et Vosegus v. Weber. ad Lucan. I. 397. Pro ὀρσολοπεῖται Aesch. Pers. 10. et H. H. in Merc. 308. (nam saepius non legitur) codices nonnulli utroque loco ὀρσοπολεῖται praebent quo Maximus usus est v. 107. ⁹⁾ active sed pari intellectu hoc est pro ταραάσσειν sive ὀροθύνειν, quod ab eadem stirpe ὄρω derivatum est paragoge diversa. Sed scriptura difficilior defenditur cognomine Martis ὀρσόλοπος Anacr. quo θοῦρος Ἄρης id est ταρακτικός significari videtur; terminatio non liquet; nam ut cum ὄψ conjunctum credamus, non persuadet Herodianus EM. 634, 11. ὀρσολόπος (sic) ὀρσοοπός (ὀρσόοπος) ἵνα λάβῃ

8) Γάμψηλος Hesychius sumsit ex vitiosis Thucydidis codd. pro Γαληψός. Pariter vitiatum Πρόβολος τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον Hes. Phot. Suid.

9) Verba haec sunt οὐδέ κεν εὐπειθῇ μιν ἔχοι πόσις οὐδ' ἐπέεσσιν οὔτ' ἔργοις ἀλλ' αἰεὶ κε πανήμερον ὀρσοπολεύοι μῦθῳ ὀνειδίζῳ καί τε πληγῇσιν ἰάπτοι. Μαψίδιοι μῦθοι κενὰ δ' ἔργματα τῇδε πέλοιντο, ubi scribendum ἀλλ' εἰ et post ἰάπτοι comma ponendum pro puncto.

apud ipsum Homerum in codd. plus semel sic scriptum est contra metrum II. IX. 248. X. 185. Od. IX. 235. quo loco Porsonus non dubitandum esse dicit quin *bene graecum* sit ὀρυγμαδός, sed testem producit nullum. De Cocondrio de Trop. p. 289 Boiss. p. 783 Walz. et Schol. Dion. Gramm. p. 877, 11. qui hoc pro exemplo onomatopoeiae afferunt, dubium esse potest siccine scripserint an ut Dionysius ipse p. 637, 20. ὀρυμαγδός. Ceterum ex Eustathii disputatione apparet eum syllabas huius nominis non ita divisisse ut nos solemus sed ὀρυγ-μαδός et ὀρυμαγ-δός, neque hoc solum controversum fuit sed tota merismi, qui dicitur, ratio, ἐπειδὴν διαπορῶμεν περὶ τῆς ὀβριμος λέξεως, πότερον τὸ β τῆς δευτέρας ἐστὶ συλλαβῆς ἀρχὴ ἢ τῆς προηγουμένης πέρας Sext. Emp. c. Gramm. c. 169. p. 253. (638 Bekk.) Ex hac vero quaestione, quam Sextus imperite irridet, pendet exemplorum distributio, quae ex una ratione ad metathesin referri debent, ex altera ad hyperthesin. Sed ego sicut antea nostram sequutus sum consuetudinem, ita tenebo in his quae proxime succedunt: Παστίλη τὸ ἀπόξεσμα τῶν δερμάτων Arcad. 109, 8. Suid. Zon. id est σπατίλη, in quo duarum consonarum syllepai conjunctarum prior ad principium primae syllabae relata est. Sed quis sibi hoc permiserit, dicere nescimus. Eodem aberrarunt librarii in Eupol. Fr. I. 426. φάσκος scribentes pro σφάκος, quae nomina res diversas declarant, illud muscum arboreum, hoc salviam. Sed eadem ab aliis quoque confusa esse docet Hesychii castigatio Σφακός (hoc accentu) χόρτος ὃν τὰ κτήνη ἐσθίει· οἱ δὲ τὸ ὑπὸ τῶν δρυῶν βρύον, οὐκ εὔ· ἐκεῖνος γὰρ φάκος λέγεται, quod Salmasius corrigit φασκός scribens. Plinius XXIV. 6, 17. sphagnos sive sphacos sive bryon, idque etiam σπλάχνον vocari ostendit Schneiderus ad Theophr. T. III. 179. Singulari licentia Dionysius Per. 382. consonam primae syllabae debitam in tertia collocavit urbis Tergestae incolam Τεγεστραῖον vocans.

§. 3. In omnibus, quae enumeravi vocabulis, transmotio in una consistit consona quae vicinas superscandit. Sed non raro fit ut duae consonae in principio duarum

syllabarum positae sibi invicem succedant, sicut columna Gaditana a Dionysio v. 336. Ἀλύβη vocatur, in quo omnes codd. consentiunt, ab aliis Ἀβύλη et urbs Thraciae Καβύλη eadem dici videtur Καλίβη v. Wesseling. ad Itiner. 174. Σαγαλασσός et Σαλαγασσός v. Ellendt. et Krueger. ad Arrian. I. 28. Γύζαντες et Ζύγαντες, quos Stephanus diversis locis attribuit omniumque notissimum Ὀλορος et Ὀρολος. Quorum quum origo ignota sit, credibile est non solum librarios sed etiam multos Graecorum scriptorum nescivisse quomodo scribenda sint. Ac fuerunt fortasse quos etymi species falsa in errorem duceret, veluti si qui urbem Italiae τὰ Μάκαλλα appellarent Μάλακα, quod in multis Aristotelis libris legitur Mir. Ausc. CVII. 840. a. Bekk. sequuti famam illam, cuius Stephanus meminit, urbem illam sic nominatam esse ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην. Sed qui nomen germane graecum Μελάνιππος et Μενάλιππος scripserunt, quod aliquoties factum esse copiose demonstrat Keilius in Onomat. p. 36 sq. per inscitiam lapsi sunt; Κυλλάβαρις semel obrepsit pro Κυλλάραβις Plut. V. Cleom. XXVI. sed crebra est confusio nominum Ἀψηφίων Ἀψεφίων et Ἀφεψίων ⁸⁾ Vogesus et Vosegus v. Weber. ad Lucan. I. 397. Pro ὀρσολοπεῖται Aesch. Pers. 10. et H. H. in Merc. 308. (nam saepius non legitur) codices nonnulli utroque loco ὀρσοπολεῖται praebent quo Maximus usus est v. 107. ⁹⁾ active sed pari intellectu hoc est pro ταραάσσειν sive ὀροθύνειν, quod ab eadem stirpe ὄρω derivatum est paragoge diversa. Sed scriptura difficilior defenditur cognomine Martis ὀρσόλοπος Anacr. quo θοῦρος Ἄρης id est ταρακτικός significari videtur; terminatio non liquet; nam ut cum ὄψ conjunctum credamus, non persuadet Herodianus EM. 634, 11. ὀρσολόπος (sic) ὀρσοοπός (ὀρσόοπος) ἵνα λάβῃ

8) Γάμψηλος Hesychius sumsit ex vitiosis Thucydidis codd. pro Γαληψός. Pariter vitiatum Πρόβολος τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον Hes. Phot. Suid.

9) Verba haec sunt οὐδέ κεν εὐπειθῇ μιν ἔχοι πόσις οὐδ' ἐπέεσσιν οὔτ' ἔργοις ἀλλ' αἰεὶ κε πανήμερον ὀρσοπολεύοι μῦθῳ ὀνειδίῳ καὶ τε πληγῇσιν ἰάπτοι. Μαψίδιοι μῦθοι κενὰ δ' ἔργματα τῇδε πέλονται, ubi scribendum ἀλλ' εἰ et post ἰάπτοι comma ponendum pro puncto.

τὸ λ̄. *Περὶ παθῶν*. Ex tribus exemplis, quae idem profert p. 68, 17. ἀλλότοκον καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον ὡς τύπιλος πίτυλος¹⁰⁾ καὶ σκέπω σκέπος καὶ πέσκος. Μεθόδιος, duo ordine prima pondere levissima sunt. Sed plus ad probandum confert tertium, quod Apollonius Synt. I. 2, 8. hyperthesi adscribit certantibus aliis: πέσκος κυρίως τὸ τοῦ προβάτου δέρμα παρὰ τὸ πείκω πέκω πέκος καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ̄. ἢ παρὰ τὸ σκέπω κατὰ μετάθεσιν EM. 665, 50. Hinc pendet quaestio de syntheto Ἀπέσκη (scr. ἀπευκῇ) τόξα, ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκης Hes. Anecd. Bekk. 422. quod et ἀσκέπαστα significare potest et destituta involucri pelliceo, cui nomen est γωρντός τοξοθήκη θύλακος Hes. Sed affluunt alia: ξέστης ῥωμαϊκόν ἐστι τὸ ὄνομα· τὸν γὰρ ξξ ἀριθμὸν οὔτοι λέγουσι σέξ· καὶ μέτρου τινὸς τὸ ἕκτον σέξστον· διὰ δὲ εὐφωνίαν τὸ σέξτης λέγεται ξέστης κατὰ μετάθεσιν τοῦ ξ̄. Οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου Orion. 187, 38. quod pluribus edisserui in Parall. 18. — Idem 14, 21. παρὰ τὸ μέλειν ἀμελέως καὶ ὑπερθέσει ἀλεμέως καὶ ἐπενθέσει ἀβλεμέως, quod vix probari potest. In Panyasidis quidem Fragn. VI. (Meinek. Anall. p. 366.) ubi convivantes vetat ἀβλεμέως πίνειν, hoc fortasse aliquis ita accipiat ἀμελῶς καὶ ἀπερισκέπτως τοῦ δέοντος, neglecto decoro. Sed multum vereor ut sine hac adjunctione ἀμελῶς πίνειν id est negligenter bibere dici possit pro ἀμέτρως vel ἀμελῶς γράφειν pro nimis multa. Ac nullo modo sic intelligi possunt Longini verba in Lexx. citata τὸ πρᾶγμα ἀβλεμές προσπίπτει hoc est leviter tangit, neque Nicandri βάρος ἀβλεμές Al. 82. quod Schol. interpretatur ἀδρανὲς ὡς ἀπὸ τοῦ βλεμεαίνω¹¹⁾ quibus consentit Schol. II. XII. 42. ἀβλεμῆς ἀργὸς ἀπὸ τοῦ

10) Sic etiam Schol. Aesch. Sept. 841. In EM. 671, 46. πίτυλος κιυπισιτῆς φαντασιοκόπος παρὰ τὸ τύπιω τύπιλος καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ̄ καὶ μεταθέσει τῆς ἐν ἀρχῇ συλλαβῆς πίτυλος excidisse videtur caput glossae πιτυλισιτῆς — ἀπὸ τοῦ πίτυλος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ τύπιω.

11) Eutecnius βῆξ οὐ ῥαδίαν συγχωροῦσα ἀναφορὰν γίγνεσθαι τοῦ φλέγματος, hoc est ad emoliendam pituitam invalida. In Schol. h. l. Schneiderus perperam edidit βλεμαίνω.

βλεμεαίνω et Eust. ad h. l. ἀβλεμής οὐ πεποιθώς ἄτολμος ἀσθενής. Neque repugnat Pollux III. 123. qui conjuncte affert ἀπροθύμως, κωθρῶς, ὀλιγώρως, ἀβλεμέως, ἀσθενῶς, ἀμελῶς. Hinc enim non efficitur ἀβλεμέως et ἀμελῶς idem significare sed saepe in eundem hominem convenire; nam τὰ ἀμελῶς πραττόμενα solent esse invalida et inefficacia. Contrarium vero significat ζαβλεμέως, quod Hesychius interpretatur μεγάλως πεποιθώς id est τολμηρῶς, προθύμως, καρτερῶς, fortasse ex loco poetae cujusdam ζαβλεμέως ἐμάχοντο, eidemque pro Ζαμελής μεγάλως πεποιθώς, εὐψυχος Dindorfius in Thes. restituit ζαβλεμής. His rebus adducor Panyasin quoque ζαβλεμέως scripsisse non ἀβλεμέως idque cum ἀμελῶς nihil necessitudinis habere sed potius adjectivum ἀβλεμής contrarium significare τοῦ βριαρὸς cognatumque illi verbum βλεμεαίνειν et voce et intellectu congruere cum βριᾶν. Longius ab intelligentia nostra remotum est νωλεμέως, quod inepte explicatur a Schol. Dion. Gramm. p. 793, 15. παρὰ τὸ νῶ καὶ τὸ μέλλω ὥφειλε λέγεσθαι νωμελέως· λέγεται δὲ νωλεμέως. Βαρβάζειν τὸ βαρβαρίζειν εἴρηται ἀπὸ τῶν Καρβάνων· Καρβᾶνες γὰρ οἱ βάρβαροι EM. Suid. unde καρβανίζειν ducendum erat, sed neutrum invenitur. Nec magis Γλαγκάζει κράζει Zonar. 442. et Psellus a Tittmanno editus p. CXV. v. 44. sed modo κλαγγάζειν. Nominis defectivi accusativum πείρινθα Schol. Od. XV. 131. ad πέρας refert; aliter vero Sch. II. XXIV. 190. ἐκ ῥιπῶν φασιν αὐτὸ πλέκεσθαι ὥστε εἶναι ῥίπινθα· cujus sententiae auctorem sistit EM. 489, 5. Δίδυμος τὴν πείρινθον (adde ἐκ ῥιπῶν) πλεκομένην λέγει ῥίπινθον (καλεῖσθαι) καὶ κατ' ἀντίθεσιν πείρινθον· quorum neutri adstipulamur quamvis salubrioris consilii expertes. Hyperthesin cum enallage vocalis et trope consonae conjunctam admisit idem p. 798, 3. φολίδες αἱ λεπίδες· ἐκ τοῦ λεπὶς ὑπερθέσει πολὶς καὶ μεταθέσει τοῦ φ φολὶς EM. 798. cui non opus fuisset ad commenticium πολὶς confugere si cognitum habuisset nomen λοφίς, quod legitur in Schol. Nic. Ther. 154. τὸ λεπὶς γράφεται ἐν τισὶ λοφίς· εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἰχθύων, sed hic potius φολὶς scripsit. Utriusque vocis similis quidem significatio sed

origo diversa est; a λέπω enim λεπίς sive λοπίς, a φλόος autem, quod non solum corticem arborum sed etiam cutem animantium significat (Techn. 314.), φολίς eodem intellectu et φλονίς. Quemadmodum vero primitiva inter se permutantur λόπος ὁ φλοιός Erotian. sic φολίς et φλονίς ab Hesychio eadem voce λεπίς explicantur id est squama piscium anguiumque Proll. 19. adn. et Athenaeus, quum λοφνίδα sive λοφνίαν vocari dicit τὴν ἐκ φλοιίου λαμπάδα, nomen λόπος et φλόος synonymia niti videtur. Verbum κλοτοπέυειν EM. 521, 23. dupliciter affectum credidit si pro eo quod vulgatum est κλοπιτεύειν κολοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ λ, hoc potius scriptum reliquit κλοτοπέυειν ἀντὶ τοῦ κλοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ τ καὶ ἀντιθέσει τοῦ ι εἰς ο. Sic enim Suidas κλωπέω κλωπιτεύω, κλοτοπέω δέ, pro quo in Edd. vett. κλοποτεύω vel κλοπετεύω legitur. Horum unum in usu reperitur κλοτοπέυειν, sed hujus quoque origo ignota, significatio dubia est. Avis nomen κολλυρίων Aristot. H. Ann. IX. 23. p. 617. in codd. aliquot κορυλλίων scribitur et utroque modo Hesychius, casune incertum an quia Graeci ipsi variarunt. Paenulam antiquiores φαινόλην dixerunt, quae postea φελόνης appellata est. 'Ράδικες κυρίως οἱ τῶν φοινίκων κλάδοι· νῦν δὲ καταχρηστικῶς Sch. Nic. Th. 533. ubi scriptura vacillat ῥάδικες et ῥακίδες· eorumque prius Vossius in Etym. cum latino *radix* comparat, alterum Hesychius tuetur 'Ρακίδες κλάδοι accentu mendoso. Στεναγὴ πεπυκνωμένη Hes. librariis imputatur. A primitivo Σάραβον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον hyperthesi distinctum est paragon σαβαρίχη, quod Photius eodem modo interpretatur Teleclidem testem adhibens cf. Proll. 287. Malorum persicorum nomen duplex est δωράκινα, quod antiquius putatur, et ῥοδάκινα v. Niclas. ad Geopp. p. 669. Hyperthesin metathesi copulatam ostendit βρέφος, si sequimur veterum opinionem παρὰ τὸ φέρβω γίνεται φέρβος καὶ κατὰ μετὰθεσιν τῶν στοιχείων βρέφος EM. 213, 9. cujus ex sententia primum ερ in ρε mutatum, tum consonae beta et phi trajectae sunt. Sed alii hoc rectius ad βρίω referunt v. Techn. 275. Accepimus vero duo nomina ita contexta ut duarum syllabarum inter se contingentium al-

tera ab una incipiat consona, altera a duabus syllepsi colligatis, ἀριθμός et ἄγλαυρος, quorum illud primam et tertiam, hoc secundam et tertiam commutat; Σιμωνίδης τὸν ἀριθμὸν ἀμιθρόν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρός ἀμιθρηῆσαι EM. 83, 42. quod Schneidewinus p. 125. ideo factum putat ut syllaba media produceretur, etsi ἀριθμός apud Lyricos saepius productum iota habet quam correptum. Ἄγλαυρος et ἄγραυλος quum alibi in codd. confusa sunt tum in Nic. Th. 62. nec praetermiserunt interpretes: ἄγλαυροι ποταμοὶ οἱ λαμπροὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων οἷον ἄγραυλοι οἱ καλοὶ ἢ καὶ οἱ ἀγλαὰς αὐράς ἔχοντες ἢ οἱ διαλελυμένοι καὶ τρυφεροί. Harum interpretationum nulla est quae non ad scripturam tralaticiam ἄγλαυρος referatur, sive id simplex esse putatur sive cum αὐρά compositum sic ut vel limpidi fluvii significantur vel aprici ventisque expositi. Et qui de metathesi loquuti sunt, ἄγραυλος quidem scriptum invenerunt sed id pro ἄγλαυρος positum esse sumserunt. Schneiderus vero jure praetulit ἄγλαυρος, quod idem poeta v. 441. pro simplici ἀγλαός usurpavit cf. Proll. 259. Aequae fluxum est heroïnae nomen v. Keil. Onom. 42. unde demum atticum Ἀγραυλήν sive Ἀγρυλήν denominatum dicunt. Quod Suidas scripsit Ἀβρικέστερον ἀληθέστερον, ex errore natum habetur pro ἀκριβέστερον. Nulla vero suspicio contingit verba ψαθάλλω et ψαλάττω, quorum utrumque a ψάω derivatum est, hoc praeunte verbo ψάλλω, illud quasi a ψήθω, cujus speciem refert nomen ψαθαρός sive ψαθυρός. Verum non solum continuae syllabae consonas inter se transfundunt sed etiam disjunctae: παρὰ τὸ ἀμαλδύνω ἀμάλδανον τὸ ἀφανές καὶ ἀμάνδαλον παρ' Ἀλκαίῳ EM. 76, 51. unde est verbum Ἀμάνδαλοι ἀφανίζει Hes. Non ita facilem explicatum habet alterum: βόλιμος· τὴν παραγωγὴν ἀπέδωκε· καὶ τὸ σημαίνον οὕτως εὖρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν. Ἔστι μόλιβος καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν βόλιμος παρὰ Συρακουσίοις EM. 204, 39. Hic paragogae mentio clarum facit Grammaticum nomen βόλιμος pro derivato habuisse. Quaerentibus vero unde id derivatum crediderit, nihil citius in mentem venit quam βόλος, cujus proxima propago est βολίς. Hoc autem no-

mine varia declarantur instrumenta plumbea; primum *μολύβδαινα* Π. XXIV. 80. quam Schol. *βολίδα* vocat, hoc est glandula plumbea, quae cum hamo in aquam projicitur, tum catapirata, quo maris altitudo tentatur, germanico nomine *Senkblei*, italico *piombino*, et pilae plumbeae, quos milites in hostes jaculantur, graece *μολιβδόβολοι* dictae Du Cang. Hinc igitur ille, si quid video, conjecturam fecit veram nominis scripturam esse *βόλιμος* ut a *λόπος* *λόπιμος* proprieque *jaculum*, *missile* significare. Veram tamen esse hanc notationem minime persuadet sed *μόλιβδος*, si hario-lari vacat, sive *μόλυβδος* potius cum *mollis* *μῶλυσ* *μαλακός* cohaeret. Fluctuat urbis Libycae nomen ἡ *Τανάπη* Dio Cass. LIV. 5. et *τὰ Νάπατα* Strab. Steph. In exitu hujus loci duo afferam quae nulli allatorum perfecte similia sunt, unum derivatum, alterum declinatum. Illud est *τάλαντον* et *τανταλίζω*, in quo duplex cernitur hyperthesis, una literae *ν*, quae in primitivo primam syllabam claudit in derivato secundam, qua ratione *Ζάμολξις* (si hoc pro affecto habemus) distat a *Ζάλμοξις*, altera literae tau, quae a principio tertiae ablata eundem in secunda locum occupavit. *Θέλμυνον*, quod etiam *θέλιμνον* et *θέλεμνον* scribitur non diversam a *θέμεθλον* sive *θεμέλιον* originem habere significavit Schol. ad Π. X. 15. et XV. 479. In declinatu mutatur *πνύξ* *πυκνός* *μετάθεσις* ἐστὶ *στοιχείου*· ἔδει γὰρ *πυκνός* Schol. Ar. Eqq. 165. sed est haec potius restitutio vocis primigeniae *πυκν*.

§. 4. Hinc jam de vocalibus diversarum syllabarum, quae vices suas commutant, dicere incipiam ac primum quidem de iis quae nullius consonae interpositu separatae sunt, tum de disjunctis. Crebra est vicissitudo literarum *α* et *ι* in terminatione adjectivorum quae strictim attigi in Procl. 481. *ἀκαδημαϊκός* et quod minus auctoritatis habet. *ἀκαδημιακός* (ut *κοιλιακός*), *Ἀννιβαϊκός* et deterius *Ἀννιβιακός* in cod. Vat. Dionys. Antt. II. 17. *πυρρίχιακός* et *πυρρίχαϊκός* apud Hephaest. ejusque Schol. et quod non magis probatur *δογμαϊκός* pro *δογμακός*. Sed a diverso themate *Πυθία* *πυθιάζειν* καὶ ἀπὸ τοῦ *Πυθαῖος* *διαλύσεως* *γενομένης* *Πυθαϊστής*. Verbi *ιέναι* vocales primas converti.

temere affirmat Schol. Flor. ad Eur. Or. 1126. τοῦ μεθίημι τὸ πληθυντικὸν μεθίεμεν καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ κρᾶσιν μεθεῖμεν, et ad Phoenn. 1188. καθίεσα κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν καθεῖσα, nec melius Epim. II. 403, 11. παρὰ τὸ παρίεμαι τὸ προσιακτικὸν παρίεσο, τὸ τρίτον παριέσθω καὶ ἐν ὑπερθέσει παρείσθω καὶ ὑφείσθω. Hic igitur perfectum pro praesenti accepit, ille imperfectum pro aoristo. Speciem transpositi habet imperativus μεθεῖτα, quo Porsonus et Matthiae Gramm. p. 485. tantopere offensi sunt ut ille in μέθεσθαι mutaret, hic optativum esse statueret; rectius vero Buttmannus judicat diphthongum ab indicativo transfluxisse ad imperativum et infinitivum εἶναι. Ab εἶμι recta linea declinatus est infinitivus εἶναι, quem EM. 301, 44. verbo substantivo affiguratum dicit (συνεξέδραμε τῷ ὁμοίῳ αὐτοῦ εἶναι) sed Schol. Hes. Opp. 351. ἀντὶ τοῦ εἶναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν, quod et Schol. Od. I. 406. in hoc Homeri loco sumere videtur illo Hesiodi exemplo, quod Goettlingius quidem defendit sed Buttmannus I. 540. et Bredovius Dial. Herod. p. 410. rectius ad εἶμι referre videntur. Alterius verbi imperativum ἔξει, μέτει, δίει Schol. Arist. Nubb. 635. ex ἴε natum putat κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν neglecto analogo τίθει, Kruegerus Gramm. I. 139. indicativum esse imperative positum exhibis pro exi. — Numerale τρεῖς ex τρίες ortum esse metathesi et crasi Technici colligunt ex ceteris casibus τριῶν et τρισί v. Choerob. Orth. 266 sq. Eundem Graeciae fluvium alio loco Πίερον nominatum esse, alio Πεῖρον Pausanias opinatur. Ἰήθεος ἔφηβος ἄγαμος Hes. scripturae vitium est ut Ἰοκλῆς pro Ὀϊκλῆς v. Buttm. ad Sch. Od. XI. 326. Jacobs. ad Aelian. p. 462. ult. Duobus nominibus ὅαρες et ἄορες plerique unum significari putant conjuges, sed utrum ex utro ortum sit dissentiunt: ἐκ τοῦ ἀείρω τὸ συζευγνύω ἄορ ἢ γυνή καὶ μεταθέσει ὅαρ ἵνα μὴ συνεμπίπτῃ πρὸς τὸ ἄορ τὸ ξίφος Eust. 754, 26. contraria vero ratione ὁ Ὠρος λέγει ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρῆναι γίνεται ὅαρ καὶ ὑπερθέσει ἄορ EM. 823, 35. Orion. 169, 1. Ad summam nihil refert; nam si ponimus verbum ἀείρω id est συνείρω connecto cum alpha copulativo conjunctum esse, hinc deri-

vari potuit ἄοροι et metaplastum, ut ajunt, ἄορες sive ὠρες idque confirmatur synonymo συνάορος ¹²⁾, in quo duae ejusdem potestatis particulae convenerunt ut in συνόμενος. Sed quia ὀ quoque vim copulativam habet, nihil obstat quominus ὄαρες ex hoc et thematico ἄρω constare putemus. Quumque ὄαρες saepius legatur, ἄορες semel, credibilis est hoc ex illo extitisse quam contra. Pro certo tamen neutrum haberi potest quia vocabulorum, quae cum copulativo α vel ο conjuncta sunt, nullum his simile reperitur ipsumque ἄορες alpha longum habet ac fortasse ne idem quidem declarat quod ὄαρες. Vocalis et diphthongi conversio indicatur ab EM. 261, 26. λέγεται δείλη καὶ δειέλη καὶ δεείλη, quorum primum omnibus notum, alterum adjectivo δαίελος conjunctum est; δεείλη si quis dixit, diectasi usus est qua πετεεινός crevit. O micron cum epsilo commutari affirmatur argumento ambiguo: τὰ πεδία λωτεῦντα καὶ ὑπερβιβασμὸν ἀπὸ τοῦ λωτόεντα λωτέοντα καὶ κατὰ κράσιν δωρικὴν ἢ αἰολικὴν λωτεῦντα ὥσπερ Ἑρέβενς· ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ λωτόεντα εἴπωμεν αὐτὸ, λωτοῦντα εἶχεν εἶναι Choerob. Can. 395, 22. EM. 571, 2. idemque sensisse videtur Plutarchus de Poes. Hom. II. 12. ubi synaloephae exempla enumerat τοῦπος, θοιμάτιον, λωτεῦντα ἀντὶ τοῦ λωτεύοντα scrib. λωτέοντα, unde λωτεῦντα contrahi poterat ut καλεῦντες. Sed et λωτέω incognitum est et ab aliis plantarum nominibus, μύρτος, κισσός, ῥόδον etc. verba in εω exeuntia nulla sunt; ac ne certa quidem scriptura; nam Aristarchus e Massal. recepit λωτοῦντα, quod non dubito quin ex λωτόεντα contractum esse statuerit etsi Homerus adjectiva in οεις contrahere non solet sed modo ea quae in ηεις exeunt ut τιμῆντα, cui consentaneum erat λωτῆντα dicere; Hesiodus unum Σιμοῦντα Theog. 342. quod Hermannus dissolvit. Pro κύματα τροφόεντα II. XV. 621. nonnulli posuerunt participium verbi τροφέω. — Trium voca-

12) In Parall. 216. allata sunt nomina conjugum et cognatarum συνάωρ et ἔορες. Huic simile perfectum Hesychius exhibet Ἑορται ἔδοξε κρέμαται, cujus altera interpretatio congruit cum ἄωροτο ἐκρέματο, altera cum ἄρηρε.

lium se subsequendum primam et tertiam sibi invicem succedere nescio quis tradiderit praeter Schol. Arist. Avv. 273. παρὰ τὴν φοίνικος γενικὴν γίνεται φοινικόεις καὶ ἐν ὑπερθέσει φοινικίεος καὶ φοινικιοῦς. Sed hoc avis epitheton et tribunalium atticorum nomina Βατραχιοῦν et Φοινικιοῦν ex φοινίκειος βατράχειος orta videntur per metathesin quantitatis, nec solum haec colorum vocabula sed etiam quae materiam significant ἐρεοῦς, κεραμεοῦς, χυτρεοῦς¹³)· haec enim sequuntur exemplum contractorum ejusdem generis metusiastici χρύσειος χρυσοῦς etc.

§. 5. Venio ad vocales quibus consona interposita est velut Ἐλάρα παρὰ Σιμωνίδῃ (Fr. LXXVIII Schneid.) Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ (Fr. CXXXVIII.)· ὅτι δὲ τὸ πρωτόν ἐστιν ἀληθές, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσθήκης λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικὸν Εἰλαρίδης¹⁴). καθ' ὑπερθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν. Οὕτως Ἡρωδιανός EM. 60, 37. Etymi ratio non constat sed mater illa Sisyphi vulgo Elara vocatur. Easdem vocales nonnulli putant confusas esse in adverbio homerico: τὸ ἐμμαπέως Φιλόξενος ἐν δευτέρῳ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων οὕτω σχηματίζει, παρὰ τὸ ἔπος ἀμεπής ἀμεπέως ὥς' ἀψευδέως καὶ ἐπεὶ τρεῖς βραχεῖαι ἀλλεπάλληλοι οὐ συνίστανται, διπλασιασμῷ τοῦ μ καὶ ἀντιπαραχωρήσει τοῦ α καὶ ε γίνεται ἐμμαπέως Schol. Od. XIV. 485. quod brevius expedit EM. 335, 1. ἀμεπέως κατὰ μετὰθεσιν τῶν φωνηέντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ἐμμαπέως, brevissime Schol. B. ad II. V. 836. ἐκ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἔπος κατὰ ἀναστροφὴν, pro quo ἀντιστροφὴν scribendum. Hi ducti sunt homerico exemplo ἅμα μῦθος ἔην — et similibus v. Valcken. ad Herod. III. 135. sed vix invenerunt quod cum ἀμεπής comparare possent; nam ἅμα et raro componitur et uno

13) Max. Planudes in Gramm. p. 36 Bachm. τὸ κεραμεοῦν ἐκ τοῦ κεράμειον γινόμενον τὴν τῆς παραληγούσης ἔκτασιν ἐπὶ τὴν λήγουσαν μετέθηκε, τὴν δὲ τῆς ληγούσης συστολὴν ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν.

14) Hoc omiserunt novissimi Hesiodeorum editores. Vulgatum Εἰλαριάδης et metro refellitur et collatione affinium; τὰ μητρωνυμικά διὰ τοῦ ι γράφεται Ληιοῖδης, Δαναΐδης, Νιοβίδης, Φιλυρίδης EM. 166, 9. Zonar. 334.

modo ἁμαδρυνάς, ἁμαμηλὶς, ἁμάσυνκον, non ut adjectivum fiat, exempli causa ἁματρεχής, ἁμερκής vel simile quippiam praeter adverbium ἁμαρτῆ. Hoc lubentius amplectimur etymon in Schol. Vict. ad h. l. traditum παρὰ τὸ μάρψαι, hoc est a verbo μαπέειν, ex quo facillime fingit adjectivum ἐμμαπής idem significans quod ἐμμεμαώς, idque ipsum a nonnullis hic scriptum esse declarat glossa ab Heynio allata γράφεται ἐμμεμαώς. A μάω igitur derivata sunt tria verba μαίεσθαι, μαπέειν, μάρψαι, quibus communis est significatio captandi v. Techn. 10. et 47. Alpha et eta reciprocari creditur in alio adverbio; τὸ ἦκα ἴσως ἐν ὑπερβατῶ ἐστι τοῦ φωνήεντος ἀναγκαίως τοῦ ᾗ ἀποστάτος Apollon. Conj. 565, 2. ἦκα παρὰ τὸ ἀκή ἢ ἡσυχία, οὗ ἢ αἰτιατική ἔχει ἐπιρροήματος σύνταξιν κατὰ μετάληψιν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος EM. 424, 3.¹⁵) Hujus oblitterati nominis casus tertius esse creditur ἀκᾶ, quo Pindarus usus est pro ἡσύχως, πρᾶως, et ab hoc illud ἦκα minore molimine repeti poterat quam ab accusativo ἀκήν. Alii ἦκα ab adjectivo quodam ἦκός derivatum putant ut ὦκα ab ὠκός Epim. I. 448, 14. Ἀλίπηρα αὐχμηρά EM. 64, 42. vitiosum habetur pro ἀλιπαρῆ, quod Hesychius servat. Aliud ex declinabilibus exemplum promit EM. 743, 49. τάγηνον ἰωνικῶς τήγανον λέγουσι καὶ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ τήκω τήκανον καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τάγηνον, ubi deest κατὰ τροπήν τοῦ κ εἰς γ p. 756, 27. Verum hanc derivationem incertam reddit altera scriptura ἦγανον, nisi id quoque, ut quidam volunt, a τήκω repetitum est. Duo reperiuntur cum anadiplasiasmo conjuncta: ἀναγκάζω ἠνάγκακα οὐχ εὕρισκόμενον παρ' Ἑλλησιν ἐν χρήσει, ἐν δὲ μόνῃ τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων δημιώδει συνηθείᾳ EM. 106, 23. τοῦ ἀλάλημι ὁ παθητικὸς ἐνεστῶς ἀλάλημαι — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ἀπὸ τοῦ ἄλημι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἦλαμαι καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι καθ' ὑπέρθεσιν ἀλάλημαι p. 56, 35. De hoc in tertio dicetur capite; ἀνήγκακα qui dixerunt, non hyperthesi usi sunt sed verbum ἀναγκάζω

15) Eustathius 397, 10. hoc ἀκήν ἦκα confert cum κρύβδην κρύβδα, κύβδην κύβδα, quae nullam habent cum nominibus similitudinem.

cum praepositione compositum crediderunt; patet vero paronymon esse ut ἐκκλησία ἐκκλησιάζω et alia, quae quia simplici carent, pariter modo intrinsecus augentur modo extrinsecus. Alpha et iota transverti parum probatur exemplo in EM. 172, 5. prolato ὡς παρὰ τὸ πολλά γίνεται πολλάκι καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, δέκα δεκάκι καὶ παρὰ (τὸ) τούτων δωρικῶς τουτάκι, οὕτω παρὰ τὸ αὐτά αὐτάκι καὶ κατὰ ἀντίθεσιν αὐτίκα EM. 172, 5. Nam δεκάκις, ὀλιγάκις, δισσάκις etc. sunt adverbia numeralia quae interrogativo ποσάκις respondent partim γενικά sive indefiniti numeri partim finiti, quae μερικά vocantur, sed αὐτίκα temporale est item ut τουτάκι quod dorice dicitur pro τότε. Certum vero est Epicharmum et Sophronem pro βαπτίζειν dixisse βιπτάζειν. De transfusione literarum α et υ sermo est in loco lacunoso EM. 71, 32. ἀλνκτέων· ἄλλο οὖν ἐστι παρὰ-δειγμα ὁ κίρκος, ἄλλο τὸ ὕλακτέων ἀλνκτέων. Hic enim apparet de duobus agi metathesis generibus, quorum unum vocalem et consonam ejusdem syllabae transponit, alterum vocales diversarum syllabarum. Illius specimen est κρίκος, hujus verbum creticum quod Hesychius servavit Ἀλνκτεῖ ὕλακτεῖ. Apud eundem pro Ἀστυλάζει λυπεῖ (λύ-ζει) μετὰ κλανθμοῦ corrigitur ἀσταλύζει· cui similis est corruptio Λυκάδης pro Λακύνδης in codd. Aelian. H. Ann. VII. 41. De epsilo et eta contraria dicunt Schol. Dion. Gramm. 793, 21. ἥρεμος καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔρημος et EM. 436, 43. ἐρημία καθ' ὑπέρθεσιν ἥρεμία. Haec verborum est copia cassa. Pro θηλυμίτης librarii aliquoties scripserunt θηλύμητρεις. Peregrinum est Ἰνδέα μεσημβρία Μακεδόνες Hes. hoc est Ἐνδία. E turbido fonte haustum dixerim quod EM. 631, 49. narrat ὄρμασται ἀπὸ τοῦ ἀρμόζω ἥρμοσμαι, τὸ τρίτον ἥρμοσται ὑπερθέσει ὄρμησται καὶ συστολῇ τοῦ ἡ ὄρμασται, quod potius ab ἐρμάζω declinatum est. Inter voces, quae a syllaba κη oriuntur, positum est Κηρυβίων EM. 512, 7. sed refellitur addito Cratini versu et aliis locis ¹⁶). Idem p. 87, 6. ἀμύρητον τὸ ἀτέλεστον· εἴρηται εἰς

16) De accentu quae dicit turbata sunt εἰ μὴ ἄρα περιεκτικὴ ἐστὶν ἔγνοια ἔνεκα ἐμφάσεως καὶ ὑγιῶς ὀξύνεται, quem accentum habet κηρυ-

τὸ ἀμύρνον. Ibi de metathesi verbum nullum sed idem sive scriptorum sive librariorum error obvenit in Hesychii glossa Βρύματα μυρήματα, si quidem id μηρύματα significat, et in Θηλύματα-ἄλφιστα, quod falsam peperit originationem ἀπὸ τοῦ θηλύνειν. Saepissime autem iota et ypsilon transfusa sunt. Auctor de Barbar. p. 195. ed. Valck. κατὰ μετάθεσιν βαρβαρίζουσι λέγοντες τὸν δίφρον δρίφρον καὶ τὸ φέρω φέρνω¹⁷⁾ καὶ Μυτιληναῖον Μιτυληναῖον· ἀπὸ γὰρ Μύτωνος τοῦ κτίστον. Ficta sunt nomina conditoris Μύτων et Μύτιλος Steph. sed fingi non potuissent nisi nomen urbis sic ut ille dicit scribi solitum esset, idque viri docti pro altero restituerunt plurimis locis non solum Herodoti, Thucydidis et supparium sed etiam inferiorum v. Dindorf. Athen. Praef. XIX. ipsique Suidae tribuendum censet Bernhardt s. Ἀλκαῖος. Adjectivum μυτίλη id est αἰῖς ἀγρία semel legitur ap. Theocr. sed codicum consensu summo; Latini vero *mutilus* dicunt sicut Utica pro Ἰτέκη. Μύτιλος quod Herodianus Mon. 21, 3. cum πύτιλος conjungit, aut viri nomen est, de quo modo dixi, aut conchae quod a Latinis varie scribitur mutulus, mytilus, mitulus, germanice *Miesmuschel* a verbo μύω unde μύαξ, ut a contrario χήμη chama *Gienmuschel* sive *Gaffe* ab oscitando unde Ἐγχημώμενοι ἐγχάσκοντες Hes. et *Giensucht* id est χασμωδία oscedo et *Gienasse* χάσκαξ, nam conchae pro re nata et χάσκουσι et μύουσι. Cum nomine μύαξ, quod nonnunquam etiam cochlear significat, cognatum est μύστρον, μυστίλη, μυστιλᾶσθαι, quae non raro vocales alternant μιστύλη etc. v. Wesseling. ad Herod. I. 132. ut πίτλος

βιών in Theogn. 38, 10. tanquam comprehensivum ut ἀχυρών. Sed id quoque nihil aliud videtur quam Epicratis cognomentum, cujus genitivus in codd. nonnullis Demosth. 433, 21. Κυρηβιώνος scribitur contra regulam EM. l. c. Appellativum κηρύβια quum alibi tum in Phot. Bibl. CCLXXIX. 865. scriptum est, Συλληβρία in Chionis Epist. IV. 169 Orell. pro Σηλυμβρία.

17) Valckenarius corrigit φρενῶ φέρνω, sed hoc non reperitur nisi apud novitios pro φέρω. Ille fortasse scripsit φέρω φρέω ut Arcadius p. 172, 24. φρές τὸ φέρε. Omittitur hoc ab Herodiano de Soloec. p. 258. βαρβαρίζουσι δρίφρον λέγοντες καὶ Μιτυληναῖος.

πύτιλος v. Lehrs. ad Herod. p. 68. *σιβύνη* et *σιβίνη* Fritzs. ad Thesm. 1197. Quod in codd. Herodoti *ἐνίδρυνες* scribitur pro *ἐνύδριες*, in aliis *Φιλυρίδης* Chironis epitheton a matre Philyra sumtum v. Wellauer. ad Apollon. I. 554. *περισυνός* in Rav. Arist. Rann. 1016. et duobus Poll. II. 9. *στίππρον* et *στιππύνος* aliquoties in LXX. pro *στύππιον* sive *στυππεῖον* stupa et adeo *συκίη* pro *σικύη* Aret. Therap. Acut. I. 1. p. 76. (197. ed. Lips.) et 2. p. 79. sine ulla librorum dissensione, *πιτύνη* pro *πυτίνη* v. Meinek. Com. II. 1. 124. *ἐρισύβη* ap. Hesych. s. *Σκωλοβάτης*, horum igitur omnium reos esse librarios partim etymologicis rationibus evincitur, partim numero exemplorum contrariorum. Sed nonnullorum scriptura dissentanea jam ante codicum nostrorum aetatem increbuit: *ἀφυλίσαι* παρὰ τὴν *ἰλὺν* καὶ κατὰ μετάθεσιν *ῥλῖς* (*ῥλῖς*) EM. 180, 10. eodemque modo scribuntur *ῥλίζειν*, *ἀφυλίζειν*, *διυλίζειν*, *ἐξυλίζειν*, nunquam contra, etsi ab *ῥλη* silva longe disjuncta sunt; neque hinc repetunt Grammatici sed a metaplasto: *ῥλῖς μεταπλασμός* ἐστὶν ἀπὸ τοῦ *ῥλη* EM. 776, 32. *ῥλη* καὶ [*κατὰ μεταπλασμόν ῥλῖς*] καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ *ἰλύς* Gud. 277, 28. idemque credidisse videtur Photius *ῥλην* τὸ καθ᾽ ἵζον τοῦ ὕδατος· *Ἀριστοφάνης*, mendosa, puto, scriptura deceptus. Ab *ἰλύς* derivandum erat *ἰλύζω*, sed quia nullum est verbum in *υζω* a nominibus in *υς* ductum, ypsilon primam occupavit syllabam. Pro *πυτία* coagulum plus semel scribitur *πιτύα*, quod Piersonus ad Moer. p. 291. et Toupius ad Theocr. XI. 66. non improbant; sed utrum verius, apparet ex affinibus *πύος*, *πυετία*. *Πυτίζω* librarii aliquoties in *πιτύζω* verterunt ypsilo primitivi *πτύω* in secundam syllabam translato. Proximum erat ut a *πτύω* derivaretur *πτυίζω*, sed verba in *υω* huc deduci non solent. Transpositis autem literis ypsilon, quod ante vocalem breve est, in *πυτίζω* sequente consona porrigitur. A *φύω* declinata sunt *φῑτυς*, *φῑτυ*, *φιτύω* eodem intellectu quo *φύτωρ*, *φυτόν*, *φυτεύω*, sed mutato sono, nimirum ne ypsilon continuo iteraretur quod Graeci, si fieri potest, devitant v. Proll. 140. nam in *τετυφυῖα*, *φυτεύω* non simplex auditur vocalis sed composita. Huc spectat etiam regula in Gud.

277, 15. s. Ἰλύς tradita τὰ ἀμφιβαλλόμενα κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχοντα ἐν τῇ δευτέρᾳ τὸ $\bar{\iota}$ ἢ τὸ $\bar{\upsilon}$ διὰ τοῦ $\bar{\iota}$ ἔχει τὴν πρώτην. Mutationis duplicis mentionem habet EM. 732, 26. συβριάζειν ἀντὶ τοῦ συβαρίζειν ἐν ὑπερθέσει, de quo non potest dubitari quin συβαρίζειν sicut ceteri acceperit τὰ τῶν Συβαριτῶν ποιεῖν et hoc modo etiam Aristophanes verbo συβριάζειν (sic enim scribi vult Meinekios Anall. 118.) adjunxit alia helluandi verba ἐστιᾶσθαι et κοτταβίζειν. Id vero non a proprio Σύβαρις derivatum est, quod antepenultimam brevem habet, sed a communi quod Hesychius indicat Σύρας πολυτελεῖς-μήποτε σύβρας· συβράζειν γὰρ τὸ θρύπτεσθαι καὶ χλιδᾶν. Hoc autem adjectivum et cum σοβαρός componi potest et cum σέβῃ sive τύρβῃ id est θόρυβος auctore eodem Συβριάζει σοβαρεύεται, Συβριασμός ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος.

§. 6. Sequitur ut de confusione diphthongorum et vocalium loquar. Procul vero videtur illud: Τρύφων ἀπὸ τοῦ βαῦνος βάνανσος λέγει κατὰ πάθος· ὥφειλε γὰρ ὡς παρὰ τὸ ἵππος Ἰππασος, κριός Κρίασος, οὕτω βάνανσος· γέγονε δὲ καθ' ὑπέρθεσιν Gud. 104, 4. Schol. Dion. Gramm. p. 655, 4. nec probabiliiores ii qui compositum dicunt ex βαῦνος et αὔειν quasi βάνανσος EM. 187, 40. Ἰσαύα Ἰσαύτης καὶ ὑπερβιβασμῶ Ἀυσίτης· Ἰσαύα γὰρ χώρα ἐστὶν ἐξ ἧς ἦν p. 171, 6. significari videtur Ausitis Mauritaniae, in qua Hiobus natus v. Bochart. Geogr. Sacr. VII. 8. Hesychius ex serie Εἶλος εἴλιγος pro εἰλεός scripsit mendosum exemplar sequens. Ἐπείσιον, quod apud Lycophronem antepenultimam longam, sequentem brevem habet, nihilo secius saepius ἐπίσειον scribitur, non ita saepe ἐπίσιον, ut Choeroboscus jubet Orth. 205, 5. verene an falso decerni nequit quia origo ignota. Praetereo ἐπιδεί pro ἐπειδή positum in Inscr. boeoticis, et homericum δείδεκτο, quod non ex communi δέδεικτο conversum sed pro δέδεκτο hoc est ἐδεξιούτο dictum est, et casus pronominales τοῖςδεσι et τοισίδε, τηνδεδί et τηνδί δέ, quae speciem modo metathesis, naturam diversam habent, postremo illud in EM. 618, 11. παρὰ τὸ οἴμοι οἰμώζω — ἢ ἐκ τοῦ ὥμοι καθ' ὑπερβιβασμόν, quorum prius

πύτιλος v. Lehrs. ad Herod. p. 68. *σιβύνη* et *συβίνη* Fritzsch. ad Thesm. 1197. Quod in codd. Herodoti *ἐνίδρνες* scribitur pro *ἐνύδριες*, in aliis *Φιλυρίδης* Chironis epitheton a matre Philyra sumtum v. Wellauer. ad Apollon. I. 554. *περισυνός* in Rav. Arist. Rann. 1016. et duobus Poll. II. 9. *στίππυον* et *στιππύνος* aliquoties in LXX. pro *στύππιον* sive *στυππεῖον* stupa et adeo *συκίη* pro *σικύη* Aret. Therap. Acut. I. 1. p. 76. (197. ed. Lips.) et 2. p. 79. sine ulla librorum dissensione, *πιτύνη* pro *πυτίνη* v. Meinek. Com. II. 1. 124. *ἐρισύβη* ap. Hesych. s. *Σκωλοβάτης*, horum igitur omnium reos esse librarios partim etymologicis rationibus evincitur, partim numero exemplorum contrariorum. Sed nonnullorum scriptura dissentanea jam ante codicum nostrorum aetatem increbuit: *ἀφυλίσαι παρὰ τὴν ἰλὺν καὶ κατὰ μετάθεσιν ὕλις* (ἔλις) EM. 180, 10. eodemque modo scribuntur *ὕλίζειν*, *ἀφυλίζειν*, *διυλίζειν*, *ἐξυλίζειν*, nunquam contra, etsi ab *ἔλη* silva longe disjuncta sunt; neque hinc repetunt Grammatici sed a metaplasto: *ὕλις μεταπλασμός ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἔλη* EM. 776, 32. *ἔλη καὶ [κατὰ μεταπλασμόν ἔλις]* καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ *ἰλύς* Gud. 277, 28. idemque credidisse videtur Photius *ἔλην τὸ καθίζον τοῦ ὕδατος· Ἀριστοφάνης*, mendosa, puto, scriptura deceptus. Ab *ἰλύς* derivandum erat *ἰλύζω*, sed quia nullum est verbum in *υζω* a nominibus in *υς* ductum, ypsilon primam occupavit syllabam. Pro *πυτία* coagulum plus semel scribitur *πιτύα*, quod Piersonus ad Moer. p. 291. et Toupius ad Theocr. XI. 66. non improbant; sed utrum verius, apparet ex affinibus *πύος*, *πυετία*. *Πυτίζω* librarii aliquoties in *πιτύζω* verterunt ypsilo primitivi *πύω* in secundam syllabam translato. Proximum erat ut a *πύω* derivaretur *πυτίζω*, sed verba in *υω* huc deduci non solent. Transpositis autem literis ypsilon, quod ante vocalem breve est, in *πυτίζω* sequente consona porrigitur. A *φύω* declinata sunt *φῖτυς*, *φῖτυ*, *φιτύω* eodem intellectu quo *φύτωρ*, *φυτόν*, *φυτεύω*, sed mutato sono, nimirum ne ypsilon continuo iteraretur quod Graeci, si fieri potest, devitant v. Proll. 140. nam in *τετυφύια*, *φυτεύω* non simplex auditur vocalis sed composita. Huc spectat etiam regula in Gud.

v. Ahrens. Dial. Aeol. 54sq. 95sq. De dativo ταμίᾳσι dicetur alibi. — Iota, quod poetae praepositioni ὑπέρ simplici et compositae inferciunt, ὑπείρ ἄλλα, ὑπείροχος etc. Grammatici monent in fine collocandum fuisse ὑπερί ut ἐνί, προσί, προτί. Verum hae monosyllabae prosschematismo multo sunt accommodatiores quam ὑπέρ, quod ubi adminiculo indigeret, promptissima erat vocalis qua fulciuntur ἀπαί, παραι, semelque etiam prima syllaba praepositionis περί in syntheto Πειρίθροος, cui adstupent Grammatici Epim. l. 370. EM. 668, 15. Id Aeoles fortasse dixerunt Περίθροος ut πέροχος. Contrario motu diphthongi εἰ vocalem ultimam in syllabam finalem transiisse contendit Herodianus in Choerob. Can. 852, 25. Anecd. Ox. T. III. 270. ἀπὸ τοῦ εἰμί τὸ δεύτερον εἰς καὶ καθ' ὑπερθεσιν ἐσί, καὶ ἐπὶ τὰ εἰς ἰ λήγοντα φύσει μακρᾷ παραλήγεται ἐσσί. Διὰ τί δὲ οὐκ ἐστὶ τὸ ν ἐφελκυστικόν; κατὰ μὲν Τρύφωνα οὐ πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἰ, κατὰ δὲ Φιλόπονον ὅτι καθ' ὑπερθεσιν ἐγένετο, quo in loco pro τὰ εἰς ἰ scribi oportet τὰ εἰς σι ut Choerobosc. Can. 565, 31. τὰ εἰς σι ῥήματα μακρᾷ θέλουσι παραλήγεσθαι, δίδωσι, ζεύγνυσι, ἐσσί, quod quum repugnet regulae propositae, verba inferenda sunt huiusmodi τὸ δὲ ἐσσί ἔχει θέσει μακράν· οὐ γὰρ ἦν φύσει μακρύνεσθαι ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ εἰσι ἢ τῷ ἡσί ἀντὶ τοῦ φησί. Verum ἐσσί residuum est verbi prisci ἐσμί, ἐστί. Adhuc unum affertur sed dubium ἐξαίφνης ἀπὸ τοῦ ἐξαπίνης κατὰ μετάρθεσιν καὶ τροπὴν τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ Moschop. Sched. p. 59. nec certior Apollonii conjectura in Diss. II. P. I. c. I. §. 2. allata ἐξαίφνης pro ἐξ ἀφανείας dictum esse. Quod quum satis mirabile sit, tum prorsus non intelligo quo modo conciliari possit cum eo loco quem in vestibulo huius disputationis attuli ἀλλὰ καὶ συλλαβαὶ ὑπερτίθενται ἐξαπίνης ἐξαίφνης, ὄρωρεν ὠρορεν. Hoc in uno certe Homeri loco perfectum potius quam aoristus esse videtur sed quaenam in adverbio illo syllabae transpositae sint, divinare nequeo neque hoc memoratur ab Apollonii adstipulatore Planude sed λακέρυζα, pro quo rectius ὀρσόλοπος attulisset. Nam illud cornicis epitheton a verbo λακεῖν derivatum est quod diversum sonum ex-

primit quam *κελαρύζειν*. Ab omnium quae hactenus exposita sunt similitudine longe recesserunt qui vocalem quartae a fine syllabae in penultimam transmeare statuunt *νηγάτος καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε̄ νηγάτος* Sch. A. ad II. II. 43. XIV. 185. EM. 602, 15. quod Buttmannus Lex. I. 205. credere non dubitavit. Sed Epim. I. 29. nihil aliud quam epsilon penultimae redundare dicit; quam conjecturam stabilit Hesiodus pro *φατός* usurpans *φατειός* id est *φατέος*. Aoristus a Phrynicho notatus *περιέσσεύσε* non ab hyperthesi profectus est sed ab imperitia eorum qui *περισσεύω* compositum putarent ut *περιστείχω*. Neque huc admittimus *ἐκάμνυσα* et *κεκάμνυκα*, quod Apollonius Synt. IV. 7, 317. (323.) minus commode cum *ἡνόχλουν* aliisque augmenti ad praepositionem translatis exemplis confert. Id enim recte declinatum est a praesenti vitiose ficto *καμνύω*, unde *καμνύσω*, *κεκαμνυμένος* EM. 87, 31. *κάμνυσις* (omiss. in Thes.) in Hermetis Pim. c. I. p. 12. ed. Rossel.

CAP. III.

De metathesi aspirationis et quantitatis.

§. 1. Ad illam pertinet Apollonii praeceptum Synt. I. 25. p. 55. (61 Bekk.) *τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθνηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα*. Schol. Lips. ad II. IV. 243. *τεθνηπότες* — *ἐξ οὗ θάπος καὶ μεταλλαγῇ τῶν στοιχείων τάφος ὡς παρ' Ἡροδότῳ βάθρακος ὁ βάτραχος καὶ μονόχυτρον μονόκυθρον*. Priscianus VIII. 98. p. 430. (840.) *translatio fit aspirationis a prima ad postremam syllabam quomodo κύθρα pro χύτρα, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, quod est ionicum; ad cujus imitationem Latini θρίαμβος triumphus per transmutationem aspirationis protulerunt*. Transponuntur igitur mutae aut ejusdem ordinis aut antistoechae. Ejusdem ordinis labiales commutantur in deae cognomine *Φάπην* (*Φαπίην*) *τὴν Παφίην* Hes. quod hujus generis unicum est; nam pro *ἄφεπτος* Soran. de Obstetr. p. 202. Flor. Lobeckius scripsit *ἄπεφθος*. Dentales in *θωτάζω* et *ἐπι-*

Callimachum tribreve est; poetae latini modo sic ut Lycophro 1029. pro dactylo utuntur, modo pro amphibracho. Pro ἔρειος et κεράμειος Atticos substituisse ἔρεοῦς et κεράμεοῦς jam supra scripsisse me memini. Ejusdem dialecti sunt λεώς, νειός, εὐγείος, περίνεως etc. — Ἦλυσις ex ἔλευσις extitisse per enallagen temporum Buttmanno Gramm. II. 456. non assentior; nam haec est legitima futuri ἐλεύσομαι propago, altera a themate profecta quod in ἐλήλυθε et ἔπηλυσ delitescit. Cum Ἰλαος Ἰλεως (Εὐνήος Εὐνεως) etc. idem I. 103. confert urbis nomen Τέως Τῆος, nam sic quoque appellatam esse testem quidem nullum habet sed colligit ex adjectivo Τήιος. Stephanus vero a Τέως gradatim Τείος, hinc Τεῖος et Τήιος processisse statuit ut a Κέως Κείος Κήιος s. v. Κῶς. Urbs ipsa a Tzetzza Chil. IV. 235. et 241. Τεῖος vocatur quod ad Τέως eandem proportionem habet ut εἶος ad ἔως. — Alias in deliberationem veniunt terminationes casuales: Πηληιάδου κοινῶς, δωρικῶς Πηληιάδαο καὶ ἰωνικῶς καθ' ὑπερθεσιν χρόνου Πηληιάδεω Epim. I. 346.⁵⁾ quae differunt quidem consequuntione temporum nec tamen ut dici possit εῶ ex αο natum esse, sed haec diversis adscripta sunt dialectis ut πόλῃος πόλεως, Πηλῆος Πηλέως et accusativi Πηλῆα Πηλέα, hic longo alpha, ille brevi. Idem auctores huic causae adhibent nonnulla tertiae declinationis vocabula: ἡῦς καὶ γενικὴ ἡέος καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἑῆος Sch. Lips. I. 393. EM. 318, 8. quae sententia Apollonio ipsi tribuitur in Sch. Vict. XV. 138. Alii ab εῦς deflexum volunt cum ectasi; nam alioqui adjectiva in υς eta in paralexī genitivi non accipiunt ne penultima hujus casus syllaba longior fiat quam est ultima nominativi Theodos. p. 44, 25. Nominativum ἡῆς nemo unus ponit sed syntheton ἐνηῆς, cui Schol. II. XVII. 204. προσηνῆς et ἀπηνῆς comparat, Glossographi ab Eustathio citati 314, 41. ex εῦς natum esse conjectant; et ad hoc etiam plurale ἡέα γυῖα Emped. 377. referri solet, quod

5) Quae postremo addit πᾶσα γενικὴ — ἡ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλει τὴν λήγουσαν etc. verba sunt Choerobosci 120, 18. EM. 35, 53.

enim quia aspirata aut antecedit aut sequitur mutatae sunt sed arbitrato populi¹⁾).

§. 2. Haec breviter demonstrasse contentus exsequar alteram hujus disputationis partem, quae est de traiectione quantitatis. Persaepe accidit ut duo ab eadem stirpe propagentur vocabula diverso inter se flexu, quorum in uno syllaba naturaliter longa brevem subsequitur, in altero brevis longam vel versis vicibus. Haec proprie metathesis vocari non potest. Sed ubi ordo vocalium a natura fixus convertitur aut metri causa aut arbitrio aliquo scribentium, ibi maxime hoc nomine uti convenit. Haud tamen facilis est utriusque rationis in omnibus verbis distinctio minimeque observata a Grammaticis, quorum decreta, in quantum expedit, ordine quodam proponam adjunctis quae ab illis praeterita sunt. In numero indeclinabilium duo reperiuntur, e quibus discrimen modo a me significatum facillime potest perspicui. Primum est adverbium *συνωχιδόν* et *συν-οχηδόν*, quorum neutri affecti nomen convenit; nam illud formatum est ad exemplum adverbiorum *ὁμιλαδόν*, *ἀμοιβαδόν*, hoc ut *ὁμιληδόν*, *μολπηδόν* etc. Ita etiam distinguuntur *Κυθηρόθεν* et *Κυθήρηθεν*, illud a neutro plurali, hoc a *Κυθήρη* v. Meinek. Anall. 46. Neque *βορειόθεν* dici potest ex *βορέηθεν* natum esse vel contra; nam utrumque ad regulam pariter aptum. Sed omnes hyperthesis numeros habet *ἕως* et *εἰς*, si Hermannus Elem. Metr. p. 58. et Buttmannus vere contendunt pro *ἕως* et *τέως*, ubi trochaei mensuram habeant, scribendum esse *εἰς*, *τεῖς*, quibus Curtius in Mus. Rhen. Nov. T. IV. 241. praefert *ῆος* et *τῆος* tanquam primitivum cf. Hofmann. Quaest. Hom. I. 109. Hoc in conjectura positum est sed probabilius veterum commentum qui *ἕως* ὁ — in principio versus heroici collocatum spondei loco esse existimant. De nominibus primae declinationis huc adnumerandum esset, si satis auctoritatis haberet, *γέα* et *γαῖα*, — *εἰ γὰρ μακροῦ παραλήγεται, συστέλλει τὴν λήγουσαν, εἰ δὲ βραχείᾳ, ἐκτείνει γέα*

1) Hesychius *Κῆθα τάφος* fortasse *κῆθαρ* scripsit i. q. *κῆδος* unde *Κηδεύειν ἐνταφιάζειν*.

Lobeck, Pathol.

μακράν, διὰ τοῦ ὁ εὐφροσύνη etc. p. 73. unde supplenda est regula EM. 275, 42. Et his paria sunt adverbia localia, quae pro portione antecedentium syllabarum modo brevem accipiunt paralexin modo longam, ἀλλαχόθι ἀλλαχόθεν ἀλλαχόσε sed ἑτέρωθι ἑτέρωθεν ἑτέρωσε etc. Ne omittamus composita κρηδόκος κρειοδόκος, γεωπόνος γειοτόμος, νεωκός νειοκός, μετήορος μετέωρος⁸⁾.

De verbis breviter praecipit Epim. I. 446. γίνονται ὑπερβιβασμοὶ χρόνου ὑπώρορε, βρώμενος (scr. χωόμενος), ἑώρταζε, quorum nihil satis facit. Nam ὑπώρορε aoristus est reduplicatus ut ἥγαγον, perfectum ἥρωρε⁹⁾. Alterum longo circuitu huc deducitur in Epim. 439, 20. EM. 816, 47. scilicet a χῶω declinatum esse χούμενος, idque dorice dici χώμενος ut Μῶσα, postremo per epectasin χοώμενος et χωόμενος. Est vero a χῶμαι. Majore assensu afferri poterat κυκώμενος in oraculo Paus. III. 8, 9. nam hoc e κυκοώμενος conversum est v. Techn. 213. et in contrariam partem motum Σωώμην ὠρμήμην Hes. quod σωώμην dicendum erat a σῶμαι σοῦμαι. Ab hac poetica metathesi differt ea quae quia in perpetuum fixa est vix in affectionum numerum aggregari potest: τὸ ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν, ἐώρταζον ἐδέξαντο ὑπερβιβασμὸν ἵνα συνάρξωνται τῷ παρακειμένῳ Anecd. Ox. T. IV. 192. vel potius ὅτι οὐδεμία λέξις εὐρίσκεται ἀπὸ τοῦ ἡ ἀρχομένη ἐπιφερομένου τοῦ ὁ χωρὶς εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ εἴη ὡς τὸ ἡοῦς ἡοῖ, ἢ κατὰ διάλεκτον οἶον οἱ Ἴωνες ἡόα λέγουσι Epim. I. 128. et 158. EM.

8) Pro Κλειοπάτρῃ poetae, si opus est, Κλειοπάτρῃ substituunt ut Κλειοφόρος. In principio pentametri Anth. IX. 215. ξεῖνε Κλεονίκης Planudes Κλεωνίκης edidit, Jacobsius Κλευνίκης optat; sed et Κλεωμέδων legitur in Corp. Inscr. I. n. 213. lin. 13. Ἀνδρώνικος Anth. App. 339. quam tropen repudiantes Homeristae ἀνδρειφόντης scripserunt. A nominibus in εὐς Ὀρειοκόμος ὁ τοὺς ἡμιόνους θεραπεύων Hes. qui vulgo ὀρεωκόμος dicitur ut Ὀρφεωτελεστής et Byzantiae dignitatis titulus βασιλεωπάτωρ sed utrumque frequentius per ὁ scriptum.

9) Pro ὦλολε Nonn. XLVII. 245. Falckenburgius ὦλετο scribi jubet; Lehrsius vero Quaest. 274, dubitat an non perfectum potius sit quam aoristus.

351, 17.¹⁰) Sic ἄωρτο ex ἥορτο natum esse constat v. Diss. III. c. 6. §. 3. Cum duplici genitivo Κρονίωνος et Κρονίονος Eustathius 193, 15. confert hoc: καὶ τὸ ἠνάλωτο ἐκ τοῦ ἀνήλωτο μετελλάγη τῷ χρόνῳ καὶ τὸ ἠναντιοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐνηντιοῦτο. Verum qui ἠνάλωτο dixerunt, alpha non aliter pronunciasset videntur quam qui ἀνάλωτο hoc est producte, et illa augmenti in praepositionem transfusio compluribus verbis communis ad alium locum pertinet. Miror vero cur ἀκηχέδαται sive ἀκηχέαται et huic contrarium ἀκαχείατο neglexerint quum praesertim participium hac ratione explicent: τὸ ἀκηχεμένη κεῖται μεταθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκαχημένη διὰ χρεῖαν μέτρου Eust. 557, 12. Subjunctivos θείομεν, βείομεν, ἐρείομεν, τραπείομεν idem et alii ex amphibrachis θέωμεν, βέωμεν factos esse tradunt, producta per epenthesein prima, correpta altera; sed metathesis nomine, quod hic maxime aptum erat, abstinent, utuntur vero ubi parum convenit in participiis: ἐν τῷ ἐμπέφυῳτες ὑπερβιβασμὸς ἐγένετο τοῦ χρόνου ὥσπερ ἐν τῷ Κρονίωνος Choerob. Can. 829, 34. Epim. I. 364, 20—30. scilicet quia πέφυκα ypsilon longum habet. Verum illud ab indicativo πέφυα derivatum est ut δεδιώς a δέδια cum ectasi penultima ut γεγαῶτες, βεβαῶτες. Aptius affert Eustathius 282, 38. τὸ μεμαῶτες ἐνταῦθα μὲν ἐμεγάλυνε τὴν παραλήγουσαν ἰωνικώτερον καὶ τὴν προπαραλήγουσαν συνέστειλεν, ἀλλαχοῦ δὲ (B. 818.) τὴν παραλήγουσαν κοινότερον ἐσμίκρυνε, τὴν δὲ προπαραλήγουσαν ἐξέτεινε μεμαότες ἐγχείησι. Haec a verbis puris ducta sunt, a non puro Meinek. Anall. 382. posuit in Heliodori versibus ὀφθαλμοῖς ἀραρῶσι καλύψας idque a testatis, quae ad Buttm. 36. indicavi, etiam hoc nomine discedit quod antepenultimam brevem habet, quae syllaba ante longam penultimam produci solet τετριγῶτες, κεκληγῶτες. De ἐλήλαμαι quae fuerit Herodiani sententia antea dixi. Πίομαι et πιοῦμαι Eustathius 943, 44. propter enallagen temporum confert cum Σιδόνος et Σιδῶνος, Κρονίωνος, ὄρωρεν aliis-

10) Addi poterant nominis ἥων casus obliqui et ἥονιος. Apud Zonar. s. Εῳρταζον 948. pro παραλήγουσα prave editum est παραλλαγή.

que dudum transactis. Illud fortasse natura breve est v. Techn. 18. alterum vere futurum. De duplici participii *μαχειόμενος* et *μαχεούμενος* conformatione nihil quidquam adnotatum reperio sive id casu factum est sive quia utrumque a *μαχέομαι* derivatum crediderunt addito alteri epsilo, alteri ypsilo, quod genus epenthesis suo loco confirmabitur. Sed praetermittitur etiam *κιχάνω*, in quo manifesta hyperthesis signa exsuperant; nam modo sic pronuntiatur ut *ϊκάνω*, modo ut *λαμβάνω*. In novissima acie collocabo duo vocabula abnormia, *μυσημίεκτον* (*καλοῦσι*) τοῦ ἡμιέκτου τὸ ἡμισυ, οὐ καλῶς δέ Hes. et barbarismum, quem Porphyrius in V. Plotini c. XIII. p. 63. magistro suo firmiter adhaesisse refert: ἁμαρτάνων ἐν τισι λέξεσι — οὐκ ἂν εἶπεν ἀναμιμνήσκειται ἀλλ' ἀναμνημίσκεται. Illud sermonem resipit tabernarium. Alterum commemoro tantummodo ob celebritatem auctoris; vera enim aestimatione non est *πάθους* exemplum sed inscitiae sicut illa quae Scytha balbutit comicus. Hae sunt λέξεις παρεφθορυῖαι potius appellandae quam πεπονθυῖαι.

Verum ne ullam latebram invisitatum relinquamus, paullum aliquid operae impendendum est metathesi contractionis. Haec obtinet in vocabulis quae tres vocales breves per totidem syllabas continuant ut *αἰδέεο*. Id quum aures respuerent, duplex patebat exitus, ut aut duae ultimae vocales in *οῦ* contraherentur *αἰδέου* (et *αἰδοῦ*) aut prima cum secunda in *εῖ* *αἰδεῖο* Od. IX. 269. Sic etiam *μυθῆ* ex *μυθέαι*, hoc autem ex *μυθέεαι* contractum esse constat, quod respectantes poetae *μυθεῖαι* protulerunt. Parique vicissitudine nomina variari scimus, quando pro *τὰ κλέη*, quod ars poscit, poetice dicitur *τὰ κλεῖα*, pro *τοὺς εὐκλεέας* (*εὐκλεεῖς*) *εὐκλεῖας*, pro *ἀγακλεοῖς* mutata contractionis ratione *ἀγακλῆος* etc.

Karstenius pro ἐνηέα positum putabat praepositione praecisa. — Τὰ εἰς ων πατρωνυμικὰ ἅπαντα φυλάττουσι τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, ὅθεν τὸ Κρονίωνος ἀναλογιώτερόν ἐστι· τὸ δὲ Κρονίουνος ὑπερβιβασμὸν ἐδέξατο τοῦ χρόνου Choerob. Can. 285. EM. Anecd. Oxon T. III. 385 sq. Haec vera est hyperthesis ab Homero non tam necessitatis causa introducta quam commoditatis. Cum hoc conferri potest vicissitudo epsili et alpha vel iota longi in appellativis ὀργεῶνες ὀργιόνες sive ὀργειόνες, ὀπέωνες ὀπάονες v. Bredov. Dial. Herod. 137. ξυνεῶνες ξυνήονες⁶⁾ quorum etiam primi casus duplicem habent terminationem. Eodem genere continentur μεληδόνες et μελεδῶνες v. Parall. 146. βοτῆρες et βώτορες⁷⁾, φρεῖατα brevi penultima et φρέατα longa. Haec transgressionis species falsa et inanis saepius existit in motione velut σωώτερος et σωότερος Apollon. Arg. a diversis positivis σόος et σῶος, στενώτερος et στεινότερος, νεώτατος et νειότατος, ἀφνειός ἀφνειότερος, ἀφνεός δὲ ἀφνεώτερός καὶ θεῖος θειότερος, θεώτερος δὲ ἀπὸ τοῦ θεός Epim. I. 279, 28. Sed quantum hyperthesis, quae proprie ita dicitur et in numero affectionum censetur, differat ab illa naturali et legitima temporum distributione, clare perspicitur ex his exemplis: τὰ εἰς ωτερος καὶ ωτατος εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω γράφεται, εἰ δὲ μακρὰν, διὰ τοῦ ο ἀγιώτερος, ἀλυπότερος Moschop. Sched. p. 11. ὥσπερ τὰ διὰ τοῦ ωτερος, οὕτω καὶ τὰ διὰ τοῦ ωσυνη, εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω γράφεται, ἀγιωσύνη, ἱερωσύνη· εἰ δὲ

6) In Anth. XIV. 150. ἀσκοῦ τὸν προῦχονια ποδαόνα φέρτατε λαῶν reponendum est quod alibi legitur πόδα μέγα φέρτατε — v. Matth. ad Schol. Eur. Med. 674. nam in amplificativis vix reperias alpha pro epsilo positum. Minus certum est quod sequitur; in Alexandri Aet. versu ἄλλα ξυνεῶνα θαλάσσης Meinekius p. 222. dubitat an ξυνῶνα scribendum sit; pro ξυνεῶν Maneth. II. 411. retineri poterat quod olim legebatur ξυνών.

7) Non integra videntur verba Schol. A. ad II. XII. 302. βότωρ βότωρος ὑπερβιβασμὸς χρόνου βώτορος καὶ βώτορες. Nam non βότωρ dicitur neque δότωρ sed δώτωρ. Verius EM. 218, 41. βότης καὶ βοτήρ καὶ ἐπεκτιάσει βώτωρ.

contra posita distinxit Philo Quis rer. div. haer. 519. D. οἷα ἀνδρόγυνος ἢ γύνανδρος et de Fortit. 739. (379.) ὡς ἀνδρογύνους οὕτω καὶ γυνάνδρους φυλαξάμενοι, illo nomine pathicos significans, hac tribades, sed dubito num haec distinctio antiquitus introducta sit; Sophocles certe γυνάνδρους vocavit τοὺς γυννίδας. Neque veterum usu confirmatur quod Menander tradit de Encom. II. 99. ed. Heer. p. 199. T. IX. ed. Walz. θεοφιλότης μὲν τὸ ὑπὸ θεῶν φιλεῖσθαι, φιλοθεότης δὲ τὸ φιλεῖν τοὺς θεοὺς· nam et his desunt testes antiqui et ipsis primitivis θεόφιλος et φιλόθεος, quibus similia πονηρόφιλος et φιλοπόνηρος etc. probatiora quidem sed indiscreta sunt, λογόφιλος autem vocabulum fictitium est facetae oppositionis causa factum Lehrs. Anall. Gramm. p. 382. De plerisque valet quod Schaeferus dicit ad Schol. Apoll. p. 80. γαστήρχειρ et χειρογάστρη conferens: *in talibus compositis ordo vocum, e quibus constant, haud raro alternat.* Nec quidquam differunt ἡμερόνυχτιον νυχθήμερον, βατραχομυομαχία μυοβατραχομαχία, ἀγριέλαιος ἐλαιάγριον, δεσμότριχον τριχόδεσμος et quae Hesychius affert Θυμολέοντα — καὶ λεοντόθυμον, Μυιάκονα ἀναιδῆ ex nominativo κυνάμνια conversum in accusativum quasi a recto μυιακύνων. Sed inter κεφαλόρριζος et ῥιζοκέφαλος quantum intersit ostendit Schneiderus in Ind. Theophr. Adjectivorum et substantivorum compositio liberrima est, ἀργίπους πόδαργος, ἀβρόπους πόδαβρος, ὠκύπους ποδώκης, κλυτότοξος τοξόκλυτος, βαρύθυμος θυμοβαρής, τραχηλόσιμος σιμοπρόσωπος, ac si quorundam alterutra forma praevallet, id usu potius quam ratione quadam fieri videtur, cujusmodi est enallage a Polluce notata II. 28. οὐλότριχος παρ' Ἡροδότῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἀναστρέψας τρίχουλον εἶρηκε. Cetera enim cum θρίξ composita substantivo finiuntur sicut ea quae cum κόμη, χ αίτη, μαλλός et adjectivo quodam. Idem VI. 125. θυμάγροικος ab Aristophane comice fictum judicat, quippe quia ἀγριόθυμος, καρτερόθυμος etc. aliter ordinata sunt. Lucianus Praecc. rhet. c. XVII. καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα percensens refert σοφόνους et contrarium χειρόσοφος, quo nomine aliquis pantomimum significavit haud citra affectationem sed

exemplo aliorum cum σοφός compositorum θυμόσοφος, θεόσοφος, alterum vero exemplo caret. Πτεροποίκιλος Aristophanes usurpavit pro ποικιλόπτερος metri gratia; sicut Goethius noster germanicum *Riesengipfel* Rimaë deae instinctu mutavit in *Gipfelriesen*; ignotus poeta in Anth. τμητοσίδηρος, cui repugnant χρυσότευκτος, ἀργυρόπαστος, χαλκόπληκτος, ξυλόφρακτος. Epithetorum reciproco ordine decurrentium ἐρυθρόλευκος λευκέρυθρος, ἐρυθροποίκιλος ποικιλέρυθρος dubium est utrum prorsus eadem fuerit potestas an Graeci λευκέρυθρον dixerint quod in summa rubrum est admixto albo et contrarium ἐρυθρόλευκον ex rubro albicans. — Extra numerum accedit quod nulli ante dictorum comparari potest, δορυμιάμφιον ἡμαρ Hes. a poeta nescio quo fictum ad significandum ἀμφιδρόμια. — Accentus transfusi exempla copiosissima sunt sed eadem conjuncta cum mutatione vel significationis vel vocis ideoque rei propositae aliena: αἱ εἰς ὦν λήγουσαι μετοχαὶ δισύλλαβοι ὀξυτονούμεναι καὶ (ὡς) ὀνόματα κλινόμενα μετατιθέασιν τὸν τόνον, Ἀμφίων Ὑπερίων Arc. 17, 17. quae nomina simplicia esse videntur ut Ἀρίων, Ἐχίων etc. v. Diss. de Sync. P. I. c. 3. §. 4. δαῖδω καὶ μεταθέσει τόνον δαῖδῶ EM. 260, 20. καλίω — καὶ μεταβάσει τοῦ τόνου καλινδῶ καὶ ἀλινδῶ Phryn. App. p. 5. Verum jam metam aspicio. Nam quod Apollonius in fine sermonis huic disputationi praepositi subdit καὶ λόγοι ὑπερτίθενται οἷον θρέψασα τεκοῦσά τε et huic simile Planudae exemplum εἴ τις τὰς σεμνὰς θεὰς θεὰς σεμνάς λέγοι, utrumque ad schematologiam pertinet et ad eam partem quae est de hyperbato.

DISSERTATIO QUINTA
DE
PARATHESI ET SCRIPTURA HYPHEN.*)

*) Haec primum vulgata sunt in Programm. academ. anni 1848
† sequentium.

PROŒMIUM.

Septem prosodiis quae in parte Grammatices anagnostica tractantur, nonnulli adjiciunt tres improprias, quas in prooemio hujus libri designavi §. 1. apostrophum, hypodistolen et huic contrariam notam hyphen v. Epiphan. de Pond. et Mens. c. I. 159. A. ed. Petav. Arcad. p. 191. Schol. Dion. Gramm. 674. Priscian. de Acc. II. 362. Apostrophum una et simplex ratio est tollendi hiatus. Diastolae quatuor numerantur species in Anecd. Bekk. 1158. Cram. T. IV. 310. τῶν διαστολῶν αἱ μὲν εἰσι κατὰ γράμμα ὡς τὸ γημενεον πότερον γῆμεν ἑόν (διὰ κάλλος) ἢ γῆμε νέον· αἱ δὲ κατὰ συλλαβὴν ἐπεικεκαμω· ἦτοι γάρ ἐστι κεκάμω ἢ ὁ κέ σύνδεσμος· αἱ δὲ κατὰ λέξιν ὡς ὀνομάκλυτος ὕφ' ἐν καὶ (scr. ἦ) ὄνομα κλυτός ἐν διαστολῇ· αἱ δὲ κατὰ διάνοιαν ὡς τὸ „νηὺς ἔστηκεν ἐν λιμένι Πείθρῳ ὑπονηίῳ ὑλήεντι“ Ὁ γὰρ Ἀπίων συνθέτως ἀνέγνω, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διαιρεῖ scil. Πείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ — Od. I. 186. Primum exemplum sumsit ex Od. XI. 282. ubi nulla fit diversae scripturae mentio, nec tamen finxit more scholasticorum qui ἔστι νοῦς et ἔστιν οὔς, ἔστι Νάξιος et ἔστιν ἄξιος proponunt quasi diastolae indigentia Moschop. in App. Etym. Gud. 675, 31. Schol. Dion. 683 sq. Alterum pertinet ad II. I. 186. ubi Aristarchus ἐπεὶ κε κάμω scripsit, alii ὕφ' ἐν κεκάμω ὡς τὸ λελάχισι. Sed quod Schol. Dion. 703. refert in Od. I. 184. disputari utrum ἐς Τεμέτην scribendum sit an ἐς τε Μέσην, dubium est unde sumserit hoc Mesae nomen, cujus nulla est apud veteres interpretes mentio, nec meminit Engelius in libro *Kypros* p. 149. His simile αὐλητρὶς πεσοῦσα et αὐλὴ τρεῖς πεσοῦσα Theon. Prog. XIX. 187. ed. Walz. derivatum est e Stoicorum scholis qui hoc amphiboliae exemplum fabricati sunt

contra posita distinxit Philo Quis rer. div. haer. 519. D. οἷα ἀνδρόγυνος ἢ γύνανδρος et de Fortit. 739. (379.) ὡς ἀνδρογύνους οὕτω καὶ γυνάνδρους φυλαξάμενοι, illo nomine pathicos significans, hac tribades, sed dubito num haec distinctio antiquitus introducta sit; Sophocles certe γυνάνδρους vocavit τοὺς γυννίδας. Neque veterum usu confirmatur quod Menander tradit de Encom. II. 99. ed. Heer. p. 199. T. IX. ed. Walz. Θεοφιλότης μὲν τὸ ὑπὸ Θεῶν φιλεῖσθαι, φιλοθεότης δὲ τὸ φιλεῖν τοὺς Θεούς· nam et his desunt testes antiqui et ipsis primitivis Θεόφιλος et φιλόθεος, quibus similia πονηρόφιλος et φιλοπόνηρος etc. probatiora quidem sed indiscreta sunt, λογόφιλος autem vocabulum fictitium est facetae oppositionis causa factum Lehrs. Anall. Gramm. p. 382. De plerisque valet quod Schaeferus dicit ad Schol. Apoll. p. 80. γαστρόχειρ et χειρογάστρη conferens: in talibus compositis ordo vocum, e quibus constant, haud raro alternat. Nec quidquam differunt ἡμερονύκτιον νυχθήμερον, βατραχομυομαχία μυοβατραχομαχία, ἀγριέλαιος ἐλαιάγριον, δεσμότριχον τριχόδεσμος et quae Hesychius affert Θυμολέοντα — καὶ λεοντόθυμον, Μυιάκνα ἀναιδῇ ex nominativo κυνάμυια conversum in accusativum quasi a recto μυιακύνων. Sed inter κεφαλόρριζος et ῥιζοκέφαλος quantum intersit ostendit Schneiderus in Ind. Theophr. Adjectivorum et substantivorum compositio liberrima est, ἀργίπους πόδαργος, ἀβρόπους πόδαβρος, ὠκύπους ποδώκης, κλυτότοξος τοξόκλυτος, βαρύθυμος θυμοβαρής, τραχηλόσιμος σιμοπρόσωπος, ac si quorundam alterutra forma praevalet, id usu potius quam ratione quadam fieri videtur, cujusmodi est enallage a Polluce notata II. 28. οὐλότριχος παρ' Ἡροδότῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἀναστρέψας τρίχουλον εἶρηκε. Cetera enim cum θρίξ composita substantivo finiuntur sicut ea quae cum κόμη, χ αίτη, μαλλός et adjectivo quodam. Idem VI. 125. θυμάγροικος ab Aristophane comice fictum judicat, quippe quia ἀγριόθυμος, καρτερόθυμος etc. aliter ordinata sunt. Lucianus Praecc. rhet. c. XVII. καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα percensens refert σοφόνους et contrarium χειρόσοφος, quo nomine aliquis pantomimum significavit haud citra affectationem sed

exemplo aliorum cum σοφός compositorum θυμόσοφος, θεόσοφος, alterum vero exemplo caret. Πτεροποίκιλος Aristophanes usurpavit pro ποικιλόπτερος metri gratia; sicut Goethius noster germanicum *Riesengipfel* Rimaë deae instinctu mutavit in *Gipfelriesen*; ignotus poeta in Anth. τμητοσίδηρος, cui repugnant χρυσότευκτος, ἀργυρόπαστος, χαλκόπληκτος, ξυλόφρακτος. Epithetorum reciproco ordine decurrentium ἐρυθρόλευκος λευκέρυθρος, ἐρυθροποίκιλος ποικιλέρυθρος dubium est utrum prorsus eadem fuerit potestas an Graeci λευκέρυθρον dixerint quod in summa rubrum est admixto albo et contrarium ἐρυθρόλευκον ex rubro albicans. — Extra numerum accedit quod nulli ante dictorum comparari potest, δρομιάμφιον ἡμαρ Hes. a poeta nescio quo fictum ad significandum ἀμφιδρόμια. — Accentus transfusi exempla copiosissima sunt sed eadem conjuncta cum mutatione vel significationis vel vocis ideoque rei propositae aliena: αἱ εἰς ὧν λήγουσαι μετοχαὶ δισύλλαβοι ὀξυτονούμεναι καὶ (ὥς) ὀνόματα κλινόμενα μετατιθέασιν τὸν τόνον, Ἀμφίων Ὑπερίων Arc. 17, 17. quae nomina simplicia esse videntur ut Ἀρίων, Ἐχίων etc. v. Diss. de Sync. P. I. c. 3. §. 4. δεῖδω καὶ μεταθέσει τόνον δειδῶ EM. 260, 20. καλίω — καὶ μεταβάσει τοῦ τόνου καλινδῶ καὶ ἀλινδῶ Phryn. App. p. 5. Verum jam metam aspicio. Nam quod Apollonius in fine sermonis huic disputationi praepositi subdit καὶ λόγοι ὑπερτίθενται οἷον θρέψασα τεκοῦσά τε et huic simile Planudae exemplum εἴ τις τὰς σεμνὰς θεὰς θεὰς σεμνάς λέγοι, utrumque ad schematologiam pertinet et ad eam partem quae est de hyperbato.

DISSERTATIO QUINTA

DE

PARATHESI ET SCRIPTURA HYPHEN.*)

*) Haec primum vulgata sunt in Programm. academ. anni 1848
et sequentium.

1974-1975

1974-1975

PROŒMIUM.

Septem prosodiis quae in parte Grammatices anagnosticae tractantur, nonnulli adjiciunt tres improprias, quas in pro-
mio hujus libri designavi §. 1. apostrophum, hypodia-
olen et huic contrariam notam hyphen v. Epiphan. de
Sond. et Mens. c. I. 159. A. ed. Petav. Arcad. p. 191.
Schol. Dion. Gramm. 674. Priscian. de Acc. II. 362. Apo-
rophi una et simplex ratio est tollendi hiatus. Diastolae
quatuor numerantur species in Anecd. Bekk. 1158. Cram.
IV. 310. τῶν διαστολῶν αἱ μὲν εἰσι κατὰ γράμμα ὡς
γῆμενεον πότερον γῆμεν ἑόν (διὰ κάλλος) ἢ γῆμε-
ον· αἱ δὲ κατὰ συλλαβὴν ἐπεικεκαμω· ἦτοι γὰρ ἔστι
κάμω ἢ ὁ κέ σύνδεσμος· αἱ δὲ κατὰ λέξιν ὡς ὀνομάκλυ-
ς ὑφ' ἐν καὶ (scr. ἦ) ὄνομα κλυτός ἐν διαστολῇ· αἱ δὲ
κατὰ διάνοιαν ὡς τὸ „νηῦς ἔστηκεν ἐν λιμένι Πείθρῳ ὑπο-
ρίῳ ὑλήεντι“ Ὁ γὰρ Ἀπίων συνθέτως ἀνέγνω, ὁ δὲ
ρωδιανὸς διαιρεῖ scil. Πείθρῳ, ὑπὸ Νηϊῳ — Od. I. 186.
Primum exemplum sumsit ex Od. XI. 282. ubi nulla fit
versae scripturae mentio, nec tamen finxit more schola-
corum qui ἔστι νοῦς et ἔστιν οὗς, ἔστι Νάξιος et ἔστιν
ἴος proponunt quasi diastolae indigentia Moschop. in
pp. Etym. Gud. 675, 31. Schol. Dion. 683 sq. Alterum
pertinet ad II. I. 186. ubi Aristarchus ἐπεὶ κε κάμω scripsit,
i ὑφ' ἐν κεκάμω ὡς τὸ λελάχισι. Sed quod Schol.
ion. 703. refert in Od. I. 184. disputari utrum ἐς Τεμέ-
ν scribendum sit an ἐς τε Μέσην, dubium est unde sum-
rit hoc Mesae nomen, cujus nulla est apud veteres inter-
etes mentio, nec meminit Engeliüs in libro *Kypros* p.
9. His simile αὐλητρὶς πεσοῦσα et αὐλὴ τρις πεσοῦσα
Theon. Prog. XIX. 187. ed. Walz. derivatum est e Stoi-
rum scholis qui hoc amphiboliae exemplum fabricati sunt

Diog. VII. 62. alia Grammatici ludibundi exsculpsent
 εἰς παράδειγμα τοῦ περὶ διαστολῆς λόγου Eust. 1170, 34.
 quale hoc est *conspicitur sus et conspicit ursus* Max. Vict.
 in Art. c. 17. p. 726. Donat. I. 5, 3. Ad probandam
 distinctionem κατὰ λέξιν ille affert locum Iliadis XXII. 51.
 in quo Herodianus ὀνομάκλυτος scribi jussit sed addita
 cautione ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσεΐᾳ (XIX. 183.) κατὰ παράθεσιν
 ἀναγνωστέον „ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων“ Id vero hodie
 non sic scribitur sed κλυτόν ut in Musaei v. 186. ἐμοὶ δ' ὄνομα
 κλυτόν Ἡρώ, idemque neutrum Spitznerus Exc. XI. p. XXII.
 in scholio isto reponendum censet nec aliter legit Eusta-
 thius 1860, 21. His inconsulte additur tanquam quarta
 species *diastole sensus*, etsi ὑπονηίῳ et ὑπὸ Νηίῳ neuti-
 quam tantum inter se differunt quantum γῆμε νέον et γῆ-
 μεν ἑόν. Ab hac autem nota, qua literae, syllabae, lexes
 aut ab antecedentibus separantur aut a subsequentibus,
 differt connexiva, quam hyphen¹⁾ vocant itaque definiunt
 σημείον· ἐστὶ συναφείας δύο λέξεων συγκειμένων ἢ παρα-
 κειμένων Moschop. in App. Gud. 673, 28. quem συγκει-
 μένων nomine significare syntheta apparet ex Schol. Dion.
 683, 28. et 699, 3. et exemplis subjectis ἀρχίφωτος, φιλό-
 θεος, Νικόλαος²⁾. Verum hoc genus jure rejicit subtilior
 disputator p. 702, 4. ἐπὶ τῶν ἐκ τέλους (scr. ἐξ ἐντελοῦς)
 ἀρχομένων συνθέτων μάλιστα χρὴ τιθέναι τὴν ὑφέν, ἐπειδὴ
 διαφορεῖσθαι συμβαίνει τὰ τοιαῦτα· περιττὸν γὰρ οἶμαι
 ἐπιτιθέναι τοῖς ἐξ ἀπολείποντος· cujus sedulitatis vestigia
 manent in codicibus nonnullis ὀνειροπόλος, χερσόνησος,

1) Id plene scribitur ὑπὸ ἐν Sch. Od. XVIII. 281. sed infinito
 saepius ὑφ' ἐν non solum illo intellectu sed etiam ubi *simul* significat
 ut οὐ δύναται ὑφ' ἐν καὶ σκληρόν καὶ μαλακὸν εἶναι Sext. c. Phys. I.
 272. p. 606. ὑφ' ἐν κατεσφάγησαν c. Astrol. 91. p. 353. πέντε με-
 δέμνους ἔλαβεν οὐχ ὑφ' ἐν ἀλλὰ κατὰ μέρος Schol. Ar. Vesp. 716. τοὺς
 ἀσεβεῖς ὑφ' ἐν ἐκτρίψαι Sap. Salom. XII. 9. Sic etiam ἀμαρτάνουσιν
 ἐφ' ἐν Arist. Nicom. III. 1118. b. 16. οὐδὲ καθέν φυλατιόμενοι De-
 mosth. Cor. 281, 13. quod nunc καθ' ἐν scribitur ut ὑφ' ἐν pro ὑφέν.

2) Arcad. 189. Ἀριστοφάνης ἐποίησατο σημεία — τὴν ἀπόστροφον
 καὶ τὴν ὑποδιαστολὴν ἐπὶ τοῖς ἀπ' ἀλλήλων λυομένοις καὶ αὐτὴν ὑποτεί-
 νουσιν εὐθείαν συγκείμενα scribendum est καὶ αὖ τὴν ὑποτείνουσιν
 εὐθείαν τὴν συνάπτουσιν τὰ συγκείμενα.

δικεράτων etc. v. Bast. Epist. p. 22. Itaque quaestio omnis continetur in vocabulis quae ex duobus integris constant velut Ἀρηι φίλος et Ἀρηίφιλος, quorum utrumque signis suppositis distinguere haud ab re erat donec consuetudo tenuit ut vocabula neque intervallis discriminarentur neque suo quodque accentu et spiritu inscriberentur. Et hodie quoque saepe in dubium venit utrumnam casus rectus cum obliquo, quem regit, et substantivum cum adjectivo, cui subjacet, ita arcte cohaereant ut uno tenore continuanda unoque accentu regenda sint. Haec quaestio ut ordine explicetur primum substantiva enumerabo quae arctius inter se connexa sunt, tum adjectiva substantivis praeposita, postremo de ceteris orationis partibus adjiciam quantum opus videbitur.

CAP. I.

De conjunctione substantivorum.

§. 1. Ordinem declinationum sequenti primum est celebre Hellesponti nomen, cujus meminit EM. 245, 8. τὰ ἐκ δύο τελείων συγκείμενα ἢ ἀπὸ εὐθείας συντίθεται οἶον ἑωσφόρος, ἢ ἀπὸ γενικῆς οὐδενόσωρα, Ἑλλήσποντος. Illa manifesto syntheta sunt, hoc nullo modo, neque id sic scripsit Apollonius eo loco; quem paullo post §. 3. apponam, sed vocibus separatis, quod Stephanum quoque fecisse apparet ex apposis Ἑλλήσποντος (Ἑλλης π.) ἡ χώρα καὶ Ἑλλησποντία καὶ Ἑλλησποντίς· ἔστι δ' ἀπὸ δύο (ἐν) παρηγμένον ὡς παρ' Ὠκεανόν Παρωκεανίτης, παρὰ ποταμῷ Παραποτάμιος. Illud ut hoc loco ita permultis aliis Ἑλλήσποντος scribitur sed syntheton dici nequit quia genitivus primae declinationis neque cum integro nomine componitur neque cum corrupto nisi mutata terminatione. Syntheton foret Ἑλλόποντος· illud vero haud aliter figuratum est quam quae poetae variandi causa substituerunt πόντος Ἑλλης Lycophr. 1285. ponto ab Helles Poet. ap. Senec.

Epist. 80, 7.¹⁾ Ἑλλῆς πόρος Aesch. Pers. 818. Ἑλλῆς πορθμός 870. sed assiduo usu ita concrevit ut pro duobus accentibus acciperet unum. Haec igitur non synthesis appellanda est sed parathesis. Verum hoc quoque nomine antiqui liberius quam par est uti solent; primum Apollonius Adv. 544, 15. ἀφίλως συνθεσις, οὐ φίλως παράθεσις, tum Herodianus in Schol. II. I. 271. ἐμ' αὐτόν ἀναγινώσκεται κατὰ παράθεσιν et XVI. 248. σύμπασι σύνθεσις, σὺν πᾶσι παράθεσις, quo modo idem etiam ἄμ βωμοῖς distinguit a syntheto ἀμβωμοῖς VIII. 441. et Epim. I. 423. ὑπὲρ μόρον ab ὑπέρμορον, Sch. Od. XI. 134. ἐξ ἄλος ab ἔξαλος²⁾. Hi igitur omnes vocabula, quae vinculo quodam syntactico inter se cohaerent, si forte in synthetorum speciem incidant, parathesi juncta dicunt, quam Schol. Dion. p. 703, 17. ita definit παράθεσις ἐστὶ λέξεων παράλληλος σύνταξις, et Suidas s. Ἐγωγε quid a synthesis differat, explanare conatur: κατὰ πέντε τρόπους διαιρεῖται σύνθεσις ἀπὸ παραθέσεως, κατὰ τόνον πάροδος, κατὰ γραφήν τρισχίλιοι, κατὰ πνεῦμα ἔνεστι, κατὰ εἰσβολὴν μορίου ὥσει³⁾ χνοῦς, κατὰ διάλεκτον ἔγωγε, unde cogno-

1) Stephanus Δούλων πόλις — Κρατῖνος πόλιν δούλων φησὶν Ἀπολλωνίου φήσαντος μὴ δεῖν ταύτας τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης. Hac excusatur νῆσος Πέλοπος Oed. Col. 702. Dionys. v. 403.

2) Sic etiam EM. 346, 45. ἐξ ἄλός τινες κατὰ συναλοιφήν ἔξω ἄλός· οἱ δὲ ἐκ τῆς ἄλός scrib. κατὰ συναλοιφήν ἔξαλος, οἱ δὲ κατὰ παράθεσιν ἔξ ἄλός ἀντὶ τοῦ ἔξω ἄλός. Hic synaloephae nomine (nisi συναψήν scripsit) synthesis significatur ut Sch. Nic. Th. 89. ἀγριάδος μαλάχης κατὰ συναλοιφήν ἀγριομαλάχης ut Schneiderus e Goett. scripsit pro κατὰ διαίρεσιν. Dicere voluit ἀγρία μαλάχη κατὰ διαίρεσιν εἴρηται ἢ συνήθως κατὰ σύνθεσιν λεγομένη ἀγριομαλάχη. Sic etiam ἄγριος χοῖρος, ἄγριον κάρδαμον parathesis appellatione distingui possunt a synthetis ἀγριόχοιρος etc. ad Phr. 381.

3) Significat ὥς ἂν εἴ, quanquam id quoque conjuncte scribi solet si absolute ponitur; Moschop. Sched. 108. ὡσανεῖ, ὥσει, ὡσπερεῖ, οἶονεῖ, καθάπερανεῖ λέγονται κατὰ σύνθεσιν τοῦ εἴ συναπτικοῦ συνδέσμου· ὅτι δὲ σύνθετά εἰσι δῆλον ἀπὸ τῆς διαλύσεως ὥς εἴ ἔλεγε, καθάπερ εἴ τόδε ἐποίει. Sic etiam ἐξ ἅπαντος τρόπου scribi volunt sed omisso nomine ἐξάπαντος v. C. III. §. 5. — Ἐγωγε epectasi attica auctum Suidas discernit ab ἐγώ γε.

scimus eum παρ' ὁδός. (πάρ τοι ὁδός Π. IX. 43.) et ἔν ἐστι adnumerasse appositiciis. Id vero nihil ad praesens negotium. Nos enim non quorumlibet vocabulorum juncturae hoc nomen tribuimus sed modo ei, qua duo vocabula rem unam significantia certo et immutabili ordine consociantur vel sub uno accentu Ἑλλήσποντος vel sub duobus Ἑλλης πόντος. Hanc parathesin impropriad dicemus; illam, quae accentu distinguitur, propriam. Hujus in declinatione prima exemplum unicum est Hellesponti nomen. Nam quod Schol. Pind. Nem. IX. 9. memoriae prodidit pro Πείας πόρος nonnullos Ἀρειάσπορος scripsisse ὑφ' ἔν, quum per se incredibile sit, tum etiam refellitur eo quod paullo ante dixi ea modo sic scribi vocabula quorum usus perfrequens ordoque ita fixus est ut sine poetica licentia neque discindi neque inverti possint. Masculina hujus declinationis aut legitime componuntur: Πυθόπολις ἀπὸ Πυθοῦ περισπωμένου ὡς Ἑρμόπολις Steph. aut consociantur illo laxiore genere parathesis, quod improprium vocamus, Ἑρμοῦ πόλις. Intolerabilis vero est ista duorum codd. Pind. P. IV. 446. scriptura Μήδειαν τὰν Πελιαοφόνον, de qua Schol. ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συνθέτως ἀναγινώσκειν· ἐκ γὰρ δύο ἐστὶ τελείων. Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη σύνθεσις ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. Ἦτοι οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, προσενεκτέον (προεν.) Πελιαοφόνον ὀξύτόνως ἢ παροξύτόνως ⁴⁾ ἥτις ἦν τοῦ Πελίου φόνος. Quemadmodum Apollo Τιτυοκτόνος dicitur Orph. H. XXXIV. et Pollux Ἀμυκοφόνος Oppian. Cyn. I. 362. sic Peliae interfector vocari poterat Πελιοφόνος vel ο micro in alpha mutato Πελιαφόνος· sed genitivus aeolicus doricusque itidem ut ionicus compositionis impatiens habetur.

4) Haec stare non possunt; syntheton aut paroxytonon esse debet ut adjectiva ἀνδροφόνος, προφητιοκτόνος, aut proparoxytonon tanquam ex duobus substantivis compositum ut ἐπὶπόδρομος id est hippodromus. Apud Hesychium Μύσφονον παγίς aut μυσφόνον scribendum est ut herbarum nomina θηλυφόνον, μυοφόνον et μυοκτόνον, quae natura sunt neutra adjectivorum, aut μύσφονος id est μυὸς φόνος ut αἰγόλεθρος herba quae etiam αἰγόλεθρον dicitur adjective et Κανθαρώλεθρον Thraciae locus.

§. 2. Genitivus secundae déclinationis vel in synthesisi est Ἀλεξανδρόπολις Isidor. Char. pag. 25. Διονυσόπολις, Ἡφαιστόπολις etc. vel in parathesi eaque vel impropria Ἡλίου πόλις Strab. XVII. 805. Ἴππου πόλις Scylax Peripl. p. 117 Gail. vel propria Ἀλεξανδρούπολις Scymn. 924. Ἀξιούπολις Tzetz. Chil. XI. 927. Θεούπολις Phot. CCXXVIII. 402. Ἡλιούπολις Arrian. Anab. III. 1, 1. Diod. I. 57. paulo post vero c. 84. duobus sub accentibus Ἡλίου πόλις item Μιλητούπολις Strab. XIV. 735. sed codd. Μιλήτου πόλις, aliisque locis Πομπηιούπολις et Πομπηΐου πόλις v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 238. et 411. Utramque scripturam probat Stephanus Πομπηιῶπολις — τινὲς δὲ δίχα τοῦ ὕ Πομπηιόπολις⁵), Τιβεριᾶς Τιβεριοπολίτης ὡς τῆς πόλεως καλουμένης Τιβεριονπόλεως, sed peritiores et hoc dissolute pronunciassent videntur et alia quae nunc apud eum hyphen scribuntur Ἑρμοῖπολις, Ἡλιῶπολις, Θεούπολις, in codd. autem sic ut Ἑρμοῦ πεδῖον, Ἡλίου τράπεζα, Ἀβώνου τεῖχος, Κριοῦ μέτωπον etc. idemque suspicor de EM. 217, 29. Κωνσταντινούπολις τὸ ἐθνικὸν Κωνσταντινοπολίτης, nam ethnica pleraque nascuntur a duobus integris velut a Γυναικῶν λιμὴν, quod nemo compingere volet, Γυναικολιμενίτης, Πατρόκλου νῆσος Πατροκλονησίτης etc. et Grammatici, qui synthesis genera per omnes casus minute scrupuloseque exsequuntur, Ἑλλήσποντος quidem et Διόσκορος cum genitivo integro composita esse non dubitant sed de genitivo declinationis secundae verbum nullum interponunt, quod non omisissent facere si tot illa oppidorum nomina hyphen scripta invenissent, sic ut hodie leguntur. Sed hanc scriptionem etiam discrepantia codicum suspectam facit et incuria scriptorum novitiorum qui ipsa primae declinationis nomina huc detorserunt. Sic enim urbs, quae a matre Constantini M. nomen accepit, Ἐλενούπολις vocatur et alia Μεγαλοῖπολις, non illa Pontica quae a Pompejo M. cognominata

5) Quod duarum urbium altera sic, altera illo modo vocatur similiterque alia Ἱεράπολις alia Ἱερὰ πόλις etc. id fortuitum est nulla grammatica ratione sancitum.

est et semigraece Magnopolis dicitur sed alia quaedam ob magnitudinem ita nuncupata, quod recte fieri negat Tzetzes in *Anecd. Oxon.* III. 361. μηδέποτε Μεγαλούπολιν γράφε ἢ (scr. ὡς) Κωνσταντινούπολιν ἢ Φιλιππούπολιν· οὐ γὰρ ἦν ἡ γενικὴ τοῦ Μεγάλου ἢ (ὡς) Κωνσταντίνου καὶ Ἀδριανοῦ ὅθεν καὶ Ἀδριανούπολις γράφομεν, sed hoc quoque scientius Ἀδριανοῦ πόλις scribitur v. Reitemeier. ad Zosim. I. 42, 2. et Κωνσταντίνου πόλις potius quam contracte ut in Phot. Cod. LII. 18. quod vetat Stephanus Κωνσταντίνου πόλις δύο μέρη καὶ ἐξ αὐτῶν Κωνσταντινοπολίτης. Hic duo prima verba Meinekios compegit in unum apposito alio exemplo Ἀμφάξιον δύο μέρη· τὸ ἐξ αὐτοῦ Ἀμφαξίτης. Verum tamen praepositio facilius quam genitivus cum nomine sibi subjecto confluere potuit ac ne hoc quidem certum constat utrum urbs Axio circumdata vocata fuerit πόλις Ἀμφάξις sicut incolae Ἀμφάξιοι adjective ut *Circumpadani*, et in genere neutro Ἀμφάξιον, an illud nomen sic enunciatum fuerit ut *Ad aquas*, *Infra Thebas*. De vocabulis, quae aliud in exitu nomen habent, huc pertinet Ἐλενούποντος sive Ἐλενόποντος Helenopontus provincia, Μοψουεστία Suid s. Ἀὐξέντιος, quod alibi melius scribitur per diastasin quomodo Ciliciae oppidum Μόψου κρήνη Phot. Cod. CCLVIII. 788. et all. apud Latinos autem nunc per synthesisin Mopsocrene, nunc minus commode Mopsucrene v. Interpr. ad Ammian. XXI. 15, 1. sicut *hermυροα*, *adadunephros*. In Arat. v. 216. pro εὐαλδέος Ἴππου κρήνης Vossius edidit Ἴππουκρήνης amphiboliae vitandae causa, ne quis Ἴππον εὐαλδῇ dici putet; sed ejusmodi ambiguitates prisci minus extimuerunt quam nostri aequales. In Hesiodi Th. v. 6. eadem verba olim juncta dispescuit Goettlingius addita ratione non enim ut Ἡλιούπολις ita dicitur Ἴππουκρήνη. Sed Ἡλιούπολις quoque minus probatur; fontem vero caballinum Graeci Ἴππου κρήνην dicunt Strab. VIII. 379. τὴν τοῦ Ἴππου κρήνην Lucian. adv. Ind. §. 3. Latini Hippocrenen, quam synthesisin enixe impugnat Salmasius in Exerc. Plin. p. 834. „in hujusmodi locorum denominationibus, quae ex duobus substantivis componuntur, integra duo nomina Graeci semper retinent; nec enim Ἴπ-

ποκρήνη *sed* Ἴππου κρήνη *dicunt ut Hesiodus et Aratus. In Latinis semper scribendum est Hippu crene, Menandru Thais, Alexandru Stephanus. Sic Μόψου ἐστία Graeci dicunt, non Μοψοεστία, Κυνὸς σῆμα non Κυνόσημα, Κυνὸς κεφαλαί non Κυνοκεφαλαί et apud Solinum Heliu trapeza. Haec scribentem memoria destuit multifariam. In Plin. L. XV. 39. clare scriptum est stephanus Alexandri, in duobus Nonii locis s. Dimissum et Tunica p. 196. b. ed. Gerlach. Thais Menandri, non ut Salmasius narrat, cui fortasse graeci genitivi Menandru et Apollodoru ex didascalis Terentii obhaeserunt. Synthesis, quam ille ex rerum natura tollit, exempla sunt ἐλαιόκλαδος, κιτρόφυλλον, συγκόφυλλον, θηριόδηγμα atque alia ad Phr. 304. congesta. — Accentum compositorum habent duo atticae declinationi adscripta Μινώταυρος Plut. V. Thes. XV. Gryll. c. IX. Philostr. Imagg. I. 16, 787. ubi olim Μινόταυρος legebatur, et all. locc. v. Fischer. Ind. Palaeph. et τὰς Λεωκόρας Demosth. Epit. 1398. Diod. XVII. 15. Illud dissolvitur parenthesi ὁ Μίνω καλούμενος ταῦρος Paus. III. 18, 7. alterius disjunctioni velificatur accentus olim vulgatus Λεώκορας id est Λεὼ κόρας, quod Wesselingius praefert ad Diod. l. c. eamque scripturam fulcit Epim. I. 59. οἱ παλαιοὶ παρὰ δύο λέξεις συνευγμένως μίαν παραγωγὴν ποιοῦσιν οἷον Νεάπολις (Νέα πόλις) Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος Ἀρεοπαγίτης (scr. Ἀρειοπαγίτης), Λεωκόριον, Διοσπολίτης, Ἐπιταϊνάριος, ubi inferenda sunt exempla δύο συνευγμένων Λεὼ κόραι⁶), Διὸς πόλις, ἐπὶ Ταϊνάρῳ. His rerum propriarum nominibus accedunt duo, quae res communes significant, λαγώπυρος et νεώσοικοι, illud ab herbariis sumtum, hoc a naupegis idemque opportunum diremptioni νεὼς εἰσιν οἴκοι Paus. I. 1, 2. et 29, 16. Adjectivum λεωσφέτερος nec saepius quam semel legitur nec habet cui comparari possit. Tantum de genitivis macrocatalectis.*

6) Suspectus est Leos heros et illa de filiabus ejus fabula sicut omnia quae de Graecorum sacrificiis humanis prodita sunt. Nomen Leocorion vel Leocori cujusdam monimentum vel *populi curiam* sive λήιτον indicat.

§. 3. Ab appositio⁷⁾ Ἑλλης πόντος Apollonius Synt. III. 1, 298. (303.) discernit compositi simile Διόσκορος his verbis: τὰ πλεῖστα τῶν μερῶν τοῦ λόγου διὰ τῆς ἐνώσεως τὸ μοναδικὸν τῆς λέξεως ὑπαγορεύει τουτέστι τὸ ἐν μέρος τοῦ λόγου εἶναι, ἢ διὰ τῆς μονῆς τοῦ τόνου καθ' ἕκαστον μόριον τὸ δισσὸν ἐμφαίνει τῶν λέξεων. Τὸ γὰρ Διὸς κόρος παροξυνόμενον μὲν τὴν γενικὴν ἔχει ἰδίᾳ νοουμένην ὁμοιον ὃν τῷ Διὸς υἱός, προπαροξυνόμενον δὲ ὁμοιὸν ἐστὶ τῷ Διόγνητος, Διόδοτος⁸⁾. Τὸ δὲ εὖ νοῶ δύο ἔχον περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν παράθεσιν καὶ τὸ Ἑλλης πόντος. His adumbratur duplex conjunctionis genus, quod supra designavi; unum simplex et uniforme per synthesis Διόγνητος, alterum bipertitum. Nam si Apollo vel aliusvis Jovis filius Διὸς κόρος aut Διὸς παῖς vocatur, item si Dioscuri Διὸς υἱώ Theocr. XXII. 137. aut inverso ordine κοῦροι Διὸς Eur. El. 985. ea parathesis est impropria ut Ἑλλης πόρος et πόντος Ἑλλης. Propria vero si Castores nominantur Διοσκόρω, quae duo nomina consuetudo pro uno usurpat amissa nativa significatione, id quod maxime apparet ex Eur. Hel. 292. τὸ τοῦ Διὸς δὲ λεγομένῳ Διοσκόρω, cui similem speciem habent servorum nomina latina *Lucipor*, *Publipor* a puero composita ut Priscianus ait VI. 9, 251. (700.) Utramque rationem confundit Eustathius 1323, 57. Στησίχορος λέγει Διὸς κούροις βασιλεῦσι καθ' ὃ Διὸς κούρη Ἀφροδίτη ἐν παραθέσει ἐστίν, ὥστε κατ' ἐξοχήν τινα Διόσκουροι συνθέτως οἱ τῆς Ἀήδας pro quo 1686, 58. rectius sic dicit οἱ Διόσκουροι κατ' ἐξαίρετον ἔχουσι τὸ ὑφὲν λέγεσθαι συγκειμένως· ἄλλως μέντοι ἐν παραθέσει πολλοὶ ἐλέγοντο τοῦ Διὸς κοῦροι. Minus distincte Apollonius Synt. IV. 6. 316. τὰ ἐκ δύο τελείων συντεθειμένα μετὰ τῆς συνούσης τάσεως πρόδηλον ἔχει τὴν σύνθεσιν κεραιφόρος, ἑωσφόρος, ἀστυάναξ, τερατοσκόπος⁹⁾, Διόσκορος.

7) Finxi hoc nomen ad significandam parathesin; contrarium *compositictum* dicitur Varr. L. L. VIII. 33. p. 119. (436. ed. Speng.) pro quo in paucis codd. *compositum* scriptum est.

8) Sic in cod. legitur pro Διόδοτος, quod non invenimus sed modo adjectivum διόςδοτος.

9) Pro τερατοσκόπος scriptum est ut προσιάς pro προσιάς, δύστομος etc. v. Prolegg. 17.

Hoc sive hominis sive semidei nomen si ex *Διόσκορος* ortum esset sigma redundante ut *διόςδοτος* dicitur pro *διόδοτος*, tum vero in synthetorum numerum veniret; sed ambo sunt nomina τέλεια laxius connexa, quod recte monet Epim. I. 117, 30. ἡ *Διός* γενικὴ κατ' ἀρχὴν συντιθεμένη ἀποβάλλει τὸ σ, *Διοπεΐθης*, *Διογένης*· διὸ τὸ *Διόσκορος* ἐν παραθέσει· τὸ δὲ *διόςδοτον* ποιητικόν. Hac super re longa textitur disputatio in EM. 278, 24. quam per partes explicare conabor: τὸ *Διόσκορος* οἱ μὲν ἐν παραθέσει λέγουσιν ὅτι ἡ *Διός* γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ. Οἱ δ' ἐν συνθέσει λέγουσιν ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων ἐν συνθέσει οὐσῶν γίνονται παραγωγαί, *Ἱεράπολις Ἱεραπολίτης*, *Νεάπολις Νεαπολίτης*, *Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης*· ἀπὸ δὲ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν οὐδέποτε γίνεται παραγωγή, οὐδὲ τέμενικόν etc. Clarum verumque est quod in primo enuntiato dicitur *Διόσκορος* syntheton non esse, sed hinc occipiunt turbæ. Nam paragoga duntaxat a compositis proficisci contrarium est omnibus quæ hujus doctrinae conditores præceperunt. Primum Apollonius Synt. III. 5, 200. ἐκ παραθέσεων δύο ἐν γίνεται παράγωγον, παρὰ ποταμόν παραποτάμιος et Adv. 587, 21. παρὰ δύο διεστῶτα ἐν ἀποτελεῖται *Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης* scrib. *Ἀρειοπαγίτης*¹⁰) ut *Ἀχιλλεῖος δρόμος Ἀχιλλειοδρομίτης* Steph. tum Herodianus Sch. II. V. 19. ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν γίνεται ἐν τι παράγωγον ὥς τὸ παραποτάμιος καὶ *Νεαπολίτης*, tum etiam Stephanus *Διοσκούρων κώμη* ἐκ δύο ἐν παράγωγον *Διοσκωμήτης* etc. Quæ deinde in EM. subjiciuntur exempla *Ἱεραπολίτης*, *Νεαπολίτης*, *Ἀρειοπαγίτης*, eorum ultimum si, ut hic scriptum est, ab *Ἄρειος πάγος* processit, synthesis non probat sed refellit. Quare aut *Ἀρειόπαγος* substituendum, quod aliquoties legitur in Inscr. v. Keil. Onomatol. 111. aut omnia tria ad alium auctorem transferenda sunt qui pro parathesi pugnaret hujusmodi exemplis *Νέα πόλις Νεαπολίτης*, *Ἱερά πόλις Ἱερα-*

10) Quod vulgatum est, ab *Ἀρεόπαγος* repeti oportet, cujus rarissima sunt exempla v. Parall. 373. *Παβάθμωβα ἢ νῦν Ἀρεόπολις* Steph. quod eodem modo scripsit Eusebius.

πολίτης, Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης¹¹). Tum rursus ille infit synthesis propugnator ἀπὸ δύο λέξεων — οὐδέποτε γίνεται παραγωγή, sed hic excidit syllogismi conclusio: εἰ οὖν ἐστὶ Διοσκορίδης καὶ Διοσκουριάς καὶ Διοσκόριος παράγωγον, δῆλον ὅτι τὸ Διόσκορος οὐκ ἐν παραθέσει ἐστὶν ἀλλ' ἐν συνθέσει. Verum hoc refutant exempla prius allata. Continuo subdit — οὐδὲ τεμενικόν· εἰ οὖν τὸ Διοσκορεῖον τεμενικόν, δῆλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν. Ἄρα οὖν τὸ Διόσκορος ἐν συνθέσει ἐστί. Sed hic quoque post τεμενικόν aliquid deest hujusmodi — ἀλλ' ἢ ἀπὸ ἀπλῶν ὡς Θετίδειον, Αἰακεῖον, ἢ ἀπὸ συνθέτων οἷον Ἀμφιαράειον, Ἰππολύτειον, Κλεοπάτρειον, Ὀμοροεῖον, Θεσμοφορεῖον. Quibus si ille pro argumento usus est, parum attendit Ἀμφιάραος et cetera ita composita esse ut dissolvi nullo modo possint, Διόσκορος autem accentum solum syntheti habere ac ne de hoc quidem omnes consentire. Aliud hujus formae temenicum cognovimus nullum praeter Λεωκόριον sed id quoque a duobus integris Λεὼ κόραι derivatum dicitur. Apertissime vero Δισωτήριον et solemnia Διπόλεια pendent ex genitivis Διὸς σωτήρης, Διὸς πολιῶς, quae nunquam hyphen scripta sunt. Itaque Διόσκορος in parathesin transscribimus, Διόκορος sicubi legeretur syntheton dici oporteret ut Διόπαις, Οὐρανόπαις, Ταρταρόπαις, ὄρνιθόπαις, θαλασσόπαις. Sed notum est Διόπολις, quod etiam Διόςπολις scribitur vel in diastasi Διὸς πόλις· id enim complurium urbium nomen fuit proprium. Si vero Pisa honoris causa appellatur ἢ Διὸς πόλις Himer. Or. V. 2, 474. ea neque synthesis est neque parathesis sed mera syntaxis¹²) ut Διὸς αὐλή. Sunt vero etiam appellativa cum eodem genitivo consociata nunc conserte, nunc secus: Διὸς ἄνθος Nonn. XXV. 527. Theophr. H. Pl. VI. 1, 1. et compluribus locis, quibus

11) Sic etiam Stephanum scripssisse puto Κυχρεῖος πάγος Κυχρεοπαγίτης, non Κυχρεοπαγίτης.

12) Hoc nomine utitur Sch. Arist. Rann. 549. ἀπὸ συντάξεως (in Gud. 296, 22. male συνθέτου τάξεως) ὀνόματα γίνεται, Καλὸς καὶ ἀγαθὸς καλοκαγαθία, θεοῖς ἐχθρὸς θεοεχθρία. Hic σύνταξις non parathesin significat, de qua hic loquimur, sed meram συνέπειαν.

Wimmerus *Διόσανθος* substituit, *Διοςβάλανος*, quod idem praetulit disjuncto. Et cum aliis genitivis ejusdem declinationis, primum duo poetica *άλοςύδνη* et *ύδατοςύδνη* v. Proll. 234 sq. pluraque vulgo recepta *άλος άνθος* Damocr. ap. Galen. Med. p. Gen. VIII. 16. p. 1051. T. XIII. Alex. Trall. I. 3, 8. *άλος άχνη* Aristot. H. An. IX. 4. pro quo codd. aliquot *άλοςάχνη* praebent ut Diosc. Mat. V. 127. *πυρός άχνη* chamelaeae synonymon IV. 172. *μυός ωτα* Galen. l. c. I. 4, 387. et all.¹³⁾ *κυνός όρχις* Diosc. III. 141. sed *cynosorchis* Plin. et saepissime *κυνόςβατος*, *ύοςκίαμος*. Hoc et *διοςβάλανος* Latini in syntheta mutant *jusquiamus* et *juglans*, cujus generis sunt graeca *άλοσκόροδον*, *κυνόόροδον*, *δρυοβάλανος* et ex graeco translatum *hyoseris*. Grammaticos parathesisin praetulisse apparet ex Apoll. Synt. III. 32, 288. (292.) *τὸ νέα πόλις καὶ τὰ ὅμοια δύο ὀνόματα καθεστῶτα ἐν ἰδίῳ τόνῳ δις κλίνε-ται, οὐ μὲν τὸ Κόρακος πέτρα ἢ ὕος κίαμος*. Sic etiam alia topica *Βοός πόρος* Callim. Dian. 254. Orph. Arg. 1069. Oppian. Hal. I. 671. et in Inscr. Cherson. N. 2123. Vol. II. Corp. Inscr. *Βοός ανλή* antrum Boeotiae Strab. X. 445. cui *Bauli* id est *βοαύλια* Campaniae comparatur; *Δρυός κεφαλαί*, quod Philostratus parenthesi diremit: *Δρυός, ὃ παῖ, κεφαλαί* Imagg. II. 19, 843. *Πέλοπος νή-σος* Anth. VII. 275. ad ultimum *Μυός όρμος* et *Κυνός σή-μα*, quod Meinekios sub uno accentu scripsit sic ut *Γυναι-κόςπολις*. Eodem genere parathesis continentur ordine inverso *Οὐρά βοός* Ptolem. V. 13. et *οὐρά μυός* Diosc. Mat. II. c. 144. illud loci nomen, hoc plantae, utrumque alpha longo; syntheta vero sunt quae in breve exeunt. Etenim sicut nominum *ιχθύς*, *όφρύς* *υ* psilon per se longum est, corripitur vero compositione, ita etiam pronunciantur *Βοός-ουρα* et *Κυνόςουρα* sicut omnia quae in *ουρα* terminantur v. Parall. 378.¹⁴⁾ Quae vero hac necessitate adstricta

13) Quemadmodum ex *άλος άνθος* nonnulli fecerunt *άλόσανθον* v. ad Phr. 304. ita *μυός ωτα* abiit in *μυοςώτη* et *μυόςωτον*, quae natura sunt adjectiva ut *ανδρόσαιμον androsaemon* ex integro et corrupto compositum ut *μυοςωτίς*, quod perperam divellitur Galen. T. XII. 80.

14) Graecis illis simile est nomen montis Liguriaie *Suismontium*; nam id quoque ex integro et corrupto constat.

non sunt, variemus licet pro cuiusque intellectu ἀλὸς ἄχνη scribentes ubi spumam maris significat, hyphen vero ubi zophyton. Et sic alia.

§. 4. Dativos numeri pluralis nominibus praepositos integris breviter perstringit Apollonius Synt. I. 2, 14. ὑφ' ἐν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ πασιμέλουσα καὶ κηρεσιφόρητος. Illud non solum a Theognosto Can. 96. refertur in numero synthetorum σαρξιδάγος, ἄρμασίδουπος etc. sed ab Herodiano ipso ad Il. VIII. 527. et saepissime apud Nonnum ita scriptum est¹⁵), dissolutum vero praetulit Bekkerus; alia autem conjunctionis exempla non extant praeter πασιδῆλος et πασίγνωστος, quorum auctores ignobilissimi sunt. Alterum homericorum κηρεσιφόρητος Aristarchi commendatione sustentatum affligitur Herodiani exceptione l. c. ὅτι οὐδέποτε δοτικὴ ἐπεκτεταμένη κατ' ἀρχὴν συντέθεται ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ τέλος οἷον γυναικάνδρεσσι παρ' Ἐπιχάρμῳ, ac ne hoc quidem syntheton est sed a nominativo poetice ficto γυναικάνδρες declinatum et non epectasi, qua κηρεσιφόρητος, sed solo diplasiasmo auctum ut βελεσσιχαρῆς, ὀρεσσιβάτης, ὀρεσσίχυτος, ποσσίχροτος, cuius generis nullum est apud Homerum vestigium. Si Pindarus Fr. LVIII. Delum, quam φορητὰν κυμάτεσσι vocat, κυματεσσιφορήταν dixisset, id utique illi simile foret. Idem Herodianus defendit scripturam bis repetitam Il. XIII. 390. et XVI. 483. ἤριπεν ὡς πίτυς τὴν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον· de illo enim loco sic loquitur τὸ οὔρεσι τέκτονες Νικίας ὑφ' ἐν κακῶς· ἔδει γὰρ καὶ τὸ οὔρεσι βουκόλοι (571.) συνάπτειν· ἄλλως τε ἔσονται οἱ τὰ ὄρη κατασκευάζοντες· δύο οὖν μέρη λόγου ἐστὶ καὶ λείπει τὸ οὔσαν ὡς εἰς τὸ ἦν τ' ἐν ὀρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί XIV. 290.¹⁶) ubi Schol. λείπει τὸ διατρί-

15) Locis in Thes. citatis adde IV. 92. XXXI. 94. XL. 351.

16) Hoc imitatur Nicander Ther. 407. ὅσσα τε φυλ' ὀνομάζεται οὔρεσι θηρῶν et alii hunc dativum complementi loco interponentes ὡς ἄγριος οὔρεσι κάπρος Quint. VI. 396. μεσήμβρινος οὔρεσιν ᾧδ' Anth. IX. 581. unde non longe distat ποσὶ χίμαιρα Nic. Al. 683. Praepositiones locales addunt Pind. Nem. VI. 109. ὁμοῖος δελφῖνι δι' ἄλμης et Dionysius v. 1181. χαίρετε εἰν ἀλλ' νῆσοι id est ἐνάλιοι, Λιβυρνίδες εἰν ἀλλ' νῆσοι Apoll. IV. 564. Dativus temporalis est Nonn. III. 12. ubi

βουσαν. Non nesessariam esse conjunctionem convenit sed absurda, ut illi videtur, certe non est; nam compositorum pars prior non raro locum, in quo aliquid fit, significat ὑληκοίτης ὁ ἐν ταῖς ὕλαις κοιταζόμενος Procl. ad Hes. Opp. 527. ἀστυβοώτης ὁ ἐν τῷ ἄστει βοῶν Sch. II. XXIV. 701. aliaque minus antiqua δρυοκοίτης, ὀρικτίτης, ἀλινήκτειρα, quod Manetho dilatavit addita praepositione ἐν ὕδασι νήκτορες ἄνδρες IV. 397. eademque accessit synthetis εἰναλίδινος, ἐναυλακόφοιτις, ἐνωτοκοίτης (et οὐατοκοίτης), ἐνυγροθηρευτής qui τὴν ὑγροθηρικὴν exercet, ἐνμενόσπερμος, ἐγκαλοσκελής, ἐμβρύοικος. Itaque etiam aliquis ἐν ὄρεσι τεκταινόμενός τι vocari poterit οὐρεσιτέκτων, quod Herodianus cavillatur. In Soph. Phil. 1135. (1148.) ὧ θῆρες οὓς ὁδ' ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας non pascua montana, ut vulgo sumitur, sed ferae monticolae significari videntur. Si simplex πλήτης antiquis in usu fuit, quod Hesychius πελάτης interpretatur, τειχεσιπλητης in numero eorum referri debet, quae ex duobus integris composita sunt. Sed Herodianus ad II. VIII. 527. confert cum ἐγχεσίμωρος aliisque in corruptum exeuntibus¹⁷⁾. Pro νηυσὶ περητός in tribus Herodoti locis substitutum est νηυσιπέρητος simile Pindarico ναυσιφόρητος. Sic etiam ναυσίκλυτος apud eos scriptores, qui dativo ναυσί utuntur, proparoxytonon esse debet ut scribitur in codd. Pind. ap. Boeckh. Nott. Crit. p. 577. sed idem in parathesi est ναυσὶ κλυτός Nem. V. 7. apud Homerum vero, qui dativum aliter format, diastasis excluditur; quare unum quidem accentum accepit quasi syntheton ut Ναυσίθοος, Θεόκλυτος, sed in syllaba extrema ne accipiatur pro proprio. Cur ναυσιπέρατος dicatur sed ποσὶ περατός Poll. III. 103. ut πεζῇ περατός Strab. VIII. 349. γεφύραις περατός XI. 500. causa haec est quod dativos plurales nominum ποὺς et χεῖρ sermo communis ad componendum non adaptavit nisi in propriis Χερσιδάμας, Ποσικράτης sed χερσιμαχία, quod Moeris ex Platone affert, nunc satis constat mendose scriptum

hirundo dicitur εἶαρι κῆρυξ, instrumenti χερσὶ μάχη ap. Platonem v. ad Phr. 688.

17) Pro Ἱμοροὶ πόλεμοι Hes. scribendum est λόμωροι πολέμοι.

esse pro *χερσὶ μάχη*. Frequens vero est et perfacilis dativi singularis cum adjectivis copulatio: ὥσπερ παρὰ τὴν Ἄρηι δοτικὴν γίνεται ἀρηίφιλος, οὕτω παρὰ τὸ Διὶ διίφιλος EM. 275, 6. ἀρηίφιλος ὡς χειρίσοφος, δουρίκτητος, δουρίκλειτος p. 139, 53. Horum primum si andronymicum est (quo Homerus non utitur) divelli nullo modo potest, sed adjectivum quoque non aliter scribitur quam ἀρηίδοος. Pro Διὶ φίλος Bekkerus διίφιλος posuit, quod jam olim suaserat Spitznerus de Vers. Her. 43. propter productionem antepenultimae sed postea deseruit retenta tamen codd. nonnullorum scriptura νέω ἀρηικταμένω, quod Wolfius l. c. necessarium esse ducit ne quis significari putet *Marti occiso*. Sed hoc nemini in mentem venire potest neque tam scrupulosos fuisse veteres apparet e Schol. II. XXI. 301. τεῦχεα δαῖ κταμένων αἰζηῶν — ἄμεινον κατὰ διάλυσιν ὡς ἄρηι κταμένων· οὐδὲν γὰρ πλεόν ἐκ τῆς συνθέσεως. Id tamen ad illud minus convenit; synthesis enim hoc commodi affert ut epitheton distinguatur a genitivo absoluto quo Quintus utitur IV. 29. νῦν δ' ὅτ' ὠφρεύεσθαι Ἀχαιοὺς δαῖ κταμένου Ἀχιλλῆος, ubi perperam scriptum est δαῖκταμένου quasi epitheton esset ut l. 630. et VII. 155. ὡς ἐσίδοντο δαῖκταμένην ἐνὶ χάρμῃ et Nonn. XXIII. 117. δαῖκταμένων φόνος Ἰνδῶν. Id autem disjungi nequit quia Nonnus simplici δαῖ non utitur. Ἀρηίφατος et quae post Homerum invaluerunt ἀρείφατος, κηρίφατος a disjunctione vindicat adjectivi φατός insolentia, quod fortasse ne Hesychius quidem invenit sed ex homerico ἀρηίφατος exsculpsit Φατοὶ τεθνεῶτες. Idem dicendum est de δαῖσφαλος. Quod secundum in illa synthetorum enumeratione locum obtinet χειρίσοφος, Scholiasta Dion. p. 684. nota connexiva signari jubet ne audiat *χειρὶ σοφός*, sed auctorem non subdit neque nobis innotuit praeter proprium Χειρίσοφος· nam in Lucian. Rhet. Praec. §. 17. Jacobitzius e codd. edidit χειρόσοφος omninoque hic dativus non componitur cum integris sed apponitur ut in Plut. V. Galb. XXV. ὁ θεὸς αὐτὸν χειρὶ ληπτὸν παρέδωκε, quod Herodotus V. 106. expressit trisyntheto ἐγχειρίθετον παραδοῦναι. Praeponuntur vero alii monosyllaborum dativi tum substantivis

δοριμήστωρ, πυρिकाύτωρ, νυκτικλέπτης, tum adjectivis ἀλίπλαγκτος, νυκτίπλαγκτος et alia, quorum omnium accentus est in antepenultima praeter δορικτητή Π. IX. 343. quod alibi gravatur v. Parall. 456. suffragantibus Grammaticis qui unum ναυσικλυτός acuunt, δορικλυτός autem in duas voces dissolvi jubent suo utramque accentu distinctam. Unum horum substantivorum cum participiis conjungitur duplici modo; nam fluvii nomen Πυριφλεγέθων indissolubile est sed levius cohaerent epitheta πυριφλεγέθοντος ἐσόπτρου in Agesianactis versu ap. Plutarch. de Fac. Lun. c. III. λέων πυριφλέγων Eurip. πυριπνεύοντες ὁῖστοι Μῦς. ἡελίῳ πυριπλήθοντι Maneth. quae a diastasi non abhorrent, sed incomparabile est verbum πυραΐθειν· συνθέτως ἀνεγνωστέον Schol. Eur. Rhes. 41.

§. 5. Accusativi speciem praebet nomen urbis Ὑάμπολις, si primitivum fuit Hya, et fuisse qui ita statuerent colligitur e Schol. A. ad Π. II. 521. Ὑάμπολιν οὕτως ἀνεγνώσθη· ἐν γάρ ἐστιν. Alii igitur Ὑαν πόλιν scripserunt. Sed vulgo vocatur Ὑάμπολις per omnes casus, idque Pausanias IX. 35, 4. ex Ὑάντων πόλις contractum putat cf. ad Aj. p. 367. Vulgatius est νουνεχόντως, quod Apollonius de Adv. 587. e Menandro affert Isocratis, qui hoc septies usus est, oblitus, idque ἀσύστατον esse non negat sed defendit hoc modo: πολλάκις σχήματά τινα ἐκ δύο διεστώτων εἰς ἐνότητα παραλαμβάνεται Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης¹⁸), Νέα πόλις Νεαπολίτης, τὸ αὐτὸ ταυτότης· οὕτως οὖν συσταίη καὶ τὸ νουνεχόντως παρὰ τὸ νοῦν ἔχων, quod ratum habet Joannes de Ton. 39, 24. τὸ νουνεχόντως ἀπὸ δύο κατὰ διάστασιν λέξεων παρήχθη τῆς νοῦν καὶ τῆς ἐχόντων. Contra hanc scriptionem hyphen Schaeferus in Appar. Dem. 886. pugnat exemplo platonico ἐχόντως νοῦν, ex quo hoc modo efficitur non necesse esse ut νουνεχόντως scribatur. Bekkerus vero non hoc solum retinuit sed apud eundem Isocratem etiam λογονεχόντως ex

18) Sic supra scripsi ex EM. 606, 39. qui Apollonii verba excerpt; vulgatum est Ἀρειοπαγίτης. Ταυτότης hic Bekkerus edidit sed cum signo coronidis in Arist. Nicom. VIII. 14. p. 1161. b. 31. ἡ ταυτότης ταυτοποιεῖ.

Urb. ascivit. Grammatici ut hyphen praeferrent fortasse etiam hac ratione ducti sunt quod adverbium medietatis *ἐχόντως* nusquam invenitur nisi alterutro horum nominum vel anteposito vel postposito et quia praeter *νοῦς* nullum extat substantivum cuius accusativus synthesis recipiat, quod fit in adjectivo *νοννεχής* ab eodem Menandro contra analogiam composito cf. Hagen. Diss. de Adverb. graec. I. 11. Quae vero Apollonius cum *νοννεχόντως* comparat, *Ἀρειοπαγίτης*, *Νεαπολίτης*, *ταυτότης* parum similia sunt; nam illud certe dirimi potest, haec nullo modo. Pro *καρήξανθος* Tatiano c. 10. p. 48. ed. Ott. reddendum est homericum *κάρη ξανθός* Od. XV. 133. sed participium verbi cum *κάρη* compositi nihil interest utrum *καρηκομώντες* scribatur an *ἐν δυσὶ μέρεσι λόγον* Eust. 165, 15. *Ποδάνιπτρον*, cui Grammatici accusativum *πόδα* intexunt, alpha non proprium habet sed substitutum vocali connexivae quae in *ποδόψηστρα* et *χειρόνιπτρον* statum suum obtinuit v. ad Phr. 689. Adjectivum *ὀνομάκλυτος* Scholiasta II. XXII. 51. syntheton esse asseverat et refragantibus *ὅτι οὐκ ἔστιν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετόν τι*, paene triumphans ob oculos ponit *Ἀστυάναξ* et *ποιηματογράφος*. Hoc alienissimum est; sed nomina generis neutrius cum masculinis componi posse satis probant *ἄστυάναξ* appellativum, *ὀνομακλήτωρ*, *δορύξενος*, *μεθυδότης*.

Hactenus elaboratum est in nominibus quorum pars prior casus obliqui vim obtinet, posterior recti. Ex duobus rectis *Δημήτηρ* compositum est instar latinorum Marspiter, Diespiter, hoc est sic ut dissolvi nullo modo possit; parathesi vero juncta sunt Liber pater, Janus pater. Illud perfectae synthesis exemplum habetur unicum. Sed Grammatici etiam orthoptota nonnunquam ita conjungi docent ut unum alteri epitheti vice subserviat. Hac ratione Schol. A. ad II. XIV. 216. homericum *ὄαριστὺς πάρφαις* a schemate asyndeti defendit: *συναπτέον ἀμφοτέρω τὰ ὀνόματα· τὴν γὰρ παραλογιστικὴν ὁμιλίαν σημαίνει*¹⁹⁾. Et,

19) Eustathius 979, 36. οἱ μὲν ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι νοοῦσι δύο πράγματα, ἰδίᾳ μὲν τὴν ὄαριστύν, ἰδίᾳ δὲ πάρφαις, ἕτεροι δὲ τὸ μὲν ἐν

si ἀσφοδελός, ut quidam auctores sunt, nomen periecticon est pro ἀσφοδελών ut ἀχυρός, κοπρός, sequitur Homerum, quum ἀσφοδελός λειμών diceret, duo substantiva in casu recto sic junxisse ut alterum genitivi partes sustineat λειμών ἀσφοδελών, quomodo saepe dicitur ῥόδων λειμών, vel etiam attributivi ἀσφοδελίτης, prae quibus nos composito utimur *Asphodeloswiese*. Ad Soph. Aj. 297. ubi Ajax ab hostibus redit τάυρους κύνας βοτῆρας εὐκερών τ' ἄγρον ἄγων, ne quis canes et pastores adductos esse putet, cavet interpres: ὕφ' ἐν ἀναγνωστέον τοὺς ποιμενικοὺς κύνας· οὐ γὰρ ἀναιρεῖ ἀνθρώπους· quod monere necessarium erat quia κύων βοτῆρ longe insolentius dictum est quam κύων ἀγρευτής Poll. IX. 12. et κύων θηρευτής Il. XI. 325. Neque hoc solum animadverterunt sed etiam epitheta nonnunquam substantivis solito propius adhaerere docent Apollon. Lex. τοξότα λωβητήρ ἐν διὰ δύο. Schol. Dion. p. 702. ὑπότακτέον τῇ ὕφεν καὶ τὰ ἐν δυσὶ λέξεσι συνημμένην διάνοιαν ἐπαγγελλόμενα οἷον τοξότα λωβητήρ· ἐν γὰρ νοεῖται διὰ τῶν δύο ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν τόξων λωβώμενε· καὶ πύκα ποιητοῖο καὶ πυλάρτα ο κρατεροῖο καὶ ἄγριον αἰχμητήν· μίαν γὰρ διάνοιαν ληπτέον ἐπὶ τῶν ἀμφοτέρων, quibus similia leguntur in Cram. Anecd. Oxon. T. IV. 309, 30. Haec autem omnia fluxerunt e commentariis homericis, quorum rivulos videmus in scholiis. Primum ex schol. Il. XI. 385. ubi lectores docentur sagittarios Homeri temporibus non eodem quo postea contemptu laborasse v. ad Aj. p. 444. et hoc loco Paridi non artem exprobrari sed pravum artis usum, id quod illi non solum sublatione diastolae sed etiam verbis conceptis indicandum putarunt. In Il. VI. 97. Τυδέος υἱὸν ἄγριον αἰχμητήν κρατερὸν μήστιρα φόβοιο, nonnulli verba ἄγριον

ὡς κύριον, τὸ δὲ ἕτερον λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον. Ad illam rationem Schol. Pind. III. 38. ἦρως θεός (Hercules) interpretatur ἦρως καὶ θεός, quod Euripides syntheto expressit semideum ἀνθρωποδαίμονα appellans. Eodemque vergunt vocabula scholae ἐκθλιψις κραῖσις, κραῖσις συναίρεσις et latina *emptio venditio, locatio conductio, usus fructus, promus condus*, quibus nonnunquam copula interponitur v. ad Aj. p. 138.

αἰχμητὴν interductu separarunt, Scholiastes vero Dionysii utroque unum significari putat τὸν ἐν τῷ αἰχμάζειν ἀγριαίνοντα uno verbo ἐγχείμαργον vel δοριμανῇ ense furentem ut poetae latini dicunt v. Heins. ad Valer. Fl. I. 144. Sic etiam πυλάρτης κρατερός II. XIII. 415. explicatur ὁ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἀρμόζων· ἀμφοτέρω γὰρ πρὸς ἐν ληπτέον· et argutius etiam Sch. XX. 396. ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχη²⁰) ἐκ τῶν τριῶν ἐν σημαίνει, ἐν πολέμῳ ἀγαθόν. Θετέον οὖν ἐπ' αὐτὸν (αὐτῶν) τὴν συναφὴν σύνδυο τῆς τε πρώτης καὶ τρίτης λέξεως, hoc est ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχη. Et Eustathius 851, 44. ὥσπερ τὸ τοξότα λωβητῆρ οὕτω καὶ τὸ κέρφ ἄγλαε παρθενοπίπα ὑφ' ἐν ἀναγνωσιέον ἥγουν κομῶν ἐπὶ τῷ τὰς παρθέλους ὑπάγεσθαι. Haec fortasse curiosius disputata sunt quam necesse erat sed inveniuntur alia hujus implicationis exempla quae non solum veterum lectorum subtilitatem declarent sed etiam perspicuam omnibus veritatem contineant. Haec subjiciam alteri hujus disputationis parti.

CAP. II.

De adjectivorum cum substantivis et adjectivis conjunctione.

§. 1. Triplex illa colligationis ratio qua Διὸς πόλις, Διόςπολις et Διόπολις distinguuntur, cernitur etiam in nominibus urbium propriis quae cum adjectivis conjuncta sunt Μεγάλη πόλις, Μεγαλήπολις et Μεγαλόπολις. Prima est parathesis impropria qua commune μεγάλη πόλις mutatur in proprium specie non mutata. Alteram vocamus parathesin propriam, cujus unicum indicium est accentus duarum vocum communis. Utrunque distat synthesis quae trope vocalis notatur, ut in appellativo ἀκρόπολις et in urbium illustrium epithetis ἱερόπολις, μεγαλόπολις, οὐρανόπολις, καλλίπολις, sic in propriis Ἱεράπολις καὶ Ἱερόπολις διὰ

20) Sic pro μάχης scriptum est in V. Ex interpretatione Sch. br. κατὰ μάχην colligas aliquos μάχην scripsisse.

τοῦ ὁ Steph. *Ῥοδιόπολις* quod a *Ῥοδία πόλις* tantum distat quantum *Παλαιόπολις*, ut nunc scriptum est Diosc. Mat. V. 145. a *Παλαιὰ πόλις*, quibus accedit tertium *Παλαίπολις ὄνομα τόπου* Suid. Hoc genus nihil dubitationis habet sed controversia consistit inter parathesin propriam et impropriam, quae solo accentu dignoscuntur. Ad hanc pertinent *Καινήπολις* Paus. III. 21, 7. sine ulla dissensione scriptum, *Ἱεράπολις* Philostr. V. Soph. II. 24, 606. *Ῥοδιάπολις* in Inscriptt. Lyciis, *Νεάπολις* Scymn. Perieg. 253. et 659. Plutarch. V. Dion. c. 49. Id vero Schaeferus in Adnot. ad h. l. T. IV. 451. in duas dictiones diducendum putat, quod pluribus aliis fecit Sintenis non sine codd. assensu. Eodemque nos ducunt numerosa nominum ex utraque parte declinatorum exempla τὸ Νέα πόλις καὶ Ἄρειος πάγος δύο μέρη λόγου εἰσὶν ἐπειδὴ καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἡ κίνησις Epim. I. 299. τὰ Νέα πόλις, ἀγαθὸς δαίμων καὶ τὰ ὅμοια δύο ὀνόματα ἐν ἰδίοις τόποις δις κλίνεται Apollon. Synt. II. 23, 171. III. 32, 289. (292.) qualia non pauca in nostris quoque libris inveniuntur: *Μεγάλης πόλεως* v. ad Phr. 604. *Νέης πόλεως* Herod. II. 91. VII. 123. *Ἱερᾶς πόλεως* P. Silent Amb. v. 52. *Νέαν πόλιν* Thuc. VII. 50. Athen. VI. 250. D. Ut tamen haec scriptura omnibus locis inducatur non facile permittunt casus obliqui τῆς Νεαπόλεως v. ad Phr. 605. ἐν Ἱεραπόλει Diosc. Mat. III. 26. (29.) V. 122. τὴν Ἱεράπολιν III. 90. (100.) Strab. XIII. 630. unde colligimus casus rectos *Νεάπολις*, *Μεγαλήπολις*, non parathesi connexa sed vere solideque composita esse vocali conjunctiva in eta vel alpha longum corrupta ut fit in rerum communium vocabulis *ἱεραπόλος*, *ἱεραφόρος*, *νεαγενής* sive *νεηγενής*, *προτερηγενής* etc. Idque confirmatur etiam hoc argumento quod nunquam *Νεασπόλεως*, *Νεάνπολιν* sub uno accentu scripta reperimus; nam pro accusativo *Megalenpolin* sive *Megalempolin* Liv. XXXII. 5, 5. merito corrigitur *Megalopolin*, totumque hoc genus parathesis Graecis abjudicat Priscianus V. 12, 206. (666.) ex utraque parte declinatur compositum ut *respublica reipublicae* — quod Graeci nunquam faciunt; quanquam *respublica* non compositum est, ut ille dicit, sed δύο συνεζευγμένα, neque hodie sic scri-

bitur sed soluta compage ut *Νέα πόλις*, *Μεγάλη πόλις*, quae si uno signamus accentu, syntheta fiunt ut *Θεαγένης*, *νεήφατος*, *μεγαλήφατος* atque hinc proficiscuntur casus obliqui, quos antea notavi, *τῆς Νεαπόλεως*. Disjunctis autem nisi succurreret litera majuscula, lineola ista subscribenda esset qua duarum notionum declaratur cohaerentia vocabulaque mutantur in nomina. Utramque speciem leviter tangit Galenus de Sophism. III. 591. T. XIV. *σύνθεσις καὶ διαίρεσις διττὸν ποιεῖ — καθάπερ ἐν τῷ Νεάπολις καὶ καλὸς καγαθός*, quae synaloephe haud raro dirimitur *καλὸς καὶ ἀγαθός*¹⁾ nec minus saepe parathesis *Νέα πόλις*, eademque diastasis obtinet in aliis locorum nominibus *Νέα κώμη* Strab. XIII. 603. *Μεγάλη κώμη*, *Λευκὴ ἀκτὴ*, *Κοίλη Συρία* *Coele Syria*, non *Coelesyria* nedum in obliquis *Coelensyriam* v. Intt. ad Liv. XLII. 19, 7. Nec minus probatur synthesis, *Κοιλοσυρία*, *Λευκοπέτρα*, *Ἱεροκαιοσάρεια*, *Νεοκαιοσάρεια*, quibus adnumerandum est *Ἱεράπυτνα* quod ex *Ἱερόπυτνα* conversum esse apparet e genitivo *τῆς Ἱεραπύτνης* in Inscr. Cret. apud Le Bas in *Revue Philol.* T. I. 267. v. Tzschuck. ad Strab. X. 204. et 206. Quemadmodum autem idem nomen in codd. Stephani *Ἱερὰ Πύτνα* scribitur, ita libere et impune commutantur *Ἄρειος πάγος* et *Ἀρειόπαγος* atque alia quaedam a significatione loci sejuncta, primum violae species *τὸ μέλαν ἶον* Theophr. H. Pl. VI. 8, 1. *τὸ ἶον τὸ μέλαν* I. 13. *τὸ λευκὸν ἶον* VI. 8, 2. et composita *λευκόϊον*, *μελάνιον* Athen. XV. 680. F.²⁾ ut *λευκόλινον*, *λευκερωδιός*, *μελαναίετος*, *μελάμπυρος*, tum femininum *ὠμήλυσις* Diosc. Mat. II. 108. *σὺν ὠμηλύσει* II. 98. *τὴν ὠμήλυσιν* Galen. Gloss. et apud eosdem *ὠμήλυσις* per omnes cāsus; *ὠμόλυσις* non reperi sed similia *ὠμογέρων*, *ὠμοχάραξ*. Ex Servii verbis ad Ecl. V. 86.

1) *Καλὸς καγαθός* λέγεται κατὰ συναλιφὴν οὐχὶ *καλὸς καὶ ἀγαθός* Phòt. Hoc legitur in Jambl. Protr. V. 78. Epict. Dissert. I. 72. Corp. Inscr. n. 2693. c. et all. *καλοκάγαθος* Ptolem. Tetrab. L. III. p. 42. a. sed ex Apollonii loco, quo ad Phr. 603. usus sum, removit Bekkerus.

2) Cum *μαλός* id est *λευκός*, unde *Μάλουρος* *λεύκουρος* Hes. compositum videtur lychnidis coronariae synonymon *μαλόϊον* — *ἄνθος ὅμοιον λευκοῖω* Diosc. Mat. III. 104. (114.)

pingue olivum quod Graeci λιπέλαιον vocant, colligi licet eum homericum λίπ' ἐλαίῳ sub uno legisse accentu idque cum adjectivo indeclinabili λίπα copulatum putasse. Substantivum ἀγαθοδαίμων ad Phr. 603. Parall. 371. Graecis aequè ignotum esse dixi atque contrarium κακοδαίμων nec dubium habeo quin Apollonius Pron. 76. B. πολλάκις ἐπ' ὀνομάτων καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου δύο κλίσεις γίνονται νέα πόλις νέας πόλεως, ἀγαθοδαίμων ἀγαθοῦ δαίμονος, scripserit ἀγαθὸς δαίμων convenienter urbis nomini Νέα πόλις, nam de hoc eum loqui sat manifestum est; idemque Synt. II. 23, 171. a disparatis ἀγαθὸς δαίμων unum fieri dicit ἀγαθοδαιμονιστής, quibus conveniunt verba jam supra allata C. I. §. 3. παρὰ τὸ Ἄρειος πάγος Ἀρεοπαγίτης³⁾, παρὰ τὸ νέα πόλις νεαπολίτης Adv. 587. Horum alterum in ambiguo est utrum civem novellum an, quod praetuli, Neapolitanum significet; appellativum affert Pollux IX. 26. ὁ μὲν μεγάλης πόλεως μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ μικρᾶς μικροπολίτης, ὁ δὲ νέας νεαπολίτης, sed pro hoc νεοπολίτης ut legitur III. 56. substitui debet; nam neque νεάπολις dicitur pro νέα πόλις vel ἱεράπολις pro ἱερὰ πόλις, neque ex νέα πόλις componi potest νεαπολίτης apud Platonem autem, quem Pollux utroque loco testem adhibet, neutrum extat sed νέσι πολῖται idque alio intellectu de servis recens in civitatem receptis. Cum Apollonio et Herodiano consentit Stephanus Καλὴ ἀκτὴ ὡς Μεγάλῃ κώμῃ· ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ παραγωγή Καλακτίτης ὡς Μεγαλοκωμῆτης, quibus convenit Novum Comum Novocomensis, Νέον τεῖχος Νεοτειχίτης. Neque solum quae adjectivum in principio habent sed etiam quae genitivum sive secundae declinationis Ἀδαροπολίτης, Ἡλιοπολίτης, Ἀβωνοτειχίτης, Γορδιοτειχίτης, sive tertiae Διοσπολίτης, Διοσιερίτης, Αἰ-

3) Ad alteram scripturam Ἀρειόπαγος spectat Suidae glossa Ἀρεοπαγίτης διαφορεῖται, non ad Ἀρεωπαγίτης, quod et hic et in Demosth. c. Neaer. 1373, 12. in codd. scriptum idemque editum est in Diog. VII. 169. et Suid. s. Διονύσιος (ut Κυχρεωπαγίτης in cod. Rhed. Stephani) sed ex Luciani loco, quem ad Phr. 698. indicavi, recte remotum. Ab Ἀρεοπαγίτης est Ἀρεοπαγιτικός apud Phot. Cod. CXV. 103. et alios v. Benseler. ad Isocr. p. 4.

γοστοταμίτης, eodemque modo Grammatici adjectiva ἄλος-άνθινος, ὑοσκυάμινος a duobus separatim scriptis repetisse videntur. His omnibus sigma genitivi relictum est eoque differunt ab iis quae a synthetis propagata sunt Διόπολις, Διοπολίτης, Πανόπολις Πανοπολίτης, Ἡρακλεόπολις quod plerique codd. Strabonis praebent VI. 264. Ἡρακλεοπολίτης Phot. Cod. CCL. 276. perperam vero apud Stephanum scriptum est Ἡρακλεούπολις — Ἡρακλεωπολίτης pro Ἡρακλεόπολις sive Ἡρακλέους πόλις et Ἡρακλεοπολίτης⁴), quod aliter dici potest Ἡρακλέους πολίτης ut Ἀλεξάνδρειο πολίτης Anth. App. CCXLIV. id est Alexandrinus. Sic etiam pro Πομπηίουπολίτης Lucian. de hist. conscr. §. 15. codd. haud pauci offerunt Πομπηΐου πολίτης, pariterque Herodotus II. 3. scripsisse videtur Ἠλίου πολίτης, quod codd. Diod. I. 96. tuentur, non Ἠλιουπολίτης, eodemque reformandum puto Ἐρμουπολίτης et si quid simile apud veteres invenitur. Sed revertendum est unde defleximus, ad adjectiva.

§. 2. Peculiari quodam modo relativi ὅσος nominativus pluralis numeri ὅσαι et ὅσα cum nominibus quibusdam tempus significantibus consociatur eodem intellectu adverbiali quo non sociatus. Priscianus XVIII. 25, 229. T. II. *Attici*, inquit, ὀσημέραι καὶ ὅσαι ἡμέραι. Ὑπερίδης „Ἐνταυθὶ τῷ Ἀπόλλωνι θύεται ὀσημέραι“⁵). Et contrarium ὅσαι νύκτες Lucian. Philops. §. 18. Heliod. IX. 11, 364. ut ὅσοι μῆνες quot mensibus sive quotquoι mensibus Demosth. c. Timocr. 744, 25. ὅσα ἔτη quotannis Arrian. Ind. XXXVI. 190. et cum signo elisionis ὅσ' ἔτη Arist. Thesm. 624. quod nunc Schaeferi suasu ὀσέτη scribitur, ὀπόσα ἔτη Themist. Or. IV. 52. C. ὅσαι ὥραι Alex. Aphrod. de Febr.

4) Sic censui in proecdosi; idem judicat Meinekius. Nonnunquam recurritur ad simplicia: Ἄρεος νῆσος τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος ἐξ ἐνὸς τοῖν δυοῖν παρηγμένον, Μοῖρου ἐστὶα ὁ πολίτης Μοιρεάτης κατὰ παραγωγὴν μιᾶς τῶν δυοῖν λέξεων, Παρθένου ἱερὸν — ὁ οἰκῆτωρ Παρθενίος, ὁ παρήχθη ἀπὸ τοῦ Παρθένου μόνου ὀνόματος Steph.

5) Hoc et ὅσαι ἡμέραι in codd. permutantur non raro v. Interpp. ad Thucyd. VIII. 64, 3. et ad Lucian. Nigr. §. 20. T. I. p. 26. ed. Jacob. Ὀσήμεραι proparoxytonon est in Photii apographo Porsoniano, sed cetera exempla ostendunt hac synaloephe accentum non retrahi.

XXVII. 383. ὅσαι τοῦ ἔτους ὥραι Plut. de Aer. alien. c. VII. 216. T. XII Hutt. sed ὁσῶραι Thomas reprehendit et consulto Themistius conjuncto apposuisse videtur se-junctum ὀσημέραι καὶ ὅσαι ὥραι χρυσὸν ἐπανιόντα ὁρῶσι v. Dindorf. ad Or. XVIII. 214. non ὁσῶραι, quo inferiores utuntur v. Boisson. ad Herodian. p. 103. Nusquam vero reperitur ποσημέραι et τοσημέραι, sed prisca consuetudo tulit adverbium quod cum similibus tractat Schol. II. XXIV. 657. πόσα μέρη ἐστὶ τὸ ποσῆμαρ; ἐν γὰρ οὐ δύναται εἶναι διότι οὐδέποτε πυσματικὸν μέρος λόγον προ-τάσσεται ἐξηρημένου τοῦ ποδαπός· (v. ad Aj. p. 402.) δύο δὲ πάλιν οὐ δύνανται εἶναι· εἰρήκει γὰρ ἂν πόσα ἡματα. Ἀπορουμένου τοίνυν αὐτοῦ κάλλιον ἐστὶ λέγειν ἐν εἶναι μέρος ὁμοιον τῷ ἐνῆμαρ, ἐξῆμαρ, αὐτῆμαρ. Nobis haec paene putida videtur consultatio sed Herodianus non in-tempestivum judicavit occurrere errantibus: παραιτητέον τοὺς κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκοντας. Cum αὐτῆμαρ, quod vulgo dicitur αὐθήμερόν ut αὐθωρόν et αὐτόετες, ceteris-que inseparabilibus in EM. 343, 50. confertur πανῆμαρ, cujus scriptura controversa est in Od. XIII. 31. ἀνὴρ ᾧ τι πανῆμαρ βόε ἐλκητον ἄροτρον· nam Aristophanes οὐκ ἐν συνθέσει ἀλλὰ πᾶν εἶτα κατ' ἰδίαν τὸ ἡμαρ, sive is πᾶν corripī posse putavit ut ἅπαν, πρόπαν, sive ᾧ θ' ἅπαν scripsit⁶). In Quint. L. III. 713. ἄνεμοι — πανῆμαρ καὶ νύκτα νέκυν περιποιπνύοντες reponendum est πᾶν ἡμαρ, quod Schneiderus Oppiano reddidit Hal. IV. 178. ἀεὶ παν-ῆμαρ ὑπὸ γλαφυροῖσι μυχοῖσι κίχλαι ναιετάουσι, ubi non per totum diem significat sed πάσας ἡμέρας ut Apollon. II. 530. Cum adjectivis compositum semper corripitur: τὸ πᾶν συντιθέμενον ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως συστέλλει τὸ α πανάθλιος, πανίερος, παμπόνηρος⁷), πλὴν τοῦ πανάπαλος

6) Ωὖ πᾶν ημαρ proposuit Nauckius in Fragm. Arist. p. 53. qui πανῆμαρ jure damnari censet quippe ab analogia destitutum; sed hoc idem dici potest de προῆμαρ, πρόνυξ, εἰνάνυχες multisque aliis homeri-corum vocabulorum. [In Quinti loco nunc repositum est, quod olim suaseram.]

7) Mirum cur hoc elegerit prae multis quorum mensura ex versu cognoscitur.

Epim. I. 338, 17. sed hoc arsi productum est. Et cum substantivis, cujusmodi sunt πανήγυρις, πανηγυμιών et propriis Παναχαιοί, Πανέλληνες. Sed haec cum casu recto conjuncta sunt πάντες Ἀχαιοί etc. ⁸⁾ prioribus vero subest notio adverbii πάντως vel casus obliqui κατὰ πάντα ἄθλιος, πάντων ἡγεμιών, omnium autem nullum est quod syntheton esse non conveniat. Nam cum adjectivis quidem accusativus πᾶν et πάντα nunc synthesisi connectitur πανάγαθος, πανείκελος, παντιάγαθος, παντάριστος, nunc parathesi πάντα ἀγαθός, πάντ' εἴκελος ut πάντ' εἰκνῖα Quint. XII. 107. v. ad Aj. v. 1415. Sed cum substantivis una ratione παντ-ἀναξ, παντεργάτης et alia scriptoribus probis aequaliter ignota. Appositionis exemplum nullum inveni nisi quod Hermannus in Soph. Ant. 717. ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων duobus vocabulis πάντ' ἐπιστήμη unum significari arbitratur *perfecta consummataque scientia*, quo modo etiam Trach. 338. τούτων πάντ' ἐπιστήμην ἔχω accepisse videtur. Sed et hoc aliter interpretatur Schaeferus κατὰ πάντα, idemque quadrat ad illum locum ἀνὴρ κατὰ πάντα ἐπιστήμης πλέως uno verbo πανεπιστήμων sive πάνσοφος, neque non licet πάντα pro masculino numeri singularis accipere πᾶς πλέως ἐπιστήμης *totus refertus scientia* sicut idem poeta dixit πᾶς ἄναγνος *totus sceleratus*. Adeo cerea est poetarum interpretatio et flexibilis in quamcunque partem ducatur. — Cum πᾶν conveniunt μέγα et πολύ. Illud poetae frequenter praemittunt adjectivis sic ut particulae epitaticae vim obtineāt μέγα κυδήεις Oppian. Cyn. I. 158. μέγα νήπιος ⁹⁾, μέγ' ἄριστος et interdum scriptores poeticae

8) Appellativorum unicum est illud in Oppian. Cyn. I. 453. κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο, quod pro πάντα ἰχνια accipitur sed dubito an corrigendum sit παρ' ἰχνια σημήναντο id est παρεσημήναντο. Pro πανδέλμαι Pind. Fr. CXCVI. scribendum est πανδέλματοι vel, ut Bergkiius, πανδέλμαντοι. In Soph. Phil. 915. ὃ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα nemo tentavit πάνδειμα proponere.

9) Pro μεγαλονηπῖους Tzetz. ad Hes. Opp. 129. quod in Thes. omissum, Edd. vett. μεγάλους νηπῖους praebent, quo modo Grammaticus quidam adulterinam scriptionem Odys. XXIV. 229. μέγας δ' ἔτι νήπιος ἦα accipi posse credidit: δύναται καὶ ἐπιτάσεως εἶναι ἀντὶ

dictioni propiores μέγα πλούσιος et μέγα ὄλβιος Herod. μέγα εὐδαίμων Xenoph. v. Jacobs. ad Aelian. p. 62. nec solum adjectivis sed etiam substantivis quae vocantur attributivis μέγ' ἄναξ Hes. Theog. 486. μέγ' ἑὺμμελής Quint. IV. 127. et interdum cum adverbio ut ἄνευθε μέγα pro πάνυ πόρρωθεν Il. XXII. 88. Illam vero interiorem societatem, quae synthesis efficitur, cum neutro horum generum coire solet; nam pro Μεγάφρονες μεγαλόφρονες ἢ μεγάλως ἄφρονες Hesych. Stephanus vere corrigit μέγ' ἄφρονες de-
 leto proximo, quod Lexicographus ipse damnavit adscripto ἢ μεγάλως ἄφρονες. Μεγατίμιος ter legitur in Theophyl. Sim. Hist. I. 10, 21. A. III. 12, 78. D. IV. 7, 100. B. ut in cod. Aeliani H. An. I. 59. sed disparatis vocibus χεῖρ μέγα τιμία IV. 3, 93. eodemque modo apud Aelian. V. H. VII. 8. Suid. s. Μίλητος p. 765. ed. Bernh. et alios. Μεγακήρυξ condonandum est Theodoro Prodromo, qui si μεγαλοκήρυξ scripsisset, insolentiae haberet minus; hoc enim complures hujus inscitae aetatis scriptores utuntur ut Nicetas Ann. XX. 6, 373. et alii v. ad Phryn. 600. sed neutrum eo valet ut Schneidero ad Plat. Civ. T. III. p. 40. concedam Platonem μεγαβασιλεύς dixisse quod in uno cod. scriptum est. Ab his separari oportet μεγαβρεμέτης, μεγα-
 σθενέτης· nam simplicia βρεμέτης, σθενέτης non magis in usu sunt quam δερκέτης, μενέτης, ἐργέτης et his similia.— Adjectivum πολύ poetae adhibent amplificandae adjectivorum significationi πολύκοινος, πολυδαίδαλος, cetera; quo de genere multa scriptores posterioris aetatis in solum transtulere sermonem: πολυάγαθος, πολύσοφος, πολυμά-
 ταιος, πολύφauλος, πολύξηρος, πολυποίκιλος, quod etiam nunc in usu est, et trisyntheta πολυάγρυπνος, πολυνεύ-
 σπλαγχνος, πολυνεύπορος, quod hoc modo ap. Cedrenum legitur, sub duobus vero accentibus ap. Malelam impro-
 bante quidem Schaefero ad Dion. p. 200. b. sed difficili et ad assentiendum et ad contra dicendum optione; nam

τοῦ πάνυ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ μέγας μῶρος. Μεγαλονήπιος eodem loco habendum est quo μεγαλόδηλος, μεγαλοπλούσιος, a quibus ut intellectu ita antiquitate differunt μεγαλάδικος, μεγαλοπόνηρος hoc est ἐν μεγάλοις πονηρός.

diastolae quoque exempla non desunt: *πολὺ ἀφόρητος* Luciañ. Dial. Mer. IX. §. 3. *πολὺ εὐηθές* Palaeph. c. XXI. 1.¹⁰⁾ *βροτῶν πολὺ πάνσοφος ἄλλων* Anth. XIV. 102. pro quo in libris Sibyll. *πολυπάνσοφος* reperitur ut *πολυπάμφορος* Anth. Pro *πολὺ πικρά* Od. XVI. 255. *γράφεται πολὺπικρά ἐπίρρημα* idque nunc locum obtinuit eodemque modo scriptum *πολύπικρος ἐρωή* Apollinar. Psalm. LXV. 15. Pro *Θεσμοφόρῳ πολὺ πότνια* Arist. Thesm. 1156. Vossius ad H. H. in Cer. 211. tacite substituit compositum, quod novissimi editores receperunt; *πολυκλείτη* Anth. App. IX. 93. alibi *πολὺ κλειτή* scribitur sed veteres uno accentu in ultima posito v. Parall. 457. et Add. 550. *Τὸ πολὺ πρῶτιστον τινὰ τῶν ἀντιγράφων ὑφ' ἐν γράφουσιν* Eust. 362, 12. sed comparativis et superlativis apponitur potius quam componitur, *πολὺ πρῶτος*, *πολὺ ἄριστος*, *πολὺ μέγιστος*, *πολὺ φέρτατος*, excepto uno *πολυκύδιστος* quod bis in Anthol. legitur et in Apollinar. Ps. XCI. 1. nisi id quoque dissuendum est. Eorum, quae in adjectivum verbale exeunt, ut *πολύθυτος*, *πολυάρατος*, *πολύκμητος*, compages insolubilis est, quia simplicia aut indicta sunt ut *θυτός*, aut ne dici quidem possunt ut *κμητός* v. ad Buttm. 33. Sic multa in hoc genere. Cum substantivis *πολύ* non conglutinatur, nam *πολυπλαγκτοσύνη* parasyntheton esse a *πολύπλαγκτος* cognoscitur ex aliis quae, quia simplicia non extant, pro synthetis haberi non possunt, *πολυκτημοσύνη*, *πλατυρῥημοσύνη*, *εὐσχημοσύνη*.

§. 3. Tertio loco adnumerandum est adjectivi ἑὺς genus neutrum adverbii vicem explens in compositis po-

10) In Themist. XXII. 281. A. *πολὺ δὲ ἀθόρυβος ἡσυχία κατεῖχε τὸν τόπον* Stephanus dubitat utrum *πολύ* in *πολλή* mutandum an pro *ἐπιπολύ* sumendum sit. Praefero *πολλή* δὲ καὶ ἀθόρυβος ut Dio Chr. I. 67, 47. *πολλή ἡσυχία κατέχει τὸν τόπον*. In Phalar. Ep. CXXVIII. 1. *πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ' ἐμοῦ* Lennepius *πολλὰ καὶ δεινὰ* scribi jubet; lenius fuerit *πάλαι*. *Πολλὰ δεινός* Soph. Ant. 1034. pro *πάνυ δεινός* positum videtur ut *πολλὸν ἀναλθές* Nic. Al. 246. *πόλλ' ἄθλιος* v. Valck. Phoenn. 624. *πόλλ' ἀέκων* Il. XI. 557. *πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα* XVIII. 434. *πυκνὰ ῥωγαλέος* Od. XVII. 198. *κόπρος μεγάλ' ἤλιθα πολλή* Od. IX. 330.

testate duplici, nam in *εὐξενος* propriam suam significationem obtinet ideoque ab adjectivo divelli nullo pacto potest; saepius vero particulae epitaticae loco praemittitur sic ut omissa non admodum desideretur, *εὐζωρος*, *εὐποίκιλος*, *εὐστρόγγυλος*, quae dissociari vetat accentus. Accentu non retracto suspectum fit *εὐκλεινός* Anth. App. n. IX. v. 47. quod exterminat Schneidewinus in Philol. T. I. p. 36. correctione facili eademque Hermanno probata in Diss. de Callim. Del. p. 12. *μνημα τόδε κλεινόν*, sed cur *funginum* diceretur, non meruit. Pro *εὐ σεμνή* in Orph. H. II. 12. Hermannus edidit *εὐσέμνη*, pro *εὐ ιεραῖς* in H. VII. idem *εὐιέραις*, quod saepius legitur¹¹⁾ sed masculine terminatum ἢ *εὐίερος* ut ἢ *πανίερος*, ἢ *άνίερος*. *Εὐμεγα* in *εὐ μέγα* mutandum esse probatur eo quod *μέγας* uni vocabulo *πᾶς* subnectitur v. Parall. 221. *εὐ λεπτῶς* recte scribitur in Andromachi versibus Galen. de Antid. I. 6. p. 42. T. XIV. Verbalia sibi constant *εὐδμητος*, *εὐνητος*, *εὐκίνητος*, *εὐποίητος* etc. quae quum vulgo minus mobilia sint, nonnulli II. XVI. 636. *εὐποιητάων* disjungere maluerunt sed refragatur Herodianus v. Parall. 459. Eadem ratione cetera adjectiva in *υς* exeuntia cum verbalibus componuntur *βραδυκίνητος*, *ταχιάλωτος*, *ὀξυκώκυτος*, *ὠκιδίδακτος* etc. Sed valde incerta est eorum cum participiis conjunctio; *εὐρυκρείων συνθέτως* ὡς *ἀλικρείων* ἢ *εὐρὺ κρείων ἐν παραθέσει* Eust. 57, 28. *Τὸ εὐρὺ ρέων γράφουσιν* τινες ὑφ' ἐν p. 360, 10. Haec nunc conjuncte scribuntur et *Ζεφύροιο λιγυπνεύοντας ἀήτας* Od. IV. 567. et apud posteriores poetas *εὐρῶρειων*, *βαθυρῶρειων*, *βαρυπνεύων*, *εὐρυμέδων*, rarius distincte *πρηῦ ρέων* Orph. Arg. 763. *εὐρὺ ρέων* Pind. Ol. V. 42. *ὠκὺ ρέων* Anth. App. IX. v. 1. quam scribendi rationem L. Dindorfius praefert in Thes. s. *Βαθυρῶρειων* et asseverantius Vol. II. 147. D. *pro βαρυπνεύοντες ἀῆται* Mus. v. 216. *quivis*, inquit, *βαρὺ πνεύοντες corrigendum esse videt* quo modo etiam Bekkerus ho-

11) Locis in Thes. citatis adde P. Silent. Ecphr. Soph. 9. Amb. 117. *εὐ ιερός* Theocr. Epigr. IV. 5. (Anth. IX. 437.) removit Meinekius; *εὐλαμπρος* Poll. IV. 183. Bekkerus; *εὐθερμος* dubitatur.

mericum illud *λιγυπνείοντας* in duas partes divisit alias inconstans; nam in Il. I. 364. scripsit *τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη*, rectius vero XVIII. 78. *τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προσέφη*, quod alibi dicitur *βαρέα στενάχων*. Etenim si discrimina notionum momento quodam scripturae notare volumus participium ab adjectivo sejungere praestat ubi utrumque suam vim obtinet exempli causa *τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο μήτηρ* Il. XVIII. 70. *Ζεὺς εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας* Pind. Ol. XIII. 34. conjungere vero, si utroque nomine epitheton simplex significatur *Ἀξιὸς εὐρυρέων, βυθυρῳδείοντος Ἀράξεω*, quae nihil admodum differunt ab adjectivis vere compositis *πλατύρροος, βαθύρροος*. Hac ratione ductus Graefio accedo in Nonn. Dion. XI. 237. *ἄνθος ταχὺ φθιμένης ἀνεμώνης* in unum contrahenti tanquam compositum ut *νεοφθίμενος*, sed in Paraphr. VI. 115. recte praefertur diastasis *ἐάσατε σύνδρομον αὔραις δαῖτα ταχὺ φθιμένην*· nam hoc non cuilibet coenae attributum est sicut illa fluviorum et ventorum epitheta; sed certae cujusdam accidens. Ceterum *εὐρυκρείων*, unde sermo deflexit, non syntheton est ut Eustathius dicit, sed parathesi junctum vel propria, si sub uno scribitur accentu, vel impropria, si sub duobus ut ventorum epitheton *ὕγρὸν ἄέντες*, quorum cohaerentiam si qua lectoribus ante oculos ponere cupimus, opus est nota illa hyphen. Synthesi vero continentur adjectiva *γλυκύπικρος, θρασύδειλος, ὀξύμωρος, γλυκυμείλιχος, βαθυδινήεις* etc. In Maneth. IV. 600. fluctuant codd. inter *ἡμισύδουλος* et *ἡμισυ δοῦλος*, cui convenit *ἡμισυ πηγός*, Callim. H. Dian. 90. consuetudo vero haec ex corrupto et integro componit *ἡμίγυμνος, ἡμίθνητος* etc. exceptis numeralibus *ἡμισυτέταρτον* Poll. IV. 165. *ἡμισύτριτον*, quae quum ex duobus rectis casibus constent, commode dissociari possunt *ἡμισυ τρίτον* ut *semis tertius*. Hinc venio ad parathesin adjectivorum, quae quia non duo attributa significant sed unum ab altero quasi adverbio definitum, a Grammaticis ad hunc numerum revocantur: *ῥαπτὸν αἰκέλιον ὑφὲν ἀναγνωστέον ἵνα δηλοῖ τὸν αἰκελίως ῥαπτὸν ὥς τὸ τοξότα λωβητήρ* (v. C. I. §. 5.) καὶ ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλη πόλις Eust. 1959, 50. sed illa tunicae

epitheta seorsum intelligi possunt addita copula *ῥαπτὸς καὶ ἄλλως ἀεικέλιος*. Sic etiam *βοῦς πρωτοτόκος κινυρή* Il. XVII. 5. exponitur a Schol. ὑφ' ἐν ἵνα ἢ ἐν τῷ τίκειν θρηνοῦσα ἢ περὶ τὸν τόκον κινυρά· neque infitiabimur illa epitheta arctius inter se colligata esse quam *κύματα κυρτὰ φαληριόωντα*. Ac major etiam necessitudo intercedit inter duo terrae pascuae attributa *αἰγίβοτος ἀγαθή* id est ἐπιτηδεῖα πρὸς αἰγιβοσίαν Od. XIII. 246. nam alterum sine altero mancum et imperfectum est ¹²). Hoc praetermisso illi tractant Il. XII. 445. *ἄλῃας εἰστήκει πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὀπισθεν ὀξύς ἐην*· primum Schol. A. συναφὴν θετέον ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς λέξεις· ἐν γὰρ τὸ σημαινόμενον κατὰ τὸ ἔσχατον παχύς, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ὀξύς, tum Eustathius 913, 39. ἕτεροι ὑφ' ἐν ἀνέγνων πρυμνοπαχύς. Sic enim hic scriptum est et alibi *ῥαδαλοςδονακεὺς* 1165, 22. hoc est *δονακεὺς ἰσχροκαλαμώδης* vel *καλαμῶν ῥαδαλοδόναξ*· sed veteres, qui hanc duarum vocum notionum communionem lectoribus ob oculos ponere vellent, certe non intervalla contraxerunt sed disjunctis notam unitatis subsignarunt ut Il. XX. 437. *βέλος ὅξυ πάροιθεν* — συναφὴ ἐπὶ τὰς τελευταίας δύο λέξεις· ἐν γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦται ὠξυμμένον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, quod ad hunc locum minus convenit quam XXIV. 348. ubi *πρῶτον ὑπηνήτης* idem significat quod *ἀρτιγένειος* sive *πρωτόχνοις*. Et sic lapis ille *πρυμνοπαχής* dici poterat ut *μεσόπλατής*. Parathesis vero triplex iniri poterat ratio, una illa quam Homerus praecepit *πρυμνὸς παχύς* et amplexus est Apollonius I. 727. *δίπλαξ μέσση ἐρευθήεσσα* id est *μεσοέρυθρος* (ut *μεσόλευκος*) neque respuunt scriptores numeris soluti velut *δύσκωφοι χρόνιοι* Diosc. Mat. V. 88. quod Latini non eadem brevitate reddere possunt; altera per adverbium *πρεμνόθεν παχύς* ut *κάτωθεν λεπτός* Diosc. I. 28. tertia ea quam Apollonius l. c. adjunxit primae adjectivo generis neutrius usus ἄκρα πορφυρέη ut *κάλαμοι ἄκρα μεσσότομοι* Anth. VI. 63. *ἄνεμοι κελαδεῖνὰ δυσηχέες* Quint. XIV. 482. idque

12) Sic explicari poterit Il. XIV. 183. *ἔρματα τρίγληνα μορόεντα* hoc est *γλήνας τριμερεῖς ἔχοντα*, uno verbo *tribaccæ*.

saepius reperitur participio in locum adjectivi succedente
 ἔλκος λευκὸν ἐρευνθόμενον *ex rubro albicans* Nonn. XXIX.
 102. quod vulgo λευκέρυθρον dicitur composite; *ῥῶτα χι-
 τῶνος γλανκὸν ἐρευνθόμενα* P. Silent. Tab. Mund. I. 85.
 Ἰπποὶ φαιδρὰ φαληριόωντες II. 231. *χρωτὶ μέλαν στίλβοντι*
 Soph. II. 222. et all. ad Aj. p. 95. His addo varias cir-
 cuitionum species ὠχρὸν ἐρευνθήντι μεμιγμένον ἄνθος Silent.
 Soph. II. 217. *τὸ ὑπωχρον μετ' ἐρευνθήματος* Lucian. Charon.
 §. 11. ἄνθος ἐν τῷ φοινικῷ ὑποπόρφυρον Diosc. III. 7. (9.)
 ὑπόκιρρον ἐν τῷ μέλανι IV. 154. (157.) *φολὶς ὑπωχρος καὶ
 ἐν τῷ δαφοινῷ πελιδνός* Philostr. Jun. Imag. V. 869.
 (118 Jac.) Sed hinc jam satis apparet quanta in hoc quo-
 que genere fuerit graeci sermonis ubertas et varietas. Nunc
 vero operam meam conferam ad numeralia.

§. 4. Cardinalium conjugatorum primum ἑνδεκα Apol-
 lonius Synt. III. 5, 200. in incerto relinquit εἴτε ἐκ παρα-
 θέσεως ὃν εἴτε ἐκ συνθέσεως hoc est, censeo, utrum ex
 appposito ἐν δέκα factum sit ut ἐν πέντε *sex*, δύο πέντε
septem, quae Aristoteles Probl. XV. 3. exempli causa fin-
 git, an e composito ἐνόδεκα omissa ut in χέρνιψ vocali
 connexiva. Hoc minus placet reputantibus syncopen illam
 perpaucis permissam esse et obsoletis vocabulis ipsumque
 numerale εἷς non componi nisi casu obliquo ἑνοειδής, ἑνο-
 ποιός, ἐνάενος, ἐνίγνιος, illud autem ἑνδεκα constare ex
 duobus rectis εἷς sive ἐν καὶ δέκα. Praeterea synthesis re-
 pugnat conversio partium δέκα εἷς, δεκαμία, δέκα ἐν sive
 δεκαέν ut δεκαδύο, δεκατρεῖς, quomodo posteriores lo-
 quuntur, et interventus copulae ἑνοσκαίδεκα, quod Pollux
 I. 55. unum ut δυοσκαίδεκα accentum habere dicit in ante-
 penultima positum; sed necessario dividitur accedente altera
 conjunctione ἐνί τε καὶ δέκα ἔτεσι Paus. IV. 17, 6. Neque
 tamen rursus parathesis dici potest quia ἑνδεκα per omnia
 genera et casus ducitur sed est quaedam singularis figu-
 ratio, quae propria numeralium natura excusatur. Cum
 ἑνδεκα convenit δυόδεκα sive δώδεκα, unde δώδεκα natum
 est; sed illi quoque poetae inserunt copulam accentu vel
 uni copulae imposito vel per tres voces diviso: δυοσκαίδεκα
 Πάμφιλος τρία ποιεῖ καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναγνώσκει.

ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἢ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν, ἥτις τὰ κατὰ παράθεσιν πολλάκις ἐνοῖ ὥς τὸ πασιμέλουσα καὶ τὰ τοιαῦτα Schol. II. II. 557. ex quo perspicitur Pamphilum illud parathesi impropriae adscripsisse, quomodo vulgatum est Anth. XII. 205. ἔτη δύο καὶ δέκα, Herodianum vero propriae, quae κατὰ σύνθεσιν hoc est tenore uno pronuntiatur. Itaque dissolvitur interjectione aliorum δύο γεγονώς ἔτη καὶ δέκα Paus. VII. 2, 5. Item pro τρεῖς δέκα increbuerunt copulata modo uno accentu τρισκαίδεκα ἄνδρες, τριακαίδεκα ἔτη Andoc. Or. III. p. 24, 4 Bekk. Plat. Legg. VIII. 848. modo aliter τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρες Pind. Fr. C. τρία καὶ δέκα Isocr. Antid. 371, 110 Bekk. Arist. Pac. 988. quod Brunckius etiam aliis substituit locis Plut. 194. et 847. hoc minore periculo quod haec nomina perfacile et interrumpuntur τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρες Pind. Ol. I. 127. et transponuntur μετὰ τρία ἔτη καὶ δέκα Polyaen. VIII. 7, 253. Idem vero duplici modo scribitur apud Homerum ipsum Od. XXIV. 340. τρισκαίδεκα, quod Eustathius in antigraphis accuratioribus legit, et τρισκαίδεκα, quod Wolfius et Bekkerus ex Edd. vet. restituerunt praemonentibus Grammaticis: τὸ τρεῖς ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ε, ἡγουν ἐν τῷ τρισκαίδεκα EM. 765, 17. Inter utrumque codd. tantum non omnes fluctuant Aristot. H. An. VI. 19. p. 573. b. 29. Lucian. de Merc. cond. §. 37. et all. v. Jacobs. ad Philostr. p. 314. Poppo Proll. Thuc. Vol. I. 471. et scriptores ipsi: τὰ τριακαίδεκα Plut. de Anim. Procr. XII. 299. et paullo post τὰ τρισκαίδεκα. Illud cum usitato τρεῖς compositum est quod apparet in casu secundo τριῶν καὶ δέκα Thuc. II. 97, 2. Diod. XIII. 38. et tertio τρισὶ καὶ δέκα Demosth. Phil. III. 117, 14. alterum cum prisca voce τρεῖς, quae ex τρίες contracta unam per omnia genera et casus formam retinet: ἡμερῶν τρισκαίδεκα Hippocr. Muliebr. II. 807. T. II. τρισκαίδεκα νέοις Philostr. Sen. Imagg. XVII. 790. τρισκαίδεκα μνῶν Isaeus de Hered. Cirrh. 72, 35. et paucis versibus ante τριῶν καὶ δέκα. Sic etiam indeclinabile τεσσαρεςκαίδεκα ξόανα Paus. IX. 3, 4. τεσσαρεςκαίδεκα ἐτῶν Herodian. VII. 1. Athen. V. 198. C. τεσσαρεςκαίδεκα ἡμέραις

Dionys. Antt. XI. 20. et all. v. Jacobs. ad Ael. p. 158. Bredov. de Dial. Herod. p. 279 sq. differt a declinato τέσσαρες καὶ δέκα νῆες Andoc. de Red. p. 22, 21. quod Pollux I. 55. sub uno accentu scribi jubet sed idem dirimitur in Lys. Or. XIX. 156, 47. et aliis locis ad Phr. 408 sq. designatis nec raro invertitur δέκα καὶ τέσσαρες Aristot. H. Ann. IX. 9. p. 596. a. 8. Ἐκκαίδεκα, quod apud Homerum non legitur nisi compositum ἑκκαίδεκάδωρος, diastasi eximit assimilatio consonae; dissolvi potest non assimilatum, ἕξ καὶ δέκα, quod Atticis perperam tribuit Schol. Lucian. Prom. §. 20. p. 55. T. IV. ed. Jacob. ἕξ καὶ δέκα τὸ ἕξ ἀττικῶς ἐφυλάχθη· οὕτοι γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἀπλῶν· hoc enim fit adjectivis, quae ex numerali et substantivo composita sunt, πεντέμηνος, ἑξμέδιμνος etc. numerale autem non distrahitur nisi omissa copula ἕξ δέκα, quod cum similibus τέσσαρες δέκα, πέντε δέκα legitur in Inscr. Tauromen. v. Franz. Epigr. N. 87. Col. II. lin. 3, 13. et 17. p. 227. — Ἐννεακαίδεκα ὕφ' ἑν· Πάμφιλος δὲ εἰς τρία διήρησε μέρη Schol. II. XXIV. 496. hac fortasse ratione ductus quod in Od. V. 278. intercedit conjunctio ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα, vel quia poetae antiquo formam propriam et nativam magis convenire putabat. Qui supra vicenarium sunt numeri, ubique habent accentus privos δύω καὶ εἴκοσι Od. IX. 241. πίσιρες καὶ εἴκοσι XVI. 249. et paulo post δύω καὶ πενήκοντα. Et sic per omnia. Detracta vero copula redit parathesis unitate accentus significata εἰκοσιτέσσαρες etc. idemque fit si ordo convertitur δεκατρεῖς, δεκαοκτώ, εἰκοσιτρεῖς, τριακονταεπτὰ Diod. XIV. 93. ἑνενηκοντατρεῖς Dionys. Antt. IV. 19. quae apud posteriores praevalent. Eadem cardinalia cum quibusdam substantivis juncta locorum fiunt nomina propria ideoque accentum compositorum accipiunt sed non semper. Sic nomen montium Mauritaniae, quos Latini *Septem fratres* vocant v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 138. in Edd. antiquis Ptolem. IV. 1. Ἑπτάδελφοι scribitur, in codd. plerisque Ἑπτάδελφοι, quod Grashofius divisit accentu mutato Ἑπτ' ἀδελφοί. Et sic alia hujus generis Ἑπτὰ ὕδατα Dionys. Antt. I. 14. Τρεῖς μεγάλαί

Herod. IX. 39. Ἑκατὸν νῆσοι I. 151. pariterque Latini *Septem aquae, Septem maria*. Cum topicis hisce conferenda sunt dignitatum nomina cum ordinalium primo copulata *icosaproti*, quod syntheton esse probatur mutatione vocalis, et *δεκάπρωτοι decemprimi*.

§. 5. His enumeratis pauca restant quae quia nulli certo generi subjungi possunt in cursu sermonis non attigi sed hoc loco complectar brevi. Primum duo adverbia, quae constanter hyphen scribuntur, *αὐτόχρομα*, cujus significatio perspicua est, et *παντάπασι*. Hoc Bernhardy Synt. 83. ex diversis generibus conflatum putat, neutro πάντα et masculino πᾶσι, quod interdum dicitur pro παρὰ πᾶσι id est *omnium judicio* v. Hermann. ad Oed. C. 1446. sed idem pro neutro est ut Aristid. Or. XLV. 101. (134 Dind.) πᾶσι πάντων ἀπελείποντο et hoc intellectu cum πάντα junctum videtur ἐκ παραλλήλου ut πάντῃ πάντως pro παντελῶς v. Parall. 57. et 540. sed per parathesin, ne confundatur cum masculino ποιεῖ πάντα πᾶσι προσήγορα καὶ ἀρμόζοντα Jamblich. de Myst. I. 5. p. 9, 30. Altero loco accedunt pronomina; primum reflexivum, quod apud Homerum aliter atque apud ceteros scribi Herodianus docet ad Il. I. 271. ἐμ' αὐτόν κατὰ παράθεσιν ἐν δύο τόνοις ἐμὲ αὐτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν et ad IX. 342. Ὅμηρος οὐδέποτε συνθέτω χρήται ἀντωνυμία· διὸ κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκομεν ἐμ' αὐτόν, ἔ αὐτόν. Etenim poetae, qui in secundo et tertio casu semper uteretur disjunctis ἐὼ αὐτοῦ, ἐμοὶ αὐτῷ, ἐοὶ αὐτῷ, non convenire putavit ut ἐμαντόν diceret conjuncte praesertim ubi non reflexivum est sed ab ἐγὼ αὐτός declinatum cf. Lehrs. Quaest. 59. Deinde pronomen demonstrativum ὁδεῖν sive ὁδεῖνα, cujus duplex redditur ratio in EM. 614, 45. ὥς τὸ Νέα πόλις δύο ὀνόματα καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου, οὕτω καὶ τὸ ὁ δεῖνα· οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι μία λέξις ἐστὶ παρὰ τὸ ὁδε ὁδεῖνα καὶ ὁδεῖνα hoc est ex ὁδε factum esse ὁδεῖ ut οὕτοσί tum ὁδεῖνα¹³⁾ et synaeresi

13) Hoc quasi testatum affert Choeroboscus Orthogr. 246, 7. ὁδεῖνα δὲ φθόγγον κατὰ παράδοσιν, καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ κατὰ διάστασιν εὐρεθῆναι δεῖνα.

ὁδεῖνα, quod brevius eloquitur Orion. 116, 14. et 122, 28. Apollonius vero Pron. 75. refellit diversitate accentus et significationis cum eo quod οὐτοσί intus declinetur τουτουί, illud vero extrorsum τοῦ δεῖνος sive τοῦ δείνατος, denique id pro themate habendum esse dicit, quo omnis quaestio praeciditur. Schoemannus in Hoeferi *Zeitschrift fuer Sprache* T. I. 249. suspicatur e tribus conflatum esse vocibus, articulo ὁ, particula demonstrativa δέ et adverbio ἵνα eadem potestate praedito, quod probat Pottius *Zaehl-methode* p. 153. Equidem sic fere ut Mehlhornius Gramm. p. 236. sentio δεῖνα ab indefinito δείς i. q. τίς productum esse conjunctumque cum articulo praepositivo ὁ δεῖνα significare *ille aliquis, nescio quis*, cui in genere neutro respondet τόδε τι ut apparet e Paus. X. 14, 2. ὁ δεῖνα ὅστις δὴ τόδε τι ἀπέκοψε. Articulum huic pronomini praepositum agnoscunt omnes, mirumque Graecos decursu aetatis ita oblitos esse ut eum denuo assuerent tanquam nomini integro τοῦ ὁδεῖνα, τῆς ὁδεῖνα, eodem errore quo Chrysippus ὁ θάτερος, τὸ θάτερον usurpavit. Tertium est relativum ὅτις, ὅτι, quod Apollonius Synt. IV. 5, 313. Con-junct. 502. ambiguum esse dicit utrum sit una pars orationis vocali prosthetica aucta ut ὁποῖος, ὁπόσος, an ex duabus constet, articulo postpositivo ὃ, quo Homerus ubique metrum permittit utitur pro ὅς, et pronomine infinito; nam a simplici ὅτις declinatum esse accusativum ὅτινας, ad alterum pertinere ᾧ τινι et οὗς τινας. Prosthesin illam probat Ahrensius Dial. Aeol. 127. sed τίς et ὅστις non eadem ratione inter se juncta sunt atque οἷος ποῖος ὁποῖος, multoque credibilis est articuli formam a casu primo ad obliquos transiisse integram et immutatam: ὡς ὅτου καὶ ὅτω λέγομεν, οὕτω καὶ ὅτινα ἀντὶ τοῦ ὄντινα ποιητικῶς Sch. Apoll. II. 875. τὸ ὅτινα παρ' Αἰολεῦσι κοινόν ἐστι κατὰ γένος Schol. Rom. ad Aj. 290. ὅτινας ἀπὸ τοῦ ὅτις, ὃ καθ' ἓν μέρος λόγου Sch. II. XV. 491. Obliquos quidem immobilitas articuli indissolubiles praestat¹⁴⁾ sed nominativi scriptura fluctuat; Wolfius ὅτις re-

14) Hoc modo infacunda aetas duorum nominum parathesi sancto-
Lobbeck, Pathol.

tinēt, Bekkerus contrarium ὅ τις, Spitznerus modo sic III. 279. modo ὅτις XIX. 260. XXIII. 494. ut veteres scribunt, qui solum neutrum ὅ τι vel intervallo relicto vel hypodiastolae ope a conjunctione discernere student excepto si geminetur consona: ὥσπερ ἐν τῷ ὅστις δύο λέξεις εἰσὶν, οὕτω καὶ ἐν τῷ ὅτι — ἐὰν δὲ ἀναδιπλασιασμόν δέξηται ὅτι, μόνον ἐστὶν ὄνομα ἐν μιᾷ λέξει ἀκουόμενον EM. 636, 43. εἰ μὲν ἐστὶν ὅτι δι' ἐνὸς τ, ἀμφιβάλλεται εἴτε ἐν μέρει λόγου εἴτε δύο· εἰ δὲ ὅτι διὰ δύο, ἐπίκρισις ἐστὶ τοῦ ἐνὸς ὀνόματος Epim. I. 324, 17. idque ratum habemus quia divisio Bekkero placita insolitam oculis obijcit speciem τι. In consuetudine unum evaluit ὅστις, quod semper hyphen scribitur quamvis utrinque declinatum, ne iis quidem casibus exceptis in quibus tria tempora uno reguntur accentu ut in genitivo ὧντινων, quem Hermannus regulae accommodavit ὧν τινῶν scribens. Postremo si articulus generis neutrius cum adjectivo ponitur pro adverbio, id quoque Grammatici Byzantii significant consopito articuli, qui procliticae locum obtinet, accentu. Sic Moschopulus in Syll. p. 160. a Ritschelio emendatus Praef. Thom. CXII. τοπλέον, τοδεύτερον, τοτρίτον καὶ τὰ τοιαῦτα, εἰ μὴ ἔχουσιν ἐπαγόμενον ὄνομα πρὸς ὃ ἀποδοθήσεται¹⁵⁾ ἐπιρρήματά εἰσι, idemque statuunt de adverbiiis articulo subjunctis: Δωριέων ὁ τοῦ οὐδετέρου ἄρθρου πλεονασμός ἐν τῷ τοπρίν ἀντὶ τοῦ πρίν, οἷ καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ πάλαι καὶ τῶν ὁμοίων τοπάλαι φασὶ καὶ τονῦν καθ' ἐν τι Eust.

rum alterum indeclinatum relinquit: θάψος ἦν Ῥωμαῖοι ἐρβαρουβίαν καλοῦσι Alex. Trall. I. 3, 9. et iisdem verbis Paul. Aeg. III. 2, 55. ἱερεὺς Βοναδίης Inscr. LVIII. in Welcker. Syll. p. 86. *rosmarinum, olusatrí.*

15) Hac nota etiam adjectiva praepositionibus adjuncta ab adverbiiis discernunt: τὸ ἐξάπαντος εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλεις, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον Schol. Lucian. Phalar. Pr. §. 2. p. 135. ed. Jacob. Κατάκρας ἐπιρρήμα Θουκυδίδης, εἰ μὴ ποιεῖται κατ' ἄκρας τῆς πόλεως Suid. Idem Διόλου ἐπιρρήμα, δι' ὅλου δὲ καιροῦ, pro quo Bernhardt posuit δι' ὅλου τοῦ καιροῦ, articulum omitti posse negans. Sed omisit Lucianus Ver. Hist. I. 29. δι' ὅλης νυκτός. Praeterea διόλου minime idem significat quod δι' ὅλου τοῦ καιροῦ id est *χρόνου*, sed *omnino, in totum.*

759, 57.¹⁶⁾ qui pro Doriensibus aliquanto majore ratione Atticos appellasset ut Gregorius p. 120. ἀττικὸν τὸ λέγειν ἀντὶ τοῦ νῦν τανῦν et Atticista Villosioni p. 83. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τηνικαῦτα λέγουσι τοτηνικαῦτα, quod utrum sic scribatur an per diastasin Hermannus ad Oed. C. 440. in aequo ponit, idque de universo hoc genere pronunciare videtur. Nimirum res tota dirigitur ad commoditatem lectorum, cui alii plus curae impertiunt, alii minus. Wolfius in Homeri carminibus scripsit τοπρῶτον, τοπρὲν¹⁷⁾ etc. Huic vero adversantur Spitznerus ad II. I. 6. et Matthiae ab eo laudatus; synthesin enim poscere ut accentus retrahatur, hoc autem non fieri in vocabulis, quae ille in unum componat, eademque non raro dirimi interjectu aliarum vocularum τό γε παλαιόν Plat. Crat. 420. B. τό γε νῦν Pind. P. XI. 68. τό γε τήμερον Nubb. 1513. τὸ δὲ νυνὶ Heliod. III. 18, 132. At non animadvertunt vocabula, de quibus hic agitur, non vera synthesi sociata esse sed illo solutiore genere connexionis, quod neque accentum mutat neque distractionem excludit. Cum Wolfio facit Boeckhius in Pind. Ol. II. 152. (85.) ἐς τὸ πᾶν ἐρμηνέων δεῖται (ὁ λόγος) scribens τόπαν, nam syllaba brevi opus esse, πᾶν autem non corripī nisi in compositis ἅπαν, πάμπαν, τοπαράπαν, ἔμπαν. Easdemque partes sequitur Reisigius Enarr. Oed. p. CC. ut τοπρῶτον, ita τοπάν scribendum; paullum enim lapsus est Boeckhius Praef. Pind. XXXVII. τόπαν scribens. Verum si non ita scribitur, dissimile fit quatuor illis, quibus innititur Boeckhii explicatio correptionis. Sed praeter hanc accentus diversitatem etiam alia obstant; nam τοπαράπαν et quod insolentius fictum est ἔμπαν alpha

16) Addit idem τάδε μὲν πάντα κατὰ αἰτιατικὴν πτώσιν· τὸ δὲ γε τῷ τέως καὶ τῷ τότε καὶ τῷ μεταξύ οὐδὲν μὲν ἐκώλυε καθ' ὁμοίαν πτώσιν συνεστιάσθαι καὶ αὐτά, ἔδοξε δὲ ὁμῶς αὐτὰ προενεγκεῖν ἐλλείψει προθέσεως καὶ ὀνόματος χρονικοῦ. Sic Thucydides modo ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ, modo brevius ἐν τῷ πρὶν v. Comm. ad I. 32, 4. nunquam vero τῷπρὶν, τῷτέως, τουπάλαι nec aliud simile.

17) Hoc ab eo quod antecedit discernit Epim. I. 343. τὸ πρὶν ἐπὶ ῥῆμα ἔχει ἐξαίρετον τὸ ἄρθρον πρόταξιν λαμβάνειν. Huic similia τονῦν, τοτηνίκα etc. (v. ad Phryn. 50.) apud Homerum non leguntur.

breve habere non constat; quae vero breve habent, ἅπαν, πρόπαν, πάμπαν, σύμπαν, ita conglutinata sunt ut diffindi nullo modo possint, quod saepissime fit articulo: πόλις ὀλομένη τὸ πᾶν id est παντελῶς Aesch. Ag. 1141. multisque aliis hujus poetae locis, quorum in uno corripere omnino non potest ἐς τὸ πᾶν εἰητίμως Ag. 682. id est πάντως. Itaque sequitur πᾶν breve in illo Pindari loco proprietati dialecti attribuendum esse v. Choerob. Can. 183, 6. Ahrens. Dor. 178. alibi τὸ πᾶν dicitur hoc adverbiali intellectu.¹⁸⁾

CAP. III.

De conjunctione vocabulorum declinabilium et indeclinabilium.

§. 1. Articulum conjunctioni praemissum tangit Etym. Gud. 418, 7. ὁ γέ σύνδεσμος μετὰ τοῦ πρώτου προσώπου ἐν συνθέσει ἐστὶν ἔγωγε, σύγε—μετὰ δὲ τοῦ τρίτου ἐν παραθέσει ὁ γε. Id in Homeri carminibus pro ὄγε reduxit Bekkerus. De ἔγωγε et adjunctis dicam in Diss. de proschematismo. Sicut ὁ γε nunc apud illum scribitur, ita etiam ὅς τε, ὅς περ, ὅθεν τε, ὅσον τε, ὥς περ, ὥς τε etc. apud ceteros sic ut cuique editorum libuit praeter quae in adverbiorum naturam abierunt, ἄτε, ἄπερ, ἀπερεί, καθάπερ ανεί, ὥςπερ, ὥστε. Sed jam veteres Homeri interpretes titubasse discimus e Schol. Apoll. I. 769. et III. 37. ὁρῶν τε οἱ Ἀριστάρχαιοι δι' ἐνὸς ῥ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν· Ἡρακλέων δὲ ἐν δυσὶν ὥς παρὰ τῷ ποιητῇ τόρῶν, quod quondam sic scribebatur II. XVI. 228. Apoll. I. 526. II. 718.

18) In Apollonii loco Adv. 569. τὸ πᾶν μονοσύλλαβον μὲν ὄν ἐν ἐκτάσει τοῦ ᾱ ἐστίν, ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεστηκὸς, εἴτε κατὰ σύνθεσιν εἴτε καὶ * * * εἰαν τοῦ ἐλλείποντος ᾱ, ἐν συσσιολῇ Otto Schneiders (Zeitschr. fuer Alterthumswiss. ann. 1843. p. 654.) lacunam explet κατὰ συνέχειαν vel συνέπειαν scribens, probabilius Lehrsius ad Herod. 357. κατὰ ἐντέλειαν, Blomfieldius ad Aesch. Pers. 42. κατ' ἐνδειαν, quo significatur Apollonium πᾶν brachycatalecton pro ἅπαν positum putasse.

et alibi, nusquam vero, nisi quid me fugit, τόρ ῥα nec ὄρ ῥα ut κατὰ ῥόον, ἀνὰ ῥῶγας¹⁾). Alterum, de quo Grammatici nos admonent, hoc est: οἶονεῖ δύο μέρη λόγου ἐστὶν ἐν συναιρέσει Choerob. Orth. 246, 19. atque sic scribitur οἶονπερεῖ absolute positum Plat. Theaet. 201. E. sed aliter in constructione plena et perfecta ὁμοιόν ἐστιν οἶονπερ εἴ τις θηρώη Xen. Cyr. I. 4, 11. — Hinc ingruit numerosa turba relativorum, quorum varietatem adumbravi ad Phr. 373. οἷοςδήποτε, ὅποιοςδήποτε, ὅποτεροςοῦν, ὅπηλικοςοῦν, ὅστιςδηποτοῦν etc. quae saepe particulatim discerpuntur. Diversa genera complectitur Schol. Dion. p. 702. οὐ γὰρ τιθέναι τὴν ὑφὲν ἐν ταῖς ἐπεκτάσεσι καὶ ταῖς ἀχωρίστοις συνιάξεσι Πάλληναδε, Μέγαράδε, δηλαδή, τοίνυν, τοιγαῖτοι, τοιγαροῦν. οὕτω δὲ οἶμαι ἔχειν καὶ τὸ οὐδεῖς. Topica illa constat veterum nonnullos diverse scripsisse, metaplasta quidem hyphen Παλλήναδε ut ἄγραδε sed Μέγαράδε sic ut οἶκόνδε v. Lehrs. Quaest. 40. Δηλαδή unum in ultima accentum habere tradunt Herodian. de Acc. Adv. p. 279. T. III. Cram. et Arcadius 183. idque convenit potissimum ubi absolute ponitur pro adverbio δήλως, quo veteres non utuntur, velut Iph. A. 1366. δηλαδή ξανθῆς ἐθείρης, nec rarum δηλονότι hoc adverbiali intellectu nempe, nimirum, exempli causa σώσουσι δηλονότι Lucian. Dial. Mar. XII. 2. Sed hic Jacobitzius unius cod. auctoritate divisit, quod saepe fecerunt Platonis editores praeunte Astio in Comment. ad Polit. 635. Schneiderus ad Civ. T. I. 164. non negat codices jungenti potius quam separanti suffragari, sed hanc consensionem a grammaticorum auctoritate repetit; „prorsus enim a vero abhorrere Platonem aliumve „probatum scriptorem uspiam duo tam dissimilia natura „et pondere vocabula in unum conflasse ita ut gravius „accentu privaretur.“ Haec tamen ratio non obstat quominus ὥσπερανεί, ὅστιςδηποτοῦν et similia scriberentur conjuncte non semper quidem sed saepe ut μονονού, μονον-

1) Schol. Od. II. 338. ὕθι νητός — Ἀριστοφάνης ὁθιννητός ὡς τὸ ἐνὶ μεγάροισι (ἐνιμμεγάροισι). In Theocr. XV. 128. duo codd. ὁρροδόπηχυν Ἄδωνις. De σύρρα dixi in Aglaoph. 520. Plura attulit Spitznerus ad II. XVI. 228.

οὐχί, ὅσονοῦ etc. Articuli feminini generis cum adverbio juncti exemplum unicum est *τηνάλλως*, cujus vis propria apparet in Philemonis comici loco T. IV. p. 16. *περίεισι τηνάλλως* sed penitus obscuratur in Demosth. Prooem. 1431, 8. *οὐχ ἵνα τηνάλλως ὑμᾶς δεδίττωμαι* et aliis Atticorum scriptorum locis v. Ast. ad Plat. Legg. p. 88. quibus omnibus Bekkerus et hunc sequuti hyphen exemerunt, quod saepe tollitur parenthesi particulae *τὴν γε ἄλλως* v. Boisson. ad Herodian. p. 133. neque adhibetur dativo *τῇ ἄλλως*, *τῇ ματαίως* Hes. redit vero in adverbio *Ἀλληνάλλως ὥς ἔτυχε* Suid. et adjectivo *ἀλλήναλλος ἄνθρωπος*, quo Eustathius 618, 19. homericum *ἄλλοπρόσαλλος* exprimit. Plura dicenda sunt de societate quae inter adverbia numeraria et nomina intercedit. Horum ordinem ducit illud, de quo Herodianus loquitur in Mon. 25. *τὸ ἅπαξ ἐν τῇ συνιάξει τοῦ ἅπαντες ἐκκλίνει*²⁾ *τὸν τόνον ὥσει ὀξύνοιτο· ἅπαξ ἅπαντες γὰρ λέγομεν.* Phrynichus App. 18. *ἅπαξ ἅπαντες τοῦτο ἐν τί ἐστι κατὰ παράθεσιν· ἡ μέντοι πρώτη συλλαβὴ βαρυτονηθήσεται ἐν συνθέτῳ οὔσα* aut negligentius loquutus est aut interposuit quod Lehrsius poscit ad Herod. l. c. *ὥσει*. Nam a synthesisi adverbium *ἅπαξ* abhorret quam longissime. Sed si cum *ἅπαντες* uno comprehenditur tenore, parathesis existit ut *Ἑλλήσποντος* v. C. I. §. 1. neque aliter existimavit Schol. Plut. 117. *ἅπαξ ἅπαντες δύο μέρη τοῦ λόγου εἰσὶ, τάττονται δὲ ὑφ' ἐν καὶ προφέρονται ὥς δηλαδή, ἅπαξαπλῶς.* Sed haec consortio dissolvitur rursus vel interpositione *ἅπαξ δὲ πάσας* Philostr. Soph. II. 25, 1. p. 609. vel traiectione partium *πάνθ' ἅπαξ συλλαβοῦσα* Iph. T. 531. Duo proxima complectitur EM. 767, 37. et 279, 10. *τὸ δισχίλιοι καὶ τρισμύριοι ὥς ἔχοντα τὸ σ ἐν παραθέσει ἐστί· τὸ δὲ δῖς καὶ τρεῖς ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ· σεσημειώται τὸ δισθανέες καὶ τρεῖςφυλλον*, quo edicto tria vocabulorum genera concluduntur. Primum, quod ex adverbio numerali et nomine cardinali constat, facile quidem interveniente aliqua particula dirimitur πεν-

2) Aptius est *ἐγκλίνει*, quod Skrzeczka noster hic reponendum esse mihi indicavit.

τάκεις γὰρ χίλιοι Plat. Legg. V. 737. E. τρίς μὲν μυρίας Emped. v. 5. τρίς γὰρ μύριοι Hes. Opp. 250.³⁾ sed hac causa remota accentu uno notatur διςμύριοι, πεντακισχίλιοι, minime vero πολλακισμύριοι, quod perperam olim legebatur in Plat. Legg. IV. 706. E. VII. 810. E. Themist. Or. XI. 153. A. hoc enim numerale non est. Fixa vero et perpetua reperitur diastasis in periphrasi numeralium qua poetae utuntur et poeticae dictionis amatores δις δύο Eur. Troad. 817. δις ἑπτὰ Herc. 1330. Herod. I. 86. Levit. XII. 5. τρίς δέκα Callim. Dian. 33: τρίς ἑννέα in vaticinio Thucyd. VII. 50, 4. *ter quatuor* Enn. Ann. I. 110. saepius *bis sex*⁴⁾ et ordine inverso ἑκατὸν δις Aesch. Pers. 341. Duo, quae EM. l. c. a regula excipit, vere syntheta sunt sed diverso modo; δις-θανής, cui Gregorius Naz. τρίςθανής affinxit, cum adverbio conjunctum, τρίςφυλλον cum cardinali. Hoc decurtari docet Schol. Od. XII. 22. auctore Apollonio τὸ δις καὶ τρίς ἐν ταῖς συνθέσεσιν ἀποβάλλει τὸ σ, δίπους, τρίπους. Adverbii anomaliam unus veterum interpretum disjunctione tollere conatus est δις θανέες ἐν δυοὶ μέρεσι. Probabilior vero est pleonasmus, quem allegat Grammaticus in Cram. Anecd. T. IV. 309. τὰ παράλογα σημειοῦσθαι χρὴ ὡς τὸ ἔμβραχυν, οὐχ ὡς δις παῖδες, ὅπερ ἐν διαιρέσει ἐστὶν ἀναλογώτερον ὡς καὶ τριςάθλιος. Οὐ μὲν τούτοις ὅμοιον τὸ διςθανέες· πλεονάζει γὰρ τὸ σ καθὰ καὶ ἡ τρίςφυλλος βοτάνη. Illud, quod in graeco est proverbio δις παῖδες οἱ γέροντες, Eustathius 1706, 4. refert a nonnullis συνθέτως proferri δίςπαιδες quomodo dicitur παλίμπαιδες οἱ γέροντες et nove παιδιογέροντες, sed prior ille recte statuit duo esse vocabula *bis pueri* ut αἰεὶ παῖδες οἱ Ἕλληνες. Suspecta sunt διςταφής et δίστοκος, quae Lexicographi nullo testimonio confirmata habent, et τρίςλοπος, quod Schneiderus pro τρίςλιπος edidit in Theophr. H. Pl. III. 5, 1. πεύκην

3) Tzetzae adnotatio ἢ κατὰ σύνθεσιν ἢ κατὰ διάστασιν spectat ad enormem scripturam τριςγαρμύριοι, qua Eustathius utitur 1542, 48. In Plat. Crit. 108. E. ἐνάκεις ἔτη χίλια Bekkerus ordinem consuetum restituit.

4) Hinc novitii scriptores effecerunt parasyntheta δίσεκτος, διςδέκατος.

καὶ ἐλάττην καὶ δρῦν τρεῖς ἀφιέναι βλαστοὺς συμβαίνει· διὸ καὶ τρίςλοποι, quod commutandum videtur cum verbo τρεῖς λοπᾶ. Itaque duntaxat duo illa relinquuntur poetice aucta διςθανής et τρίςφυλλον, quod natura est neutrum adjectivi τρίςφυλλος ut *quinguefolius*; *centifolia*. Sequentē vocali haec adverbia sigma retinent δίσηβος, δίσεννος, τρις-ἀριθμος, quibus non repugnant διετής, διανθής, τριάνωρ, nam haec non adverbii notionem exprimunt sed nominis ut δίπους id est δύο πόδας ἔχων, τρίφυλλος, τρίπους, διώνυμος etc.⁵⁾ Ab his adjectivis differunt substantiva; quo genere continentur vocabula affinitatum deteriore seculo in- vecta διςεξάδελφος, διςέγγονος, τριςέγγονος (v. Proll. 51.) et dignitatum διςύπατος, διςανθύπατος, τριςύπατος, τριςέπ- αρχος. Illorum conjunctio certissima est, haec dirimi possunt ut *bis consul* etc. sed vulgo non dirimuntur; fluctuant vero nomina minus celebrata τρισαρειοπαγίτης, quod Cri- tici in Ciceronis quodam loco e codd. vestigiis restituerunt, τρισαριστεύς Hermog. Rhetor. p. 24. T. III. τρισαριστεώς εἰκόνα ἀνέστησαν οἱ πολέμιοι, quo disjuncto amphibolia nascitur, et his antiquiora ὁ τρισμακαρίτης Πυθαγόρας Antiphan. Fr. Vol. III. 92. nisi praeferri debet codd. non- nullorum scriptura ὁ τρισμακάριος, tertio οἶκος τρισολυμ- πιονίκης Pind. cujus ad similitudinem ἀνὴρ τρεῖς πυθιονί- κης Herod. VIII. 47. revocari licet sed necesse non est neque hoc permittit ἡ ἐπτάκις αὐτοῦ διαυλοδρομία Joann. Lyd. de Mens. I. 12. p. 4. Adjectivis verbalibus haec ad- verbia apponuntur integra sic ut dissolvi possent nisi ac- centus probaret composita esse δίσεφθος, τρίςεφθος, τρις- κοπάνιστος, τριςέλικτος, sed hoc etiam τριέλικτος scribitur ut τριτάνυστος. Ab his rerum corporearum epithetis dif- ferunt quae animi notiones significant. His enim nullum adverbiorum numeralium additur praeter τρεῖς, modo inte- grum τριςδύστηνος, τριςόλβιος, modo corruptum τριπάν-

5) EM. 279, 10. τὸ δὲ καὶ τρεῖς συντιθέμενον ἀντὶ τοῦ δύο καὶ τρεῖς λαμβάνεται, διπρόσωπος etc. Verbis conversis idem dicit Schol. Lips. II. III. 372. ὁ δύο καὶ τρεῖς μὴ μετὰ τοῦ δέκα συντιθέμενος εἰς τὰ ἐπιρρή- ματα μεταλαμβάνεται.

ουργος, τριτάλαινα, idque non propria significatione sed pro particula epitatica ac ne omnibus quidem adjectivis sed praecipue iis quae *felix, gratus* hisque contraria significant, non vero τρίς σοφός pro πάνυ σοφός etc.⁶⁾ Illa in Edd. antiquioribus plerumque hyphen scribuntur τρις-κακοδαίμων, Porsonus vero in Praef. Hec. p. XXVIII. disjunctionem suasit duabus usus rationibus, una quod in Oed. C. 372. εἰςῆλθε τοῖν τρισαθλίον ἔρις κακή nomen in secunda dipodia positum numeros corrumpat nisi dirimatur, altera quod in Od. V. 306. τρισμακάρες Δαναοὶ καὶ τετράκις⁷⁾ et Arist. Plut. 851. ὦ τριςκακοδαίμων καὶ τετράκις καὶ πεντάκις adverbia separatim apposita indicium faciant etiam τρίς a nomine suo separandum esse. Illam rationem elevat Hermannus ad Soph. l. c. hujus vis imminuitur eo quod τετράκις et quae sequuntur adverbia non ita ut τρίς epitasis causa adjectivis praeponuntur sed hoc antecedente a poetis extrinsecus appendi possunt τρισμακάρες νῆες, τρίς δ' ὄλβια κύματα τῆνα, τετράκι δ' εὐδαίμων ἄνεμος Anth. XII. 52. nec dubie sermoni concitato convenit idem subjungere nomini syntheto exempli causa τριπάνουργος καὶ τετράκις. — Veram synthesisin excludit accentus non motus τρισμακάρ⁸⁾, τρισοιζυρός et terminatio feminina τρισασμένη, τρισοιζυρά· parathesis utrum accentu

6) In Etym. Gud. 535, 23. τὸ τρίς συντιθέμενον μετὰ τινος ἐτέρας λέξεως ἀποβάλλει τὸ ε (sic) ἐν τῇ συνθέσει οἷον τρισόλβιος, τριςμέγιστος, τριήμερος deest hujusmodi quid: ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ τριήμερος, ἐν δὲ παραθέσει φυλάσσει τρισόλβιος τριςμέγιστος. Haec duo duas lexes continent, τριήμερος vero duo ἄλεκτα. In Theophr. H. Pl. II. 4, 2. μεταβάλλουσι κατὰ τὰς ὥρας διὰ τοὺς σπόρους πρὸς κουφότητα καὶ ἀλυπίαν· οἷον ἐάν τις τοὺς ὀρόβους ἐαρίνους σπείρῃ, τριςάλυποι γίνονται, pro hoc nescio an δυσάπολυτοι scribi debeat, pro ἀλυπίαν vero εὐλοπίαν. Εὐλοποι dici videntur ciceres quorum corium sive tunicula sub dentibus facile solvitur, qualem habent ciceres albi.

7) Sic etiam τρισμακάρες κεῖνοι καὶ τετράκις scriptum erat in Pythiae versu Paus. VII. 5, 1. sed novissimi editores sic ut plerique codd. τρίς μάκαρες.

8) In Callim. Fr. CXI. editum est τρίςμακαρ sed in Stob. Flor. LIX. (LVII.) 11. p. 377. unde Bentlejus hoc sumsit, τρισμακάρ.

significetur an in cogitatione relinquatur, perparum interest; sed nostrorum doctorum plerique diastasin praeferunt ut Porsonus ⁹⁾).

§. 2. Adjectivorum, quae ex cardinalibus et substantivis composita sunt, scriptura hodie apud omnes fixa rataque est τρισκαιδεκάπηγυς, τριακαιδεκετής, ἑκκαιδεκάδωρος, ἑννεακαιδεκετής, πεντηκοντακαιτριειής. Eamque praescribit etiam Sch. Vict. ad Il. XXIII. 264. δυωκαιεικοσίμειρον ὑφ' ἐν ὡς δυωκαιεικοσίπηγυ· et EM. 459, 3. θυρεπανοίκτης σύνθεσιν ἐπὶ συνθέσει ἀνεδέξατο· ὁμοίως καὶ τὸ δυωκαιεικοσίπηγυ. Sed et haec indicium praebent nonnullos aliter decrevisse et clare hoc perspicitur e Schol. AV. ad Il. XV. 679. τὸ δυωκαιεικοσίπηγυ ὑφ' ἐν· τοὺς γὰρ ἀριθμοὺς οὕτω προφέρει διὰ τοῦ ι ὡς εἰκοσινήριτα ¹⁰⁾, τινὲς δὲ κατὰ παράθεσιν ὡς τὸ τρεῖς καὶ δέκατος ὥστε καὶ τὸ θηλυκὸν τρεῖς καὶ δεκάτη. Hoc quidem nunc hyphen scribitur τρισκαιδεκάτη Od. XIX. 202. Hesiod. Opp. 780. consentiente Choerobosco Orth. 268, 9. ὁ τρεῖς ἀριθμὸς ἐν τῇ συνθέσει διὰ τοῦ ι γράφεται τρισκαιδέκατος, ἐπειδὴ οὐδέποτε τὸ σ καὶ π ἐν συλλήψει ὄντα ἔχουσι τὴν εἰ προσηγουμένην· et EM. 767, 11. τοῦ τρισκαιδέκατος ἡ σύνθεσις οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ τρεῖς ἐπιρρήματος ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρεῖς ὀνόματος. De synthesisi erratur; nam ut ab ἑνδεκα παραγωγή τις ἐγένετο ἡ τοῦ ἐνδέκατος Apoll. Synt. III. 5, 20. et a proximo δώδεκα δωδέκατος, eadem ratione ab individuo τρισκαίδεκα parasyntheton τρισκαιδέκατος genere mobili. At a conjugatis τρεῖς καὶ δέκα derivatum est τρειςκαιδέκατος ut a μικρὰ πόλις μικροπολίτης. sed improbatur propter inconcinnitatem literarum εἰσκ, de qua commonemur saepius. Hac causa remota probantur τεσσαρεςκαιδεκάτη Herod. I. 84. Galen. Comm. in Hipp. de Cris. II. 9, 878. T. IX. πεντεκαιδεκάτη Aristot. Probl.

9) Dobraeus ad Pac. 241. *perspicue legendum* τρεῖς ἄθλιοι. Sic etiam Dindorfius et alii cf. Nauk. Aristoph. p. 177.

10) His discrepans εἰκοσάβοιον fortasse eo excusarunt quod nusquam εἰκοσάβοιον legitur. Pro δύο καὶ εἰκοσάπηγυ Aristid. Or. Plat. II. 258. Dindorfius p. 336. reposuit homericum.

XXVI. 13. p. 941. b. 14. ἑπτακαιδεκάτη Thuc. IV. 101. ὀκτωκαιδεκάτη Od. V. 279. quae ne syntheta dicantur prohibet mobilitas generis et recusatio tropae concessae synthetis πεντασιτάδιος, ὀκτάμηρος, neque vero parasyntheta dici possunt ut a δώδεκα δωδέκατος sed (si fas sit dicere) paraparatheta sive ἀπὸ δύο ἐν παραθέσει ὄντων παρηγμένα ut *unelvicesimus*, *duodevicesimus*. Ab his vero plurimum distat δυωκαιεικοσίπηχυ, δυωκαιεικοσίμετρον, quae qui in plures partes diduxerunt, aliam rationem sequuti sunt; τὸ δυωκαιεικοσίμετρον οὐκ ἂν ἀρέσκοι τοῖς παρασημειωσαμένοις ὥς τι καινὸν τὸ δυσαρισιοτόκεια ὥς ἐκ τριῶν λέξεων σύνθετον Eust. 1299, 39. quibus idem 1364, 26. πανάποτμος addit et Schol. II. XVIII. 54. quartum ἀμιτροχίτων. Hinc cognoscimus fuisse quosdam qui polysyntheticis offenderentur eorumque numerum quantum fieri posset imminuere studerent ac prae ceteris ea quae plus quam tribus nominibus contexta sunt contra canonem in EM. 459, 10. propositum ὥς περ τόνος οὐ τίθεται περαιτέρω τῶν τριῶν συλλαβῶν, οὕτως οὐδὲ λέξις σύνθετος θέλει εἶναι περαιτέρω τῶν τριῶν λέξεων. Nam altius extracta dithyrambicorum mensuram attingunt, quae a Comicis saepe derisa sunt. Atque hoc e fastidio nescio an illa fluxerint diastasis exempla quae passim in libris scriptis editisque obversantur ἐννέα καὶ δεκαετηρίς Stob. Ecl. I. 42. p. 264 Heeren. ἑπτὰ καὶ δεκαετής in cod. Poll. I. 55. ἑπτὰ καὶ δεκάπηχυς Antig. Car. c. XCVIII. (quod hyphen scribitur in cod. Bast. Ep. 89.) ἑπτὰ καὶ εἰκοσέτης Anth. App. n. 251. πέντε καὶ πεντηκονταετής codd. Plat. Civ. V. 460. E. ἐννέα καὶ εἴκοσι καὶ ἑπτακοσιοπλασιάκεις IX. 587. E. Verum omnium, quae Grammatici huic quaestioni applicant, desperatissimum est illud in II. XXII. 349. οὐδ' εἴ κεν δεκάκεις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα στήσωσι. Id qui ex εἰκοσιν et ἡριτόν id est ἐριστόν compositum dicunt, dupliciter offendunt; nam et εἴκοσι ny paragogicum in synthesisi non assumit (εἰκοσίεδρος) et quae a verbo ἐρίζω derivantur (ἀνέριστος, δυσήριστος) sigma non amittunt; nam μεγήριτος quod Schol. h. l. et EM. 297, 44. ex Hesiodo afferunt, nunc cum μεγήρατος commutatum est. Praeterea ne

aptum quidem videtur vicenaria dicere εἰκοσέριστα quasi πρὸς εἴκοσιν ἐρίζοντα. Alii cum stirpe nominis ἀριθμός compositum putant et ut τρισάριθμος, ἑξάριθμος, πεντάριθμος, πεντηκοντάριθμος (omiss. Th.) Sibyll. V. 40. sic dici εἰκοσινήριτος, cui simile ἑξήριτος Hermannus in Diss. *Emendd. quinque Olymp. Pind.* p. 17. Pindaro tribuit. Verum tamen mirum est cur poeta non maluerit εἰκοσάριθμα ἄποινα dicere admissio hiatu ut γυναῖκα ἄγεσθαι Π. XXIII. 263. manetque, quo antea offendebamur, pleonasmus literae ν. Si quis vero illud trisyntheton esse statuatur ex εἴκοσι et νήριτον, valde dubito an nullum hujus compositionis exemplum reperiri possit praeter recentissimum τρισανάριθμος in Leonis Imp. Oracc. v. 137. in quo τρίς non numerum significat sed intentionem. Minus scrupulorum habet altera lectio quam Schol. tecte improbat; nam quum dicit ὕφ' ἐν ἀναγνωστέον, significat quosdam εἴκοσι νήριτα scripsisse hac, puto, sententia εἰ δεκάκις καὶ εἰκοσάκις στήσωσιν ἀναρίθμητα ἄποινα si decies vicesque huc attulerint infinita lytra. Quemadmodum igitur vulgatae scripturae interpretes cum adverbio δεκάκις comprehendunt notionem nomini composito εἰκοσινήριτα subjectam, sic ut Eustathius dicit δεκάκις νήριτον ἀπὸ κοινοῦ κατὰ παράθεσιν καὶ εἰκοσινήριτον κατὰ σύνθεσιν, sic illi qui εἴκοσι seorsum scribunt, huic significationem adverbii εἰκοσάκις communicant. Schematis hujus aliquot exempla ex alio genere numeralium affert Porphyrius in Schol. II. X. 252. πέφνε τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας, τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη id est τρισκαιδεκάτῳ (Pind. Fr. C.) τέκνα ἔπεφνε δυνώδεκα, αὐτὸν δὲ τρίτον (Fr. CLVII.) δωδέκατος — τρίτος id est tertius decimus (Eupol. Fr. p. 537.) quibus in locis nomen δέκατος in altera parte enuntiati reticetur sicut in Aristot. Mirab. c. 38. p. 832. a. τὸ πῦρ ἐκλιπεῖν ἐπ' ἔτη ἑκαίδεκα, τῷ δὲ ἑβδόμῳ ἐπανελθεῖν, et adverbium Aesch. Pers. 341. ἑκατὸν δις ἦσαν ἑπτὰ τε id est quatuordecim de Scholiastae sententia κατὰ κοινὸν τὸ δίς. Ac rursus cardinale δέκα in priore praetermittitur ἕξ ἢ ἑπτακαίδεκα ἔτη Xen. Cyr. I. 2, 8. πέντε ἢ ἑκαίδεκα ἔτη I. 4, 16. Horum tamen nullum homerico illi perfecte

simile est; sed si quis invenerit τετράκλις ἢ πέντε ἑσπεφανωμένος aliudve hujusmodi, tum res confecta erit ¹¹).

§. 3. Adverbiorum loci unum cum nomine sibi subiecto firmiter concrevit: 'κατωκάρα οὕτως ὑφ' ἐν λέγουσιν οἱ ἄττικοὶ οὐ διηρημένως — ἐπίρρημά ἐστι σύνθετον καὶ σὺν τῷ ἰ γράφει Ἡρωδιανός Schol. Arist. Pac. 153. Hoc loco utitur Joannes p. 29. de adverbiiis a dativo ductis disserens: καὶ τὸ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀπὸ δοτικῆς γέγονε καὶ τὸ κάρα παρ' Ἀριστοφάνει κάτω κάρα ῥίψας με, quod ut prioribus conveniat, addenda est nota dativi κάτω κάρα vel hyphen κατωκάρα. Neque tamen de casu assentior; nam est potius accusativus ut in ἀνάκαρ et in germanico *kopfueber* latinoque *praeceps* atque francogallico, quo H. Stephanus illud interpretatur, *la tête en bas*, quod a Graecis dicitur κατακέφαλα ¹²). Hic autem casus pendet ex notione verbi ἔχειν ut Pind. P. VI. 14. ὁ ὕμνος φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ ἀγγελεῖ νίκαν πατρί, quod Schol. ita explicat ἔξωθεν προσληπτέον εἰς τὸν πλήρη λόγον τὸ ἔχων, ἔν' ἢ ἔχων τὸ πρόσωπον ἐν φάει, ipsumque hoc participium additur sed alio intellectu Od. XXIV. 242. Λαέρτης ἔσκαπτε κεφαλὴν κατέχων, quod olim disjungebant: διαιροῦμεν τὸ κατέχων ἀντὶ τοῦ κάτω ἔχων Gramm. in Anecd. Cram. T. IV. 309. et Schol. ad l. c. κατ' ἔχων δύναται δὲ καὶ ὑφ' ἐν, Eustathius vero τὸ κατέχων οὐ ταῦτόν ἐστι τῷ παρ' Ἀττικοῖς κάτω κάρα ἢ συνθέτως κατώκαρα (hoc accentu). Quomodo hae duae voces, quia unum intellectum faciunt, hyphen scribi solent, sic etiam appellationes velut κατωτριχίας personae comicae nomen in cod. Poll. IV. 148. et

11) Diversum hujus brachylogiae exemplum sed aequè singulare ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκα' ὁ γαμβρός explicui ad Phr. 412.

12) Proculus in Tim. III. 175, 9. (414 Schneid.) εἰκὴ ζῶμεν καὶ κατὰ τὸ προστυχὸν καὶ ὃ φασὶ κάτω κάραν ποιοῦμεθα τὴν τῶν ὄντων κρίσιν hoc est praecipitanter judicamus. Ἀντικρύ EM. 114, 39. ex ἀντικάρα natum putat οἶον ἀντικέφαλα. Certius est πρόχυν id est τὰ γόνυ προέχων (ut τὸ χεῖρε προέχων), quod in adverbium abiit. Et ad hanc formam alia cum eodem casu composita συγχρῶτα περαινών, ὀπισθάγκωνα δεδεμένος, id est manus post tergum religatas habens, qui nunc dicitur ὀπισθαγκωνισμένος.

Ἀνώπολις urbis Crēticae Steph. s. Ἀραδὴν. Adverbium χαμαί cum verbalibus sic ut τῆλε synthesisi conjungitur χαμαιεύρετος, χαμαίστροφος, cum participiis levius cohaeret χαμαὶ ἐρχόμενοι ἄνθρωποι, λωτὸς χαμαὶ αὐξόμενος Theocr. XVIII. 42. quorum ad similitudinem revocandum videtur χαμαιφθιμένοιο πετήλου Joh. Gaz. Tab. II. 291. Sed pro uno valet ὑψιμέδων. Adverbiorum temporalium frequentissimum attingit. Herodianus Epim. 184. τὰ παρὰ τὸ αἰὲν ἐν συνθέσει γινόμενα διὰ τῆς εἰ γράφονται ἀειπάρθενος, ἀείμνηστος, ἀείζωος etc. et iisdem fere exemplis Schol. S. Germ. ap. Heyn. ad Il. T. VI. 638.¹³⁾ Primum horum accentum mutat cum intellectu; nam αἰὲν παρθένοι vocantur innuptae quaelibet sive deae sive mortales, sed si Vestales per antonomasiam hoc nomen accipiunt, convenit conjuncte dici ἀειπάρθενοι ut vulgatum est in Dion. Cass. XXXVII. 45. CVI. 5. sed accentu male in penultima relicto. Sic etiam rex sacrorum a Dionysio Antt. IV. 74. ἀειβασιλεύς appellatur vocibus connexis id quod editores interductu significandum putarunt αἰ — βασιλεύς¹⁴⁾ sed accentu propter characterem non moto. Alterum ἀείμνηστος in Anth. App. n. 290. restituendum est pro αἰὲν μνηστὸν ἔχων πόθον nam simplex μνηστής alium intellectum habet et cetera quoque verbalia sociantur adverbio, αἰετός, αἰκίνητος etc. Tertium ἀείζωος quominus divellatur obstat communitas utriusque generis ὁ et ἡ ἀείζωος et quod ad neutrum ἀείζωον attinet, significatio substantivi; id enim proprium fuit herbae nomen, quam Aeschylus ἀείζωον πόαν vocat. Sed saepe res ita comparata est ut pro cuiusque sensu vincula appositionis et adstringi et relaxari possint. In Euphor. Fr. LXIV. πτώκες ἀειχλωροῖσιν ἰαύεσκον μοιο-

13) Ἀειγενέτης, quod hic interponit, non compositum est sed a composito ἀειγενής derivatum ut εὐγενέτης, εὐμενέτης v. Parall. 437. et 447.

14) Haec nota convenit Appian. Civ. I. 98. τὸν καλούμενον μεταξὺ βασιλέα id est interregem, qui alibi μεσοβασιλεύς vocatur. Cum ἀειβασιλεύς conferri potest nomen factionis Milesiae ἀειναῦται et avium ἀεισκῶπες Aristot. H. Ann. IX. 28. quod in duobus codd. dirimitur, in Athenaei loco proparoxytonon est.

θούροις aut accentum epitheti retrahi aut ἀεὶ χλωροῖσιν
 scribi oportet, quo admissio ambiguum fit utrum adverbium
 ad adjectivum referendum sit an ad verbum ut in Anth.
 V. 77. ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, αἰλάλος, ὠκὺς, ἀθαμ-
 βής, ubi in Pal. ἀεὶ λάλος scriptum est; quam disjunctionem
 in VII. 423. γραῦν ἀεὶ πολίμυθον, ἀεὶ λάλον¹⁵⁾ tuetur
 parilitas membrorum. Sed οὖνομα ἀεὶ νέον VII. 225. ἀεὶ
 θεῖος IV. 1. v. 47. et ordine inverso στυγνὸς αἰεί Theocr.
 XVII. 49. vix dignosci possunt a conjunctis αἰμάργος,
 αἰείθουρος. Eadem inconstantia est participiorum; cum con-
 junctis μῦθος ἀειζών, θεοῦ ἀειζώντος, quorum auctores
 in Thes. nominantur, pugnat μίμνω ἀεὶ ζών Nonn. Par.
 XIV. 75. quod propter sequentia καὶ δι' ἐμὲ ξύμπαντες
 ἀεὶ ζώοιτε mutari nequit. In Nic. Ther. 538. ἐλξίνην ἀει-
 θάλλονσαν ἰάμνοις conjuncta Schneiderus recte discidit
 quod poscit casus participio adjunctus ut Orph. H. XIX. 24.
 ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς. Cum hoc verbi modo etiam πάλιν
 componi posse Herodianus concedit, a ceteris discludit:
 Νικίας ὑφ' ἐν παλιντροπάασθαι· ἔφαμεν δὲ ὁπότε περὶ
 τοῦ παλιμπλαγχθέντες διελαμβάνομεν, ὅτι τὸ πάλιν τοῖς
 ῥήμασι κατὰ διάλυσιν προσγίνεται Sch. II. XVI. 95. ubi
 nunc scribitur πάλιν τρωπᾶσθαι, nec obtinuit παλιντρω-
 πῶντο quod Apoll. IV. 643. in cod. Guelph. reperitur.
 Eandem sententiam tulit de participio aoristi ad II. XI. 326.
 παλινορμένω Τυραννίων δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σύν-
 θετον· εἴρηται δὲ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πάλιν ὡς πρὸς
 τὰς μετοχάς, ὅτε περὶ τοῦ πλαγχθέντας διελαμβάνομεν,
 hoc est ad I. 59. ubi in Schol. A. hoc modo nobis re-
 lictum est: οὐκ ἐκ ῥήματος ἢ σύνθεσις τῆς μετοχῆς id est
 participium illud non a παλιμπλάζω sed ex se natum esse
 ut παλινορμένω, ex quo illud non consequi ut πάλιν cum
 infinitivo τρωπᾶσθαι aliisve modis conjungi possit. Itaque
 etiam EM. 648, 32. participia sola commemorat παλινορ-
 μένω, παλιμπλαγχθέντας, εὐρυκρείων, quod in C. II. §. 3.

15) In proximis τοιάνδε σταλουργὸς ὃδ' ἔκρυφε Βιτιλῖδα τύμβος
 τιμει... ἄχραντον νυμφιδίαν ἄλοχον scribendum videtur σταλοῦχος
 et Τιμόλα id est Τιμολάου.

cum aliis hujus familiae protuli. *Παλινοστεῖν* sive *παλινοστεῖν*, quo scriptores Byzantii utuntur, decompositum est ut *παλινδρομεῖν* ab adjectivo ejusdem notae *παλίννοστος*, sed idem in P. Silent. Soph. II. 30. fortius et significantius dividitur *πάλιν νόστησον ἀοιδή*. Ad probandam ejusdem adverbii cum substantivis feminini generis synthesisin sufficit unum sed homericum *παλίωξις*, nam in Hipp. L. de Hum. p. 121. T. I. duo opposita *μετεωρισμὸς παλινίδρουσις* *sublatio ac rursus depressio* in tres voces dividi possunt; *παλιδόρεσις* aetatis infimae est. Nominum primae declinationis exempla quae collegi ad Phr. 498. Aj. p. 368. nonnihil dubitationis habent; pro *παλιδόρῳ* Polyb. Bekkerus reduxit veterem scripturam *πάλιν δόρη* dubitans tamen an praeferri debeat *παλιδόρμια*. Masculina hujus generis sunt *παλιγκάπηλος*, *παλιμπροδότης*, *παλίμπαις* sive ut Jacobitzius e codd. scripsit *παλίπαις* in proverbio *παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίνεσθαι* Lucian. Saturn. c. 9. Sed et hoc et *παλινδωμήτωρ* P. Silent. Soph. 84. dialysi tolli potest ut *παλινάγγελος*, quod Glossographi depromserunt ex II. XI. 647. sed hic sublatum est adverbio ad verbum relato ut jubet Schol. A. *τινὲς ὑφ' ἐν παλινάγγελος, οὐκ εὔ*. Adjectiva verbis connexa *παλινάγρετος*, *παλίντιτος* tam vere syntheta sunt quam *παλίσσυντος* ceteraque quae ad simplicitatem redigi nequeunt. De *παλινόστιμος* Graefius ambigit an distrahendum sit in Nonn. XXXI. 197. *πεπότητο θεὰ πάλιν νόστιμος Ἴρις*, intactum praeteriens XI. 44. *ὅπως παλινόστιμος ἔλθῃ*, quod parasyntheton dici posset ut *ἀνόστιμος* Proll. 172. si *παλίννοστος* alicubi legeremus per *ν* simplex scriptum. In Oppian. Hal. I. 616. *πομπή τε ῥιπή τε καὶ αὖ παλινόστιμος ὁρμή* synthesis sustentatur eo quod Halieuticorum scriptor decurtato *πάλιν* non utitur. Duarum affinium particularum *ἄψ* et *αὖ* altera compositionis impatiens, alteram cum *ἐρύω* compositam esse creditum est propter homericum *ἀνέρουσαν*. Quod quum nulli uni verbo fiat, alii diastole usi sunt, alii quia *αὖ* non *retro* significat, *ἀνέρουσαν* scripserunt vel certe *ἀνέρουσαν* ex hoc natum putant litera *ν* propter sequens digamma omissa

cf. Symbol. liter. Batav. T. VIII. p. 45.¹⁶) Inter duo contrariae potestatis adverbia ὀψέ et πρώι hoc interest quod illud in synthesisi formam aeolicam ὀψί induit, unde Herodianus argumentatur ὀψέ δύνων παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ Ἀράτῳ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου· εἰ γὰρ ἦν σύνθετον διὰ τοῦ ἰ ἐγράφετο ὡς ὀψιμαθής, ὀψιτέλεστος Mon. 26, 5. et Sch. II. XXI. 232. Ita in P. Silent. Soph. 844. (II. 438.) scribebatur ὀψέ δύνοντα Βωώτην, quod quum ob caesuram displiceret, Graefius non ὀψιδύνοντα sed ὀψεδύνοντα praetulit. Attamen illis perfectae synthesis exemplis non prorsus similis est participiorum cum aliis orationis partibus conjunctio. Hac enim consonae quidem, quae mutari possunt, mutantur παλιμπλαγχθεῖς, ἀγακτίμενος, βαθυρῥεῖων etc. sed vocalis incorrupta manet in ὑψιμέδων, ὑψιθέων, extra quod nullum hujus formae adverbium cum participio conjunctum reperimus. — Adjectivorum verbalium cum ἄρτι copulatum duo sunt genera; unum, quia simplice caret, insolubile ἀρτικόμιστος, ἀρτιστράτευτος, ἀρτιδάϊκτος (omiss. in Thes.) Nonn. XL. 102. alterum solutionis capax nec tamen solvendum, partim propter accentum ἀρτίχριστος, ἀρτισύλληπτος (omiss. in Thes.) Diosc. Eur. II. 77, 289. ἀρτίγνωστος, quod Schweighaueserus in Appian. Civ. III. 12. ex Aug. pro ἄρτι γνωστός recepit, partim quia in sermone soluto generis communis sunt ἀρτίκαντος κονία Theophr. Sed in Anth. VIII. 122. ἀρτιγενειάσκων Εὐφῆμιος, ἄρτι δ' ἔρωτας καλέων adverbium a participio commode divelli potest. Non item in versu ignoti poetae μύρσος παλαιφάμενης ἄγνοιο EM. 595, 33. sic enim ille viticem appellatione videtur propter priscum ejus et solemnem in Thesmophoriis usum et id quidem hyphen ut synonymon παλαίφατος, quod est epitheton fagi hominum altricis. Hoc autem ne dirimatur obstat participii simplicis significatio activa. Duarum Thessaliae urbium cognominum Φάρσαλος παλαιὰ καὶ νέα altera ἢ πάλαι Φάρσαλος et una voce Παλαιφάρσαλος dicitur ut nuper editum est in Strab. IX.

16) cf. Diss. I. c. I. §. 6. Cum ἀνερύειν Guietus ad Hes. haud importune confert Ἀνχάτιεν ἀναχωρεῖν sive ἀναχάζεσθαι.

431. v. Engel. *Kypros* T. I. 121 sq. Sic etiam *Παλαιπερκώτη*, *Παλαίτυρος* v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. II. 632. et alia quae idem collegit ad Eutrop. p. 383. sed uno modo ἡ πάλαι Ἑλλάς, τὸ πάλαι Ἄργος, nam haec propria non sunt; et τὸ παλαιὸν Ἴλιον, quia quum Troja nova floreret, veteris urbis (si unquam stetit) vix rudera noscebantur. *Ἀματροχῶν* Od. XV. 451. Bekkerus divisit ut *θαμὰ τρωπῶσα* Od. XIX. 521. at *Θαματροχεῖ οὐχ ἦσυχάζει* Hes. disjungi non possunt quia simplex *τροχεῖν* non dicitur; id igitur parasyntheton est a ficticio *θαμάτροχος*, cui unum simile *ἀμηῶς* sed hoc e conjectura pendens¹⁷⁾; praeterea nullam vocem cum *ἄμα* et *θαμά* similibusque *λίγα*, *σάφα*, *τάχα*, *ῶκα* compositam indagavimus. — Adverbiorum qualitatibus alia praepositionum more componuntur *μογιλάλος*, *ἐκάεργος*, *ἀδηφάγος*, alia synthesisin non ferunt ut *πάνν*¹⁸⁾, *λίαν*, *σφρόδρα*, *μάλα*, de quibus si quando dubitatio incedit utrum cum adjectivo proxime appposito an cum aliquo alio cohaereant, Grammatici hyphen adnotant ut ad Il. XIII. 237. *συμφορτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν*, hoc adscriptum legimus ὑπὸ τὰς τελευταίας δύο λέξεις τὸ τῆς συναλοιφῆς σημεῖον θετέον· ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ἐν δηλοῦται τὸ λυγροτάτων, quo significatur *μάλα* non ad *ἀρετὴν πέλει* pertinere ut Aristarchus sumsit *σφρόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων γίνεται τις ἀρετὴ*, sed ad adjectivum, quomodo haec: *τελέως ἀγαθός*, *ῥυδὸν ἀφνειός*, *ἡρέμα λευκός*, *κομιδῇ νέος* etc. Unum *ἄγαν* non solum apponitur οὐκ ἄγαν σοφός Eurip. sed etiam componitur abjecta consona *ἀγακλυτός*¹⁹⁾ et cum participio *ἀγακλυ-*

17) Accusativus nominis heroici *Amopaon* Il. VIII. 276. non ab Eustathio quidem ut Spitznerus putavit sed in Ed. Rom. et Steph. aspiratur; ceteri *Ἀμοπάονα*. Quod Herodianus de psilosi dicit, ad secundam solum syllabam pertinere videtur.

18) *Πανυπενθής*, quod Brunckius edidit in Anth. Plan. CCLXV. merito rejecit Jacobsius. *Migdilybs* Plautus confinxisse videtur graecissans, sed Graeci ipsi *μιξέλλην*, *μιξοβάρβαρος*.

19) *Ἄγαν κλυτός* Anth. App. CXXX. conjectura incerta est. Alcaeus p. 580 Bergk. Pittacum fortasse non *ἀγάσυριον* vocavit, quod Glossographi *ἀκάθαριον* interpretantur, sed *ἀνάσυριον* id est *ἀνασυσυρμένον*. Quare pro exemplo afferre nolui.

μένη, cui proximum est ἀγακτιμένη. Cur vero in Π. III. 375. ἱμάντα βοὸς ἱφι κταμένοιο, quod non participium sed epitheton est ut δαϊκτάμενος, nulli collibitum sit ex duobus unum facere, hanc fuisse suspicor causam quod plerique omnes ἱφι nomen esse putarent ex ἰνόφι contractum. Adverbiorum in duplicem exeuntium tria syntheta sunt πνυγμάχος hoc est πνὺξ μαχόμενος, λάγβατον²⁰) et μαψίλογος, sed dubitatur de substantivo μαψάυρα, unone tenore scribendum sit an accentibus diversis v. Proll. 260.

§. 4. Declinabilium, quae cum praepositionibus junguntur, genera quatuor sunt, substantiva, adjectiva, numeralia, pronomina relativa. De his singulis dicam sed brevius quam pro copia rerum quae paene infinita est. Moschopulus in enumeratione adverbiorum quae in ὅς exeunt Sched. p. 19. affert etiam ἀνακράτος ἀντὶ τοῦ λίαν καὶ κατακράτος, κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν, quibus tertium addit Suidas Καταμέρος ἐπίρρημα, nec dubium quin illi eodem loco habuerint quae nunc separatim scribuntur ἀνὰ κράτος Aelian. V. H. VIII. 13. ἀνὰ μέρος Polyb. II. 20, 10. Paus. X. 8, 3. Athen. I. 16. A. παρὰ μέρος Anton. Lib. c. 30. etc. sed in codd. saepe conjuncta sunt κατακράτος v. Popp. in Thuc. Proll. I. 460. et in libris editis κατακράτος Demosth. 239, 1. (213 Bekk.) ἀνακράτος Philo de Abrah. T. II. p. 7. Synes. Ep. CXLVII. 285. D. cf. Ellendt. ad Arrian. I. 12, 8. idemque accentu retracto ἀνάκρατος v. Jacobs. ad Aelian. H. An. VII. 6, 1. et consona assimilata ἀγκράτος, quod Grammaticus Anecd. Bekk. 337. a Xenophonte dictum esse scribit κατὰ συγκοπήν sed improbat, ac fortasse ne Xenophon quidem sic scripsit sed quod in omnibus codd. legitur ἀνὰ κράτος· nam illa poetica est syncope vel potius apocope conjuncta cum assimilatione consonae ut ἄμ φόνον etc. De masculinis huc primum referendum est nomen omnium, quae sermo humanus continet, augustissimum λόγος, duabus contrariae potestatis praepositionibus ἀνά et παρὰ adjungi solitum accentu in-

20) Hesychius Λάγβατον ἀνατετραμμένον· οἱ δὲ λάγαν ἐμβάλλοντες scripsisse videtur λάγδην ἐμβαίνοντες.

clinato: καὶ τᾶλλα ἀνάλογον τούτοις Plat. Alcib. II. 145. D. et iisdem verbis Pollux IX. 86. ²¹⁾ ἀνάλογον τοῖς αὐτοῖς ὁ ὄγκος γίνεται Arist. Probl. XXII. 1. ἐκ τοῦ ἀνάλογον συμβαίνει Rhetor. II. 23. p. 1399. a. 33. III. 2. p. 1405. a. 11. αἱ ἀνάλογον ἀπορίαι Sext. c. Log. II. 35. p. 465. (295 Bekk.) quo loco Fabricius adjectivum substituit αἱ ἀνάλογοι ut Camus in Aristot. H. Ann. I. 4. p. 489. a. 26. ἐν τῇ ἀναλόγῳ. Hoc minime necessarium; sed in Plat. Civ. VI. 508. B. ταύτην τὰγαθὸν ἐγέννησεν ἀνάλογον ἐαντῷ, Dion. de Comp. c. III. ἀνάλογόν τι πέπονθε multisque aliis locis per dubium est utrum adjectivum sit an substantivum hyphen scriptum, quod Stallbaumius ad Tim. 53. E. *immane vitium* dicit a Bekkero sublatum; sed Bekkerus ipse qui, quum Platonem ederet, nomen a praepositione dirimendum putavit, Aristoteli et Sexto ll. cc. reliquit conjuncta. In Diod. XV. 33. τὸ παράλογον τῆς τύχης haud dubie adjectivum est quo saepius utitur v. Ellendt. ad Arrian. II. 26, 4. sed Eur. Or. 391. ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία substantivum, quod G. Dindorfius dissuendum censet, Porsonus vero non solum hic retinet sed etiam in Bacch. 938. substituit vulgatae ὅταν παράλογον σώφρονας Βάκχας ἰδῇς. Pro ὑπὸ λόγον ποιεῖσθαι, quod Wurmius ad Dinarch. 49. cum ἀνὰ λόγον et παρὰ λόγον confert, ubique reponendum videtur adjectivum ὑπόλογον. Nihil vero refert in II. XX. 30. δείδω μὴ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ utrum sic scribatur ὡς ὑπέρβιον, adjectivo pro adverbio posito, quae Aristophanis sententia fuit, an quod Herodianus aequè probat, κατὰ διάλυσιν ut Apollon. IV. 20. Anth. Plan. CVI. Aliud substantivi cum praepositione coalescentis exemplum subicit Suidas Παραπόδας ἐπίρρημα εὐθέως ²²⁾ apposis duobus Polybii locis, apud quem hoc saepius legitur sed dissolute; sic etiam Lucian. Hist. conscr. §. 13. Philostr. V. Ap. I. 6. ubi codd. et edd. veteres hyphen exhibent. Diastasis dominatur in dictionibus figuratis περὶ πόδα id est

21) Hic ante Bekkerum scribebatur κατὰ ἀνάλογον ut Phil. de Humanit. 391. (703.) κατὰ ἀνάλογον τῆς κτήσεως et Geoponn. V. 26, 8.

22) Hoc propter codices quosdam praetermisit Bernhardt.

ἀρμοζόντως et ἐκ ποδὸς διώκειν Dion. Antt. III. 20. at hyphen mutatoque accentu ἐκποδών tam multis locis ut suspicionem moveant aliter scripta ἐκποδῶν sive ἐκ ποδῶν ποιῆσθαι Isocr. Antid. 385, 175 Bekk. Diod. XVIII. 23. Dionys. III. 72. IV. 72. Dio Cass. Excc. Vat. pag. 20. Zosim. IV. 46, 12. etc. Itaque ἐκποδών restituerunt Stanleyus Choeph. 20. Guietus Lucian. Pro imagg. §. 29. Jup. Trag. §. 24. Schaeferus ad Plut. Vol. I. 384. taciteque Bernhardtus in Suidae glossis, ubi Aldus quinquies ἐκποδῶν scripsit, introduxit alterum, quod Arcadius distincte adverbii adnumerat una cum ἐμποδών et quod posteriores huic affinxerunt παρεμποδών, quae manifestum est ad exemplum oppositi ἐκποδών conformata esse. Sic etiam Προποδών ἔμπροσθεν Hes. pro quo Suidas πρὸ ποδῶν, Photius προποδῶν. Cetera uno complectar ambitu; ἀνάκαρ et ἐπίκαρ accentu reclinato in Galen. Gloss. sed ἐπικάρ in EM. et Schol. II. XVI. 392. apud Homerum ipsum ἐπὶ κάρ, quod probasse videntur qui hoc κάρ non integrum sed apocope affectum putarunt. Ἄν' ὅπιν εἰς πρόσωπον Suid. Phav. si intellectum nominis habet, rectius sic scribitur quam ἀνόπιν Hes. sed κατ' ὅπιν Himer. XXI. 7, 740. propter significationem adverbialem contrahi debet ut εἰς-όπιν et ἐξόπιν, cui quae inest praepositio rectionem amisit ut ἐμποδών et latina *exadversum*, *examussim*, *interdiu*. Nulla ejusmodi necessitate adstrictum sed usus perpetuitate fixum est παραχρῆμα²³⁾, cui Nicander Al. 627. substituit παραχρέος, quod Naekius Choeril. 214. etiam Callimacho Fr. CVI. reddendum putat ut videlicet poetico sermoni aptius. Duplicem mutationem subiit Ἐπισχερώ ὀξύτόνως ὥσπερ ἰὼ γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ ἰ Sch. II. XVIII. 68. EM. 365, 15. quippe quia non τῇ δοτικῇ παραγωγῇ ἐνέχεται Apollon. Adv. 576, 30. Nam natura quidem dativus est obsoleti nominis σχερός, quod sive substantivum est sive adjectivum a σχεῖν ductum proprie continuum sive con-

23) Παρὰ χρῆμα Theophr. H. Pl. IX. 15, 2. Strab. XIII. 593. et alibi in codd. quod Astius praefert in libris Platonis et Schaeferus ad Dionys. 192.

tinens significat. Hinc ἐν σχερῶ bis apud Pindarum et in codd. Apollon. I. 912. pro ἐνσχερώ, cui poetae fortasse formam incorruptam praetulerunt, vulgo autem conjuncte dictum videtur et cum assimilatione consonae Ἰσχερῶ (ἰσχερώ) ἐξῆς Hes. Simile affert EM. 313, 54. ἐγγρῶ ἐγγίς ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς· γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ γ καὶ μετὰ τοῦ ν· quod si fit, nihil differt ab integro ἐν χρῶ nisi quod iota deficit; nam ὁ ἐν χρῶ κειράμενος Anth. VII. 412. idem dicitur ἐγγρῶ κουρίας, apocope autem nulla est. Notam propriam dativi retinuit adverbium temporis, quod affert EM. 345, 8. ἐνωρᾷ (sic) ἔχει τὸ ἰ· λέγεται δὲ ἐπὶ δοτικῆς μόνης ἀντὶ τοῦ θᾶπτον Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (v. 122.) unde patescit in Grammaticorum exemplaribus sub uno spiritu scriptum fuisse, non sic ut in illo loco et Theocr. XXI. 41. legitur, ἐν ὥρᾳ. Alia quaedam hujus generis protuli ad Aj. v. 786. Pro copulato ἐξυπαρχῆς Suid. saepius legitur sub duplici spiritu ἐξ ὑπαρχῆς v. Orell. ad Memn. p. 236. idque etiam in Aristotelis et Luciani locis, quos Stephanus s. Ἐξυπαρχῆς indicat, repositum est; sed ἐξαρχῆς, quod Bekkerus divisit Demosth. p. Cor. 285, 23. (172, 4.), reliquerunt editores Heliod. V. 2, 176. Himer. Ecl. V. 18, 144. Multo frequentius est ἐξεπιπολῆς, quod qui cum ἐξαίφνης comparant a Phrynicho reprehensi Ecl. 126. manifesto hyphen scripserunt idque diu pro recto valuit; nunc vero diastasis probatur Arist. Probl. I. 43. p. 864, 25. IX. 10. Lucian. Nigrin. §. 35. aliisque locis ad Phr. allatis, neque secus δι' ἐπιπολῆς, ἐπ' ἐπιπολῆς, ἐν ἐπιπολῇ, quae raritas sua a concretione defendit. Ex EM. 112, 16. ἀντηστὶν παρὰ τὸ ἀντῶ apparet veteres in Od. XX. 68. pro κατάντηστὶν disjuncta legisse. Διατάχους ἐπίρρημα ἐπιτάσεως EM. Suid. juncturam exuit, sed pro ἐν γειτόνων saepe invenitur ἐγγειτόνων, quicum pugnat ἐξ γειτόνων v. Interpp. ad Plut. v. 435. Cum illo conferri possunt nomina demotica, quae Grammatici inter adverbia numerant Ἐξ Αἰθαλιδῶν ἐπίρρημα, ἐν Εἰρεσιδῶν Diog. III. 41. et nonnunquam hyphen ponunt: Ἐνεχελιδῶν (hoc accentu) Hes. EM. quomodo Menagius Ἐνιφιστιαδῶν edidit Diog. l. c. Ex his tot unius coloris exemplis perspicitur

quam propensi fuerint librarii ad conjunctionem vocabulorum quae unum quiddam significare viderentur. At hoc tamen non apud omnes valuisse ostendit magna copia exemplorum contrarii generis: ἀπὸ γνώμης, ἐκ ψυχῆς, ἐπὶ σχολῆς, εἰς ὑπερβολήν, καθ' ἡμέραν, ἐν μέρει, παρὰ μέρος, πρὸς βίαν etc. quae aequae trita et a similitudine adverbiorum non longius remota neque tamen vulgo contracta sunt. Sed hinc exiguo viae flexu sermo deducitur ad adjectiva, quorum ex immenso pelago pauca excerpam rei pusillae curam detrectans.

§. 5. Arcadius 182, 11. τὰ εἰς ὧν ἐπιρρήματα ὀξύνονται ἐμποδῶν, ἐκποδῶν, ἐκδεξιῶν, quorum ultimum affert etiam Etym. Gud. 494. τὰ εἰς ὧν ἐπιρρήματα διὰ τοῦ ὁ γράφεται πλὴν τοῦ χρεῶν, ἐμποδῶν, ἐκδεξιῶν et Herodian. Epim. 260. qui ἐξαριστερῶν addit. Sed alio accentu Choe-rob. in Ps. 125, 9. EM. 338, 45. ἐκδεξιῶν ἐπίρρημα τοπικόν et soluta compage ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐκ δεξιῶν Athen. V. 205. B. quae scriptura in his et similibus tam fixa et stabilis est ut qui contra sentiant nugari videantur. — Τὰ εἰς ὧς ἐπιρρήματα διαβραχέος, διαταχέος, καταχρέος Choe-rob. in Psalm. 55, 2. quibus Moschopulus Sched. p. 20. et Herodianus Epim. 261. adjiciunt διαπαντός ἐπίρρημα χρόνου — καὶ τοπικόν. Hoc ita scriptum est in Prom. 283. Iph. T. 1124. (1087.) Plat. Civ. III. 407. D. Demosth. Cor. 301, 20. usque ad Bekkerum, qui primus a codd. recessit. Diverso vero accentu notatur Τὸ ἐξάπαντος ἐπίρρημά ἐστιν εἰ μὴ ἐπάγεται γενικὴ οἶον ἐξ ἅπαντος τρόπου ἢ τοιοῦτό τι Moschop. Syll. fol. 160. a. (Ritschl. Praef. Thom. CXII.) ἐξάπαντος εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλεις, εἰ δὲ χωρὶς, ὀξύνειν μόνον Schol. Lucian. Phal. I. c. 2. cui regulae adversatur ἐξ ἅπαντος absolute positum pro πάντως Paus. III. 8, 5. Lucian. Pisc. §. 41. ²⁴) — Ἀντὶ τοῦ παντελῶς καθόλου λέγουσι — καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς

24) Constanter scribitur ἐκ παντός v. Perizon. ad Aelian. V. H. II. 4. sed διαπαντός Dion. Cass. LIII. 12. Paus. II. 34, 3. Phryn. Ecl. p. 103. et in plerisque codd. Thucydidis v. Popp. Prol. T. I. 445. Huebner. ad Diog. II. 11. rarius διὰ παντός quod Menagius praefert I. 70.

ἅπαντα ἐφόλου καὶ πληθυντικῶς ἐφόλων Atticista Villos. p. 81. Hoc memoria non subjicit sed modo καθόλου et διόλου, quae perfrequentia sunt sed non perpetua²⁵). His respondent genitivi femininorum Κατάκρας ἐπίρρημα Suid. διακενῆς²⁶), ἐπίσης²⁷), ἐξαυτῆς, ἀπεναντίας etc. quae praeter primum plerumque sic scribuntur, aliter vero ἐκ νέας, ἐκ πρώτης et ἀπὸ πρώτης, ἐκ ταχείας, ἐξ ἐκουσίας, ἐξ οὐρίας ἐπίρρημα EM. 348, 55.²⁸) Accusativi exemplum unicum est καταμόνας Suid. in quo consentiunt codd. Thuc. I. 32. et 37, 5. sed recte κατὰ μόνας Xenoph. Mem. III. 7, 5. Plat. Legg. IX. 873. D. quod praetulit Meinek. in Alex. Fr. Voll. III. 468. Cetera sunt adjectiva generis neutri: παρολίγον τῷ βίῳ ἐκινδύνευσε· σύνταξις Suid. significans σύνταξιν ἐπιρρηματικὴν. Idem παρὰ πολὺ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ πάνυ πολὺ, quod cautius eloquitur Schol. Thuc. I. 29,

25) Καθ' ὅλου Bekkerus posuit Dem. Cor. 251, 3. sed Aristoteli Nicom. I. 4. II. 2. VI. 6. et Sexto 630, 12. reliquit καθόλου, quod sexcenties legitur. De διόλου v. C. II. §. 5. adn. 15.

26) Διακενῆς Eur. Tro. 759. Dionys. Antt. XI. 19. Diog. VII. 113. Aristaen. I. 10, 42. alibi διὰ κενῆς Athen. IX. 380. B. Liban. Decl. T. II. 67, 19. idque Bekkerus substituit Polyb. II. 50. et Dion. Cass. XLVI. 53. XLIX. 1. sed alterum retinuit Meinek. Com. Vol. III. 609. ἐπικενῆς Aristot. Plant. II. 3. p. 824, 40. Huic simile Ἐπικοινωνῆς ἀντὶ τοῦ κοινῇ Hes. dispescit Albertius ut πάντα τὰ ἔθνη ἐπὶ κοινῇ Σκυθικὰ λέγονται Procop. Goth. IV. 5. 574. (476 Lips.) et IV. 20, 620. (559.)

27) Ἐπίσης Paus. X. 21, 4. Babr. Fab. Praef. 6. Galen. de Facult. Med. L. I. 14. p. 53. T. II. Artemid. I. 26. et 78. M. Anton. IX. 1. Diog. II. 94. VII. 120. Himer. Ecl. X. 6, 180. sed ἐπ' ἴσης Or. XV. 351. quod Jacobitzius in Lucian. Dial. Mort. XII. 3. et Dial. Deor. XXI. 1. ex uno B. reposuit. Ἐξίσης Artem. V. 78, 426. Julian. Misop. 358. D. idemque Heylerus in Epist. XXVII. e codd. recepit v. Adnott. p. 289. Ἐξ ἴσου Isocr. de Pac. 159, 3. Bekkerus pro ἐξίσου.

28) Ἀπεναντίας Himer. Ecl. XIII. 27, 226. Synes. Dion. p. 35. ἐξεναντίας Paus. X. 22, 4. Plutarch. Phocion. c. 36. sed ἐξ ἐναντίας Aristot. H. Ann. IV. 12. p. 1126. b. 14. X. 1. p. 1172. a. 28. etc. idque probavit Schaeferus ad Plut. l. c. Ἐξ αὐτῆς quidem scriptum est in Apollon. Synt. IV. 12, 341. (334.) sed confertur h. l. cum ἐξαίφνης, quod ille pariter cum casu patrico compositum dicit κατ' ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν. Hinc colligitur eum utrumque eodem modo scripsisse hoc est ἐξαυτῆς sicut in plerisque locis legitur v. Schaefer. ad Bos. 443. Meinek. Com. Vol. II. P. I. 36.

4. τὸ παρὰ πολὺ μᾶλλον ἢ πολὺ· sed hoc quoque dubito an demonstrari non possit. Nam in multis locis praepositio adeo nihil ad significationem confert ut sine sensu demi possit: τοῦτο τοῖς — χραισμένοις παραπολὺ μᾶλλον ἐνδέχεται ἢ τοῖς — Hippocr. Vict. Acut. p. 64. T. II. (395 Foes.) ἐγγυτέρω παραπολὺ Longin. XVII. 3. p. 74. παρὰ πολὺ (vulgo παραπολὺ) ἀμείνων Lucian. Dial. Mar. XV. 3. Jov. Trag. §. 35. aut pro κατὰ positum est ut in Thuc. l. c. παραπολὺ vel ut nunc scribitur παρὰ πολὺ ἐνίκησαν similique Paus. III. 18, 3. παρὰ πολὺ γενομένης τῆς νίκης· aut significationem propriam (ultra, citra, praeter) retinet et grammatice quidem cum adjectivo cohaeret, intellectu autem ad nomen refertur ut παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἴρηται Philostr. Her. p. 702. fin. id est πολὺ παρὰ τὴν ἀλήθειαν *weit vor der Wahrheit vorbeig*, et Synes. Epist. LXII. 206. A. λόγος ἔργου παραπολὺ τῆς ἴσης ἐστί, Encom. Calv. 94. D. παραπλεῖστόν ἐστι τῆς ἀκριβείας, qui genitivus ab epitheto suspensus est, hoc autem a praepositione regitur. Similiter modo παραβραχύ legitur Zosim. VI. 4. Synes. Dion. p. 41. A. ὑπόβραχυν accentu male retracto²⁹⁾ Aelian. H. Ann. IV. 34. καταβραχύ Galen. de Puls. p. 479. T. VIII. saepius κατὰ βραχύ quod Kiesslingius reduxit Jambl. Protr. I. p. 10. Illa scriptura si omnino retinenda, certe iis locis reservanda est ubi vis praepositionis hebescit, sed illud ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας προῆλθε nemo aliter scribere volet quam ὁ Καλλικρατίδας τῆς τριήρους ἐπὶ πολὺν ἀνέρρηξε τόπον Diod. XIII. 99. Dupliciter vero construi potest in Lucian. Icarom. §. 14. παραπολὺ (Jacob. παρὰ πολὺ) τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν ὄξυνωπέστατος. Ab his omnibus differt ἐπίπαν Xenoph. Fragm. XX. Herod. IV. 68. VI. 46. Plat. Epin. 986. E. Paus. VI. 20. 8. Heliod. V. 4, 178. etc. quod quum accentum in antepenultima habeat, parathesi assignandum est propriae ut ἀνάλογον, *propédium*, *invicem* etc. At vero pro

29) Κάθομον κατὰ τὸ αὐτό Hes. eodem accentu scribendum quo ἀναμέσον Philon. de Sept. I. 4. Jerem. Epist. LIV. quod saepius duos habet accentus.

ἅπαντα ἐφόλου καὶ πληθυντικῶς ἐφόλων Atticista Villos. p. 81. Hoc memoria non subjicit sed modo καθόλου et διόλου, quae perfrequentia sunt sed non perpetua²⁵). His respondent genitivi femininorum Κατάκρας ἐπιρῶρημα Suid. διακενῆς²⁶), ἐπίσης²⁷), ἐξαντιῆς, ἀπεναντίας etc. quae praeter primum plerumque sic scribuntur, aliter vero ἐκ νέας, ἐκ πρώτης et ἀπὸ πρώτης, ἐκ ταχείας, ἐξ ἐκουσίας, ἐξ οὐρίας ἐπιρῶρημα EM. 348, 55.²⁸) Accusativi exemplum unicum est καταμόνας Suid. in quo consentiunt codd. Thuc. I. 32. et 37, 5. sed recte κατὰ μόνας Xenoph. Mem. III. 7, 5. Plat. Legg. IX. 873. D. quod praetulit Meinek. in Alex. Fr. Voll. III. 468. Cetera sunt adjectiva generis neutri: παρολίγον τῷ βίῳ ἐκινδύνευσε· σύνταξις Suid. significans σύνταξιν ἐπιρῶρηματικὴν. Idem παρὰ πολὺ ἐπιρῶρημα ἀντὶ τοῦ πάνυ πολὺ, quod cautius eloquitur Schol. Thuc. I. 29,

25) Καθ' ὅλου Bekkerus posuit Dem. Cor. 251, 3. sed Aristoteli Nicom. I. 4. II. 2. VI. 6. et Sexto 630, 12. reliquit καθόλου, quod sexcenties legitur. De διόλου v. C. II. §. 5. adn. 15.

26) Διακενῆς Eur. Tro. 759. Dionys. Antt. XI. 19. Diog. VII. 113. Aristaen. I. 10, 42. alibi διὰ κενῆς Athen. IX. 380. B. Liban. Decl. T. II. 67, 19. idque Bekkerus substituit Polyb. II. 50. et Dion. Cass. XLVI. 53. XLIX. 1. sed alterum retinuit Meinek. Com. Vol. III. 609. ἐπικενῆς Aristot. Plant. II. 3. p. 824, 40. Huic simile Ἐπικοινῆς ἀντὶ τοῦ κοινῆ Hes. dispescit Albertius ut πάντα τὰ ἔθνη ἐπὶ κοινῆς Σχυδικῆ λέγονται Procop. Goth. IV. 5. 574. (476 Lips.) et IV. 20, 620. (559.)

27) Ἐπίσης Paus. X. 21, 4. Babr. Fab. Praef. 6. Galen. de Facult. Med. L. I. 14. p. 53. T. II. Artemid. I. 26. et 78. M. Anton. IX. 1. Diog. II. 94. VII. 120. Himer. Ecl. X. 6, 180. sed ἐπ' ἴσης Or. XV. 351. quod Jacobitzius in Lucian. Dial. Mort. XII. 3. et Dial. Deor. XXI. 1. ex uno B. reposuit. Ἐξίσης Artem. V. 78, 426. Julian. Misop. 358. D. idemque Heylerus in Epist. XXVII. e codd. recepit v. Adnott. p. 289. Ἐξ ἴσου Isocr. de Pac. 159, 3. Bekkerus pro ἐξίσου.

28) Ἀπεναντίας Himer. Ecl. XIII. 27, 226. Synes. Dion. p. 35. ἐξεναντίας Paus. X. 22, 4. Plutarch. Phocion. c. 36. sed ἐξ ἐναντίας Aristot. H. Ann. IV. 12. p. 1126. b. 14. X. 1. p. 1172. a. 28. etc. idque probavit Schaeferus ad Plut. l. c. Ἐξ αὐτῆς quidem scriptum est in Apollon. Synt. IV. 12, 341. (334.) sed confertur h. l. cum ἐξαίφνης, quod ille pariter cum casu patrico compositum dicit κατ' ἐπιρῶρηματικὴν σύνταξιν. Hinc colligitur eum utrumque eodem modo scripsisse hoc est ἐξαντιῆς sicut in plerisque locis legitur v. Schaefer. ad Bos. 443. Meinek. Com. Vol. II. P. I. 36.

4. τὸ παρὰ πολὺ μᾶλλον ἢ πολὺ· sed hoc quoque dubito an demonstrari non possit. Nam in multis locis praepositio adeo nihil ad significationem confert ut sine sensu demi possit: τοῦτο τοῖς — χρεομένοις παραπολὺ μᾶλλον ἐνδέχεται ἢ τοῖς — Hippocr. Vict. Acut. p. 64. T. II. (395 Foes.) ἐγγυτέρω παραπολὺ Longin. XVII. 3. p. 74. παρὰ πολὺ (vulgo παραπολὺ) ἀμείνων Lucian. Dial. Mar. XV. 3. Jov. Trag. §. 35. aut pro κατὰ positum est ut in Thuc. I. c. παραπολὺ vel ut nunc scribitur παρὰ πολὺ ἐνίκησαν similique Paus. III. 18, 3. παρὰ πολὺ γενομένης τῆς νίκης· aut significationem propriam (ultra, citra, praeter) retinet et grammaticae quidem cum adjectivo cohaeret, intellectu autem ad nomen refertur ut παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἴρηται Philostr. Her. p. 702. fin. id est πολὺ παρὰ τὴν ἀλήθειαν *weit vor der Wahrheit vorbei*, et Synes. Epist. LXII. 206. A. λόγος ἔργου παραπολὺ τῆς ἴσης ἐστί, Encom. Calv. 94. D. παραπλεῖστόν ἐστι τῆς ἀκριβείας, qui genitivus ab epitheto suspensus est, hoc autem a praepositione regitur. Similiter modo παραβραχύ legitur Zosim. VI. 4. Synes. Dion. p. 41. A. ὑπόβραχυν accentu male retracto²⁹⁾ Aelian. H. Ann. IV. 34. καταβραχύ Galen. de Puls. p. 479. T. VIII. saepius κατὰ βραχύ quod Kiesslingius reduxit Jambl. Protr. I. p. 10. Illa scriptura si omnino retinenda, certe iis locis reservanda est ubi vis praepositionis hebescit, sed illud ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας προῆλθε nemo aliter scribere volet quam ὁ Καλλικρατίδας τῆς τριήρους ἐπὶ πολὺν ἀνέρῳρηξε τόπον Diod. XIII. 99. Dupliciter vero construi potest in Lucian. Icarom. §. 14. παραπολὺ (Jacob. παρὰ πολὺ) τῶν ἄλλων ζώων αἰτός ἐστιν ὄξυωπέστατος. Ab his omnibus differt ἐπίπαν Xenoph. Fragm. XX. Herod. IV. 68. VI. 46. Plat. Epin. 986. E. Paus. VI. 20. 8. Heliod. V. 4, 178. etc. quod quum accentum in antepenultima habeat, parathesi assignandum est propriae ut ἀνάλογον, propédiem, ἰνvicem etc. At vero pro

29) Κάθομον κατὰ τὸ αὐτό Hes. eodem accentu scribendum quo ἀναμέσον Philon. de Sept. I. 4. Jerem. Epist. LIV. quod saepius duos habet accentus.

ficatio duplex est, una causalis διὰ τοῦτο ὅτι, altera finalis ἐπὶ τούτῳ ἵνα, quod discrimen scriptura exprimere videtur Atticista Villos. p. 80. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν διότι ἐφ' ᾧ λέγουσι μετὰ διαστολῆς πνεύματος οἶον „ἐφ' ᾧ τὴν κλοπὴν εἰργάσω, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσῃ“ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐφ' ᾧ (scr. εἰπεῖν ἵνα) λέγουσι μετὰ μόνης περισπωμένης³²⁾ ἐφ' ᾧ (scr. ἐφ᾿) οἶον „εἰργάσομαι τὸ ἀγαθὸν ἐφ' ᾧ δοξασθήσομαι“. Similiter διό modo pro demonstrativo καὶ διὰ τοῦτο sive διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ponitur in exitu enuntiati ut Plat. Civ. III. 409. A. διὸ δὴ καὶ εὐήθεις φαίνονται οἱ ἐπιεικεῖς, modo suam propriam potestatem retinet οὐ χαλεπὸν εὐρεῖν διὸ εἴρηται Crat. 406. E. εὐδηλὸν ἔστι διὰ τοῦτο ἐποίησας, quod Tylor dirimendum putat δι' ὃ probante Schaefero App. III. 551. Huc conveniunt Apollonii verba Synt. IV. 5, 313. τῆς αὐτῆς ἐπιστάσεως ἔχεται καὶ τὸ διότι καὶ καθότι πότερον ἐν παραθέσει ἢ συνθέσει, sed paullo post c. 11, 330. (337.) ostendit utrumque ex tribus constare partibus, nec aliter conformatum est παρότι Phalar. Ep. LVII. 260. De pronomine quantitatis mentionem injicit Suidas Ἐφόσον ἐν μέρος λόγον, Καθόσον ἐπίρρημα, quae in eadem qua cetera varietate sunt: Καθόσον Diog. IV. 2. VII. 8. Phalar. XXVII. 134. LXXXIII. 262. παρόσον Sext. c. Gramm. c. 67. p. 231. (614 Bekk.) παρ' ὅσον Phalar. LII. 206. LXXXII. 260. et all. ap. Hermann. ad Lucian. Hist. scrib. p. 127. Fritzs. Quaest. Lucian. p. 125. De demonstrativis afferendum est προτοῦ, quod saepius sic scribitur quam πρὸ τοῦ v. Schaefer. ad Dem. T. I. 22. sed displicuit Popponi Comm. ad Thuc. I. 32, 4. duoque ceteris notabiliora quia unum eorum accentum simplicis retinet, alterum retro agit: ἐπέκεινα ἐπιτάδε Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς Antiatt. Bekk. 94, 6. significans Phaed. 112. B. qui locus usque ad Bekkerum sic scribebatur εἰς τὸ ἐπέκεινα γῆς καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τάδε. Hoc codd. non raro una scriptum exhibent ἐπίταδε v. Ja-

32) Hoc est omisso spiritu ut ἀνθῶν, quomodo nonnullos scripsisse colligimus ex Herod. Philet. 45b. ἀνθέων γραπτέον καὶ μὴ ἀνθῶν ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθ' ὧν ἔδωκας.

cobs. ad Ael. p. 123. sed multo frequentius ἐπὶ τὰδε quomodo nunc editum est et recte quidem sed alterum vereor ut jure mutatum sit; nam ἐπέκεινα non solum hic et duobus aliis Platonis locis antiquitus traditum est v. Schneider. ad Civ. T. III. p. 169. sed etiam Isocr. Antid. 124, 41. Galen. de Usu Part. XV. 6. p. 666. T. IV. Athen. X. 390. B. et apud alios, ipseque Bekkerus in Aristot. de Sens. VII. 449. a. 26. retinuit ἐπέκεινα sequente ἐπὶ τὰδε. Cum illo congruit ὑπερέκεινα, quod Thomas rejicit; cum altero conferenda sunt ἐπὶ θάτερα, ἐφ' ἑκάτερα et quae Plato copulavit Hipparch. 229. A. ἐπ' ἀριστερὰ καὶ ἐπὶ δεξιὰ, quod librarii in Orph. Arg. 1217. et alibi cum composito ἐπιδέξια confuderunt v. Schneider. ad Civ. T. I. 336. Ad exitum festinantibus paululum morae injicit adverbiale παρ' αὐτά, quod scriptores tenuioris ordinis usurpant pro παραντίκα, modo sic scriptum Herodian. III. 11, 17. (p. 74, 1 Bekk.) Aristid. de Rhetor. T. II. 49. (p. 64 Dind.) Apollon. Hist. XI. modo hyphen accentu vel in ultima uti par est posito Schol. Od. XVI. 148. Sch. Phoenn. 913. quod Jacobitzius ascivit Lucian. Amorr. §. 33. variantibus libris, vel in antepenultima πάραντα v. Thes. quo sono illud hodie notari auctor est Coraes Atact II. 419. Eodem modo ap. Hesych. scriptum legitur Ἄναντα Ταραντῖνοι τὸ παραχρῆμα, aliter vero Περιαντά πως οἶον ἐγγύς καὶ παρὰ μικρόν Phot. cujus fontem ignoro. Ἐξαντῆς παραντίκα Hes. paullo ante disceptatum est.

Praepositiones cum verbis per synthesin componi res decantata est. Sed si sic compositis alia interponitur vovula, librarii fluctuant nunc ἀντ' εὖ πείσεται scribentes nunc εὖ ποιήσουσι καὶ ἀντενπείσονται Liban. Decl. 246. T. III. συνευπεπονθότες Dem. quod Schaeferus improbat App. I. 536. Mihi satis spectatum est Platonem scripsisse sic ut vulgo legitur per hyperbaton pro εὖ ἀντιπείσεται ut ἀντέπαθον κακῶς Themist. Or. VII. 98. D. εὖ προπαθών Liban. 231. T. III. Ab his notabiliter differt Thucydideum μὴ σὺν κακῶς ποιεῖν ἀλλὰ συνελευθεροῦν· pro quo κακῶς συμποιεῖν dici non poterat quia hujus verbi longe alius est intellectus. Quare aut συγκακοποιεῖν dicendum

erat ut *συγκακουργεῖν* aut, quia hoc ab usu alienum erat, sic ut ille dixit praepositione adverbialiter posita, cujus antimeriae exempla plurima demonstrat Thesaurus s. v. *Σύν*. Et de aliis quoque praepositionibus saepe dubitatur utrum verbo agglutinanda sint an absolute scribenda sic ut adverbii loco esse appareat. Primus scrupulum iniecit Abreschius in Aesch. Choeph. 301. *καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία* dissolute scribens *πρὸς πιέζει*. Id in compluribus Demosthenis locis introduxit Dindorfius, *ἀπειρόκαλος πρὸς ἔδοξεν εἶναι, τὴν οἰκίαν πρὸς ἔξεις, πρὸς ἔλαχε*, quod approbavit Schaeferus App. T. IV. 80. idemque Dindorfius in Aristid. Or. XLVI. 259. T. II. (194, 6.) *κελεύοντι ὑπήκουε καὶ πρὸς ἧδει χάριν* scripsit pro *προσῆδει*, et in Posidippi versibus Athen. IX. 377. A. *ἐὰν — παραβάλλης, καὶ πρὸς ἐκδαρεῖς ἄπει*, quod Meinekius T. IV. 521. non recepit, ipseque Schaeferus in Longi Past. I. 51. *μὴ καὶ προσκαταγέλαστοι γένοιτο* nihil novavit. Alii vero disjunctionem adeo necessariam duxerunt ut proprium diastolae signum interponerent: *καὶ τοῦτό σοι ἧξει πᾶγαθὸν καὶ πρὸς, εἰδήσεις χάριν* Synes. de Regn. p. 14. A. Hanc rationem si amplectimur, in Teletis Fr. ap. Stob. Flor. XCVII. 31. p. 524, 37. *δοῦλον ἕτερον προσσπεύδει κτήσασθαι*, praepositionem, quae infinitivo adjungenda erit ut paullo ante p. 523, 48. *καὶ ἄλλον προστρέφει*, separatim scribemus tanquam adverbium, quod manifesto deprehenditur in Aristid. XLVI. 367. T. II. (284, 9.) *τὸ γοῦν ἐξωστρακισθῆναι καὶ πρὸς γε, εἰ βούλει, φυγῇ ζημιωθῆναι κέρδος (ἡγεῖτο)* sed proxime post more consueto adjungitur verbo *ὁ δὲ Κίμων ἐξωστρακίσθη μὲν, φυγῇ δὲ οὐ προσεζημιώθη*, neque aliter fit in similibus *οὐχ ὅπως ἡδίκησεν· ἀλλὰ καὶ προσενεργέτησε* Diod. XIII. 22. *ἡδίκηται τις εἰς παῖδα; ἀλλ' οὐχὶ ἡ γυνὴ προσηδίκηται* Himer. Ecl. IV. 3, 94. *χίλια τάλαντα ἀνάλωκε καὶ ἔτι πολλὰ προσφείλει* Thuc. VII. 48. quod cum *προσέτι* commutari potest nec tamen ideo divelli debet. — Adverbii *ἐνίοτε* originem Epim. II. 199, 3. explicat verbis mutilatis *ἐνίοτε διὰ τοῦ ἰ*· *ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐστίν καὶ τοῦ ὅτε, καὶ ἐνιοι*· clarius vero Fraggm. Lex. Hermann. p. 331. n. 80. *ἀπὸ τοῦ ἐνὶ ἀντὶ τοῦ*

ὑπάρχει καὶ τοῦ ὅτε γίνεται ἐνίοτε· ὁμοίως καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνι οἷ τὸ ἐνιοι ἀντὶ τοῦ τινές. Haec vulgo tenet sententia sed repugnat non solum terminatio feminina ἐνία, quod excusari potest oblivione originis, sed etiam significatio; nam ἐνι non idem valet quod ἔστι, neque ἐνεστι vel ἐνεισιν οἷ dicitur pro ἐνιοι. Hoc igitur simplex esse videtur ut Schaeferus quoque censet ad Greg. 864. a numerali ἐν derivatum; nec moratur spiritus, quem Coraes Prodr. Bibl. p. 30 sq. et Boeckhius Nott. Crit. ad Pind. p. 406. opponunt; nam mutatur interdum derivatione ἔδος ἔδαφος, ἔπομαι ὀπάων et ὀπηδός, ἔψω ὄψον, ἔτης ἑταῖρος, εἰδέναι ἴστωρ³³). Ἐνίοτε autem quum non facile ab ἐνιαχοῦ, ἐνιαχῇ dissociari possit, Apollonio assentimur Adv. 607, 21. παρὰ τὸ ἐνιος ἢ ἐνιοι ἐστί, ut ἄλλοτε, πάντοτε. Τραπέμπαλιν Pherecrates e sermonibus vulgi ascivisse videtur. Cum interjectione ἦν en componitur imperativus verbi synonymi accentu fluxo ἦνίδε, ἦνιδε, ἦν ἰδού, quod aliter interpretatur Matthiae Gramm. p. 565. ἐὰν θέλῃς, ἰδοῦ, sed non persuadet. Vox hoc est tam crebro inculcatur ut non mirum sit a nonnullis ad convictiones translatam esse: τουτέστι σύνδεσμος διασαφητικός 773, 14. et sic scribitur Sext. c. Gramm. 258, 196. (644, 14 Bekk.)

CAP. IV.

De syntaxi indeclinabilium.

§. 1. Frequentissime conjunguntur praepositiones et adverbia vel in appositione vel in compositione, de quo

33) Sic Herodianus scribi jubet Il. XVIII. 501. ἐπεὶ τὸ ἰ πρὸ τοῦ στ δασύνεται, quod constanter fit in paronymis vulgo receptis ἱστορία et ἱστορεῖν, sed ἴστωρ ipsum ap. Hom. et Hesiodum notatur leni v. Spitzner. ad Il. XVIII. 501. Idem XXIV. 94. ψιλῶς τὸ ἔσθος καὶ ἔσθῃς (ἀπὸ δασυνομένου τοῦ ἔω)· τὰ γὰρ φωνήεντα ψιλοῦται ἐπιφερομένου τοῦ σ μεθ' ἐνὸς τῶν δασέων· et ad I. 486. τὸ ἔρμα εἰ ἐκ τοῦ ἔρεισμα, οὐ ψιλοῦται ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα πρὸ τοῦ ρπ δασύνεται. Eustath. 843, 11. τὸ ο πρὸ τοῦ π ψιλοῦται ὀπή, ὀπώρα, ὀπάων παρὰ τὸ ἔπω. Et ubi nulla hujusmodi causa subest τὰ ἀπὸ δασέων μετασχηματιζόμενα ψιλοῦσθαι φιλεῖ ἡμέρα ἡμαρ, ἡδονή ἡδος Sch. IX. 6.

Grammaticorum tribus et pulpita certant. Neutram sincere probat Servius Aen. VII. 289. *abusque et adusque usurpative dicimus; praepositio enim nec adverbio jungitur nec praepositioni.* Sed usum rationi praevaluisse concedit Nonius p. 517. *omnes artem sequuti negant adverbii praepositiones addi oportere, sed auctoritas veterum praeponi debet, desubito¹⁾, derepente.* De duobus autem conjungendi modis utrum praeferat, hic non declarat, sed dubitantibus succurrit Donatus ad Hecyr. IV. 1, 3. *derepente ὑφέν· nam si separaveris, non est latinum,* et amplius in Arte II. 13, 3. *praepositio separatim adverbii non applicabitur, quamvis legerimus desursum, desubito, exinde, dehinc, sed haec tanquam in unam partem orationis sub uno accentu pronuntiabimus.* Eadem iterans Pompejus Comm. XXVI. 14, 356. *haec, inquit, vitia non sunt, quoniam una pars orationis composita est; si diceres ex inde, re vera soloecismus est.* Et Priscianus quoque XIV. 1, 580. praepositionem adverbii praeponi per compositionem concedit exemplis perspicuis *perinde, subinde, deinceps, abhinc.* Haec vel oblitus vel aspernatus Burmannus ad Aen. l. c. de abusque et adusque sic disputat: *scabrities haec est; nec veteres adverbia et praepositiones in unam vocem contraxerunt sed distinxerunt, ad usque etc.* Sic haec in Edd. vett. praecipue scriptorum recentiorum scripta leguntur *ad invicem, ex adversum, de sub, de foris, ab intus, a longe etc.* v. Muncker. ad Hygin. Fab. 257. p. 367. ed. Stav. et ad Fulgent. Myth. L. III. c. 6, 718. Possin. ad Passion. Perpet. et Felicit. p. 185. in Galland. Bibl. T. II. Priscianus vero quod de latinis particulis affirmat, idem de graecis praecepit is, cujus auctoritatem in omnibus sequendam putat; Apollonium dico qui in exitu Syntaxis IV. 11, 536. hunc locum tractavit sed multo brevius quam pro rei amplitudine et exemplis parum explanatis usus. Primum quidem collaudat sententiam a prioribus latam τὰ ἐπιρρήματα ἔχουσθαι τῆς πρὸς τὰς προθέσεις συνθέσεως, ἐπάνω, περικύκλω, ὑπο-

1) Hoc cum adjectivo compositum est ut *in subitum*, quod genus separatim tractabitur.

κάτω, ἀποδῖς, ἀποτρίς, ἀποψέ καὶ τὰ παραπλήσια, sed desiderat τὴν ἀκριβῆ ἀπόδειξιν δι' ἧς τὸ δισταζόμενον τῆς συντάξεως περιεγράφετο· τί γὰρ μᾶλλον ἐστὶ τὸ ἀπὸ ὁψέ²⁾ τὰ τε ὅμοια δύο μέρη λόγου ἤπερ ἓν; ergo addendum fuisse praepositiones cum carentibus casu in unum coalescere sive ut brevi post dicit 337. αἱ προθέσεις ἐν ἀπώτοις καθ' ἓνα σχηματισμὸν μεταλαμβάνονται hoc est ἐνοῦνται ut alibi loquitur Adv. 509. In quo mihi sententiae auctores quodammodo cavillari videtur. Hi enim idem dixerunt verbis aliis. A praecepto ipso plurimis in locis libri nostri editi manuque scripti dissident praepositiones seorsim scriptas exhibentes, cujus scripturae exempla contrariis permixta a Fischero Animm. ad Vell. T. IV. 229. Sturzio Dial. Maced. 209. Wineri Gramm. N. T. 356. et 486. G. Kruegeri Gramm. Gr. P. I. Fasc. II. 295. plura a me ad Phr. 46 sq. congesta sunt neglecto tamen Apollonio et omissis haud paucis. Hic autem quaestio habebitur utrum librarii peccaverint composita dirimentes an Apollonius certa quaedam adverbiorum genera de lege exemérit. Itaque genera ipsa contractis undique exemplorum copiis produci et in quam quodque scripturam propendeat inquire oportebit, considerata cujusque significatione, derivatione, constructione et si qua alia diversitatis indicia deprehendi possint. Hac via rem absolutum iri non spondemus, sed tentabitur; *ut quimus, ajunt, quando ut volumus non licet.* Ceterum non solum scripturae gratia hic suscipietur labor sed simul ut sermonis antiqui et novitii diversitas in hoc quoque genere usurpationis animadvertatur. Quemadmodum enim latina consuetudo extincto flore eloquentiae fines antiquitus constitutos multifariam transiluit, ita etiam Graeci quo longius ab illo fastigio defluerunt, eo effusius hac componendi libertate usi sunt.

2) Hoc quum antecedentibus repugnare videatur ab Ott. Schneidero in Comment. de Apoll. Synth. et Parathesi (Ephem. Scient. Ant. ann. 1843. N. 81. p. 644.) et Skrzeczka nostro in Observatt. in Apoll. de Pron. p. 16. in contrarium vertitur interposita negatione τί γὰρ οὐ μᾶλλον τὸ ἀπὸ ὁψέ —. Id cuimodi sit postea videbimus.

§. 2. Vocabulorum quae hic in disquisitionem veniunt, duo numeramus genera, quorum unum in adverbium exit, alterum in nomen. Illi suppositae sunt tres species primariae, loci, temporis, qualitatis, quae frequenter quidem inter se permutantur sed hoc in sermone, quantum res patitur, disparanda sunt. Localibus naturae ordine praecedunt tres particulae interrogativae a simplicissima orationis parte articulo profectae ποῦ sive πόθι, πόθεν, πόσε. Harum primam Graeci hujus aetatis praepositioni subjungunt ἀπὸ ποῦ sive ἀποποῦ, ut fit in linguis recentioribus, et jam aliquot retro seculis Tzetzes Chil. I. 837. ἐκ ποῦ, locupletiorum vero auctorum nullus. Sed illud ἐμπῇ in Phalaeci Epigr. ex ἐν πῇ (in ubi) compositum esse conjecturam feci in Diss. I. c. VII. n. XVIII. Πόθεν interrogativum nullam hujusmodi societatem init praeter Ἐσποθερπές (sic) πόθεν ἦκεις Hes. quod boeoticum videtur; Boeoti enim pro ἐκ dicebant ἐς, ἐςγονος, ἐς Μουσῶν, et fortasse πόθε, pro quo tamen nihil afferre possum praeter ὅθε Tzetzae frequentatum. Minime vero declinat eam ποθέν indefinitum, quando sine casu nominis ponitur ut ἀηδιὼν ἔκποθεν ἡερόφοιτος ἐπὶ στομάτεσσιν ἐφεζομένη Christod. Ecphr. v. 129. id est ὀπόθεν οὖν sive ἐξ οἴουδηποτοῦν τόπου, et ἔκποθεν ἐμοὶ γέγνε quod Antiatt. Bekk. 93, 9. affert nescio unde sumtum. Ubi vero genitivus sequitur v. c. ἔκποθεν Οὐλύμποιο et alia ³⁾, praepositionem cum hoc comprehendere convenit, quo tollitur synthesis. Ἐξ ὅθεν Nicander posuit Th. 318. pro quo ex tempore vel qua de causa sic ut praepositio ad sensum nihil conferat, et similiter demonstrativo utitur Apollonius IV. 526. Κεραύνια κυκλήσκονται ἔκποθεν, quod ne incauti pro simplici ἔκποθεν accipiant, vel ἐκτόθεν scribere praestat vel ἐκ τόθεν. Obscurius est neque alibi lectum illud in Quint. IV. 29. μοῖραι ἄλλοτε βλάπτουσαι, ἄλλοτε δ' αὖτε ἔκποθι κυδαίνουσαι, quo ducti Jungermanhus et Koechly II. 418. ediderunt ὃν ἔκποθι λειριόεσσαι Ἐσπερίδες θρέψαντο pro

3) Utriusque generis exempla confuderunt Hermannus de Sect. Poett. 823. Spitzner. Observv. in Quint. 9. et Tychsen. Praef. LVI.

ἔκτοθι, sed poeta significare videtur ἔκτοθι τῆς οἰκουμένης id est πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο ubi Hesperides habitant; pro ἔκποθι fortasse εἴ ποθι scripsit absolute positum pro εἴ πον τίχοι ut *sicubi, si forte* v. ad Aj. 885. Πόσε et cetera hujus relationis adverbia a commercio praepositionum omnino abhorrent. Illis vero poetarum non antiquissimorum loquutionibus in limine relictis protinus intramus in illum amplissimum localium coetum, in quo praeter duo ab Apollonio praecepta quatuor reperiuntur similiter cadentia ἀποκάτω, ἐπιπρόσω, ὑπεράνω, ἐξάνω Hes. ⁴⁾ poeticumque ab alio principio ductum ἐξοπίσω, εἰσοπίσω ⁵⁾, plura in *θεν* ἀπόπροσθεν, ἔμπροσθεν, ὑπόπροσθεν ⁶⁾, ἐξῦπερθεν, ἐφῦπερθεν, καθῦπερθεν, ὑποκάτωθεν, ὑπεράνωθεν Suid. προπάροιθεν, ἐξόπισθεν, κατόπισθεν, ἀπάνευθεν, ἀπάτερθε et ex tribus quasi corporibus structum ἐξαπάτερθε, ut omittam ὑπένδοθεν, ἀπενθεῦτεν Schol. Demosth. ad p. 137, 7. (p. 207. T. I. Dind.), ἐξεντεῦθεν Gloss. ad Lycophr. v. 31. (omiss. in Thes.) et alia ad Phr. 46. in adn. collecta quorum testes aut incomperti aut nullius in censura vocabulorum auctoritatis. In *θι* duo exeunt ἀποτηλόθι et παραντόθι sed homericum ἀπόπροθι et quae posteriores huic accommodarunt διάπροθι, πρόπροθι epectasin monosyllabam habent ut ἀπόπροθεν. Horum omnium scriptura partim librorum consensu partim ipsa accentus ex penultima paroxytonorum in antepenultimam (nisi character obstat) translatione tam confirmata est ut pauca quae contra veniunt exempla regulam labefactare non possint praesertim eorum scriptorum quorum apographa aut non multa

4) Vocabulorum minus notorum auctores adscribam omissa locorum qui in Thes. indicati sunt designatione.

5) Κατοπίσω in libris apocryphis V. T. legitur, ἀποπίσω hodie in Graecia auditur.

6) Τοὺς ὑπόπροσθεν χρόνους Hippocr. Epid. III. 3. p. 480. T. III. ed. Lips. p. 68. T. III. ed. Littré. Pro ἔκπροσθεν ἐκ παλαιοῦ Dindorfius in Thes. ἔκπροσθεν reponi jubet ad sensum aptius, ceterum pariter ignotum. Lucianus Astrol. §. 29. quum dicit bonorum praedictione animos exhilarari τὰ ἀγαθὰ εἰδύτας ἀπιζόμενα πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, significat *e longinquo delectat*.

aut non accurate collata habemus: ὑπὸ κάτω πετρῶν Apollon. Hist. XXXVI. 85. ed. Tauch. cui Westermannus substituit ὑποκάτω ut paullo post scribitur οἱ ὑπεράνω Σέρτεων c. XXXVIII. 85. ὑπὲρ ἄνω in cod. Lucian. Dial. Deor. IV. 2. κατ' ὀπισθεν in codd. Joseph. Antt. XIII. 4, 641. (nunc κατόπιν) ἀπ' ἄνωθεν Galen. Eup. II. 24 p. 469. T. XIV. ἀπὸ ἄνωθεν I. 16, 387. et bis in N. T. εἰς πρόσθεν Schol. Eur. Hec. 961. ἐξ ἔμπροσθεν in LXX. ῥέων εἰς ἄνωθεν Liban. Decl. T. I. 329. nisi is εἰς indivisus scripsit, quod convenit sequentibus εἶτα τεμῶν ἑαυτὸν περιβάλλει τὸ χωρίον. Εἰς ὀπίσω Quint. VI. 584. ad solitum revocavit Koechly. In II. X. 273. λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας id est κατελιπέτην nonnullos scripsisse καταντόθι apparet e Schol. φασὶ παρέλκειν τὴν πρόθεσιν, διὸ φυλάσσειν τὸν τόνον. Wolfius et hic praepositionem separatim scripsit et XXI. 20. τόνδε κατ' αὐτόθι λείπει, itemque Wellauer. Apoll. I. 1356. κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας, sed Theocriti editores novissimi XXV. 154. λιπόντι καταντόθι ἄγρους praetulerunt disjuncto, et Koechly Quint. XII. 348. adeo contra codd. καταντόθι μῖνον scripsit. Rectene an secus vix quisquā arbitrabitur; neque certius est primitivum Od. X. 567. ἐζόμενοι δὲ κατ' αὐτόθι, Apoll. II. 528. κατ' αὐτόθι μῖνον. Ubi vero nullum intercedit ejusmodi verbum quod cum praepositione apte componi possit, merito probatur conjunctio: καταντόθι τέτμον ἄνακτα Apoll. IV. 537. καταντόθι δράγματα κεῖται Quint. III. 376, κεῖτο παραντόθι VI. 440. idemque convenit II. XXI. 344. νεκροὶ οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, quibus omnibus locis codd. et edd. variant. Οἳ ἐν αὐτόθι ἄνδρες, quo Schol. Apoll. II. 965. utitur, Schaeferus p. 200. hoc uno exemplo non satis firmatum putat. Ceterum αὐτόθι et αὐτόθεν a τηλόθεν, τηλόθι et similibus differunt eo quod a casualibus derivata sunt ut οὐρανόθεν, Τροίηθεν. Haec a praepositionibus, quas subsequuntur, ubique disjuncta legimus non solum homerica sed etiam ἐκ πρῶραθεν Theocr. XXVII. 11. ἀπὸ πρῶραθεν Quint. XIV. 378. ἀπ' οὐρανόθεν Orph. Lith. 240. ἐκ Διόθεν Hes. Opp. 763. ἐξ Ἀργόθεν Soph. ἐκ παιδόθεν Julian. Epist. LXXVII.

145. 7) In his praepositionem abundare contendit Antiatticista Bekk. 93, 10. quum dicit ἔκποθεν et ἐξ οὐρανόθεν sic ut alia multa περιττὰς ἔχειν τὰς προθέσεις, et utrumque disclusisse videtur sicut Herodianus II. XVI. 669. ἀπὸ πρὸ φέρων ita scribi jubet ut praepositio prior cum verbo continuetur, ἐπεὶ πολλή ἐστι παρέλκονσα ἢ πρό, et Schol. Od. XVI. 10. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω — παρέλκει ἢ πρόθεσις. Apollonius vero, qui ut Ἰδηθεν pro Ἰδης sic ἐξ οὐρανόθεν pro ἐξ οὐρανοῦ positum eodemque modo ἐγγύθεν, σχεδόθεν aliquando primitivorum loco positum dicit κατὰ παρολκὴν ποιητικὴν Adv. p. 598, 27. p. 622, 3. sive ut 608, 30. ait οὐ λεκτικῶς προσεληλυθέναι, ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ, non dubium habuit syllabam θεν paragogicam, praepositionem autem significabilem esse et propterea eam a nomine disparasse videtur, quod poscit inversio Ἐπιδανρόθεν ἄπο Pind. Nem. III. 145. ut οὐρανόθι πρό. Sic vulgo scribuntur quae ab adjectivis fluxerunt ἀπὸ μακρόθεν, quo Chrysippus alique hujus notae usi sunt v. ad Phr. 46. 8) ἐξ ἐτέρωθεν Theocr. XXII. 91. ἐν δ' ἐτέρωθι Theodot. in Euseb. Pr. Ev. IX. 17, 426. C. ἐπὶ μεσσόθι ζώνης Oppian. Cyn. I. 92. εἰς ἐτέρωσε Apollon. IV. 1315. a quo dissident ἐπιπροτέρωσε II. 940. sed id quoque in Codd. et Edd. nonnullis dirimitur, παραντόθε quod Suidas ex Arriano affert, παρεκατέρωθεν Nicol. Progygn. in Rhetorr. Gr. T. I. 299, 16. et ἐξομόθεν πεφυώς Od. V. 477. quod Wolfius dissolvit hoc majore ratione quia praepositio ad verbum referri potest ut ἐξ ἐμέθεν γεγώς. Haec igitur, quibus origo a nominibus, regula, cui ἐξόπισθεν et similia subjecta sunt, eximi oportet. Illa vero de syllabae θεν usu paragogico uno nititur fundamento pronominum personalium et paucorum poetice productorum ἄνευθε, ἄτερθε 9), in localibus vero istis, quibus Apollonius utitur, significatio oblitescit duntaxat.

7) Praepositionem ab adverbio longissime disjunxit Quintus V. 108. ἐκ δὲ κεραυνοὶ ἐξεχέοντο οὐρανόθεν.

8) Εἴσομαι δ' ἐξ ἄλλοθεν Apollon. Adv. 623. vitiose scriptum est. pro ἐξ ἁλόθεν II. XXI. 33.

9) Ἄνευθε Epim. I. 40. ἐπεκτεταμένον vocatur sicut ὑπαιθα II.

§. 3. Hae sunt statae et ordinariae adverbiorum terminationes. Eorum quae certas in exitu syllabas non habent, pleraque eodem diriguntur; primum quae *prope* et *procul* significant, ἐπισχεδόν, παρσχεδόν, πάρεγγυς, πρόσ-εγγυς et utroque celebrius σύνεγγυς, tum ἀφεκάς (βάλε) Nic. Th. 675. (nisi tmesis subest), διαμφίς Dion. Per. deinde quae *retro* et *contra* ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν et tripertitum ἐξέμπαλιν ἐπαριστέρως Hes. κατέναντα Quint. Maneth. pro quo antiquiores poetae ἔναντα, ἔσαντα dixerunt, et vulgare παρεκτός. Verum in hoc genere sensim increbrescit appositio: παρὰ σχεδόν ἐλθόντες παθεῖν Dionys. Antt. VII. 45, 1410. quod fortasse a librariis disjunctum est ritu adjectivorum παρὰ σμικρὸν ἦλθεν ἐμπρῆσαι Dio Chr. LII. 270. παρὰ βραχὺ ἐλθὼν τοῦ ἐλεῖν Zosim. I. 42. etc. ἀπ' ἐκεί Schol. Eur. Or. 839. a quo dissidet παρεκεί in vulgari dialecto, ἐς δεῦρο Dio Cass. LXVI. 21, 1094. Heliod. I. 25. p. 41. Alciph. I. 8. ἀνὰ μεταξύ Arist. Phys. Ausc. VII. 2, 243. a. quod Bekkerus in unum contraxit quomodo aliis locis scriptum est in Thes. indicatis et hodie dici testatur Coraes ad Isocr. p. 154. Κατ' ἀντικρὺ retinuerunt Meinekus in Com. Ed. min. T. I. 614. et Bekkerus Aristot. Probl. XV. 7, 912. a. 9. XXVI. 35. Hic idem vero recepit καταντικρὺ Hist. Ann. IV. 4, 5. ut Jacobitz. in Lucian. Amorr. §. 54. Schneider. in Civ. VII. 515. Dindorf. Athen. IX. 390. D. discrepantibus ubivis libris sed praestat conjuncte scriptum ut ἀπαντικρὺ, quanquam ἐξ ἀντικρὺ exadversum vulgatum est in Phil. V. Mos. III. 665. A. Vol. II. 147 Mang. non ἐξαντικρὺ ut in Thes. dicitur. Non minor est inconstantia eorum quae apud poëtas epicos inveniuntur: ἀποτῆλε cum genitivo constructum in duobus Anthol. locis, quod ἀπὸ τῆλε scribitur Od. XV. 10. Quint. X. 320. cumque eodem casu ἀπὸ τηλόθι Quint. V. 540. tertio ἀποτηλοῦ in exitu versus Hom. Apollon. IV. 1174. Anth. XIV. 66. Pro ἀπὸ νόσφι in homericis carminibus

158, 32. et saepe ponitur pro ἄνευ, hoc vero nunquam absolute pro ἄνευθε, nec magis ἄτερ sine casu. Eadem epectasi aucta videntur πάροιθεν, πρόσθεν, δῆθεν, δῆπουθεν, quorum nullum certe motum e loco significat.

Wolfius introduxit compositum in iis etiam locis, ubi praepositio verbo adjungi potest, quod Schol. Il. I. 541. praefert, vel significationem adverbii ἄνωθεν obtinet v. Lehrs. Quaest. 95. Pro ἐς ἄχρι γνίων Anth. Plan. CCCVII. v. 3. et ἐς ἄχρι Μυρίνης Apollon. I. 604. emendatius ἐσάχρι scribi probatur eo quod genitivus ex adverbio pendet redundante praepositione. Sed in Themist. Or. XXII. 279. B. οἱ πλάσται ποιοῦσιν αὐτῆς (Scyllae) τὰ μὲν ἀπ' ἄχρι κεφαλῆς ἄχρι λαγόνων παρθένον valde blanditur Petavii correctio ἀπ' ἄκρας τῆς —. In Aret. de Diut. Sign. I. 2. p. 27. ed. Lugd. pro ἐς μέσφι μέσου Wigganus jure ex Oxon. ascivit εἰς. Cum πάρεγγυς pugnat comparativus παρ' ἄσσον Apoll. II. 961. excusatur tamen sic ut ἐπὶ μᾶλλον similitudine adjectivorum ἐπὶ θᾶσσον, ἐπὶ μᾶσσον etc. Sed codd. nonnulli praebent παρᾶσσον, quod in ordinem receptum est. In Anton. Lib. XLI. p. 53. Ἀμφιτρώων ἐπειθε Κέφαλον εἰς ἄσσον ἵεναι τῷ κυνί plerique adverbium attentant parum prospere; Hermannus illo retento τῷ θηρείῳ (vulpi) scribi jubet. Vulgati similis et eorruptelae propius est τῷ κινάδει· etenim κίναδος οἱ Σικελιοῦται τὴν ἀλώπεκα καλοῦσι Harp. Hanc autem mixturam dialectorum Antonino admodum placuisse scimus v. Koch. Praef. XLIX.

§. 4. In adverbiiis temporalibus, de quibus dicere ordimur, tam neglectae quam observatae regulae exempla adsunt. Eorum simplicissimum ὅτε duabus subjungitur praepositionibus: ἐξότε Aristoph. Avv. 334. multisque aliis locis, et εἰσότε, quod codd. subinde praebent pro vulgato εἰς ὅτε Od. XIX. 144. Apoll. II. 857. Arrian. Anab. VI. 28, 11. etc. eandemque significationem temporalem etiam particulae locali οὗ tribuit Hesychius Ἐς οὗ μέχρις οὗ, et legebatur hoc olim apud Herodotum sed emendatum est substituto pronomine ἐς ὃ v. Bredov. Dial. Her. 283. Parathesis invasit duo ab eodem initio tracta εἰς ὅποτε Aesch. c. Ctesiph. 67. (414. §. 99.) ἐς πότε Soph. Aj. 1188. et redditivum εἰς τότε Demosth. de Symmor. 185, 2. Anth. XI. 243. et all. Phr. 46. cujus synonymon ἐς τῆμος Bekkerus Od. VII. 308. removit mutata interpunctione. Ἐκ πότε

non reperi, sed persaepe ἔκτοτε, quod nuper Schaefero auctore in Plut. Caes. XLVIII. repositum est pro ἐκ τότε, rarius ἀπότοτε sive ἀποτότε et ἀπὸ τότε inter quae fluctuant Thomae libri etc. Haec duo ab Atticistis jure rejiciuntur sed quod in collectaneis ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ inscriptis p. 469 Piers. generatim adjicitur καθόλου οἱ Ἀτικοὶ χρονικοῖς ἐπιρρήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις refellitur et iis exemplis quae jam allata sunt et nonnullis aliis quae hic proponam intermixta extraneis. Ἐξαῦτις speciem ab Homero acceptam per omnes epicae poesis aetates pertinaciter propagavit quamvis intellectu subinde mutato, neque aliter μεταῦτις Apollon. μεταῦθις Sext. c. Gramm. c. V. p. 241. (626 Bekk.) sed μετ' αὖτις (sic) codd. Aesch. Eum. 472. εἰσαῦθις (in Thes. omiss.) Sext. l. c. 617, 23. Lucian. Dea Syr. §. 55. Anth. VI. 16. quod atticorum scriptorum editores disjungere solent v. Ast. ad Plat. Gorg. p. 8. Blomfield. ad Thuc. IV. 63, 2. Jacobs. ad Ael. 193. Eadem ratio intercedit inter μετέπειτα, cujus scriptura constat apud Homerum, Callim. Nic. Apoll. ipsumque Herodotum, et ἐς ἔπειτα, cui Kruegerus Thuc. I. 130, 2. ἐςέπειτα antefert¹⁰), sed testes multi adsunt nec deest ratio v. §. 5. interque ἐς αὐτίκα Arist. Pac. 367. et in libris nonnullis Arat. 770. a Buttmanno contractum et ἀπαντίκα Phr. 47. μεταντίκα, ἐπαντίκα, quod Dindorfius in Thes. separari vult, omniumque frequentissimum παρναντίκα, quod raro in codd. divellitur. Ad horum viciniam descendunt παρνανθὺς Georg. Progymn. II. 553. in Walz. Rhet. T. I. quod si παρ' ἐνθὺ scribitur in Hippocr. de Affect. Intern. p. 489. T. II. dubitari potest utrum ἐνθὺ adjectivum sit an adverbium a Phrynicho notatum, cujus primum exemplum est ap. Aristot. Probl. XXVI. c. 12. 941. b. 19. Polit. II. 2. p. 1264. b. 13. nec mutavit Bekkerus sed in Gener. Anim. I. 22. p. 730. b. 2. ἐνθὺς edidit secundum codd. Adverbium loci κατενθὺς Xenoph. Paus. V. 11, 1. Apollon. Lex. s. Ἰθὺς cessit aptiori κατ' ἐνθὺ pro quo

10) In Gramm. Gr. P. I. Fasc. II. §. 66. adn. 3. et 4. ἐς ἔπειτα omniaque hujusmodi rectius sic quam hyphen scribi censet.

κατενθύν scriptum est Zosim. II. 30. ut olim in Orph. A. 1211. ubi Hermannus κατ' ἰθύν posuit metro confirmatum idemque in fine hexametri legitur Arat. 863. sed κατιθύς ante vocalem Babr. Fab. 95, 42. Quint. VII. 36. Insolentiae speciem habet ἐκ παραχρημα Diog. VII. 93. sed ea removetur interpositu articuli τοῦ, quem cod. Arund. praebet. — Ἀπαρτί Joannes testatur attice acui nihil addens de duplici significatione quam Schol. Plut. 388. a Didymo in commento περὶ διεφθορίας λέξεως adnotatam esse prodidit, sed is quoque accentum novit in ultima positum sicut in pluribus legitur Comicorum locis v. Meinek. Vol. II. P. I. 284. et 289. idemque in Platonis Fragm. P. II. 663. tacite scripsit pro ἀπάρτι, quod aliquoties in codd. Pluti intercurrit ut ἐσάρτι Eust. et divisis vocibus ἀπ' ἄρτι ut in N. T. vulgatum est retento accentu simplicis v. §. 5. — Zonaras 753. παρὰ τὸ ἄγχος συνθέσει ἔναγχος, quod quo minus laxaretur obstitit vel diversitas significationis vel raritas simplicis quod Hesychius quidem interpretatur προσφάτως, ἐγγύς, Apollonius autem Adv. 596. κατ' ἰδίαν dici negat. Composito Longinus alteram praepositionem adjecit προσέναγχος dicens. — Ἐτι complures earum in societatem asciscit; saepius εἰς, nunc absolute εἰς ἔτι (sic) θυμὸν ἔχων πεπνυμένον Tryph. 166. nunc addito adverbio εἰσέτι νῦν Apoll. I. 1354. Callim. Del. 77. Dionys. 950. et in codd. Appian. IV. 20. ubi εἰς ἔτι vulgatur, vel nomine adverbiali εἰσέτι πον χθιζόν Apoll. IV. 1397. saepissime ἐξ sequente alibi adverbio ἐξέτι κεῖθεν Callim. Apoll. 114. alibi casu praepositioni apto, primum apud Homerum ἐξέτι τοῦ — II. IX. 106. ἐξέτι πατρῶν Od. VIII. 245. quae Bekkerus discerpenda putavit praemonente Thierschio Gramm. 617. not. c. quia praepositio cum genitivo cohaeret hyperbato eodem diremta quo ἐκ ποτέ τις φρικτοῖο θεᾶς σεσοβημένος οἴστρω Anth. VI. 219. ἐκ ποτε τῆςδε πόλης — ἡγεῖτο Append. 165. ἐν ποκαθήβαις Callim. Lav. 56. Callim. Del. 189. τὸν εἰν ἔτι γατῆρι μάντιν, quae est Fabri correctio frustra impugnata pro εἰσέτι. Sed nonnullis particulis, quae crebro juxta se ponerentur accidit ut ad ultimum synthetorum instar ha-

berentur; cujus rei exemplum praesentissimum est pervulgatum illud *προςέτι τούτοις*, pro quo aut *ἔτι πρὸς τούτοις* dicendum erat aut *πρὸς τούτοις ἔτι*, sed ubivis *προςέτι* legitur similiterque *ἐξέτι τοίτων* quum apud carminum scriptores, quos Spiznerus Obs. ad Quint. 248. et Jacobsius ad Anth. 848. nominant, tum in soluto sermone v. ad Phr. 48. Jacobs. ad Aelian. 194. Perpetua est inter *εἰσαεῖ* et *εἰς αἰεῖ* conflictio, nec patescit discrimen nisi forte conjunctio praeferenda est ubi nihil amplius quam simplex *αἰεῖ* significatur ut Soph. Aj. 343. *τὸν εἰσαεῖ χρόνον λεηλατήσῃ*, disjunctio vero in hujusmodi verborum complexu *κιῆμα εἰς αἰεῖ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα*.

§. 5. Jam fere absolutis quae *χρόνον γενικόν* sive *ἀόριστον* significant, sequuntur τὰ μερικά. Primum duo illa a Phrynicho relegata *ἀπόπαλαι* et *ἐκπαλαι*, quae accentus a dissociatione vindicat, tertiumque quod Lucianus adjungit eadem nota inustum *ἐκπέρσι*, sed similiter composito *προπέρσι* Atticae eloquentiae principes utuntur Phryn. 42. unde Comicorum aliqui *προπέρσι* produxerunt, idque certum praebet synthesis indicium, nam *πρό* nunquam protenditur nisi in composito *πρωτέλειος* i. q. *προτελής*, derivato autem *πρωτερικός* rectius subscribitur vocalis quae in *πρωίκαρπος*, *πρωίτερος* adscribitur. Ejusdem generis sed minoris dignationis et contrarie scripta sunt *ἀπὸ πρωί* a mane Joseph. Antt. XIII. 4, 641. Athen. XII. 526. B. Joann. Lyd. de Mens. IV. 7. p. 158. (62.) Geoponn. XIX. 17, 1251. *ἀπὸ πρωίθεν* Epiphan. de Pond. et Mens. III. 161. A. et hoc eodem loco *ἀπὸ ἑωθεν ἕως ἑσπέρας*, pro quibus apud eos qui emendate loquuti sunt unum *ἑωθεν* legitur. Neque aliter *ἀπὸ νῦν* Anth. VI. 41. XI. 166. Antiatt. Bekk. 79, 30. quod elegantius dicitur *ἀπὸ τοῦ νῦν*, *εἰς νῦν* (ad nunc Hand. Tursell. IV. 343.) Plat. Tim. 20. B. Aelian. H. Ann. IV, 42. utrumque sine ullo, quoad constet, librorum dissidio, *ἀπ' ἄρτι* in N. T. quod Vulgatus interpretatur *a modo*, *εἰς ὁψέ* Thucyd. Demosth. (Phr. 47.) quo longe posterius in conspectum veniunt diverse scripta *κατοψέ*, *ἀποψέ* et *προσοψέ*. Sciscitantibus autem quaenam hujus sit discrepantiae ratio ille

qui illustre ad hanc causam vestibulum fecit, nimis obscure respondet ac reapse se δύσκολον praebet. Adstipulatur enim eorum sententiae qui praepositiones cum adverbis componi dixissent, sed eam accurate demonstratam esse negat; id autem necessarium fuisse ad circumscriptionem τῶν διισταζομένων hoc exemplo probat: τί γὰρ μᾶλλον ἐστὶ τὸ ἀπὸ ὀψέ τὰ τε ὅμοια δύο μέρη ἥπερ ἓν. Quomodo viri docti haec verba corrigenda putaverint supra dixi; equidem omnia sarta et tecta conservo sententiamque in hanc partem accipio, esse quaedam ambigua velut ἀποψέ; quod si nihil amplius quam simplex ὀψέ significet hyphen scribendum esse, contra vero si praepositio vel verbum vel nomen ex se religatum habeat ad hunc modum ἀγὼν γὰρ ἀπ' ὀψέ τελέσθῃ vel Βωώτεω ἀπ' ὀψέ δύνοντος ut Aratus dixit 585. ἐπ' ὀψέ δύνοντι Βωώτῃ. Testem quidem huius tmesis nullum citare possum sed quin poetarum aliquis aliquid huiusmodi dixerit, non dubium habeo et huc Apollonium animum retulisse arbitror quum diceret particulam istam pro contextu verborum diverse scribi. Aliud huius dittographiae exemplum ipse subjicit c. l. 304. τῆς αὐτῆς ἔχεται ἀμφιβολίας ἀποψέ, ἀποδὶς. Quippe id quoque aliter scribi oportet si praepositio ex supervacaneo addita est sicut multae quas Grammatici pleonasmī nomine celebrant, aliter si ad nomen appositum pertinet velut ἀπὸ δὶς ἐπτά παίδων.

Ad vicinitatem pleonasmī descendunt praeverbia quae significationem habent adverbio, quicum devincta sunt, consimilem πάρεγγυς, ἐπισχεδόν, σύναμα. Omissae enim non desiderantur, additae aliquid ad emphasin conferunt; quod significare videtur Photius Παραντίκα ἔγγιόν τι τοῦ αὐτίκα σημαίνει καὶ ὑπογνιότερον et quod ad nomina attinet Schol. Od. IV. 386. ὑποδμῶς ὑποτεταγμένος θεράπων — ἔμφασιν γὰρ ἔχει ἢ ὑπό, alius vero h. l. sic ut Arcadius 93, 23. et EM. 135. 36. eam παρέλκειν arbitratur, idemque convenit ad alia nomina verbaque quibus praepositiones vi quadam quasi sympathiae se applicuerunt v. Parall. 386. Sic igitur ἔκπαλαι, quod Phrynichus pro ἐκ παλαιοῦ usurpari refert, quantum differat a πάλαι, res est ante oculos

posita; *πρόπαλαι* vero, quod eodem accentu scribitur tanquam vere syntheton ut a Joanne nominatur 36, 22. non *πρὸ παλαιοῦ* significat sed *olim* ut *προπάροιθεν* pro *πάρροιθεν* κατ' ἀναδιπλάσιασμόν Epim. I. 356. 23. et in Apoll. IV. 520. *Κεραύνια κυκλήσκονται ἐκτόθεν ἐξότε* — ἀπέτραπον et Callim. in Apoll. 47. *Νόμιον κυκλήσκομεν ἐξέτι κείνου ἐξότε* — ἔτρεφεν ἵππους¹¹⁾ quam non necessaria sit particula, apparet ex homerico *ἐξέτι κείνου ὅτις* v. §. 1. Παῖ atque una est ratio adverbiorum *μετέπειτα* (μεθ' ὕστερον), *μεταῦθις*, *μετόπισθε*, nam haec quoque constant e vocabulis parallelis, ideoque non recipiunt intra se articulum qui si inseritur, praepositio vim suam propriam recuperat, sed obscuratur rursus si dicitur *εἰσαῦθις λέγω*. Atque hac tenui prosodiae inclinatione, si opus videatur, distingui possunt *εἰσopίσω* (ἐχάζετο) ubi nihil amplius quam *ὀπίσω* significat, et *εἰς ὀπίσω* proprie dictum pro *εἰς τὸ ὀπίσω*, qua ex ratione in Schol. Dion. 755, 31. pro *ἀποκάτω ἀρχόμενοι τὴν χεῖρα ἐπὶ τὰ ἄνω μέρη προφέρομεν* scribendum esset *ἀπὸ (τοῦ) κάτω*. Sed hoc tamen discrimen minutius est quam ut a librariis custoditum credam ac si qua appareant commutatae cum intellectu scripturae vestigia, id casu magis quam certo consilio accidisse arbitror. Ab utraque connexionis ratione differt tertia, in qua praepositio neque tota redundat neque ad vocabulum declinabile referri potest sed adverbium sibi proximum quasi casum regit velut si quis ita loquutus est ἡ μάχη ἀποψὲ ἦρξατο a sero (diei), cujus constructionis testes abunde sunt: *εἰς ὀψέ* (ut *εἰς νύκτα*), *ἀπὸ πρωί*, *ἀπὸ νῦν*, *ἀπ' ἐχθές* in Anth. XI. 35. *τρεῖς μναῖ ἦσαν ἀπ' ἐχθές ἔτι* tres minae supererant de coena hesternā, eodem-

11) Consimili pleonasmo usus Heliodorus III. 5. 117. praepositionem temporalem adjungit relativo ἡσυχολούμην ἐξ ἐκείνου ἐξ οὗπερ ὁ χρησμός ἦδετο, ex illo tempore ex quo pro simplici quo; causalem Aelianus H. Ann. I. 23. ἐξ ὧν ποθοῦσιν, ἐκ τούτων ἀλίσκονται, aliam Isocrates Antid. 187. (93.) πρὸς τοῦτο πεφύκασιν καλῶς πρὸς ὃ ἂν προσημμένοι τυγχάνωσι. Conversis partibus Demosth. Phil. III. 115. (p. 105, 19 Bekk.) ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνείλε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης αὐτὸν πολεμεῖν ὀρίζομαι.

que modo *πρὸ χθές* potius quam ut Apollonius c. XI. 340. et hodie Graeci solent *προχθές* scribendum esse probat altera forma ex duabus partibus conflata *προυχθές* (ut *προὔργου*) quo non simplex *ἐχθές* significari videtur sed nudius tertius; veteres vero neutrum receperunt sed *χθές* καὶ *πρότρίτα* dicunt vel *χθές* καὶ *πρώην*. Illi simile sed multo illustrius est *προπέρισι*, quod distrahere veremur obsequio moris inveterati — *τῇ γὰρ μακρᾷ συνηθείᾳ οὐ δυνάμεθα ἀντιτάξασθαι* Schol. Dion. 718, 10. Ea omnia Apollonius inconstantiae impatiens exceptis quibusdam amphibolis ad unam redegit speciem addita fortasse uberiore expositione quam aut librarii, ut multa, reciderunt aut ipse in alium locum rejicere maluit.

§. 6. Verum ab hoc loco, qui nunc est in manibus, pedem referre non possum quin aliquid de adverbii numeralibus adjiciam, quorum mentionem infert Apollonius. *Ἀποδὶς* et quod in C. XI. 339. strictim modo attigit *ἀποτρίς*, quo loco reperiantur ignoramus sed legimus sane *εἰς δὶς* (*χειμῶν ἐπιγίγνεται*) Appian. Mithr. c. 78. et multo crebrius *εἰς τρίς* Xen. Anab. IV. 2. (4.) 16. Theophr. H. Pl. IX. 8, 7. Paus. IX. 34. Lucian. Philops. c. 12. Athen. XV. 701. E. nusquam vero *ἐστρίς*, quod in Pind. Ol. II. 68. (124.) Pyth. IV. 61. (109.) a Boeckhio ejusque successoribus editum est sublato syllabarum intervallo quo solo appositum a composito discerni potest, nam accentus non migrat; sed appositionis signum dat tenor duplex adverbii *ἐπὶ τρίς* Diosc. Eup. II. 20, 233. Mat. V. c. 87, 750. c. 102, 766. His omnibus fere locis si simplex *τρίς* scriptum esset, nemo quidquam de integritate sententiae delibatum putaret, ideoque Apollonium haec quoque synthesis subjecisse suspicor, eos vero qui praepositiones non temere adjectas esse sed progressionem adusque tertium significare censerent, illa non aliter et enuntiasse et scripsisse quam *εἰς ἔϊος*, *εἰς τέλος* etc. non solum librariorum sed etiam magnam partem scriptorum qui canonem Apollonianum aut ignorarent aut scholae relinquendum ducerent. Duo ab his numeralibus derivata scripturae momento distinguit Joannes p. 23. *διὰ τρίχα οὐ συνθέτως ὡς διάνοιχα*. Com-

positum *διάτριχα* jure rejicit Spitznerus ad *Il. II. 655.* praepositionem cum verbo jungens, quod ad omnes locos convenit; *διάνδιχα* sic ut *άνδιχα* nunquam discerpitur nisi per paremptosin *διὰ δ' άνδιχα* Hes. Opp. 23. Numeralium primum cum praepositionibus pluribus connectitur scriptura duplici: *ἐςάπαξ*, *ἐφάπαξ*, *καθάπαξ*, et persaepe compage soluta v. Interpr. ad Aesch. Prom. 750. (775.) sine ullo ad nostrum quidem sensum discrimine nisi quod in hujusmodi oratione *ἀπειπὼν εἰς ἅπαξ μὴ βαδίζειν πρὸς αὐτόν* id est *semel in perpetuum* Liban. contra Luc. 206. T. III. vel *ὁ ποιητὴς οὐκ εἰς ἅπαξ παρορίζει τὸ δεινὸν ἀλλὰ τοὺς ἀεὶ ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ* non *semel sed saepius* Longin. X. 6. etc. disjunctio convenientior videtur quam ubi cum simplici *ἅπαξ* commutari potest ut *εἰς ἅπαξ καὶ δεύτερον* semel iterumque Heliod. VI. 6. 262. quod alibi sine praepositione dicitur *ἅπαξ καὶ δεύτερον πληγείς* Memn. Hist. XLIX. 70. *προηττημένοι οὐκ εἰς ἅπαξ* Dion. Chr. XI. 357. *ἐφάπαξ* et *καθάπαξ* divulsa non legimus, sed novitium *προςάπαξ* Paul. Aeg. I. 40, 189. idem *πρὸς ἅπαξ* scribitur Alex. Trall. III. 7, 292. *συνάπαξ* in loco non satis lucido Galen. de Adm. Anat. L. III. ρ. 5. p. 381. T. II. — Duorum congregativorum quae Schol. Dion. p. 948, 23. diversis attribuit generibus, *τὸ μὲν ἅμα χρονικόν*, *τὸ δ' ὁμοῦ τοπικόν*, hoc alterum ad nostram causam nihil confert, sed *ἅμα* si ex affini *ἅπαξ* (v. Diss. II. P. I. c. 3. §. 5. fin.) aestimamus, numeralibus accedet. Huic praepositio ejusdem potestatis nunc postponitur *ἅμα σὺν Βάχχαις* Eur. Ion. 718. nunc anteponitur accentu sub uno idque modo absolute, saepius addito dativo sed neutrum constanti scriptura *σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας διεξιόντες* Lucian. de Merc. Cond. §. 1. *πλουσιώτερος σὺν ἅμα Κροίσων ἐκκαίδεκα* Timon. §. 23. *σὺν ἅμα πάντων διειλεγμένων* Harm. §. 3. quibus locis alii *σύναμα* scribunt; cum dativo *ταῖς δὲ — ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο* Theocr. XXV. 126. ubi in cod. Vat. *σὺν ἅμ'*, in Edd. novissimis *σύναμ'* scriptum est, sed illo modo *ὅτῳ σὺν ἅμ' ἔσπειτο πέτρῃ* Anth. VII. 9. atque adeo in soluto sermone *σὺν ἅμα τῇ ἰδεῖν* Sext. c. Eth. 720. (577.) quod non defen-

ditur interventione poetis crebra *σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην* Eur. Med. 1134. *σὺν ἐμὶν ἅμα* Theocr. XI. 65. *σὺν δ' ἅμα* Anth. IV. 1, 27. ideoque a Bekkero correctum est *σύναμα*. Pro *εἰς ἅμα* Theocr. XX. 39. cujus consponsor nullus, nonnulli *εἰς ἓνα* vel *εἰς ἓν* scribi jubent; notius est *εἰν ἐνί* i. q. *ὁμοῦ* v. Jacobs. ad Anth. V, 293, 12..

§. 7. Accentus in hac tota causa momenta exigua sunt. Nam in synthetis quidem retrahitur ex regula communi: *σύνεγγυς κατὰ πρόθεσιν συγκείμενον προπαροξύνεται* Theogn. Can. 164. persaepe autem locum non mutat aut quia praepositio abundat, qua ratione ductus Apollonius 596. *ἐναγχός* eodem tono quo *ἀγχός* notandum putat, Joannes vero 38. Epim. I. 344. et Moschop. Sched. 19. accentum in tertia ante ultimam ponunt quomodo vulgo et hoc scribitur et *προσένανχος*, quod semel inventum habemus; aut quia character obstat ut *παραντίκα*, *παραντόδι*, *ἐπισχεδόν*, *διαμφίς*, *διαμπερές*, *ἀποτηλοῦ*, *καταντικρύ*, nam sic terminata aut ultimam habent acutam aut ultimae proximam; et qui *ἀπαρτί* scripserunt fortasse exemplum verbum *ἐγερτί*, *ἐγρηγορτί* etc. sequuti sunt. Sic etiam *ἀνεκός* Apollonius 570. ab Atticis male *ἄνεκας* scribi argumentatur ex oxytonesi homophonorum; quin cum *ἐκός* compositum putaverit, non dubitandum videtur, licet significatio aliquantum discrepet. Illa autem atticae tonosis tam praecisa recusatio non dubium relinquit quin ille tralaticiiis accentibus non tantum auctoritatis adjunxerit ut propterea a synthesisi recederet. — Contrariam huic diastasin interpositione non probari ostendunt exempla plurima *διὰ δ' ἄνδιχα*, *ἐκ δ' ὀνομακλήδην*, *κατὰ τὸ ἐξῆς*, *ἐκ τῶν ἐπιπολλῆς* Arist. Probl. XXVII. 10. et quod Aeschylus dixit triplicato pleonasmo *μετά τ' αὖθις ἐν χρόνῳ* Eum. 492. (475.) Sed pergam conficere reliquum iter.

§. 8: Genere quarto continentur adverbia qualitatis, quorum alia ex se orta, alia a nominibus derivata sunt. Illuc pertinent *ἐπὶ δῆν* Apollon. Nonn. XXIII. 11. Silent. Soph. 154. *μετὰ δηθά* Apoll. *εἰς ἄλις* (*λειμῶνες θαλέθουσι*) Theocr. XXII. 17. et diverse scriptum *ἐπίπαγχν* XVII. 104. (vett. Edd. *ἐπι πάγχν*) quibus in locis praepositio

ad sensum nihil confert sed in Hes. Opp. 264. et Maneth. VI. 288. ἐπὶ πάγχυ sequente verbo cui adaptari potest. Fixa vero est compositio eorum quae consuetudo quotidiana suscepit; primum illud quod Schol. Dion. p. 925, 13. designat πρόθεσις ἐν ἐπιρρήματι κατὰ σύνθεσιν εἰσιν οἶον ὑπέρευγε, ὑπέρευ, cujus altera pars natura adjectivum esse putatur indeclinabile παρὰ τὸ εὔς EM. Atque haec a nominibus defectivis et obsoletis derivatio non abhorret ab Apollonii conjectura ἐξαίφνης ex ἐξ ἀφανίας factum esse κατ' ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν ὡς τὸ ἐξαντῆς p. 341. cui supra apposui ἐφεξῆς, καθεξῆς et παρεξῆς tanquam cum genitivo funditus abolito ἐξῆς copulata Diss. III. c. 2. §. 5. Clariora hujus denominativi generis vestigia monstrant alii. Primum Joannes p. 29. ἔστι τινὰ παρ' αἰτιατικῆς γεγονότα οἶον τὸ πέραν καὶ μετὰ προθέσεως ἀντιπέραν καὶ ἀπὸ δοτικῆς πέρα. Tum EM. 266, 18. δηρὸν ὀνοματικὸν ἐπίρρημα ὥσπερ πέραν et Eustathius 306, 24. πέραν ἐστὶν ἐπίρρημα μεταληφθὲν ἀπὸ θηλυκῆς αἰτιατικῆς· πέρα γὰρ ἢ γῆ κατὰ γλῶσσαν ὅθεν ἢ περαία παράγεται et Schol. Thuc. I. 100. ἀντιπέρας παροξυτόνως ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκὸν γενικῆς πτώσεως σύνθετον. Accusativi in adverbium conversi exemplum adjicit Zonaras 1338. μάτην ἀντὶ τοῦ ματαίως ἀπὸ θηλυκοῦ εἰς ἐπίρρημα, plura Joannes ipse l. c. καὶ τὸ πρῶην παρ' αἰτιατικῆς σχηματίζουσι καὶ τὸ ἄκην καὶ τὸ ἀκμήν. Coraes vero Prodr. Ael. p. 48 sq. praeter hoc etiam ἄγαν ab ἄγῃ declinatum putat et ἄδην sive ἄδην ab inusitata ἀδῇ satietas. Horum autem nonnullis praepositiones accedunt ἀντιπέρας, ἀντιπέραν et quod minus auctoritatis habet ἀντιπέρα, cumque duabus praepositionibus κατ' ἀντιπέραν Polyb. IX. 42, 11. quod nuper Xenophonti et Luciano restitutum est; cum una diversae relationis praepositione ἐκ πέραν τοῦ χειμάρρου I. Maccab. V. 37. quod qui ita scripsit, πέραν pro adverbio habuit ut λίαν, cui nullum antecedit nomen sed praemittitur tamen praepositio εἰς λίαν Longin. XLVII. §. 1. p. 142. ὑπὲρ λίαν in N. T. et Eust. 1396, 42. nec mihi persuasum est eos qui ὑπεράγαν usurparunt ut Aelian. H. Ann. III. 38. (unus cod. ὑπὲρ ἄγαν) Diog. III. 26.

ὕπὲρ μὲν ἄγαν Eur. hunc accusativum putasse nominis prisci ἄγῃ, quod raro ultra primum casum declinatur. Εἰς μάτην legimus apud scriptores sacros et paucos profanorum, de quibus eadem dubitatio utrum μάτην natura adverbium esse crediderint an accusativum suspensum a praepositione plerumque omissa sicut χάριν pro εἰς χάριν dici censent non solum de vulgo Grammatici sed Apollonius ipse Adv. 514.

Verum illa de adverbiorum ortu nominali suspicio vagatur latius. Etenim si substantivum ἄντη, cujus vestigia quaedam in obscuris regionibus indagavimus Techn. 259. jam inde antiquitus percrebuit, hujus quasi residuum habemus casum quartum ἄντην, quod Epim. I. 39, 32. parum probabiliter a verbo ἀντῶ arcessit. Substantivi usitati species prisca apparet in homerico κατ' ἄντηστιν θεμένη δίφρον (Parall. 442.) quod ante Wolfium κατάντηστιν scribebatur v. c. III. §. 4. quia idem significat quod adverbia ἄντα et ἄντην. Et haec quoque annectuntur praepositionibus; κατάντην usurpavit Themistius Or. XIII. 168. B. (206.) ubi describit aquas quae e longinquo per montes perfossos superque valles arcuato opere tectas in urbem deducuntur αἱ μὲν τὸν αἰθέρα ὑποῦ διαπτᾶσαι, αἱ δὲ ὑποδραμοῦσαι ἡλιβάτους πρῶνας πλεῖν ἢ χιλίους σταδίους ἄναντα καὶ κάταντα, οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην διαδραμοῦσαι hoc est aequo libramento per acclivia et declivia profluentes. Hic igitur ἄντην pro ἄναντα sursum positum est, κατάντην pro κάταντα ut Oppianus dixit πρὸς κάταντα Cyn. IV. 427. Aliam praepositionem adjunxit Homerus Od. V. 217. ἄκιδνος εἴσαντα ἰδέσθαι vel ut prius vulgabatur εἰς ἄντα, quod Schol. Harl. Aristarcho tribuit, αἱ δὲ κοινότεραι εἰς ὧπα. Hoc autem magis cum κατένωπα convenit quod veteres varie explicant v. Diss. II. P. I. c. 3. §. 2. Lehrsius Arist. 311. adverbium esse putat ut καταῦθι. — Ad nomina secundae declinationis accedentibus primum offertur περικύκλω, quod Apollonius cum ἐπάνω adaequat tanquam syntheton; nam simplex κύκλω adverbium esse praedicat ὁμόφωνον τῇ δοτικῇ et quod prorsus incredibile est πόρρω tanquam dativum nominis πόρος

Adv. 578. eaque inter ὀνόματα ἐπιρρηματικά refert ut ἰδίᾳ, πυχνά Synt. II. 18, 114. (109.) Verum justa aestimatione κύκλῳ purus putus est dativus ut δρόμῳ cursim, χρόνῳ sero, κεφαλαίῳ summatim, etsi nonnunquam adverbii significationem habet ut ἡ κύκλῳ κίνησις etc. ideoque nominatim distinguitur ab adverbiiis, quibus iota non subscribitur ut πόρῳ, ἄφνω EM. 544, 12. Syntheton illud legitur in Plut. Amat. X. 755. A. οἰκέται περικύκλῳ δραμόντες, eodemque modo Winckelmannus ad h. l. p. 143. in Plat. Phaed. 112. E. scribendum censet Ὠκεανὸς περικύκλῳ ῥέων pro περὶ κύκλῳ. Vulgatum si retinemus praepositio aut pro adverbio posita est ut κύκλῳ πέριξ ἔθεινον circumcirca Aesch. Pers. 418.¹²⁾ aut tmesi a verbo se juncta ut περὶ κάτω τραπήσεται ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω Phot. sic enim codd. h. l. et apud Athen. exhibent v. Meinek. Com. Vol. II. 776. vulgo autem περικάτω scribitur ut προσέτι ζημιωθήσεται quod una voce dici potest προσζημιωθήσεται adverbio vel anteposito vel postposito. Ambiguitas in utraque scriptura eadem est; nam περὶ κύκλῳ si seorsum audiatur circa orbem significare potest ut ἐν κύκλῳ in orbe, περικύκλῳ autem nihil differt a dativo substantivi περίκυκλος. Sed apposito verbo praestat disjunctio, qua tmesis indicatur; nec enim cum προσέτι conferendum est quod persaepe nullum juxta se verbum habet. Dativis nominum localium in adverbia versis praepositionem addi insolitum est, recteque judicat Meinek. Del. 189. ἐν Ἰσθμοῖ aut a librariis corruptum aut si qui recentiorum sic scripserint eos dissimili ἐν Πιθοῖ deceptos esse id quod Hemsterhusio accidit quum apud Paus. I. 3, 2. ἐν Ποταμοῖ corrigeret ad exemplum nominis tritoclitī ἐν Φρεατιοῖ et deinceps Schaefero ad Apollon. 213. itemque Ahrensio quum ἐν Πριανσιοῖ (quod potius Πριανσίῳ scribendum) contenderet cum simplici οἴκοι, pro quo ἐν

12) Pleonasmus cumulat Orph. Lith. 358. ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ περὶ τ' ἀμφὶ τε πάντιοθεν ἴνες—τανύονται, ubi Hermannus tacite πέρι scripsit ut adverbium significaret, puto. Sic etiam nonnulli Homerum γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών pro πέριξ posuisse statuerunt sed accentum tamen nemo mutandum putavit Apoll. Synt. 311.

οἴκοι dici Apollonius definite negat. Nominibus feminini generis, quae cum intellectu adverbiali syllabam $\overline{\sigma\iota}$ assument, saepius praepositionem affictam videmus subscripto insuper iota *ἐν Ἀθήνησιν, ἐν Θήβησιν*¹³⁾ sed ea merito abjicitur v. Fix. in Thes. T. I. 832. Quae restant syllabae paragogicae $\overline{\sigma\epsilon}$, $\overline{\zeta\epsilon}$ et $\overline{\delta\epsilon}$, earum duae in usu obviae sed a pleonasmō illo se junctae sunt; tertiam poetae extrinsecus auxerunt: *μετὰ νῆάδε* Apollon. IV. 1768. et *ποταμῶν οἳ τ' εἰς ἄλαδε προρέουσι* Od. X. 351. ut Aristarchus quidem scripsit a Zenodoto dissentiens. Hoc attigit Eustathius 1661, 53. *ἐν τῇ εἰς ἄλαδε περιττῶς κεῖται ἢ τὸ εἰς ἢ τὸ δέ διὰ τὸ ἐκ παραλλήλου κεῖσθαι ὡς τὸ ὄνδε δόμονδε*, quod genus accusativos plerique epectasi auctos putant. — *Μᾶλλον* sive dorice *μάλιον* si ad *θάσσον, βάσσον* referimus, adjectivum videri potest, quo nomine vindicatur *ἐπὶ μᾶλλον* sat antiquis auctoribus vulgatum v. Jacobs. ad Philostr. 668. sed pro *ἐπὶ μάλιστα* Themist. Or. IV. 57. A. *ἐς μάλιστα* (ad Phr. 48.) veteres uno modo *τὰ μάλιστα*, nemo *ἐς μάλα* vel *ἐπὶ μάλα*. *Πάμπαν* etsi ab Apollonio Adv. 569, 10. et aliis adverbium nominatur tamen quia natura substantivum est praepositionem recipit *ἐς πάμπαν*¹⁴⁾. Adjectivi *ἐπιτηδής* nullum vestigium superat praeter neutrum quod propter significationem a Schol. II. I. 142. *ἐπίρρημα ὀνομαστικόν* vocatur; cum hoc autem compositum est *ἐξεπίτηδες*. Componuntur vero etiam quae natura sunt adverbia, sed per parathesin; primum verbalia: *κατὰ συστάδην μάχεσθαι* Theophyl. Sim. Hist. VII. 2, 167. in Excc. Legg. *ἢ κατὰ συστάδην χειρονομία* Heliod. IX. 16. quod reprehendit Coraes p. 302. *τὴν πόλιν ἐς*

13) EM. 25, 12. *τὸ Ἀθήνησι, Θήβησι ὧφειλε χωρὶς τοῦ ἱ γράφεσθαι ἀλλὰ γράφεται σὺν τῇ ἱ διὰ τὸ συνεμπεσεῖν ταῖς τοιαύταις ἰωνικαῖς δοτικαῖς* sed improbat 450, 34. *Θήβησι ὅτε μὲν ἔχει τὴν πρόθεσιν δοτική ἐστίν, ὅτε δὲ χωρὶς αὐτῆς, τότε ἐπίρρημα*.

14) Quod Schneiderus edidit Opp. Cyn. II. 348. *ἀμφαγαπαζόμενοι περὶ δὴ περίπαμπαν ἔχουσι* a Lehrsio emendatum est *περὶ πάμπαν* id est *πάννυ περιέχουσι* sive *περιέπουνσι*. quemadmodum autem Aristophanes *πάννυ πάμπαν* junxit sic ille antecedens *περὶ* id est *περισσῶς* praemisit.

ἄρδην ἐξελεῖν IX. 2, 350. quod idem nove dictum censet; διὰ τοῦ κατ' ἀποιάδην λόγου Olympiod. in Alcib. p. 160. ed. Crenz. et Hermias in Phaedr. 184. Duas praepositiones geminant sed diverso nexu ἐξαναφανδόν homerico et εἰς ἀναφανδόν, quorum illud nihil differt a simplici (ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν) altero Quintus utitur εἰς ἀναφανδόν ἰκέσθαι pro communi εἰς τοῦμχανές ἦκειν praepositione partes suas gnaviter tuente; neque reperitur verbum εἰσαναφαίνω unde derivatum dici possit; sed prius parasyntheton est ab ἐξαναφαίνω ut σιλλέγδην, ἐναλλάγδην etc. v. Diss. III. c. I. §. 2. cui generi Apollonius Adv. 611, 28. applicat ὅπτω ὄβδην καὶ ἐσόβδην similiaque Herodianus cum πλέκω πλέγδην περιπλέγδην componit Mon. 97. ubi cod. ἐς ὄβδην. Et καταμελεῖστί quoque Aratum v. 624. a verbo ficto καταμελεῖζω derivasse Buttmannus censet sed apud Homerum διὰ μελεῖστί ταμῶν scribendum esse assentitur Vossio. Eadem est distinctio paronymorum. Contra eos qui Il. XVI. 548. κατ' ἄκρηθεν (λάβε πένθος) scriberent Herodianus ad probandam Aristarchi lectionem κατὰ κρηθεν affert Hesiodi verba Sc. 7. κατὰ κρηθεν βλεφάρων τ' ἄπο, praetermittens alium hujus poetae locum Th. 574. in quo Codd. et Edd. consentiunt, κατὰ κρηθεν δὲ καλύπτρην κατέσχεθε, praetermisit autem propterea quia hic ἄκρηθεν non minus convenit quam κρηθεν, in altero autem sententiae tenor ita fert ut ante partem (βλέφαρα) nominetur totum (κάρη) idemque apud Suidan Κατακρηθεν ἀπὸ κεφαλῆς praestat scripturae quam Bernhardy e codd. recepit κατὰκρηθεν. In Od. XI. 588. Edd. vett. δένδρεα κατακρηθεν χέε καρπὸν Bekkerus edidit κατὰ κρηθεν, Wolfius minus recte κατὰκρηθεν. nam ἄκρη pro κάρη vix invenitur, neque id persuadet Sch. Od. V. 313. hic κατ' ἄκρης positum esse κατὰ παράλειψιν τῆς κεφαλῆς, multoque minus probati sunt qui Il. XIII. 772. Ἴλιος, ὦλειο κατ' ἄκρης scripserunt κρης μονοσυλλάβως ἐπεὶ καὶ κρηθεν φησί, sed verba medietatis excludit Epim. I. 172. οὐδὲν ἐστὶν εἰς ὥς ἐπίρρημα σύνθετον, μάλιστα δὲ παρὰ πρόθεσιν, ὥστε τὸ ἐπισμυγεῶς δύο δεῖ ποιεῖν μέρη παρελκούσης τῆς ἐπί, quem pleonasmum Herodianus ad Il. IX. 456. et huic

adverbio concedit et paulo post 516. simili ἐπιζαφελῶς· πάλιν παρέλκει ἢ ἐπί. Peccant igitur διαβραχέως, διαταχέως, quod ad Phr. p. 48. rejeci a Schaefero retentum ad Phal. Ep. XC. 283. et similia ad Phr. 247. notata.

Hactenus dictum est de vocabulis quae ab aliis orationis partibus incipiunt, in alias desinunt. Adverbia loci et temporis quae persaepe praepositionum loco cum sui similibus junguntur ἕως ὧς, μέχρι ὧς, μέχρι δεῦρο¹⁵⁾ procul dubio ab omnibus uno eodemque modo scripta et ob eam rem ab Apollonio silentio praetermissa sunt. Neque admonitione egent adverbia qualitatis quae ἐκ παραλλήλου conseruntur λίαν πάνυ Parall. 62. σφόδρα πάνυ Phalar. Ep. II. p. 6. μάλα πάγην Od. XXII. 195. ἄψ ὀπίσω παλινόρσα μεθερπύζει Orph. Lith. 421. δίχα τηλόθι Λέσβου Anth. VII. 376. tritumque illud πάλιν αὖ, εὐθὺς παραχρῆμα. Dubitabile est unum ex tribus dictionibus ambitiosius constructum quod Apollonius commemorat sed ob solum accentum Adv. 566. περισπᾶται τὸ οὐδαμῶς καὶ ἔτι παρ' Ἐπικούρου τὸ ἀμῶς γέ πως σημαῖνον κατὰ τινὰ τρόπον, quod saepe unum accentum habet et pariter quae ab eodem fonte diverso inter se flexu derivata sunt ἀμην-γέπη, ἀμοθενγέποθεν, quibus Grammatici adjiciunt ἀμου-γέπου, ἀμοιγέποι v. Bernhard. ad Suid. s. Ἀμηνγέπη, eamque scripturam alteri praefert Schneiderus ad Civ. T. II. p. 112. et confirmat Zonaras p. 165. ἀμῶς ἐν συνθέσει ἀμωσγέπως. Aliis vero adverbis particula enclitica in diastasi apponitur praecipue iis quae a dispertitivis derivata sunt ἄλλως πως, ἑτέρως πως et auctius ἑτέρως πως διαφύως Aelian. V. H. III. 41. tum etiam adverbis qualitatis θείως πως, ποικίλως πως, μάλα πως, μᾶλλον πως v. Weisk. de Pleon. 170. tertio localibus ἄλλοθεν ποθεν Thuc. I. 35, 3. aliunde alicunde Lucr. V. 523. ὅθεν ποθεν Dio Chr. VII. 240. ὀπόθεν δήποθεν Klotz. ad Devar. II. 423. οὐδαμόθι ἑτέρωθι Herodot. ἄλλοθεν οὐδαμόθεν Demosth. ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ et ἄλλοσέ ποι Plat. pro ποσέ quod non reperi.

15) Ἀνεκᾶς aut sine ullo exemplari fictum aut non ita compositum est ut Erotianus dicit ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκάς.

Si vero supra dictis *μᾶλλον πως*, *ἑτέρως πως* adhibemus dictiones ejusdem potestatis *μᾶλλον τι*, *διαφερόντως τι* Thuc. I. 83, 3. aliaque in vulgus nota nihil probabilius est quam illa eadem conjunctione teneri quae est adverbio cum pronomine indefinito. *Μεγάλως πως* alicubi a me lectum esse non recordor, sive id fortuitum est sive quia pro eo se insinuavit synonymon *μεγάλως τι ὠφέλιμον* Plat. Charm. 171. D. *μεγάλως τι ἐπήνεσε*, Lucian. pro Imagg. §. 19. Hic Jacobitzius, illo loco Stephanus *μεγαλωστί* scripserunt sed videndum ne album calculum errori adjecerint. Apollonius quidem p. 572. hoc et duo ejusdem figurae *νεωστί* et *ἱερωστί* simplicia esse censet similiaque adverbiiis verbalibus in *ἴσσι*, *φρυγιστί*, *δωριστί*, nec tamen ejusdem originis sed ab adverbiiis ducta ἐν προσθέσει τοῦ *τι*, quare ἡλογημένα appellat ¹⁶). Huic autem adstipulatur Buttmannus Gramm. II. 454. tum propter accentum tum quia pronomen *τί* notionem adverbii antecedentis circumscribat et coangustet, quod contrarium esse homerico exemplo *κεῖτο μέγας μεγαλωστί*. Coangustandi vis quomodo pronomini indefinito adscribi possit parum assequor; scripturam ancipitem fuisse probatur etiam Suidae glossa, quam Bernhardy in marginem rejecit, ὥσπερ *μεγάλως καὶ ἀττικῶς μεγαλωστί*, οὕτω καὶ νέως *νεωστί*. Καί ἐστιν ὁμοιον τῷ οὕτω τοι (τι) εἰ καὶ βαρύνεται ἐπεῖνο, et Eust. 1086, 28. τὸ *μεγαλωστί* ἀπὸ τοῦ *μεγάλως* γέγονε πλεονάσαντος τοῦ *τι* ἐπεκτατικῶς ὥς καὶ ἐν τῷ οὕτι, οὕτω τι καὶ τοῖς ὁμοίοις. Sed natura procul dubio quatuor illa medietatis adverbia, quae per syllabas *ωσσι* exeunt, e duabus constant partibus, eoque differunt ab imitativis in *ἴσσι*, quorum diversa origo et longe dispar intellectus. Quin Theognostus ipse Can. 160, 1. haec duo genera non permixte tractat sed unum post alterum. Ac *μεγάλως τι* in sermone attico et communi non aliter quam ut ratio poscit scriptum esse librorum indiciis probatur; quo accedit crebra parenthesis: *ναὸς οὕτω δὴ τι μέγας ὥστε Ῥωμαῖοι μέγαλως δὴ τι θαυμά-*

16) Ἀπλωστί, quod Hermannō ad Aesch. Suppl. 447. in Choeph. 112. pro ἀπλῶς τε reponendum videtur, veteres Grammatici ignorant.

σαντες ἀντιὸν — ἐκάλεσαν Paus. VII. 16, 3. quomodo idem dixit περισσῶς δὴ τι VIII. 9. et Themistius Or. XXI. 302. (248 D.) πάντως δὴ τι, tria autem reliqua vulgo hyphen scripta sunt hoc graviore ratione quia simplicia, quibuscum composita videri possint, non extant; nam νέως EM. 600, 55. ficticium est, ἱερῶς e Plut. V. Lyc. 27. nuper remotum, δημίως prorsus non cognitum. Syntheta accentum individuorum in ἴσσι acceperunt quia haec infinitum quantum exsuperant. Haec agitantibus occurrit adverbii interrogativi cum eodem pronomine copulatio vel interrogativo vel infinito πῶς τί τοῦτι' εἴρηκας et πῶς τι τοῦτο λέγεις in Platonis locis varie scriptis, v. Stallbaum. ad Soph. 261. E. πῶς τι θράσους ἔχομεν Plut. V. Caes. LIV. v. Heindorf. ad Hipp. Maj. T. I. p. 166. Schaefer. ad Plut. Vol. V. 290. Illud Hermannus praefert ad Antig. Praef. p. VI. interrogationem duplicem esse ratus asyndeto vinctam *quid dicis et quomodo dicis* id est quo argumento et quem ad finem. Quae duplicatio sane non infrequens πόθεν μεθέπεις τίνα παρθένον Nonn. I. 118. ἐνθυμείσθαι ὅθεν οἱ διέβη Dem. c. Aristocr. 673, 10. etc. v. ad Aj. p. 484. Sed mihi ut οὕτω τι sic etiam πῶς τι scribendum videtur, a quo perpaulum differunt sub uno accentu scripta ὅπωςτιοῦν et ὅπητιοῦν *aliquapiam*, quae Thomas tribuit Atticis. Postremo, ne quid obliviscamur, idem pronomen leniter inflexum subjungitur adverbio temporali; τὸ ἅττα ἐνίοτε ἐκ τοῦ περιττοῦ προστίθεται — — χελιδὼν πηνίχ' ἅττα φαίνεται καὶ ὀπηνίχ' ἅττα κοπιᾷτ' ὀρχούμενοι Schol. Plat. 107, 37. (371 Bekk.) τὸ ἅττα ἀλόγως παράκειται Sch. Ar. Avv. 1514. Verum hoc missum facimus. Ἀπαξάπλῶς etsi constanter sub uno accentu atque spiritu scribitur, tamen non synthesisi sed parathesi junctum esse inter Grammaticos convenit v. Lehrs. ad Herod. p. 86. In his igitur Apollonii consilia non magnopere desideramus. Sed vellem aliquid addidisset de epallelia praepositionum, quam severiores verborum exactores qui *abusque* et cetera virgula notarunt censoria, pari fastidio rejiciunt ut Pompejus XXIX. 3, 396. *duae*, inquit, *praepositiones non cohaerent*. De hoc genere quae apud Homerum leguntur ἀποπρό,

περιπρό, διαπρό, διέκ, παρέκ, ἀπέκ, editores novissimi receperunt pro disjunctis; qua de re Spitznerus in Excursu XVIII. tam abundanter et explicate dixit ut nihil addendum putem praeter Longini testimonium X. 6. ὁ ποιητὴς τὰς προθέσεις ἀσυνθέτους οὕσας συνηνάγκασε παρὰ φύσιν „ὑπὲκ θανάτοιο“ (φέρονται Il. XV. 628.) quod alibi dicit ὑπεκφέρειν. Longinus igitur quum praepositiones ἀσυνθέτους vocat, cum latinarum artium scriptoribus haud obscure consentit. De epanadiplosi praepositionum ἀμφὶ περί in Diss. de Prosth. VIII. §. 9. not. 44. loquutus sum. Vulgaris dialecti sunt ἐναντι Geopp. I. 14, 1. ἀπέναντι Scymn. v. 587. Diod. etc. ἐξέναντι in V. T. κατέναντι Ὀλυμπίων Lucian. Fugit. §. 1. et Steph. s. Κατάνη, quod librarii aliquoties pro usitato κατέναντα invexerunt v. Spitzner. ad Quint. 84.

His ut facultas tulit explanatis ad disputandum supersunt conjunctiones et interjectiones. Sed jam propemodum vereor ne plerique legentium haec grammaticae, ut cum Alcuino loquar, densitatis spineta excedere gestiant. Neque tamen fore puto qui operam in his rebus insumtam fastidiose aspernetur, totamque quaestionem nullius ad graeci sermonis cognitionem momenti esse putet. Id certe deprecabuntur veteres docti, quorum subtiles de parathesi et synthesis disputationes manifestum faciunt quanto studio varias illas vocabulorum inter se conjunctiones et unius ad alteram relationes scrutati sint. Horum praecepta late diffusa ad ordinem quendam redigere et quoad cum libris nostris conveniant exquirere non intempestivum duxi neque minore cura dignanda quam alia orthographiae et palaeographiae capita.

INDICES.

1. Index Graecus.

A.

α vocalis significationes p. 29.
α ablativum p. 36.
α copulativum p. 41.
α formativum p. 35.
α intentivum rejicitur p. 32—36.
α paremphaticum p. 36.
α privativi significationes p. 209.
α privativum et δυσ p. 199.
α privativum cum certis nominibus
 non componitur p. 213.
α fluxum in propriis p. 26.
α ter quater repetitum p. 16.
α ante ρη breve p. 493.
α et ο copulativum p. 362.
α pro ἀπό p. 37 sq.
α pro ο in composit. p. 369.
α pro πρῶτος p. 43.
ἀάαιον p. 193.
ἀάθι p. 43.
ἀάπλετος p. 20.
ἄαπιος p. 390. et not.
ἀάσπειτος p. 20.
ἀάσχετος p. 20. 33.
ἀβλεμέως, ἀβλεμές p. 512. 513.
ἀβλητήρ p. 42. not.
ἀβληχρός p. 31.
ἀβολήτωρ p. 42. not.
ἀβολήτωρ, ἀβλητήρ p. 297.
ἄβολος, ἀπληγίς p. 44.
Ἀβύλη, Ἀλύβη p. 511.
ἀβυσσός p. 31. 32.
ἀγαθοδαίμων p. 564.
Ἀγάλασσος, Σαγάλασσος p. 120.
ἄγαν in composit. p. 594.
ἀγαπτερέως p. 39.

ἀγαυρός, γαῦρος p. 17.
ἀγήοχα p. 476.
ἀγινέμεναι p. 268.
ἄγκαθεν p. 253.
ἄγκλος p. 323.
ἄγκρατος, ἀνάκρατος p. 595.
ἀγκύλος, ζάγκλον p. 100.
Ἀγλαυρος, ἄγραυλος p. 515.
ἄγλῖς, γελγίς p. 95.
ἀγρηνόν, γρῆνον p. 26.
ἀγχάσχω p. 229.
ἄγχος, ἐναγχος p. 617.
ἄδεια p. 242.
ἀδελφεός p. 416.
ἀδένη p. 14. not.
ἄδην p. 624.
ἄδοροι p. 17.
ἄδρυον p. 44.
ἀδρυάς et ἀδρυάς p. 45.
αἶ in composit. p. 590.
αἶδελος, αἶδηλος p. 530.
αἶρω p. 42.
αἶρω, αἰώρα, ἀπήορος caet. p. 481.
αἰλλής p. 35. 345.
ἄεμμα p. 414 sq.
ἄεπιος p. 247.
αἰριώδης, αἰθεριώδης p. 460.
αἰτής, αὔειτής p. 362.
ἄετος, αἰτώσιος p. 24.
ἄζομαι, χάζομαι p. 138.
ἀθρόος p. 45.
Ἀθοῖος, Ἀκραθοῖος p. 447.
ἀθῶος, ἀθῶος, ἀθῶϊος p. 440.
αι pro ο in composit. p. 364. 369.
αἶα, γαῖα p. 91 sq. 109.
αἰγυπιός, γύψ p. 87.
αἰδέο imperat. p. 273 sq.

αἰδῆλος p. 363. 468.
 αἰδῆλος, αἰδέεσθαι p. 530.
 αἰδῆς p. 345.
 αἰέλουρος p. 414.
 αἰζῆτος p. 439.
 αἰζῆτος p. 88. 439.
 αἰθεριώδης, αἰετιώδης p. 460.
 Αἰθόπιος p. 286.
 αἰθύνειν, θίσσειν p. 88.
 αἵμων, δαίμων p. 96.
 αἰνόθεν αἰνῶς p. 178. not.
 αἰνυμαι, καίνυμαι p. 104.
 αἰπλος p. 364.
 αἶρεο p. 274.
 αἶσα p. 99.
 αἰσυητής p. 385.
 Αἰσὺλη, Φαισὺλη p. 136.
 Αἰσίμη, Σύμη p. 88.
 αἰσχροκερδής etc. p. 420.
 Αἰτώλιος, Αἰτωλός p. 439.
 αἰφνης p. 222.
 αἰψηρός, λαιψηρός p. 109.
 αἰψηρός, ψαρός p. 88.
 ἄκασκα p. 166.
 ἄκαχμένος p. 187.
 ἄκῶν, ἀκὴν p. 415.
 ἀκηδής, ἀκήδεια p. 35.
 ἄκην p. 624.
 ἀκηχέδαιται p. 486.
 Ἀκιδάλια p. 25.
 ἀκίναγμα p. 20.
 ἀκκός, maccus p. 113.
 ἀκλεές p. 264.
 ἀκληεῖς, ἀκλῆες p. 265.
 ἀκμήν p. 624.
 ἄκολος, κόλος p. 27.
 ἀκραγγές p. 36.
 Ἀκραθοῖος, Ἀθοῖος p. 447.
 ἀκραιφνής p. 392.
 ἀκρόιτος p. 33.
 ἀκροχερσίτης p. 505.
 ἀκτηρίς p. 505.
 ἀλγεινός, ἀλεγεινός p. 414.
 ἀλέγω p. 40.

ἄλεις p. 266.
 ἄλεια, λίπα p. 21.
 ἄλευρον, μάλευρον p. 112.
 ἄλεός, παλεός p. 116.
 ἄλημα, πάλημα p. 118.
 ἄλητα p. 231.
 Ἀλθαμένης p. 360.
 ἄλκας, ἄλεις p. 408.
 ἄλιβρός p. 298.
 ἄλινδεσθαι p. 27.
 ἄλινδῶ, κυλινδῶ p. 106.
 ἄλιοιρεφής p. 476.
 ἄλιόφρων p. 305.
 ἄλίπεδον p. 310 sq. et not.
 Ἀλκμάν p. 278.
 ἄλλῃς p. 343.
 ἄλλη p. 344.
 ἄλληγάλλως p. 582.
 Ἀλμυδησσός, Σαλμυδησσός p. 12.
 ἄλουργιαῖος p. 458.
 ἄλυβάζειν p. 40.
 Ἀλύβη, Ἀβύλη p. 511.
 ἄλυκρός, θαλυκρός, spiritus p. 101.
 ἄλυκτιών p. 521.
 ἄλυσις p. 45.
 ἄμα, θαμά p. 101.
 ἄμαθος, ψάμαθος p. 139.
 ἄμάχις p. 293.
 ἄμαλόν, μαλόν p. 18.
 ἄμαλός, ἀμαλοῦν p. 325.
 ἄμάνδαλος p. 515.
 ἀμανδαλοῦν p. 515.
 ἄμᾶρα, Καμαρίνα p. 107.
 ἄμαρτίνοος p. 371.
 ἄμάρτιον p. 331.
 ἄματροχιή p. 365.
 ἄμβιξ, βῖχος p. 141.
 ἀμβλῶσαι p. 325.
 ἄμβων p. 229.
 Ἀμεινίας p. 349.
 ἀμείρω, ἀμέρδω p. 37.
 ἀμείρω, ἰμείρω, ὁμείρω p. 72.
 Ἀμελησαγόρας p. 26.
 ἄμεναι p. 384.

ἄλπητος p. 135.
 ἄμῶς etc. p. 629.
 ἰός p. 515.
 ι, meje e p. 79.
 ἄλῳεις p. 19.
 ς, ψάμμος p. 139.
 θυότης p. 472.
 ἱμα, μύργμα p. 79.
 ἰός, μόργος p. 22.
 ἱεις p. 72.
 εἶν p. 37.
 p. 44.
 ὑμός etc. p. 393.
 κκεῖν p. 37.
 ον p. 244.
 ἰός, ἄμαυρός p. 22.
 ι, μύνη p. 19.
 ς, ἄναυρος p. 21.
 ἰρός p. 227.
 p. 67.
 πῆ p. 192. not.
 ρης p. 230.
 ἰον p. 387.
 ἰρειος p. 230.
 ον p. 290.
 ρεύς p. 360.
 οτο α privativo p. 193. j
 ς p. 603.
 ον p. 597.
 η p. 166.
 ωστον p. 193. not. 195.
 ος, ἀνέεδνος p. 194.
 ρ p. 597.
 ον p. 596. et not.
 ς p. 195.
 ρος p. 195.
 αιστος p. 195.
 υξίς p. 436. 482.
 στος p. 193. 195.
 ς, ἄμυρος p. 21.
 οκτος p. 195.
 ιτος, ἄγκρατος p. 595.
 όθυμος p. 465.
 φύντης p. 474.

ἀνεκάς p. 629. not.
 ἀνέπαλιτο p. 118.
 ἀνήγκακα p. 520.
 ἀνήγρετος p. 29.
 ἀνηρίτης p. 19.
 ἄνηστις p. 28.
 ἀνθῶν p. 604. not.
 ἀνθιέων p. 256. not.
 Ἄννακος, Νάννακος p. 16.
 ἀννέφελος p. 192.
 ἄντια p. 267.
 ἀντιευπείσεται p. 605.
 ἄντιην p. 625.
 ἀντιπέρα p. 624.
 ἄντιλος p. 36.
 ἄνω, ἀνύω p. 324.
 ἄνωχθι p. 331.
 Ἄξος, Ὀαξος p. 85.
 ἄοζος, ὄζος p. 20.
 ἄορ, ὄαρ p. 517.
 Ἄπαισός p. 25.
 ἀπάλλειν p. 71.
 ἄπαξ p. 293.
 ἀπαξάπαν p. 582.
 ἄπας, ἄπαξ p. 43.
 ἀπειλήτην p. 378.
 ἀπέλεθρον p. 245.
 ἀπηλεγής p. 434.
 ἀπήνη, καπάνη p. 105.
 ἀπηῦρα p. 378.
 ἄπλειτον p. 245.
 ἄπλειτος, ἄπλητος p. 236.
 ἀπληγίς, ἄβολος p. 44.
 ἀπλουῖς p. 44.
 ἀπλωσιτί p. 630. not.
 ἀπό cum ᾱ conjunctum p. 38.
 ἀπό pro ᾱ privativo p. 39.
 ἀπό privativum in composit. p.
 206 sq.
 ἀπ' ἐχθές p. 620.
 ἀποδίς p. 619. 621.
 ἀποδράσκω p. 190.
 ἀποκάτω p. 620.
 ἀποκοπή et συγκοπή confusa p. 186.

Ἀπολλώδωρος etc. p. 365. et not.
 ἀπόματος p. 208.
 ἀπόπροθεν, πρόθεν p. 314. not.
 ἀποστιπάζειν p. 132.
 ἀπότιμος pro ἄτιμος etc. p. 40.
 ἀποτρίς p. 621.
 ἀποψέ p. 619 sq.
 ἀπτερέως p. 39. 419.
 ἄπτερος p. 38. et not.
 ἀπτερύονται p. 39.
 ἄπιω, ἱπιω, ἰάπιω p. 404 sq.
 ἀραιός p. 21.
 ἀραρωῖτες p. 535.
 ἀράσσειν, ῥάσσειν, ῥήσσειν p. 41.
 Ἀργαφίη, Γαργαφίη p. 93.
 ἀργειφόντης p. 473 sq.
 Ἀργεόθεν p. 253.
 Ἀργης, Cyclops p. 15. not.
 ἀργιβόειος etc. p. 465.
 ἀργιόδους p. 464.
 ἀργυπνία p. 506.
 ἀργῶος p. 452.
 ἄρδα, δαρδαίνω p. 100.
 ἀρειά p. 429.
 Ἀρείας πόρος p. 547.
 ἀρειθύσανος p. 341.
 Ἀρειόπαγος p. 564. not.
 ἄρί, ἑρί p. 206.
 ἀριστύς, ἑαριστίς p. 85.
 ἀρνειός p. 430.
 ἀρνέων p. 424.
 ἀρνός p. 328.
 ἀρόμεναι p. 268.
 ἀρπάλιμος, καρπάλιμος p. 105.
 ἀρπεδόεις p. 144.
 ἀρπίδες p. 493.
 ἄρπυς p. 493.
 Ἀρτεμόκληα p. 365.
 ἄρχε – et ἄρχι – in composit. p. 368.
 ἀρχεσίμολπος p. 482.
 ἀρχέστατος p. 337.
 ἄρχμενος p. 187. 322.
 ἄρω, φαρῶ p. 135.
 ἀσβόλη, ψόλος p. 491.

ἀσηκόρος p. 181.
 ἀσκαίρω p. 14.
 ἀσκαλαβώτης p. 142.
 ἀσκαμωνία, σκαμωνία p. 13 sq.
 ἀσκάντης p. 127 sq.
 ἀσκάντης, σκάνθης p. 26.
 ἄσχιος p. 34.
 Ἀσκληπίδαι p. 224.
 ἀσκληλιάζειν p. 14.
 ἀσπάλαθος p. 15.
 ἀσπάλαξ p. 15.
 ἄσπαλον p. 15.
 ἀσπαλία p. 338.
 ἄσπειτος p. 309.
 ἀσπιδίτης, ἀσπιδιώτης p. 479.
 ἀσπίνθιον p. 491.
 ἄσπληνον p. 15.
 ἄσσιον p. 469.
 Ἀσσυρία, Συρία p. 25.
 Ἀσσύριος, Σύριος p. 447.
 ἀστεροπή et στεροπή p. 40.
 ἀστισμός, ἀστεῖσμός p. 252.
 ἀστράβη p. 15.
 ἀστιρῶος p. 451.
 ἀστιυφελίζειν p. 16. 17.
 ἀσφάραγος, σφάραγος p. 15.
 ἀσφάραγος p. 124.
 ἀσφοδελὸς λειμών p. 560.
 Ἀταβύριον, Tabor p. 25.
 ἀτάλλειν p. 142.
 Ἀταρπώ p. 492.
 ἀταρτηρός p. 162.
 ἄτερπνος p. 326.
 ἀτιτάλλω p. 162.
 Ἀτλαγενής p. 391.
 ἄτλας, telamo p. 36.
 ἀτμεύειν p. 357.
 ἀτραπός p. 38.
 ἀτρέα, ἀτρήες p. 265.
 Ἀτρεύς, Ὀτρεύς, ὕτρηρός p. 81.
 ἄττια p. 142.
 αὐ et βαῦ p. 89.
 αὐαλέος, καναλέος, πηλός p. 107.
 αὐδήτην p. 378.

, δαύειν p. 99.
 σαν p. 592.
 ειν p. 41.
 ε, ἀετής p. 362.
 , βώλαξ p. 89.
 , καυλός p. 103.
 νία, Καυλωνία p. 103.
 p. 104.
 ντης p. 303.
 ράτωρ p. 351.
 ια, καύχημα p. 106.
 λαύω p. 73.
 ις p. 415.
 κα p. 480.
 ξ p. 207.
 σμός p. 21.
 ; p. 247.
 p. 222.
 η p. 424.
 ζειν p. 523.
 ιω, λαφύσσω p. 109.
 pro ἀφύσσω p. 39.
 ες p. 422.
 ῖος, Ἀχελῷος, Ἀχελῷος, Ἀχε-
 ῳῖος p. 454 sq.
 ῖς p. 5.
 p. 73. not.
 λάχνη p. 111. et not.
 ε, ἀχρής p. 266.
 p. 315.
 μέχρως p. 113.
 ῖς p. 505.
 ιος p. 34. 201.
 ῶς p. 419.
 ῖος p. 317.
 κων p. 230.
 , ὠρος p. 70.

B.

rtum p. 325.
 ειν p. 170.
 ρας p. 166.

βάκινος p. 166.
 βάκχος, λακχή p. 103.
 βάλε, ἄβαλε p. 23.
 βαλήν, βλήνος p. 221.
 βαλλίζειν p. 90.
 βάλτη, ἄλσος p. 91.
 βαμβαίνω p. 175.
 βάνανσος p. 524.
 βαράγchia p. 404.
 βάραγχος p. 403.
 βάραβαρος p. 171.
 βαρουλκός p. 326.
 βασιλῖς, βασιληῖς p. 327.
 βασκαρίζειν p. 148.
 βάσκη ἔθι p. 179.
 βάστραχος p. 148.
 βαῦ et αῦ p. 89.
 βέβαιος p. 164.
 βέβαμεν etc. p. 380.
 βεβρώθω p. 176.
 βέθρον, βάραθρον p. 350.
 βελτός p. 501.
 Βερνίκη, Veronica p. 314.
 βέρνιξ, vernix p. 314.
 βίη, ἴς p. 89.
 βῖχος, ἄμβιξ p. 141.
 βίξ, φῖξ p. 123.
 βιοπλανές p. 264. 266.
 βλάξ p. 220.
 βλεῖν p. 246.
 βλεῖς p. 381.
 βλεμεαίνω, βρεμεαίνω p. 418.
 βλήμενος p. 186.
 Βλίαρος, Μεμβλίαρος p. 147.
 βλίζω p. 245.
 βοεικός p. 223.
 βοίδιον p. 457.
 βολίδιον p. 463.
 βόλιμος, μόλιβος p. 515.
 βόλος, ὀβελός p. 84.
 Βοόσουρα p. 554.
 Βοός πόρος p. 554.
 βορέας, βορῶας p. 252.
 βορειγόνος p. 474. not.

βορεινός p. 255.
 Βορειόνεω α Βορειόνης p. 484.
 βόρμος, βρῶμος p. 499.
 βοσί p. 259.
 βοτρυδόν p. 332.
 βοῦ particula in composit. p. 203.
 βοῦχος p. 335.
 βουλιαῖος p. 458.
 βούπαις, βουγέρων p. 204.
 βουπελάτης p. 118.
 Βουπράσιον p. 244.
 βοῦς, mulier p. 204. not.
 βουσκαφεῖν δικέλλη p. 205.
 βράδιστος p. 496.
 βρεμεαίνω, βλεμεαίνω p. 418.
 βρί p. 201.
 Βριάρηο p. 346.
 βρόταχος p. 507.
 βρύω, ὄμβρος p. 83.
 βυκινίζειν, βυκάνη p. 72.
 βώσεσθε p. 276.

Γ.

γ̄ a latinis omissum p. 95.
 γαῖα, αῖα p. 91 sq. 109.
 γάγγραινα p. 164.
 γαλόω p. 471.
 Γαργαφίη, Ἀργαφίη p. 93.
 γάρσανα, τάρσανα p. 494.
 γαῦρος, ἀγανρός p. 17.
 γδοῦπος p. 93.
 γέα p. 529.
 γέγειος p. 167 sq.
 γεγός p. 223.
 γέγωνα p. 188.
 γειτνιῶ p. 301.
 γέλα, ἔλη, ἥελιος p. 414.
 γέλαν p. 379.
 γελγίς, ἀγλίς p. 95.
 Γέλωος p. 456.
 γεμέωσι p. 426.
 γενή p. 417.

γέρα p. 232.
 γεροντέων p. 424.
 γήδιον p. 281. 449. 463.
 γήϊος p. 449.
 γήρας p. 383.
 γήτης, γήτης p. 283. et not.
 γίννος, ὄγιννος p. 92.
 γίς p. 168.
 γλακτοφάγος p. 223. et not.
 γλάξ p. 223.
 γλάμος p. 94. et not.
 γλαμυρός, λαμυρός p. 93.
 γλία, γλωῶς, γλίσχρος p. 93.
 γλί p. 200.
 γλίχων p. 93.
 γλοιιάζειν p. 239.
 γνής, Ἰγνης p. 73.
 γνύξ, γνύπεσος p. 294.
 γόγγρος p. 170.
 γογγρύζω p. 173.
 Γόννοι, γόννα p. 294.
 γόνυ, ἰγνύα p. 77.
 γουνός, γόνυος p. 525.
 γράδιον p. 281. 463.
 γραῖα, γραῖα p. 239.
 Γραῖα, Τανάγρα p. 147.
 γρήγορος p. 53.
 γρηῖνον, ἀγρηνόν p. 26.
 γριῖνος p. 94.
 γρυνός p. 240.
 γρυπός, ῥυβός p. 95.
 γυναιμανής p. 364. 473.
 γύψ, αἰγυπιός p. 87.
 γωνοειδής p. 288.

Δ.

δ̄ interpositum p. 97.
 δά, δάς, δαφεινός p. 202.
 δαῖ p. 375 sq.
 δαῖχτάμενος p. 557.
 δάκρυον p. 224.
 δαλῖς, ἡλός, ἡλίθιος p. 101.

- δαίμων, αἰμων p. 96.
 δαΐφρων p. 370.
 δάν, δοάν p. 470.
 δανδαίνω p. 181.
 δαρδαίνω, ἄρδα p. 100.
 δαρειχός p. 225. et not.
 δάσχιος p. 202. 326.
 δασπλής p. 202.
 δαύειν, αὐαίν p. 99.
 δαιφρυνεός p. 416.
 δέα p. 260.
 δέσται p. 186.
 δέγμενος, δέχμενος, δέχθαι p. 186.
 δεδήμην p. 426.
 δεδίατε p. 407. et not.
 δέδοιγμεν p. 233.
 δεεινός p. 242.
 δειδόμεν p. 234. 272.
 δειέλη p. 518.
 δεικέ, δευκέ, δεικηλον p. 98.
 δελη, εἴλη p. 98.
 δελη, δειτελος p. 414.
 δεῖν p. 475.
 δέλπνειας p. 385.
 δείς, δέν p. 98.
 δελαστρεύς p. 249.
 δέλετρον, κέλετρον p. 248.
 δένδρεον p. 417.
 δέπα p. 232.
 δερασιονέδη p. 411.
 δευκαλίδης p. 392.
 δέχεται p. 187.
 δῆ pro δέη p. 243.
 δῆ, ἦδη p. 69.
 δῆτων p. 305. not.
 Δημάδης p. 254.
 Δημήτηρ p. 559.
 διά, ζά p. 202.
 διαβολία p. 141.
 διαδηκῶος p. 456.
 διαλίνειν, λαίνειν p. 99.
 διάπικς, δές p. 388.
 διάκονος, κορεῖν p. 141.
 διαμελεῖσσι p. 628.
 διαμπαῖς p. 229. not.
 διαμπερές p. 229. 244.
 διαπαντός p. 599. et not.
 διδεῖναι, διδοῦναι p. 157.
 διδοάμεν p. 407.
 διδράσκω pro ἀποδιδράσκω p. 146.
 διδυμάων p. 408.
 δίδω p. 170.
 διδώσω p. 158.
 διερός, ιερός p. 96.
 διέφρασαι p. 496.
 διητανός p. 435.
 δικλῆς p. 327.
 δίχρος p. 300.
 δίχροος p. 505.
 δίλαξ p. 99.
 δικώρυγος, διαώρυγος etc. p. 303.
 διόλου p. 578.
 διονυσικλῆς p. 466.
 διότι, καθότι p. 604.
 διπλός p. 299.
 δίπολος p. 297.
 διςθανής p. 583.
 διχόμενι p. 376.
 δίρυμον, ἱρυον p. 98.
 διωκή, ἰωκή p. 97.
 δμήτρα p. 341.
 δμωός, ὁ p. 472.
 δμωός, δμώς p. 302.
 δνοπαλίζειν p. 182. 295.
 δοάν, δάν p. 470.
 δοάδιξ p. 172.
 δορυξός p. 317.
 δοτικοφανῆ p. 467.
 δουρός, δόρυος p. 525.
 δρατιά p. 493.
 δρία p. 260.
 δρίφος p. 507.
 δρομέσι p. 259.
 δρομιάμφιον p. 539.
 δρύπειν p. 327.
 δυνατεῖν pro εὐδυνατεῖν p. 146 sq.
 δύο δύο p. 603.
 δυοκαίδεκα p. 573.

$\overline{\delta\upsilon\varsigma}$ pro α privativo p. 199.

$\delta\upsilon\varsigma\acute{\alpha}\pi\iota\sigma\tau\omicron\varsigma$ p. 194.

$\delta\upsilon\varsigma\beta\acute{\eta}\rho\eta\varsigma$ p. 353.

$\delta\upsilon\varsigma\beta\rho\acute{\alpha}\kappa\alpha\nu\omicron\varsigma$ p. 493.

$\delta\upsilon\varsigma\eta\beta\omicron\lambda\omicron\varsigma$ p. 435.

$\delta\upsilon\varsigma\kappa\lambda\acute{\epsilon}\alpha$, $\delta\upsilon\varsigma\kappa\lambda\epsilon\acute{\upsilon}\varsigma$ p. 263.

$\delta\upsilon\varsigma\kappa\lambda\acute{\eta}\varsigma$ p. 242.

$\delta\upsilon\varsigma\pi\omicron\nu\acute{\eta}\varsigma$ p. 423.

$\delta\upsilon\varsigma\tau\acute{\eta}\nu$ p. 354.

$\delta\upsilon\varsigma\phi\rho\acute{\omicron}\nu\eta$ p. 423.

$\delta\upsilon\omega\kappa\alpha\iota\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\acute{\iota}\pi\eta\chi\upsilon$ p. 586.

$\delta\acute{\omega}\delta\epsilon\kappa\alpha$ p. 327.

$\delta\acute{\omega}\mu\alpha$ p. 348.

E.

$\overline{\epsilon}$ pro \overline{o} in composit. p. 109.

$\xi\alpha\gamma\mu\alpha$ p. 59.

$\xi\alpha\delta\epsilon$, $\xi\acute{\alpha}\gamma\eta$, $\xi\acute{\alpha}\lambda\eta$, $\xi\acute{\alpha}\phi\theta\eta$ etc. p. 56.

$\xi\acute{\alpha}\phi\theta\eta$ p. 71.

$\xi\beta\alpha\nu$, $\xi\sigma\tau\alpha\nu$ etc. p. 379.

$\xi\beta\acute{\iota}\omega\nu$ p. 379.

$\xi\gamma\gamma\epsilon\iota\tau\acute{\omicron}\nu\omega\nu$ p. 598.

$\xi\gamma\gamma\acute{\upsilon}\varsigma$ p. 143.

$\xi\gamma\kappa\alpha\sigma\iota$ p. 374.

$\xi\gamma\mu\epsilon\nu$ p. 268.

$\xi\gamma\nu\omicron\nu$, $\xi\gamma\nu\omega\nu$ p. 379.

$\xi\gamma\rho\eta\gamma\omicron\rho\theta\acute{\epsilon}\nu\alpha\iota$ p. 384.

$\xi\gamma\chi\epsilon\acute{\iota}\beta\rho\omicron\mu\omicron\varsigma$ p. 468.

$\xi\gamma\chi\acute{\eta}\varsigma$ pro $\xi\gamma\chi\acute{\epsilon}\eta\varsigma$ p. 244.

$\xi\gamma\chi\rho\acute{\omega}$ p. 598.

$\xi\delta\epsilon\acute{\iota}\delta\iota\sigma\alpha\nu$ p. 341.

$\xi\delta\acute{\eta}\delta\omicron\kappa\alpha$ p. 485.

$\xi\delta\eta\sigma\epsilon$ pro $\xi\delta\acute{\epsilon}\eta\sigma\epsilon$ p. 243.

$\xi\delta\iota\delta\omicron\nu$ p. 170. 379.

$\xi\delta\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ p. 268.

$\xi\delta\nu\omicron\nu$ p. 54. 59. 224.

$\xi\delta\omega\delta\acute{\eta}$ p. 164.

$\xi\epsilon$ de acc. p. 60. 61.

$\xi\epsilon\iota\pi\epsilon$, $\xi\epsilon\iota\chi\epsilon$ p. 57.

$\xi\acute{\epsilon}\rho\gamma\epsilon\iota$, $\xi\epsilon\rho\tau\omicron$ etc. p. 56.

$\xi\epsilon\iota\varsigma$ p. 60.

$\xi\acute{\epsilon}\sigma\chi\alpha\tau\omicron\varsigma$ p. 62.

$\xi\epsilon\chi\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$ p. 59.

$\xi\acute{\zeta}\acute{\epsilon}\sigma\theta\eta\nu$ p. 382.

$\xi\eta$, $\xi\eta\nu$ p. 61.

$\xi\eta\varsigma$ pronom. p. 61.

$\xi\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega$, $\theta\acute{\epsilon}\lambda\omega$ p. 47.

$\overline{\epsilon\iota}$ ante $\overline{\sigma\chi}$ p. 586.

$\overline{\epsilon\iota}$ non ante $\overline{\sigma\chi}$ p. 57.

$\overline{\epsilon\iota}$ ex $\overline{\epsilon\omicron}$ contractum p. 474.

$\overline{\epsilon\iota}$ pro $\overline{\epsilon}$ et \overline{o} in composit. p. 47.

$\overline{\epsilon\iota\beta\epsilon\iota\nu}$, $\overline{\lambda\epsilon\iota\beta\epsilon\iota\nu}$ p. 108 sq.

$\overline{\epsilon\iota\eta}$ in $\overline{\epsilon\iota}$ contractum p. 331.

$\epsilon\iota\kappa\omicron\sigma\iota\nu\acute{\eta}\rho\iota\tau\alpha$ p. 587.

$\epsilon\iota\lambda\iota\kappa\rho\iota\nu\acute{\eta}\varsigma$ p. 466.

$\epsilon\iota\lambda\acute{\iota}\pi\omicron\upsilon\varsigma$ p. 371.

$\epsilon\iota\lambda\iota\tau\epsilon\nu\acute{\eta}\varsigma$ p. 467.

$\epsilon\iota\lambda\acute{\omicron}\pi\epsilon\delta\omicron\nu$, $\theta\epsilon\iota\lambda\acute{\omicron}\pi\epsilon\delta\omicron\nu$ p. 101.

$\epsilon\iota\mu\alpha\rho\tau\acute{\omicron}\varsigma$ p. 88.

$\epsilon\iota\nu$ pro $\epsilon\iota\eta\nu$ p. 331.

$\epsilon\iota\nu\alpha\iota$, $\iota\tau\epsilon$ p. 517.

$\epsilon\iota\nu\alpha\iota$ et $\theta\epsilon\iota\nu\alpha\iota$ p. 102.

$\epsilon\iota\omicron\varsigma$, $\xi\omega\varsigma$ p. 529.

$\epsilon\iota\rho\epsilon\rho\omicron\varsigma$ p. 176. not.

$\epsilon\iota\rho\eta\nu$, $\mu\epsilon\acute{\iota}\rho\alpha\chi$ p. 114.

$\epsilon\iota\rho\acute{\upsilon}\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ p. 268.

$\epsilon\iota\varsigma$ pro $\mu\acute{\omicron}\nu\omicron\varsigma$ p. 42.

$\epsilon\iota\varsigma$ pro $\tau\acute{\iota}\varsigma$ p. 44.

$\epsilon\iota\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\acute{\alpha}\delta\epsilon$ p. 627.

$\epsilon\iota\varsigma\beta\alpha\iota\nu\omicron\nu$ pro $\xi\varsigma\beta\alpha\iota\nu\omicron\nu$ p. 57.

$\epsilon\iota\sigma\eta$ p. 62.

$\epsilon\iota\sigma\chi\omega$ p. 57.

$\epsilon\iota\varsigma$ $\mu\acute{\alpha}\tau\eta\nu$ p. 625.

$\epsilon\iota\varsigma\acute{o}$ p. 603.

$\epsilon\iota\omega\theta\alpha$ p. 480.

$\xi\acute{\alpha}\delta\omicron\nu\tau\omicron$, $\kappa\epsilon\acute{\alpha}\delta\omicron\nu\tau\omicron$ p. 105.

$\xi\kappa\alpha\tau\acute{\omicron}\mu\beta\eta$ p. 298.

$\xi\kappa\alpha\tau\acute{\omicron}\nu$ pro $\mu\omicron\lambda\acute{\upsilon}$ p. 212.

$\xi\kappa\delta\epsilon\xi\omega\acute{\nu}$ p. 599.

$\xi\kappa\delta\acute{\upsilon}\mu\epsilon\nu$ p. 347.

$\xi\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$, $\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\omicron\varsigma$ p. 48.

$\xi\kappa\acute{\epsilon}\sigma\kappa\epsilon\tau\omicron$ p. 270.

$\xi\kappa\eta\lambda\omicron\varsigma$, $\kappa\eta\lambda\epsilon\acute{\iota}\nu$ p. 54.

$\xi\kappa\lambda\epsilon\omicron$ p. 223.

$\xi\kappa\lambda\acute{\epsilon}$ an $\xi\kappa\lambda\acute{\epsilon}$ 273.

$\xi\kappa\pi\iota\kappa\rho\omicron\varsigma$ p. 208.

- ἐκποδών p. 597.
 ἐκποθεν p. 613.
 ἐκπροθεν p. 611.
 ἐκτόθεν p. 610.
 ἐλαιθερής p. 364.
 ἐλάχεια, λάχεια p. 51.
 ἐλδω p. 502.
 ἐλειήτης p. 433.
 ἐλεινός p. 255.
 ἐλεοκόπος p. 419.
 ἐλεσπίς p. 52.
 ἐλεύθω, κέλευθος p. 103.
 Ἐλευσίνιος prosod. p. 286.
 ἔλη, εἶλη p. 122.
 ἐληλάδαται p. 486.
 ἐλήλυμεν p. 381.
 ἔλῖα pro ἐλαία p. 9. not.
 ἐλίχρυσος p. 467.
 Ἑλλανικός p. 364.
 Ἑλλης πόνιος etc. p. 545.
 Ἑλλοί, Σελλοί p. 120.
 ἔλκειν, σύρειν, saltare p. 124. not.
 ἔλμα p. 121.
 ἔλος in composit. ἐλειώχρυσος p. 473.
 ἔλουμεν p. 321.
 Ἑλπιδιφόρος p. 468.
 ἔλσαι p. 234.
 ἔμ' αὐτόν p. 576.
 ἔμβραχυ p. 143.
 ἔμμαπεῶς p. 519.
 ἔμμορε p. 502.
 ἔμπας p. 143.
 ἔμπη, ἔμπῃ p. 143, 610.
 ἔμπλεα p. 266.
 ἔμπλην p. 143.
 ἐν Πυθοῖ etc. p. 625 sq.
 ἔναγχος, ἄγχος p. 617.
 ἐνάκῖς, ἐννάκῖς p. 253.
 ἐναντι et composit. p. 632.
 ἐναροκτάντης p. 181.
 ἐναρφόρος p. 304.
 ἐνδεια p. 243.
 ἐνδεκα p. 573.
 ἐνεάκῖς p. 253.
 ἐνέγκω p. 415.
 ἐνενάκοντα p. 503.
 ἐνενήκοντα p. 419.
 ἐνέπειν p. 142.
 ἐνέπω p. 415.
 ἐνερθε, νέρθε p. 49.
 ἐνερος p. 49.
 ἐνέριτερος p. 334.
 ἐνηής p. 532.
 ἐνίοτε p. 606.
 ἐννάς p. 253.
 ἐννέα in composit. p. 253 sq.
 ἐννέα pro πολύ p. 212.
 ἐννήκοντα p. 504.
 ἐννήμαρ p. 254.
 ἐννυός p. 144.
 ἐξ in composit. quid significet p. 207 sq.
 ἐξ οὐρανόθεν p. 613.
 ἐξ ὑπαρχῆς p. 598.
 Ἐξάδιος, Ἐάδιος p. 50.
 ἐξαίφνης p. 222. 624.
 ἐξαιτος p. 349.
 ἐξαλος p. 546. et not.
 ἐξαναφανδόν p. 628.
 ἐξάπαντος p. 518. 599.
 ἐξατράπης p. 144.
 ἐξαυτῆς p. 600.
 ἐξείης p. 431.
 ἐξελεύθερος p. 208.
 ἐξέρυθρον p. 208.
 ἐξέτι p. 617.
 ἐξέτερος p. 144.
 ἐορτή p. 63.
 ἐπαινῆ p. 354.
 ἐπαίτης p. 454.
 ἐπείσιον, ἐπίσειον p. 524.
 ἐπέπιθμεν p. 321.
 ἐπηγκενίς p. 508.
 ἐπηετανός p. 435.
 ἐπητανίς p. 435.
 ἐπητήs p. 483.
 ἐπὶ μᾶλλον p. 627.
 ἐπίβδαι p. 223.

ἐπιδησιος p. 373.
 ἐπιπλα p. 297.
 ἐπιπλώς p. 384.
 ἐπιπολῆς p. 598.
 ἐπισμυγερός p. 628.
 ἐπίσφατος p. 123.
 ἐπισχερώ p. 597.
 ἐπισχοῖτες p. 428.
 ἐπίταδε p. 604.
 ἐπιτέλλω, ἐπισιτέλλω p. 131.
 ἐπιτηδές p. 264.
 ἐπλεν p. 246.
 ἐπλων, ἐζων etc. p. 321.
 ἐπραδον p. 496.
 ἐπρεσε p. 499.
 ἐπιά pro πολύ p. 211.
 ἐπταμαι p. 247.
 ἐπτάμυχος p. 211.
 ἐραγίδας p. 116.
 ἐράπεδον, ἐλάπεδον p. 101. not.
 ἐρείχειν, ἐρέχθαι p. 54.
 ἐρεμνός p. 248.
 ἐρεύς p. 313.
 ἐρθυρις p. 291.
 ἐρί, ἀρί p. 206.
 ἐρί, περί p. 118.
 ἐρίνειος p. 531.
 ἐρινεός, ἐρινός p. 251.
 ἐριπόλος p. 304.
 ἐρμα p. 338.
 ἐρύσιμον, ῥύσιμον p. 51.
 ἐρωή, ῥέω p. 53.
 ἐρύω, ῥύω p. 49.
 ἐρφος, τέρφος p. 135.
 ἐρωδιός p. 51. et not.
 ἐρυσίπτολις p. 49.
 ἐρπεδόεις p. 144.
 ἐρπτόν p. 247.
 ἐρώεις p. 352.
 ἔσχε p. 270.
 ἐσόβδην p. 628.
 ἔσσυμαι p. 503.
 ἔσται p. 275.
 ἐστός p. 223.

ἔστε p. 299.
 ἔστρις p. 621.
 ἔσχάρα p. 53.
 ἔτάζω p. 253.
 ἑεός p. 416.
 ἑειμον p. 246.
 ἑιηῦσιος p. 52.
 ἑιός, ἄετος p. 24.
 εὔ in composit. p. 570.
 εὔ pleonasticum in composit. p. 14.
 εὔ omissum in composit. p. 146.
 εὐδαρκής p. 496.
 εὐζωή p. 444.
 εὐηγενής p. 68. 434.
 εὐηπέλεια, εὐωπέλεια p. 480.
 εὐηπελής p. 434.
 εὐκλής p. 242.
 εὐλάκα p. 89.
 εὐμελίω p. 256.
 εὐνάεις p. 344.
 Εὐξαντίδης p. 224.
 εὕξου, εὕρξου p. 316.
 εὐρώεις p. 352.
 Εὐρώτας p. 53.
 εὐγρόνη p. 424.
 ἐγελχυσιζόν p. 310.
 ἐγῶ p. 603.
 ἐχθές, χθές p. 46.
 ἔχμενος p. 187.
 ἔχων supplendum p. 589.
 ἐωθεῖν p. 58.
 ἔως, ὥς p. 64.

 Z.

ζά, διά, p. 202.
 ζαβλεμής p. 513.
 ζάειν p. 100.
 ζάγκλον, ἀγκύλος p. 100.
 ζαχροῆς p. 342.
 ζάχυτος p. 202.
 ζειαί, ἦα p. 100.
 ζείδωρος p. 304.

ζευγνῦμεν p. 268.
 ζυγνῶσαι p. 185.
 ζῶω p. 170.
 ζωή et ζωός in composit. p. 444.
 ζώιον p. 441 — 444.
 ζωός, ζώς p. 472.
 ζώς p. 301 sq.

H.

η̄ et ω̄ commutatum p. 222.
 η̄ ex ᾱ p. 69.
 η̄ pro ᾱ p. 68.
 η̄ breve p. 261.
 η̄ μειζον της ει p. 70.
 ἥα, ζειαί p. 100.
 ἥβαιός p. 68.
 ἥβολος, ἥβολεῖν p. 42.
 ἥγανον p. 133.
 Ἡγέλοχος p. 372.
 ἥγεο imperativus p. 273.
 ἥθειν pluralis p. 380.
 ἥδη, δῆ p. 69.
 ἥδυμος p. 115.
 ἥειδαι p. 431.
 ἥειδη p. 64.
 ἥειν p. 65.
 ἥέλιος, ἔλη, γέλα p. 414.
 ἥερέθονται p. 65.
 Ἡερίβοια p. 66.
 ἥεριος p. 413.
 ἥην p. 65.
 ἥθειός p. 66 sq.
 ἥϊόεις p. 65 sq.
 ἥϊον p. 71.
 ἥισκω p. 65.
 ἥκα p. 520.
 ἥλα, μῆλα p. 114.
 ἥλέ p. 257.
 Ἡλεῖος p. 355.
 ἥλεός p. 117.
 ἥλιβατος p. 372.
 ἥλογημένα p. 2.

ἥλός, ἥλιθιος, δαλῖς p. 101.
 ἥλύγη p. 68.
 ἥλυθα p. 190.
 ἥμαρ in composit. p. 566.
 ἥμβροτον p. 501.
 ἥμέδιμνος p. 360.
 ἥμερῶος p. 456.
 ἥμι p. 136.
 Ἡμιμαλλόνες p. 69.
 ἥμιφοίνιξ p. 366 sq.
 ἥμισυς, μέσος p. 69.
 ἥμισυ πηγός p. 570.
 ἥμίχοιρος p. 366 sq.
 ἥμος p. 133.
 ἥμύω p. 66.
 ἥν pro ἥσαν p. 379.
 ἥναι p. 384. not.
 ἥνιδε p. 607.
 ἥπεδανός p. 68.
 ἥρα p. 145. 376 sq.
 Ἡρακλίσκος p. 252.
 ἥρως pro ἥρωος p. 317.
 ἥσαν I. persona singularis p. 380.
 ἥσεν p. 234.
 ἥσκε p. 270.
 ἥσμεν, ἥστην p. 341.
 ἥϋς, ἔῆος p. 532.
 ἥϋτε p. 477.
 ἥῶος, ἥοῖος p. 450.

Θ.

θαλυκρός, ἄλυκρός spiritus p. 102.
 θαμιά, ἄμα p. 101.
 θαμυρις p. 101.
 θανέωμεν p. 426.
 θάρσος, θράσος p. 494.
 θάτερος p. 102.
 θαῦμα p. 353.
 θε ectasis p. 613.
 θέειος, θεήϊος p. 414.
 θειλόπεδον, εἰλόπεδον p. 101.
 θεῖναι et εἶναι p. 102.
 θέλυμνον p. 516.

θέλω, λῶ p. 148.
 θεμερός p. 102.
 θεμισκρέων p. 313.
 θέογνις p. 326. not.
 θεοσεχθρία p. 311.
 θεοσκυνεῖν p. 311.
 θεουδής p. 242.
 θεράπνη p. 335.
 θέσκελος p. 309.
 θέσπις p. 309.
 θηρίβορος p. 467.
 θίδραξ p. 507.
 θολός, ὀλός accent. p. 102.
 Θραῖξ p. 342.
 θράττειν p. 219.
 θρήσομαι p. 236.
 θριγκός, στριγκός p. 131.
 θρίζω, θερρίζω p. 245.
 Θρόναξ, Θόρναξ p. 500.
 θρύειν p. 470.
 θυγατέρος p. 258.
 θυηχόος p. 317.
 θύμβρα p. 508.
 θύμμενος p. 188.
 τὸ θύον pro θύος p. 260.
 θυοσκόος p. 311.
 θυργανᾶν p. 501.
 θύρδα p. 227.
 θύσσω, αἰθύσσω p. 88.
 θωιή p. 440.
 Θώμη, Ἰθώμη p. 75.
 Θῶνος p. 292.

I.

ῑ pro η̄ p. 466.
 ῑ pro ο̄ in composit. adjectiv. p. 465.
 ῑ pro ο̄ in composit. verb. p. 371 sq.
 ῑ in composit. adverb. in ῑ p. 291.
 ῑ omissum in composit. nomin. III. declinat. in ος p. 289.
 ῑ subscriptum et adscriptum p. 440 sq.

ῑ breve ante dupl. p. 530.
 ῑ longum et breve nomin. in ιδιον p. 281.
 ἱα, μία p. 112.
 ἱαίνειν, διαίνειν p. 99.
 ἱαιφόνος p. 114.
 ἱακχή, βάκχος p. 103.
 ἱαμνός p. 248.
 ἱάπτω, ἱπτω, ἄπτω p. 404 sq.
 ἱάπτω p. 71.
 ἱαύω, αὔω p. 73.
 Ἰάων p. 230.
 Ἰβυκος p. 72.
 ἱγδη, ληγδος p. 111.
 ἱγγία, uncia p. 43.
 ἱγδη, ληγδος p. 111.
 Ἰγνης, γνής p. 73.
 ἱγνύα, γόνυ p. 77.
 ἰδέω p. 426.
 ἰδμεν p. 233. 268.
 ἱεμεν pro ἱμεν p. 428.
 ἱέναι, κίειν p. 108.
 ἱέναι et ἱέναι confusa p. 272. not.
 ἱερίς p. 327.
 ἱερός, διερός p. 96.
 ἱή, ἰωή p. 478.
 ἱήϊος p. 70.
 ἱήλεμος p. 70.
 ἱθαγενής p. 369.
 Ἰθαιμένης p. 369.
 ἱθυπίων p. 240.
 Ἰθώμη, Θώμη p. 75.
 ἱκμᾶν, λικμᾶν p. 110.
 ἱλλός, σιλλός p. 121.
 Ἰλεύς, Ὀϊλεύς p. 85.
 ἱμάς, μᾶστιξ p. 76.
 ἱματηγός p. 287.
 ἱμελομαι, μελομαι p. 72.
 ἱμελω, ἀμελω, ὀμελω p. 72.
 ἱναι, ἱμεν p. 268.
 Ἰνδῶος p. 452.
 ἱννος, ἱνις p. 92.
 ἱξαι p. 111.
 ἱος, οἶος p. 43.

ιρα p. 413.
 σίδαιϊν p. 470.
 ἱναξ p. 465.
 χαίτης p. 465.
 ;intentivum in composit. p. 204.
 υ κρήνη p. 549.
 η p. 89.
 ῥος, Ἰσιόδωρος p. 308.
 , κιξάλλης p. 107.
 , Ἰσιωρ p. 607.
 ὦ p. 74.
 , ἰξύς, ὀσφύς p. 84.
 p. 107.
 . 358.
 πῖψαι p. 108.
 ψία p. 52.
 , δέψιον p. 98.
 p. 73.
 διωχή p. 97.
 p. 74.

K.

ζειν p. 171.
 νον p. 164.
 λος p. 166.
 ἷς p. 603.
 , διότι p. 604.
 ἔσσα p. 343.
 μαι, αἰνυμαι p. 104.
 τέων p. 257. 504.
 ὠτης p. 142.
 ὠτης, σκαλαβώτης p. 127.
 τός p. 221.
 ἴνικος p. 467.
 θύεσσα p. 353.
 ; in composit. p. 467.
 κσία p. 127.
 κγαθός p. 563.
 ἴκη et simil. p. 467.
 , κόχλος p. 506.
 ῥος p. 125.
 ῖνα, ἀμάρα p. 107.

καμμύω p. 229. 527.
 Κάμων, Σκάμων p. 126.
 καπάνη, ἀπήνη p. 105.
 κάπετος, σκάπετος p. 125.
 κάρ et derivata p. 220.
 κάρητος p. 230.
 καρκαίρω p. 174.
 κάρμορος p. 287.
 Καρνεῖος p. 497.
 κάρνος, Καρνεῖος p. 108.
 καρπάλιμος, ἀρπάλιμος p. 105.
 κάρτιος, κράτιος et derivata p. 492.
 κατὰ συστιάδην et similia p. 627.
 κατάκρηθεν p. 628.
 κατάντην p. 625.
 κατάντηστιν p. 598. 625.
 καταυτόδι etc. p. 612.
 κατεάσσω p. 58. 59.
 κατέναντα p. 284.
 κατένωπα p. 625.
 κατηφής p. 221.
 κατώκαρα p. 589.
 καυάζειν p. 411.
 καυάζειν, σκάζειν p. 128.
 καυλός, αὐλός p. 103.
 Καυλωνία, Αὐλωνία p. 103.
 καύχημα, αὐχημα p. 106.
 κάχληξ, χάλιξ p. 107.
 κεάζω p. 125.
 κέβλη p. 226.
 κεῖ p. 48.
 κεῖμαι p. 189.
 κεῖνος, ἐκεῖνος p. 48.
 κεκάδοντο, ἐκάδοντο p. 105.
 κεκρύφαλος p. 164.
 κεκλήμην p. 426.
 κέκλωμαι p. 156.
 κέκλω p. 246.
 κέκραγμεν p. 234.
 κελαινεφής p. 361. 369.
 κελαινεφές p. 222.
 κέλευθος, ἐλεύθω p. 103.
 κελλός, κελλᾶς p. 117.
 κέλλω p. 79.

- κέλειτρον, δέλειτρον* p. 248.
κέρα p. 232. 260.
Κέρβερος p. 172.
κέρδοπα, χέδροπα p. 505.
κερδῶος p. 45.
κερεία p. 530.
κερχνής p. 342.
κέρχνος, κέγχρος p. 507.
κηδεός p. 249.
κήλεα p. 417.
κηλεῖν, ἔκηλος p. 54.
κηλός, καυαλέος, αὐαλέος p. 107.
κήξ p. 323. 338.
κηρεσσιφόρητος p. 555.
κῆται p. 244.
κητῶος p. 451.
κίδνημι, σκίδνημι p. 125.
κίειν, ἰέναι p. 108.
κιμβάζω, ὑκιμβάζω p. 82.
κίμψαι p. 126.
κινάκης p. 23.
κίνδαξ p. 127.
κιξάλλης, ἰσκός p. 107.
κιοκρανον p. 220.
κίρκος et κρίκος p. 499.
κιχήλη 434.
κιχρήσω p. 158.
κίψαι, ἱψαι p. 108.
κίω, σκιά p. 126.
κλάς p. 383.
κλέα p. 260.
Κλεγένης et simil. p. 312.
Κλεισθένης et simil. p. 475.
κλεός pro κλεοῦς p. 303.
κλεω — pro κλεο — in composit.
 p. 534.
κλησιάζειν p. 150.
κλισιῶν, κλισιέων p. 257.
κλοπιτεύειν p. 514.
κλύβατις p. 295. 477.
κμέλεθρον p. 105.
κνέφας, σκίφος p. 127.
κνίψ, σκνίψ p. 126.
κνύζα, κόνυζα p. 295.
κνώπειτον p. 436.
κόγχος p. 170.
κοῖλος, κώϊλος p. 457.
κοικύλλω p. 160.
κοῖον, κώϊον p. 443.
κολεοῖν p. 469.
κολλυβάτεια p. 295.
κόλος, ἄκαλος p. 27.
κόναρος, χόνδρος p. 406.
κονεῖν, διάκονος p. 141.
κόνις p. 470.
κόνι brevis i p. 292.
κόνυζα, σκόνυζα p. 124.
κοράμβη p. 296.
κόρδαξ, σκορδινᾶσθαι p. 124.
κορδύλη, σκορδύλη p. 126.
κορίανον p. 387.
κόρις pluralis brevis i p. 232.
κόρις, οἶ p. 262.
κόρνοπες, πάρνοπες p. 84.
Κοροπαῖος, Ὀροπαῖος p. 107.
κόρταφος p. 500.
κορυλλίων p. 514.
κόσκινον p. 165.
κόσκυλμα p. 165.
κότραφος p. 507.
κότταβος, ὀτταβος p. 106.
κουτάλη p. 126.
κοχυδεῖν p. 165.
κοχώνη p. 170.
κραῖρα, κέρας p. 240.
κράμβη p. 296.
κράνεια p. 244.
κρανεῖνος p. 251.
κρανίζαι p. 220.
κράνος p. 222.
κρανώσαι p. 220.
Κράπαθος, Κάρπαθος p. 494.
κράς p. 220.
κράσπεδον p. 310.
κραταίγονος p. 306.
κράταιγος p. 392.
κράτωρ p. 351.
κρέα p. 231. 260.

ιον p. 281.
 οόντης p. 312.
 ν p. 221.
 ον p. 247.
 ιεν p. 228.
 η p. 500.
 ς, οαρυόεις p. 81.
 ντα p. 422.
 α p. 244.
 ζω p. 418.
 p. 72.
 ν, τυπεῖν p. 103.
 πρώιρα p. 505.
 τερος p. 255.
 ιρα p. 467.
 adverbium p. 625.
 ω, ἀλινδῶ p. 106.
 προ κύημα p. 327.
 ουρα p. 554.
 : p. 324.
 κιος p. 128.
 α p. 522.
 , ὕβος p. 107.
 , σκώπες p. 124.
 . 472.
 Κώς p. 404.
 n composit. p. 82.

Λ.

τίcula p. 199.
 ι p. 200.
 : p. 298.
 : p. 320.
 ς p. 471.
 ο p. 203. not.
 , λαθρός p. 336.
 ίον p. 333.
 ὄιος p. 433.
 υς p. 200.
 Beck, Pathol.

λαιψηρός, αἰψηρός p. 199.
 λαλάζειν p. 174.
 λαμυρός, γλαμυρός p. 93.
 λαπαδνός p. 18.
 λαπάζειν p. 18.
 λάσκειν, ὕλακεῖν p. 86.
 λατύσσομαι p. 119.
 λαφύσσω, ἀφύσσω p. 109.
 λαχειδής p. 390.
 λαχμός, λάξαι p. 387.
 λάχνη, ἄχνη p. 111. et not.
 λάχεια, ἐλάχεια p. 51.
 λέβινθος p. 52.
 λείβειν, εἰβειν p. 108.
 λειπυρίας, λιπυρίας p. 367.
 λείσιός, ληϊσνός p. 261. not.
 λῆως, λωργός p. 148.
 λέλαθον, λέλαχον p. 153.
 λεπός, φοιός p. 513. 514.
 λέπω, γλύφω p. 95.
 λευκοῖνος p. 283.
 λεχεποῖης p. 109.
 Λεώκοραι p. 550.
 λεωπέτρα p. 201.
 Ληιοῖος p. 450.
 λῆ, λίαν p. 200.
 λιαρός, γλιαρός p. 138.
 Λιβυαφριγενής p. 358.
 λίγδος, ἑγδῆ p. 111.
 λιμῶν, λιμῶν p. 110.
 λίμνη p. 248.
 λίπα, ἄλειφα p. 21.
 λειπῖν in composit. pro α privative
 p. 210.
 λιπεσήνωρ p. 482.
 λιπυρίας p. 200.
 λιχανός, λιχνός p. 225.
 λιωργός p. 200.
 λούται p. 275.
 λύγη p. 68.
 λυγμός p. 150.
 λυκόφως p. 68.
 λυσσομανία p. 161.
 λῶ, θέλω p. 148.

λαΐα p. 377. not.
 λατοῦντα p. 518.

M

μ interpositum p. 192.
 μ interpositum in composit. p. 313.
 μα particula in composit p. 198.
 μάθρα p. 363.
 μαίρειν p. 19.
 μακάριος a χαίρω p. 149.
 μάκελλα p. 199.
 ματερός p. 113.
 μάλευρον, ἄλευρον p. 112.
 μάλιον p. 469.
 μαλκός p. 226.
 μάλλον μάλλον et similia p. 180.
 μαλόν, ἀμαλόν p. 18.
 μαριῶος p. 451.
 μάραγθος p. 129.
 μάραγμα p. 129.
 μαραιπους p. 369.
 μαρτυρεῖν p. 391.
 μάργος p. 198.
 μάργυς p. 350.
 μάρψαι, μαρψέιν p. 494.
 μάσι p. 206.
 μάσιξ, ἱμάς p. 76.
 ματάζω p. 411.
 μάτην p. 624.
 μαῦρος p. 22.
 μαχεούμενος, μαχειόμενος p. 536.
 μαχέοιντο p. 428.
 μαψιλόγος p. 469.
 μεγαλονήπιος p. 567.
 Μεγαλούπολι p. 548.
 μέγας, τό p. 260.
 μέγας μεγαλωστί p. 178.
 μεθεῖμεν p. 517.
 μεῖραξ, εἶρα p. 114.
 μεῖρομαι, ἱμεῖρομαι p. 72.
 μείρω p. 37.

μελαγχρός p. 306.
 μελαγχροΐης, μελαγχρός p. 315.
 μελανθής p. 366.
 μελάντερος p. 334.
 μελέινος, μελίνος p. 283.
 μέλεισθαι p. 428. not.
 μέλιος p. 250.
 μέμβλεται p. 246.
 Μεμβλίαντος, Βλίαντος p. 147.
 μεμνήμην, μεμνήτο p. 425.
 μέμνω p. 157.
 μέρδειν p. 19.
 μέρμερος, μερμήρα p. 169.
 μερμής p. 113.
 μέσαβον p. 298.
 μεσημβρία p. 248.
 μεσόδμη p. 296.
 Μέσση, Μεσσήνη p. 353.
 μεστός p. 352.
 μετὰ νηάδε p. 626.
 μετάθεσις pro enallage p. 491.
 μεταμώνιος p. 349.
 μετεξέτερος p. 144.
 μετονομασῆαι p. 395.
 μέχρως, ἄχρως p. 113.
 Μηκιονίκη p. 465.
 μῆλα, ἦλα p. 114.
 μῆρα, μηρία p. 283 sq.
 μήριγξ, σμήριγξ, μήρινθος p. 129.
 μητέρος, μητρῶν p. 258.
 μητιέτης p. 415.
 Μήτιχος p. 315.
 μία, ἰα p. 112.
 μισαφόνος p. 369.
 μίαν μίαν p. 180. 184.
 μιάνθην p. 381.
 μίλαξ p. 129.
 μίμεο p. 274.
 μίνθος, ὄνθος p. 114.
 Μινώα p. 446.
 Μινώταυρος p. 550.
 μναδάριον p. 281.
 μναΐπιος p. 458.
 μνήμενος p. 188.

μνημίσκομαι p. 536.
 μνημύω p. 141. et not.
 μνήσκομαι p. 190.
 μοιμύλλω p. 160.
 μολγός p. 22.
 μόλιβος, βόλιμος p. 515.
 μόλος, μῶλος p. 113.
 μομβρώ p. 506.
 μονθυλεύω p. 114.
 μόνος pro εἷς p. 43.
 μόνοςσιος p. 250.
 μόνυχος p. 361.
 μορία, μωρία p. 530.
 μόργος, ἀμοργός p. 22.
 μόρφνος p. 113.
 μόσχος, ὄσχος, ὄζος p. 112.
 μόσχος, ταῦρος etc. de hominibus
 p. 204.
 μούκηρος p. 21.
 μοχλός, ὀχεύς p. 112.
 μῦα p. 136.
 μύαξ p. 522.
 μύειν de auribus p. 67.
 μύδιον p. 282.
 μυθέαι, μύθαι p. 272.
 μύλη p. 112.
 μύνη, ἄμυνα p. 19.
 μύραινα, σμύραινα p. 130.
 μύργμα, ἄμοργμα p. 79.
 μυρία μυρία p. 184.
 μυριοντάκις p. 483.
 μύρδα, σμύρνα p. 130.
 μυσπολεῖν p. 313.
 μυστηρικός p. 226.
 μύσφονον p. 547.
 μυτίλη p. 522.
 μῶλωψ, σμῶδιγξ p. 130.
 μῶψ p. 321.

N.

Νάννακος, Ἀννακος p. 16.
 νᾶπυ, σίναπι p. 149.
 ναῦρος, αὔρος p. 104.

νε, νο, νω particulae p. 197.
 νεῖ p. 261.
 Νελλεως, Νειλεύς p. 475. et not.
 νειλῶος, νειλαῖος p. 452.
 νειόθεν p. 373.
 νεῖρα, νεῖρος p. 410.
 νεῖρη p. 337.
 νεκυηδόν p. 332.
 Νεμαῖος, Νεμεαῖος p. 255.
 νένοται p. 330.
 νεογνός p. 298.
 νεοφθίμενος p. 570.
 νέποδες p. 197.
 νέποδες, posteri p. 306.
 νέποδες a νέω p. 314.
 νέρθε, ἐνερθε p. 49.
 νευρέα p. 417.
 νεύς, νεός p. 261.
 νή intentivum p. 201.
 νη et ἄν particulae in composit.
 p. 196.
 νήδυμος p. 115.
 νηλέα p. 264.
 Νηλεύς p. 475.
 νηλής, νηλεής p. 254. et not.
 νηλίτης p. 202.
 νηνέω p. 161.
 νηπεδανός, νήπιος p. 115.
 νηπιάας p. 407.
 Νηρεῖς p. 261.
 νησίλαρχος p. 468.
 νήστις p. 196.
 νῆστις p. 28.
 νητρεκής p. 202.
 νήχυτος p. 201.
 νίφα p. 376.
 νόμα p. 79.
 νόμα, ὄνομα p. 78.
 νοσσός p. 244.
 νόσφι p. 197. 359.
 νουνεχόντως p. 558.
 νόω, gnosco p. 94.
 νύσσω, ὄνυξ p. 84.
 νωγάλια p. 21.

νωδός p. 197.
 νωθρός p. 197.
 νωλεμές p. 197.
 νωλεμέως p. 513.
 νῶροψ p. 197. 205.
 νώψ p. 198.
 νύννιον p. 92. not.

Ξ.

Ξάδιος, Ξεάδιος p. 50.
 ξέστις p. 512.
 ξυνάν, ξυνήων p. 333.
 ξυόεις, ὀξυόεις p. 81.

Ο.

ο̄ et ᾱ commutantur in prosthese p.
 79. 86.
 ο̄ pro ᾠα p. 81.
 ο̄ pro ὁμοῦ p. 86.
 ο̄ interpositum in composit. p. 310.
 ο̄ omissum in composit. p. 303 sq.
 ο̄ omissum in composit. III. decli-
 nat. in ις p. 288.
 Ὀαξος, Ἀξος p. 85.
 ὄαρ, ᾠαρ p. 517.
 ὀαριστύς, ἀριστύς p. 85.
 ὀαριστύς, πάρφασις p. 559.
 ὀβελός, βόλος p. 84.
 Ὀβριαρεῖος p. 79.
 ὀγιννος, γίννος p. 92.
 ὀδεῖνα p. 576.
 ὄζος, ᾠζος p. 20.
 ὄζος, ὄσχος, μόσχος p. 112.
 οη contractum in η p. 296.
 ὄθε, πόθε p. 610.
 οἰ in composit. interpositum p. 483.
 οἰάτειος p. 335.

Οἰδίπους p. 371.
 οἶδμα p. 327.
 οἰήϊον p. 432.
 Οἰλιάδης p. 328.
 Ὀϊλεύς, Πεύς p. 85.
 οἶμα p. 348.
 οἶμαι p. 321.
 οἰοπέδη p. 45.
 οἶος et ἴος p. 43.
 ὄϊς pro οἴς p. 262.
 οἶσθε p. 381.
 οἶσπη p. 323.
 Οἶτυλος, Τύλος p. 89.
 ὀκιμβάζω, κιμβάζω p. 82.
 ὀκορνός p. 84.
 ὀκρίβας p. 466.
 ὀκρυόεις, κρυόεις p. 81.
 ὀλέ p. 299.
 ὀλεθριώδης p. 460.
 ὀλέκρανον p. 360.
 ὀλιγοδέεια p. 243.
 ὀλοσίος p. 456.
 ὀλοσίροχος p. 471.
 ὀλόπτω p. 83.
 ὀλός, θολός accent. p. 102.
 ὀλόσχοινος p. 151.
 ὄλοσχος p. 144.
 ὄλπη p. 502.
 ὄμβρος, σύμβρος p. 121.
 ὄμβρος, βρύω p. 83.
 ὀμείρω, ἀμείρω, ἱμείρω p. 72.
 ὀμόγνιος p. 298.
 Ὀμολώϊος p. 453. 479.
 ὀμύδιον p. 83.
 ὄνειαρ p. 431.
 ὄνθος, μίνθος p. 114.
 ὄνομα, νόμα p. 78.
 ὀνόματα ἐπιρρηματικά p. 626.
 ὄνυξ, νέσσω p. 84.
 ὄνυξ, στόνυξ p. 140.
 ὀξυόεις, ξυόεις p. 81.
 ὀξυρεγμία p. 53.
 ὄοῦ p. 61.
 ὀπιθεν p. 334.

ὀπίστέρος p. 374.
 ὀπόσος et alia relativa pro interro-
 gativis p. 78.
 ὀπιπεύω, ὀπιπτεύω p. 162.
 ὀπτόν, ὀπιητόν p. 247.
 ὀπωπή p. 163.
 ὄραμνος p. 355.
 ὄργή p. 248.
 ὄργυια p. 301.
 ὄρειοκόμος p. 534. not.
 ὄρέσκοος p. 312.
 ὄρεσχωός p. 443.
 ὄρέστερος p. 328.
 ὄρεχθεῖν, ὄρχθεῖν p. 83.
 ὀρχύπτειν p. 362.
 ὄρμασται p. 521.
 ὄρνοσκόπος p. 250.
 ὄροθύνειν p. 181 sq.
 Ὀροπαῖος, Κοροπαῖος p. 107.
 ὄρος in composit. p. 468.
 ὄρος in composit. ὄρειονόμος p. 473.
 ὄρρα p. 580.
 ὄρσοπυλεῖν, ὄρσολυπεῖν p. 511.
 ὄρσύνω p. 470.
 ὄρυμαῖγδος p. 509.
 ὄρχος, χορός etc. p. 508.
 ὄσημέραι, ὄσαῖραι etc. p. 565 sq.
 ὄσκαλεις p. 81.
 ὄσον ὄσον p. 184.
 ὄσπριον, ὄσπρεον p. 250.
 ὄσσε p. 261.
 ὄσιά p. 249.
 ὄσιόν et derivata p. 250.
 ὄσιέον, σιέον p. 81.
 ὄσιεόλογος p. 250.
 ὄστογενής p. 250.
 ὄστιρεον, ὄστιρίτης etc. p. 250.
 ὄσφυς, ισχίον, ἰξύς p. 84.
 ὄτταβος, κότταβος p. 106.
 ὀτέοισι p. 422.
 ὄτις, ὄτινες p. 577.
 ὄτιλος p. 83.
 ὄτιλος, ἄτλας, telamo p. 36.
 ὀτρηρός, τρηρός p. 81.

οὐ pro α privativo p. 210.
 οὐλώ p. 73.
 οὔρεσι pleonastic. p. 555.
 οὔρεσιβώτης p. 556.
 οὔρεσιτέκτων p. 555.
 οὔριλαχος p. 463.
 οὔς, ὄας p. 227.
 ὄφρως, φρονς p. 84.
 ὄχα p. 145.
 ὄχεή, χεία p. 84.
 ὄχεύς, μόχλος p. 112.
 ὄχή, εὐωχεῖσθαι p. 145.
 ὄχή, ὄχεή p. 417.
 ὀψιδύων p. 593.

II.

πάζιον, τοπάζιον p. 149.
 πάθος quid sit p. 6.
 πάθη prosodiarum p. 4.
 πάθη non mutant significationem
 p. 67.
 παιπάλλω p. 166.
 παιφάσσω p. 161.
 Παιών, Παιάν, Παιών p. 327.
 πάλαι in composit. p. 593.
 παλαιφάμενος p. 598.
 πάλημα, ἄλημα p. 118.
 παλεός, ἄλεός p. 116.
 παλεός p. 117.
 πάλι p. 386.
 παλιμμήκης p. 211.
 παλιμπειτές p. 266.
 παλιμπλαγχθεῖς p. 591.
 πάλιν in composit. p. 210. 591.
 παλιρρύμη p. 592.
 πάμπαν p. 178. 393.
 πᾶν in composit. p. 567.
 πᾶν breve p. 580.
 πανῆμαρ p. 566.
 παντάπασι p. 576.
 παπᾶν p. 117.

- παπᾶς, παῖ p. 172.
 παπταίνω, παπταλῶ p. 158.
 παρὰ χρῆμα p. 597.
 παραπολύ p. 601.
 παραυτά p. 605.
 παρδακός p. 119.
 παρείατο p. 408.
 Παρμενίδης p. 229.
 πάρνοπες, κόρνοπες p. 84.
 Παρπανισύς p. 500.
 πασπάλη p. 176.
 πασιτάς, παρασιτάς p. 360.
 πασιτλή p. 510.
 παῦρος, φαῦρος, φαῦλος p. 505.
 παφλάζειν p. 173.
 πάφω p. 123.
 πάχειος p. 373.
 πεῖν p. 275.
 Πειραίτης p. 340.
 πελρινθα p. 513.
 πέλεθος, σπέλεθος p. 122.
 πέλεθρον p. 412.
 πέλειος, πελλᾶς, πέμπελος p. 168.
 πελιαφόνος p. 547.
 πέλω pro πελάζω, πλήσσω p. 236 sq.
 πεμφρηδών p. 174.
 πένω, σπανίς p. 123.
 πεπαγοίην p. 155.
 πεπαρεύσιμος p. 168.
 πέποσθε, πέπασθε p. 382.
 πέπταμαι p. 156.
 πέρ pro περί in composit. p. 290.
 πέραν et composita p. 624.
 πέργυς p. 122.
 πέρι pro περίξ p. 626.
 περί κάτω p. 626.
 περίαμφι p. 177.
 περίαχε p. 290.
 περιέσσευσε p. 527.
 Περίηρος p. 329.
 περικύκλω p. 625 sq.
 πεγιστένεται p. 131.
 περίστια p. 291.
 περιστιῶν p. 443.
 περσύας, πέρσινος p. 323.
 πέσκος p. 512.
 πετεηνός p. 414.
 πεφναία p. 246.
 πέφνω p. 246.
 πηγεσίμαλλος p. 482. 483.
 πηδά p. 390.
 πηλίσκος p. 324.
 πιδήεσσα p. 352.
 πινυτός p. 436.
 πιότατος p. 372.
 πίπας p. 82.
 πιστάκια, ψιττάκια p. 492.
 πιφάυσκω p. 158.
 πλάζω pro πλήσσω etc. p. 237.
 πλαίσιος p. 239. et not.
 πλᾶτις p. 237.
 πλέες p. 377.
 πλέθρον p. 245.
 Πλεισθένης, Πλησθένης p. 474 sq.
 πλῆθρον p. 245.
 πλήθω, πλάθω p. 237.
 πλημμελής p. 223.
 πλήν, πλεῖν p. 143.
 πλήρης p. 339.
 πλόμενος p. 246.
 πλοχμός, πλόκαμος p. 226.
 ποεσιτρόφος et similia p. 483.
 ποιμένιον, ποίμνιον p. 247.
 ποιμνιώτης p. 478.
 ποιπνύω p. 161.
 ποιφύσσω p. 161.
 πόλις pluralis brevi $\bar{\iota}$ p. 232.
 πολιssonόμος p. 313.
 Πόλυβος p. 77.
 πόλυγρος, πόλυπνος p. 326.
 Πολύμνια, πολύμνιος p. 325.
 Πόλυμνις p. 326.
 πολυφθορές p. 423.
 πολχός p. 119. not.
 πορφυρός p. 251 sq. 255.
 πορφυρώτερος p. 255.
 πορφύρω p. 159.
 Ποσειδώνιος θεός p. 439.

ποσσημαρ p. 566.
 ποτή p. 350.
 ποτήτιος p. 375.
 πότνα p. 285.
 πράσω p. 163.
 πρασιά p. 244.
 πρέμνον p. 244.
 πρέβα p. 338.
 πρέσβειρα p. 356.
 πρεσβεῦσαι p. 259.
 πρεσβιστος p. 373.
 πρευμαενής p. 182.
 πρηγοριών p. 296.
 πρήν, πρηών, πρεών p. 432.
 πρύθεν, ἀπόπροθεν p. 314. not.
 πρόσθεις pro πρόσθεις p. 13.
 προθυρία p. 452.
 πρόμος p. 355.
 πρόπιον p. 151.
 προποδών p. 597.
 προπρό p. 176.
 πρόσ cum verbis in parathesi p. 606.
 πρόσσοθεν p. 333.
 προστιών p. 443.
 πρότερος, προτεραῖος p. 409.
 προφρονέως p. 419.
 προφύλαχθε p. 267.
 προχθές p. 621.
 προυμνόν p. 244.
 πρυτανείον p. 322.
 πρυτανεύσαι p. 259.
 πρῶ pro πρό in composit. p. 618.
 πρῶνες p. 471.
 πρωτέρυσι p. 618.
 Πρωτεσλαος p. 482.
 πτερόν p. 244.
 πτέσθαι p. 246.
 πτήσομαι p. 235.
 πτῖλα, τῖλα p. 119.
 πτῖλος p. 83.
 πτόρθος p. 140.
 πτύσχοι p. 52.
 Πτώον p. 442.
 πυκιμηδής p. 363.

πύραθος, σπύραθος p. 122.
 πυραύστις p. 307.
 Πύρκων p. 230.
 πυρώτερος p. 252.
 πύσαι p. 330.
 πυντία p. 523.
 πῶλται p. 272.

P.

ῥ interpositum p. 494.
 ῥά p. 201.
 ῥά, ᾧ p. 29. 497.
 ῥαγέσσει p. 425.
 ῥαδαλός p. 106.
 ῥάδιξ, radix p. 514.
 ῥάδιος p. 449.
 ῥαῖκος p. 93.
 ῥαιστοτύπος p. 365.
 ῥάμνος, ὀρόδαμνος p. 85.
 ῥάχης p. 134.
 ῥάχοι p. 137.
 ῥεῖα, ῥήια p. 377.
 ῥέψω pro ῥρέψω p. 52.
 ῥέω, ῥρωή p. 53.
 ῥήγνυται pro ῥηγνύηται p. 332.
 ῥηῖ, ῥά p. 320 sq.
 ῥηνάς, ἄρνός p. 496.
 ῥήσσειν, ῥάσσειν, ἄράσσειν p. 41.
 ῥίπτασκον p. 378.
 ῥοδάκινα p. 514.
 ῥοῖζασκε p. 378.
 ῥούτος p. 120.
 ῥοχθεῖν, ὀρεχθεῖν p. 83.
 ῥυβός, γρυπός p. 95.
 ῥύσιμον, ῥρύσιμον p. 51.
 ῥύω, ῥρύω p. 49.
 ῥωπήεν p. 345.

Σ.

σ̄ pro σ in composit. p. 309 sq.
 σ̄ interpositum in composit. p. 289.

σ̄ omissum in adverbiiis in θεν p. 314.

σ̄ simplex pro duplici p. 551.

σαβαρίχη p. 514.

σάβυτιος p. 149.

Σαγάλασος, Ἀγάλασος p. 120.

σαθάρυγα p. 149.

σαθάρυγξ, σαθαρύγη p. 21.

σακέςπαλος p. 311.

Σαλμυδησός, Ἀλμυδησός p. 120.

σάλος p. 276.

Σάλπια, Alpes p. 120.

σαμβή p. 120.

σανκός p. 122.

σειασκε p. 269.

σειρά, seria p. 122.

Σελλοί, Ἐλλοί p. 120.

σερός p. 47. et not.

σέσελι, sil p. 168.

σιαγών p. 121.

σίδηρα p. 285.

σιείδης p. 304.

σιλλός, ἰλλός p. 121.

σίναπι, νᾶπυ p. 149.

σίσυμβρον p. 169. et not.

σιτοδεία p. 242.

σιγλός, σιπαλός p. 225.

σχ̄ in parag. p. 166.

σκάζειν, κανάζειν p. 128.

σκάζω, σκιμβός, σκαμβός p. 411.

σκαλαβώτης p. 14.

σκαλαβώτης, καλαβώτης p. 127.

σκαλοβατεῖν p. 127.

σκαμμωνία, ἄσκαμωνία p. 13.

σκάνθης, ἄσκύντης p. 26.

σκάπετος, κάπετος p. 125.

σκαρδαμύσσειν p. 124.

σκέπα p. 232.

σκέπαρον p. 125.

σκειρβόλλειν p. 128.

σκευοιφοριώτης p. 479.

σκηνίπτω p. 432.

σχιὰ a κίω p. 126.

σχίδνημι, κίδνημι p. 125.

σκιμβός, σκαμβός p. 128.

σκιμπρυς, σκαμβός p. 127.

σκιόειν etc. p. 344.

σκίφος, κνέφας p. 127.

σκνίψ, κνίψ p. 126.

σκόλυθρος p. 127.

σκολύπτειν p. 128.

σκον, σκε paragoge p. 378.

σκόφυζα, κόνυζα p. 124.

σκόρδον p. 301.

σκορδύλη, κορδύλη p. 126.

σκορδινᾶσθαι, κόρδαξ p. 124.

σκόρπειος p. 279.

σχύθραξ p. 128.

σχω̄πες, κω̄πες p. 124.

σμαλερός p. 129.

σμαρίλη p. 129.

σμήριγξ, μήριγξ, μήρινθος p. 129.

σμίγω p. 129.

σμογερός p. 129.

σμοιός p. 129.

σμόρδων p. 130.

σμύραικα, μύραινα p. 130.

σμῦς p. 129.

σμώδιγξ, μώλωψ p. 130.

Σουσιγενής p. 466.

σπαλίων, ψαλῖς p. 491.

σπανίς, πένω p. 123.

σπαργανιώτης p. 479.

σπάργανον p. 224.

σπάριτα p. 284.

σπάτον p. 15.

σπέα p. 260.

σπεῖρα, σφαῖρα, σπυρίς p. 122.

σπέϊ p. 261.

σπεκλουῖν p. 123.

σπέλεθος, πέλεθος p. 122.

σπέργουλος p. 122.

σπέργυς p. 497.

σποργή p. 140.

σπυρός p. 122.

σιάς, σιαῖς p. 342.

στέγος, τέγος p. 130.

στελγίς p. 501.

στέον, ὀστέον p. 81.

στερεός, στεῖδός, στερός p. 252.
 στεροπή p. 413.
 στεροπή et ἀστεροπή p. 40.
 στέρφος, τέρφος p. 130.
 στεῦται p. 275.
 στήκω p. 180.
 σιῶλη p. 131.
 στοά in composit. p. 443.
 σιόμα pro στόμια p. 284.
 στόνυξ, ὄνυξ p. 140.
 στόρθυγξ p. 140.
 στορχάζειν p. 140.
 στραχύς p. 132.
 στρεγγίς, strigil p. 502.
 στρεφεδινεῖν p. 181.
 στρέφω, τρέπω p. 132.
 στρηνής p. 132.
 στριγμός, τρισμός p. 131.
 στριγχός, θριγχός p. 131.
 στρύχνος, τρύχνος p. 131.
 Στύμφη, Τύμφη p. 132.
 συβριάζειν p. 524.
 συγγενεύς p. 259.
 συγκοπή et ἀποκοπή confusa p. 186.
 συλήτην p. 378.
 σύμβρος, ὄμβρος p. 121.
 Σύμη, Αἰσύμη p. 88.
 συμπάσχοντα ὀνόματα p. 366.
 σὺν ἄμα p. 622.
 σύνδυο etc. p. 602.
 συνεοχμός p. 60.
 συνοχωκώς p. 528.
 σύνταξις pro συνέπεια p. 553.
 σύρβη, τύρβη p. 324.
 σύργαστρος p. 314.
 σύρειν, ἔλκειν, saltare p. 124. not.
 Συρία, Ἀσσυρία p. 25.
 Σύριος, Ἀσσύριος p. 147.
 συρίσκος, ὑρίσκος p. 121.
 σύφαξ p. 121.
 σφάραγος, ἀσφάραγος p. 15.
 σφάς, σφέας, σφᾶς 241.
 σφέ, σφῶέ p. 335.
 σφέα, σφά p. 412.

σφέας p. 421.
 σφέας, σφίσσι, σφῖν p. 485.
 σφήν, φιμός p. 123.
 σφός v. ὑμός.
 σφραγίς p. 495.
 σφυράδες p. 122.
 σφῶν p. 469.
 σχάσαι, χαλάσαι p. 128.
 σχίραφος p. 128.
 σχῦρος, χοῖρος, χήρ p. 128.
 σφίζω p. 445.
 σῶος, σῳῖος p. 445.
 σωπᾶν p. 276.
 σωρός, σωρεός p. 249.
 σῶς p. 301 sq.

T.

ταγηνάριον p. 142.
 τάγηνον p. 520.
 Ταλαϊονίδης p. 484.
 ταλάφρων p. 370.
 ταμίας p. 429.
 Τανάγρα, Γραῖα p. 147.
 τανηλεγής p. 228.
 τανιαλίζω, τάλαγτον p. 176.
 τανύπτερος p. 369.
 τάρ p. 135.
 ταράσσω, τάρχη, ταρβάλυξ p. 219.
 τάρδοθος p. 134.
 τάρσανα, γάρσανα p. 494.
 ταρσός, τάρπη p. 134.
 Τάρταρος p. 172.
 τάρχος, τάρχηος p. 463.
 ταῦγειος, τηλύγειος p. 391.
 ταῦρος, μόσχος etc. de hominibus
 p. 204.
 ταυτότης p. 558.
 Τέγεστρα p. 510.
 τέγος, στέγος p. 130.
 τέιν, τεοῖο p. 421.
 τειχιόεις p. 457.
 τεκεκτιόνος p. 109.

τεκτόναρχος p. 537.
 Τέμψα, Τεμέση p. 248.
 τενθρηδών p. 174.
 τέοισι p. 422.
 τέρα prosodia p. 231.
 τερέβινθος p. 248.
 τέρεμνος p. 132.
 τερέντερος p. 334.
 τερηδών p. 413.
 τέρετρον, τέρτρον p. 248.
 τερθρεία p. 226.
 τέρμινθος p. 248.
 τέρπω, τράπω p. 495.
 τέρφος, σιέρφος p. 130.
 τέρφος, ἔρφος p. 135.
 τέρχνος, τρίχνος p. 497.
 τέτλαμεν p. 380.
 τετραάπνης p. 315.
 τέτρατος p. 498.
 τετραῶχμον p. 386.
 τέτρομος p. 176.
 τέττα, ἄττα p. 135.
 τέτυχον p. 151. not.
 τέων pro ων p. 132.
 τέως ἕως p. 133.
 τημελής p. 150.
 τῆμος ὅτε p. 133.
 τηῦσιος p. 133.
 τιγόνιον p. 174. not.
 τιθέαμεν p. 401.
 τιθός p. 169.
 τίλα, πτίλα p. 119.
 τίλη p. 131.
 τιμῆς p. 341 sq.
 Τίμωλος, Τύμωλος p. 477.
 τίπτε p. 299.
 Τίφους, Ἰφους p. 134.
 τλέγγις p. 131.
 Τμάρος p. 295.
 τμησίχροες p. 482.
 τοκέσι p. 259.
 τολμήστατος p. 343.
 τοξότα λωβητήρ p. 560.
 τοπάζιον, πάζιον p. 149.

τόπαν p. 579.
 τόρρα p. 580.
 τότε, τόφρα pro ὅτε, ὄφρα p. 133.
 τουτέστι p. 607.
 τράπεζα p. 150.
 τράφος pro τάφρος p. 493.
 τρειςκαίδεκα-τρειςκαίδεκα p. 574.
 τρέμιθος p. 248. 497.
 τρέπω, στρέφω p. 132.
 τρέφοιν p. 331.
 τρηρός, ὀτρηρός p. 81.
 τρήχω p. 219.
 τριάκις p. 388.
 τριακόντεος p. 422.
 τρίς in composit. p. 580 sq.
 τριπέμπελος 168.
 τρισμός, στριγμός p. 131.
 τρίςφυλλον p. 584. —
 τρόφι p. 146.
 τροφιώδης p. 461.
 τρύχνος, στρύχνος p. 131.
 Τρώα p. 450.
 τυλίσσειν, ελλίσσειν p. 135.
 Τύλος, Οἷτυλος p. 89.
 Τύμφη, Στύμφη p. 132.
 τυπεῖν, κτυπεῖν p. 103.
 τύρβη, σύρβη p. 324.
 Τυφών accentus p. 230.
 τωθάζειν p. 150.

 Υ.

ῡ pro υῖ p. 136.
 ῡ breve ante duas consonas p. 307.
 ὑβός, κυφός p. 107.
 ὑγεία p. 279.
 ὕῃ, Θυώνη p. 103.
 υῖ diphthongus diremta p. 438. et not.
 υῖεύς p. 259.
 υῖι, υῖάσι p. 407.
 υῖις, υῖι p. 293.
 υῖος genitivus p. 258.

ὑλακτεῖν, λάσκειν p. 86.
 ὑλειώτης p. 479.
 ὕλις p. 523.
 ὑμῆν ὑμέναιος p. 473.
 ὕμός p. 393.
 ὕός, υἱός p. 136.
 ὑπεμνήμυκε p. 67. 141.
 ὑπερδέα p. 264.
 ὑπερηφερής p. 435.
 ὑπέρθεσις p. 491.
 Ὑπερίων p. 392.
 ὑπερκύδαντες p. 382.
 ὑπέρμορον p. 596.
 ὑπερώα, ὑπερῶον p. 452. et not.
 ὑπὸ ἓν p. 544.
 ὑπόλογον p. 596.
 ὑποπυθμίδιος p. 353.
 ὕραξ p. 114.
 ὑρίσκος, συρίσκος p. 121.
 ὕσπληγξ p. 144.
 Ὑσπορός p. 313.
 ὕστερος p. 374.
 ὕστερος, ὕστεραῖος p. 409.
 ὑφεῖσαν p. 234.
 ὑφέν p. 544.

Φ.

φαάντατος p. 374.
 φάϊ p. 261.
 Φαισύλη, Αἰσύλη p. 136.
 Φάλερνος p. 291.
 φάραγμα p. 404.
 φαρῶ, ἄρῶ p. 135.
 φάσανον p. 503.
 φάω, occido p. 123.
 φελλός, φλοιός p. 502.
 φενίνδα p. 359.
 φέριτε p. 267.
 φέρτρον p. 248.
 φέψαλυξ p. 150.
 φή pro ὥς p. 136.

φηλητης p. 86.
 φηλός p. 123 sq.
 φθινομετόπωρον p. 194.
 φθορά, παραφθορά, libri περι φθο-
 ρᾶς p. 2.
 φιάλλειν p. 51.
 φιαρός p. 437.
 φίλος in composit. redund. p. 147.
 φιμός, σφήν p. 123.
 φίν p. 123.
 φίξ, βίξ p. 123.
 φλαῦρος, φαῦλος, παῦρος p. 505.
 φλυσσᾶν p. 136.
 φοβεστράτη p. 289.
 φοινικιοῦς p. 457.
 φοιταλιώτης p. 479.
 φοῖτος p. 138.
 φολῖς, λεπίς p. 513.
 φολκος p. 502.
 φοξος, φολκός p. 137.
 φράττω, πέφραγμα p. 495.
 φρέμπαρος p. 306.
 φρονις p. 376.
 φρυγεός p. 416.
 φυγάδην p. 408.
 φυκιοεῖς p. 457.
 φωνάεντα p. 343.
 φώρει p. 422.

X.

χ̄ pro γ̄ ante μ̄ p. 187.
 χάζομαι, ἄζομαι p. 138.
 χαλαίπους p. 369.
 χάλιξ, κάχληξ p. 107.
 χαμαί in composit. p. 590.
 χαμός p. 236.
 χαρίεις p. 351.
 χαριῶος p. 456.
 χέδροπα, κέρδοπα p. 505.
 χεῖα, ὀχεή p. 84.
 χείμαρρος p. 316.

χειρίσοφος p. 557.
 χειρότερος, χείρων p. 340.
 χέραδος p. 107.
 χέρεια p. 377.
 Χέρνησος p. 303. 363.
 χερομάχος p. 113.
 χήρ, χοῖρος, σχῦρος p. 128.
 χθές, ἐχθές p. 46.
 χίδρα p. 128.
 χλαῖνα p. 138.
 χλεύη, χελύνη p. 239.
 χλῆδος p. 107.
 χλιαρός, λιαρός p. 138.
 χλούνης p. 239.
 χοεύς p. 259.
 χόνδρος, κόναρος p. 406.
 χορός, ὄρχος etc. p. 508.
 χρεώμενος p. 425.
 χρῆν, ἐχρῆν adverbium p. 55.
 χρῆσται p. 275.
 χρυσότερος p. 255.
 χύτο p. 188.

Ψ.

ψ et σψ, σπ p. 84.
 ψαλῖς, σπαλλίων p. 491.

ψαλλίδες p. 490.
 ψάλυξ p. 150.
 ψάμαθος, ἄμαθος p. 139.
 ψάμμος, ἄμμος p. 139.
 ψαρός, αἰψηρός p. 88.
 ψία, ἱψία p. 52.
 ψιτιάκια, πιστιάκια p. 492.
 ψόλος, ἀσβύλη p. 491.
 ψώα p. 441.

Ω.

ω pro η in perfecto p. 480.
 ω pro ο in composit. p. 534.
 ω pro οι p. 454.
 ω et οι p. 456.
 ὦα p. 338.
 ὦιον p. 441 sq.
 ὠκή p. 71.
 ὠλκα p. 233.
 ὠλολε p. 534.
 ὠλύγιος p. 69.
 ὠλύγιος, διωλύγιος p. 87.
 ὠμαδῖς p. 146.
 ὦ μέλε p. 256.
 ὠμιλλα p. 68.
 ὠρεσιδότης p. 483.
 ὠς, ἔως p. 64.

II. Index Latinus.

A.

Accentus adjectiv. in εος p. 251.

— — epiphonematum p.89.200.

— — particular. inseparabil. p. 191.

— — nomin. in ινδος p. 509.

— — nomin. in σα, οος p.395 sqq.

— — retrahit epsil. pleon. p.60.

— — retrahitur exaeresi literae p. 395. 397.

— — retractus in adv. p. 336.

Accusativi adverbiales p. 623 sq.

Accusativus in compos. p. 558.

Adjectiva in αικος, ιακος p. 516.

— — in αιος, ιαιος p. 457.

— — in εινος p. 255.

— — in εους, ιους p. 519.

— — in ερος p. 252.

— — in ικος, ιακος p. 226.

— — in ιμος, ινος p. 482.

— — in ινος, εινος p. 251.

— — in οιος, ιος p. 456.

— — in οιος, ωος p. 449 sq.

— — in αις, ηεις, ιεις etc. p. 341 sq.

— — in ηεις, εις p. 261.

— — in ιεις p. 351 sq.

— — in οεις, ωεις p. 457.

— — in υεις p. 353.

Adjectivorum in εις declinatio anomala p. 5.

Adjectiva in ης in compos. p. 420.

Adjectiva in ης contr. p. 342 sq.

Adjectiva in ος, αιος p. 337.

— — in ος, ειος p. 430 sqq.

— — in ος et ης p. 423.

— — in ος, ιος p. 437.

Adjectiva in ος, οεις p. 457.

Adjectiva in ος in compos. p. 420.

Adjectiva in ος in paragog. p. 483.

Adjectiva in ρος p. 327.

— — in τερος p. 334.

— — in ωδης, ιωδης, οειδης p. 458 sq.

Adjectiva non in prima parte compos. p. 465.

Adjectiva cardinalia in compos. p. 588.

Adjectiva plura juncta p. 571 sq.

Adjectiva pro adverb. p. 573.

Adjectiva pro appositione p. 438.

Adjectiva pro substantivis p. 205. 411.

Adjectiva cum δέος compos. p. 264 sq.

Adjectiva cum χρέος compos. p. 266.

Adverbia in αδον, ηδον p. 529.

— — in δην p. 408.

— — in δον et δην p. 332.

— — in ηδον p. 335.

— — in σι p. 629. 630.

— — in ωθεν, θεν p. 334.

— — in ως, εως p. 419.

Adverbia ῶκα, σάφα, θαμά p. 267.

Adverbiorum compositio p. 336.

Adverbia numer. in compos. p. 388. 390. 483. 581 sq.

Adverbia ἐκ παραλλήλου juncta p. 629.

Aegan p. 333.

Affectionum nomina confusa p. 5.

Alpes, Σάλπια p. 120.

amellum p. 21.

Anadiplosis vid. Reduplicatio.

Anadrome ex accusat. p. 319.

Anadrome personae II. ex tertia p. 268. 273.

Anadrome ex III. pers. p. 331.

Aoristus et praesens in glossar. synonyma p. 246.

Aorist. et imperfect. Alexandr. in οσαν p. 485.

Aoristi et imperfecta in σxon p. 269 sqq. 378.

Aphaeresis et apocope confus. p. 5.

Apocope et syncope ambig. p. 256 sq.

Apocope nominum in ας p. 232.

Apocope praepositionum p. 217.

Articulus cum nomin. coalitus p. 83. 100.

Articulus iteratus p. 577.

— — in compos. p. 578.

ascalìa p. 14.

Aspiratio tollitur derivatione p. 607.

— — — syncope p. 399.

Assimilatio consonae in parthesi p. 602.

assus p. 44. not.

Atrine p. 329. not.

Attractio particularum synonymarum in compos. p. 194.

Augmentum duplex p. 54.

Augment. syllab. pleon. p. 57 sq.

B.

Barbari non servant analogiam p. 301.

Barbarismus et metaplasmus p. 1.

bardus p. 497.

bedella p. 413.

benna, *ἐπήνη* p. 19.

Bruchium p. 322.

butubatta p. 185.

C.

c latini praeponunt p. 108. not.

cillere p. 125.

Comparativi anomali p. 377.

Comparativi et superlativi anomali p. 373.

Comparativi et superlativi in τερος p. 320 sq.

Compositio ex duobus synonymis p. 180 sq.

Compositio a dativo in ει p. 473 sq.

— — a futuro p. 371.

— — a praesenti in ω p. 367.

371. in υω p. 370. in αω p. 370. 372.

Compositorum pars prior significationes omittit p. 205.

Consona initialis iterata p. 156.

Contractio εας in ας p. 241.

D.

Dativ. nomin. in ις p. 292.

Dativ. plur. in εσσι, εσι p. 259.

— — in εσσι, εεσσι p. 425.

— — in compos. p. 466 sqq. 555.

Dativi localium adverbiales p. 626.

Dativ. substant. cum alio substant. p. 556.

Deminutiva in διον, ιδιον p. 463.

derogativus p. 46. et not.

Diaeresis ει in εε p. 56.

Dialectorum formae in sermone communi p. 9.

Dispertitiva p. 603.

Distributiva δύο δύο p. 184.

Divisio syllabarum vid. Merismus. *druppa* p. 330. not.

Duplicatio vid. Reduplicatio.

E.

Ectasis δέ p. 627.

Epanalepsis p. 178 sq.

Epectasis vid. Ectasis.

Epitheta translata a proprio ad improprium p. 36.

F.

Frons, ἰφρός p. 84.

G.

Genitivi I. declinat. in ω, τω
p. 256.

Genitivi I. declinat. in ω, των
p. 256.

Genitivi in τος, τερος p. 258.

Genitivi plur. in ων p. 407.

Genitivi in composit. p. 365 sqq.

glastre, λειῶσαι p. 93.

gluma p. 95.

gnixus p. 294.

gnosco, νόω p. 94.

gramia p. 94.

H.

hinnuleus p. 92.

Homophonia nominativi et accusa-
tivi p. 233. 377. 381.

Hyperbole p. 30.

I.

Imperativus perfecti in ε p. 154.

Imperativi in ων p. 385.

Imperativi *χέε*, *φοβέ* etc. p. 273.

Imperfecta et aoristi Alexandr. in
ουσιν p. 485

Imperfecta et aoristi in ον p. 269
sqq. 378.

Infinitivus in μεν, εμεν p. 486.

Infinitivus aoristi in ειν p. 427.

Interjectionum varietas p. 70.

Interrogatio duplex p. 631.

Iteratio ejusdem vocis p. 178.

L.

Litterae initiales omissae p. 27.

lutra p. 53.

M.

Maccus, Ἀκκός p. 113.

mejere, ἀμῆσαι p. 79.

Merismus syllabarum p. 510.

Metalepsis p. 103.

Metaplasma et barbarismus p. 1.

Metaplasma *ἐμπλεα*, ἄχρεα p. 266.

Monosyllaba in ης nulla p. 74.

myrus p. 130.

N.

Negationes duae affirmant p. 193 sqq.

Nomina in α, η, ια p. 437.

— in αδης, εαδης p. 254.

— in αιος, εαιος p. 255.

— in αν p. 278.

— in ανος, ιανος p. 464.

— in ας, ιας p. 228.

— in εα, ια p. 251.

— in εια, εεια p. 242 sq.

— in εικος, ικος p. 225.

— in ειος, ειος p. 340.

— in ειος ειον, ειος ειον p.
279.

— in ειτης, ειατης p. 228.

— in ευς, αιευς p. 410 sq.

— in ευς, εευς p. 255 sq.

— in ευς, ιευς p. 462.

— in η, αια p. 409.

— in η, εια—ον, ειον p. 429.

— in ηιος, ηιον p. 432.

— in ηος p. 439.

— in ης, της, ητης p.

— in ης p. 342.

— in ις, ιας, ηις p. 405.

— in ις, ηις p. 327.

— in ιτης, ιητης p. 432 sq.

— in ος, αιος p. 409 sq.

— in ος, εος p. 249. 251.

— in ος εος, η εα p. 416 sq.

— in ιης, αιης, ετης p. 416.

— in ιρον, τερον p. 248.

— in ιρον, ιηρον p. 393.

Nomina in τωρ, ητωρ p. 351.

- in υσχος p. 282.
- in ωος p. 454 sq.
- in ως p. 446.
- in ωτης, ιωτης, εωτης p. 479.
- in ας neutr. contract. p. 231.
- in ος neutr. in compos. p. 419.
- bisyllaba in ωα, ωη, ωον,
ωος p. 440 sq.
- deminutiva in αδιον, αδιον
p. 280.
- in ιδιον p. 281.
- in υδιον p. 282.
- feminina in εις, ηις p. 261.
- patronymic. in ωδης, ωιδης
p. 280.
- propria in αδης, αιδης p.
280.
- propria in ων, αν p. 333.
- — in ις p. 326.
- — in ιτης, ιατης p. 405.
- — in ος, ιος p. 438.
- — in ωνδας, ωνιδης p.
278.
- trisyllaba in ωος p. 447 sq.
- verbalia in ευς p. 476.
- cum δέος, δεισθαι composita
p. 242.
- cum εῖμα composita p. 287.
- cum κλέος composita p.
262 sqq.

Nominum barbarorum graeca inter-
pretatio p. 313.

Nominum formae duplices p. 394.

- — neutr. in ος casus plural.
p. 260.
- — ευς et υς accusativus plu-
ralis in ης et υς p. 233.
- — in ις nominativi plur. in
ις p. 262.

Nominativus non dissolvitur p. 60.

Nominativi plural. in ηες ης, ωες ως
p. 258.

Numeralia in composit. p. 573 sq.

Numeralia cardinal. in composit.
p. 389.

O.

Onomatopoëtica p. 173.

Optativus in ωμην, ημην p. 426.

Optativi in ουν p. 330 sqq.

Optativus praesent. anomal. p. 385.

Optativus verborum in υω, υμι p. 347.

P.

P omisum p. 365.

Paragoge verborum in αχον p. 269.

Paragogis Homerus utitur, quorum
primitiva ignorat p. 134.

Parallela p. 178.

Parecheses p. 473. not.

Particip. perfect. in ωτες p. 535.

Particip. perfect. in αμενος p. 396.

Particip. in composit. p. 570.

Particulae inseparabiles p. 191.

— — intensivæ p. 199.

Patronymica in ιδευς p. 254.

Perfecti persona III. in αται p. 486.

Periphrasis epithetorum p. 439.

Persona II. praesentis pass. in εαι,
εεαι p. 272.

Pleonasmus praepositionum p. 143.
619.

Pleonasmus accentum servat p. 61.
470.

Polyonyma p. 394 sq.

Praepositio εν pleonasm. p. 142 sq.

— — — in composit. cum
dativ. p. 467.

Praepositionum apocope p. 217, 229.

Praepositiones cum adverbis p. 608.

— — additae adverbis loci
p. 625 sq.

— — cum adverb. numer.
p. 621.

Praepositiones additae nominibus
ejusdem significa-
tionis p. 619.

— — cum nominibus in pa-
rathesi p. 600.

— — cum verbis in para-
thesi p. 606.

— — in composit. omissae
p. 145.

— — in parathesi p. 595 sq.

Praepositionum pleonasmus p. 194.

Praepositiones cum α privativo p
206.

Praesens et aoristus in glossar. syn-
onyma p. 246.

Q.

quisquilliae p. 173.

R.

radix, ῥάδιξ p. 514.

Reduplicatio p. 151 sq.

— — praesentium p. 157.

— — nominum p. 163.

— — ἔγλυμμαι, ἔκτιμαι etc.
p. 105.

— — in media voce p. 162.

— — neglecta p. 188 sq.

russus, ῥουθρός p. 53.

S.

scarabaeus, κάραβος p. 125.

schema pro affectio p. 2.

seria, σειρά p. 122.

sil, σέσελι p. 168.

sparagus p. 27.

spagma p. 492.

Spiritus, ἔχθύς p. 183. not.

squarosus p. 53. not.

stella p. 27.

strigil, στρεγγίς p. 502.

Substantiva duo juncta p. 559 sq.

Superlativi et comparativi anomali
p. 373.

Superlativi et comparativi in $\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$
p. 320 sq.

Syllaba abundans p. 70.

— brevis ante $\sigma\chi$ p. 125 sq.

Syncope et apocope p. 5.

Syncope et apocope ambig. p. 256 sq.

Syncope et apocope confus. p. 218.

Synecdrome pers. plural. et singul.
p. 408.

T.

Tabor, Ἀταβήριον p. 25.

tamarice, μυρτίκη p. 149.

Tautologia p. 179.

telamo, ἄτλας, ὄτιλος p. 36.

Terminatio in $\alpha\delta\iota\omicron\nu$, $\iota\delta\iota\omicron\nu$ p. 280 sq.

Tmesis praeposit. et adverb. p. 626.

Trachas, *Trachin* p. 219.

U. V.

Verba in $\alpha\zeta\epsilon\iota\nu$, $\iota\alpha\zeta\epsilon\iota\nu$ p. 464.

— in $\tilde{\alpha}\nu$, $\tilde{\iota}\tilde{\alpha}\nu$ p. 464.

— in $\epsilon\iota\zeta\omega$, $\epsilon\iota\alpha\zeta\omega$ p. 227.

— in $\epsilon\iota\omega$ p. 431.

— in $\epsilon\omega$ in composit. p. 475.

— in $\omega\zeta\omega$ p. 446.

— e duobus verbis composita
p. 125.

Verborum cum praeposit. compo-
sit. p. 54.

Verbum plurale cum nomine neutro
plural. p. 16.

vernix, βέρνιξ p. 314.

Veronica, Βερνίκη p. 314.

Vesbius p. 348.

uncta, ἰγγία p. 43.

Vocabula anetyma p. 8.

Vocales ancipites ante conson. du-
plic. p. 342.

Vocalis initialis iterata p. 158.

Voces infantum p. 116.

III. Index auctorum emendatorum vel explicatorum.

Achaeus expl. p. 91. 123. not.

Aelianus Hist. Ann. VII. 5. em. p. 476.

Aeschylus em. p. 317. 337.

Alcaeus p. 580 Bgk. em. p. 594. not.

Alciphro I. ep. 2. em. p. 34. not.

Alcman expl. p. 499.

Anecdota Bachmann. I. 448. em. p. 337 sq.

Anecdota Bekker. p. 385. em. p. 447. not.; p. 472. em. p. 424.; p. 1243. em. p. 459. not.; p. 1097. expl. p. 116.

Anecdota Paris. Cram. IV. p. 55. et 68. em. p. 377. not.

Anecdota Oxon. Cram. III. p. 270. em. p. 526.

Anthologia Palat. em. p. 345. not.; V. 77. em. p. 591. not.; VI. 186. em. p. 300.; VII. 636. em. p. 157. not.; VII. 637. em. p. 261.; IX. 525. em. p. 537. not.; IX. 787. em. p. 428.; XIV. 150. em. p. 533.; Append. nr. 290. em. p. 592.

Anthologia Planud. 57. expl. p. 205.

Antoninus Liberal. XLI. p. 53. em. p. 615.

Apollodorus III. 1, 2. em. p. 166. not.

Apollonius de Adverb. p. 304. em. p. 619.; p. 569. em. p. 580. not.; p. 623. em. p. 613. not.

Apollonius de Syntax. IV. 11, 536. expl. p. 609.; IV. 12, 335. em. p. 224. et not. et p. 375. not.

Arcadius em. p. 362. not.; p. 22, 2. expl. p. 117. not.; p. 22, 20. em. p. 168. not.; p. 38, 10. em. p. 439. not.; p. 40. em. p. 449.; p. 49, 9. em. p. 441. not.; p. 52, 30. em. p. 124. not.; p. 59. em. p. 336. et 337. not.; p. 63, 4. em. p. 398.; p. 73, 1. em. p. 466.; p. 74. em. p. 300. not.; p. 66, 6. em. p. 343.; p. 96, 24. em. p. 9. not.; p. 100, 12. em. p. 395.; p. 101, 1. em. p. 9. not.; p. 107, 23. em. p. 398. not.; p. 122. em. p. 447.; p. 128. em. p. 258. et not.; p. 128, 20. em. p. 292.; p. 137. expl. p. 249.; p. 149, 26. em. p. 294.; p. 189. em. p. 544. not.

Archilochi fragm. LXXIX. em. p. 79. not.

Aristides Or. II. 13. expl. p. 424. not.

Aristoteles Problem. XVI. 4. em. p. 127.

Bassaricorum scriptor expl. p. 201.

INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT. 667

Callimachus em. p. 49. not. sq. et p. 195.

Choeroboscus Canon. 34. em. p. 383.; 37, 4. em. p. 383.; 53, 32. em. p. 345.; 81. em. p. 150.; 144, 7. em. p. 74.; 175. em. p. 74.; 271. em. p. 278. not.; 361. em. p. 209.; 408. em. p. 293.; 565, 31. em. p. 526.; 633, 23. em. p. 269. not.; 717, 24. em. p. 324.; 754, 29. em. p. 427.; 852, 25. em. p. 526.

Choeroboscus Orthograph. 263, 27. em. p. 278. not.

Choeroboscus in Etymol. Magn. 92, 10. em. p. 290.

Cicero de Invent. I. 28. em. p. 209. not.

Dioscorides Mat. V. 97. expl. p. 421. not.

Empedocles v. 745. (v. 345 Karst.) em. p. 427.; v. 377. expl. p. 532 sq.

Epimerismi Hom. I. 63. em. p. 436.; I. 117. em. p. 159.; I. 173. em. p. 108. not.; I. 194, 15. em. p. 65.; I. 234. em. p. 368 sq.; I. 236. em. p. 332. not.; I. 251, 26. em. p. 230. not.; I. 264. em. p. 22. not.; I. 289. em. p. 196.; I. 344, 21. em. p. 366.; I. 413. em. p. 334.; I. 446. em. p. 534.

Etymologicum Magnum 13, 19. em. p. 223.; 19, 54. expl. p. 35.; 31, 5. em. p. 337.; 45, 12. expl. p. 167. not.; 59, 45. em. p. 117.; 63, 18. em. p. 408.; 77, 5. em. p. 205. not.; 88, 39. em. p. 192. not.; 108, 26. em. p. 28. not.; 111, 50. em. p. 267. not.; 133, 34. expl. p. 38 sq.; 148, 8. em. p. 144. not.; 148, 36. expl. p. 493.; 158, 20. em. p. 32.; 227, 4. em. p. 424.; 227, 25. expl. p. 320.; 241, 57. em. p. 240.; 278, 24. expl. 552.; 291, 35. expl. p. 194. not.; 380, 40. em. p. 51.; 434, 20. em. p. 68. not.; 464, 43. em. p. 72.; 510, 26. em. p. 418.; 514, 28. em. p. 23.; 518, 20. em. p. 327.; 544, 50. em. p. 23.; 665, 32. em. p. 291.; 704, 52. em. p. 378.; 721, 43. em. p. 261. not.; 723, 17. expl. p. 497.; 758, 23. expl. p. 165.; 770, 18. em. p. 450.; 806, 8. em. p. 146. not.; expl. p. 305. not.

Etymologicum Gudianum 546, 32. expl. p. 234.; 321, 35. em. p. 18.

Euphorio fragm. LXIV. em. p. 590 sq.; CLXIII. em. p. 21. not.

Euripides Bacch. 403. expl. p. 212. not.

Firmicus Math. IV. 14. em. p. 383. not.

Grammaticus Paris, ap. Gregor. Cor. p. 677. em. p. 386 sq.

Gregorius Cor. p. 654. et 699. (Excc.) em. p. 238. not.

Helladius ap. Phot. 866. expl. p. 104.

Herodianus de mon. 21. expl. p. 522.; 23. em. p. 238.

Herodianus de dichron. 288. expl. p. 9.

Herodianus de parag. genit. 229. expl. p. 9.

Herodianus ap. Schol. A. ad Il. IV. 109. expl. p. 260.

Hesiodus fragm. CCXLVII. expl. p. 417 sq.

Hesychius v. Ἀάσιονος em. p. 194.; v. Ἀβλητῆρες et Ἀβολήτορες expl. p. 297.; v. Ἀγάτημαι em. p. 162. not.; v. Ἀδανῶς expl. p. 99.; v. Ἀλαιός em. p. 117.; v. Ἀλγεόθυμος em. p. 420.; v. Ἀμοργμα expl. p. 79. not.; v. Ἀμπαίδες et Ἀμπηρος expl. p. 229. not.; v. Ἀμυρσαι em. p. 21.; v. Ἀνίψαλον expl. p. 77.; v. Ἀπεπορίαν em. p. 208. not.; v.

Ἀπέσκη em. p. 512.; v. *Ἀπλέητος* em. p. 414. not.; v. *Ἀράραι* em. p. 154.; v. *Ἀργαθέν* expl. p. 339. not.; v. *Ἀρθύσανοι* expl. p. 340.; v. *Ἀριηρέστερον* em. p. 206. not.; v. *Ἀσπακάζομαι* expl. p. 484.; v. *Ἀστρηνές* em. p. 16.; v. *Ἀταποῦ* em. p. 492. not.; v. *Ἀϋή* expl. p. 139. not.; v. *Ἀῦροι* expl. p. 104.; v. *Ἀφαιρος* expl. p. 19.; v. *Ἀχειρές* em. p. 423. not.; v. *Ἀχνημος* em. p. 500.; v. *Βαράγchia* expl. p. 404.; v. *Βαρακινῆσι* expl. p. 404. not.; v. *Βούβοσις* expl. p. 203.; v. *Βουπρήνες* expl. p. 204. not.; v. *Βρύματα* expl. p. 522.; v. *Βωμύκας* expl. p. 203. not.; v. *Γαγγάλιον* expl. p. 405. not.; v. *Γδούπησεν* em. p. 93.; v. *Γελγεοπωλεῖν* em. p. 420. not.; v. *Γλάμπειν* expl. p. 93.; v. *Γλαυρός* expl. p. 19. not.; v. *Γνοιῆσαι* em. p. 95.; v. *Δαδάλειν* em. p. 161.; v. *Δεδειαί* em. p. 154. not.; v. *Δεδείκελος* em. p. 154. not.; v. *Δεδεῖσαι* em. p. 154.; v. *Δείδια* em. p. 154. not.; v. *Διεπέμφρακτο* em. p. 404. not.; v. *Δίψαι* expl. p. 97.; v. *Δμήτειρα* em. p. 341. not.; v. *Δολβαί* expl. p. 99.; v. *Δύστακτον* em. p. 199. not.; v. *Ἐᾶσαι* em. p. 500.; v. *Ἐγλασας* em. p. 221. not.; v. *Ἐένδυνεν* em. p. 500.; v. *Ἐλλιον* expl. p. 114.; v. *Ἐκατόνσεμνον* em. p. 212.; v. *Ἐκχομοδεύειν* em. p. 500.; v. *Ἐλεῖσιτή* em. p. 261. not.; v. *Ἐμπλησμένος* em. p. 188.; v. *Ἐνίηλος* expl. p. 116.; v. *Ἐνμαχατεύειν* em. p. 212. not.; v. *Ἐορται* expl. p. 518. not.; v. *Ἐπηγανίδες* em. p. 508. not.; v. *Ἐπηγενίδες* expl. p. 508.; v. *Ἐπήϊα* em. p. 71. not.; v. *Ἐπιβλαί* expl. p. 297.; v. *Ἐπικρανής* em. p. 221. not.; v. *Ἐραχος* em. p. 83. not.; v. *Ἐσποθερπές* expl. p. 610.; v. *Ἐτέτορεν* expl. p. 155. not.; v. *Ἡείδος* expl. p. 66.; v. *Ἡέλδεται*, *Ἡελέουσιν*, *Ἡέλμεθα*, *Ἡέρχατο* et *Ἡϊόεις* expl. p. 65.; v. *Ἡϊον* expl. p. 66.; v. *Ἡϊόντι* em. p. 66. not.; v. *Ἡιτήθη* em. p. 189. not.; v. *Θηλύματα* expl. p. 522.; v. *Θιαχά* expl. p. 103.; v. *Θνάσαι* em. p. 188.; v. *Θολκάζει* expl. p. 103.; v. *Θυργανῶν* em. p. 501.; v. *Ἰαχά* expl. p. 103.; v. *Ἰβηνοί* expl. p. 76.; v. *Ἰβανεῖν* expl. p. 76.; v. *Ἰκιών* em. p. 76.; v. *Ἰμοροί* em. p. 556. not.; v. *Ἰνύρετο* expl. p. 107.; v. *Ἰσμῆναι* expl. p. 76.; v. *Ἰστήρ* em. p. 120.; v. *Κάπιη* expl. p. 246. not.; v. *Καρόπαις* expl. p. 204. not.; v. *Καναρός* expl. p. 405.; v. *Κεράσβολα* expl. p. 240.; v. *Κῆθα* em. p. 529. not.; v. *Κηλήτειρα* expl. p. 54. not.; v. *Κίγχαλος* expl. p. 405.; v. *Κλαδεῖ* expl. p. 246. not.; v. *Κιάτεσι* em. p. 244.; v. *Κυρβάδωμεν* em. p. 501.; v. *Λάγβατον* em. p. 595. not.; v. *Λῆτο* expl. p. 189.; v. *Λύσσειται* em. p. 33. not.; v. *Μεγάφρονες* em. p. 568.; v. *Μῆστο* expl. p. 189.; v. *Μίμνησιν* em. p. 190.; v. *Μνημύει* expl. p. 141.; v. *Μούκηρος* expl. p. 21.; v. *Μυρμύρων* expl. p. 161.; v. *Μύγματα* em. p. 27.; v. *Ναῦρα* expl. p. 104.; v. *Ὀθῶς* em. p. 504.; v. *Ὀλοστός* em. p. 250. not.; v. *Ὀρήχου* expl. p. 83. not.; v. *Ὀρκη* em. p. 97.; v. *Ὀσιάλιγξ* expl. p. 405.; v. *Οὐκ ἔτος* expl. p. 24. not.; v. *Πεπάλων* em. p. 158.; v. *Περιεχώκυτο* em. p. 189.; v. *Περόσχεα* em. p. 290. not.; v. *Πήνα* expl. p. 19.; v. *Πλῆτο* expl. p. 189.; v. *Σανδαλαράχη* em. p. 484.; v. *Σμῆναι* expl. p. 76.; v. *Τέρεμνος* em. p. 132.; v. *Τέιορεν* expl. p. 155. not.; v. *Τετρουφάλεια* expl. p. 149.; v. *Τιτίει* em. p. 158.; v. *Υῆ*

INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT. 669

- expl. p. 103.; v. Ὑσταλωπιᾷ em. p. 116. not.; v. Φάπην em. p. 527.;
v. Φάραγμα expl. p. 404.; v. Φαῦρος expl. p. 19.; v. Φειδώλιον
expl. p. 138.; v. Φοῦσχος expl. p. 492.; v. Φρουᾶται em. p. 124.; v.
Χανεῖ em. p. 336. not.; v. Χαλάοντα em. p. 502. not.; v. Ὑαίζος
expl. p. 114.; v. Ὠβρατο em. p. 81.
- Hippocrates I. 299 Kühn em. p. 43. not.
- Homerus Il. XVI. 99. expl. p. 347.; XXI. 251. expl. p. 250. not.
- Homerus Odys. V. 337. expl. p. 350.
- Hymni Homerici, in Mercur. 232. em. p. 125.; XXX. em. p. 289. et not.
- Joannes Alex. tonic. 10, 10. em. p. 293.; 22, 20. expl. p. 187. not.; 29, 5.
expl. p. 253. not.
- Lycophro expl. p. 474. not.
- Manetho II. 312. em. p. 336.; expl. p. 420.
- Moschopulus Sched. 23. em. p. 384. et not.
- Nicander Alexipharm. v. 96. expl. p. 111.; v. 120. expl. p. 284.; v. 184.
em. p. 425.; v. 188. em. p. 262. not.; v. 453. expl. p. 67.; v. 564. em.
p. 118. not.
- Nicander Theriac. v. 41. expl. p. 298.; vv. 263. et 283. expl. p. 73.; v.
626. expl. p. 67. not.; v. 758. em. 262. not.
- Nicander fragment. II. 3. expl. p. 284. not.; IX. expl. p. 425; XX.
em. p. 262. not.
- Nicander em. p. 343. not. et p. 408.
- Nonnus Dionysiac. XXI. 254. em. p. 289. not.
- Olympiodorus em. p. 82 sq.
- Oppianus Cyneget. I. 172. em. p. 328. not.; I. 453. em. p. 567. not.; IV.
198. em. p. 304.; IV. 246. em. p. 261.
- Oppianus Halieut. V. 98. em. p. 237.; V. 264. expl. p. 89. not.
- Orion Etymol. 31, 2. em. p. 194. not.; 124, 25. em. p. 102.
- Panyasis fragm. VI. expl. p. 512.
- Parthenius (ap. Mein. Anall. 278.) em. p. 346. not.
- Paulus Silent. Amb. 85. expl. p. 140.
- Photius biblioth. 866, expl. p. 104.; LXX. 77. em. p. 459. not.
- Pindarus Nem. III. 145. expl. p. 303.
- Pindarus fragm. p. 297Bgk. expl. p. 303.
- Pindarus expl. p. 423.
- Pollux VI. 175. em. p. 157. not.
- Proverbium (Diogenian. VII. 77.) em. p. 252.
- Quintilianus I. 5, 16. expl. p. 2. not.; I. 8, 14. expl. p. 2.
- Quintus Smyrn. IV. 29. expl. p. 610.
- Rhianus (ad Odys. V. 252.) expl. p. 435.
- Schol. ad Aristoph. Nubb. 317. em. p. 226. not.
- Schol. ad Aristoph. Rann. 596. expl. p. 93.
- Schol. ad Dionys. grammat. p. 702, 4. em. p. 544.
- Schol. ad Hom. Il. II. 115. em. p. 263.; III. 103. em. p. 269.; IV. 66.
expl. p. 383.; VI. 305. em. p. 49. not.; VIII. 74. expl. p. 382.; X.

670 INDEX LOC. EMENDAT. ET EXPLICAT.

335. expl. p. 72.; XIV. 77. em. p. 269.; XIX. 393. em. p. 102.; XXII. 254. em. p. 297. not.; XXII. 280. expl. p. 65.; XXIII. 102. em. p. 80. not.; XXIII. 533. expl. p. 333. not.; XXIV. 192. expl. p. 94. not.
- Schol. ad Hom. Odyss. I. 4. em. p. 343. not.; V. 253. em. p. 508.; VII. 100. em. p. 343. not.; X. 491. em. p. 225. not.; XV. 479. em. p. 338.; XVII. 518. em. p. 72. not.; XX. 311. em. p. 380. not.
- Schol. Vict. ad Hom. Il. II. 325. et XVI. 208. expl. p. 61.
- Schol. A. ad Hom. Il. XII. 202. em. p. 533. not.
- Schol. ad Nicandr. Alexiph. v. 248. em. p. 130. not.
- Schol. ad Nicandr. Theriac. v. 89. expl. p. 546. not.; v. 480. expl. p. 144.; v. 781. em. p. 212.
- Schol. ad Thucyd. V. 16. expl. p. 89.
- Sibyllina Oracula I. 187. em. p. 232.
- Simmias in Ovo 9. expl. p. 211.
- Simonides fragm. CXXVII. 122. em. p. 304.
- Sophocles Antig. 1034. expl. p. 569. not.; fragm. incert. XXXV. em. p. 266. not.
- Sophron (in Etym. Magn. 256, 30.) em. p. 335. not.
- Stephanus Byzant. v. *Ἡρακλεούπολις* em. p. 565.; v. *Λυκάων* em. p. 333.; v. *Σχοινοῦς* expl. p. 462.
- Suidas v. *Ἀεκήλια* expl. p. 530. not. sq.; vv. *Αἶθρα* et *Αἰνῖται* δέ em. p. 14. not.; v. *Ἀμάρυγμα* em. p. 20. not.; v. *Ἀσκαμωνία* expl. p. 14.; v. *Ἀσχαλίδωμα* expl. p. 14 sq.; v. *Ἐκ τιτυννῶν* em. p. 169.; v. *Ἠλύγη* em. p. 68.; v. *Ἰτώνη* expl. p. 138.; v. *Πηγῆδιον* em. p. 281. not.; v. *Πρόπιον* em. p. 151.; v. *Ὠκάς* expl. p. 71.
- Tatianus c. 10. p. 48. em. p. 559.
- Themistius XXII. 281. A. em. p. 569. not.
- Theocritus (in Etym. Magn. p. 273, 38.) expl. p. 220.
- Theodosius gramm. 1013, 14. em. p. 292.
- Theognostus canon. 20, 3. em. p. 185. not.; 22, 4. em. p. 68. not.; 23, 12. em. p. 344. not.; 35, 14. et 39, 10. em. p. 16.; 53, 27. em. p. 453. not.; 83. em. p. 366.; 131, 23. em. p. 345. not.; 141. em. p. 198. et not.; 271, 3. em. p. 278. not.; p. 50. em. p. 117. et not.; p. 62. em. p. 278. not.; em. p. 20. not. et p. 360. not.
- Theophrastus hist. plant. II. 4, 2. em. p. 585. not.; III. 5, 1. em. p. 584.
- Timon em. p. 126.
- Zonaras lexic. p. 146. em. p. 218. not.; p. 360. em. p. 450.; p. 493. em. p. 305. not.; p. 556. em. p. 388. not.; p. 1157. em. p. 509.; p. 1190. expl. p. 499.

